Giới thiệu Bạch Nhật Y Sam Tận

Truyện Bạch Nhật Y Sam Tận của tác giả Cẩm Trúc là thể loại ngôn tình đan xen một chút huyền nhiễm dành cho người đọc.

Bạch Chỉ yêu Mộ Đồ Tô, yêu tới hèn mọn, nguyện làm tiểu thiếp của hắn, cũng không đổi được hắn một chút quyến luyến. Trong tim hắn có người trong lòng, trong mắt hắn không chứa được bất cứ nữ tử nào khác trên thế gian. Vì thế, nàng tuyệt vọng tự sát... Sau này, nàng sống lại, trở về thời gian tốt đẹp năm năm trước.

Rồi mọi chuyện có như nàng mong muốn hay không mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Tạch ! Tạch …" Bọt nước rơi xuống đất, quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh, như tiếng nước rơi khi cánh cửa địa ngục mở ra.

Hắn không đến, từ đầu đến cuối hắn không chịu tới gặp nàng. Cho dù nàng khẩn cầu như thế nào, cho dù nàng đã nghèo túng như vậy. Đúng thế, hắn không đến là đúng, hắn chưa bao giờ yêu nàng. Hắn đã từng nói rõ ràng, hắn chỉ yêu một nữ nhân, vì nữ nhân kia, hắn có thể vứt bỏ tất cả những nữ nhân yêu hắn, quyết tuyệt như vậy, không lưu một đường lui.

Nàng không phải nữ nhân mà hắn yêu, nàng chẳng qua là một trong số ngàn vạn nữ nhân yêu hắn, một nữ nhân ngốc nghếch hồn nhiên cho rằng có được hắn là khi hạnh phúc bắt đầu. Phụ thân nàng từng nói, một nam nhân như Mộ Đồ Tô, dù hao hết tâm tư đi tranh thủ cũng là uổng công, một khi đạt được, lấy được tâm của hắn, như vậy muốn bỏ ra hắn cũng là điều không thể. Hắn chính là một nam nhân triệt để như vậy, làm cho nàng điên cuồng theo đuổi lại bị hắn hung hăng ném vào vực sâu vạn kiếp.

Nàng thua, hoàn toàn triệt để, không có đường lui, đi lên tuyệt lộ.

Nàng cái gì cũng không có. Nhà mẹ đẻ bị tình cảm chân thành của nàng – Đồ Tô, xử trảm cả nhà; mà tình cảm chân thành của nàng – Đồ Tô, rốt cục cưới được người trên đầu quả tim của hắn, Nam Chiếu tiểu công chúa; còn nàng, tiểu thiếp mà hắn bỗng nhiên quay đầu vẫn như trước khinh thường liếc nhìn một cái, được ban cho mỹ kỳ danh – "Phóng sinh".

Nàng còn có "Sinh" hi vọng hay sao?

Bạch Chỉ ngửa mặt lên trời khóc lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn luôn kiêu ngạo giờ phút này cuồn cuộn nhiệt lệ, cặp mắt to bình thường luôn tràn ngập tự tin còn lại chỉ có tuyệt vọng, tuyệt vọng, không có chừng mực tuyệt vọng.

Hôm nay, là ngày tình cảm chân thành của nàng – Mộ Đồ Tô khải hoàn trở về. Hắn vẫn là Mộ Đồ Tô năm đó, không có ai so với hắn càng thích hợp mặc bạch y, không nhiễm một hạt bụi, nhẹ như gió, đạm như mây, có phong thái bễ nghễ thiên hạ, cười khuynh thành khuynh quốc, tuyệt đại tao nhã dung nhan.

Lông mi hơi hơi rung động, nước mắt đã im lặng ngừng chảy, đột nhiên nàng đứng dậy, váy dài uốn lượn, rời đi nhà gỗ.

Mười lăm, kèn trong kinh thành vang lên, chung quanh đều tràn đầy thắng lợi vui sướng. Toàn thể dân chúng tập trung tại "Vọng Tô đài" vùng ngoại ô mười dặm phía tây nam, mỗi dịp mười lăm, nơi này sẽ được mở ra. "Vọng Tô đài" ở kinh thành truyền vì giai thoại, nó chứng kiến một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm. Hàng năm tướng quân rong ruổi sa trường, kiều thê suy tư quân sốt ruột, dùng hết đồ cưới xây dựng "Vọng Tô đài", nhớ kỹ phu quân đang ở sa trường rầm mưa rãi nắng.

Bạch Chỉ đứng dưới "Vọng Tô đài", ngửa đầu ngóng nhìn nữ nhân Mộ Đồ Tô làm như trân bảo. Chưa hắn đã đẹp bằng nàng, nhưng lại có mười phần vận khí. Trong ngàn vạn nữ nhân, nàng chiếm được tình yêu của Mộ Đồ Tô, sẽ hạnh phúc cả đời.

Phía sau từ từ vang lên tiếng vó ngựa, leng keng hữu lực. Đây là con ngựa Mộ Đồ Tô yêu nhất, Tật Phong. Bạch Chỉ nghĩ rằng, có lẽ, nàng ngay cả con ngựa kia cũng không bằng.

Trơ mắt , Mộ Đồ Tô sát bên người nàng đi qua, chưa bao giờ ở trên người nàng lưu lại một giây, giống như chưa từng quen biết. Bạch Chỉ không giống trước kia, phải chết muốn sống, mà là lạnh lùng cười, buông mí mắt, nhìn xuống mũi chân. Đôi hài trắng thêu kim lan hoa kéo dài vẫn chưa thay đổi, đã nhuộm thanh màu xám. Từ khi nào, nàng trở thành một người lôi thôi như thế?

Lại ngước mắt nhìn về phía "Vọng Tô đài", nữ nhân đứng đó khóe miệng nở rộ tươi cười như tắm gió xuân, ánh mắt cũng từ không yên trở nên sáng ngời, nàng kích động xoay người chạy xuống lầu, đi nghênh đón phu quân của nàng.

Bạch Chỉ nhịn không được lại liếc nhìn Mộ Đồ Tô một cái, hắn sớm dừng lại Tật Phong, trong đôi mắt chớp động chút ánh sáng mà nàng không hiểu, sủng nịch, yêu say đắm cùng với " không phải khanh không thể".

Bạch Chỉ ngửa đầu, chân trời đã nhuộm màu da cam, ánh sáng này, thực làm cho người ta buồn ngủ. Nàng nhấc chân hướng Vọng Tô đài đi đến. Đối diện, là bóng hình xinh đẹp của nàng kia chạy về phía Mộ Đồ Tô.

Các nàng sát bên người mà qua, như không nhận thức. Bạch Chỉ đi lên Vọng Tô đài.

"Nhìn xem, nữ nhân tóc tai bù xù trên Vọng Tô đài là ai? Nàng muốn làm gì?"

Dưới ánh chiều tà, nàng giống như một mảnh lá rụng nhẹ bâng từ Vọng Tô đài bay xuống. Cuối cùng Bạch Chỉ liếc mắt nhìn một người đang kinh ngạc xem nàng, Mộ Đồ Tô, hắn rốt cục nhìn nàng, rốt cục. Hắn có còn nhớ rõ năm kia dưới ánh hoa đăng, có một vị thiếu nữ ngượng ngùng đưa cho hắn một trản hoa đăng đỏ tươi ? Thiếu nữ ngại ngùng nói: "Giai phong giai thủy giai sơn giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp, đối một câu đối." Có lẽ trong lòng hắn vĩnh viễn không có vị trí của nàng, hắn chưa bao giờ từng đối nàng để bụng.

Nàng đã từng hướng Phật Tổ hỏi thăm nơi quy túc cả đời, nàng biết, không phải Mộ Đồ Tô. Nếu quả thật có đời sau, nàng, Bạch Chỉ, tuyệt đối không cần yêu Mộ Đồ Tô, tuyệt đối không cần. Tử vong, là hận ý sâu nhất của nàng dành cho hắn, cũng là sự quyết tuyệt sám hối nhất đối với bản thân.

Lá rụng rốt cục rơi trên mặt đất…

Tất cả đều kết thúc . Vọng Tô đài, quên Tô đài.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Lư hương khói trắng lượn lờ dâng lên, có một đôi tay cuống quít cầm lấy chén trà bên cạnh lư hương, bước nhanh tới bên giường, nâng dậy tiểu nữ hài cho nàng uống nước.

Bạch Chỉ cảm giác đôi môi khô ráp được một dòng nước trà ấm áp làm dễ chịu, thoải mái không thôi. Nàng hơi mở mắt, thứ đầu tiên đập vào thị giác của nàng là một bộ tranh thủy mặc, trông rất sống động.

Tại sao nhìn bức họa này, lại quen thuộc như thế?

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh."

Lại là một thanh âm quen thuộc. Bạch Chỉ liếc nhìn cô nương trước mắt đầu có hai búi tóc nho nhỏ, kinh ngạc, "Thanh Hà?" Chẳng phải Thanh Hà đã lập gia đình hay sao? Trước mắt Thanh Hà này dường như là một bản sao thu nhỏ , tuổi chỉ mới mười hai mười ba.

"Tiểu thư." Thanh Hà gục trong lòng Bạch Chỉ, khóc không ngừng.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ nàng nhảy lầu tự sát không thành công?

"Chi nha" một tiếng, cửa bị mở ra, một vị nữ nhân có bộ dạng từ ái, quần áo màu xám, cầm một chuỗi phật châu trong tay nhẹ nhàng bước vào, nàng đi tới bên người Bạch Chỉ, bình yên cười, "Chỉ Nhi, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh, ông trời phù hộ."

Khi Bạch Chỉ nhìn thấy mẹ ruột của bản thân thời khắc đó, đã không có cách nào dùng hai từ "kinh ngạc" để hình dung, sớm bị tình cảnh lần này làm cho nàng sợ tới mức tam hồn xuất khiếu. Mẹ ruột của nàng đã chết bệnh trong một lần ôn dịch từ khi nàng mới mười lăm tuổi.

Phu nhân thấy sắc mặt Bạch Chỉ trắng bệch, tưởng bệnh nặng còn chưa khỏi, phân phó cho nhũ mẫu: "Nhanh chóng đi thỉnh đại phu qua đây nhìn xem."

"Vâng."

Chân tướng sự việc một cách đầy đủ làm cho Bạch Chỉ phải dùng ba ngày để tiêu hóa. Nàng sống lại , trở về kia một năm khi bản thân nàng mười ba tuổi.

Hiện tại là Khang Thuận năm thứ bảy, trước khi nàng tự sát năm năm, là năm tiên hoàng còn tại vị. Lúc đó, nàng vẫn là một thiếu nữ vừa cập kê không lâu, mẫu thân còn sống, phụ thân cũng chỉ là ngũ phẩm tri châu vùng Giang Nam sông nước, có một nhị nương.

Bạch Chỉ bỗng nhiên cảm giác hạnh phúc của bản thân lại một lần nữa đắn đo nơi tay, thật sự , trong lòng vô cùng thỏa mãn. Thật sự là tới đường cùng lại thông.

Nếu như đây là ông trời an bài, nàng nhất định nỗ lực đi bảo vệ, nàng sẽ không lại tùy hứng, sẽ không lại hồ đồ, càng sẽ không lại yêu Mộ Đồ Tô.

"Tiểu thư, thân mình người đã gần khang phục hoàn toàn, ra phía sau viện đi dạo một chút đi? Hoa đào đang vào mùa nở rộ, xinh đẹp cực kỳ." Bạch Chỉ mới rời giường, Thanh Hà vừa giúp Bạch Chỉ chải đầu, vừa đưa ra đề nghị.

"Tốt, xương cốt của ta cũng đã lâu không hoạt động." Bạch Chỉ vươn thắt lưng, liên tục hít thở.

Thanh Hà che miệng cười trộm, "Tiểu thư chẳng lẽ còn muốn nhảy xuống nước lần nữa?"

"Đều bị em phát hiện ." Bạch Chỉ trêu ghẹo nói.

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch, cuống quít nói: "Phi phi, lời này không phải thật. Phu nhân nói , hồ nước kia sớm muộn gì cũng bị lấp, miễn cho tiểu thư một khi không vui vẻ, lại nhảy hồ tự sát."

Bạch Chỉ bật cười. Đây là nàng trước kia, lúc nào không cao hứng, sẽ thích một khóc hai nháo ba thắt cổ, tùy hứng làm người ta giận sôi. Nàng cũng không phủ nhận lời nói của Thanh Hà, thành thành thật thật cúi đầu nhận sai, "Về sau không dám nữa , chết một lần, đủ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta."

Thanh Hà buông tóc, thập phần bất mãn câu nói đùa này của nàng, "Lòng hiếu kỳ này của người hại chết em , làm hại em bị lão gia giáo huấn."

"Ân, cao đường trắng làm bồi thường."

"Này còn kém không nhiều lắm." Thanh Hà thỏa mãn ngượng ngùng cười.

Bạch Chỉ cũng mỉm cười. Thanh Hà như vậy, thật tốt. Nàng cỡ nào hi vọng, nàng sẽ luôn luôn như hiện tại, một khối cao đường trắng liền thỏa mãn .

Hậu viện Bạch phủ trồng đủ loại hoa đào. Mỗi năm đến tháng ba, hoa đào phấn nộn, hoa nở khắp vườn, hoa rụng rực rỡ, đẹp không thể tưởng tượng được. Bạch Chỉ nâng làn váy, đi trên con đường đá nhỏ, nhìn một mảnh hoa đào, tâm tình thư sướng cực kỳ.

"Tỷ tỷ." Phía sau bỗng nhiên có người gọi nàng.

Bạch Chỉ dừng lại, hiển nhiên biết người gọi nàng là ai. Đó là muội muội thứ xuất tầm tuổi nàng, cùng cha khác mẹ. Bạch Chỉ quay đầu, mặt mang mỉm cười, "Muội muội cũng đến ngắm hoa?"

"Đúng vậy, cảnh đẹp như thế, không ngắm một phen quả thực lãng phí." Bạch Thược đi lên phía trước, nâng tay vì Bạch Chỉ hái xuống một đóa hoa rơi trên tóc.

Thật sự là muội muội tốt! Bạch Chỉ cười lạnh trong lòng, đã từng, nàng quả nhiên bị vẻ ngoài của nàng này làm mê hoặc , xem Bạch Thược như thân muội muội, nhưng Bạch Thược lại ở sau lưng đâm nàng hai đao.

Tâm sinh tồn khúc mắc, Bạch Chỉ đã không thể nào có lại được phần tình thân như trước kia, nàng nói: "Thân thể nhị nương gần đây có khỏe không?"

"Nhờ Phật Tổ phù hộ, hết thảy an khang. Đại nương vừa rồi còn nói muốn đi Bạch Mã tự làm lễ tạ thần, đã truyền lời nhắn tới chỗ tỷ tỷ hay chưa?"

"Chưa."

Mẫu thân Bạch Chỉ là Liễu thị hàng năm ăn chay niệm phật, thường xuyên đi Bạch Mã tự. Thân làm trưởng nữ, lẽ ra nàng phải quan tâm, nhưng trước kia đối với việc bái phật cầu thần nàng thực sự không có hứng thú, liền từ Bạch Thược ngoan ngoãn thay thế.

Bây giờ không như ngày xưa, Bạch Chỉ nói với Bạch Thược: "Muội muội, về sau chuyện đi Bạch Mã tự cùng mẫu thân giao cho ta là được, trước kia thật sự phiền toái ngươi ."

Bạch Thược sắc mặt trắng bệch, hơi xấu hổ cười nói: "Tỷ tỷ nói chi vậy, phụng dưỡng đại nương, ta vui mừng còn không kịp."

"Ngươi có tâm tư này, là đủ rồi." Trong mắt Bạch Chỉ tràn ngập xa cách.

Thông minh như Bạch Thược, hiển nhiên nhìn ra được ý tứ của Bạch Chỉ. Nàng cảm thấy kỳ quái, Bạch Chỉ bây giờ cùng với Bạch Chỉ mà nàng biết dường như không phải là một người, lại giống như cùng một người.

Biết được Bạch Chỉ muốn cùng Liễu thị đi Bạch Mã tự làm lễ tạ thần, Liễu thị không ngờ lại có chút giật mình. Dù sao cũng là thân sinh, nữ nhi nhà mình là dạng người gì, nàng hiểu rõ nhất, việc dâng hương ăn chay, Bạch Chỉ không có khả năng có thể hứng thú.

Trên xe ngựa đi hướng Bạch Mã tự, Liễu thị cuối cùng không chịu nổi hỏi: "Chỉ Nhi, hôm nay là cơn gió nào thổi ngươi cùng mẫu thân đi dâng hương ăn chay?"

Bạch Chỉ đang rót một ly trà bích loa xuân, đặt ở bên miệng, thổi một hơi, đưa cho Liễu thị. Chờ Liễu thị cầm lấy, Bạch Chỉ mới nói: "Trước kia là Chỉ

Nhi không hiểu chuyện. Theo quỷ môn quan đi một vòng, bỗng nhiên ngộ ra đạo lý."

Liễu thị cảm thấy vui mừng vuốt ve sợi tóc của Bạch Chỉ, "Chỉ Nhi, nếu phụ thân ngươi biết ngươi thay đổi, nhất định rất vui mừng."

Nàng sẽ nỗ lực thật tốt để bảo vệ gia đình này, không có nội loạn, không gặp ngoại xâm. Nếu như nàng nhớ không lầm, năm nay, phụ thân sẽ gặp bước ngoặt trên con đường làm kẻ sĩ, thái phó của thái tử. Nguyên nhân là từ muội muội đi cùng mẫu thân đến Bạch Mã tự dựng lên.

Nếu không phải muội muội đến sau am ngắm hoa đào, tùy tiện ngâm một bài vè làm cho thái phó nghe thấy, gây nên tò mò, tự giới thiệu, phụ thân nàng cũng sẽ không bị thái phó mời, từ đó nhất kiến như cố, ở trước mặt thái tử tiến cử, lên kinh làm quan, gia đình bắt đầu giải thể, từng tấc từng tấc vỡ tan.

Hôm nay nàng thay thế muội muội đến đây, chính là đem ngòi nổ này bóp chết.

Bạch Mã tự là chùa miếu hương khói cường thịnh nhất Tô thành. Quan to hiển quý trong Tô thành đều thích tới đây dâng hương bái phật.

Dừng xe ngựa, nhũ mẫu liền dẫn hai tùy tùng vòng ra cửa sau đi an bày sương phòng. Bạch Chỉ dè dặt cẩn trọng đỡ Liễu thị, hướng cửa chính đi đến. Hôm nay người dâng hương nối liền không dứt, Bạch Chỉ coi như được tận mắt nhìn thấy .

Đi cùng Liễu thị dâng hương xong, Liễu thị muốn cùng phương trượng nói đôi lời, mệnh Bạch Chỉ ở ngoài chờ. Bạch Chỉ nhàn rỗi không thú vị, đợi hồi lâu không thấy mẫu thân đi ra, chân có chút tê, bèn tìm một ghế đá ngồi xuống, đem chân nâng lên, đặt ở bên cạnh, vừa đấm vừa xoa, khai thông gân cốt.

"Tiểu cô nương, tại hạ cảm thấy ngươi là một kỳ tài luyện võ!" Bỗng nhiên một tiếng nói không đứng đắn truyền đến bên tai, nàng giật mình lui thân, nhìn thấy một khuôn mặt phóng to hiện ra trước mắt, Bạch Chỉ gần như là phản xạ có điều kiện một quyền lao tới, chính giữa ánh mắt hắn.

Người nọ bị đánh, một tay che mắt, một tay chống thân mình, "Ta quả nhiên không nhìn lầm, tiểu cô nương, ngươi thật sự là cái kỳ tài luyện võ!" Người nọ buông tay ra, vành mắt đen tím, cực kỳ tương tự với gấu trúc nơi Tây Thục.

"Ông là ai?"

"Hùng Phong."

"Không biết." Bạch Chỉ vừa định đứng lên chạy lấy người, lại bị Hùng Phong ngăn cản.

"Tiểu cô nương không muốn tập võ sao? Thúc thúc dạy ngươi."

"Không cần." Bạch Chỉ nhấc chân chạy lấy người. Hùng Phong đang nằm trên mặt đất ôm lấy đùi Bạch Chỉ, ngao ngao kêu: "Van cầu ngươi làm cho ta dạy cho ngươi võ công đi."

"…" Bạch Chỉ không thể nói được gì, suy nghĩ một lát hỏi: "Trước cho ta một lý do."

"Lão thân đã sáu mươi tuổi, bởi vì một lòng học võ, không vợ không con. Vừa mới biết được bản thân mắc bệnh bất trị, mệnh không lâu, sợ hãi ta một thân võ học, lại không người nối nghiệp, thật thảm thương a!"

Bạch Chỉ thấy hắn cực kỳ bi ai, tâm sinh lòng trắc ẩn. Kiếp trước nàng là một tiểu thư khuê các không rành thế tục, văn văn nhược nhược, chỉ trông vào tính cách phô trương để bảo vệ bản thân. Nếu như kiếp này học võ công, cũng tốt.

"Xin hỏi ta bắt đầu học ở đâu?"

"Phiến rừng trúc phía sau Bạch Mã tự, về sau mỗi sáng sớm chờ ta ở lối vào."

"Có thể."

Hùng Phong một bộ trẻ nhỏ dễ dạy cõi lòng đầy kỳ vọng nhìn Bạch Chỉ, "Lão thân cảm thấy thật vui mừng." Một cơn gió phất qua, Hùng Phong thế nhưng biến mất . Bạch Chỉ không khỏi thở dài, thân thủ mạnh mẽ như thế, thật sự là có bệnh không trị được?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Liễu thị hàng năm ăn chay niệm phật, cùng phương trượng của Bạch Mã tự có chút thân quen, thời gian tán gẫu cũng có chút dài. Hùng Phong đến vội vàng đi cũng vội vàng, Bạch Chỉ lại ngồi lên ghế đá, thưởng thức chiếc khăn màu trắng trong tay.

Bông hoa thêu trên chiếc khăn tay này là thứ mà nàng vừa lòng nhất từ khi học nữ hồng, một đóa hoa mẫu đơn đỏ bừng. Kiếp trước nàng cực kỳ thích màu đỏ thẫm diễm lệ, bây giờ xem ra, đã mất đi chút ưa thích đó, ngược lại cảm thấy thật tục khí.

Ngày khác lại thêu một đóa hoa sen mới nở là được. Bạch Chỉ nghĩ vậy, tay không khỏi buông lỏng, vừa vặn một trận gió thổi qua, khăn tay theo gió, bay xa . Bạch Chỉ kinh hãi, nhìn theo phương hướng khăn tay bay đi, thấy một đám người mặc cẩm y hoa phục từ trong góc đi tới, mà khăn tay kia vừa vặn dừng ở dưới chân vị phu nhân đi đầu.

Phu nhân kia hơi cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt ý bảo, nha đầu bên cạnh nàng liền khom người nhặt lên, đưa cho phu nhân.

Bạch Chỉ trong lòng thầm kêu không ổn, tính toán ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, định rời đi, phu nhân lại ở sau lưng gọi: "Cô nương dừng bước, khăn tay của ngươi."

Bạch Chỉ đành phải nhận mệnh, ngoái đầu nhìn lại cười, bộ dạng phục tùng tiện tay đi qua, hướng nàng hạ thấp người, "Đa tạ vương phi."

"Nga? Tại sao ngươi biết ta là vương phi?"

Câu hỏi vừa hỏi ra, làm cho Bạch Chỉ kinh ngạc. Mà sau nghĩ lại, thật đúng là nói không kịp nghĩ. Nhất thời tâm loạn, nàng đã đem những điều biết từ kiếp trước dùng trong kiếp này .

Bạch Chỉ chỉ có thể kiên trì nói: "Nghe nói Cung Thân Vương phi thích mặc trang phục màu hồng, Cung Thân Vương sủng thê, đã cho may chín chín tám mươi mốt bộ trang phục màu hồng kiểu dáng khác nhau, đều lấy tơ vàng mà thêu, trên tay áo đều đánh dấu một đóa mẫu đơn thêu bằng kim tuyến, thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị."

Vương phi chăm chú nhìn đóa mẫu đơn trên cổ tay áo, cười thầm, "Thật là một cô nương lanh lợi."

Kiếp trước Bạch Chỉ thích nhất nịnh bợ Cung Thân Vương phi, bởi vì nàng là mẫu thân của Mộ Đồ Tô. Chuyện tới bây giờ, nàng nhưng là muốn tránh xa.

"Nữ hồng của ngươi khá tốt, luyện bao lâu?"

"Dân nữ ngu dốt, năm năm ." Nàng cố ý nói dối. Nếu như nói hai năm gần đây, vương phi hẳn sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Này chẳng phải điều mà nàng mong muốn .

"Nga, khó trách." Vương phi mỉm cười.

Vừa vặn, Liễu thị cùng phương trượng đi đến, Liễu thị thấy Bạch Chỉ, nói: "Chỉ Nhi, để ngươi đợi lâu." Bên kia phương trượng thấy vương phi, chắp tay trước ngực, hướng nàng cúi đầu, "Vương phi."

Liễu thị sửng sốt, vội vàng hạ thấp người, "Dân phụ bái kiến vương phi."

"Đứng lên đi, ta chỉ là đi bái phật, cầu bình an mà thôi. Các ngươi có việc gì, cứ tự tiện." Sau đó Vương phi không tiếp tục nhìn hai người, cùng phương trượng nói chuyện.

Bạch Chỉ cùng Liễu thị yên lặng hạ thấp người bái biệt.

Chờ ra Bạch Mã tự, ngồi xe ngựa trở về Bạch phủ, Liễu thị mới cùng Bạch Chỉ nói. Nàng nói: "Chỉ Nhi, mới vừa rồi nương cầu quẻ cho ngươi cùng cha ngươi, của ngươi là nhân duyên, cha ngươi là sĩ đồ. Ai!"

Bạch Chỉ sát ngôn quan sắc, phát giác vẻ mặt Liễu thị không ổn.

Quả nhiên, Liễu thị thở dài nói: " Quẻ viết nhân duyên của ngươi không như ý nguyện, chứa nhiều nhấp nhô, phải trải qua một phen mưa gió mới có thể hóa ra một chút màu hồng."

"Vậy sĩ đồ của cha thì sao?"

"Nếu như sai một nước cờ, tất cả đều sai, vĩnh viễn không thể xoay người."

Kiếp trước, cha nàng sai lập trường, ủng hộ thái tử, cuối cùng bị tam hoàng tử coi là cái đinh trong mắt, không lâu sau bị Mộ Đồ Tô thi kế trảm thảo trừ căn. Quả thật là một nước cờ sai, tất cả sai, vĩnh viễn không thể xoay người.

Bây giờ, mặc dù nàng không thể cam đoan có thể ngăn cản phụ thân đứng sai lập trường, nhưng nàng có thể ngăn cản vận làm quan của phụ thân. Chỉ cần không gặp thái phó, phụ thân sẽ không lên kinh làm quan, sẽ không có lập trường mà đứng.

Bạch Chỉ lấy mu bàn tay vỗ nhẹ mu bàn tay Liễu thị, an ủi nói: "Nương, người đừng lo lắng nhiều quá. Có một số việc vẫn có thể đảo nghịch lại ."

Liễu thị nhắm mắt, không nói gì.

***

Bạch Chỉ có tâm học võ, từ sau khi ngẫu ngộ Hùng Phong, quả thật sáng sớm mỗi ngày một mình đi rừng trúc sau Bạch Mã tự. Hùng Phong cũng mỗi ngày đến đúng giờ, dốc túi giảng dạy. Một ngày nào đó, Bạch Chỉ tới sớm, không thấy Hùng Phong, liền đặt mông ngồi trên tảng đá, bẻ gẫy một cành trúc, viết chữ trên đất bùn.

Chợt nghe một trận tiếng địch du dương quanh quẩn trong rừng trúc, trăm chú chim bay lên, dường như bắt đầu xiêu vẹo múa.

Bạch Chỉ ngừng tay, sửng sốt. Nàng bước chân đi theo tiếng nhạc, tới gần nơi phát ra tiếng địch. Thẳng đến một chỗ u sâu trong rừng trúc, một chút bạch sam ngồi phía trên tảng đá, tóc dài đen như mực, trút xuống như thác nước, ngón tay thon dài đặt trên ống sáo, nhẹ nhàng mà phô trương.

Bóng lưng cỡ nào quen thuộc! Cả người Bạch Chỉ phát run, đôi mắt chớp cũng không dám chớp, thân bất do kỷ không ngừng lui về phía sau. Dường như thân thể đang nói cho nàng, không cần tới gần hắn! Bạch Chỉ không cẩn thận đụng tới gậy trúc phía sau, gây nên một trận xôn xao, người mặc bạch sam kia ngoái đầu nhìn lại.

Tuyệt thế dung nhan đã như cách một thế hệ, trong mắt hắn lưu chuyển chút lãnh đạm ngàn năm không thay đổi. Khuôn mặt này ở kiếp trước, nàng muốn nhìn thật nhiều. Nhưng hôm nay, nàng hoảng sợ. Nàng cơ hồ là chạy trối chết, liều mạng bôn chạy, dường như chỉ như vậy, nàng mới có hi vọng sống.

Mộ Đồ Tô dùng đôi mắt gợn sóng không sợ hãi hơi kinh ngạc nhìn nữ tử liều mạng thoát đi hắn. Bộ dạng hắn dọa người như vậy sao? Nhưng hắn nhìn thấy trong mắt nàng không chỉ có hoảng sợ, còn có ẩn ẩn hận ý.

Hắn không hiểu.

Bạch Chỉ càng không ngừng chạy, cũng không biết chạy bao lâu, mãi đến khi lỗ mãng đụng phải một bức tường thịt người, bởi vì quá mạnh, thân mình bị bắn ra ngồi trên đất.

"Đồ nhi tốt, ngươi đây là thấy quỷ ?" Hùng Phong cười tủm tỉm.

Bạch Chỉ nhanh chóng đứng lên, lắc đầu như trống bỏi.

"Đồ nhi tốt, hôm nay đến đây, là cùng ngươi cáo biệt."

Bạch Chỉ không hiểu, "Võ học của ông còn chưa dốc túi dạy hết."

"Đủ rồi, làm người không thể rất tham lam."

Khóe miệng Bạch Chỉ rút gân, nàng tham như thế nào? Mấy ngày nay, trí nhớ của nàng chính là mỗi ngày cầm theo giỏ trúc đựng điểm tâm cho hắn, cùng với phí khách sạn. Về phần võ học, cũng chỉ là mấy chiêu phòng thân.

"Ngày khác chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại, đồ nhi tốt, sư phụ đi đây." Hùng Phong đặt tay lên miệng huýt sáo, một con ngựa thoát ra từ trong rừng, hắn cấp tốc nhảy lên, hướng Bạch Chỉ vẫy tay, liền cuốn bụi mà đi.

Bạch Chỉ nghĩ rằng, có lẽ nàng bị lừa. Cái gọi là sư phụ, kỳ thực là bọn bịp bợm giang hồ hết ăn lại uống.

Cũng thế, thêm màu mè cho một cuộc sống không thú vị.

Hùng Phong xuất hiện, ít nhiều làm cho Bạch Chỉ thay đổi, ít nhất, làm cho nàng hạ quyết tâm trở thành người biết võ. Bạch Chỉ có tính nôn nóng, ngày thứ hai đã thỉnh nữ sư phụ ở võ quán đến Bạch phủ dạy học.

Nữ sư phụ ở võ quán tên Thu Thiền, lớn hơn Bạch Chỉ ba tuổi, hoạt bát hiếu động, dốt đặc cán mai, làm người rất hiền lành. Nhưng qua mấy ngày, không ngờ thành lương hữu. Bởi vì Bạch phủ gia giáo nghiêm cẩn, nữ tử chưa lấy chồng ru rú trong nhà, những việc bên ngoài chỉ được tin qua nghe ngóng, còn lại một mực không biết.

Có Thu Thiền tại đây, tức là có một người tinh thông tin tức.

"Chỉ Nhi, ta nói cho ngươi biết, cô bé bán bánh bao ở đường cái phía bắc làm tiểu thiếp của trần viên ngoại, bây giờ ăn mặc toàn vàng bạc châu báu, quang cảnh tốt khỏi phải bàn." Thu Thiền khát khao ngưỡng vọng.

"Nếu là ta, tình nguyện làm thê của kẻ nghèo hèn, cũng không làm thiếp cho nhà phú quý." Bạch Chỉ ngượng ngùng nói. Nàng so với người khác càng hiểu biết nỗi đau khổ của người làm thiếp, nếu phu quân yêu, cũng thế, nếu không yêu, ngay cả một nhành cây ngọn cỏ trong phủ cũng không bằng.

"Chỉ Nhi, mệnh của ngươi khẳng định làm thê, là đích nữ lại là hòn ngọc quý trên tay tri châu đại nhân."

Bạch Chỉ cười mà không đáp. Xứng đáng với vận mệnh đau khổ kiếp trước. Phụ thân nàng vì nàng chuẩn bị một cửa hôn nhân, môn đăng hộ đối, công tử kia cũng khá được khen ngợi. Vì gả cho Mộ Đồ Tô, nàng từ chối, tự mình bị coi thường làm tiểu thiếp của hắn, còn bị người khinh miệt nói là "Trèo cao" .

Thật sự là khổ thân.

"Ta còn chưa nghĩ đến việc đó, tuổi còn nhỏ."

"Không nhỏ . Tiểu thư nhà quan như các ngươi qua tuổi cập kê, có thể bắt đầu thu xếp hôn sự . Không giống bình dân như chúng ta, có thể gả thì gả, không thể gả thì làm thiếp."

"Đừng tự coi nhẹ mình, số mệnh nắm giữ ở trong tay."

"Hắc hắc, khó trách hiện tại có thật nhiều cô nương chưa lấy chồng tính toán đi nắm giữ vận mệnh bản thân."

Bạch Chỉ không hiểu.

"Ngươi có từng nghe nói đến Mộ Đồ Tô con trai độc nhất của Cung Thân Vương chưa?"

"Chưa từng." Bạch Chỉ một mặt trấn định nói.

"Ở kinh thành, Mộ Đồ Tô được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam tử, không người sánh kịp. Nghe nói hắn theo Cung Thân Vương phi đến Bạch Mã tự ở Tô thành chúng ta bái phật. Các cô nương Tô thành đều chạy đến Bạch Mã tự dâng hương, kỳ này hương khói trong Bạch Mã tự có thể nói là chưa bao giờ cường thịnh như bây giờ."

Bạch Chỉ chỉ nói một tiếng "Nga" liền không lên tiếng.

"Nhìn ngươi hứng thú ảm đạm, nhất định chưa thấy qua mỹ mạo của Mộ Đồ Tô."

"Vậy ngươi thấy rồi sao?" Bạch Chỉ trêu ghẹo.

"Chọn ngày không bằng đụng ngày, hiện tại chúng ta đi nhìn một cái?" Đôi mắt Thu Thiền lóe sáng lấp lánh, có vẻ rất hưng phấn.

"Ngươi tìm người khác đi."

"Thực mất mặt, vậy chúng ta đi ăn bánh bao ở bắc phố thì thế nào?"

"Chuyện này tạm thời còn thương lượng được."

Có thể không có nam nhân, nhưng đồ ăn ngon không thể không có.

Quán bánh bao ở bắc phố được vang danh mỹ thực ở Tô thành, bánh mềm, thịt ngậy, mỗi ngày cung không đủ cầu. Trước kia Bạch Chỉ chưa bao giờ ăn đồ ăn ở ngoài, bánh bao này là do Thu Thiền mang vào phủ cho nàng nếm thử, kết quả càng không thể vãn hồi. Nàng luôn luôn nhờ Thu Thiền mua mấy chiếc bánh bao mang đến.

Sau này dứt khoát cùng Thu Thiền cùng đi bắc phố, giống như nàng, không để ý ánh mắt người khác, ăn bánh bao bên đường. Cho dù Thanh Hà bên cạnh luôn nói lảm nhảm, nàng cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Cái gì tiểu thư khuê các, gặp quỷ. Kiếp này, nàng nên vì bản thân mà sống.

Bạch Chỉ cùng Thu Thiền vụng trộm chuồn ra cửa . Cho nên đi cửa sau. Hai con mèo tham ăn vừa đến quán bánh bao, đã gặp một đống người trước lồng hấp. Hai người nhìn nhau, coi như ước định, vọt vào trong đám người…

Đợi hai người thoát ra là lúc, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc bánh bao nóng hầm hập. Bánh bao nắm nơi tay, Bạch Chỉ liền khẩn cấp cắn một miếng, giống như bình thường, trước khi trở về Bạch phủ, phải giải quyết xong ở trên đường.

"Cẩn thận." Thu Thiền bỗng nhiên cao giọng hô phía sau nàng.

Bạch Chỉ lúc này mới nâng đầu lên, kinh ngạc phát hiện bản thân đã ở dưới ngựa, sắp bị ngựa giẫm chết. Nàng còn không kịp kinh hô, từ trong xe ngựa thoát ra một bóng trắng, thắt lưng nàng bị người nắm chặt, nàng cảm giác bản thân thân mình nhẹ bẫng, sau khi tỉnh thần lại, bản thân đã đứng cách xe ngựa một trượng. Xe ngựa cũng ngừng lại.

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng, làm khi nàng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nàng cơ hồ giãy dụa thoát ly ôm ấp của hắn, không nói một lời rời đi.

"Cô nương, tại hạ đã từng đắc tội cô nương sao?" Mộ Đồ Tô hỏi.

Bạch Chỉ thoáng ngừng lại, hít sâu một hơi, "Không." Không đợi hắn tiếp tục hỏi, lôi kéo Thu Thiền còn đang sững sờ, kích động rời đi.

"Chỉ Nhi, bộ dạng vị công tử kia cũng thật tuấn mỹ!"

"Hắn chính là Mộ Đồ Tô."

“Sao ngươi biết?”

“…” Nàng không thể nói gì mà chống đỡ.

Đúng vậy, nàng đã thề, không yêu Mộ Đồ Tô, nhưng trí nhớ kiếp trước còn tại, đó là người yêu mà nàng từng khát vọng!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bạch Chỉ không để ý hình tượng tiểu thư khuê các, ăn bánh bao bên đường, ngẫu nhiên đâm vào xe ngựa, may mắn được thế tử cứu giúp, lại dùng lời lẽo lạnh lùng đáp lại. Phiên bản này nhanh chóng lan truyền xa ở Tô thành, tự nhiên truyền vào tai tri châu Bạch lão gia cực yêu mặt mũi.

Bạch lão gia giận dữ, sáng sớm liền mệnh nha hoàn đến Lâm Thủy Hiên gọi Bạch Chỉ tới thư phòng. Thanh Hà đứng bên cạnh Bạch Chỉ thấy tư thế của nha hoàn, biết sự tình nghiêm trọng, vỗ ngực liên tục nói: “Đều do Thanh Hà không tốt, nếu như em coi chừng tiểu thư, tiểu thư sẽ không theo Thu Thiền đi ăn bánh bao .”

Bạch Chỉ không ngờ một chút cũng không căng thẳng, tính tình cha nàng, nàng là người hiểu rõ. Lần này giận dữ tuyệt đối không phải vì nàng hao tổn hình tượng tiểu thư khuê các, chắc chắn vì nàng không biết đúng mực, lãnh ngôn đối đãi với thế tử đến từ trong kinh thành, Mộ Đồ Tô!

Kiếp trước, nàng mười lăm tuổi mới gặp Mộ Đồ Tô, nàng còn nhớ rõ trung thu hôm ấy, bầu trời đêm sạch sẽ như được gột rửa, đèn vừa lên, đốt sáng những năm tháng khuê phòng của nàng. Nàng là cô thiếu nữ chưa từng trải việc đời, lỗ mãng liều lĩnh chen vào đám người, nhìn ngắm một ít sự vật đối với nàng mà nói cũng không hẳn là mới mẻ.

Nàng không phải kỳ tài, nhưng có biết một chút văn chương. Rốt cuộc tuổi trẻ, đố đèn đúng dịp đoán trúng mấy câu, đắc chí, cho rằng không làm khó được nàng. Thẳng đến một câu đối ” Giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp”, làm cho nàng đại loạn.

Nàng nghẹn đỏ mặt, nhìn trang giấy trong tay, chậm chạp không thể mở miệng. Nhưng mà, bên người nàng đứng một gã bạch y nam tử, hắn có một đôi mắt hẹp dài bay xéo, cặp mắt tối đen kia lòe lòe tỏa sáng, chiếc mũi anh tuấn, đôi môi mỏng manh giống như đang nhàn nhàn ca hát, mỗi câu đố đèn đều đoán được, hơn nữa không hề lệch lạc.

Lần đầu tiên nàng nói chuyện cùng một nam tử ngoài cha nàng, nàng ngượng ngùng hỏi: “Công tử, giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp, làm một vế đối.”

Hắn ngoái đầu nhìn lại nàng, cười khẽ: “Si thanh si sắc si mộng si tình, bách bối si tình.” Hắn không vì tuyệt mỹ dung nhan của nàng mà khuynh đảo, dường như nàng cùng với những người kia là một loại, để hắn lưu lại một giây cũng cảm thấy lãng phí. Hắn nói xong liền đi . Nhưng đối với Bạch Chỉ mà nói, đó là tình căn đâm sâu bên trong, cho dù hắn thật sự biến mất từ đây, mãi cho đến khi mẫu thân qua đời, nàng tới kinh thành tìm phụ thân, mới biết hắn là con của Cung Thân Vương. Khi ấy, đã là hai năm sau.

Mà lần này sống lại, là hai năm trước khi cùng hắn quen biết, rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào?

Bạch Chỉ đi đến thư phòng, thấy Bạch lão gia đang luyện thư pháp, nàng hạ thấp người nói: “Cha.”

Bạch lão gia lúc này mới buông bút, ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ ái ố, “Chỉ Nhi, ngươi cùng Thược nhi sinh cùng năm cùng tháng, nhưng ngươi lại thành hòn ngọc quý trên tay cha, ngươi cũng biết vì sao?”

“Do con là đích nữ.”

“Biết liền tốt. Nhưng so với Thược nhi, ngươi thiếu tâm nhãn. Phàm là thích hay ghét đều hiện lên mặt, không biết cách che dấu. Ngược lại, Thược nhi hiểu được nên che giấu.”

“Cha giáo huấn phải.” Bạch Chỉ bộ dạng phục tùng, xem như cam chịu. Kỳ thực trong lòng cũng không sảng khoái, nàng chán ghét Bạch Thược như thế, sao có thể noi theo nàng?

“Thế tử từ kinh thành đến Tô thành nho nhỏ của chúng ta, đã là vạn hạnh cho dân chúng, ngươi bày sắc mặt cho thế tử xem, có nên hay không?”

Bạch Chỉ nhận sai, “Không nên.”

“Rất tốt.” Bạch lão gia vừa lòng gật đầu, “Cung Thân Vương viết thư đến, kinh thành nóng bức, vương phi thân thể yếu, Tô thành đông ấm hạ mát, thích

họp dưỡng sinh, làm cho tri châu ta quan tâm một chút. Vương gia từ mấy năm trước đã lệnh cho nhân công ở dưới chân Cùng Kỳ sơn xây dựng sơn trang. Công trình nay sắp hoàn thành. Thời kỳ kết thúc, vương phi cùng thế tử sẽ ở phủ của chúng ta, Chỉ Nhi, ngươi đã hiểu nên làm như thế nào hay chưa?" Bạch lão gia trịnh trọng nhìn nàng.

Bạch Chỉ làm sao có thể không hiểu cha? Có tài hoa lại mai một ở trong Tô thành nho nhỏ. Khát vọng rộng lớn lại cách kinh thành một vạn tám ngàn dặm. Cung Thân Vương phi cùng thế tử đến nghiễm nhiên trở thành cơ hội ngàn năm một thuở. Có biện pháp nào để nắm chắc cơ hội lần này?

Đương nhiên là đám hỏi. Lại nghĩ biện pháp. Nếu như nói Tô thành này, sánh về mỹ mạo, Bạch Chỉ là thứ hai, ai dám nói thứ nhất? Hơn nữa nàng lại là đích nữ, gả cho thế tử, là một nhân vật tốt để tuyển chọn.

Bạch Chỉ vẫn chưa phủ quyết cha nàng, ngoan ngoãn hạ thấp người, "Chỉ Nhi tận lực."

Ánh mắt thế tử mọc trên trời, nàng không đủ sức trèo cao. Cho Bạch lão gia một đáp án chưa tính là đồng ý, có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất. Nàng không thể cự tuyệt cha nàng. Địa vị của nàng cùng mẫu thân ở Bạch phủ, là chính thê đích nữ. Quyền tài chính nắm giữ trong tay nhị nương, Con trai duy nhất của Bạch phủ cũng do nhị nương sinh, được sủng ái nhất vẫn là nhị nương. Mà Bạch Thược mặc dù không phải thân sinh của nhị nương, vẻ ngoài thì đứng về phía Liễu thị, nhưng sau khi sống lại Bạch Chỉ biết, Bạch Thược đối với cái chết của mẫu thân nàng luôn luôn quy tội cho Liễu thị. Như vậy, Bạch Chỉ cùng Liễu thị thập phần yếu thế, nếu như lại bị cha nàng trách tội, hai mẹ con nàng ở Bạch phủ không thể sống yên ổn .

Bạch lão gia nói: "Đi chỗ nhị nương ngươi lĩnh chút bạc, tới cửa hàng mua chút trang sức quần áo chuẩn bị cho bản thân."

"Vâng, nữ nhi cáo lui." Bạch Chỉ rời khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn sắc trời hôm nay, vô cùng cảm khái thở dài. Bây giờ, thật phiền toái. Để nàng đi câu dẫn Mộ Đồ Tô? Kiếp trước nàng tranh đấu, đổi lại là cái gì?

Nàng thầm nghĩ cách Mộ Đồ Tô càng xa càng tốt, hắn đi yêu đi sủng Nam Chiếu tiểu công chúa của hắn, mà nàng sẽ tìm được lương nhân thuộc về nàng, mỹ mãn hoàn thành nơi cả đời quy túc.

Nhưng vì sao vận mệnh lại trớ trêu như vậy, không theo ý nguyện như vậy?

***

Bạch Chỉ phụng mệnh đi trên đường mua sơn bột nước chuẩn bị cho bản thân. Bạch lão gia sợ Bạch Chỉ làm ra chuyện gì nhiễu loạn, để Thanh Hà đi theo. Bạch Chỉ cũng không làm gì, cùng Thu Thiền học cưỡi ngựa xong, liền lôi kéo Thu Thiền ra đường.

Không khéo, trời đang nắng gắt như lửa đốt đột nhiên mưa to, rơi xuống tầm tã, nếu không phải ba người bọn họ vừa lúc ở cửa hàng mua trâm cài, khẳng định hôm nay ướt như chó rơi xuống nước .

Thu Thiền cũng không bôi phấn hay ăn vận đẹp đẽ, cả ngày mặc võ trang, cho nên đối với mấy thứ đồ của nữ hài, cảm thấy không cần thiết.

Bạch Chỉ cũng không để bụng, tùy tiện nhìn nhìn, thấy thuận mắt liền mua. Đợi trận mưa ngừng lại, bọn họ mới đi cửa hàng khác nhìn một cái.

Mấy người đi đến một cửa hàng vải dệt, Bạch Chỉ tùy ý nhìn vài cái, sờ sờ xem xúc cảm thế nào, liền chọn một khối tơ lụa màu thủy lam, thanh toán bạc, chuẩn bị chạy lấy người. Vừa ra cửa hàng, một chiếc xe ngựa nghênh diện mà đến tự dừng lại trước mặt nàng. Chiếc xe ngựa này, Bạch Chỉ biết, nhà mình .

Mành xe ngựa nhấc lên, đúng là Bạch Thược? Nàng hôm nay mặc một chiếc quần lụa mỏng màu xanh ngọc bích, lúc này đang cúi đầu, dè dặt cẩn trọng xuống xe ngựa. Nàng vừa ngẩng đầu, liền thấy Bạch Chỉ nhìn nàng mỉm cười, "Muội muội đây là từ chỗ nào đến?"

Thần sắc Bạch Thược có chút là lạ nói: "Hiển nhiên đi từ phủ ."

"Nga?" Bạch Chỉ bất động thanh sắc nhìn nhìn bánh xe ngựa, phía trên có dính đất đỏ. Đây là tính chất đặc biệt của đất đai ở Cùng Kỳ sơn. Đi Cùng Kỳ sơn làm gì? Ngoài Bạch Mã tự phía trên sườn núi, Cùng Kỳ sơn còn có cái gì?

"Tỷ tỷ, muội rất ít khi nhìn thấy tỷ ra ngoài mua vải, tỷ định làm bộ đồ mới?" Bạch Thược vội vàng chuyển đề tài.

Bạch Chỉ cũng không muốn nói chuyện này nữa, đành nói theo lời của nàng: "Đúng vậy, gần đây hơi gầy, thật buồn ."

Bạch Thược sửng sốt, che miệng cười khẽ, "Chớ không phải là tỷ tỷ ăn nhiều bánh bao quá?"

Đánh giá bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của nàng, Bạch Chỉ cũng không giận, mà là che bụng, ốm yếu nhíu mày. Thanh Hà thấy nàng như vậy, vội đỡ, "Tiểu thư, người làm sao?"

"Ăn nhiều bánh bao, muốn đi xí."

Lời này vừa nói ra, mấy người ở đây đều kinh ngạc. Bạch Chỉ cắn môi, đáng thương hề hề nhìn Bạch Thược, "Muội muội, mượn xe ngựa dùng một chút."

"Nhưng mà…"

Bạch Chỉ không chờ nàng nói xong, như con thỏ, nhanh chóng lên xe, trước khi vào xe, vội vã nói với Thu Thiền cùng Thanh Hà: "Lên xe." Lại mệnh xa phu nhanh chóng đánh ngựa. Đi từ Bạch Mã tự mà đến, vốn đã mỏi mệt không chịu nổi, nàng lại để cho Bạch Thược đi bộ trở về. Này cũng coi như nho nhỏ trừng phạt dành cho nàng.

Hai người sững sờ vội vàng lên xe.

"Tỷ tỷ." Bạch Thược muốn ngăn cản nhưng đã chậm, xanh cả mặt, trong ánh mắt như có như không chút không yên cùng sợ hãi.

Trên xe ngựa, Bạch Chỉ vừa vén rèm, lại đối diện với một đôi mắt phượng hẹp dài, hắn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. Bạch Chỉ hiển nhiên không thể may mắn thoát khỏi việc quát to một tiếng. Xa phu lập tức dừng ngay, hai người phía sau Bạch Chỉ trọng tâm không ổn định, trực tiếp lao vào trong xe ngựa. Bạch Chỉ nhận được lực đẩy mạnh phía sau lưng, thân mình không chịu khống chế trực tiếp lao vào trong lòng người nọ. Người nọ vốn định đỡ Bạch Chỉ, nhưng Bạch Chỉ tình nguyện ngã xuống sàn xe cứng rắn, lấy tay đẩy hắn ra. Không nghĩ con ngựa đột nhiên lên cơn, xe ngựa chấn động, thân mình nàng lại đụng ngược trở về.

Vì thế, sự tình vừa thảm thiết vừa bi tráng đã phát sinh …

Đó là đôi môi có chút mềm mại, ẩm ướt ôn nhuận, mang theo ấm áp.

Ở cửa xe ngựa Thu Thiền cùng Thanh Hà triệt để trợn tròn mắt. Trong xe ngựa tại sao lại lòi ra một người nam nhân? Hơn nữa ngoại hình phải nói một chữ "mỹ"? Khó trách đích nữ Bạch gia lại khẩn cấp gục hắn hiến hôn?

Bạch Chỉ sững sờ một lát, lập tức từ trên người hắn bắn lên, sắc mặt trắng bệch. Vì sao nàng không có nét mặt ngượng ngùng như những nữ tử khác, ngược lại sắc mặt trắng bệch, cực kì khủng hoảng?

Chỉ vì nàng gục không phải người khác, mà đúng là người nàng tìm mọi cách để chạy trốn, Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô thấy nàng ngồi dậy, cũng ngồi dậy theo, hắn còn cười nói: "Bạch gia tiểu thư thật sự là mãnh."

Nàng biết Mộ Đồ Tô không cười. Hắn đối với ai đều là khuôn mặt tươi cười trong suốt, nhưng trừ bỏ với Nam Chiếu tiểu công chúa, đối với ai cũng không phải phát ra từ nội tâm. Nàng thập phần, đúng thế, thập phần chán ghét nụ cười của hắn. Nàng mân miệng trả lời lại một cách mỉa mai, "Thứ lỗi ta mạo muội, không biết thế tử ở trong xe. Lại càng không biết thế tử cùng muội muội ta có một chân quan hệ như vậy."

"Bạch gia tiểu thư hiểu lầm , ta tản bộ ở trong rừng trúc, đột nhiên mưa to, vừa vặn Bạch gia nhị tiểu thư đi ngang qua, cho ta đi nhờ đoạn đường mà thôi."

Bạch Chỉ không cần biết, cực kỳ xung khắc nói: "Nam nữ không thể ở chung một phòng, tiểu muội không hiểu, chẳng lẽ thế tử cũng không hiểu? Hay là thế tử có ý với tiểu muội?" Nói ra sau, trong đầu Bạch Chỉ lúc này lòe ra một ý niệm.

Nàng nhìn ra được Bạch Thược đi Bạch Mã tự, nhất định cùng một loại với những nữ tử kia, nhìn thế tử trong truyền thuyết, không để ý cấp bậc lễ nghĩa, đưa hắn vào trong xe ngựa trốn mưa, có thể thấy được tâm ý của nàng. Nếu cha đã muốn kết thông gia với Cung Thân Vương, sao không tác hợp Bạch Thược cùng Mộ Đồ Tô? Nàng có thể lấy lòng cả hai bên, lại giải quyết xong chuyện phiền phức này, cớ sao mà không làm?

Nói làm liền làm.

Bạch Chỉ vừa nhấc mắt, liền nhập vào trong đôi mắt sâu sắc của hắn. Hắn đang nghiền ngẫm nhìn nàng, "Yêu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Sao ngươi không nghĩ, ta là có ý với ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

Nghe lời nói của Mộ Đồ Tô, Bạch Chỉ dường như đang nghe chuyện chê cười lớn nhất trong thiên hạ, "Thế tử tài mạo, ta không trèo cao nổi." Bạch Chỉ không muốn ở cùng hắn trong một chiếc xe ngựa, hô lên với xa phu: "Dừng xe."

Xe dừng lại, Bạch Chỉ đang muốn xuống xe. Trên mặt Mộ Đồ Tô mang theo nghi hoặc hỏi: "Bạch cô nương, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong rừng, ngươi liền đối với ta tràn ngập địch ý, Đồ Tô thật sự không biết, giữa chúng ta có ân oán gì?"

Bạch Chỉ dừng một chút, không biết nên trả lời hắn như thế nào. Ân oán giữa bọn họ không tồn tại trong kiếp này. Đã một lần nữa trở lại khởi điểm, tất nhiên là không liên quan. Nàng kháng cự , là chính hắn. Hắn là người yêu mà một đời trước nàng làm thế nào cũng không được đến. Nàng không muốn bản thân lại thống khổ một lần nữa, cho nên nàng phải nghiêm cẩn khống chế bản thân.

"Ta cùng thế tử cũng không quen biết, làm sao có ân oán? Thế tử quá lo lắng." Bạch Chỉ dứt lời, liền rời xe ngựa. Thu Thiền cùng Thanh Hà gần như phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp Bạch Chỉ.

Mộ Đồ Tô ngồi trên xe hơi hơi nhíu mày, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn vào góc xe ngựa, phát hiện một thất tơ lụa màu thủy lam. Chắc là Bạch Chỉ quên , để ở nơi này. Bỗng nhiên, Mộ Đồ Tô nhưng lại đối với thất vải kia, ôn hòa cười. Trong sáng tươi cười trộn lẫn với một chút ý vị sâu xa ý cười.

Thu Thiền cùng Thanh Hà thật vất vả mới đuổi kịp Bạch Chỉ đang bước nhanh mà đi, Thanh Hà nói , "Tiểu thư, chớ khổ sở, việc này ta nhất định báo cáo với lão gia, cho tiểu thư một cái trong sạch."

Thanh Hà cho rằng Bạch Chỉ đi dồn dập như vậy, là do phẫn nộ dựng lên. Hoa cúc khuê nữ ở trên xe ngựa cùng nam tử xa lạ hôn môi, ở trong mắt Thanh Hà, là mất thể thống.

Bởi vì lời này của Thanh Hà, Bạch Chỉ dừng lại, xoay người đối với Thanh Hà cùng Thu Thiền gằn từng tiếng nói: "Về tất cả mà ta cùng thế tử phát sinh ở trên xe, các ngươi quên đi, nửa chữ cũng không được nói, hiểu không?"

Khí thế của Bạch Chỉ thật dọa người, hai người bị dọa tới mức linh hồn suýt rời khỏi cơ thể, liên tục gật đầu. Bạch Chỉ rất hiểu cha nàng, nếu cha nàng biết, khẳng định khua chiêng gõ trống đưa nàng lên giường Mộ Đồ Tô. Nàng không cần giẫm lên vết xe đổ, tuyệt đối không cần.

Vừa trở lại Bạch phủ không lâu, nha hoàn tùy thân của Liễu tiến đến Thủy Hiên gọi Bạch Chỉ đi phật đường một chuyến. Liễu thị hàng năm ăn chay niệm phật, ít ra phật đường Bạch phủ. Bạch Chỉ theo nha hoàn đi trong đường nhỏ tại một biệt viện, thấy mấy gã sai vặt vội đến vội đi, liền thuận miệng hỏi nha hoàn, "Đây là như thế nào?"

"Đại tiểu thư không biết sao? Vương phi mấy ngày nữa sẽ đến Bạch phủ ở tạm."

"Nga, thực mau." Bạch Chỉ kêu khổ trong lòng. Xem ra cha nàng nhất định tính toán mọi biện pháp gả nàng cho Mộ Đồ Tô. Nàng ra khỏi Lâm Thủy Hiên, sẽ qua biệt viện này, như vậy cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ cùng Mộ Đồ Tô sẽ tăng lên nhiều.

Bạch Chỉ không khỏi than thở. Xem ra mấy ngày nay, nàng không ăn được bánh bao nóng hầm hập.

Bạch Chỉ đi đến phật đường, thấy Bạch Thược đang giúp Liễu thị khêu bấc đèn. Bạch Chỉ dừng một chút, dịu dàng hướng Bạch Thược cười nói: "Muội muội, ngươi đã trở lại?"

"Vâng." Bạch Thược không nói nhiều, đốt đèn xong liền đi tới bên cạnh Liễu thị, ngoan ngoãn ngồi.

Có đôi khi Bạch Chỉ thật sự rất bội phục sự chịu đựng của Bạch Thược, theo Liễu thị làm bạn với thanh đăng, cũng không cảm thấy buồn chán? Nàng là thân sinh nữ nhi cũng không bằng một nửa dưỡng nữ như nàng.

"Chỉ Nhi." Liễu thị khẽ nhắm mắt, quỳ gối trước mặt Phật Tổ, phật châu trên tay không ngừng quay cuồng.

"Nương."

Liễu thị lúc này mới mở mắt ra, muốn đứng lên. Bạch Thược rất săn sóc đỡ lấy Liễu thị, nâng nàng ngồi lên ghế tựa. Liễu thị nói: "Thược nhi nói, hôm nay ngươi bị đi ngoài, hiện tại khỏe chưa?"

Bạch Chỉ giương mắt nhìn Bạch Thược, Bạch Thược hướng nàng mỉm cười, xem như đáp lại. Bạch Chỉ ở trong lòng cười lạnh, tốc độ đâm thọc thật là nhanh. Bạch Chỉ hạ thấp người nói: "Tốt hơn nhiều."

"Vậy ở trên xe ngươi gặp người nào?" Ánh mắt Liễu thị bỗng nhiên sáng quắc, mang theo chút lạnh thấu xương.

Bạch Chỉ ngẩn người, vạn lần không thể tưởng được Bạch Thược lại đem sự tình Mộ Đồ Tô ở trong xe nói ra, chẳng lẽ không sợ làm thanh danh bản thân bị liên lụy? Muốn cùng nàng đồng quy vu tận? Sự thật không thể thua hùng biện, Bạch Chỉ không còn lời nào để nói.

Liễu thị thấy Bạch Chỉ cam chịu, lời nói thấm thía: "Chỉ Nhi, may mắn nơi này không có người ngoài. Ta hiểu rõ tâm tư nữ hài nhi các ngươi, cái gọi là quân tử ôn nhu, thiếu nữ tâm động là không thể tránh được. Có điều ngươi như vậy…" Liễu thị dừng một chút, coi như không đành lòng nói ra lời nói khó nghe, tự động loại bỏ, "Nữ hài tử, nên biết đúng mực."

Bạch Chỉ không biết Bạch Thược nói với Liễu thị cái gì, đại để chỉ hiểu rõ, Bạch Thược bôi đen nàng, nói nàng háo sắc, không để ý nam nữ khác biệt, tự tổn hại trong sạch, cùng Mộ Đồ Tô ở chung một chỗ.

Bạch Chỉ cũng không giận, chút tổn hại nho nhỏ như vậy, căn bản không thể tổn hại được nàng. Nhưng mà, Bạch Thược coi nàng là tình địch trong giả tưởng, này thật sự là một việc khó giải quyết. Trước khi xong chuyện Mộ Đồ Tô, thêm một bằng hữu tốt hơn nhiều so với thêm một địch nhân.

Bạch Chỉ quỳ xuống, nói với Liễu thị, kỳ thực là nói cho Bạch Thược nghe, "Chỉ Nhi có người trong lòng, nhưng không phải thế tử."

Liễu thị cùng Bạch Thược đều sửng sốt. Liễu thị hỏi: "Đó là…"

Bạch Chỉ cũng dừng lại một chút, nàng thật đúng chưa nghĩ ra " người trong lòng" của bản thân là ai? Thời gian dài bị vây trong thư phòng, làm sao quen

biết được nam nhân? Chẳng lẽ tùy ý nói đại một người nam nhân hoặc là lôi ra một gia đinh cho xong việc? Việc này kỳ thực xem như là đại sự, truyền đến tai cha nàng, "Ý trung nhân" của nàng khẳng định bị điều tra. Đến lúc đó nói dối bị vạch trần, nàng về sau sẽ không có ngày lành mà sống.

Trong đầu Bạch Chỉ bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, nghĩ đến một cửa hôn nhân kiếp trước của bản thân.

Bạch Chỉ thập phần nghiêm cẩn trả lời: "Đứa con thứ chín của Bùi nguyên tướng quân, Bùi Cửu."

Kiếp trước, Bạch Chỉ vẫn chưa gặp qua vị kém chút nữa trở thành phu quân của nàng. Chỉ biết Bùi Cửu là một bại gia tử thích dạo thanh lâu, ngực không vết mực (ý nói không đèn sách) . Thanh danh Bùi Cửu ở kinh thành cực thối, cái gọi là tiếng xấu lan xa, đó là tại một Tô thành nho nhỏ cách kinh thành một vạn tám ngàn dặm, chỉ cần là quan gia hơi có cấp bậc một chút cũng biết tục danh của hắn. Kiếp trước nhân duyên của nàng cùng Bùi Cửu là sau khi cha nàng Bạch Uyên lên kinh làm quan, khi đó nàng một khóc hai nháo ba thắt cổ không đồng ý gả cho loại nam nhân này, Bạch Uyên không có cách, bèn tính kế đem nàng đưa lên giường Mộ Đồ Tô, làm tiểu thiếp của hắn.

Hiện tại ngẫm lại, Bạch Chỉ cảm thấy, cùng với việc làm một tiểu thiếp si tình không được yêu thương, còn không bằng làm chính thê lãng tử dù phải chia sẻ tình yêu của phu quân. Ít nhất như vậy, bản thân sẽ không cảm thấy quá mức trống trải, quá mức bi ai.

Bạch Chỉ không biết Bùi Cửu hiện tại là người thế nào, mọi người có biết hay không không cũng mặc kệ, dù sao chỉ cần có một người như vậy, liền không thể phán nàng đang nói dối.

Liễu thị nhíu mày, "Chưa nghe nói qua vị công tử này, ngươi cùng vị công tử này đi cửa sau, quen biết như thế nào ?"

Bạch Chỉ bắt đầu nói , "Chỉ Nhi thích ăn bánh bao, ngày ấy quán bánh bao làm ăn tốt, Chỉ Nhi xếp hàng nửa ngày, cũng không mua được một cái bánh bao. Chỉ Nhi khổ sở trong lòng, Bùi Cửu công tử đúng lúc này đi đến trước mặt con, đưa cho con một cái bánh bao trắng nõn nóng hầm hập."

"Ngươi liền động tâm như vậy ?" Liễu thị không tin nhìn Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ cố tình ngượng ngùng, "Vâng."

"Nói vậy Bùi Cửu công tử cũng là một người thích ăn. Trời nắng to như vậy vẫn xếp hàng mua bánh bao. Rốt cuộc ngươi coi trọng hắn ở điểm ấy?" Liễu thị có chút cảm khái.

Bạch Chỉ không cần suy nghĩ nói: "Hắn có một đôi tay rất tròn, da dẻ trắng nõn, thân thể rất giống bánh bao. Làm cho Chỉ Nhi nhịn không được thèm nhỏ dãi ba thước."

"…" Liễu thị cứng họng, nửa ngày mới nói tiếp: "Quả thật là bánh bao kỳ duyên. Giống bánh bao cũng… cũng tốt."

Bạch Thược vụng trộm che miệng cười. Bạch Chỉ ở trong lòng thở hổn hển. Nàng cố ý bẻ cong thẩm mỹ của bản thân, là muốn cho Bạch Thược hiểu rõ, nàng sẽ không tranh cướp Mộ Đồ Tô cùng nàng, hắn không phải bàn đồ ăn của nàng.

Nàng không thích bông hoa xinh đẹp, nàng thích bánh bao.

***

Hôm nay là ngày quan trọng, Cung Thân Vương phi quang lâm hàn xá, Bạch phủ vẻ vang cho kẻ hèn này. Hơn ba mươi nhân khẩu từ bé đến lớn trong Bạch phủ đứng ở cửa lớn, chờ đợi đã lâu. Vốn Bạch Chỉ muốn mượn lý do đau bụng, không đến tham gia. Nhưng thần công trừng mắt của cha nàng rất cao thâm, làm nàng sợ tới mức kinh nguyệt đến trước thời hạn, thật sự đau bụng .

Chuyện kinh nguyệt đến, không có nhiều người biết. Nhưng nàng đau bụng, người sáng suốt đều nhìn ra được. Bạch Uyên thấy từ khi Bạch Chỉ bắt đầu đứng ở cửa, thỉnh thoảng bất chợt ôm bụng, cảm thấy mất hứng hỏi: "Ngươi lại muốn tìm cớ gì?"

Bạch Chỉ lắc đầu, không thể nhịn được nữa, lại nhịn.

Bạch Chỉ đến thời kỳ có thói quen đau bụng. Nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, đứng cũng đứng không thẳng. Hiện tại là ngày xuân, hơi lạnh, nàng đau tới mức ra mồ hôi. Bạch Thược đứng ở một bên tựa hồ cũng nhận thấy được sự đau đớn của Bạch Chỉ, đi qua hỏi: "Tỷ tỷ, ngươi… như thế nào?"

"Không có việc gì." Nàng cảm thấy ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có , chỉ có thể vất vả cắn môi, miễn cưỡng nói hai chữ.

Bạch Chỉ không ngừng tự mình an ủi, lại chờ một chút thì tốt rồi…

Rốt cục, Cung Thân Vương phi cùng Mộ Đồ Tô khoan thai đến chậm. Bạch phủ từ trên xuống dưới đều hoan nghênh, thấy cỗ kiệu liền vội vàng cúi đầu. Mộ Đồ Tô xuống ngựa trước tiên đưa vương phi đến bên cạnh đám người Bạch gia, hắn rất có lễ phép chào Bạch Uyên, nói một vài lời nói khách sáo. Đôi mắt phượng hẹp dài của Mộ Đồ Tô băn khoăn trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng ở một người đang cúi đầu là Bạch Chỉ, ngừng một chút, "Bạch cô nương, tấm vải lần trước ngươi mua, còn tại chỗ ta, đợi lát nữa ta bảo Nghiên Mực đưa đến biệt viện của ngươi."

Bạch Chỉ chịu đựng cơn đau, hơi hạ thấp người, "Làm phiền thế tử." Ánh mắt nàng tùy ý đảo qua, Bạch Uyên đang hướng nàng vừa lòng gật đầu mỉm cười. Thiên địa chứng giám, thất vải kia là nàng vô tâm quên ở chỗ Mộ Đồ Tô, nhưng ánh mắt Bạch Uyên lại truyền cho nàng biết …

Nàng đang thả dây dài, câu cá lớn!

Thông minh như Mộ Đồ Tô, hắn khẳng định nhận thức giống như cha nàng, rằng nàng tuyệt đối cố ý . Bạch Chỉ vụng trộm đem đôi mắt nâng lên nhìn Mộ Đồ Tô liếc mắt một cái, rất đúng dịp, hắn đang mang theo ý cười bỡn cợt nhìn nàng.

Coi như đang nói, rốt cuộc ngươi có ý với ta?

Bạch Chỉ khí huyết không thông, môi càng trở nên trắng. Hiểu lầm quá lớn, nàng cần làm sáng tỏ. Thân mình nàng bắt đầu lung lay đứng không vững, Bạch Thược bên cạnh vốn định đỡ lấy, lại bị Mộ Đồ Tô nhanh tay lẹ mắt nhanh chân đến trước.

Vào thời khắc Bạch Chỉ nhắm mắt, thân mình bị Mộ Đồ Tô ôm, nghe thấy Mộ Đồ Tô đang nói: "Thương hương tiếc ngọc? Diệu."

Bạch Chỉ run run dựng thẳng ngón tay, oán giận muốn chỉ trích hắn nói hưu nói vượn, tay treo ở không trung bỏ dở nửa chừng, bản thân tức đến hôn mê…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bạch Chỉ tỉnh lại là lúc, ánh nến lay động, ánh sáng lắc lư bốn phía. Nàng giãy dụa đứng dậy, kịp thời bị Thanh Hà ngăn chặn, "Tiểu cô nãi nãi, người an tâm nằm đừng nhúc nhích."

Bạch Chỉ cười nói: "Không có việc gì ."

"Thế nào lại không có việc gì ? Đại phu nói người khí huyết không đủ, hơn nữa nữ nhi vào thời kỳ đặc thù thân mình sẽ không khỏe, hôm nay nắng to, có chút cảm nắng." Thanh Hà nói xong, đồng thời lấy một chén sứ men xanh nhỏ tại bàn trà bên cạnh, đưa tới bên miệng Bạch Chỉ. Bạch Chỉ ngửi ngửi, là vị thuốc bắc, vội vàng quay đầu, "Đắng lắm, ta không muốn uống."

"Tiểu thư, thuốc đắng dã tật."

"Vậy trước tiên ngươi lấy chút mứt hoa quả đến, nếu không ta không uống." Bạch Chỉ cực kỳ ghét vị đắng của thuốc bắc, trừ phi bắt buộc, nàng định không uống.

Thanh Hà bất đắc dĩ, buông chén sứ, đi phòng bếp lấy mứt hoa quả. Phòng trong, chỉ còn lại Bạch Chỉ, nàng nằm không được, từ trên giường đứng lên, khoác kiện áo khoác, một mình ra toà viện đi dạo. Lâm Thủy Hiên ban đầu là tân hôn biệt viện của Liễu thị cùng Bạch Uyên, sau này Bạch Uyên cưới nhị nương, độc sủng nhị nương, Liễu thị nản lòng thoái chí đi phật đường. Lâm Thủy Hiên để lại cho Bạch Chỉ. Bạch Chỉ thích hồ nước trong Lâm Thủy Hiên do nhân công xây dựng, tiện lợi cho nàng dùng để nhảy hồ tự sát.

Nàng trước kia, không cao hứng lại lấy tự sát để áp chế. Hiện tại Bạch Chỉ ngẫm lại, cũng nhịn không được vì bản thân lau mồ hôi một phen. Người đã từng chết một lần, hiểu được sự đáng giá của sinh mệnh.

Ánh trăng bao phủ xuống, mặt hồ trong vắt, khắp hồ là hoa sen kết ra nụ hoa, đợi đến lúc hoa nở, đã là vào hạ. Một trận gió nhẹ phất qua, Bạch Chỉ hít sâu một hơi, chuẩn bị xoay người trở về, đôi mắt tùy ý phiêu phiêu, ở bên kia bờ hồ nàng nhìn thấy một thân ảnh màu nguyệt bạch, thân ảnh thon dài kia đứng đối diện nàng, nàng khinh thường, lại biết là người phương nào.

Bạch Chỉ vốn định khẽ cắn môi rời đi, người nọ ở bờ bên kia ngược lại lại mở miệng trước, "Bạch cô nương đã khỏe chưa?"

Nàng đành phải đứng lặng bất động, nói với Mộ Đồ Tô ở bờ bên kia: "Khỏe . Đa tạ thế tử."

"Cái gì? Ta nghe không thấy."

Bạch Chỉ tự nhận thanh âm của bản thân đủ vang dội, không có lý nào lại nghe không thấy. Ngại cho lễ phép, Bạch Chỉ lại gia tăng thanh âm một chút, "Đa tạ thế tử quan tâm, thân mình ta vững vàng, sáng sủa." Độ mạnh yếu của thanh âm này nàng không nắm chắc, truyền ra ngân nga ngân nga quanh quẩn.

Bạch Chỉ còn chưa kịp tự mình ảo não, Thanh Hà đã sớm nghe tiếng tìm đến, vội vàng ngăn cản, "Trời ạ, cô nãi nãi, người đây là muốn thông báo với mọi người trong phủ, nửa đêm người cùng thế tử ở ngoài nói chuyện yêu đương sao?"

Tuy rằng Bạch Chỉ khinh thường nét mặt của Mộ Đồ Tô bờ bên kia ra sao, nhưng trực giác nàng luôn luôn chuẩn, có thể cảm ứng được ý cười bỡn cợt của hắn.

Nàng lại bị hắn đùa giỡn ?

Sự thật chứng minh, như lời Thanh Hà, nàng nửa đêm ở ngoài "lớn tiếng ồn ào" bị toàn phủ xuyên tạc thành "công khai nói chuyện yêu đương" . Bạch Chỉ đi lại trong phủ, chuẩn bị tới đại đường bái kiến vương phi, gia bộc đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

"Tỷ tỷ, thân mình khỏe lên chưa?" Bạch Thược hôm nay ăn mặc thập phần long trọng, váy lụa mỏng màu xanh lưu ly, tay áo thêu hoa sen trắng, búi tóc phi yến, cắm một cây thúy hoa trâm giản dị. Nhìn lại Bạch Chỉ mà nói, rất thanh lịch .

Ngày đầu tiên bái kiến vương phi, trang phục của Bạch Thược có thể nói là rất lễ nghi quy củ. Bạch Chỉ nghĩ, nàng đối lập như vậy, khẳng định sẽ bị phụ thân mắng. Như vậy sao có thể xưng là "tận lực lấy lòng" ?

Bạch Chỉ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, "Ai nha, ta mặc như vậy đi bái kiến, có chút mất thể thống, may mà gặp muội muội. Đi, Thanh Hà, trở về Lâm Thủy Hiên." Lúc Bạch Chỉ đi qua Bạch Thược, rõ ràng cảm giác được trong mắt Bạch Thược toát ra khinh bỉ. Nàng không giận, ngược lại rất vui.

Trở về Lâm Thủy Hiên, Bạch Chỉ đi chậm, còn đong đưa đong đưa ném thức ăn cho cá. Thanh Hà ở một bên sốt ruột thật sự, thời gian càng ngày càng cấp bách, nhưng tiểu thư nhà mình chẳng những không nắm chặt thời gian rửa mặt chải đầu, ngược lại đi cho cá ăn? Thật sự là hoàng đế không vội thái giám gấp rút.

Bạch Chỉ nhìn mặt trời từ từ chạy về phía Đông Sơn, lúc này mới buông thức ăn trong tay, thảnh thơi nói: "Thanh Hà, mau mau rửa mặt chải đầu, tốc độ nhanh một chút."

"…" Thanh Hà thật sự không hiểu, tiểu thư bị cảm nắng đem đầu nấu chín hay sao ?

Kỹ thuật trang điểm của Thanh Hà rất tốt, có điều luôn luôn bị Bạch Chỉ không ngừng thúc giục, nàng càng căng thẳng, luống cuống tay chân, tạo nên hiệu quả cực kém. Đầu tóc loạn, quần áo mặc không sạch sẽ. Không nghĩ tới, Bạch Chỉ nhìn vào kính, lại rất vừa lòng, tươi cười đầy mặt khen nàng một phen.

Thanh Hà nghĩ, di chứng của việc bị cảm nắng—— đầu tiểu thư thật sự bị nấu chín .

Bạch Chỉ vừa ra Lâm Thủy Hiên, giống như thay đổi thành một người khác, bước chân thảnh thơi bỗng chốc dồn dập lên, khi tới gần đại đường, bước chân đã không phải là đi , mà là chạy . Thanh Hà theo sát phía sau, kêu to, "Tiểu thư, chậm một chút."

Khi Bạch Chỉ giống như mũi tên lao vọt vào đại đường, thấy người nhà đã cùng vương phi tán gẫu thật vui. Bạch Chỉ thở hổn hển hạ thấp người, "Vương phi, mạnh khỏe." Nàng bỗng chốc trở thành hồng tâm chú ý của toàn bộ đại đường.

Nàng nhìn thấy Bạch Uyên phẫn nộ cùng xấu hổ, Liễu thị giật mình cùng bất đắc dĩ, nhị nương trào phúng cùng đáng tiếc, Bạch Thược đắc ý cùng khinh thường, và Mộ Đồ Tô trầm tư cùng không hiểu.

Vương phi cau mày, nhìn Bạch Chỉ quần áo không chỉnh, búi tóc hỗn độn, giống một dã nha đầu không hề gia giáo. Trong lòng Bạch Chỉ biết vương phi đã bắt đầu bất mãn với nàng, rốt cuộc là vương phi, trên mặt vẫn như trước là bộ dạng rộng lượng hiền lương mà danh môn vọng tộc nên có, "Bạch gia đại cô nương, đây là từ đâu mà đến?"

Bạch Chỉ giả bộ tủi thân, "Dân nữ biết sáng nay bái kiến vương phi, cố ý rửa mặt chải đầu một phen, yêu cầu của dân nữ rất cao, bỏ lỡ canh giờ, làm cho vương phi chê cười. Mong rằng vương phi bao dung." Bạch Chỉ lập tức quỳ xuống.

"Lấy diện mạo bình thường diện mạo là tốt rồi, đứng lên đi." Vương phi như trước bảo trì khuôn mặt rộng lượng, nhưng ấn tượng đã giảm đi một phần lớn.

Trước khi Bạch Chỉ đứng dậy, vụng trộm chăm chú nhìn Bạch Uyên, hắn vẫn tức giận như trước, nhưng trong đó còn có ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Bạch Chỉ lại vụng trộm trở nên vui vẻ, nàng muốn là hiệu quả này.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Bạch Thược, Bạch Thược giả mù sa mưa an ủi nói: "Tỷ tỷ, đừng thương tâm, lần sau còn có cơ hội."

Bạch Chỉ cũng giả mù sa mưa thở dài, "Tỷ tỷ thực không phải." Khóe mắt tùy ý thoáng nhìn, nhưng lại phát hiện Mộ Đồ Tô luôn luôn nhìn nàng, hắn cau mày, dường như xem thấu một chút tiểu thông minh của nàng.

Thông minh như Mộ Đồ Tô, hắn nhìn ra được cũng thế. Dù sao, mục đích của nàng là cùng Mộ Đồ Tô phân rõ giới hạn.

***

Hậu quả của việc dùng tiểu thông minh để đùa giỡn, cực kì nghiêm trọng. Bái kiến sau, Bạch Chỉ không thể may mắn thoát khỏi việc bị Bạch Uyên gọi vào thư phòng, hung hăng phê bình một chút, từ ngữ trào dâng oán giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạch Chỉ cúi đầu, giống như nai con hoảng sợ. Nàng rất hiểu cha nàng, tính tình được phát tiết xong sẽ bình thường, không nên cứng rắn chống lại.

Bạch Uyên nói: "Ngươi nhìn xem hôm nay dọa người như thế nào, một nữ hài tử quần áo không chỉnh, đầu tóc hỗn độn, còn thể thống gì? Đừng nói thế tử không vừa lòng ngươi, vương phi càng chướng mắt ngươi."

Bạch Chỉ rụt đầu ủy khuất nói: "Con cũng vì muốn sự việc tốt hơn, trở nên hấp dẫn một chút, hoàn mỹ xuất hiện trước mặt vương phi cùng thế tử." Kỳ thực, Bạch Chỉ đang cười trộm ở trong lòng.

Tốt nhất ấn tượng của cả hai mẫu tử bọn họ về nàng đều kém tới cực điểm.

Bạch Chỉ nói như thế làm cho Bạch Uyên không còn lời nào để nói. Không thể nói nàng không tận tâm, chỉ trách rất tận tâm, biến khéo thành vụng! Bạch Uyên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép than thở, "Chỉ Nhi, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại cần phải bắt được thế tử!"

"Vâng." Bạch Chỉ miệng thì đồng ý , trong lòng lại tính toán làm thế nào để tác hợp Bạch Thược cùng Mộ Đồ Tô, cho nàng sớm thoát ly bể khổ.

Bị Bạch Uyên giáo huấn xong, Bạch Chỉ trở về Lâm Thủy Hiên, đường sá đi qua biệt viện, không thể không gặp Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ lễ phép đứng trước mặt Mộ Đồ Tô hạ thấp người, "Thế tử."

Mộ Đồ Tô lạnh lùng thốt: "Sáng nay ngươi xuất hiện, thật đúng là làm ta kinh diễm."

Bạch Chỉ hiển nhiên biết lời này là nói ngược, nàng tự trách nói: "Vì ta rất coi trọng lần bái kiến này, ngược lại biến khéo thành vụng, làm cho vương phi cùng thế tử chế giễu ."

"Nga? Vì sao lại coi trọng lần bái kiến này như thế? Đến nỗi phải 'hao hết tâm tư' ép buộc bản thân như vậy?" Mộ Đồ Tô tới gần Bạch Chỉ, Bạch Chỉ lui vài bước, cho đến khi không còn đường thối lui, thân mình ấn lên cây cột trên hành lang dài. Bạch Chỉ quát bảo ngưng lại, "Thế tử, tự trọng!"

Mộ Đồ Tô kéo kéo môi mỏng, vẫn đi lên như trước, ngón tay thon dài nâng cằm Bạch Chỉ, bức bách nàng nhìn thẳng hắn. Bạch Chỉ căng thẳng nhìn Mộ Đồ Tô gần trong gang tấc, nàng không ngừng ám chỉ bản thân, tuyệt đối không thể lùi bước. Nàng nhìn lại hắn, chẳng kiêng dè hai tròng mắt hắn sâu sắc như bầu trời đêm. Mộ Đồ Tô đem ánh mắt liếc đến đôi môi khẽ run của nàng, nhớ tới một màn trên xe ngựa.

Hắn cười cười, buông ra nàng.

Bạch Chỉ lại không cho hắn sắc mặt tốt, trợn trừng mắt. Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói: "Bạch cô nương, mấy ngày nữa ta muốn hướng phụ thân ngươi cầu hôn."

"Cái gì?" Bạch Chỉ phát hoảng. Chẳng lẽ không cần nàng xây cầu, hắn đã cùng Bạch Thược ngầm se tơ kết tóc? Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng cảm thấy hợp lý. Dung mạo Bạch Thược cùng Nam Chiếu tiểu công chúa có bảy phần tương tự. Kiếp trước, nàng và Bạch Thược đồng thời bị hắn hấp dẫn, bản thân nàng ỷ vào thân phận đích nữ, cưỡng chế Bạch Thược chặt đứt ý niệm. Nếu như không phải bản thân lúc trước quá vô lý, nàng chắc chắn, Mộ Đồ Tô sẽ không chọn nàng, tiểu thiếp của hắn sẽ là Bạch Thược .

Đây là tự lấy tảng đá đập vào chân mình, tự làm tự chịu.

Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ giơ hai tay tán thành cho bọn họ.

"Có gì không thể? Hay là Bạch cô nương có ý kiến gì với ta?"

Bạch Chỉ mặt lộ vẻ mỉm cười, hết sức chúc phúc, "Không thể tốt hơn, ta thật vui mừng được cùng thế tử kết làm thông gia."

Mộ Đồ Tô híp mắt lại, "Xác định?"

"Hiển nhiên." Bạch Chỉ thật là nghiêm chỉnh gật đầu, tăng thêm tính khẳng định.

"Ta cho rằng giống như cá tính của Bạch cô nương, tình nguyện làm nhà nghèo chính thê, cũng không cần làm hầu môn tiểu thiếp."

Bạch Chỉ thật muốn trừng hắn hai mắt. Bạch Thược nguyện ý là được, nàng lười quản Bạch Thược. Lại nói, nàng cùng Bạch Thược thân ở mặt ngoài, sau lưng đều cầm dao nhỏ chuẩn bị đâm đối phương hai đao. Mặc kệ nàng ta là nhà nghèo chính thê hay hầu môn tiểu thiếp, một đồng bạc quan hệ cùng nàng cũng không có.

Bạch Chỉ bận tâm hình tượng của tiểu thư khuê các, ra vẻ nho nhã, "Hai bên nếu là chân tình, thiếp hay thê đều không quan trọng." Cuối cùng, nàng ở trong lòng thêm một câu, thúi lắm!

Mộ Đồ Tô hơi sửng sốt, lập tức xì cười, lóe đôi mắt sáng lóe nghiêm cẩn nhìn Bạch Chỉ, "Như vậy, ta không khách khí."

"Không cần khách khí, cứ việc vui lòng." Bạch Chỉ đáp lại hắn một cái mỉm cười chân thành. Nàng thật sự không nghĩ tới, nàng không cần tốn nhiều não, không đánh mà thắng. Vừa nghĩ đến hai người làm nàng đau đầu Mộ Đồ Tô cùng Bạch Thược đều song song rời đi tầm mắt, Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày về sau, nàng lại thư sướng vượt qua . Một khi cao hứng, nàng lại muốn ăn bánh bao bắc phố!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bạch Chỉ ngóng trông Mộ Đồ Tô hướng Bạch Thược cầu hôn, nhưng qua mấy ngày, hắn vẫn không có chút hành động, cả ngày ở trong biệt viện phẩm trà luận kiếm, hoặc là cùng vương phi đi Bạch Mã tự dâng hương. Đương nhiên, này đó đều là Bạch Chỉ nghe Thanh Hà nói . Từ khi vương phi cùng thế tử vào ở trong Bạch phủ, Bạch Chỉ liền không bao giờ ra khỏi Lâm Thủy Hiên. Bái kiến Vương phi diễn ra nửa tháng một lần, mấy ngày rồi, Bạch Chỉ không thấy Mộ Đồ Tô, cũng không biết rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì.

Sự thật xác minh lời nói mà Thanh Hà thường xuyên bắt tại bên miệng, hoàng đế chưa vội thái giám đã vội. Nàng thực sự là tên thái giám đáng buồn kia, sắp vỗ ngực liên tục, muốn dắt Mộ Đồ Tô đi hạ sính cầu hôn.

Thanh Hà thấy Bạch Chỉ đã nhiều ngày mặt ủ mày chau, trà không uống cơm không ăn, chế nhạo nói: "Tiểu cô nãi nãi, mùa xuân vừa qua khỏi, lại tư xuân ?"

Bạch Chỉ than thở, "Ta không đem việc này giải quyết , sẽ nhìn không thấy mùa xuân sang năm."

"Phi phi, tiểu thư, sao người lại nói điều xúi quẩy như thế?"

"Tâm tư nam nhân so với nữ tử chúng ta còn sâu hơn đáy biển, ta thật không hiểu hắn nghĩ gì." Bạch Chỉ đi tới cửa hiên, ngẩng đầu nhìn mái hiên, nước mưa tầm tã rơi xuống, như tâm tình giờ phút này của Bạch Chỉ. Kiếp trước cho tới bây giờ, nàng chưa từng nhìn thấu hắn. Hắn là đại tướng quân phụ trợ tam hoàng tử đoạt đế vị, cưới Nam Chiếu công chúa, là nam nhi si tình từng nói sẽ "trọn đời trọn kiếp một đôi nhân".

Nàng đã không cùng hắn trở thành "Một đôi nhân", như vậy nàng đành phải cút thật xa, từ đây không liên quan.

"Ai, như thế rất tốt, tiểu thư tương tư thành tật , mĩ nam đúng là tác quái." Thanh Hà buồn bực ngồi một bên, tha thiết nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ nghe xong muốn cười, đang chuẩn bị trêu chọc làm nàng cười một phen, một nha hoàn đi tới, hướng Bạch Chỉ hạ thấp người, "Tiểu thư, thế tử đến ."

"Không gặp." Bạch Chỉ thốt ra.

"Bạch cô nương hôm nay tính tình rất lớn." Nhoáng lên một cái nháy mắt công phu, Mộ Đồ Tô liền xuất hiện trước mặt Bạch Chỉ, hôm nay hắn mặc một bộ huyền sắc trường bào, không giống kiểu cách ngày xưa không nhiễm bụi trần, mang theo chút thành thạo ổn trọng của tuổi trẻ.

Người đã đến Lâm Thủy Hiên, Bạch Chỉ hiển nhiên không dám trực tiếp đuổi hắn đi. Nàng hướng Mộ Đồ Tô hạ thấp người nói: "Dân nữ có chút không thoải mái, mong rằng thế tử bao dung."

"Ta hiển nhiên biết ngươi không khỏe. Ta cố ý đến đây, là đến thăm ngươi 'không khoẻ' ."

Bạch Chỉ cũng không ngốc, vươn tay về phía ghế dựa, "Thế tử mời ngồi." Nàng lại quay lại nói với Thanh Hà: "Pha cho thế tử một chén trà."

Hai người ngồi xuống, Bạch Chỉ mỉm cười, "Không biết lần này thế tử đến đây, có gì phải làm?"

"Đợi ta uống chén trà sẽ cùng ngươi nói, được không?"

Bạch Chỉ ngẩn người, gần như muốn nghiến răng nghiến lợi, "Tốt."

Thanh Hà đưa tới bích loa xuân mà Bạch Uyên tặng cho Bạch Chỉ. Khi Mộ Đồ Tô cầm lên chén cái, Bạch Chỉ liền biết là bích loa xuân mà nàng yêu thích, một trận đau lòng thổi quét toàn thân, giận Thanh Hà, cho người cặn bã này uống trà ngon như vậy làm chi?

Càng làm cho Bạch Chỉ buồn bực là, Thanh Hà còn hướng nàng nháy mắt, như đang nói, xem, ta đây là giúp ngươi lấy lòng hắn nga.

Nàng không cần phải lấy lòng!

Oán khí chặn trước ngực Bạch Chỉ, lại không thể làm gì cho hết giận, nàng chờ đợi Mộ Đồ Tô uống trà xong, tiếp tục mỉm cười, "Thế tử, hiện tại có thể nói chưa?"

Mộ Đồ Tô nhàn nhạt buông chén trà trong tay, cặp mắt sâu không thấy đáy nghiêm cẩn chăm chú nhìn nàng, dường như muốn hút nàng vào trong đó. Hắn nói: "Ta muốn cùng Bạch cô nương nói chuyện cầu hôn."

Bạch Chỉ ngẩn người. Chuyện mà nàng tâm tâm niệm rốt cục có chuyển biến. Nhưng nghĩ lại, việc cầu hôn, sao lại nói cùng nàng?

Bạch Chỉ khiêm tốn nói: "Thế tử, về việc cầu hôn, ngươi cần phải nói cùng phụ thân ta, Bạch Chỉ không nên nhúng tay." Bây giờ, đúng là không có việc gì mà thiên hạ không tồn tại, muội phu cầu hôn, còn muốn hỏi ý kiến tỷ tỷ. Này chẳng lẽ là thói quen khi hầu môn nạp thiếp?

“Ta mấy ngày nay, chưa nói nửa câu về việc cầu hôn, Bạch cô nương có ý kiến gì không?”

“Cho tới bây giờ, cái nhìn của ta nhiều như hạt mưa rơi ngoài kia chỉ có hơn chứ không có kém.” Bạch Chỉ gần như bất mãn nhìn Mộ Đồ Tô, ngữ khí tức giận bất bình. Mộ Đồ Tô ánh mắt chợt lóe sáng, khóe miệng mỉm cười, “Nói nghe một chút.”

“Thế tử ở kinh thành, thanh danh vang dội. Bây giờ thế tử nói cầu hôn, lại chậm chạp không đề cập tới, chẳng phải là đùa giỡn dân nữ đàng hoàng chúng ta sao? May mà thế tử cùng ta nói, nếu là cùng cô nương nhà khác nói, không chừng đã có án mạng phát sinh, đến lúc đó, lương tâm thế tử có thể không áy náy sao?” Bạch Chỉ nói ôn hòa, nhưng ánh mắt lại hay thay đổi. Mộ Đồ Tô nghe lời của nàng, nhìn người nàng, cuối cùng không nín được nở nụ cười, “Là ta sai, không nên chậm chạp. Cô phụ Bạch cô nương một mảnh tâm ý.”

“Thời gian vẫn còn kịp, hiện tại cầu hôn cũng không muộn.” Bạch Chỉ cảm thấy khát nước, tùy tay nắm lấy ly trà trước mặt, giả bộ lạnh nhạt nhấp hai ngụm.

Ánh mắt Mộ Đồ Tô chuyển đến chén trà trong tay nàng, lại nhìn vị trí cái cốc mà mình uống dĩ nhiên rỗng tuếch, cười thầm, “Ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của Bạch cô nương.”

Bạch Chỉ buông chén trà, thật là vừa lòng gật đầu.

Mộ Đồ Tô nhấp mím môi, “Kỳ thực Bạch cô nương có điều không biết, ta mấy ngày nay cùng mẫu phi thương thảo, ta muốn là thê tử, mà không phải thiếp.”

Bạch Chỉ sửng sốt. Nàng vạn vạn không ngờ đến, Mộ Đồ Tô đối với Bạch Thược tình thâm như thế. Chẳng lẽ, không phải bộ dạng Bạch Thược bảy phần giống Nam Chiếu công chúa, mà là Nam Chiếu công chúa bộ dạng bảy phần giống Bạch Thược? Bởi vì nàng gây chuyện, Mộ Đồ Tô không cưới được Bạch Thược, tâm sinh tiếc nuối mới cưới Nam Chiếu công chúa? Bạch Chỉ theo logic của bản thân, càng nghĩ càng hoảng sợ.

“Bạch cô nương, ngươi làm sao vậy?” Mộ Đồ Tô thấy sắc mặt Bạch Chỉ bỗng nhiên trở nên trắng, có chút lo lắng.

Bạch Chỉ cười cười, xấu hổ nói: “Thật không nghĩ tới thế tử có tâm như thế, ta đây là vui mừng . Thê cùng thiếp, kỳ thực đều không sao, chỉ cần có yêu liền được.” Nàng thật sự hối hận, lúc trước không thức thời làm chi, chia rẽ một đôi ân ái “Nam nữ si tình” này, thật sự rất tội lỗi .

Mộ Đồ Tô cười nhưng không nói.

Tiễn bước Mộ Đồ Tô, tâm tình Bạch Chỉ miễn bàn có nhiều sảng khoái. Việc cầu hôn này, đã được tám chín phần , nàng cũng coi như làm một chuyện tốt, từ nay về sau Bạch Thược sẽ không thành uy hiếp của nàng, giải quyết xong mối lo trong lòng. Mà sau khi Mộ Đồ Tô cưới Bạch Thược, cùng nàng cũng không liên quan gì, từng đạo kiếp số cũng sẽ tại đây đánh xuống một dấu chấm tròn.

Cơm trưa, Thanh Hà bưng đồ ăn tới, Bạch Chỉ khẩu vị cực tốt, ăn hai chén cơm lớn, Thanh Hà gắt giọng: “Ai nha, thế tử vừa tới, chỉ cùng tiểu thư nói vài câu, tâm tình tiểu thư liền tốt như vậy, thật đúng là ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông.”

Bạch Chỉ ăn xong cơm trưa, lấy chén nước súc miệng, tùy ý nói: “Hắn giải khai một cái bế tắc trong lòng ta.”

Thanh Hà nghe không hiểu, liền gán cho tiểu thư nhà mình đang khát khao cuộc sống tốt đẹp phú quý về sau.

Tâm tình tốt, người này tất nhiên thích đi lại. Bạch Chỉ biết Mộ Đồ Tô sắp sửa hướng Bạch Thược cầu hôn, cùng nàng không quan hệ, nàng liền không cần trốn tránh ở Lâm Thủy Hiên. Ngẫu nhiên gặp gỡ một lần, cũng không làm biến đổi điều gì.

Bạch Chỉ vô tình đi đến biệt viện, thấy Bạch Thược đang cùng vương phi ngồi trong đình. Bạch Chỉ nghĩ, nàng có nên đi qua ân cần thăm hỏi một phen hay không? Về tình về lý, đây là việc phải làm . Bạch Chỉ đi tới, vào trong đình, hạ thấp người nói: “Vương phi, mạnh khỏe.”

Hôm nay vương phi tâm tình tốt, đã nhiều ngày qua, chỉ luôn nói nửa vời, trên mặt lộ ra vẻ đoan trang tài chí. Bây giờ, mặt nàng mang tươi cười, khóe mắt híp lại, nhìn như rất vui mừng.

“Bạch gia đại cô nương đến , đến, ngồi.”

Bạch Chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bọn họ. Cung Thân Vương phi hỏi Bạch Chỉ, “Bạch gia đại cô nương cùng nhị cô nương cùng tuổi?”

“Vâng.” Bạch Chỉ trả lời.

Cung Thân Vương phi nắm cánh tay Bạch Thược, an ủi nói: “Bản cung luôn có chút uể oải, năm vừa rồi thế tử hai mươi, bên người một nữ nhân đều không có, cho dù có một nha đầu thông phòng cũng tốt. Lần này đến Tô thành, xem như đến đúng nơi, không nghĩ tới thế tử rốt cục muốn một nữ nhân bên người.” Cung Thân Vương phi ánh mắt sáng ngời nhìn Bạch Thược, trong ánh mắt tràn ngập vui mừng. Bạch Thược ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng ý cười, một bộ tiểu nữ nhân ngượng ngùng.

“Nhị cô nương, mặc dù vào vương phủ ta làm thiếp, nhưng thế tử chưa cưới vợ, ngươi cũng là lớn nhất.”

“Vâng.” Bạch Thược chỉ sợ muốn dúi đầu vào phía dưới cái bàn.

Hai người này quan hệ khá tốt, thêm vào "chân ái" của Mộ Đồ Tô, cửa hôn nhân này, coi như thành.

Cung Thân Vương phi trở lại nhìn Bạch Chỉ, lời nói thấm thía nói: "Con cái có thứ tự, theo đạo lý là đại cô nương lập gia đình trước, nhưng nhị cô nương được thế tử nhìn trúng, bản cung biết ngươi chịu ủy khuất , qua mấy ngày, bản cung trở về kinh, xem xét lương nhân cho đại cô nương."

"Đa tạ vương phi quan tâm." Bạch Chỉ lễ phép cảm tạ, giương mắt thấy Bạch Thược đắc ý tươi cười, Bạch Chỉ tâm tính cực kì bình thản. Cứ việc đắc ý đi, không phải mong muốn của bản thân, dù là đồ tốt, ở trong mắt nàng cũng chỉ là nhất thời, khinh thường liếc mắt một cái.

Ba người nói nói cười cười ở trong đình uống trà, ăn điểm tâm, nói chuyện nhà, cho đến khi một gã sai vặt chạy tới, nói với vương phi: "Vương phi, thế tử đã đặt sính lễ, mệnh tiểu nhân thỉnh vương phi đi qua."

"Đứa nhỏ này, khẩn cấp như vậy." Vương phi cười giận dữ, Bạch Chỉ cùng Bạch Thược lần này vô cùng ăn ý, cười cười.

Ba người cùng nhau đi vào đại sảnh. Mộ Đồ Tô như trước mặc huyền sắc trường bào, tóc thúc lên cao, ăn mặc sạch sẽ lưu loát, thoạt nhìn tinh thần sáng lạn. Trong đại sảnh đặt hai cái thùng, mặc dù khép lại, Bạch Chỉ cũng biết, sính lễ không thiếu. Ngắn ngủn nửa ngày, liền ở trong phạm vi không phải thế lực của mình lấy đến nhiều sính lễ như vậy, Bạch Chỉ muốn không tán thưởng cũng không được . Tương lai hắn quả nhiên đại tướng quân bất bại thống lĩnh tam quân.

Bạch Uyên thoạt nhìn cực kì cao hứng, tiếp đón Bạch Chỉ, "Chỉ Nhi, thế tử thật là có lòng."

Bạch Chỉ mỉm cười chống đỡ, "Có thể cùng thế tử kết làm thông gia, là phúc phận của Bạch gia." Làm trưởng bối, nàng nên nói như vậy .

Mộ Đồ Tô đi về phía Bạch Chỉ, nắm lấy tay nàng, con mắt hắn sáng ngời, ánh mắt giống như Bạch Chỉ đã từng quen biết . Là ánh mắt hắn nhìn Nam Chiếu công chúa. Nhưng kiếp này, vì sao hắn lại nhìn nàng?

"Thế tử, ngươi…" Một màn này, đối với ba người trong đình mà nói, đều có chút không hiểu. Cung Thân Vương phi thử hỏi: "Ngươi nói với bản cung người trong lòng là Bạch gia tiểu thư, không phải nhị tiểu thư Bạch Thược mà là đại tiểu thư Bạch Chỉ?"

"Hiển nhiên."

"…" Mọi người trầm mặc.

Chỉ có Bạch Uyên cười như tàn hoa bại liễu.

Bạch Chỉ run run hỏi: "Ngươi hạ sính là ta?"

"Vui mừng muốn hỏng rồi đi?" Mộ Đồ Tô phất nhẹ cái mũi nhỏ thanh tú của nàng, rất sủng ái.

Vì thế, Bạch Chỉ té xỉu .

"Ai, cư nhiên vui mừng đến té xỉu . Thật là." Bạch Uyên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

Bạch Chỉ cảm thấy sau khi bản thân sống lại, thường xuyên té xỉu. Nàng tỉnh lại là lúc, côn trùng trên cây còn đang kêu, trời còn ánh sáng. May quá, bản thân không ngủ quá lâu. Bạch Chỉ ngồi dậy. Thanh Hà đang trông nom một bên thấy tiểu thư nhà mình tỉnh lại, vội vàng chạy tới, đỡ lấy Bạch Chỉ, xem xét cái trán nàng, "Tiểu thư, người vừa choáng váng, làm cô gia lo lắng hỏng rồi."

"Cô gia?" Bạch Chỉ thoáng sửng sốt, trí nhớ trở lại trước khi bản thân té xỉu…

Nàng vội vã rời giường, lại bị Thanh Hà ngăn cản. Thanh Hà dậm chân không thuận theo, "Tiểu thư, cô gia đã là của người , sẽ không bị ai khác đoạt đi, người phải nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại cũng không muộn."

Bạch Chỉ che ngực, kém chút nữa phun ra huyết. Sự tình thế nào lại biến thành như vậy? Tại sao Mộ Đồ Tô hạ sính là nàng? Kiếp trước nàng nóng mặt thiếp lãnh mông cũng không được một chút ưu ái của hắn, bây giờ nàng biết cút ra xa, gió lại thổi ngược chiều ?

Vào lúc sự tình còn đường sống có thể cứu vãn, nàng tất phải ngăn cơn sóng dữ. Tình yêu của Mộ Đồ Tô là Nam Chiếu tiểu công chúa, nàng sẽ không bao giờ quấy nhiễu nữa, sẽ không bao giờ si tâm vọng tưởng nữa.

Thanh Hà làm thế nào cũng không ngăn cản được Bạch Chỉ bạo động, khí lực vừa nới lỏng ra, Bạch Chỉ giống như con cá chạch thoát đi. Thanh Hà chỉ có thể ở sau lưng buồn nản dậm chân. Tiểu thư vui mừng sắp điên rồi, tựa như… nóng lòng, giống con chó nhỏ!

Bạch Chỉ chạy đến thư phòng Bạch Uyên, tóc hỗn độn, quần áo không chỉnh, ngay cả giầy thêu cũng chỉ đi một cái, bộ dáng thoạt nhìn thập phần chật vật. Bạch Uyên thấy Bạch Chỉ như thế, có chút bất mãn, "Đường đường tri châu chi nữ, sao lại có bộ dáng như thế này?"

Bạch Chỉ không để ý, trực tiếp quỳ xuống, "Cha, nữ nhi chỉ cầu người một việc."

"Nói."

"Nữ nhi không gả." Bạch Chỉ vì làm cho chân thật, nước mắt tràn mi mà ra, kém chút nữa chảy cả nước mũi để thể hiện thật tình.

Bạch Uyên sửng sốt, chân mày cau lại, "Đùa giỡn cái gì? Sính lễ cũng đã nhận. Lại nói, lúc trước chẳng phải chúng ta đã bàn bạc tốt rồi sao?"

Nàng chỉ nói ngoài miệng, hành động gì cũng chưa làm. Đương nhiên, lời này nàng không có khả năng nói cho cha nàng. Nàng không có lý lẽ phản bác, chỉ có thể cố tình gây sự, "Nữ nhi chính là không gả, cầu cha thành toàn."

"Hồ nháo. Đường đường thế tử còn không xứng với ngươi?"

"Không." Bạch Chỉ cúi đầu, kiềm chế cảm xúc.

"Trở về, không được ở trong này tùy hứng, đều là ta làm hư ngươi ." Bạch Uyên phất tay áo, tức giận.

Bạch Chỉ khẽ cắn môi, lúc này mới hơi tỉnh táo lại. Mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách, rối rắm. Cha nàng ngóng trông cùng Cung Thân Vương thông gia, thành tựu sĩ đồ của bản thân. Nàng mạo muội thỉnh cầu như vậy, khẳng định sẽ bị bác bỏ.

Bạch Chỉ lễ bái, "Nữ nhi đường đột , đa tạ cha mấy năm nay dưỡng dục, bái biệt." Nàng dập đầu một cái thật vang.

Bạch Uyên thấy lời này có chút không đúng, nhíu mày nói: "Lời này có ý gì?"

"Không. Nữ nhi có chút không khoẻ, về phòng trước ."Bạch Chỉ không đợi Bạch Uyên hồi phục, trực tiếp lui ra ngoài. Bạch Uyên bên này không thể thực hiện được, đành phải tìm Mộ Đồ Tô nói rõ ràng . Trên đường nàng đi biệt viện, ngẫu ngộ Bạch Thược.

Bạch Thược thấy trên mặt Bạch Chỉ mang theo nước mắt từ thư phòng của cha đi ra, đùa cợt cười nói: "Tỷ tỷ, còn chưa lấy chồng, đã khẩn cấp bái biệt cha như vậy? Bây giờ lại đi bái biệt đại nương, nhị nương?"

Lời này tràn ngập vị chua, Bạch Chỉ không muốn nói chuyện cùng nàng, thở dài, "Cũng không phải, vốn đây là việc muội muội nên làm, vạn vạn không thể tưởng được thế tử tinh mắt, kịp thời quay đầu lại là bờ. Ai, còn muốn hầu hạ mấy lão nhân gia bọn họ nhiều một chút. Thế tử thật sự rất nóng vội ." Bạch Chỉ chau mày nhìn đã giận sôi lên Bạch Thược.

"Tỷ tỷ nhanh chóng đi thôi, chớ để đại nương nhị nương sốt ruột chờ ."

Bạch Chỉ bỗng nhiên sầu não mạnh mẽ ôm lấy Bạch Thược. Bạch Thược tay trói gà không chặt giãy dụa không ra. Trên mặt Bạch Chỉ mất đi vẻ không đứng đắn, nghiêm túc nói bên tai nàng: "Muội muội yên tâm, ta sẽ không cướp người trong lòng của ngươi, dù ta chết, cũng sẽ không gả cho thế tử."

Bạch Thược không giãy dụa, vẻ giận trên mặt cũng bỗng chốc bình tĩnh trở lại, không hiểu hỏi: "Tỷ không thích thế tử?"

Bạch Chỉ nới lỏng Bạch Thược, hướng nàng cười cười, "Hắn không phải lương nhân của ta. Kiếp này, ta không muốn lại hồ đồ."

Bạch Thược không hiểu.

"Nếu như ta chết , cầu ngươi chăm sóc tốt cha nương ta." Bạch Chỉ trầm trọng đối nàng vỗ vỗ bả vai, cô đơn rời đi. Bạch Thược nhìn bóng lưng Bạch Chỉ, ánh mắt bất định, mang theo không hiểu nhìn theo Bạch Chỉ, đến khi nàng biến mất trong bóng đêm.

Lời nói này, kỳ thực Bạch Chỉ nói nửa thật nửa giả. Nàng không gả Mộ Đồ Tô là thật, đi tìm chết là giả. Nàng thật vất vả sống lại một lần, tại sao lại lãng phí bản thân lần nữa? Nàng chỉ không muốn bị rập khuôn, yêu thê thảm không còn tôn nghiêm như vậy mà thôi.

Nàng nói lời này với Bạch Thược, kỳ thực đều có mục đích. Lần này hạ sính, làm cho Bạch Thược mất mặt mũi, địch ý đối với nàng tăng cao, nếu về sau nàng còn trong nhà này, hai người tất nhiên sẽ thủy hỏa bất dung. Nếu như nàng "bởi vì là người trong lòng của muội muội mà không gả", địch ý của nàng có nhẹ hơn một chút hay không? Đây là nàng tự cho mình thông minh, hiệu quả cũng chỉ về sau mới biết.

Nàng phái nha hoàn đi thông tri Mộ Đồ Tô, không ngờ đáp án lại là Mộ Đồ Tô đến chân núi Cùng Kỳ xem sơn trang làm xong như thế nào. Vốn không được gì định trở về, lại bị Cung Thân Vương phi gọi lại.

Bạch Chỉ bất đắc dĩ, đi theo yên lặng xem xét.

Cung Thân Vương phi bảo Bạch Chỉ ngồi trong đình, đẩy đẩy điểm tâm phía trước, "Bạch đại cô nương ăn đi, đây là do vương gia phái người từ kinh

thành mang tới."

Bạch Chỉ gật đầu, ăn một miếng nhỏ, khen, "Hương vị ngọt mà không ngấy, mềm mại, vào miệng liền tan, vô cùng ngon."

"Ngươi hao hết tâm tư tiến vào vương phủ ta như vậy, về sau có thể có lộc ăn ."

Bạch Chỉ dừng một chút, đảo mắt công phu, lại như vừa rồi bình an vô sự thưởng thức điểm tâm. Trong lòng phấn khởi , tốt lắm, rất tốt, vương phi không đồng ý, tốt nhất "bổng đánh uyên ương", lui cửa hôn nhân này.

Cung Thân Vương phi thở dài, "Nhưng mà cũng thế , thế tử thích, ta không có cách nào. Từ nhỏ đã quật cường."

Bạch Chỉ kém chút nữa quỳ xuống cầu Cung Thân Vương phi cầm cây gậy vung nắm tay, chia rẽ nàng cùng Mộ Đồ Tô, nàng chắc chắn mang ơn, thay nàng tích phúc.

Cung Thân Vương phi phủ tay lên mu bàn tay Bạch Chỉ, buông tư thái vương phi thường ngày, lấy tư thái của một bà bà nói: "Bản cung cùng vương gia phu thê nhiều năm, chỉ có một đứa con, mặc dù ngươi lấy thân phận thiếp gả vào vương phủ, nhưng ta nhìn ra được, thế tử rất thích ngươi. Mấy năm trước, bản cung vốn định an bày cho thế tử một nha đầu thông phòng, nhưng tiểu tử này thề sống chết không cần, nha đầu kia cởi sạch đặt trên giường hắn cũng bị hắn nguyên tem đuổi về. Lúc đó bản cung cùng vương gia kinh ngạc một thân mồ hôi, sợ thế tử có bệnh không tiện nói ra, tìm rất nhiều đại phu. Sau này thế tử không thể nhịn được nữa mới nói chân tướng, nói là muốn cùng người âu yếm cộng phó mây mưa. Phốc, này hài tử ngốc a! Nếu bị người khác biết, không chừng cũng bị cười nhạo chết!" Vương phi nở nụ cười, từ trong ánh mắt nhìn thấy được, nàng cực kỳ yêu thích thế tử.

Bạch Chỉ lại cười không nổi. Kiếp này Mộ Đồ Tô cùng kiếp trước Mộ Đồ Tô giống nhau, vẫn như trước giữ nguyên ý niệm chỉ cùng người âu yếm cộng phó mây mưa. Kiếp trước mặc dù nàng làm tiểu thiếp của hắn, hắn lại chưa bao giờ chạm qua nàng. Hai năm, nàng sống trong dày vò hai năm.

Cung Thân Vương phi nắm tay Bạch Chỉ, sờ soạng , "Mong ngươi có thể sinh một trưởng tử cho bản cung ôm ôm."

Bạch Chỉ xấu hổ cười cười.

Nàng không phải người âu yếm của hắn, không có khả năng có thể sinh đứa nhỏ.

Ở cùng Cung Thân Vương phi đến khi sắc trời dần tối, Bạch Chỉ mới trở lại Lâm Thủy Hiên. Tắm rửa thay quần áo sau, chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhiên nha hoàn trong biệt viện đi đến Lâm Thủy Hiên truyền lời nói. Mộ Đồ Tô mời nàng, sáng sớm ngày mai đi ven hồ Tấn Dương chơi thuyền du ngoạn.

Môi Bạch Chỉ run lẩy bẩy, vừa vặn, từ chối việc hôn nhân này.

Ngày kế. Gần sáng.

Bạch Chỉ rửa mặt chải đầu xong, không ăn vận tỉ mỉ, chỉ cắm một cây kim bộ diêu. Thanh Hà không hiểu, "Tiểu thư, hôm nay du ngoạn cùng cô gia, như vậy có phải đơn giản quá không ? Lại nói, tiểu thư bình thường thích thúy trâm, tại sao hôm nay lại mang kim bộ diêu ?"

"Nói nhiều, vả miệng." Bạch Chỉ giống như bình thường, vui đùa ầm ĩ vươn tay, muốn vả miệng Thanh Hà. Thanh Hà lập tức chạy đi, le lưỡi.

Lúc này, nha hoàn tới đón Bạch Chỉ . Bạch Chỉ như tiểu thư khuê các theo sát rời đi.

Ở cửa Bạch phủ, nàng gặp Mộ Đồ Tô. Đây là sau khi nàng "cao hứng" té xỉu, lần đầu tiên cùng hắn gặp mặt. Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ đi tới, mắt phượng dài nhỏ mỉm cười, nắm lấy tay ngọc của Bạch Chỉ trong tay áo.

Bạch Chỉ hơi giãy dụa, Mộ Đồ Tô không tha.

Bạch Chỉ cả giận nói: "Thế tử, nam nữ thụ thụ bất thân."

Mộ Đồ Tô không để ý tới, "Bản thế tử tạm thời cho nàng chiếm tiện nghi đi."

Bạch Chỉ: "…"

Ven hồ, một con thuyền chậm rãi mà đi. Bạch Chỉ ngồi trên đuôi thuyền, Mộ Đồ Tô ngồi ở đầu thuyền, bốn mắt nhìn nhau. Mộ Đồ Tô hỏi: "Nàng cũng biết, vì sao ta mang nàng đi chơi thuyền?"

"Vương gia cùng vương phi đính ước trên một con thuyền nhỏ."

"Di? Sao nàng biết?"

Bạch Chỉ chỉ có thể tự giễu mà cười. Chẳng bao lâu sau, nàng đứng ở bờ bên kia, nhìn người trong lòng kể với một nữ nhân khác về cha mẹ hắn kiêm điệp tình thâm, hi vọng về sau cũng có một thê tử trải qua nhân sinh như thế.

"Thế tử…" Bạch Chỉ trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, "Ta nghĩ thế tử tìm lầm người."

Mộ Đồ Tô hơi nhíu mày, vẫn chưa ngăn cản nàng nói tiếp. Bạch Chỉ nói: "Thỉnh thế tử từ hôn."

Mộ Đồ Tô sửng sốt, "Vì sao?"

Bạch Chỉ hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: "Bạch Chỉ có người trong lòng, người này không phải thế tử."

Ngắn ngủn hơn mười chữ, lại như kim châm đâm vào nơi yếu hại nhất trong lòng Mộ Đồ Tô. Đã từng, Bạch Chỉ quá yêu Mộ Đồ Tô, cho nên nàng biết rõ, Mộ Đồ Tô tuyệt đối sẽ buông tay. Hắn sẽ không miễn cưỡng một nữ tử không yêu hắn ở lại bên mình. Hắn là một nam tử kiêu ngạo tuyệt thế như vậy, sao có thể cho phép?

"Hắn là ai?" Mộ Đồ Tô nguyên bản hăng hái trên mặt mất đi sáng rọi, lông mi khẽ run, thấp giọng nói.

Bạch Chỉ khép chặt đôi môi, không nói.

Mộ Đồ Tô khóe miệng mang mỉm cười, "Ta đã cho rằng hai chúng ta…" Hắn không tiếp tục nói tiếp, mà cho nàng một đáp án quả quyết, "Nàng chắc chắn ta sẽ buông tay sao? Nếu ta nói ta không buông?"

Bạch Chỉ giật mình, điều này không ở trong phạm vi đánh giá của nàng. Bạch Chỉ nhấp hé miệng, "Thế tử sẽ ."

Nàng làm sao có thể đánh giá sai lầm? Nàng hiểu Mộ Đồ Tô như vậy.

"Sẽ không." Mộ Đồ Tô đáp lại nàng.

Bạch Chỉ nhìn mặt hồ nổi lên gợn sóng, cắn răng bức bách, "Thế tử, cuộc đời này Bạch Chỉ chỉ yêu một mình hắn, nếu thế tử bức ép, Bạch Chỉ chỉ có thể nhảy hồ tự sát."

Mộ Đồ Tô lại đột nhiên nở nụ cười, "Sở trường của Bạch cô nương chính là nhảy hồ tự sát ."

Đâm đúng vào kỹ xảo của Bạch Chỉ, Bạch Chỉ có chút không nhịn được, "Sao ngươi biết ta thích nhảy hồ tự sát?"

"Ta có miệng, có tai, sẽ hỏi sẽ nghe. Nàng là người của ta, hiển nhiên cảm thấy hứng thú."

"Ngươi cảm thấy ta không dám?"

"Nàng luôn nhảy vào hồ nhân tạo trong Lâm Thủy Hiên, hơn nữa nhất định trước mặt gia đinh biết bơi mới nhảy hồ. Bây giờ, bốn bề vắng lặng, chỉ có ta. Nhưng mà thật đáng tiếc, ta không biết bơi, không cứu được nàng. Nàng nghĩ cho rõ ràng."

Bạch Chỉ không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào trong hồ, quyết đoán, quyết tuyệt.

"Chỉ Nhi!" Mộ Đồ Tô theo sát sau đó, nhảy vào trong hồ.

Nhưng cuối cùng, là Bạch Chỉ cứu lên không biết bơi Mộ Đồ Tô.

Kiếp trước nàng sớm học bơi, nhưng không người biết. Mộ Đồ Tô không biết bơi, nàng biết. Hắn không biết bơi cũng sẽ không cần suy nghĩ liền nhảy xuống nước cứu nàng, nàng không biết vì sao?

Bạch Chỉ chụp tỉnh uống một bụng nước Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô ẩn ẩn mở ra mắt, cặp mắt tối đen kia trong mắt chỉ có Bạch Chỉ, hắn nỗ lực vươn tay, muốn vuốt ve khuôn mặt tron bóng của Bạch Chỉ, lạnh nhạt cười, "Chỉ Nhi, không việc gì là tốt rồi."

Ngay sau đó, hắn lại hôn mê, tay mất đi sức lực, hạ xuống.

———————

Chương này đổi cách thế tử xưng hô với BC vì thế tử cho rằng hai người đã đính hôn, sắp làm vợ chồng, xưng hô thành : ta – nàng

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lần này đến phiên thế tử té xỉu , nhưng Bạch Chỉ không dám đem hắn mang về phủ. Nhiều lần kinh nghiệm nhảy hồ làm cho Bạch Chỉ hiểu được, hắn té xỉu cũng không lo ngại, hô hấp không thoải mái, để hắn nằm choáng váng một lát là được.

Bạch Chỉ ngồi bên bờ, ngắm mặt hồ ba quang trong vắt, nhìn nhìn lại Mộ Đồ Tô, than thở. Hết thảy từ khi nàng thay thế muội muội đi Bạch Mã tự dâng hương liền thay đổi, không phải nàng biết trước mọi việc . Mộ Đồ Tô tiến Bạch phủ, Mộ Đồ Tô cùng nàng gặp mặt, Mộ Đồ Tô cầu hôn nạp thiếp, đều là những việc trước kia chưa từng có.

Nhưng nàng rõ ràng biết, có một chuyện sẽ không thay đổi, hắn sẽ gặp Nam Chiếu tiểu công chúa, hơn nữa vô pháp tự kềm chế yêu nàng, cưới nàng làm vợ, từ đây trọn đời trọn kiếp một đôi nhân, trong mắt không bao giờ có người khác.

"Khụ khụ." Mộ Đồ Tô ho khan hai tiếng tỉnh lại.

Bạch Chỉ vốn định thân thiết hỏi thăm hắn, nhưng nhịn xuống . Nàng mặt không biểu cảm xoay người hỏi: "Thế tử, tỉnh?"

Mộ Đồ Tô mở to hai mắt mê ly, ngóng nhìn nàng . Bạch Chỉ mặt không đổi sắc quỳ xuống, khí thế bức nhân, "Cầu thế tử từ hôn."

Mộ Đồ Tô vẫn chưa trả lời, chỉ là nghiêm cẩn thực sự chăm chú nhìn nàng, giống như chỉ cần như vậy, hắn có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng. Bạch Chỉ từ đầu tới cuối không nâng mắt, chỉ cúi đầu, nét mặt nghiêm túc.

"Người trong lòng nàng là ai?" Hắn hỏi.

Bạch Chỉ không trả lời.

Mộ Đồ Tô cười cười, chua sót, tự giễu. Hắn ngồi dậy, trên mặt cũng nghiêm túc như Bạch Chỉ, "Chuẩn bị tốt đi, mấy ngày nữa cùng ta đi kinh thành."

Bạch Chỉ kinh hãi. Hắn vẫn không đáp ứng?

Bạch Chỉ cắn chặt răng, từ búi tóc rút ra kim bộ diêu, để ở ngực, "Cầu thế Tử thành toàn."

Mộ Đồ Tô trố mắt ở tại chỗ, giận dữ, "Bạch Chỉ!"

"Cầu thế Tử thành toàn." Bạch Chỉ như trước tín niệm kiên định.

Mộ Đồ Tô oán hận nhìn nàng, "Mơ tưởng."

Bạch Chỉ không lưu tình chút nào đâm xuống trước ngực mình, máu đỏ sẫm thấm ra quần áo bằng lụa mỏng, họa thành một đóa hoa màu đỏ yêu diễm chói mắt. Mộ Đồ Tô trừng mắt to, kinh ngạc nhìn Bạch Chỉ.

Môi Bạch Chỉ trở nên trắng, mí mắt buông xuống, sắp không được, "Cầu thế Tử thành toàn."

"Nàng so với ta còn ngoan độc." Mộ Đồ Tô đau lòng nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, "Ta ở trong mắt nàng không bằng nửa phần của hắn sao?"

Bạch Chỉ thoải mái mỉm cười, cứ như vậy té xỉu trong lòng Mộ Đồ Tô.

***

Bạch Chỉ nghĩ, sống lại mới bao nhiêu ngày, nàng đã té xỉu bao nhiêu lần? Xem ra cường thân kiện thể là chuyện tất yếu . Việc này nếu được giải quyết , nàng nhất định tìm Thu Thiền học võ cho tốt. Nàng mở mắt ra, lại là ánh nến lay động, đã tới ban đêm.

Không cần nghĩ, cũng biết Thanh Hà canh giữ bên người. Cũng không nghĩ đến, cầm tay nàng đúng là Liễu thị, mẫu thân nàng.

"Chỉ Nhi." Liễu thị lau nước mắt, đỡ Bạch Chỉ ngồi dậy.

Bạch Chỉ thật có lỗi nói: "Thực xin lỗi, làm cho nương lo lắng ."

"Chỉ Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con đi ra ngoài, nằm trở về, thế tử đột nhiên muốn từ hôn, cha con giận dữ, này…" Liễu thị ai oán nói không được nữa, chỉ cảm thấy hỏng bét.

Bạch Chỉ không dám nói là bản thân cầu thế tử , chỉ có thể câm điếc, không nói chuyện.

Liễu thị thấy Bạch Chỉ trầm mặc, tâm sinh thương tiếc, nắm tay nàng, vỗ vỗ, trấn an nói, "Chỉ Nhi, thế tử đột nhiên thay đổi cũng chớ luẩn quẩn trong lòng, lấy tánh mạng của bản thân ra đùa giỡn. Nương chỉ có một nữ nhi là con a, ô ô."

Bạch Chỉ thân mình không khỏi run lẩy bẩy, mọi người cho rằng nàng tự sát là vì thế tử đổi ý từ hôn, nàng không cam lòng, tự sát cho hả giận? Bạch Chỉ chỉ cảm thấy một trận choáng váng, đầu lắc lư.

Liễu thị thấy Bạch Chỉ muốn té xỉu, vội đỡ lấy, sốt ruột hỏi: "Như thế nào? Chỗ nào không thoải mái?"

"Đầu đau." Hiện tại nàng cực kỳ sợ chuyện sẽ xảy ra ngày mai. Không nói việc mẫu thân còn tưởng nguyên nhân nàng tự sát là như thế, những người

khác càng không cần nói. Trong lòng ai cũng biết rõ ràng, đám hỏi của nàng cùng thế tử, là nàng trèo cao, nay thế tử đột nhiên từ hôn, nàng lại dùng kim bộ diêu tự đâm ngực, khó tránh khỏi làm người ta nghĩ như vậy. Hết đường chối cãi, đành phải không giải thích.

"Chỉ Nhi, con nghỉ ngơi trước đi. Có chuyện gì, ngày mai lại nói."

"Vâng."

Liễu thị rời đi sau, Bạch Chỉ che chăn muốn đi ngủ, Thu Thiền lại tặc hề hề chạy tới. Bạch Chỉ nhìn bộ dáng Thu Thiền, liền biết trong lòng nàng nghĩ gì, muốn hỏi cái gì .

Thu Thiền như gió vọt đến trước mặt Bạch Chỉ, cầm kim sang dược trong tay, "Đến, ta giúp ngươi rịt thuốc."

Bạch Chỉ ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo.

Thu Thiền bình thường tiêu tiền như nước, lúc này không ngờ lại nhẹ tay nhẹ chân, đây là ưu đãi đặc biệt dành cho người bị thương. Bạch Chỉ tự biết nàng sẽ không đơn thuần mang thuốc đến cho nàng, nhưng nàng cũng không đặt câu hỏi, sợ lời vừa ra nàng ta có cơ hội, liền hỏi, hỏi nàng đau đầu.

Rịt thuốc xong, Thu Thiền muốn nói lại thôi nhìn nàng.

Bạch Chỉ làm như không phát hiện, khép lại quần áo, chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Rốt cục, Thu Thiền không chịu nổi , "Chỉ Nhi, thế tử từ hôn, Tô thành đều biết ."

Bạch Chỉ sửng sốt, "Toàn bộ Tô thành?"

"Đương nhiên, Tô thành là cái thành nhỏ hẻo lánh, chuyện cô nương phải gả đến kinh thành, sao có thể không oanh động? Bây giờ thế tử đột nhiên từ hôn, lại càng oanh động , phố lớn ngõ nhỏ đều truyền ngươi cùng thế tử rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ngươi đi ra ngoài, nằm trở về, thế tử hôm đó lại từ hôn, cũng không nói lý do."

Bạch Chỉ trong lòng nảy lên dự cảm không tốt, sức tưởng tượng của con người quá mức dũng mãnh, không biết cuối cùng bọn họ nói ra phiên bản gì, nàng chỉ hi vọng là hướng về nàng , Liễu thị cũng được, chỉ sợ…

Thu Thiền thấy Bạch Chỉ tâm thần không yên, do dự hỏi: "Lại nói, Chỉ Nhi, thế tử vì sao từ hôn?"

Bạch Chỉ cúi đầu, nhìn không tới biến hóa trong ánh mắt, "Ta cầu thế tử từ hôn, vết thương này, cũng là vì bức bách thế tử từ hôn."

"Cái gì?" Thu Thiền thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bạch Chỉ vội vàng lôi kéo nàng, cho nàng an tâm một chút, lực mạnh, khẽ động miệng vết thương, nàng ăn đau che ngực. Thu Thiền lập tức không táo bạo , ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Bạch Chỉ, vội hỏi: "Vì sao ? Thế tử văn võ song toàn, danh tiếng vô cùng tốt, nơi quy túc như vậy, ai cũng mong muốn."

Bạch Chỉ cười thảm, "Ta thầm nghĩ tìm một nam nhân yêu ta, không cầu hắn cỡ nào ưu tú, chỉ cầu toàn tâm toàn ý đối đãi, vì ta suy nghĩ, đồng thời có thể vì ta mà vứt bỏ những nữ tử khác…" Tựa như Mộ Đồ Tô đối đãi với Nam Chiếu tiểu công chúa.

Đúng vậy, nàng cực kỳ hâm mộ nữ nhân kia.

"Thế tử không yêu ngươi sao?"

Bạch Chỉ lắc đầu, "Ta là dung chi tục phấn, như thế nào làm hắn thuận mắt? Người trong lòng hắn sẽ là một vị công chúa xinh đẹp chúng tinh phủng nguyệt."

Thu Thiền cảm thấy lời này của Bạch Chỉ rất kỳ quái, "Làm sao ngươi biết là công chúa? Thế tử đã không yêu ngươi, vì sao phải hướng ngươi cầu hôn?"

"Ta…" Bạch Chỉ đáp không được. Một là, nàng không thể nói cho Thu Thiền, nàng sống lại mà đến , hai là nàng thật sự không biết. Hắn vì sao cầu hôn nàng? Chính nàng cũng không biết. Trước kia nàng làm tiểu thiếp của hắn chỉ do bản thân chế tạo "bắt gian tại giường", vương phi bức bách, hắn không thể không theo.

Bây giờ, cũng có người bức bách hắn? Nàng thật không biết.

Thu Thiền thấy Bạch Chỉ không trả lời được, oán trách, "Nhìn xem, đây là ngươi một tay hủy diệt nhân duyên tốt đẹp của bản thân. Về sau đốt đèn lồng cũng tìm không thấy tướng công ưu tú như thế tử, ai."

"Xem ra, ngươi cực thích thế tử ?" Bạch Chỉ nói sang chuyện khác, cố ý chế nhạo nàng.

Thu Thiền thẳng tính, thập phần gọn gàng dứt khoát, "Đương nhiên, nam nhân như vậy ai không muốn? Đáng tiếc ta không khuynh quốc khuynh thành như ngươi, thế tử chướng mắt ta."

Bạch Chỉ thích Thu Thiền thẳng tính, nhìn người thông thấu, tâm nhãn sáng như gương. Không giống Bạch Thược…

Bây giờ nàng bị từ hôn , trong lòng Bạch Thược nghĩ như thế nào? Hi vọng lời nói lần trước sẽ có tác dụng, biến chiến tranh thành tơ lụa, những ngày về sau của nàng sẽ thoải mái rất nhiều .

"Không còn sớm , ta buồn ngủ, Chỉ Nhi, ngày mai ta lại đến." Thu Thiền ngáp một cái, đứng dậy phải rời đi.

Bạch Chỉ lúc này mới thấy trên mông nàng có bùn, che miệng mà cười, "Trèo tường đi vào? ngã chổng vó?"

Thu Thiền le lưỡi. Như con chuột giống nhau. Chạy. Bạch Chỉ ngã xuống giường liền ngủ, hôm nay thể lực tiêu hao quá lớn.

Bạch Chỉ thế nào cũng không nghĩ đến nàng sắp sửa đối mặt là một trận mưa rền gió dữ. Nàng mới tỉnh không lâu, đang ăn bữa sáng Thanh Hà bưng tới, liền bị gia đinh tiếp đón đi thư phòng Bạch Uyên. Nàng còn chưa đem chân rảo bước tiến lên cửa thư phòng, liền thấy Bạch Uyên quét ngang bút chương nghiên mực trên bàn rơi xuống đất, dường như tính đúng giờ, tức giận cho nàng xem.

"Thế tử từ hôn, ngươi còn có thể nuốt trôi cơm?"

Bạch Chỉ cho rằng Mộ Đồ Tô đem nguyên do việc từ hôn nói rõ với Bạch Uyên, nàng thầm kêu không tốt, cái này thật đúng là sẽ bị Bạch Uyên đánh.

"Tuy rằng ngươi lấy chết uy hiếp thế tử cưới ngươi, ta thật thưởng thức. Nhưng hiện nay ngươi thế nào nuốt trôi cơm! Ngươi nên giống trước kia, một khóc hai nháo ba thắt cổ! Kiên trì chính là thắng lợi!" Bạch Uyên vênh mặt hất hàm sai khiến, nói cái kia đúng lý hợp tình.

Bạch Chỉ rốt cục cảm nhận được trước kia nàng vì sao làm không biết mệt nhảy sông tự sát .

"Còn thất thần làm chi? Thừa dịp thế tử còn tại phủ, chạy nhanh đi!"

Bạch Chỉ run run xác nhận, "Đi nơi nào?"

"Nhảy hồ a! Sở trường của ngươi!" Bạch Uyên trừng mắt to, cực kì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạch Chỉ khó xử, "Miệng vết thương sẽ nhiễm trùng."

"Nhiễm trùng cũng phải đi."

Bạch Chỉ hạ thấp người, "Vâng."

Chỉ chốc lát, liền có nha hoàn kêu to, "Người tới , tiểu thư lại nhảy hồ !"

Bạch Chỉ ở trong nước thở dài, làm gì thêm chữ "lại" ? Lần này nàng không phải thiệt tình muốn nhảy hồ , nàng là bị bức bất đắc dĩ a!

Lúc gia đinh đem Bạch Chỉ cứu lên, trên bờ dĩ nhiên đứng đầy người. Liễu thị lo lắng trùng trùng, Bạch Uyên vui mừng, Bạch Thược xem diễn, Cung Thân Vương phi nhíu mày không vui cùng Mộ Đồ Tô đôi mắt thâm trầm.

Bạch Chỉ ói ra mấy ngụm nước, hai tay chống thân mình, mãnh liệt ho khan.

Liễu thị lau nước mắt, đi lên phía trước, vì Bạch Chỉ loát loát tóc, bi thương nói: "Hài tử ngốc, tội gì đâu?"

Bạch Chỉ không muốn một khóc hai nháo ba thắt cổ, biện pháp tốt nhất, đó là giả bộ bất tỉnh, lừa dối qua cửa này.

Vì thế, nàng ôm ngực, nằm xuống không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bạch Chỉ nằm trên giường thở dài, giả bộ bất tỉnh nhàm chán , không bằng ngủ một giấc đi. Vì thế toàn thân thả lỏng, ngủ trưa.

Ngủ trưa tỉnh lại, người đầu tiên Bạch Chỉ nhìn thấy dĩ nhiên là Bạch Thược.

"Muội muội?" Bạch Chỉ kinh ngạc hỏi.

Bạch Thược ngồi bên giường, tỉ mỉ nhìn nàng, "Hôm nay tỷ nhảy hồ là ý gì?"

"Nga, muội muội hiểu lầm , hôm nay không phải ta nhảy hồ, mà là có vật rơi xuống nước, không ngờ lòng bàn chân vừa trợt, suýt nữa thành bi kịch, may mà kịp thời cứu lên, hiện tại đã không có việc gì , cám ơn muội muội quan tâm."

Hiển nhiên, Bạch Thược một chút cũng không quan tâm sức khỏe nàng, mà là mục đích của nàng.

Bạch Thược nghe Bạch Chỉ nói như vậy, biết hỏi không ra nguyên cớ, liền tự giác rời đi, "Tỷ tỷ đã không có gì trở ngại, muội muội cũng an tâm, tỷ nghỉ ngơi cho tốt."

"Muội muội đi, không tiễn." Bạch Chỉ mỉm cười.

Chờ Bạch Thược rời đi, Bạch Chỉ cảm thán, Bạch Thược quả nhiên là nữ tử thông minh, mặc dù đối nàng có lòng nghi ngờ, nhưng nàng sẽ dùng hành động của bản thân làm cho nàng đổi mới . Nàng phân rõ giới hạn cùng Mộ Đồ Tô, nửa tiền đồng quan hệ cũng không có (một chút quan hệ đáng giá nửa tiền đồng cũng không có).

Bạch Thược chân trước vừa rời đi, Thanh Hà chân sau liền vào nhà, bưng tới cho Bạch Chỉ một chén canh. Bạch Chỉ tiếp nhận canh, nhìn mặt trên trôi nổi nhân sâm, không khỏi ngẩn người. Bạch gia ở Tô thành xem như nhà giàu, nhưng nhân sâm như thế này ở Tô thành hẻo lánh là vật vô cùng hiếm có, Bạch gia mặc dù có tiền, Bạch Chỉ tin tưởng Bạch Uyên cũng luyến tiếc cho nàng ăn.

Thanh Hà thấy Bạch Chỉ sững sờ nhìn bát sứ men xanh, bĩu môi, "Là thế tử cho phòng bếp làm . Một chén canh nhân sâm canh đã muốn bỏ rơi chúng ta, tính cái gì a!" Hiển nhiên, Thanh Hà đối với việc thế tử từ hôn, cực kì bất mãn, bởi vậy cũng chán ghét thế tử.

Bạch Chỉ biết được là thế tử sai người làm , lại càng không muốn uống.

Nàng đem bát sứ men xanh trả lại Thanh Hà, "Ai đưa cho ngươi, ngươi đưa lại cho người ta, nói ta uống canh nhân sâm sẽ mắc bệnh sởi, nói lời xin lỗi."

Thanh Hà cũng không từ chối, coi như thập phần ủng hộ Bạch Chỉ làm như vậy, tiếp nhận bát sứ men xanh liền rời đi. Bạch Chỉ vốn định đứng dậy rửa mặt chải đầu một chút, cửa liền truyền đến tiếng Thanh Hà hô to gọi nhỏ, "Ai nha, thực xin lỗi… A, thế tử."

Mộ Đồ Tô đến ? Bạch Chỉ ngẩn người, đối với việc hắn đến, hiển nhiên không có chuẩn bị.

Nàng nghe được ở cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Mộ Đồ Tô "Không sao, ngươi đi xuống trước đi." Lập tức truyền đến tiếng bước chân.

Bạch Chỉ lập tức lùi về giường, thấy Mộ Đồ Tô ở trong tầm nhìn của bản thân, mới giả vờ gian nan đứng lên, "Thế tử…" Nàng cho rằng thế tử khẳng định sẽ ngăn lại "động tác gian nan " của nàng, không ngờ, hắn chỉ lẳng lặng đứng bên giường, yên lặng nhìn nàng hoàn thành một loạt động tác.

Bạch Chỉ trong lòng thầm mắng, người bị chọc mao có phải đều không biết thương hương tiếc ngọc hay không.

Bạch Chỉ thuận lợi hoàn thành động tác, ngồi dậy, nhưng không định rời giường, nàng nhìn Mộ Đồ Tô giải thích, "Quần áo Bạch Chỉ không chỉnh, chỉ sợ không thể đứng dậy ."

Mộ Đồ Tô hỏi: "Hôm nay xuống nước, làm gì?"

"Nga, này nọ rơi vào trong nước, xuống nước nhặt lên."

"Thật không?" Mộ Đồ Tô cười cười, ngồi ở bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, "Mới vừa rồi Bạch đại nhân tới tìm ta."

Bạch Chỉ rùng mình.

"Hắn bảo ta lo lắng suy nghĩ thêm một chút, nói là Bạch gia đại tiểu thư không có ta không được, ba phiên bốn lần luẩn quẩn trong lòng tự tìm ý tưởng nông cạn, Bạch đại nhân thương nữ nhi sốt ruột, có thể nói là một phen nước mũi một phen nước mắt cầu ta, làm cho ta rất khó xử."

Bạch Chỉ gắt gao mân miệng, sau một lúc lâu dùng khàn khàn thanh âm nói: "Cha ta lòng có kế hoạch lớn, luôn luôn muốn tinh trung đền nợ nước, ở nơi sơn cùng ngõ hẻm này, không có cơ hội."

Lời này nói rõ ràng, Bạch Uyên sở dĩ không buông tha Mộ Đồ Tô, không phải vì nữ nhi suy nghĩ, mà là lo lắng cho sĩ đồ của bản thân. Hành động của nàng, đều là cử chỉ bất đắc dĩ bị bắt buộc. Ở trong mắt Bạch Uyên, làm an hem đồng hao với Cung Thân Vương, sẽ có hy vọng lên kinh làm quan.

Ý của nàng là báo cho Mộ Đồ Tô, không cần suy nghĩ nhiều.

"Như thế a…" Đáy mắt Mộ Đồ Tô chợt lóe mà qua thất vọng.

"Bạch Chỉ muốn cầu thế tử một việc."

"Ngươi có lợi thế gì cam đoan, ta hữu cầu tất ứng?" Khóe miệng Mộ Đồ Tô có châm chọc ý cười.

Bạch Chỉ không lời nào để nói. Nàng không hề có lợi thế.

Mộ Đồ Tô đứng dậy đang muốn rời đi.

Bạch Chỉ nóng nảy, dắt cổ họng kêu lên, "Thế tử, cha ta luôn luôn thanh cao, không cầu của ăn xin, thế tử không cần thương hại cha ta, cho hắn lên kinh làm quan, cha ta có thể bằng thực lực bản thân đạt được thứ hắn mong muốn."

Mộ Đồ Tô không quay đầu, chỉ nói: "Bạch cô nương suy nghĩ nhiều, ta không phải người lương thiện, sẽ không tùy ý giúp người khác, nhất là người cùng ta một chút quan hệ cũng không có."

Dứt lời, không quay đầu lại rời đi.

Bạch Chỉ hiểu Mộ Đồ Tô, hắn đã nói như vậy, hắn sẽ không làm. Tất cả đều thuận lợi, hi vọng có thể bình an vượt qua.

Dường như trên trời nghe được Bạch Chỉ cầu nguyện, nguyên bản Cung Thân Vương phi dự định ở Tô thành nửa năm, thu được tin tức Cung Thân Vương nhiễm bệnh, không nói hai lời, lập tức thu thập hành lý về kinh.

Toàn Bạch gia, đều đến tiễn.

Trước cửa Bạch phủ, có một chiếc xe ngựa.

Cung Thân Vương phi lễ phép nói với Bạch Uyên: "Mấy ngày nay, ít nhiều nhờ Bạch đại nhân chăm sóc, thật sự phiền toái ."

"Vương phi khách khí ." Bạch Uyên khom người.

Cung Thân Vương phi đem ánh mắt chuyển tới trên người Bạch Chỉ, thở dài, muốn nói lại thôi, lên xe ngựa. Ở một bên, Mộ Đồ Tô trước khi lên ngựa nhịn không được quay đầu nhìn Bạch Chỉ, trong mắt sâu thẳm lại mê ly, Bạch Chỉ nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ bất động thanh sắc rời đi, không ngờ cuối cùng hắn nói một câu, "Ta không trách ngươi."

"…" Lời này có ý gì?

Toàn Bạch phủ đều kinh ngạc, quần chúng vây xem bắt đầu nghị luận ào ào.

Sắc mặt Bạch Chỉ trắng bệch, trơ mắt nhìn Mộ Đồ Tô mang theo ý cười khó lường lên xe ngựa. Thời khắc đó, Bạch Chỉ nghĩ muốn cùng lên xe ngựa, đem Mộ Đồ Tô chém thành tám khối. Trước khi đi nhiều lời vô nghĩa không nói làm gì, vì sao chỉ để lại một câu thắc thỏm đến cực điểm như thế.

Không trách nàng cái gì? Không trách nàng không cần hắn? Không trách nàng cầu hắn từ hôn? Này đó đều là một mình nàng phỏng đoán, những người khác biết là: thế tử cầu hôn, lại đột nhiên từ hôn, không có duyên cớ.

Bây giờ một câu không trách nàng, trách nhiệm toàn bộ đặt lên trên người nàng . Quần chúng sẽ tưởng tượng tới trình độ nào, Bạch Chỉ không khỏi lau một phen mồ hôi trong lòng.

Mộ Đồ Tô rời đi sau, Bạch Chỉ bị Bạch Uyên thỉnh đến đại sảnh. Trong đại sảnh đứng Liễu thị lo lắng trùng trùng, nhị nương lộ ra biểu tình thật là đáng tiếc, Bạch Thược không hiểu, còn có Thanh Hà sắp khóc, cùng với vài vị ma ma gia đình có địa vị trong Bạch phủ.

Bạch Chỉ nghĩ rằng, xong rồi. Toàn thể hiểu sai .

Thanh Hà quỳ trên mặt đất, không ngừng nức nở. Bạch Uyên một chưởng chụp trên bàn, Thanh Hà sợ tới mức cả người rùng mình, ngừng nức nở. Bạch Uyên giận dữ, "Nói, gian phu của tiểu thư là ai?"

Bạch Chỉ nghe được, ngực đau, quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng.

"Thanh Hà không biết, Thanh Hà cái gì cũng không biết. Tiểu thư đều cùng Thu Thiền tỷ tỷ đi ra ngoài , rất ít mang theo Thanh Hà." Thanh Hà lui thân mình, cả người phát run, hiển nhiên là sợ hãi.

Bạch Chỉ ở trong lòng kêu rên, nói như vậy làm chi, nói như vậy để cho người khác mơ màng? Tuy rằng đây là lời thật.

Bạch Uyên đem ánh mắt sắc bén chuyển qua người Bạch Chỉ, "Nói."

Bạch Chỉ ngẩng đầu, "Cây ngay không sợ chết đứng."

"Vậy vì sao thế tử đột nhiên từ hôn? Lại vì sao nói không trách ngươi?"

Bạch Chỉ đã sớm nghĩ đến Bạch Uyên sẽ hỏi như thế, đã sớm nghĩ ra đối sách tốt. Nàng run rẩy khăn tay trong ống tay áo, âm thầm véo đùi, đau ra nước mắt, liền cầm khăn tay đi lau, nghẹn ngào nói: "Thế tử muốn cùng ta đi chơi thuyền trong hồ, ta vui vẻ đồng ý . Không ngờ, ngẫu ngộ Tiểu Hoa Hồng."

“Tiểu Hoa Hồng? Đầu bài Lệ Xuân viện đầu bài?” Một gã sai vặt kích động không để ý trường hợp nói. Sau thấy Bạch Uyên trừng hắn, biết tự mình nói sai , tự giác câm miệng.

Bạch Chỉ tiếp tục nói: “Tiểu Hoa Hồng tư sắc hơn người, thế tử mắt mạo hoa đào, không để ý ta, thẳng đến chỗ nàng mà đi. Tiểu Hoa Hồng biết hắn là thế tử, cố ý che giấu nàng là thanh lâu nữ tử, cố tình thẹn thùng, hai người ăn nhịp với nhau, khanh khanh ta ta, trong cơn giận dữ, ta không thể nhịn được nữa, trực tiếp cho nàng một bạt tai, đẩy nàng vào trong hồ, thế tử vốn định giữ chặt nàng, không ngờ lại cùng nhau roi vào trong nước. Thế tử không biết bơi, suýt chết đuối.”

Mọi người ồ lên. Bạch Uyên nhíu mày, “Tiếp tục.”

“May mắn được người qua đường cứu giúp, hai người thoát nạn. Thế tử thấy ta thô lỗ, tính cách mạnh mẽ, lại cố tình gây sự, nói muốn từ hôn. Ta chống đối hắn vài câu, nói chút lời nói khó nghe. Trước công chúng, làm thế tử mất hết mặt mũi.” Bạch Chỉ lộ ra bộ dáng hối hận, “Ta cỡ nào hối hận, cần phải đợi đến sau đại hôn mới được lộ bản tính mới đúng, thật sự là vạn lần không nên a.”

Mọi người đều vì Bạch Chỉ đáng tiếc. Thế nào liền biểu lộ bản tính như vậy?

Bạch Uyên không lời nào để nói, tính tình nữ nhi nhà mình, hắn sớm thành thói quen . Nhưng người ta kinh thành đến, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình Bạch Chỉ như vậy khẳng định không được, từ hôn là chuyện đương nhiên.

Thì ra, thế tử “Không trách ngươi” là không trách nàng không hiểu tôn ti, làm cho hắn mất mặt.

Bạch Uyên thở dài, ngữ khí cũng không tức giận như vừa rồi, “Thôi thôi, có duyên nhưng không có phận, xem ra đời này ta không có đất diễn .”

Nhị nương ôn nhu an ủi, “Lão gia, việc là do người, dựa vào quan hệ cũng không xong, tự nỗ lực, hoàng ân chao liệng, sẽ có lúc nhìn thấy .”

Nhìn xem, miệng nhị nương chính là lanh lợi, còn Liễu thị cầm phật châu, miệng nói lảm nhảm, không biết là niệm Kim Cương kinh hay là Dịch Cân kinh!

“Giải tán đi.” Bạch Uyên tập tễnh rời đi.

Một khắc kia, Bạch Chỉ cảm giác được Bạch Uyên già đi. Làm nữ nhi, cần phải vì cha dệt hoa trên gấm, mà không phải trở ngại cha. Nhưng vừa nghĩ đến kiếp trước, Bạch Uyên lên kinh làm quan, chỉ mang nhị nương cùng tiểu đệ đi kinh thành, để lại nàng cùng nương còn có Bạch Thược trông giữ nhà cũ, nương buồn bực không vui, thân mình càng ngày càng yếu, cuối cùng bị ôn dịch đoạt đi tánh mạng, trong lòng nàng sẽ không yên.

Nàng không cho phép việc này phát sinh, cho nên, nàng không thể không xin lỗi cha.

Trở lại phòng, Bạch Chỉ sinh hờn dỗi. Nàng không biết Mộ Đồ Tô để lại câu nói cuối cùng có tác dụng gì ý? Là trả thù nàng, hay là trêu đùa nàng? Thanh Hà thấy Bạch Chỉ nổi giận đùng đùng, đứng xa xa , không dám tới gần, sợ bị giận chó đánh mèo.

Bạch Chỉ quét nàng liếc mắt một cái, oán trách, “Về sau câm điếc là được, làm người thành thật, chịu thiệt.”

Thanh Hà cúi đầu nói vâng, muốn nói lại thôi.

“Ngươi có điều gì nói muốn thì nói đi.”

Thanh Hà do dự một lát, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, đưa cho Bạch Chỉ, “Đây là thế tử mệnh ta đợi sau khi hắn đi, đưa cho tiểu thư .”

Bạch Chỉ quét mắt phong thư, hai chữ “Bạch Chỉ” cứng cáp hữu lực. Nàng biết chữ của hắn, đúng là bút tích này.

Nàng cầm thư, nhìn một lát, che ngực, hai mắt trợn lên, kém chút té xỉu. May mà Thanh Hà kịp thời đỡ lấy, “Tiểu thư, như thế nào?”

Bạch Chỉ run run nắm thư.

Thư viết: Đồ Tô không biết Bạch tiểu thư thích người nào, từng hỏi mọi người trong Bạch phủ, không ai biết, Đồ Tô liền nghĩ, người mà Bạch tiểu thư thích, nhất định không được Bạch đại nhân đồng ý, Đồ Tô liền nghĩ, nếu Bạch Chỉ không có người hỏi thăm, chỉ còn hắn, thời gian lâu dài, Bạch đại nhân nhất định sẽ chấp nhận. Ngươi không cần cảm tạ, xem như lễ vật cáo biệt.

Hắn cố ý nói “không trách ngươi”, là muốn báo cho mọi người ở đây, nàng cho hắn đội nón xanh , cho nên mới từ hôn. Tựa như cha, điều đầu tiên nghĩ đến chính là nàng có gian phu.

Ý tứ của Mộ Đồ Tô là cho nàng không có người hỏi thăm, thành gái lỡ thì, như vậy cái gọi là người trong lòng của nàng lao tới muốn nàng, Bạch Uyên khẳng định sẽ tràn ngập phấn khởi đem nàng gả đi, không quan tâm người này thiếu cánh tay hay gãy chân, đần độn ngu ngốc!

Biện pháp này quả nhiên tốt. Nhưng người trong lòng của nàng… Ảo thuật cũng biến không ra.

Này thật sự là vẽ rắn thêm chân, lại thêm phiền.

Từ đây, Bạch Chỉ ở Tô thành bị mang danh thủy tính dương hoa, nữ nhi không trinh, ban đầu người cầu hôn đông như trẩy hội, bỗng chốc không người hỏi thăm.

Nhoáng lên một cái đã là hai năm.

Bạch Uyên vỗ ngực liên tục, muốn gả Bạch Chỉ đi, lại không nam tử muốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Trời sáng trong, vạn dặm không mây, cành trúc sum xuê, chim hót vang rộn, hôm nay thời tiết tốt.

Bạch Chỉ sắn tay áo, cầm cung tên trong tay, ánh mắt mở lớn như chuông đồng, mục tiêu tập trung là hồng tâm ở phía trước, 'hưu' một tiếng, tên rời cung, đâm vào hồng tâm, chuẩn xác lại hữu lực. Thu Thiền ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, "Kỹ thuật lại tăng lên, có thể nói là trăm phát trăm trúng ."

Bạch Chỉ thập phần đắc ý, "Thuật cưỡi ngựa cũng vượt qua vị lão sư như ngươi ."

Thu Thiền quệt miệng, "Được, cho ngươi chút nhan sắc liền chuẩn bị mở phường nhuộm , biết ngươi lợi hại."

Lúc này, Thanh Hà run rẩy khăn tay, đầy mồ hôi roi chạy tới, "Tiểu thư, nữ tử không được tập võ a, càng gả không ra ."

Bạch Chỉ hướng Thu Thiền le lưỡi. Từ khi nàng có tiếng xấu gả không ra, Bạch Uyên gấp rút đỏ mắt, không cho nàng tập võ, cảm thấy tiểu thư khuê các nên cầm kim mà không phải võ đao. Bạch Chỉ ở mặt ngoài đồng ý , nhưng trong lòng không phục, tự bỏ tiền túi thỉnh Thu Thiền "rời núi", vụng trộm học. Tuy có Thanh Hà kiên cường khuyên can nàng, nhưng hai năm qua hiệu quả rõ rệt, Bạch Chỉ vào tai trái ra tai phải.

Thanh Hà cũng quen Bạch Chỉ không nghe lời, không khuyên can nhiều hơn nữa, nói chuyện đứng đắn, "Lão gia mệnh ta gọi tiểu thư trở về."

Bạch Chỉ nhìn trời trọn trắng mắt, ô hô ai tai, lại muốn mang nàng gặp bà mối. Bạch Uyên bị lợi ích công tâm . Mộ Đồ Tô đi rồi, thái độ Bạch Uyên đối với Bạch Chỉ kịch liệt xuống dốc, hòn ngọc quý trên tay do Bạch Thược lên ngôi. Bạch Chỉ biết không phải Mộ Đồ Tô từ hôn làm nàng mất sủng, mà là do danh dự bản thân quét rác, khiến hắn mất mặt, tự mình lại gả không ra, không hề có giá trị lợi dụng, không có danh hiệu Tô thành đệ nhất mỹ nhân. Hơn nữa Bạch Thược không chịu thua kém, thông đồng một vị phú thương vào Nam ra Bắc, tiền biếu thậm chí so với sính lễ năm đó Mộ Đồ Tô hạ xuống còn nhiều hơn, Bạch Uyên thấy có lợi, hiển nhiên dời đi mục tiêu, thương yêu cây rụng tiền trong tương lai là Bạch Thược. Có điều Bạch Chỉ không biết, nếu nàng đã không có giá trị lợi dụng, vì sao còn muốn trăm phương nghìn kế gả nàng ra ngoài? Chuyện thâm hụt tiền bạc như thế, Bạch Uyên cũng nguyện ý? Là thật tâm muốn tốt cho nàng hay là có tính toán khác? Chẳng lẽ tiếc tiền cơm? Bạch Chỉ không hiểu.

Cùng Thu Thiền nói lời từ biệt, Bạch Chỉ lên đường về nhà.

Đi ngang qua dòng suối nhỏ, thấy một con ngựa sáng bóng đang uống nước. Đôi mắt Bạch Chỉ sáng lượng, tâm cảm thán, hãn huyết bảo mã? Nhưng nhìn kỹ, tâm lộp bộp một chút. Đây… Đây không phải Tật Phong sao? Tật Phong của Mộ Đồ Tô!

Nàng nhìn mọi nơi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng bất luận kẻ nào. Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng nhận lầm ?

Thanh Hà thúc giục Bạch Chỉ, "Tiểu thư, lão gia còn đang đợi ở phủ."

"Ngươi nói, con ngựa này từ đâu mà đến?" Bạch Chỉ chỉ vào hãn huyết bảo mã uống nước bên dòng suối.

Thanh Hà thấy nhưng không thể trách nói: "Sơn đạo này thông với trọng địa biên phòng, tướng sĩ chết trận, ngựa không có chủ nhân, chạy lung tung là chuyện bình thường."

"Như vậy a!" Bạch Chỉ nhíu mày, nghĩ rằng có lẽ bản thân nhìn lầm rồi, đây chẳng phải Tật Phong, nhưng đây đích xác là một con hãn huyết bảo mã giá trị thiên kim. Nếu cứ như vậy rời đi có chút đáng tiếc , không bằng để nàng sử dụng? Nàng vừa vặn thiếu tọa kỵ.

Bạch Chỉ liền xách váy, đến bên dòng suối.

Thanh Hà hiển nhiên biết tiểu thư nhà mình nghĩ gì, cũng hiểu rõ bản thân nhiều lời vô ích, cho nên đứng tại chỗ, chờ tiểu thư dắt ngựa đến.

Bạch Chỉ tới gần con ngựa kia, nó chỉ tùy ý quét nàng liếc mắt một cái, lại làm như không phát hiện, run rẩy cái đuôi xum xuê lông, tiếp tục dương dương tự đắc uống nước. Bạch Chỉ học qua thuật cưỡi ngựa, thuận tiện cũng hiểu biết tập tính của ngựa, biểu hiện của con hãn huyết bảo mã này, là điềm báo tốt.

Nàng tiến lên vuốt ve bờm nó, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói: "Con ngựa, uống hết nước theo ta về nhà được không?"

Hãn huyết bảo mã ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục vùi đầu nước uống.

Bạch Chỉ vỗ vỗ phía dưới cổ nó ba tấc, hãn huyết bảo mã hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt, thở phào một hơi. Bạch Chỉ cầm dây cương, ý đồ dắt nó. Bỗng nhiên một vật đánh lén từ trên trời giáng xuống, đập nàng nhãn mạo kim tinh.

"Tiểu tặc, muốn mã của gia sao?" Thanh âm từ trên cây vang lên. Bạch Chỉ ngẩng đầu, thấy trên thân cây ngồi một vị nam tử. Cẩm y hoa phục, tóc thúc chỉnh tề, đôi mắt hoa đào, môi mỏng mỉm cười, giống như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình. Tô thành có bực này mỹ nam tử, nàng nên nghe nói qua, chắc hẳn hắn là người bên ngoài.

Bạch Chỉ vội vàng giảng hòa, "Ta thấy con ngựa này đáng yêu, đùa một chút."

Mỹ nam hoa đào mắt linh hoạt từ trên cây nhảy xuống, hướng nàng đi tới.

"Vậy chúng ta đến nha môn đùa con ngựa này?" Mỹ nam hoa đào mắt hiển nhiên không nể mặt, khinh bỉ nhìn nàng.

Bạch Chỉ không quan tâm hắn, chuẩn bị rời đi.

Mỹ nam hoa đào mắt một tay bắt lấy cánh tay nàng, chính nghĩa nói, "Tiểu tặc, muốn chạy?"

Bạch Chỉ cắn môi, nam tử này quả nhiên tuấn tú, nhưng rất không thương hương tiếc ngọc , tốt xấu nàng cũng là Tô thành đệ nhất mỹ nữ a! Có thể thấy được hắn không gần nữ sắc, là Liễu Hạ Huệ? Bạch Chỉ lạnh mặt nhìn hắn, "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Đơn giản, gặp quan."

Thật là trực tiếp.

Thanh Hà kích động chạy tới, "Dâm tặc, buông tiểu thư nhà ta ra."

"Còn có đồng lõa? Cùng nhau gặp quan." Không nói hai lời, cũng túm lấy Thanh Hà, Thanh Hà kém Bạch Chỉ, sao có thể chịu được sức mạnh như vậy, đau đến oa oa kêu, "Đau đau…"

Bạch Chỉ thừa dịp hai tay hắn không rảnh rỗi, dùng chân quét ngang, định gạt hắn, nhưng hắn vững như sơn, vẫn không nhúc nhích. Bạch Chỉ nghĩ, cái này thảm .

"Tốt, còn cùng gia đánh, xem ta… Tê." Bạch Chỉ hung hăng cắn cánh tay hắn một ngụm, hắn nhất thời sơ sẩy nói ra, Bạch Chỉ nhân cơ hội đem chân đá, thẳng gốc rễ bên trong của hắn, mỹ nam hoa đào mắt đau hai tay che đũng quần, giương miệng, xem ra hắn thật sự rất đau.

Bạch Chỉ làm sao quản nhiều như vậy, trực tiếp lên ngựa, cánh tay kéo một cái, đem Thanh Hà cũng túm lên, giục ngựa chạy như điên rời đi.

Mỹ nam hoa đào mắt bi thống kêu không ra tiếng, chờ các nàng không thấy bóng dáng , mới từ đau đớn bên trong gian nan phun ra, "Tật Phong!"

Bạch Chỉ lớn như vậy, lần đầu lỗ mãng. Kỳ thực trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi, dù sao trước kia nàng đủ tư cách là tiểu thư khuê các. Đến cửa thành, Bạch Chỉ quay đầu lại, không thấy có người đuổi theo, mới xuống ngựa.

Ở phía sau nàng, Thanh Hà lần đầu tiên cưỡi ngựa sớm hỗn độn trong gió, nước mắt đầy mặt. Mặc dù xuống ngựa, vẫn khóc. Bạch Chỉ an ủi, "Chẳng phải an toàn rồi sao?"

"Tiểu thư rất lỗ mãng , quá mất thể thống , cư nhiên cắn nam nhân, còn đá nam nhân … Ô ô."

Cảm tình Thanh Hà là khóc vì việc này?

Bạch Chỉ dứt khoát không để ý nàng, lôi kéo con ngựa vào thành. Tô thành là chỗ hẻo lánh, bình thường cực ít có người lui tới, một năm cũng không thấy một hai người bên ngoài. Bạch Uyên cảm thấy không cần binh lính gác cửa thành, lãng phí lương thực. Cho nên hàng năm không có binh lính gác, thoạt nhìn cực kỳ giống phế thành.

Bạch Chỉ trở lại Bạch phủ cảm thấy hôm nay không giống ngày xưa, có chút kỳ quái.

Còn chưa tới đại sảnh, liền nghe được một tiếng cười hùng hậu. Bạch Chỉ bỗng nhiên cảm thấy quen tai, nhất thời không nhớ ra, đến khi thấy Hùng Phong mặc áo giáp đứng trong đại sảnh, nàng mới ngây ngốc tại chỗ.

"Hắc! Đồ nhi tốt." Hùng Phong thấy Bạch Chỉ, vội vàng tiếp đón.

Bạch Chỉ do dự đi qua, thấy Bạch Uyên bình thường đều lấy mặt lạnh đối nàng giờ phút này nói đùa nhìn nàng, "Chỉ Nhi, cha chưa bao giờ nghe nói ngươi bái Hùng Tiên Phong làm sư phó a?"

Hùng Tiên Phong? Bạch Chỉ kinh ngạc không thôi, lúc đó nàng bái Hùng Phong làm thầy, chỉ do hắn như điên lão nhân, có thể học thì học, học không

xong thì tự học, chưa bao giờ nghĩ tới điên lão nhân là người mang binh đánh giặc.

"Có thể thấy được đồ nhi của ta thật tinh mắt." Hùng Phong vỗ một cái, đánh thẳng lên tấm lưng đơn bạc của Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ kém chút nữa ngã sấp. Bạch Uyên mặt cứng ngắc một chút, Hùng Phong rất không phân biệt được nam nữ ! Liễu thị ngồi ở một bên thật đau lòng nữ nhi.

"Sư phụ lần này đến đây thăm đồ nhi ?" Dự cảm của Bạch Chỉ nói cho nàng, khẳng định không phải.

"Đúng vậy, thuận tiện đến thăm ngươi, có người gọi liền đi." Hùng Phong hồn nhiên nói.

Dự cảm sai lầm.

" Sư phụ mặc hành trang thế này là muốn đi đâu?"

Hùng Phong chỉ trời chắp tay, "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, thẳng tiến Nam Chiếu, phiến giáp bất lưu."

Chiến tranh Nam Chiếu? Bạch Chỉ kinh ngạc. Kiếp trước chiến tranh Nam Chiếu là ở Khang Thuận năm thứ mười, lúc này mới Khang Thuận năm thứ chín, tại sao lại trước một năm? Bạch Chỉ tò mò hỏi, "Vì sao dựng lên chiến tranh?"

"Hoàng thượng muốn cùng Nam Chiếu vương hòa thân, muốn cùng mỹ nữ đệ nhất Nam Chiếu tiểu công chúa hòa thân, Nam Chiếu vương không đồng ý, hoàng thượng mặt rồng giận dữ, cho rằng Nam Chiếu vương không đem Quang Huy vương triều chúng ta để vào mắt, mệnh chúng ta cho Nam Chiếu vương chút nhan sắc."

Bạch Chỉ không nói. Nam Chiếu tiểu công chúa mới mười tám tuổi hoa, mà thánh thượng đã qua tuổi ngũ tuần, lấy hiểu biết của Bạch Chỉ đối với cá tính của Nam Chiếu tiểu công chúa mà nói, nàng khẳng định thà chết không theo. Hơn nữa…

Nam Chiếu tiểu công chúa tương lai muốn gả cho Mộ Đồ Tô .

Nhưng nhìn từ nguyên nhân chiến tranh, chẳng phải cuộc chiến tranh thanh thế to lớn ở kiếp trước. Lúc trước chiến tranh Nam Chiếu là do Nam Chiếu phái người ám sát thái tử, may mắn được Bạch Uyên cứu, lấy thân che chắn.

Bây giờ phụ thân đang ở trước mắt, sao có thể đi kinh thành cứu giúp?

" Nam Chiếu cũng quá không đem ta để vào mắt, nên giáo huấn một phen." Bạch Uyên giận nói.

"Bạch tri châu anh minh." Hùng Phong trào dâng khen ngợi.

"Hùng Tiên Phong khách khí." Bạch Uyên ngữ khí mạnh mẽ, coi như thật sự gạn đục khơi trong.

Bạch Chỉ hiểu cha nàng, cổ hủ không tiến hóa, sao có thể tán thành trận chiến này, bởi vì hoàng thượng háo sắc mà hao tài tốn của, còn đâu là cử chỉ của minh quân.

"Lão gia lão gia…" Gia đinh hô to gọi nhỏ chạy vào, "Có vị xưng là bằng hữu của Hùng Tiên Phong cầu kiến."

"Nha, A Cửu đến ." Hùng Phong vui mừng cười, hướng Bạch Chỉ nháy mắt mấy cái, "A Cửu là sư đệ ngươi, vốn ta gọi hắn cùng nhau đi qua, hắn chết cũng không chịu tới, ngại mất mặt, đúng là đứa nhỏ kỳ quái."

Bạch Chỉ nghĩ, còn có sư đệ?

"Thỉnh khách quý." Bạch Uyên cười vui.

Vừa thấy mỹ nam hoa đào mắt, Bạch Chỉ cứng ngắc ở tại chỗ. Mỹ nam hoa đào mắt thấy Bạch Chỉ liền kêu to, "Ngươi…"

Hùng Phong giới thiệu, "Chỉ Nhi, đây là sư đệ ngươi, con trai xinh đẹp nhất của Bùi tướng quân, Bùi Cửu."

Bạch Chỉ không ngờ hấp một hơi.

Liễu thị luôn luôn trầm mặc đột nhiên thốt ra, "Đó là Bùi Cửu người trong lòng của Chỉ Nhi? Không uổng công Chỉ Nhi áp lực chờ lâu như vậy." Liễu thị vui mừng.

"…" Mọi người hoảng sợ.

Bạch Uyên hỏi Liễu thị, "Bùi Cửu là người Chỉ Nhi tư định chung thân?"

Uy uy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói như vậy.

"Đúng vậy, lão gia." Liễu thị lạnh nhạt trả lời.

Bạch Uyên mừng rỡ như điên, "Cuối cùng chờ đến ." Lại hỏi một bên Bùi Cửu, "Lần này đến đây, là cầu hôn?"

Bùi Cửu vốn định càu nhàu triệt để ngốc ở đương trường .

Bạch Chỉ tại một khắc kia, thật muốn té xỉu một lần nữa…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Bạch Chỉ chết sống cũng không choáng váng được. Hai năm nay "cường thân kiện thể" quả thực hiệu quả tốt làm cho nàng khóc không ra nước mắt. Bây giờ cảnh tượng cực kì xấu hổ, Bạch Uyên cùng Liễu thị toét miệng cười, Hùng Phong cứng ngắc. Chỉ có nét mặt Bùi Cửu cực kì kỳ lạ, môi đang run, mũi thở đang run, ngay cả mí mắt cũng đang run, giống như bệnh não liệt sắp phát tác.

Lúc này Bạch Chỉ cỡ nào ngóng trông hắn có thể té xỉu.

Nhưng mà không có. Hắn khôi phục thái độ bình thường, hèn mọn nhìn Bạch Chỉ, chắp tay thở dài, cao giọng nói: "Bạch đại nhân, lần này ta đến đây…"

"Cửu lang!" Bạch Chỉ thâm tình gọi Bùi Cửu một tiếng.

Bùi Cửu cả người run lẩy bẩy, kinh ngạc nhìn về phía Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ nhuận nhuận yết hầu, sự tình khẩn cấp, chỉ có hạ sách này . Nàng ở kiếp trước nghe qua tin đồn về hắn, lưu luyến bụi hoa, phong lưu thành tánh, nếu nàng tự động đưa lên cửa, hắn khẳng định sẽ không biết mệt vui lòng chào đón, cùng nàng diễn xong trận này. Về phần cuối cùng có cưới nàng hay không, Bạch Chỉ có tự tin, một người phong lưu, "Phụ trách" ở trong mắt hắn chỉ là nhất thời, nói nói là có thể. Cùng lắm thì nàng chờ hắn một hai năm, hắn ở kinh thành, không đến, nàng liền gả cho người khá! Bạch Chỉ tiến lên vài bước, đi đến trước mặt hắn, thục nữ hơi ngẩng đầu, cười yếu ớt trong suốt, ánh mắt này mang theo ba phần thâm tình, ba phần ngượng ngùng, ba phần vui sướng, còn tụ tập một phần oán giận. Bạch Chỉ nói: "Cửu lang, ta rất nhớ chàng."

Bùi Cửu lại choáng váng.

Bạch Chỉ thừa thắng xông lên, nắm tay áo hắn, khóc lên, "Mấy năm nay, chàng cũng biết ta bị bao nhiêu khổ sở?"

Bùi Cửu vội vàng run rẩy tay áo, run rẩy bỏ ra tay nàng, cả giận nói: "Dâm- phụ! Đừng nói linh tinh."

Lúc này làm cho Bạch Chỉ choáng váng. Chẳng lẽ những nghe đồn về hắn, đều là giả sao? Gió thổi ngược chiều, không trong phạm vi dự tính của Bạch Chỉ, Bạch Uyên cùng Liễu thị nguyên bản mặt cười nháy mắt cứng ngắc, Hùng Phong dở khóc dở cười, chờ xem kịch vui.

Bạch Chỉ âm thầm kêu khổ, về sau không bao giờ tin tưởng cái gọi là nghe đồn nữa , đều gạt người .

Coi như nàng giật mình, lập tức ô mặt khóc rống, "Cửu lang, chàng hiểu lầm ta , trong lòng ta chỉ có chàng, về những tin đồn của ta, đều là giả , ta một lòng đợi chàng a! Chàng có thể nào ghét bỏ ta. Ô ô…" Bạch Chỉ nói xong, liền vội vàng rời đi, tựa như chạy trối chết cấp tốc.

Phía sau mặc kệ Bùi Cửu vì bản thân biện bạch thế nào, Bạch Chỉ tin tưởng, Bạch Uyên cái gì cũng nghe không vào, chỉ biết Bùi Cửu ghét bỏ nữ nhi nhà mình, vì bản thân "không chịu trách nhiệm" mà đưa ra các loại lý do từ chối.

Bạch Chỉ chạy về phòng, lau nước mắt, vỗ vỗ gò má, thư giãn cơ mặt. Nàng mệnh Thanh Hà pha một ấm bích loa xuân thượng hạng. Hiện tại việc nàng cần làm là ngồi chờ Bùi Cửu nổi giận đùng đùng tới đây khởi binh vấn tội.

Quả nhiên, một khắc sau, Bùi Cửu như một cơn gió mạnh thổi quét mà đến, trên mặt trừ bỏ phẫn nộ vẫn là phẫn nộ.

Hắn đứng ở cửa, căm tức nàng.

Bạch Chỉ vội vàng đứng lên, mỉm cười nói, "Cửu lang, đi vào ngồi một lát?"

"Dâm- phụ!" Bùi Cửu vươn ngón tay run run, như chết không nhắm mắt ôm nỗi hận nói.

Bạch Chỉ mặc kệ hắn mắng như thế nào. Hắn chửi rủa một loạt thậm chí muốn đánh nàng, nàng đều sẽ không đánh trả không mắng lại. Bạch Chỉ lạnh nhạt vì hắn châm trà, "Muốn đánh muốn mắng, muốn làm gì cũng được, trước tiên uống chén trà nhuận nhuận yết hầu đi."

Nàng không nóng không lạnh như vậy, làm cho Bùi Cửu tắt hỏa. Hắn cực kỳ khó chịu sải bước vào cửa, ngồi xuống, mạnh mẽ uống một ngụm trà, "Dâm-phụ, ngươi xuất phát từ mục đích gì mà nói những lời này? Ta cùng ngươi hôm nay mới quen biết, vì sao cha mẹ ngươi một mực chắc chắn chúng ta đã sớm tư định chung thân ? Ta thật sự hết đường chối cãi."

"Mục đích a? Mục đích chính là muốn chàng cưới ta . Dâm- phụ thôi, thấy tuấn tú tiểu hỏa nhi, đã muốn ăn." Bạch Chỉ chế nhạo nói, cúi đầu vì hắn rót một ly trà, vẫn chưa nhìn đến khuôn mặt tuấn tú của Bùi Cửu loát một cái hồng thấu.

"Ta… Ta mới không cưới dâm-phụ như ngươi đâu." Làm Bạch Chỉ đem trà rót đầy , hắn lập tức đoạt cái cốc, mãnh liệt uống, không hề có phẩm trà tao nhã, thô lỗ như uống rượu.

Bạch Chỉ cười không nói, linh hoạt bảo: "Thật sự là đáng tiếc ." Nàng mắt quang lưu chuyển, hỏi: "Cha ta nói như thế nào?"

"Ta không cưới ngươi, hắn có thể làm gì ta?"

Quả nhiên. Trái tim Bạch Chỉ cũng buông lỏng .

Lúc này, Hùng Phong đi vào, thấy Bạch Chỉ, câu nói đầu tiên liền hỏi: "Ai nha nha, thật sự là làm ta cao hứng hỏng rồi, thì ra Chỉ Nhi thích A Cửu nhiều năm như vậy a!"

"Lão nhân, ngươi đủ!" Bùi Cửu như bị dẫm phải đuôi, ngao ngao kêu.

"A Cửu, giống một cô nương như vậy làm gì, Bạch đại nhân nói với ta, Chỉ Nhi vì chờ ngươi, từ chối bao nhiêu hôn sự? Đáng thương Chỉ Nhi một mảnh tâm ý, ngươi liền theo nàng đi."

"Ta căn bản không biết nàng."

Bạch Chỉ nghẹn không cười, nhìn bộ dáng Bùi Cửu sắp bị bức điên, thật là một chuyện vui. Nàng vội vàng vì hắn hoà giải, "Sư phụ, Cửu lang quả thật không biết ta."

Hùng Phong sửng sốt, "A? Đây là sự thật? Vậy Chỉ Nhi như thế nào lại thích A Cửu nhanh như vậy?"

Nàng không thể nói Bùi Cửu là vị hôn phu kiếp trước của nàng đi?

Nàng đành phải qua loa tắc trách, "Lời này nói ra thì dài."

"Vậy ngươi từ từ nói là được." Hùng Phong lóe sáng lóe sáng ánh mắt, thoạt nhìn cực kì hứng thú.

"…" Bạch Chỉ kiên trì, "Nghe đồn Bùi Cửu công tử bộ dạng tuấn lãng, xinh đẹp nhất trong chín người con của Bùi tướng quân. Cửu lang cũng nói, ta là dâm- phụ, hiển nhiên thích nhất mĩ nam ."

Bùi Cửu hèn mọn, "Vậy ngươi có nghe nói ta lưu luyến phố hoa, phong lưu thành tính, xem nữ tử như đồ chơi? mê muội mất cả ý chí."

"Ta đây thật muốn bị Cửu lang chơi một chút a." Bạch Chỉ che miệng cười.

Bùi Cửu nghẹn đỏ mặt, không đáp lại được nàng. Hắn gặp nhiều nữ tử, chưa bao giờ gặp nữ tử không biết xấu hổ như thế a!

Bạch Chỉ cũng không biết vì sao, muốn chứng thực lời đồn một chút. Nhưng Bùi Cửu chứa nhiều biểu hiện, làm sao giống lãng tử lưu luyến bụi hoa? Rõ ràng là tiểu tử ngốc cái gì cũng không biết.

Hùng Phong cười nói, "Chỉ Nhi, có xấu hổ hay không xấu hổ? Đừng đùa A Cửu , hắn vẫn là tiểu hỏa nhi đơn thuần chưa khai bao a."

"Lão nhân chết tiệt!" Bùi Cửu cảm thấy việc này dường như thật mất mặt, "Tin hay không ta nói cho toàn bộ người trong thiên hạ, ngươi ôm đùi của ta, cầu ta làm đồ đệ ngươi?"

Bạch Chỉ kinh hỉ, "Sư phụ, phương thức ngươi thu đồ đệ đều là một chiêu số a?"

Bạch Chỉ cùng Bùi Cửu nhìn nhau liếc mắt một cái, Bùi Cửu kỳ quái quay đầu nhìn nàng. Tuy rằng nàng không hiểu vì sao nghe đồn cùng sự thật không giống, nhưng đã chứng thực hắn là một nam tử đơn thuần, không thể lại đùa giỡn lương nam .

Nàng nhẹ nhàng nói: "Sư đệ, vừa rồi sư tỷ có chỗ thất lễ, mong sư đệ lượng giải. Về phần cha ta bức hôn, sư đệ chỉ cần thề sống chết không theo, cha ta không làm gì được ngươi ."

Bạch Chỉ trước sau tương phản, làm cho Bùi Cửu có chút không thích ứng, hắn khô cằn trả lời một câu, "Nga."

"Đương nhiên, cưới ta, ta cũng rất thích ý."

"…"

Hùng Phong lần này đến đây là muốn đi biên phòng cùng với tướng lãnh của hắn hội họp, cùng nhau tiến về Nam Chiếu. Về phần Bùi Cửu, theo như lời hắn nói, nhớ ca ca , cho nên đi theo nhìn xem. Nhận thức của Bạch Chỉ đối với Tô thành rất hạn hẹp, chỉ là chỗ hẻo lánh, ít người lui tới, gần Nam Chiếu.

Kỳ thực còn thông với biên phòng trọng địa. Đây cũng là chuyện Hùng Phong tới đây, nói cho nàng, nàng mới biết.

Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ ở Tô thành ngủ lại một đêm, nhưng Hùng Phong từ chối , khiêng đi một bao lương khô liền lên đường. Bạch Chỉ lúc này mới hiểu rõ, tiện đường thăm nàng là giả, lấy đồ ăn mới là thật. Nàng nhìn bản thân, dễ lừa như vậy sao?

Bạch Chỉ vẫn không tiễn xa, đưa đến cửa thành, nhìn bọn họ rời đi, liền cho xa phu lái xe trở về.

Một đường ngồi chung xe ngựa đi cùng Hùng Phong Bùi Cửu, Thanh Hà khanh khách ngây ngô cười không ngừng.

Bạch Chỉ hỏi: "Em cười cái gì?"

Thanh Hà đáp: "Người trong lòng của tiểu thư thật là thú vị, dọc theo đường đi luôn nhìn lén tiểu thư, lại không dám nhìn quá lâu, nhìn một chút trốn một chút, nghẹn chết ta ." Nàng nhịn không được lại nở nụ cười.

Bạch Chỉ ngẩn người, thật sự có chuyện này? Nàng một chút cũng không chú ý, dọc theo đường đi nàng đều ngắm phong cảnh bên ngoài .

"Tiểu thư, khi nào cô gia tới cầu hôn? Là sau trận đánh này sao?"

"Cô gia? Cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi, ai cũng gọi là cô gia!"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Thanh Hà tò mò hỏi.

Bạch Chỉ suy nghĩ một lát, cảm thấy Bùi Cửu quả thật thú vị, nếu như có thể tiếp tục nhân duyên kiếp trước, sẽ là một chuyện tốt. Nàng nói: "Tùy duyên đi." Không bài xích cũng không theo đuổi.

"Tiểu thư thật sự là mất hứng."

Bạch Chỉ cười không nói.

***

Trở lại Bạch phủ, Bạch Chỉ ở chuồng ngựa thấy con hãn huyết bảo mã kia đang thảnh thơi ăn cỏ khô, bộ dáng rất thích ý. Bạch Chỉ thầm kêu hỏng bét, quên không đưa ngựa cho người ta. Thanh Hà thấy Bạch Chỉ thất thần nhìn con ngựa, buồn cười nói: "Được, mượn ngựa nhớ người, còn nói tùy duyên đâu."

Bạch Chỉ thở dài, "Thật muốn đi theo Cửu lang, một đường đẻ trứng trở lại kinh thành."

"…" Thanh Hà choáng váng.

Bạch Chỉ tiêu dao vui tươi hớn hở trở về Lâm Thủy Hiên. Chẳng qua còn chưa bước vào Lâm Thủy Hiên, Bạch Uyên liền sai người gọi nàng đi thư phòng. Hai năm này nàng rất ít khi đi thư phòng "diện thánh", bây giờ nàng cũng không biết gió thổi chiều nào. . Nếu biết, nàng nhất định sẽ đổ về hướng đó.

Vừa vào phòng, Bạch Uyên liền đi thẳng vào vấn đề, " Bùi Cửu cũng coi như lương nhân, ngươi cùng hắn bàn bạc thế nào? Hòa thuận chưa?"

Bạch Chỉ nói: "Quân làm bàn thạch, thiếp làm bồ vi. Bồ vi dai như tơ, bàn thạch không chuyển rời."

Bạch Uyên vừa lòng gật đầu, "Rất tốt."

Bùi Cửu ở kinh thành, cho dù bồ vi là nàng sinh trưởng như thế nào, cũng không đến được bàn thạch tận kinh thành kia. Nàng nói một câu "Hồng nhan đã già, không đợi " là được. Nàng hết lòng quan tâm giúp đỡ, tin tưởng Bạch Uyên cũng không trách nàng.

Tảng đá trong lòng Bạch Uyên rơi xuống, nhắc tới Bạch Thược, "Thược nhi cùng Tiền lang tính toán định cư ở kinh thành, hôm qua gửi thư, đã mua một nơi ở cũ."

Bạch Chỉ kinh hãi, dự cảm không tốt thổi quét mà đến.

Kinh thành, một từ đáng sợ cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Bạch Chỉ luôn cảm thấy bản thân lo lắng là dư thừa . Hùng Phong, Bùi Cửu đi rồi, ngày lại giống như những ngày đã qua, duy nhất không giống là, Bạch Chỉ không đi bộ trèo đèo lội suối tìm Thu Thiền nữa, mà thuận tiện dắt ngựa đi rong, đem hãn huyết bảo mã buộc không trên xe ngựa, như một tiểu thư quyền quý, rêu rao khắp nơi.

Vì thế, thanh danh Bạch Chỉ ở Tô thành lại thêm một từ cực thối —— nuông chiều từ bé!

Bạch Chỉ thì sao cũng được, có điều Thanh Hà cực kì coi trọng mấy thứ này, luôn lải nhải một hồi lâu, "Tiểu thư, chớ vì một con ngựa mà mất càng nhiều a!" Bạch Chỉ như trước làm theo ý mình, hai môi đánh nhau, "Nếu ta không giữ con ngựa này, đang yên đang lành một con thiên lý mã sẽ trở nên vô dụng, ngươi nói xem có tổn thất hay không? Mấy lời đồn đại, có thể giá trị bao nhiêu tiền?"

Thanh Hà không có cách nào trả lời, nhưng trong lòng cảm thấy lời đồn đại so với con ngựa này càng đáng giá! Tiểu thư nhất định bị Bùi Cửu kia biến thành bị ma quỷ ám ảnh, mới không đúng mực như vậy.

Bạch Chỉ tự biết nàng ở Tô thành là không gả được , cho nên đối với người này người kia, nàng không băn khoăn nhiều lắm, thầm nghĩ trước khi Bạch Uyên còn chưa "chó cùng rứt giậu" đem nàng gả ra bên ngoài, được trải qua cuộc sống mà bản thân luôn nghĩ tới. Kiếp trước, nàng băn khoăn nhiều lắm, mất đi rất nhiều niềm vui vốn có. Hàng năm ru rú trong nhà, không học nữ hồng thì lại cầm kỳ thư họa, những thứ đó cũng không phải nàng yêu thích, ngại bản thân là "Tiểu thư khuê các", mới ép buộc bản thân, tự cho là tài trí hơn người. Nhưng đến kinh thành, mới biết sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân, bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng, một cô nương thôn dã không thấy được thể diện, lại còn tự cho rằng mình thấy được trời, đến nỗi không biết tự lượng sức mình, yêu Mộ Đồ Tô, làm cho cuộc sống của mình về sau thêm một sắc thái gọi là bi kịch. Nàng hâm mộ Thu Thiền, mặc dù sinh ra lỗ mãng, lại có thể sống cuộc sống mà bản thân mong muốn, thích tập võ thì tập võ, muốn gả cho người khác liền tràn ngập phấn khởi đem bản thân gả đi ra ngoài. Tướng công Thu Thiền là một gã dược phu vùng núi, hái thuốc sinh sống, hàng năm ở lại trong núi. Thu Thiền lấy chồng theo chồng gả cẩu tùy cẩu, mặc dù ngày qua ngày tuy đơn độc, lại có thể an hưởng thái bình, vững vàng an ổn, im lặng qua ngày. Làm sao giống nàng, lo lắng kiếp trước nhấp nhô, kháng cự kiếp trước vận mệnh, liều mạng muốn nắm chắc những gì mà bản thân đang có.

Nhưng Bạch Uyên rốt cuộc là Bạch Uyên, một lòng muốn đi lên kinh thành thi triển kế hoạch lớn Bạch Uyên, mặc dù cơ hội có nhỏ cũng không để lỡ mất Bạch Uyên. Bạch Uyên thường thường gửi thư cho muội muội Bạch Thược ở kinh thành, rốt cuộc là người thông minh, không nói thẳng những gì bản thân muốn, nhưng mỗi phong thư đều biểu đạt ra nỗi sốt ruột nhớ thương nhi nữ, ngóng trông sớm ngày đoàn tụ, lại ca thán việc làm quan trong người, không có cách nào dứt ra, nếu có thể ở kinh thành cầu một chức quan, thì vô cùng tốt.

Bạch Chỉ không làm cho những lá thư "Suy tư nhi nữ " truyền đến kinh thành, nàng phái người cướp nửa đường, đem tất cả những lá thư dối trá từng phong từng phong thiêu hủy. Nàng tin tưởng Bạch Thược cũng sẽ không thấy kỳ quái chuyện không có thư nhà. Bởi vì từ lúc Bạch Thược gả ra, thư của Bạch Uyên đều bị Bạch Chỉ cướp đi thiêu hủy.

Nàng vì bảo trụ gia đình này, không thể không làm việc "bất nhân bất nghĩa", cho dù thiên lôi đánh xuống, nàng cũng đón nhận.

Ngày xuân tươi đẹp, rất thích hợp đi bái phật. Liễu thị mệnh nha hoàn đến Thủy Hiên hỏi Bạch Chỉ có cùng đi Bạch Mã tự hay không. Hôm nay Bạch Chỉ không hẹn gặp Thu Thiền, dù sao ở nhà cũng là nhàn rỗi, liền đi theo.

Thiên lý mã kéo xe ngựa, dường như không quen nghề. Liễu thị bị xe ngựa rung động khiến cho đau đầu, muốn đỡ thái dương, tay lại bởi vì run rẩy mà đâm vào mắt, mệnh xa phu vội vã dừng xe.

Bạch Chỉ thầm kêu không tốt, thiên lý mã lúc có cỏ ăn, cũng không vui vẻ được như vậy. Làm nương mù mắt, hậu quả cực nghiêm trọng.

"Nương, có việc gì không?."

"Hôm nay xe ngựa làm sao vậy? chẳng lẽ còn vừa chạy vừa nhảy, xóc nảy như vậy."

"Có lẽ là do sơn đạo gập ghềnh." Bạch Chỉ chột dạ. Hãn huyết bảo mã theo ý chủ nhân, khi có nàng, vẫn đều vừa chạy vừa nhảy như thế… Nàng đã quen , nhưng nương của nàng phải thời gian dài mới thích ứng.

Khi mọi người đến Bạch Mã tự, cũng không gặp khách hành hương như bình thường, cửa chùa quạnh quẽ, không biết do nguyên nhân gì. Bạch Chỉ để Liễu thị tạm thời chờ ở cửa, nàng cùng Thanh Hà vào trong chùa xem xét, vừa rời đi xe ngựa, con hãn huyết bảo mã kia bỗng nhiên nhấc lên hai chân trước, kêu một tiếng cao vút. Bạch Chỉ ngẩn người, con ngựa này hôm nay có phải hưng phấn quá độ hay không? Nàng còn nhớ, vài ngày trước nàng đã dắt ngựa đi rong a?

Chờ nàng chuẩn bị tiến vào đại đường chùa miếu, lại thấy ở cửa có binh gác, thấy Bạch Chỉ đi tới, binh khí giơ lên, ngăn trở đường đi của nàng, "Phu nhân mời trở về, tướng quân đang ở phật đường hành lễ."

"Phu nhân?" Bạch Chỉ run rẩy lông mày.

Thanh Hà ở một bên hắng giọng, "Qúa vô lễ, tiểu thư nhà ta chưa lấy chồng, có thể nào nói xấu thanh danh tiểu thư nhà ta như vậy."

Binh lính hai mặt nhìn nhau, nhìn lại Bạch Chỉ một thân hành trang. Bạch Chỉ mặc không phải trang phục thiếu nữ, là quần áo cũ của Liễu thị đã được sửa lại. Mà tóc, bởi vì ra ngoài vội vàng, nàng chỉ tùy ý để Thanh Hà vấn búi. Không phải Bạch phủ bần cùng đến mức ngay cả một bộ quần áo cũng không mua nổi, mà là Bạch Chỉ chán mặc cẩm y, ngẫu nhiên có lần tập võ mồ hôi đầy người, thay quần áo bằng vải bố của Thu Thiền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, liền nghĩ đến chuyện mua một bộ. Quyền lực về tài chính luôn nắm trong tay nhị nương, nàng cảm thấy đường đường tri châu chi nữ mặc bố y, có mất thể thống, nên không cho nàng. Liễu thị đau lòng nữ nhi, vừa vặn có một bộ tố sắc bố bào, liền tặng cho Bạch Chỉ, Bạch Chỉ đến cửa hàng quần áo sửa lại, nàng thường xuyên mặc quần áo này, luôn chưa bao giờ bị chê trách. Bây giờ bọn lính nhắc tới, nàng mới biết vì sao không bị chê trách. Ở bên ngoài nàng đã sớm ô danh, mang tiếng không trinh, mặc trang phục thiếu nữ ngược lại có vẻ giả vờ .

Bạch Chỉ không muốn vì việc này tốn võ mồm, mẫu thân còn chờ bên ngoài, nàng liền hỏi binh lính, "Tướng quân ở bên trong khi nào thì hành lễ xong?"

"Hôm nay cấm toàn diện , cô nương ngày mai lại đến đi."

Bạch Chỉ nhăn nhíu mày, không cam lòng, đến đây một chuyến không dễ dàng, lại vô công trở về? Nàng chưa từ bỏ ý định, "Bên trong là vị tướng quân nào, danh giá lớn như vậy."

Binh lính vẻ mặt vênh váo quyệt miệng, "Bùi lão tướng quân quyền uy nhất đương triều, còn có đại tướng quân trẻ tuổi nhất, Mộ tướng quân."

Vừa nghe Mộ tướng quân, trong lòng Bạch Chỉ lộp bộp một chút, "Mộ tướng quân là… Mộ Đồ Tô?"

"Lớn mật, ai cho phép gọi tục danh của đại tướng quân?"

"Được rồi được rồi, chúng ta đi." Bạch Chỉ không nói nhiều, trực tiếp lôi kéo Thanh Hà, chạy trối chết như điên rời đi. Thanh Hà theo không kịp, nàng kêu, "Tiểu thư, đợi ta với."

Hành lễ vừa mới kết thúc, Bùi lão tướng quân Bùi Giang cùng Mộ Đồ Tô thần sắc hoà nhã bước ra, xuống bậc thang, hướng cửa đi đến. Ánh mắt Mộ Đồ Tô ngẫu nhiên thoáng nhìn, gặp một thân ảnh càng chạy càng xa. Mắt sắc thâm sâu, lẳng lặng ngóng nhìn.

Bùi Giang theo ánh mắt hắn nhìn lại, vui cười, "Dĩ? Sao ngươi nhìn phụ nhân kia mê mẩn như vậy? Nhìn sắc mặt ngươi xem ra, dường như ngươi bị cái gì kinh hách? Chớ không phải là ban ngày thấy ma?"

Mộ Đồ Tô bật cười, cười đến vô cùng chua sót, "Nếu là gặp quỷ thì tốt rồi. Ít nhất… Ta còn có thể vọng tưởng, nàng chưa lập gia đình."

Bùi Giang nghe đến hồ đồ, "Đồ Tô, A Cửu nói từ khi ngươi cùng mẫu phi ngươi đi Bạch Mã tự một chuyến trở về, trở nên trầm mặc rất nhiều, khi đó ta cảm thấy A Cửu đứa nhỏ này lại phát bệnh , bây giờ nhìn đủ loại biểu hiện của ngươi khi đến Bạch Mã tự, ta cũng cảm thấy có chút vấn đề, thế nào? Thích tiểu ni cô trong am ni cô gần Bạch Mã tự? Người ta không chịu hoàn tục vì ngươi?"

Mộ Đồ Tô cười đáp: "Không, so với này còn thảm hại hơn. Tiểu ni cô tình nguyện thích hòa thượng cũng không thích ta."

"A, vậy lấy tính cách Đồ Tô, phải là đem hòa thượng kia mang đến Long An tự ở kinh thành làm phương trượng ."

Mộ Đồ Tô quay đầu đáp lại, "Thì ra Bùi thúc thúc thực không hiểu ta, ta sẽ làm cho hòa thượng kia hoàn tục, còn giúp hắn cưới vợ."

"Vậy tiểu ni cô làm sao bây giờ?"

"Nàng tiếp tục ở trong am ni cô làm ni cô, cho nàng chết tâm đi."

Bùi Giang sửng sốt, "Vậy ngươi làm sao bây giờ?"

"Hiển nhiên cùng nàng làm bạn thanh đăng."

"Thí nói." Bùi Giang nhịn không được thối một ngụm.

Mộ Đồ Tô không phản bác, chỉ cười không nói, cuối cùng, bổ sung một câu, "Ni cô am chỗ này hẻo lánh hoang sơ, ngẫu nhiên xảy ra việc cầm thú, cũng không người biết."

Bùi Giang lại thối hắn một ngụm, "Cầm thú!"

Hắn cười, lại đem ánh mắt nhìn rất xa.

***

Bạch Chỉ thấy xe ngựa nhà mình, liền lập tức chạy vội lên xe, lệnh xa phu hoả tốc đánh ngựa rời đi. Liễu thị thấy bộ dáng Bạch Chỉ thế này, không khỏi hỏi: "Chỉ Nhi, làm sao vậy?"

Bạch Chỉ chỉ nói không có việc gì. Thanh Hà không nín được, "Tiểu thư vừa nghe thế tử ở trong chùa, liền này đức hạnh ."

Liễu thị ngẩn người, ôn nhu nói: "Chỉ Nhi, chuyện ngươi cùng người trong lòng vẫn còn trong sạch, không giải thích cùng thế tử sao?"

“Nương, việc này người cũng đừng quan tâm .”

“Sao có thể không quan tâm? Ta chỉ có một nữ nhi là ngươi.” Đáy mắt Liễu thị xẹt qua một tia bi thương, “Ngươi cùng phụ thân ngươi là vướng bận duy nhất của ta trên đời này.”

Bạch Chỉ vừa nghe thấy Liễu thị còn để ý Bạch Uyên như vậy, trong lòng nghẹn thở, “Lúc hắn sủng nhị nương, có đem nương để ở trong lòng hắn dù chỉ một tấc?”

Liễu thị không nói chuyện, chính là đáy mắt ẩn dấu nước mắt. Bạch Chỉ nhìn ở trong mắt, khổ sở trong lòng, nàng trấn an Liễu thị, vuốt ve mu bàn tay nàng, im hơi lặng tiếng. Nếu như trong nhà luôn luôn như vậy thì tốt rồi, cho dù phụ thân không sủng nương, ít nhất cũng ở nơi mà nương có thể nhìn thấy được, làm cho nàng an tâm. Nương an tâm, đó là việc vui lớn nhất của Bạch Chỉ. Nàng không cầu cái gì, chỉ cầu ông trời cứ như vậy để Bạch gia nàng chết tại Tô thành nho nhỏ này.

Nhưng nàng vừa về nhà, nha hoàn liền gọi nàng đi đại sảnh, còn mệnh Liễu thị cùng tiến đến, dự cảm không tốt trong lòng Bạch Chỉ quán triệt toàn thân, tất cả mọi người cùng đi đại sảnh, còn gọi nương cùng tiến đến, như vậy đó là —— nàng phạm tội .

Chuyện nàng có thể phạm, trừ bỏ cướp thư thiêu thư còn có thể là chuyện gì?

Quả nhiên, nàng chân trước vừa bước tới cửa đại sảnh, một chưởng của Bạch Uyên đã vỗ qua, tát trên mặt nàng, thực sự đau. Vốn Bạch Uyên còn muốn tát thêm vài cái, nhưng bởi vì Bạch Chỉ bị Liễu thị gắt gao ôm ở trong ngực, may mắn thoát nạn.

Người luôn luôn lạnh nhạt như Liễu thị, cũng khóc rống lên, “Lão gia tha mạng, Chỉ Nhi phạm vào tội gì, vì sao phải đánh nàng như vậy?”

“Ngươi nuôi ra nữ nhi tốt!” Bạch Uyên tức giận thổi râu trừng mắt, “Nàng cư nhiên mua Lai Phúc cướp đi thư ta viết cho Thược nhi! Ngươi hỏi nàng một chút, đây là ý gì?”

Liễu thị sửng sốt, nhìn Bạch Chỉ trầm mặc không nói trong lòng nàng, “Chỉ Nhi, mau giải thích cho cha ngươi ngươi vì sao phải làm như vậy, mau!”

Muốn nàng giải thích thế nào? Muốn nàng giải thích, nàng biết Bạch Uyên lên kinh làm quan, sẽ vứt bỏ nàng cùng mẫu thân, mang theo nhị nương cùng bảo bối nhi tử của hắn đi kinh thành? Từ đây mặc kệ bọn họ sống chết? Nếu nàng có thể giải thích như vậy, nàng nhất định sẽ lớn tiếng mà giải thích!

Liễu thị thấy Bạch Chỉ trầm mặc, vừa sốt ruột vừa tức vừa giận.

Bạch Uyên ở một bên cười lạnh, “Muội muội ngươi gả cho người tốt, trong lòng ngươi bất bình chỉ nên trách chính ngươi không tốt. Việc hôn nhân tốt đẹp năm đó là chính ngươi tự hủy, chẳng trách được ai. Ta sủng muội muội ngươi, là vì nàng hiểu chuyện hơn so với ngươi! Ngươi đừng tưởng rằng ngươi cướp thư, ta sẽ sủng ngươi, đối với nữ nhi như ngươi, ta đã thất vọng triệt để rồi.” Bạch Uyên oán hận nhìn nàng, lại muốn đánh nàng.

Liễu thị vừa khóc vừa che chở Bạch Chỉ, miệng hô, “Lão gia, tha mạng!”

Nhị nương ở một bên giả mù sa mưa giảng hòa, “Lão gia, chớ nên tức giận . Ta nghĩ Chỉ Nhi ở trong nhà cảm thấy buồn , không bằng để Chỉ Nhi tới nhà cậu nàng một tháng.”

Liễu lão gia vừa lúc ở biên phòng, cùng chiến trường rất gần, bây giờ sắp sửa chiến sự, thế cục rung chuyển, để Bạch Chỉ đi chỗ đó, có thể còn sống trở về hay không đều là vấn đề.

Nhưng Bạch Uyên đang phẫn nộ lại tiếp nhận đề nghị của nhị nương, phất tay áo nói: “Ngươi đến chỗ cậu ngươi suy nghĩ một tháng rồi trở về! Đến lúc đó ngươi sẽ biết làm nữ nhi của ta là chuyện hạnh phúc cỡ nào!”

Bạch Chỉ cười lạnh, đây thật sự là thiên đại châm chọc. Nàng không khóc không náo nói: “Cám ơn cha giơ cao đánh khẽ!”

Liễu thị ở một bên khóc lê hoa mang vũ , thật là thê thảm.

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Liễu thị là người Đồng thành, Đồng thành ở khu vực biên giới của Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu. Địa thế gập ghềnh, nhiều núi bao quanh, là nơi trọng chấn biên giới của Quang Huy vương triều. Đồng thành làm nông nghiệp là chính, cũng là nơi giao dịch nô lệ phồn thịnh. Giao dịch nô lệ ở Đồng thành tụ hội các loại nô lệ khác nhau, vũ nữ Ba Tư mắt xanh xinh đẹp, tráng sĩ dáng vẻ ngây thơ, tài tử tinh thông cầm kỳ thư họa, hoặc là thế ngoại cao nhân võ nghệ cao cường? Tóm lại, ngươi muốn loại nào, đều có đầy đủ, tự do cho khách hàng chọn lựa. Người có thể đi vào nơi tụ hội giao dịch nô lệ, đầu tiên phải có được mười hai lượng hoàng kim mới có vé vào cửa. Cho nên những chủ nhân đi vào nơi bán đấu giá nô lệ, không phú cũng quý.

Bạch Chỉ luôn tò mò về nơi giao dịch nô lệ, từng rất muốn đi, nhưng mười hai lượng hoàng kim đối với nàng mà nói, rất quý , nàng không đủ sức. Lần này tiến đến, hiển nhiên cũng không dám nghĩ đến giao dịch nô lệ, không phải nàng đi du ngoạn, là đi kiểm điểm suy nghĩ.

Cửa lớn Bạch phủ.

Ngừng một chiếc xe ngựa cẩm bố màu chàm, gỗ khắc hoa.

Từ khi Bạch Chỉ bị Bạch Uyên hạ lệnh đi nhà cậu, Liễu thị khóc rất nhiều. Liễu thị chỉ có một vị ca ca, là một nông dân có được vài ngàn mẫu ruộng, ở Đồng thành cũng vang danh nhà giàu. Khi còn nhỏ Bạch Chỉ từng ở nhà cậu một đoạn thời gian, bởi vì lúc đó tính cách kiêu căng, nặng tính tình đại tiểu thư, thường chọc tiểu biểu muội khóc, biểu ca yêu thương biểu muội thập phần không muốn gặp nàng, thường thường nói lời hung dữ, trên vẻ mặt tràn ngập chán ghét. Sau này ngày nàng trở về Tô thành, biểu ca bắt vài con cóc vụng trộm đặt ở xe ngựa, dọa nàng bị bệnh gần nửa năm. Từ đó Liễu thị không bao giờ mang Bạch Chỉ đi nhà cậu thăm viếng, sợ lại "bệnh nửa năm" lần nữa.

Bây giờ Bạch Chỉ phải đi, Liễu thị vừa lo lắng cháu nàng Liễu Kế bắt nạt Bạch Chỉ, lại vừa lo lắng chiến sự sắp tới, sợ lửa đạn làm Bạch Chỉ bị thương. Người làm mẹ, luôn luôn suy nghĩ nhiều hơn so với những người khác.

Bạch Chỉ trấn an Liễu thị đang ngập nước mắt, "Nương, lần này tiến đến, chỉ có một tháng, nháy mắt liền qua ."

"Phải tránh, đừng tiếp tục phát cáu chọc biểu ca ngươi."

"Con biết."

Hiện tại biểu ca nàng đã trưởng thành, chưởng quản mấy ngãn mẫu của Liễu gia, có thể nói là lương thực chi vương .

Bạch Chỉ chân trước vừa tiến xe ngựa, Thanh Hà từ sau lưng theo vào. Nàng phiết mi, bĩu môi, một bộ không vui. Bạch Chỉ hiển nhiên biết vì sao nàng như thế. Tiểu thư bị phạt, nha hoàn cùng bị phạt, tự dưng bị tội.

"Thanh Hà, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn, tiểu thư."

"Nga. Cũng đã đến tuổi kết hôn." Bạch Chỉ nhớ lại, kiếp trước nàng đem Thanh Hà chỉ hôn cho thị vệ trong phủ Cung Thân Vương, nhưng cuối cùng nàng lại tư thông với tổng quản, bị trượng phu tức giận một đao đâm chết.

"Tiểu thư, Thanh Hà còn chưa nghĩ đến việc đó." Thanh Hà ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng lại dương nhợt nhạt ý cười.

Một cô nương thanh thuần như vậy, như thế nào lại làm ra loại sự tình này? Bạch Chỉ cảm khái, có lẽ là nàng đã kết duyên sai lầm.

Đường sá đi hướng Đồng thành, một nửa đường xem như gió êm sóng lặng, thuận buồm xuôi gió. Trước khi đi nàng lo lắng hóa ra chỉ là bản thân dọa bản thân. Nhưng có một số việc, ngươi cho là đã qua, càng yên tâm, cố tình nó lại cho ngươi một đòn cảnh cáo.

Chưa được một lúc, xe ngựa đột nhiên ngừng, Bạch Chỉ lảo đảo, suýt nữa lăn xuống xe ngựa. Mành bị xốc lên, xa phu nói: "Tiểu thư, phía trước có đánh nhau."

Bạch Chỉ ngẩn người, ló đầu hướng phía trước nhìn.

Xa phu coi như là người thông minh, đem xe ngựa đánh tới trong bụi cỏ, lại có đại thụ che lấp, không thể nói là hoàn toàn ẩn hình, cũng làm cho người ta liếc mắt một cái nhìn không ra. Phía trước cách quá xa, không thấy rõ là loại người nào, chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân thét chói tai, thanh thanh lọt vào tai thê thảm, trong lòng Bạch Chỉ rét lạnh.

Chẳng lẽ thừa dịp chiến loạn, sơn tặc tùy ý làm bậy? Bọn họ đang cướp nữ nhân lên núi? Nhưng nàng chưa từng nghe qua vùng lân cận có sơn tặc.

Xa phu cũng không chịu được tiếng thét chói tai từ tiền phương truyền đến, cau mày, lui ở một bên không dám nghe.

Thanh Hà bị dọa ngồi trên xe khóc lớn, "Tiểu thư, chúng ta dẹp đường hồi phủ đi."

Bạch Chỉ ở một bên trấn định, "Những người đó sẽ không đi tới bên này, ngươi không nghe thấy thanh âm càng ngày càng xa hay sao?"

"Thật đáng sợ, nếu là Tô thành chúng ta, nào có phát sinh chuyện bực này." Thanh Hà không ngừng khóc, dường như chỉ có khóc, nàng mới có thể còn sống.

Bạch Chỉ không đáp, tâm sự chồng chất. Nàng thật không biết hiện tại Đồng thành là tình trạng gì . Chẳng lẽ là tường đổ, tiếng kêu than dậy khắp trời đất? Nàng không dám tưởng tượng. Bọn họ đợi thật lâu, cho dù không còn tiếng chém giết, tiếng thét chói tai, bọn họ vẫn yên lặng bất động, thẳng đến ngày thứ hai ánh nắng lên, Bạch Chỉ mới mệnh xa phu tiếp tục đi tới.

Khi bọn họ đi đến nơi ngập tràn thi thể, tốc độ rõ ràng chậm lại. Bạch Chỉ biết xa phu sợ xe nghiền qua những thi thể này. Bọn họ không có khả năng cứu giúp, ít nhất cũng cho người ta lưu được toàn thây.

"Cứu mạng…" Bỗng nhiên, một thanh âm mỏng manh truyền tới, làm cho xe ngựa ngừng lại.

Xa phu vén rèm, "Tiểu thư, có tiếng nói."

Thanh Hà bị kinh hách, lui ở bên trong xe, không dám nhúc nhích. Bạch Chỉ nhấp mím môi, nhanh chóng xuống xe ngựa, nhưng lại phát hiện một nam tử đầy người là máu nằm ở chỗ kia. Bạch Chỉ đi qua, không thể không kinh thán nam tử này có sức sống cường đại. Một buổi tối , thế nhưng còn chưa chết!

Bạch Chỉ mệnh Thanh Hà lấy ấm trà đến, cho nam tử kia nhuận nhuận yết hầu, nàng chỉ mang đến một chút kim sang dược, không đủ cho hắn dùng. Nếu không cầm máu, cũng thật sẽ chết. Bạch Chỉ liền kéo váy, đến vùng lân cận tìm xem có dược thảo cầm máu hay không.

May mắn hàng năm nàng cùng Thu Thiền ở cùng nhau, Thu Thiền gả cho một dược phu vùng núi, nàng mua dầm thấm lâu, cũng biết chút dược liệu cơ bản. Dược cầm máu cũng không khó tìm, trước khi nam tử kia té xỉu, nàng đã trở về.

Cứu người là quan trọng, nàng đem thảo trực tiếp nhét vào miệng nhai lên. Không thể không nói một chút, lúc đó nàng ghê tởm sắp ói ra. Khi nàng đem dược liệu đắp trên miệng vết thương của hắn, nam tử kia hơi mở mắt, nhìn thấy một bạch y nữ tử, dung nhan xinh đẹp không nhiễm bụi trần, tóc đen mềm mại buông xuống cọ vào mặt hắn. Hắn tưởng rằng tiên nữ hạ phàm, gian nan nói: "Cám ơn." Sau đó hôn mê.

Bạch Chỉ suy nghĩ, nam nhân này nên xử trí như thế nào? Mang theo xe ngựa đến nhà cậu? Hay là trực tiếp ném hắn ở đây, cho hắn tự sinh tự diệt? Trải qua đấu tranh kịch liệt, nàng vẫn quyết định đem nam nhân này lên xe ngựa .

Thanh Hà thấy tiểu thư nhà mình cũng một đại tráng sĩ, trừng mắt nhìn, thì thào tự nói, "Tiểu thư…"

Bạch Chỉ liều mạng thở, "Mau chóng tắm rửa sửa sang cho hắn, bộ dáng máu me, quá dọa người ."

"Vâng." Thanh Hà run rẩy đem bồn nước mang đến, tẩy rửa cho hắn một phen. Chờ nàng rửa xong khuôn mặt nam nhân, Thanh Hà ngẩn người, "Công tử này bộ dạng cũng thật tuấn."

Bạch Chỉ hướng mặt nam tử kia quét một vòng, tâm thán, quả thật bộ dạng không sai.

Thật vất vả xe ngựa mới tới Đồng thành, trong đầu Bạch Chỉ nghĩ sẵn rất nhiều. Đến lúc đó nói với biểu ca về nam tử này thế nào? Trên đường cứu giúp, tâm sinh thương hại, nếu có thể cứu sống xem như chuyện tốt, cứu không sống coi như là tích đức. Từ cách ăn mặc quần áo của nam tử này mà nói, có vẻ là người giàu có, sau khi cứu sống hiển nhiên không ít lợi ích, tốt nhất được mười hai lượng hoàng kim, cho nàng có thể tới chứng kiến giao dịch nô lệ tụ hội.

Cửa thành Đồng thành cực kì đồ sộ. Vào thành ra thành cực kì nghiêm cẩn, có trọng binh gác. Có điều Bạch Chỉ có chút không hiểu, lính gác dường như không phải phòng ngừa ngoại tộc tiến vào, càng giống như phòng ngừa binh lính tiến vào. Sau này ngẫm lại, cũng khó trách, thị trường giao dịch nô lệ khổng lồ ở bên trong, nếu ngăn chặn ngoại tộc, chuyện làm ăn sẽ không có cách nào tiến hành.

Bạch Chỉ thuận lợi vào thành, đi đến nhà cậu mà nhiều năm qua nàng chưa từng tới. Bậc thềm từng tầng mà lên, cửa son nguy nga trước mắt, bên cạnh đứng hai con sư tử uy vũ bằng đá lộ ra răng nanh.

Bạch Chỉ nghĩ, thì ra làm nông dân cũng có thể làm giàu!

Thanh Hà tiến lên gõ cửa, chỉ chốc lát sau một vị trung niên nam tử lưng hơi còng mở cửa. Thanh Hà đem thư của Bạch Uyên giao cho hắn, trung niên nam tử kia đóng cửa sau đi vào truyền tin. Chỉ chốc lát sau, trung niên nam tử kia vui cười hớn hở cho nàng đi vào. Bạch Chỉ sải bước tới cửa, như là nghĩ đến cái gì, nàng nói với trung niên nam tử : "Nga, trên xe ngựa còn một người, phiền toái ngươi cũng một chút."

"Được được…"

Bạch Chỉ nhìn trung niên nam tử đi tới xe ngựa. Nàng an tâm bĩu môi, chuẩn bị sải bước tới cửa, lại nghe thấy trung niên nam tử kia thất thanh thét chói tai. Bạch Chỉ nghĩ rằng, vị quản gia này cũng quá không có thể diện , chẳng phải là một người sắp chết sao?

Chỉ nghe thấy trung niên nam tử thét lên, "Thiếu gia! Người làm sao vậy?"

Lúc này Bạch Chỉ sợ tới mức không nhẹ. Nàng… Nàng cứu người, đĩ nhiên là vị biểu ca vĩnh viễn dùng nét mặt chán ghét chỉ vào mũi nàng mắng nàng lớn lên không có người lấy?

Thật sự là khéo nha…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hành lang gấp khúc, tường xanh ngói đỏ, mùa xuân tháng ba hoa đào rực rỡ, ngẫu nhiên có tiếng nước chảy róc rách, nhìn kỹ, hóa ra có một dòng suối nhỏ. Nơi giống như thần tiên này là nhà cậu nàng? Bạch Chỉ nỗ lực nhớ lại lúc nhỏ, sao cũng không thể đem ngôi nhà chất đống hạt thóc, nhìn như kho hàng ngày xưa cùng sân vườn thanh lịch trước mắt so sánh.

Bạch Chỉ nghe cậu nói, thì ra mấy năm trước, Đồng thành khô hạn, đại bộ phận nông dân vì thế không có cơm ăn, càng đừng nói đến chuyện kiếm tiền. Liễu gia cũng không ngoại lệ, gia bộc phân phát, phòng ốc bán đi. Mẫu thân Bạch Chỉ là Liễu thị thương hại người nhà mẹ đẻ, xin Bạch Uyên chút ngân lượng đi giúp đỡ bọn họ. Nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển. Không nghĩ tới Liễu Kế luôn học hành ở bên ngoài trở về, đem số tiền Liễu thị tài trợ cho bọn họ mua lại những nông dân sắp đói chết, không trồng thóc mà chuyển sang trồng lương thảo, chuyên môn bán cho quân đội các quốc gia. Đầu tiên chỉ lén lút, sau này làm ăn lớn, ỷ vào thanh thế, bắt đầu đàng hoàng mở cửa làm ăn buôn bán.

Bạch Chỉ không thể không thừa nhận, vị biểu ca này gan lớn lại biết đầu cơ trục lợi. Hắn hiểu được vị trí địa lý Đồng thành có ưu thế, chỗ biên giới. Hắn lại hiểu được thế cục mấy năm nay của các quốc gia, gió lửa không ngừng, chinh chiến xảy ra liên tục. Hắn càng biết "Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của", vào lúc người khác không có gì ăn, thu mua đất đai bằng giá rẻ!

Người có tiền lại duy lợi như vậy, không có vài cừu gia nàng thành con kiến! Khó trách bị đuổi giết.

Nhưng để liên lụy đến người kia, là hắn không đúng rồi. Cậu nói, lần này Liễu Kế xuất hành đi đón muội muội Liễu Như, không nghĩ trên đường trở về gặp được bất trắc. Cũng chính là đang nói, lúc đó Liễu Như còn ở, mà bây giờ không biết tung tích.

Chẳng lẽ bị cướp đi làm áp trại phu nhân ? Rất có khả năng này, từ nhỏ Liễu Như đã là mỹ nhân, thậm chí đẹp hơn so với Bạch Chỉ. Bạch Chỉ còn được cho là đại mỹ nhân, Liễu Như lại càng không cần nói.

Bạch Chỉ đem phá đoán nói cho cậu, cậu khóc ruột gan đứt từng khúc, "Nữ nhi số khổ nhà ta a!"

Bạch Chỉ cũng vì này mà thở dài.

Liễu Kế tỉnh lại, đã là ba ngày về sau. Ngày ấy, Bạch Chỉ đang ở sương phòng ngủ rất ngon, Thanh Hà giống như đi đầu thai tích cực chạy tới, đánh thức Bạch Chỉ, "Tiểu thư, Liễu công tử tỉnh."

Bạch Chỉ lúc ấy còn mơ mơ màng màng, "Liễu công tử là ai a?"

"Tiểu thư, biểu ca người a!" Thanh Hà vẫn hưng phấn như trước.

Bạch Chỉ nhíu mày, tỉnh lại cổ quái nhìn Thanh Hà phấn khởi dị thường, "Hắn tỉnh, liên quan gì đến ta?"

Thanh Hà sửng sốt, "Không nên đi thăm sao?"

"Nên đi thăm."

Đôi mắt Thanh Hà sáng lượng.

Bạch Chỉ tiếp tục nằm trên giường, "Vừa rồi cái gì ta cũng không nghe thấy, tỉnh ngủ lại nói." Biểu ca cùng giấc ngủ, nàng cảm thấy giấc ngủ quan trọng hơn. Biểu ca tỉnh, nàng nên đi xem, nhưng nếu nàng đang ngủ, không biết hắn đã tỉnh, đi trễ một chút cũng được.

Đồng thành chỉ cách Tô thành một ngày lộ trình, nhưng Bạch Chỉ vẫn cảm thấy bản thân không hợp khí hậu, thật sự thích ngủ. Thẳng đến ngày phơi ba sào, nàng mới từ từ mở mắt ra. Nàng gọi Thanh Hà, gọi vài lần, cũng không có người lên tiếng. Nàng dắt cổ họng lại gọi vài lần, như trước không có người đáp lời. Bạch Chỉ đành phải tự rời giường rửa mặt chải đầu, xuất môn. Nàng tùy ý túm một nha hoàn hỏi nơi ở của Liễu Kế, cuối cùng nha hoàn ngoan ngoãn dẫn nàng đi.

Nơi ở của Liễu Kế cực kì đặc biệt, là một nhà thủy tạ nằm ở giữa hồ. Bạch Chỉ mặc dù biết bơi, nhưng muốn nàng ngủ ở chỗ kia, nàng khẳng định không dám, nếu có một ngày quát gió đổ mưa, ngủ một nửa lại rơi vào trong hồ, cũng thật là nhân gian thảm kịch.

Nàng vén váy đi lên cầu trúc, liền thấy Thanh Hà đang cùng một tiểu dược đồng tán gẫu. Bảo sao gọi Thanh Hà không thấy người đâu, hóa ra chạy đến nơi này . Bạch Chỉ cũng không giận, trực tiếp không nhìn Thanh Hà, bước vào phòng.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc bắc, Bạch Chỉ ngửi ngửi, chỉ có thể nhận ra mấy vị dược liệu.

Liễu Kế ngồi cạnh án thư, thân khoác quần áo, cầm bút viết trong tay đang viết gì đó. Chắc là nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Chỉ, hắn ngẩn người.

Bạch Chỉ chào trước, "Biểu ca, thân thể thế nào rồi?"

Liễu Kế buông bút, đi tới, ý bảo Bạch Chỉ ngồi xuống. Bạch Chỉ thuận ý ngồi, chờ đợi Liễu Kế lên tiếng. Liễu Kế ngồi xuống bên cạnh nàng, sắc mặt hắn trắng bệch, môi khô nứt, duy nhất thể hiện hắn vẫn là người sống, chỉ có cặp mắt kia, sẽ chớp, sẽ động.

Bộ dáng thế này hắn còn đứng lên, hiển nhiên, viết thứ gì đó cực kì quan trọng.

"Ngươi là biểu muội Bạch Chỉ?"

Chưa từng dự đoán được, câu đầu tiên của hắn cư nhiên là câu này?

"Chẳng lẽ ngươi tưởng Thược nhi ?" Bạch Chỉ chế nhạo.

Liễu Kế cười gượng hai tiếng, "Nhiều năm không gặp, không nhận ra . Ngươi thay đổi rất nhiều."

"Biểu ca cũng vậy, nhớ được trước kia ngươi thường đuổi ta đi, làm ta đi ngày đó, biểu ca hưng phấn kém chút nữa đốt pháo chúc mừng."

Liễu Kế nói: "Còn trẻ không hiểu chuyện."

Bạch Chỉ nói: "Bây giờ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cừu gia lại nhiều. Chớ nên trách biểu muội nhiều chuyện, ngươi lần này…"

Nguyên bản sắc mặt Liễu Kế đã trắng, bây giờ lại càng trắng hơn, "Ta nghĩ có liên quan đến chiến tranh lần này. Biểu muội chắc cũng biết ta mua quân dụng lương thảo, không phân biệt biên giới. Nam Chiếu vương hiếu chiến, tấn công các tiểu quốc xung quanh, mở rộng quốc thổ. Cho nên hắn là đại cố chủ của ta. Trận chiến này, hắn muốn lương thảo, đáng tiếc đã muộn một bước, lương thảo của ta sớm bị Bùi tướng quân định trước. Nam Chiếu vương nói ta không tuân thủ quy củ thương nhân, lấy quốc gia làm trọng."

"Cho nên thẹn quá thành giận, phái người giết ngươi?"

"Biểu muội cứu ta, sao không biết nơi ta bị gây thương tích?" Hắn híp mắt, nghiêm cẩn chăm chú nhìn nàng.

Bạch Chỉ bị hắn nhìn mặt có chút hồng, "Miệng vết thương tuy nhiều, nhưng cũng không thương đến chỗ quan trọng."

"Để cho ta một con đường sống, lại bắt đi muội muội của ta."

"Hiếp bức con tin, bắtc ngươi đi vào khuôn khổ?" Bạch Chỉ tiếp lời.

Liễu Kế thấy bộ dáng Bạch Chỉ nghiêm cẩn, khuôn mặt trắng nõn, tròng mắt chuyên chú, còn có làn tóc đen thùi như mực… Trong ba ngày này, dung nhan đó luôn luôn bước vào trong mộng của hắn, bảo hắn tỉnh lại.

Hắn gặp nhiều mỹ nữ đẹp hơn so với Bạch Chỉ, nhưng vì sao cố tình dung nhan của nàng lại rõ ràng bất diệt như vậy!

"Biểu ca." Bạch Chỉ thấy Liễu Kế không nói chuyện, vội vàng gọi hắn một lần.

Liễu Kế hoàn hồn, "Ta nghĩ chắc là vậy."

Bạch Chỉ trầm tư gật đầu, ánh mắt Liễu Kế lại nhìn Bạch Chỉ sững sờ hồi lâu. Thanh Hà tránh ở ngoài cửa vụng trộm nhìn cảnh tượng bên trong, ánh mắt ám ám, đồng thời dừng lại rất lâu trên người Liễu Kế.

Tiểu dược đồng vỗ vai nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

Tiểu dược đồng nói: "Lão gia kỳ thực cố ý cho thiếu gia nạp thiếp, ngươi bảo chủ tử nhà ngươi giúp đỡ một chút ."

Thanh Hà mặt đỏ bừng, biết rõ còn cố hỏi, "Giúp cái gì a!"

"Mỗi ngày đến thăm ta là giả, thăm thiếu gia mới là thật! Thích thiếu gia… Ô."Thanh Hà vội che miệng tiểu dược đồng, vẻ mặt khẩn cầu nhỏ giọng nói: "Nhỏ giọng một chút."

Tiểu dược đồng búng tay Thanh Hà ra, thở to hai khẩu khí, "Ngươi mới gặp thiếu gia vài lần, đã thích ? Thật không thể tin được."

Thanh Hà không phục quyệt miệng, "Chưa từng nghe nói nhất kiến chung tình sao ?"

"Mà ta thấy, thiếu gia đối với tiểu thư nhà ngươi nhất kiến chung tình ."

"…" Thanh Hà buồn không nói chuyện, quay đầu nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Bạch Chỉ cùng Liễu Kế đang nói gì đó.

Bạch Chỉ tính toán rời đi, nàng đứng lên nói với Liễu Kế: "Biểu ca, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước."

Liễu Kế định đưa tiễn, Bạch Chỉ vội từ chối, "Không cần , ta biết đường."

"Này…" Đang vào lúc hắn do dự, cậu nắm chặt một lá thư trong tay, lo lắng trùng trùng bước vào, "Kế nhi, có thư cho ngươi."

Liễu Kế vội vàng tiếp nhận, nghiêm cẩn nhìn một lát, bỗng nhiên nói: "Cha, nhanh chóng chuẩn bị hoàng kim, có bao nhiêu chuẩn bị bấy nhiêu." Bạch Chỉ ngẩn người, chẳng lẽ bắt cóc Liễu Như, là vì tiền?

Cậu vội gật đầu, đi kim khố lấy hoàng kim.

Bạch Chỉ tiếp nhận lá thư trong tay Liễu Kế, mặt trên chỉ có một câu nói —— đến Đồng thành nô lệ giao dịch tụ hội.

Bạch Chỉ rung động một chút. Liễu Kế tức giận mắng, "Nam Chiếu vương thật sự rất bỉ ổi, ta đã đồng ý đem lương thảo bán cho hắn, còn muốn chiếm tiện nghi của ta."

Nam Chiếu vương quả nhiên là cáo già. Đem Liễu Như công khai bán đấu giá, có thể cứu muội muội hay không, liền xem tiền ra nhiều hay ít . Nói vậy Nam Chiếu vương sẽ phái người cố ý đi nâng giá lên. Sau đó dùng tiền "bán Liễu Như" đi mua lương thảo của Liễu Kế…

Vừa đáp ứng yêu cầu của Liễu Kế thả Liễu Như, vừa lấy không lương thảo của Liễu Kế, có thể nói là một hòn đá ném hai con chim, nhất tiễn song điêu !

Đương nhiên, tất cả đều không liên quan đến Bạch Chỉ. Đây là chuyện của Liễu gia, nàng chỉ là một khách nhân! Nhưng mà, nàng đối với giao dịch nô lệ tụ hội cảm thấy rất hứng thú.

"Biểu ca…"

"Cái gì?"

Bạch Chỉ ho nhẹ hai tiếng, "Cái kia… Ta cứu ngươi một mạng, ta muốn chút thù lao."

Liễu Kế khiếp sợ nhìn nàng.

Bạch Chỉ ngượng ngùng xấu hổ cười cười, "Đừng căng thẳng, sẽ không muốn ngươi lấy thân báo đáp, chỉ cần mười hai lượng hoàng kim!"

"…"

"…"

"Vậy thì cùng ta đi giao dịch nô lệ tụ hội đi."

"Tốt."

Nàng định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

***

Giao dịch nô lệ tụ hội không phải mỗi ngày đều mở, chỉ mở vào mùng 5 mỗi tháng. Nô lệ thương phẩm ở nơi này hoặc là chủ nhân không cần, hoặc là bị bọn buôn người bắt đến. Võ luận võ công cao cường thế nào, thể lực như trâu, vào giao dịch nô lệ tụ hội, có chạy đằng trời, chỉ có chờ bị bán đấu giá. Về phần bán đấu giá sau, trốn hay không trốn, không phải chuyện của giao dịch nô lệ tụ hội. Hoàng kim được đựng trong một chiếc túi cố định, người trông giữ sẽ vì khách hàng kiểm tra kim ngạch, viết một tấm ngân phiếu định mức tổng giá trị tài sản cho khách hàng. Cũng là nói, vào tụ hội, mang theo bao nhiêu tiền chỉ có thể mua những thứ giá trị dưới đó, không cho phép vượt mức.

Trong tụ hội, có người đến từ các quốc gia khác nhau, bọn họ đang chọn nô lệ mình thích. Bởi vì "Liễu Như" được bán đấu giá công khai, vì thế không ở trên chợ, cho nên Liễu Kế không có tâm tư đi dạo, tiến thẳng đến hội trường bán đấu giá.

Bạch Chỉ sờ ngân phiếu định mức của bản thân, toàn bộ gia sản của nàng đều lấy ra , tổng giá trị, năm trăm lượng bạc trắng. Trước kia nàng cảm thấy rất nhiều, bây giờ cưỡi ngựa xem hoa nhìn xuống, nô lệ nàng có thể mua ít ỏi không có mấy. Mặc dù nàng không định mua nô lệ, nhưng vẫn lấy ra chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Bạch Uyên mua Thanh Hà chỉ năm mươi hai lượng, số tiền này nàng có thể mua mười Thanh Hà, nhưng ở đây ngay cả mua một tiểu hài tử cũng không đủ. Bạch Chỉ thật sự không nghĩ ra, những nô lệ này được nạm vàng hay sao ?

Liễu Kế nhìn ra nghi vấn của Bạch Chỉ, nói cho nàng, "Nô lệ nơi này có thể là hoàng tử bị cướp bị bắt cóc đều không thể biết được, con đường bất đồng, hiển nhiên giá cũng phải khác nhau."

"Nếu ta đây mua một hoàng tử, ngươi nói xem ta có nên thả hắn đi hay không? Chờ hắn trả ơn? Hay là đem hoàng tử làm nô lệ, thỏa mãn hư vinh?" Bạch Chỉ cảm thấy nơi này có hoàng tử quả thực là nói nhảm mà thôi, cho dù có, mua một hoàng tử cũng có ý nghĩa gì? Nàng lấy ngữ khí đùa cợt cùng Liễu Kế vui đùa.

"Ngươi có thể bức bách hoàng tử cùng ngươi sinh một đứa trẻ, mẫu bằng tử quý , dùng tiền đổi lấy vị trí hoàng phi, chẳng phải diệu?"

"…" Được rồi, Bạch Chỉ bái phục!

Lúc này, hội trường bán đấu giá đã người người tấp nập. Trên bục bán đấu giá, Liễu Như bị trói gô trên cột hình chữ thập, nàng có vẻ thật vô lực, nhưng dung nhan vẫn sạch sẽ như trước. Liễu Kế luôn luôn yêu thương Liễu Như, hắn thấy Liễu Như giống như thương phẩm bày ra trước mặt mọi người, tim như bị đao cắt, kém chút không khống chế được xông lên đi cứu người.

May mắn Bạch Chỉ kịp thời ngăn cản, "Biểu ca."

Bán đấu giá sớm bắt đầu, báo giá cao lên lại cao lên. Nữ tử quá mức xinh đẹp, người muốn đều là nam nhân…

Liễu Kế không muốn Liễu Như tiếp tục đứng ở chỗ kia, lười kêu giá, trực tiếp đem toàn bộ kim ngạch báo lên. Ba ngàn lượng hoàng kim, so với năm trăm lượng lúc này nhiều hơn bao nhiêu bội số?

Hội trường bán đấu giá bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Bạch Chỉ nghĩ rằng, đã nắm chắc . Một nữ tử trị giá ba ngàn lượng hoàng kim, nếu như còn có người ra giá cao hơn, như vậy người kia hoặc là háo sắc đến cực điểm, hoặc là coi trọng nữ tử này, hoặc là…

Có tiền không có chỗ tiêu.

"Ba ngàn năm trăm lượng hoàng kim!" Có người vươn tay, thanh âm lanh lảnh ở hội trường bán đấu giá yên tĩnh, có vẻ đột ngột lại hữu lực.

Bạch Chỉ tò mò nhìn lại, một bóng trắng tiến vào tầm mắt, mi dài bay xéo, mắt phượng dài nhỏ lạnh lùng, mũi anh tuấn, môi mỏng vĩnh viễn mang cười kì thực không phải cười.

Hắn đứng ở chỗ kia, nhìn người ở trên đài, cẩn thận chăm chú.

Mộ Đồ Tô! Mộ Đồ Tô ra so Liễu Kế cao hơn năm trăm lượng hoàng kim, mua Liễu Như!

Mà lúc này, không người theo kịp!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Toàn trường đang chờ đợi, dường như dĩ nhiên nhận định mỹ nhân trên cột chữ thập thuộc về sở hữu của Mộ Đồ Tô. Liễu Kế gấp rút đỏ mắt, sợ Liễu Như bị người khác mua đi, thế nhưng không tuân thủ quy củ kêu lên, "Ba ngàn sáu trăm lượng hoàng kim."

Sáu trăm lượng ở đâu mà có?

"Ngươi điên rồi, biểu ca." Bạch Chỉ nhịn không được tức giận mắng, ở giao dịch nô lệ tụ hội, nếu như kêu giới vượt mức sẽ bị chém hai tay, mặc kệ là ai! Trước kia từng có, không một ai may mắn thoát khỏi.

Nếu Mộ Đồ Tô không nâng giới …

Tình cảnh lại là một phen yên tĩnh. Liễu Kế thở hổn hển, cũng có chút căng thẳng, hắn hối hận vừa rồi lỗ mãng. Nhưng đã nói ra miệng, hối hận cũng chẳng có tác dụng. Bạch Chỉ nhịn không được đem ánh mắt chuyển hướng Mộ Đồ Tô, thế nhưng cứ như vậy trực tiếp chàng vào bên trong đôi đồng tử của hắn, hắn đang tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, dường như đang chờ đợi một trò hay.

Bạch Chỉ nhìn thời gian trên đài không ngừng trôi qua, đã sắp thấy đáy , Liễu Kế cũng sắp toi rồi. Bạch Chỉ khẽ cắn môi, rẽ đám người, vọt tới trước mặt

Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô dường như đang chờ nàng đến, đôi mắt phượng dài nhỏ nheo nheo, "Chỉ Nhi, lại gặp mặt."

"Chỉ Nhi không phải cho ngươi gọi ." Bạch Chỉ ghét bỏ nói.

Mộ Đồ Tô không giận ngược lại cười, "Nếu ta cứ muốn gọi như vậy?" Trong giọng nói tràn ngập cưỡng bức.

Bạch Chỉ cắn môi, nhìn đồng hồ cát trên đài, "Vậy ngươi cứ gọi đi. Ngươi mau kêu giới, nhiều một văn tiền cũng được."

"Vì sao ta phải kêu giới?"

"Ngươi đều bỏ ra ba ngàn năm trăm lượng muốn mua mỹ nữ kia, còn để ý thêm một trăm lượng cộng một văn tiền sao?" Bạch Chỉ cố nén tức giận, hấp tấp nói.

"Nhưng nữ nhân trên đài kia nhiều nhất chỉ giá trị ba ngàn năm trăm lượng, thêm một văn tiền, ta cũng cảm thấy không đáng giá. Không định kêu giới ." Mộ Đồ Tô nghiêm cẩn, không giống đùa.

Bạch Chỉ nhìn đồng hồ, thời gian cấp bách, "Ngươi muốn như thế nào mới tiếp tục kêu giới!" Nàng gần như rống lên cùng hắn nói chuyện.

Tùy tùng Nghiên Mực của Mộ Đồ Tô thập phần bất mãn thì thầm, "Lớn mật, dám cùng tướng quân nói như vậy."

Bạch Chỉ hung hăng trừng mắt hắn, Nghiên Mực ngẩn người, đường đường đại tiểu thư, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt làm ra động tác đó, quá mất thể thống ! Hắn tội nghiệp nhìn chủ tử nhà mình, không ngờ không thấy vẻ mặt chủ tử mình ghét bỏ nàng, ngược lại nhìn thấy ý cười?

" Chỉ Nhi đã nói như vậy, ta đây liền không khách khí . Muốn ta kêu giới cũng được, theo bồi ta một buổi tối!"

"Ngươi cho ta là cái gì?" Bạch Chỉ bỗng nhiên xoay người muốn rời đi. Mộ Đồ Tô nói: "Toàn bộ hội trường giao dịch, ngoài ta ra, không có ai mang vượt qua ba ngàn năm trăm lượng hoàng kim!"

Bạch Chỉ dừng một chút, hít sâu một hơi, tiếp tục rời đi.

Bạch Chỉ xa xa nhìn lại, Liễu Kế đang gắt gao nắm chặt nắm tay, cái trán sớm che kín mồ hôi, hắn nhìn chằm chằm vào đồng hồ cát ngẩn người, dường như đang chờ đợi bi kịch buông xuống. Nếu bi kịch xảy ra, hắn có năng lực gánh vác sao? Còn có Liễu Như trên đài, hôm nay là mùng 5 , nếu như hôm nay không bán được, nàng phải chờ một tháng, một tháng này đối với nữ tử nhu nhược như nàng không khỏi quá mức tàn nhẫn.

Nhưng dựa vào cái gì muốn nàng tới cứu? Nàng chỉ là một khách nhân! Có điều khách nhân là nàng thật sự không đành lòng nhà cậu gặp biến cố. Từ nhỏ cậu đối với nàng so Bạch Uyên đối với nàng còn tốt hơn vài lần, chẳng phải chỉ là một buổi tối thôi sao? Có thể bắt nàng làm gì? Nàng tin tưởng, Mộ Đồ Tô sẽ không xằng bậy, bởi vì hắn thầm nghĩ cùng nữ tử mà bản thân yêu thích ái ân.

Bạch Chỉ xoay người, hé miệng, "Thành giao. Thỉnh kêu giới."

Mộ Đồ Tô lại vươn tay, nghiêm cẩn nhìn Bạch Chỉ, trong mắt mang theo trào phúng, "Ba ngàn sáu trăm năm mươi lượng hoàng kim."

Hắn kêu giới, rung động toàn trường, ngay cả Liễu Như bị trói gô trên đài cũng cố hết sức nâng đầu, nhìn hắn. Giờ phút này, hạt cát vừa lúc hết! Thật sự là chỉ mành treo chuông.

"Ngươi ở chỗ này chờ ta." Mộ Đồ Tô hướng Bạch Chỉ mỉm cười, liền bước lên đài, cùng người bán "một tay giao tiền, một tay giao người".

Mộ Đồ Tô nới ra dây thừng cho Liễu Như, người nàng mềm nhũn nằm sấp xuống, hắn thận lên nàng, ôn nhu hỏi: "Liễu cô nương, ngươi có sao không?"

Liễu Như mở mắt ra, "Ngươi biết ta?"

"Chờ giao dịch hoàn thành, lấy được giải dược sẽ cùng ngươi nói rõ. Ta đỡ ngươi đi xuống trước đã."

"Được."

Liễu Như được Mộ Đồ Tô cẩn thận giúp đỡ nâng xuống dưới.

Bạch Chỉ nhìn ở trong mắt, có phán đoán riêng của bản thân. Sở dĩ Mộ Đồ Tô mua Liễu Như, kỳ thực là… Hắn háo sắc đến cực điểm. Nhìn mà xem, kia ân cần bộ dáng! Liễu Như được đỡ xuống dưới, Bạch Chỉ vốn định đỡ nàng, lại bị Liễu Kế nhanh chân đến trước, Cho tới bây giờ tay Liễu Kế vẫn còn phát run, thanh âm hắn khàn khàn nói: "Muội muội, không có việc gì ."

"Ca!" Liễu Như nghẹn ngào dúc trong lòng hắn, hiển nhiên, nàng cực kì ủy khuất.

Bạch Chỉ nhìn hai người "huynh muội tình thâm", không khỏi thổn thức khổ sở. Nếu nàng cùng Bạch Thược có thể tỷ muội tình thâm như thế, không nghi kỵ lẫn nhau, thật là tốt biết bao. Nhưng không phải một mẹ sinh ra, cảm tình xa lạ là không thể tránh khỏi. Hơn nữa cái chết của mẹ đẻ Bạch Thược…

Bạch Chỉ không suy nghĩ nữa.

"Nghiên Mực, đỡ Liễu tiểu thư hồi phủ." Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói.

Bạch Chỉ nói: "Không cần phiền thế tử, chúng ta có thể tự đi."

"Chỉ Nhi chớ quên ước hẹn buổi tối, ta sẽ phái người đến Liễu phủ đón ngươi." Mộ Đồ Tô hướng nàng mỉm cười, lại giấu không được đôi mắt hắn nóng rực. Bạch Chỉ giật mình, mím môi gật đầu.

Liễu Kế nhìn bọn họ, không hiểu nhiều lắm.

"Biểu ca, chúng ta đi." Bạch Chỉ ngoái đầu nhìn Liễu Kế, muốn nhanh chóng rời đi.

Khi ba người chuẩn bị bước đi …

"Chậm đã." Mộ Đồ Tô bỗng nhiên kêu.

Bạch Chỉ không hiểu nhìn về phía hắn. Mộ Đồ Tô nói: "Ta chỉ đồng ý kêu giới, những thứ khác vẫn chưa hứa hẹn, Liễu cô nương là ta dùng vàng thật bạc trắng mua đến , cũng không thể cứ mang đi như vậy."

Liễu Kế giận dữ, "Ngươi muốn muội muội ta thế nào?"

"Không gì cả, tiêu tiền cần phải đúng giá trị, mất trắng ba ngàn sáu trăm năm mươi hai, khó mà làm được." Rõ ràng là Liễu Kế hỏi hắn, từ đầu đến cuối, hắn lại chỉ nhìn chăm chú vào Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ đoán không ra ý nghĩ của Mộ Đồ Tô, luôn luôn đoán không ra. Nhưng mà có một điều thì nàng sáng tỏ, lần này hắn đến giao dịch nô lệ tụ hội, mục đích chính là cạnh giá mua Liễu Như. Nhiều lời vô ích, nàng cũng không muốn lãng phí võ mồm .

"Biểu ca, đưa biểu muội cho thế tử đi, tất nhiên thế tử sẽ không bạc đãi biểu muội."

"Biểu muội!" Liễu Kế không chịu, Mộ Đồ Tô cũng không sốt ruột, đứng ở chỗ kia bất động, nhưng ánh mắt mang cười kia thập phần minh xác biểu hiện ra: người – là không thể mang đi .

Liễu Kế khẽ cắn môi, đem Liễu Như giao cho Nghiên Mực, còn không quên uy hiếp nói: "Chăm sóc muội muội ta cho tốt, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, cho dù ta hủy Liễu gia, cũng muốn cùng các ngươi dây dưa đến chết."

Mộ Đồ Tô không hứa hẹn với hắn, lấy được người, liền rời đi trước. Khi bước qua Bạch Chỉ, Mộ Đồ Tô dừng lại một chút, "Buổi tối, không gặp không về."

Gặp cái quỷ! Bạch Chỉ ở trong lòng hung hăng mắng, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra dáng vẻ tiểu thư khuê các biết thời biết thế, mỉm cười vuốt cằm.

***

Trở lại Liễu phủ, đem tất cả sự việc trải qua nói rõ cho cậu, ngược lại cậu không vội, một mặt trấn định nói: "Như nhi sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Cha! Thế tử là nam nhân. Người không phải không biết, nam nhân mỗi khi thấy muội muội, tròng mắt đều tái, giống như muốn ăn tươi nuốt sống. Không được, ta càng nghĩ càng sợ hãi, mau chóng nghĩ ra biện pháp cứu người." Liễu Kế cau mày, phiền chán không thôi. Trên người hắn có thương tích, cho dù sắc mặt tái nhợt, vẫn chịu đựng không gục ngã.

Từ nhỏ đến lớn, Liễu Kế rất yêu thương Liễu Như, yêu thương đến mức Bạch Chỉ muốn hại chết Liễu Như. Khi còn nhỏ, nàng khắp nơi bắt nạt Liễu Như, bởi vì không quen nhìn Liễu Kế yêu thương Liễu Như như vậy, cậu cũng đối với nàng như trân như bảo. Tất cả những thứ đó nàng đều chưa từng có, phụ thân Bạch Uyên của nàng là người duy lợi, nhị nương ước gì nàng cùng nương chết sớm, Bạch Thược ở mặt ngoài ngoan ngoãn, sau lưng khắp nơi tính kế. Nhà nàng cùng Liễu Như gia tương phản to lớn như thế, nàng điên cuồng ghen tị Liễu Như. Không biết rằng, nàng càng tra tấn Liễu Như, thực ra là tra tấn bản thân. Bởi vì điều đó làm cho nàng càng thấy rõ, Liễu Như được bao nhiêu người sủng ái.

Đó cũng là nguyên nhân nàng không bao giờ đến nhà cậu nữa. Loại sủng ái này, nàng không đành lòng nhìn.

"Kế nhi, thế tử là ngoại lệ. Hai năm qua, thế tử hành quân ở ngoài, công lao như núi, hoàng thượng ban thưởng vô số mỹ nhân, toàn bộ đều bị hắn phân phát. Nếu hắn là người ham sắc, sao lại như thế?"

Bạch Chỉ ồn ào: "Bộ dạng biểu muội giống như thiên tiên, khó tránh khỏi thế tử bỗng nhiên động sắc dục." Đương nhiên, công phu trợn mắt nói dối của nàng rất cao, "Hắn còn ước hẹn Chỉ Nhi đêm nay không gặp không về. Ta thấy chính là cái sắc phôi."

Bị Bạch Chỉ châm ngòi thổi gió như vậy, Liễu Kế càng thêm khẩn trương, "Không được, ta muốn tìm thế tử."

Không chờ cậu lên tiếng, Liễu Kế đã vội vã đi rồi. Cậu đối với lời nói của Bạch Chỉ có ba phần hoài nghi, "Chỉ Nhi, chỉ sợ ngươi hiểu lầm thế tử ."

Hiểu lầm là thật, bởi vì nàng rất hiểu Mộ Đồ Tô không gần nữ sắc, cho nên càng không hiểu, hắn mua Liễu Như mục đích là cái gì!

***

Chạng vạng, Bạch Chỉ ăn bát cháo, liền mệnh Thanh Hà trang điểm cho nàng. Thanh Hà vừa sơ búi tóc cho Bạch Chỉ, vừa hỏi: "Tiểu thư, buổi trưa người cùng Liễu công tử đi đâu? Khi trở về sắc mặt hai người rất ngưng trọng."

"Không có chuyện gì."

Thanh Hà thấy tiểu thư nhà mình không nói, hỏi không ra, cũng mất tò mò, chuyên tâm chải đầu cho Bạch Chỉ.

"Biểu muội." Ngoài cửa Liễu Kế bỗng nhiên đến, làm cho hai người trong phòng kinh ngạc hoảng sợ.

Thanh Hà kinh ngạc ngay cả lược gỗ trong tay cũng run run rơi xuống đất. Bạch Chỉ thấy Thanh Hà khẩn trương như thế, hơn nữa trên mặt bắt đầu có mây đỏ, Bạch Chỉ lập tức kinh ngạc . Thanh Hà thích biểu ca? Nàng nhớ kiếp trước từng hỏi Thanh Hà có thích Cao thị vệ hay không, Thanh Hà ấp úng nói thích, nàng liền đem Thanh Hà gả cho Cao thị vệ. Cao thị vệ cùng biểu ca so ra kém một vạn tám ngàn dặm, nhưng biểu ca lại cùng quản gia mà Thanh Hà yêu đương vụng trộm cực kì tương tự, tính toán tỉ mỉ, vận động não bộ! Nàng lúc này mới hiểu rõ, lúc trước Thanh Hà ấp úng không phải thẹn thùng mà là ngượng ngùng cự tuyệt nàng!

Nghĩ như thế, trong lòng Bạch Chỉ thản nhiên sinh ra một cỗ áy náy, nàng loạn chỉ uyên ương, làm Thanh Hà khổ cả đời, bây giờ sống lại, nàng nên bù lại nàng một phen.

Thanh Hà đi mở cửa, còn chưa kịp chào Liễu Kế một tiếng, Liễu Kế lại không nhìn nàng, đi đến trước mặt Bạch Chỉ, "Biểu muội. Thế tử không chịu gặp ta, chỉ nhắc nhở ta truyền lời cho ngươi, đêm nay không gặp không về."

Bạch Chỉ nhíu mày, này chẳng phải ám chỉ cho Liễu Kế, cứu Liễu Như, dựa vào lần gặp này của nàng?

Quả nhiên, Liễu Kế nói: "Ngươi cùng thế tử…" Hắn chần chờ, giống như đang tìm từ ngữ, "Trước kia quen biết? Là bằng hữu sao?"

"Hắn từng cầu hôn ta, bị ta từ chối ." Bạch Chỉ chi tiết nói.

Liễu Kế kinh hãi.

"Đêm nay, ta đi xem thế nào, biểu ca đừng vội."

"Làm phiền biểu muội ."

"Không sao." Nếu không phải biểu muội bị giữ, nàng sẽ chơi xấu lỡ hẹn, không đi tới cuộc gặp mặp mờ kia.

Giờ Tuất, Mộ Đồ Tô phái một cỗ kiệu tới đón nàng. Bạch Chỉ cố ý ăn vận một phen, bôi một tầng son, lông mày lá liễu, búi tóc lưu vân, phú quý bức người.

Mộ Đồ Tô hẹn gặp tại một tòa đình trong núi. Lúc nàng xuống kiệu, Mộ Đồ Tô dĩ nhiên đang tự châm tự ẩm . Dường như hắn nhận ra Bạch Chỉ đã đến, bỗng nhiên quay đầu, hướng nàng bình yên cười. Tươi cười kia là thật là giả nàng không biết được, cũng như mục đích hắn ước hẹn nàng, nàng nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17

Mùi thơm thấm mũi, trăng tròn nhô lên cao, côn trùng kêu vang vòn quanh. Tình cảnh này, Bạch Chỉ không khỏi cảm thán, nơi này thật đẹp. Nàng bước đi tới giữa đình, hướng Mộ Đồ Tô hạ thấp người, "Thế tử."

"Ngồi." Mộ Đồ Tô đưa tay ý bảo.

Bạch Chỉ ngồi xuống đối diện hắn, đi thẳng vào vấn đề, "Lần này thế tử muốn ta đến đây, có chuyện gì?"

Mộ Đồ Tô hỏi lại: "Không có chuyện gì không thể mời ngươi tới ôn chuyện sao?"

Bạch Chỉ đáp lại: "Thế tử trăm công nghìn việc, không lãng phí thời gian đến mức này."

"Ta cảm thấy thời gian này không lãng phí." Mộ Đồ Tô vì Bạch Chỉ rót một chén rượu, hương rượu tỏa ra bốn phía, Bạch Chỉ chợt thấy thư sướng. Mộ Đồ Tô nói: "Đây là rượu trái cây ở Tây Vực, thuần mà ngọt, ngươi thử xem."

Bạch Chỉ nội tâm muốn nếm thử, nhưng ngoài miệng lại khẩu thị tâm phi, "Ta không uống rượu."

Mộ Đồ Tô cười mỉm, không miễn cưỡng nàng, một mình tự uống. Bạch Chỉ nhìn hắn giống như đang uống rượu giải sầu, tự rót tự uống liên tục mấy chén. Nàng càng không hiểu, đây là muốn nàng nhìn hắn uống rượu cả đêm sao?

Rốt cục, hắn buông chén xuống, đôi mắt hơi say ngóng nhìn nàng, hắn nói: "Ta luôn luôn không hiểu rõ, vì sao ngươi nhìn ta trong ánh mắt không chỉ mang theo xa cách còn có chán ghét?"

Bạch Chỉ không đáp.

"Từ nhỏ đến lớn, ta luôn luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa! Những thứ mà ta muốn, chưa bao giờ có một chữ 'không'! Bạch Chỉ, xem như ngươi lợi hại." Mộ Đồ Tô hướng nàng kính một ly.

Bạch Chỉ trả lời: "Nếu như thế tử bức ta đến đây, là vì việc này. Bạch Chỉ thầm nghĩ nói cho thế tử, chẳng phải tất cả nữ tử đều sẽ ái mộ ngươi, người ái mộ ngươi cũng không chắc nguyện ý làm thiếp thất của ngươi. Mỗi người có ý tưởng riêng, thế tử không cần làm khó mình."

Mộ Đồ Tô là người kiêu ngạo thanh cao như thế, nàng từ chối hắn cầu hôn, giẫm lên tự tôn của hắn, cho nên lần này hắn tìm nàng khởi binh vấn tội? Nhưng vấn tội cũng quá chậm đi? Đều đã là chuyện từ hai năm trước .

"Sao Chỉ Nhi không nghĩ, là ta ái mộ ngươi, thiệt tình muốn cùng ngươi đồng giường cộng chẩm ?" Khóe miệng hắn mỉm cười, đôi mắt thâm trầm, nhìn không ra là vui hay là thật.

"Bạch Chỉ có đức hạnh gì? Tuyệt sẽ không tự phụ, thế tử yên tâm." Nàng có bài bản hẳn hoi, nói cực kì cũ kỹ.

Phút chốc Mộ Đồ Tô nở nụ cười, mắt phượng dài nhỏ híp lại, "Thật là thú vị, không uổng công ta từng muốn lấy ngươi về nhà, nghiên cứu một phen."

"…" Bạch Chỉ ngắm hắn liếc mắt một cái, đây là tiếng người sao? Cưới nàng về nghiên cứu? Bạch Chỉ phụng phịu nói: "Thế tử, lời nói trêu ghẹo dừng lại ở đây, dùng điều kiện gì thế tử mới bằng lòng thả Liễu Như?"

Mộ Đồ Tô thu lại tươi cười, "Theo ta được biết, Liễu Kế chưa cưới vợ, ngươi quan tâm Liễu gia như vậy, là cùng Liễu Kế có liên quan? Hắn đó là người trong lòng của ngươi?"

Bạch Chỉ hơi kinh ngạc, "Hắn là biểu ca của ta."

Lúc này đến phiên Mộ Đồ Tô kinh ngạc, hắn biết mình thất thố, cầm lấy chén rượu, lại uống một ngụm, "Nếu hắn đã là biểu ca của ngươi, chuyện này, ngươi không cần xen vào nữa, ta sẽ khoản đãi Liễu tiểu thư, nếu như Liễu Kế muốn mang Liễu tiểu thư đi, ta nghĩ, nhất định hắn sẽ đăng môn bái phỏng."

"Biểu ca đã đến, chính là ngươi đóng cửa không gặp."

"Nếu như hắn mang Liễu gia tiểu thư đi, ngươi còn có thể tới buổi ước hẹn này sao?" Trong mắt Mộ Đồ Tô mang theo đùa cợt nhìn nàng, giống như nhìn thấu nàng "không giữ chữ tín" . Bạch Chỉ không nói gì, hắn nói quả thật đúng, nàng nhất định sẽ không đến.

Thấy Bạch Chỉ cam chịu, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đưa tay nắm lấy tay Bạch Chỉ. Bạch Chỉ khiếp sợ giãy dụa hai cái, giãy không ra. Bạch Chỉ giận dữ, "Thế tử, nam…"

"Nam nữ thụ thụ bất thân?" Mộ Đồ Tô tiếp lời nàng, trào phúng cười cười, "Đêm hôm ngươi tới nơi ước hẹn của ta, không cảm thấy lời này có chút không hợp sao?"

Bạch Chỉ không đáp, tiếp tục giãy dụa, nhưng trước mặt Mộ Đồ Tô, chút sức lực ấy chỉ như muối bỏ biển. Bạch Chỉ nín thở, không tiếp tục giãy dụa nữa, ngăn chận lửa giận nói: "Rốt cuộc thế tử muốn làm gì?"

Hắn gắt gao nhìn nàng chằm chằm, "Ta uống say ."

"Uống say có tật xấu nắm tay người khác?"

"Có tật xấu nắm tay nữ nhân." Hắn bỗng nhiên cúi đầu, đem mặt gối lên mu bàn tay nõn nà của nàng, không nói một lời, chỉ từ từ nhắm lại hai mắt. Bạch Chỉ sững sờ ở chỗ kia một cử động cũng không dám, chỉ cảm thấy kỳ quái. Tính là nàng bị người khác chiếm tiện nghi đi ?

Cũng không biết đợi bao lâu, rốt cục hắn lên tiếng , "Người trong lòng ngươi rốt cuộc là ai? Thật muốn gặp một lần."

Bỗng nhiên Bạch Chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy tay nàng buông lỏng, nàng lập tức rụt tay, đứng lên nói: "Canh giờ không còn sớm , Bạch Chỉ cáo lui trước, ngày mai biểu ca sẽ đăng môn bái phỏng thế tử, mong rằng thế tử cho một cơ hội. Tạm biệt." Bạch Chỉ muốn nhanh chóng rời đi, may mà Mộ Đồ Tô vẫn chưa ngăn trở.

Nhưng đi tới một nửa, giữa rừng núi hoang dã, Bạch Chỉ liền hối hận không nên ngồi cỗ kiệu của Mộ Đồ Tô, lẽ ra nên tự ngồi xe ngựa của mình, như vậy trở về cũng tiện. Bây giờ phải tự xuống núi đi bộ trở về, khó đi thì không khó, chủ yếu là đường đêm khó dò, sợ ra ngoài ý muốn.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng vó ngựa, càng ngày càng gần, Bạch Chỉ nghĩ, chẳng lẽ sợ cái gì thì đến cái đó? Nàng bước nhanh hơn, suýt nữa thì chạy như điên. Nàng còn chưa kịp động, một con tuấn mã đã hoành ngang trước người nàng.

Mộ Đồ Tô ngồi trên tuấn mã mặt không biểu cảm nói: "Lên ngựa."

Bạch Chỉ hạ thấp người, "Đa tạ ý tốt của thế tử, Bạch Chỉ muốn đi bộ."

"Nếu ngươi lại cự tuyệt ta, tin hay không sáng mai ta lại sập cửa vào mặt Liễu Kế?" Mộ Đồ Tô uy hiếp Bạch Chỉ dường như uy hiếp tới mức nghiện .

Nhưng lần này Bạch Chỉ thông minh ra, nàng biết rõ Mộ Đồ Tô không thả Liễu Như vì dẫn Liễu Kế tới, mục đích không rõ, nhưng ít ra sẽ không bởi vì nàng, mà sự tình có biến! Vì thế, nàng lạnh nhạt nói: "Đây chuyện giữa thế tử cùng biểu ca, Bạch Chỉ không quản nổi."

Nàng vốn định tiếp tục đi trước, ai biết Mộ Đồ Tô đem cánh tay dài chụp tới, kéo nàng lên lưng ngựa, thân mình Bạch Chỉ không ổn, vòng lấy cổ Mộ Đồ Tô kinh hô, "Ngươi…"

"Nói thật nhiều, câm miệng."

"…" Bạch Chỉ bị Mộ Đồ Tô hung, thật sự ngoan ngoãn câm miệng .

Vì bảo trì "nam nữ có khác", lại muốn bảo trì cân bằng của bản thân, nàng không có chỗ dựa vào, đành phải nắm chặt bờm cổ con ngựa, bộ dáng thập phần đáng thương. Mộ Đồ Tô lại giống như cố ý làm khó nàng, thường đột nhiên chuyển hướng, vì thế nàng đành phải túm lông mao cố định bản thân.

Con ngựa tính tình tốt luôn luôn chịu đựng, cho đến khi không thể nhịn được nữa, nó vung thân, muốn đem hai người trên lưng nó hất xuống. Bạch Chỉ không có chỗ túm, trực tiếp rời khỏi yên ngựa, ngã ra ngoài. Mộ Đồ Tô tay mắt lanh lẹ, kịp thời kéo lấy xiêm y của nàng, mặc dù xiêm y bị xé rách, nhưng cũng tóm được eo nàng. Bởi vì hai tay Mộ Đồ Tô buông dây cương, hắn cũng bị con ngựa phẫn nộ quăng xuống.

Bạch Chỉ bị Mộ Đồ Tô gắt gao ôm ở trong ngực, hai người lăn vài vòng trên mặt đất, bởi vì một tảng đá cản trở lưng Mộ Đồ Tô mới ngừng lại được. Nhưng mà, Bạch Chỉ nghe thấy hắn rầu rĩ ăn đau hừ một tiếng cùng với tiếng cái gì gãy "phách" một cái vang lên.

Bạch Chỉ thoát ra từ trong lòng hắn, vội hỏi: "Thế tử, ngươi không sao chứ?"

Mộ Đồ Tô định ngồi dậy, nhưng thắt lưng vô cùng đau đớn, nhất thời ngồi không được.

Bạch Chỉ thấy thế, "Ta đi gọi người."

"Không có gì, cho ta nằm một lát là được."

Bạch Chỉ liền bất động.

Mộ Đồ Tô ngửa đầu, nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời đêm đầy sao, "Lần này đánh giặc trở về, mẫu phi nên thành thân cho ta."

Bạch Chỉ ngồi bên cạnh hắn, "Chúc mừng."

"Cho nên, ta muốn chết trận sa trường."

Bạch Chỉ sửng sốt.

Mộ Đồ Tô lại thử ngồi dậy, thắt lưng đau khiến hắn căn bản không cách nào làm được. Hắn đành phải thôi. Bạch Chỉ nói: "Ta đi gọi người, trước tiên ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ đã bị gãy xương."

Bạch Chỉ ngồi lên con ngựa đã bình tĩnh trở lại, trước khi đi, Mộ Đồ Tô nói: "Ngươi sẽ quay lại sao?"

"Sẽ."

Hắn mỉm cười.

Bạch Chỉ gấp rút tiến đến quân doanh, nàng xuống ngựa, nói với binh lính canh gác: "Các ngươi nhanh chóng tới sườn núi cách đây trăm dặm. Mộ tướng quân bị thương."

Hai gã binh lính trông coi hai mặt nhìn nhau, nhìn nữ tử quần áo không chỉnh trước mắt, trên tóc còn cắm mấy cọng cỏ dại, vẻ mặt căng thẳng. Bạch Chỉ vội dắt ngựa đến trước mặt bọn hắn, "Ngựa của Mộ tướng quân, các ngươi nhận ra đi?"

Hai binh lính rốt cục từ trong mê mang tỉnh lại, một vị binh lính hoả tốc chạy tới doanh trướng, một vị khác hỏi Bạch Chỉ, "Tướng quân bị thương ở đâu? Nghiêm trọng không?"

"Thắt lưng, hình như gãy xương ."

Tên binh lính kia nhìn Bạch Chỉ quần áo không chỉnh, lại biết được tướng quân bị thương thắt lưng, thần sắc trở nên khác lạ.

Từ trong quân doanh đi ra một vị thiếu tướng, hỏi Bạch Chỉ một chút, liền dẫn vài binh lính tiến đến tìm cách cứu viện. Bạch Chỉ vốn định đi cùng, đi được một nửa lại thay đổi phương hướng, trực tiếp trở về Liễu phủ.

Không ngờ, đã đến canh ba, đường sá người rất thưa thớt, lại ở ngõ vào Liễu phủ thấy một mình Liễu Kế cầm đèn lồng chờ đợi. Bạch Chỉ kéo ngựa đi về hướng hắn, Liễu Kế thấy Bạch Chỉ chật vật mà về, giật mình.

Bạch Chỉ nghĩ nên giải thích như thế nào, Liễu Kế cũng không hỏi, đưa tay dắt ngựa cho nàng, đi ở đằng trước vì nàng dò đường.

Liễu Kế không hỏi không nói, làm cho trong lòng Bạch Chỉ càng không dễ chịu. Đây cũng không phải biểu hiện nên có của người biểu ca tính toán chi li nhà nàng.

Bạch Chỉ dừng một chút, "Biểu ca, thế tử nói ngươi ngày mai tới phủ."

"Ừm. Cám ơn biểu muội." Liễu Kế không quay đầu lại, thấp cổ họng nói.

Hai người một con ngựa lẳng lặng đi tới, so với đêm còn yên tĩnh. Liễu phủ sớm tắt đèn, đều đã ngủ. Bạch Chỉ cảm thấy bản thân về hơi trễ. Thật vất vả mới thấy ở Liễu phủ có một chỗ thắp đèn chờ, cũng là sương phòng của nàng.

Đẩy cửa đi vào, trong phòng Thanh Hà nằm sấp ngủ bị bừng tỉnh, thấy là Bạch Chỉ cùng Liễu Kế, an tâm. Nhưng thấy được quần áo Bạch Chỉ xé rách, búi tóc lộn xộn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng tìm quần áo phủ thêm cho Bạch Chỉ, "Tiểu thư, người đây là…"

"Thanh Hà, tiểu thư liền giao cho ngươi, chăm sóc cho cẩn thận ." Liễu Kế phân phó nói.

"Vâng."

Liễu Kế chuyển ánh mắt về hướng Bạch Chỉ, "Hôm nay cũng mệt mỏi , biểu muội nghỉ ngơi cho tốt."

"Cám ơn biểu ca."

Liễu Kế gật đầu, đóng cửa rời đi. Thanh Hà cuối cùng không nín được, "Tiểu thư, thế tử làm gì người vậy?" Mắt Thanh Hà đầy lệ, thoạt nhìn còn ủy khuất hơn so với nàng.

"Ngã ngựa, đừng lo lắng."

Thanh Hà vén lên cánh tay Bạch Chỉ, làn da trắng nõn như ngọc có vài miệng vết thương nhỏ, Thanh Hà dè dặt cẩn trọng xử lý xong, hơi lo lắng nói: "Tiểu thư, em cảm thấy hình như Liễu công tử hiểu lầm cái gì? Sáng mai người nhớ giải thích."

"Được rồi, trời sáng nói sau, ta có chút mệt mỏi."

Thanh Hà trải giường cho Bạch Chỉ, Bạch Chỉ thoát quần áo, lên giường. Thanh Hà nhẹ nhàng tắt đèn, đóng cửa rời đi.

Trong bóng đêm, Bạch Chỉ mở to mắt, trong lòng lo sợ bất an.

Ngày mai, chắc có nhiều việc muốn phát sinh đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Có lẽ do tối hôm qua mệt nhọc, Bạch Chỉ hôm nay dậy trễ, tỉnh lại mặt trời đã cao ba sào. Nàng gọi Thanh Hà vài tiếng, không có người đáp lại. Lần này nàng không gọi nữa, nói vậy nha đầu kia lại đi nhìn người trong lòng của nàng. Bạch Chỉ tự rửa mặt trang điểm, định ra sương phòng, ở cửa thấy cảnh tượng Thanh Hà đang vội vàng.

"Tiểu thư, người tỉnh?" đôi mắt Thanh Hà cụp xuống, thần sắc không tốt, hốc mắt biến thành màu đen, giống như một đêm không ngủ.

Bạch Chỉ hỏi: "Hôm qua làm gì? Tinh thần hoảng hốt như thế?"

"Có sao? Em vừa tỉnh ngủ, liền đến xem tiểu thư, không ngờ, tiểu thư còn dậy sớm hơn em."

Nàng dậy cũng không sớm. Bạch Chỉ thấy rõ ánh mắt Thanh Hà trốn tránh, hình như có chuyện giấu diếm, nhưng thấy nàng không định nói, cũng liền không truy cứu, mệnh nàng đi bưng bát cháo lại đây. Bạch Chỉ ăn rất nhiề cháo, nhàn nhàn hỏi Thanh Hà, "Cũng không biết biểu ca đi tìm thế tử chưa, Thanh Hà, ngươi đi xem thử đi."

"A… Tốt." Thanh Hà cắn môi, không tình nguyện rời đi cho lắm.

Bạch Chỉ cảm thấy Thanh Hà cổ quái, lại nhìn không ra cổ quái ở chỗ nào? Thanh Hà trở về bẩm báo nói, Liễu Kế đi đã lâu. Bạch Chỉ gật đầu, nghĩ rằng, chắc Liễu Kế đang cùng Mộ Đồ Tô đàm điều kiện. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, qua mấy canh giờ, nàng sẽ thấy Liễu Như trở về.

Ấn tượng của Bạch Chỉ đối với Liễu Như dừng lại ở ghen tị khi tuổi nhỏ. Nàng rất ghen tị Liễu Như được ngàn vạn sủng ái, tự mình cảm thấy bi ai, cảm thấy vận mệnh vạn phần bất công. Bây giờ, nàng cũng đã phai nhạt, sủng hay không sủng cũng thế, không có người yêu thương, vậy thì tự yêu thương bản thân mình nhiều một chút, không cần hối hận, làm cho bản thân không vui.

Ăn cháo xong, Bạch Chỉ muốn tìm cậu chơi cờ, còn chưa đi đến biệt viện của cậu, liền thấy Liễu Kế cùng cậu phong trần mệt mỏi hướng nàng đi tới, cước bộ dồn dập, cảnh tượng kích động. Liễu Kế thấy Bạch Chỉ, muốn nói lại thôi, giống như đang do dự.

Cậu không chịu nổi Liễu Kế lề mề, nói với Bạch Chỉ: "Chỉ Nhi, hôm qua ngươi có đi gặp thế tử hay không?"

"Con có gặp."

"Ngươi cũng biết thắt lưng thế tử…" Thần sắc cậu hơi khác lạ chăm chú nhìn Bạch Chỉ, không nói hết câu.

Dường như Bạch Chỉ hiểu rõ hàm nghĩa cậu ám chỉ, mặt không khỏi đỏ lên, "Thế tử bởi vì cứu Chỉ Nhi ngã ngựa mới bị thương thắt lưng."

"…" Liễu Kế so với cậu còn khiếp sợ hơn, hắn si ngốc nhìn Bạch Chỉ, trong lòng như có trăm bàn tay đang gãi ngứa, gắt gao nhăn mày. Bạch Chỉ không chú ý, Thanh Hà đứng phía sau nàng cúi thấp đầu xuống đủ để suýt nữa chui vào trong đất.

"Khó trách thế tử giận ngươi." Cậu oán trách, "Chúng ta đã bàn bạc tốt cùng thế tử, thế tử cũng đồng ý thả Như nhi, chính là việc đón Như nhi, thế tử chỉ đích danh muốn ngươi tiến đến."

Bạch Chỉ không hiểu lắm.

Cậu nói: "Tuy rằng cậu không biết ngươi cùng thế tử có ước định gì, thế tử oán ngươi không tuân thủ hứa hẹn, giận chó đánh mèo lên chúng ta. Ngươi đăng môn nói lời xin lỗi, được không?"

Không tuân thủ hứa hẹn là chỉ nàng không quay lại? Lúc đó canh giờ đã trễ, nghe tiếng mõ canh ba vang lên, số lượng người đi cứu hắn cũng đã đủ, thêm nàng một người không nhiều, thiếu nàng một người không ít. Đã không có chỗ dùng, không bằng nàng trở về sớm, không công đi chỗ đó làm gì? Nhưng mà, nàng thất tín với hắn xác thực không đúng. Nhưng nàng thật không muốn đi bồi tội. Nàng cảm thấy không tất yếu phải gặp mặt hắn.

Nhưng xem nét mặt cậu, hiển nhiên Mộ Đồ Tô khó xử bọn họ.

Cũng thế.

Nàng không muốn nhìn cậu khó xử, cũng không muốn giống như trước kia, bị người ta nói mình "bắt nạt" biểu muội.

"Vậy Chỉ Nhi sẽ tiến đến nhận lỗi. Thanh Hà, chúng ta đi." Bạch Chỉ nhìn Liễu Kế, không ngờ, hắn luôn luôn chăm chú nhìn nàng, dường như ngay sau đó nàng sẽ biến mất, sợ không nhớ được dung nhan của nàng.

Hôm nay Liễu Kế thật sự cổ quái.

Mộ Đồ Tô ở tạm trong nhà Bùi lão tướng quân. Lần này chiến tranh, Bùi Thất, người con thứ bảy của Bùi lão tướng quân đóng quân tại biên phòng trọng địa. Mà đồng dạng là tướng quân, Mộ Đồ Tô lại ở trước giai đoạn tác chiến vào ở nhà Bùi lão tướng quân, còn nhàn hạ thoải mái yêu đương với mỹ nhân trong "ban đêm tốt đẹp", bị thương thắt lưng, xứng đáng!

Bạch Chỉ ngồi trong đại sảnh, nhìn nội thất giản dị, không có danh gia bảo khí, ngay cả cái bàn, ghế dựa cũng cực kì bình thường. Bên ngoài truyền, Bùi lão tướng quân cần kiệm giản dị, xem ra cũng là thật.

Thì ra, tin đồn cũng có lúc là sự thật.

Gã sai vặt dẫn Bạch Chỉ vào phòng trong, nói là thắt lưng Mộ tướng quân bị thương nghiêm trọng, không đứng dậy được, đại phu phân phó phải nằm trên giường mấy ngày. Kỳ thực Bạch Chỉ cũng không muốn cứ như vậy đi qua, dù sao nàng cũng là một cô nương, nhìn nam nhân "quần áo không chỉnh" nằm ở trên giường, thật là không ổn. Ngại cho tình huống đặc thù với Mộ Đồ Tô, Bạch Chỉ cũng chỉ phải kiên trì đi qua .

Vừa vào phòng, liền nghe đến nồng đậm vị thuốc bắc, Bạch Chỉ theo thói quen ngửi ngửi một phen, y thuật nông cạn, không xác nhận được mấy vị dược thảo. Nàng đi tới giường, màn giường buông xuống , không thấy bên trong.

"Chỉ Nhi đến ?" Bên trong vang lên thanh âm hơi mệt mỏi của Mộ Đồ Tô.

"Vâng. Tình trạng của thế tử hình như hơi nghiêm trọng?"

"Bệnh trên thân thể có thể trị, tâm bệnh trị không được."

"Vậy thì thật sự khó ." Bạch Chỉ gọn sóng không sợ hãi nói: "Bạch Chỉ chắc chắn sẽ vì thế tử cầu Phật Tổ, phù hộ cho thế tử sớm ngày an khang."

Bên trong màn trướng Mộ Đồ Tô thất thanh cười cười.

Bạch Chỉ nói: "Nghe thế tử nói hình như có bất mãn. Chắc vì việc thất tín đêm qua, kỳ thực Bạch Chỉ là có nguyên nhân."

"Nga? Mời nói!"

"Ta bị thương." Nàng vì bản thân mà nói dối.

Phút chốc, màn trướng bị xốc lên, Mộ Đồ Tô cau mày, cố sức ngồi dậy. Bạch Chỉ kinh hãi, bước lên phía trước ngăn lại, "Thế tử, ngươi làm gì?"

Mộ Đồ Tô toát mồ hôi, cắn răng ẩn nhẫn thống khổ, bỗng nhiên cầm lấy tay nàng, "Bị thương chỗ nào? Cho ta nhìn xem." Trong mắt hắn lóe lên lo lắng cùng lo âu làm cho người ta không cách nào hiểu được. Bạch Chỉ giật mình, "Không có gì đáng ngại, thế tử yên tâm."

"Thực xin lỗi."

"…" Bạch Chỉ không hiểu, "Thế tử vì sao xin lỗi?"

Mộ Đồ Tô chua sót cười, "Bởi vì ngươi không quay lại, ta tức giận, cứng rắn buộc ngươi tới xin lỗi." Bây giờ ngẫm lại, hắn cũng cảm thấy bản thân tính trẻ con, từ khi nào thì trở nên tùy hứng như vậy ?

Bạch Chỉ nói: "Vốn là ta không đúng, đáng lẽ ta nên xin lỗi."

"Khụ khụ." Nghiên Mực ho khan hai tiếng.

Bạch Chỉ nhìn lại, ở cửa đứng hai người, Nghiên Mực thần sắc căng thẳng, cùng với Liễu Như đang bưng dược, sắc mặt không hiểu.

Đường đường là Liễu gia tiểu thư chúng tinh phủng nguyệt , thế nhưng làm công việc của hạ nhân, bưng dược hầu hạ người khác? Đây là bị ép hay tự nguyện? Trong lòng Bạch Chỉ rất tò mò, sao thấy Liễu Như nhìn chằm chằm một nơi, ánh mắt tựa như muốn đem chỗ kia đâm ra một lỗ thủng?

Bạch Chỉ theo ánh mắt Liễu Như nhìn lại, thấy một đôi tay đang giao nắm rất chặt, mà trong đó một cái tay là của chính mình.

Qúa làm càn ! Bạch Chỉ vội bỏ tay Mộ Đồ Tô ra.

Cho dù Bạch Chỉ kịp thời buông ra, nhưng Liễu Như vẫn khinh miệt cười cười, trong ánh mắt tràn ngập đùa cợt. Nhiều năm không gặp, từng là mỹ nhân gặp cảnh khốn cùng, bây giờ lại trở nên cao ngạo như thế? Bạch Chỉ không khỏi thở dài, tuyệt sắc mỹ nhân bị làm hư không coi ai ra gì.

Vì thế, Bạch Chỉ không để ý ánh mắt không có thiện ý của Liễu Như, nàng mỉm cười tự giới thiệu: "Biểu muội? Ta là biểu tỷ của ngươi, Bạch Chỉ."

Hiển nhiên Liễu Như nhận ra nàng, đôi mắt trầm trầm, "Ngươi tới nơi này làm gì?" Trong giọng nói mang theo không vui.

Chủ nhân còn chưa biểu hiện thái độ không chào đón, "con tin" không ngờ lại ghét bỏ nàng. Nàng này thật sự là không biết lấy lòng, chạy tới mang nàng đi, nàng còn thái độ. Tâm Bạch Chỉ cũng cao ngạo, có chút tức giận, nhưng ngại không phải địa bàn của mình, nhịn.

"Liễu cô nương, Chỉ Nhi là tới đón ngươi trở về ."

Mộ Đồ Tô lại càng thêm phiền! Gọi Liễu Như là Liễu cô nương, gọi Bạch Chỉ lại là Chỉ Nhi, chênh lệch rõ ràng, chẳng phải đang chiêu cáo quan hệ giữa hắn cùng Bạch Chỉ… mập mờ không rõ. Bạch Chỉ trơ mắt nhìn đôi đồng tử của Liễu Như thắt lại, trên mặt mang theo giận dữ nói: "Biểu tỷ quá lo lắng ."

Xem ra lại là một nữ tử đáng thương bị sắc đẹp Mộ Đồ Tô dụ hoặc! Ở trên người Liễu Như, Bạch Chỉ nhìn thấy bóng dáng của bản thân, cố chấp, không thể nói lý, gian ngoan, càng nhiều hơn là mất đi tự chủ.

Bạch Chỉ muốn khuyên nhủ Liễu Như quay đầu là bờ, nhưng không có lập trường, cuối cùng từ bỏ. Nàng chỉ có thể làm một người xem diễn, xem Liễu Như giẫm lên vết xe đổ, đi lên con đường mà bản thân đã từng đi. Bạch Chỉ hướng Mộ Đồ Tô chào tạm biệt, đi tới bên cạnh Liễu Như, nàng hỏi, "Cậu cùng biểu ca rất nhớ ngươi, khi nào ngươi cùng ta trở về?"

"Không cần ngươi lo." Liễu Như không kiên nhẫn nhìn nàng liếc mắt một cái, đi tới bên giường Mộ Đồ Tô, đem dược còn nóng trên tay đưa đến trước mặt hắn, giống như biến sắc mặt, tươi cười nhìn Mộ Đồ Tô nói: "Mộ tướng quân, thuốc này là tự tay ta sắc , người uống đi cho nóng."

Mặt Mộ Đồ Tô có thừa lo lắng quét mắt nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ nhìn về nơi khác, không cùng hắn đối mặt. Nếu nàng cùng Mộ Đồ Tô bốn mắt nhìn nhau, nàng tin tưởng ánh mắt Liễu Như sẽ giống như cây dao trực tiếp đâm nàng.

Chỉ nghe Mộ Đồ Tô hơi xin lỗi cự tuyệt, "Thật có lỗi, Liễu cô nương, dược của ta cần phải do Nghiên Mực tự mình sắc…"

Liễu Như giành trước nói, "Nghiên Mực tận mắt thấy ta sắc thuốc ." Nàng đáng thương hề hề nhìn Nghiên Mực đang đứng trước cửa, "Phải không?"

Nghiên Mực thấy thần sắc Mộ Đồ Tô không tốt, lời nói sắp ra cổ họng lại nuốt trở về, thay đổi cách khác nói, "Ở giữa ta có đi ngoài một lần…"

Sắc mặt Liễu Như lập tức tái nhợt , lại nhìn Mộ Đồ Tô, trên mặt Mộ Đồ Tô dĩ nhiên là cự tuyệt. Liễu Như ủy khuất đến cực điểm, thanh âm như mưa phùn, "Mộ tướng quân lo lắng là phải, vậy Liễu Như đem dược đổ đi."

Bạch Chỉ Thanh có thể thấy được mặt Liễu Như khi chạy như điên ra ngoài, ủy khuất lại khổ sở, nước mắt tràn đầy khuôn mặt. Quả thật, một phen tâm ý lọt vào sự cự tuyệt quả quyết không hề có cảm tình, khó chịu là khó tránh khỏi .

"Chỉ Nhi." Mộ Đồ Tô gọi nàng.

Bạch Chỉ hoàn hồn, nhìn Mộ Đồ Tô hạ thấp người, "Thế tử, hai ngày qua biểu muội đã quấy rầy, ta tại đây tạ ơn. Bạch Chỉ cáo từ ." Khi nàng lại giương mắt nhìn hắn, thấy cặp mắt như sao kia của Mộ Đồ Tô đang lẳng lặng ngóng nhìn nàng.

Bạch Chỉ giật mình, không có thói quen bị nhìn như vậy, định rời đi, sau lưng lại nghe thấy thanh âm Mộ Đồ Tô, "Chúng ta còn có thể gặp lại ."

"Tốt nhất không bao giờ gặp nữa." Bạch Chỉ ngoái đầu nhìn lại cười, "Gặp cùng không gặp có thể làm được gì? Bạch Chỉ có người trong lòng, thế tử sắp sửa cưới người mới, về phần bằng hữu, ngươi ta đều không có tâm. Như vậy, còn cần thiết phải gặp mặt sao?"

Mộ Đồ Tô yên lặng nhìn nàng.

"Cáo từ." Bạch Chỉ lại hạ thấp người rời đi, Mộ Đồ Tô không gọi lại nàng.

Có lẽ, nàng nói cực kỳ đúng.

***

Khi Bạch Chỉ tìm được Liễu Như, Liễu Như đang ngồi dưới tàng cây khóc, mắt đỏ hồng , thoạt nhìn có vẻ khóc rất lợi hại. Mà bên người nàng là những mảnh chén sứ nát vỡ, thuốc bắc tẩm vào trong bùn đất.

Nàng đây là bón cây? Bạch Chỉ thầm than, bước đi lên phía trước, "Biểu muội. Chúng ta về nhà đi."

Liễu Như nâng lên đôi mắt sưng đỏ, bị tức giận nói: "Không quay về, ta cũng không đi."

Thực sự là phong phạm y như nàng năm đó! Mặt dày mày dạn chơi xấu, thích làm gì thì làm. Bạch Chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, đùa cợt nói: "Ở lại đây thì có thể nắm lấy trái tim thế tử sao? Còn không bằng đi hiệu thuốc mua một bao đoàn tụ tán, cường thế tử."

Liễu Như sửng sốt, hiển nhiên bị lời nói đùa của Bạch Chỉ hù dọa. Bạch Chỉ thấy bộ dáng này của nàng, xì nở nụ cười, "Không dám? Nếu không dám, theo ta về nhà đi. Chớ ở trong này lãng phí thời gian."

"Chủ ý này của biểu tỷ quả thực là diệu." Không ngờ đôi mắt Liễu Như sáng rọi, khóe miệng cười quỷ dị, bộ dáng như sắp đạt được.

Lúc này đến phiên Bạch Chỉ sửng sốt. Nữ tử bình thường không thể làm ra việc bực này, ngay cả nàng năm đó cũng cảm thấy quá mức mãnh liệt, ý tưởng chết non từ trong bụng, không dám thực thi… Nhưng trước mắt Liễu Như lại nắm chặt tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

"Cân nhắc rồi hẵng làm." Bạch Chỉ lau mồ hôi trong lòng, nàng vốn muốn nói một chuyện "không có khả năng hoàn thành" để hù nàng, để nàng biết khó mà lui, cùng nàng ngoan ngoãn về nhà. Cũng không nghĩ đến biểu muội này của nàng so với nàng còn mãnh mấy lần, lại thấy chủ ý vớ vẩn "không có khả năng hoàn thành" này là diệu? Muốn làm?

"Ta phải đi mua đoàn tụ tán ngay…" Liễu Như như trận gió, nhanh nhẹn rời đi, để lại Bạch Chỉ đứng hỗn độn trong gió không biết như thế nào.

Lúc đó Bạch Chỉ thật muốn hô to, việc này quả thật không được, có tính phiêu lưu a! Liễu Như đã đi xa, Bạch Chỉ chỉ phải đem lời này nuốt vào trong bụng tiêu hóa. Nàng cho rằng kiếp trước bản thân đã điên mười phần, nhưng biểu muội Liễu Như có thể nói là trò giỏi hơn thầy!

Cũng không biết, việc này, biểu muội Liễu Như có thể thành công hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bạch Chỉ cảm thấy bản thân có nghĩa vụ đi ngăn cản hành vi "mãnh liệt" này của Liễu Như. Nàng vội vàng đi theo, đáng tiếc đánh mất dấu vết, không tìm thấy Liễu Như. Cái này làm Bạch Chỉ có chút kích động, thầm mắng bản thân nhiều chuyện. Tìm không thấy Liễu Như, đành phải tìm một nhân vật chính khác, Mộ Đồ Tô.

Nàng trở lại phủ, cầu kiến Mộ Đồ Tô. Nghiên Mực lại đáp lời: "Bạch cô nương, thế tử nói hôm nay không thoải mái, không muốn tái kiến khách, mời Bạch cô nương trở về."

"…" Bạch Chỉ ảo não .

Bỗng nhiên đôi mắt Nghiên Mực vòng vo, giảo hoạt cười nói: "Nếu Bạch cô nương muốn gặp thế tử, ta sẽ vì Bạch cô nương nhắn dùm tâm ý của ngươi, không chừng thế tử sẽ…"

Chỉ thấy Bạch Chỉ xoay người đi luôn.

Nghiên Mực một trận ủy khuất, nghĩ đến mới vừa rồi bẩm báo thế tử, Bạch Chỉ cầu kiến, trên mặt thế tử dào dạt vui mừng, nhưng giây lát lướt qua lại trắng bệch, lại cứng ngắc, trong mắt ba phần thất lạc ba phần bất an bốn phần khổ sở, giống như hạ thật lớn quyết tâm, gian nan phun ra hai chữ, "Không gặp." Nghiên Mực ở bên thế tử nhiều năm, thế tử làm người đạm mạc, chuyện gì cũng không thể làm hắn động dung một phần, nhưng vừa nói về Bạch Chỉ, khuôn mặt vạn năm đóng băng sẽ hóa ra các loại cảm xúc.

Nghiên Mực nghĩ, chắc là thế tử thích Bạch Chỉ .

Chẳng qua, hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, tâm tình "không gặp" của thế tử, hắn vạn phần thấu hiểu.

Bạch Chỉ thấy bản thân cách phòng Mộ Đồ Tô càng ngày càng xa, trong lòng rất rối rắm. Việc này, nàng không quan tâm nữa? Mặc kệ việc thành hay không thành, Liễu Như chắc chắn không có kết cục tốt. Nếu như việc thành, Liễu Như có thể như ý gả cho Mộ Đồ Tô, nhất định sẽ bị vắng vẻ, buồn tủi qua cả đời, cùng một loại như nàng kiếp trước, trơ mắt nhìn người mình yêu yêu người khác, cùng người khác "nguyện làm uyên ương không làm tiên". Nếu như việc không thành, không chỉ bị Mộ Đồ Tô chán ghét, còn tự hủy danh dự, rơi vào hoàn cảnh hiện tại như nàng, ai cũng có thể làm chồng.

Vừa nghĩ đến Liễu Như vô luận thành công hay không thành công, kết cục hoặc là giống nàng kiếp trước, hoặc là giống nàng bây giờ, nàng không khỏi cảm thán, kết cục của việc yêu Mộ Đồ Tô thật là thê thảm, đương nhiên trừ bỏ Nam Chiếu tiểu công chúa.

Dù sao cũng là thân thích, lại là hòn ngọc quý trên tay người cậu đối với nàng vô cùng tốt, làm biểu tỷ , có thể khuyên một phen thì khuyên một phen, khuyên không được nàng quay đầu là bờ, cũng có thể không thẹn với lương tâm, mình đã tận lực .

Nếu Mộ Đồ Tô không muốn gặp nàng, nàng đành phải canh giữ ở cửa ôm cây đợi thỏ, chờ Liễu Như xuất hiện .

Quay đầu trở lại trước cửa phòng Mộ Đồ Tô, không gõ cửa nữa, trực tiếp ngồi dưới đất. Từ buổi trưa đến khi mặt trời lặn, lại đến đêm dài yên tĩnh, chờ đợi trong thời gian dài, nàng không chịu được buồn ngủ, là Nghiên Mực gọi nàng tỉnh lại.

Khi nàng tỉnh lại mở mắt ra, đã thấy Nghiên Mực cảm động nhìn nàng, ánh mắt toát ra kính nể, hắn kích động túm ống tay áo Bạch Chỉ, suýt nữa rơi lệ, muốn dùng ống tay áo của nàng chà lau, "Bạch cô nương, tâm ý của ngươi đối với thế tử nhà ta ta nhìn thấy . Thế tử nhà ta chính là mạnh miệng, kỳ thực trong lòng miễn bàn có bao nhiêu muốn gặp ngươi. Không có việc gì, ngươi muốn đi vào thì đi vào, nếu thế tử muốn trách tội, ngươi liền nói tự mình đi vào, chớ đề cập đến ta là được."

Hắn đang vì bản thân trốn tránh trách nhiệm? Bạch Chỉ nhìn sắc trời, đã sớm tối, chẳng lẽ Liễu Như định nguyệt hắc phong cao , nửa đêm trèo lên giường Mộ Đồ Tô? Nghĩ thì chu đáo, nhưng sao không nghĩ tới hậu quả? Thật sự là đứa ngốc vì yêu mà điên cuồng.

"Đừng thẹn thùng , vào đi." Nghiên Mực túm tay áo nàng, vụng trộm mở cửa, đem nàng nhét vào, cười gian khép cửa lại, cuối cùng, còn hướng Bạch Chỉ nháy mắt.

Nàng cũng không cho rằng đây là hành vi hoạt bát. Trong phòng ngọn đèn chiếu sáng, nhưng phía trước lại u ám không rõ. Bạch Chỉ nghĩ, nàng cứ đi vào như vậy có phải không được tốt hay không?

"Ân ~" bên trong sa mạn bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, kích cả người nàng bộ lông dựng thẳng lên. Nội tâm Bạch Chỉ cả kinh, dính chưởng rồi? Nhưng tại sao thanh âm lại là Mộ Đồ Tô vọng lại? Kiếp trước Bạch Chỉ có xem qua đông cung đồ, cũng biết việc kia, bởi vì chưa tự mình trải qua, luôn luôn tò mò .

Nàng nuốt nước miếng một cái, nhấc chân đi đến lại nhịn không được rụt trở về. Phi lễ chớ nhìn, có điều không chịu nổi tò mò! Đạo đức cùng lòng hiếu kỳ đấu tranh kịch liệt, cuối cùng đạo đức bị đánh tơi bời, nàng dũng cảm nâng lên bước chân, lui ở góc tường, ánh mắt lặng lẽ thăm dò nhìn lại.

Trên giường chỉ có một mình Mộ Đồ Tô, mới vừa rồi rên rỉ chẳng qua là đau thắt lưng. Hắn vẫn chưa ngủ, mà ngồi dựa vào giường, trong tay nắm chặt một chiếc khăn tay, góc khăn tay có một chữ "Bạch" thêu bằng tơ hồng. Bạch Chỉ sửng sốt, khăn tay kia là của nàng ? Hình như là chiếc khăn tay hai năm trước đi Bạch Mã rơi ở dưới chân vương phi?

Hắn nhìn khăn xuất thần, sau đó thở dài thu hồi ánh mắt, gian nan đỡ thắt lưng, chậm rãi nằm xuống. Bạch Chỉ trầm tư, theo nàng hiểu biết, việc nam nữ,

nam tử phải động thắt lưng, thắt lưng hắn bị thương thành như vậy, có động được không?

Kế hoạch của Liễu Như xác nhận không có cách nào thực thi thành công đi? Bạch Chỉ lại nhìn Mộ Đồ Tô, hắn đang nhíu mày, cái trán che kín mồ hôi, cố gắng nằm xuống.

Đúng thế, căn bản không có biện pháp thành công, cho dù có đoàn tụ tán, hắn cũng là lòng thì muốn mà lực không đủ.

Như thế, Bạch Chỉ yên lòng, chuẩn bị rời đi. Có điều nàng còn chưa ra ngoài, đã có người gõ cửa, dắt cổ họng kêu, "Đồ Tô, ngủ rồi sao?"

Thanh âm to rõ, thô cuồng.

Bạch Chỉ sợ tới mức thụt lùi ba bước, đụng vào bàn trà, phát ra tiếng vang.

"Ai?" Mộ Đồ Tô gọi.

Không biết là hỏi người ở cửa, hay là người làm ra tiếng vang?

"Là ta, Bùi thúc thúc."

Vừa nghe là Bùi đại tướng quân, Bạch Chỉ suýt nữa nhảy lên. Nàng ở trong căn phòng giản dị băn khoăn một vòng, không thấy chỗ nào có thể ẩn thân. Bùi tướng quân làm người thanh liêm cũng bảo thủ, nếu đi vào thấy nàng ở trong phòng, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Hơn nữa Mộ Đồ Tô cũng không biết nàng ở trong phòng, đến lúc đó có lý cũng nói không rõ, khẳng định sẽ nghĩ làm nàng thành tiểu tặc, mưu đồ gây rối Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ lập tức chạy vội tới trước mặt Mộ Đồ Tô tự thú.

Lúc Mộ Đồ Tô nhìn thấy Bạch Chỉ, sửng sốt. Hai tay Bạch Chỉ tạo thành hình chữ thập, cầu hắn không cần mở miệng.

"Đồ Tô a, ta vào đây…" Cửa "chi" một tiếng bị mở ra .

Bạch Chỉ sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng biết nàng xong rồi.

Chỉ thấy Mộ Đồ Tô nhanh chóng xốc lên cái chăn trên người hắn, chỉ vào chỗ trống phía trước, ý bảo nàng trốn ở chỗ này. Bạch Chỉ do dự một cái chớp mắt, quyết đoán chui vào. Mộ Đồ Tô đem chăn đắp lại cẩn thận, màn giường kéo xuống, nhìn như đang ngủ.

Bùi tướng quân đi vào phòng, thấy vậy nói, "Đồ Tô, hôm nay ngủ sớm như vậy?"

"Thắt lưng vô cùng đau đớn, nằm xuống thoải mái hơn chút."

"Ai, thắt lưng đau a. Vừa vặn, uống rượu sẽ không đau . Ta thấy phòng bếp có một bầu 'Ba ngàn túy', đang muốn cùng ngươi say rượu."

"Đó là ta phân phó Nghiên Mực chuẩn bị , đau quá ngủ không được, uống chút rượu mạnh giảm đau, đi vào giấc ngủ sẽ nhanh hơn."

"Ai nha, chút rượu mạnh ấy nếu chia cho ta một nửa chẳng phải là không công? Được, không uống , đến đến, ngươi uống đi!" Bùi lão tướng quân đi về phía giường. Bạch Chỉ trốn ở trong chăn cả người cứng ngắc, nắm chặt lấy đệm giường.

Mộ Đồ Tô hơi xốc lên màn, vươn một tay tiếp nhận bầu rượu Bùi lão tướng quân đưa tới. Hắn rất thích uống "Ba ngàn túy", nó là loại rượu mạnh nhất, uống một hai chén, liền làm cho hắn buồn ngủ.

Mộ Đồ Tô uống cạn, đem bầu rượu trả lại cho Bùi lão tướng quân.

Bùi lão tướng quân lại trở về bàn trà đối diện, đem bầu rượu rỗng buông xuống, thấy trên án thư có bản binh pháp, liền nhặt lên xem, ngoài miệng khen: "Lão Thất nhà ta nếu được một nửa như ngươi thì tốt rồi, sinh bệnh còn đọc sách."

"Không có việc gì làm nên dùng tiêu khiển ." Mộ Đồ Tô đỡ trán, đầu có chút choáng váng, thân mình bắt đầu nóng lên. Rượu này hiệu quả thần kỳ, nhanh như vậy đã say rượu ?

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy ổ chăn càng ngày càng nóng…

Bùi lão tướng quân thích xem binh thư, vừa dính vào binh thư liền không bước đi nổi, ngồi xuống bắt đầu đọc.

Bạch Chỉ nóng sắp không chịu được, mồ hôi làm cả người nàng ướt sũng , nàng rất muốn xốc chăn lên thở một cái! Nhịn hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi, hơi hơi lộ ra cái đầu, vừa ló đầu ra, liền đối diện với đôi mắt hơi mê ly của Mộ Đồ Tô, trong mắt hắn mê mang lộ ra ngọn lửa, nóng rát .

Bạch Chỉ sửng sốt. Hắn uống say có biểu hiện này?

Còn chưa kịp kinh ngạc một phen, Mộ Đồ Tô đã đưa tay qua, vén lên sợi tóc đen hỗn độn trước trán nàng. Bạch Chỉ trừng mắt nhìn hắn, ý bảo hắn không được động tay động chân, nhưng Mộ Đồ Tô lại ngoảnh mặt làm ngơ, cánh tay chụp tới, ôm nàng vào trong lòng.

Bạch Chỉ trợn to mắt, không thể tin được nhìn hắn. Mộ Đồ Tô đang làm gì? Ở trong lòng hắn, nàng rõ ràng cảm giác được hô hấp của Mộ Đồ Tô càng

ngày càng dồn dập, thân mình nóng bỏng, nhìn nàng như miếng thịt béo để bên miệng, tràn ngập khát vọng.

Nếu là bình thường, Bạch Chỉ sẽ không để ý đánh hắn một quyền. Nhưng hôm nay… đối diện giường Bùi lão tướng quân ngồi xem binh thư. Nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Nàng không thể động, Mộ Đồ Tô ngược lại càng làm càn, hướng nàng cúi người, hôn nàng. Bạch Chỉ nháy mắt cứng ngắc, tại thời khắc kia nàng không có cách nào nhúc nhích, tùy ý Mộ Đồ Tô không ngừng khinh bạc nàng, thẳng đến khi ngón tay không an phận của Mộ Đồ Tô chuyển qua đai lưng nàng, nhẹ nhàng lôi kéo, đai lưng buông xuống …

Bạch Chỉ đột nhiên trợn to mắt, muốn giãy dụa, cắn lên môi Mộ Đồ Tô, mùi máu tươi tràn ngập răng miệng. Mộ Đồ Tô ăn đau rời môi nàng ra, nguyên bản ánh mắt mê ly tình dục nháy mắt có chút thanh tỉnh, hắn kinh ngạc nhìn Bạch Chỉ trong lòng đang gắt gao trừng hắn.

Mộ Đồ Tô thở hổn hển, không để ý tới "mắt cá chết" của Bạch Chỉ, ôm lấy nàng, đè thấp tiếng nói ở bên tai nàng nói: "Thực xin lỗi."

Bạch Chỉ không dám dùng sức tránh ra, chỉ phải há mồm cắn bả vai Mộ Đồ Tô, thật dùng sức, thật dùng sức.

"Bùi thúc, ta muốn ngủ , nếu người hứng thú với binh thư, cầm về xem đi." Mộ Đồ Tô chịu đựng đau đớn trên vai, ngăn chặn dục hỏa bất an, nỗ lực bảo trì một phần lý trí.

"A, tốt. Vậy ngươi nghỉ ngơi đi. Đêm nay ta cũng không ngủ trong phủ, đi quân doanh ." Bùi lão tướng quân khép lại binh thư, giấu vào trong ngực, làm như bảo bối.

"Vâng."

Đến khi truyền đến tiếng đóng cửa, Bạch Chỉ mới dám dùng sức đẩy, hung hăng đẩy Mộ Đồ Tô đang bệnh nặng không có sức lực lên cạnh tường.

"Ngươi…" Bạch Chỉ vừa tức vừa giận, vừa rồi bị vô lễ, một bụng chửi rủa dĩ nhiên một câu cũng nói không nên lời.

Mộ Đồ Tô đau đến mồ hôi ướt đẫm, gắt gao cắn răng, tay vịn ở thắt lưng, gian nan nói: "Đi ra ngoài."

Rốt cục Bạch Chỉ phát hiện Mộ Đồ Tô dị thường. Hai gò má hắn hồng quỷ dị, hơi thở không ổn, quanh thân bị nhiệt độ không ngừng tăng lên của cơ thể hắn làm nóng lên. Đây không phải là biểu hiện khi uống say!

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trong lòng Bạch Chỉ có chút không yên, loại tình huống này nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua, không biết nên xử lý như thế nào. Nàng hỏi Mộ Đồ Tô, "Ngươi khỏe không?"

Mộ Đồ Tô không đáp, lấy tay chống thân mình, cái trán che kín mồ hôi, thở dốc lợi hại. Hắn cái dạng này, Bạch Chỉ nhìn ở trong mắt, căng thẳng ở trong lòng. Mộ Đồ Tô thoáng động, Bạch Chỉ liền cứng ngắc.

"Ngươi đi ra ngoài." Mộ Đồ Tô thấp cổ họng, giọng nói có chứa mệnh lệnh.

Bạch Chỉ gật đầu, nhưng chân lại không nghe sai sử, lảo đảo một cái, kém chút ngã xuống giường, may mà Mộ Đồ Tô tay mắt lanh lẹ, đỡ lấy nàng, đem nàng ôm ở trong ngực. Bạch Chỉ cảm giác được độ ấm từ trên người hắn truyền đến, nóng rực dường như muốn làm phỏng nàng. Chắc hắn phải chịu đựng cực kì thống khổ.

Lúc này, cửa lại 'chi nha' một tiếng, mở ra. Bạch Chỉ cả kinh, ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô, giống như đang hỏi, là ai? Mộ Đồ Tô còn sót lại lý trí, nhưng

cũng không nghĩ ra ai sẽ vô lễ như vậy, không gõ cửa đã tiến vào. Thẳng đến khi Bạch Chỉ ngửi được một cỗ hương khí như lan, mới hoàn toàn kinh hãi.

Liễu Như?

Nàng ngoái đầu nhìn lại, một thân ảnh màu thủy lam đang hướng bên này đi tới.

Nếu nhìn thấy nàng ở trong này, còn tại trên giường Mộ Đồ Tô, lấy tính tình Liễu Như, nàng ta nhất định sẽ nghĩ nhiều, sẽ cho rằng nàng là chim hoàng oanh ở phía sau, ngư ông đắc lợi. Bạch Chỉ nhắm chặt hai mắt, cảm thán, cái này thực không biết giải thích như thế nào. Xuống giường cũng không còn kịp rồi.

Mộ Đồ Tô đem chăn đắp trên người nàng, lấy tay đè nặng đầu nàng, vùi vào ngực hắn, toàn bộ thân mình bị hắn ấn ngã trên giường, hắn thấp giọng nói: "Ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn."

Bạch Chỉ kinh ngạc không nói nên lời.

Liễu Như lén lút đi vào, nghĩ rằng, nàng hạ đoàn tụ tán lúc này nên có hiệu quả. Nàng ở trong phủ hai ngày, biết Mộ Đồ Tô bởi vì thắt lưng bị thương, mỗi đêm đều lấy rượu giảm đau đi vào giấc ngủ. Mộ Đồ Tô làm người cẩn thận, chỉ ăn những thứ do Nghiên Mực đưa tới. 'Ba ngàn túy' cùng không phải rượu bình thường, cực mạnh, từ hầm rượu lấy ra phải để ba canh giờ mới có thể mang lên. Lúc này, vật có thể hạ dược, chỉ có rượu này. Nàng tính bây giờ chắc dược đã có tác dụng , liền vụng trộm đi vào. Thấy trên bàn một bầu rượu không, nàng mừng thầm, quay đầu nhìn trên giường Mộ Đồ Tô, nhất thời ngẩn ra. Hắn đang dùng một đôi ánh mắt sắc bén rét lạnh thấu xương nhìn nàng.

Hắn nói: "Ngươi tới làm gì?"

Ánh mắt hắn quá mức bình tĩnh, như một hồ nước không hề gợn sóng, một vòng gợn sóng cũng chưa từng có. Mà dưới thân hắn có một nữ tử, bởi vì nghiêng đầu vào bên trong, tóc dài phân tán, Liễu Như nhìn không ra là ai.

Liễu Như lập tức kích động nói: "Ta đến xem thế tử… Thế tử có mạnh khỏe hay không."

"Thấy, có mạnh khỏe hay không?" Mộ Đồ Tô híp mắt, ngăn chặn tình dục đang phun ra, hơi thở bất ổn nói.

Liễu Như cho rằng hơi thở hắn bất ổn vì tức giận, lập tức cúi thấp người, "Thế tử, Liễu Như cáo lui."

"Cút." Mộ Đồ Tô lạnh lùng nói.

Liễu Như sắp không giữ được bình tĩnh, nước mắt tràn ra, đứng dậy ôm nỗi hận nhìn "nữ tư chiếm tiện nghi của nàng" trên giường. Nếu như để nàng biết là con hồ ly nào, nàng nhất định không buông tha. Lại thấy hai tròng mắt đằng đằng sát khí của Mộ Đồ Tô, tự biết làm hỏng việc tốt của hắn, nàng che mặt chạy như điên ra ngoài.

Nghe thấy cửa phòng lại 'chi nha' một tiếng, trái tim đang treo trong cổ họng của Bạch Chỉ rốt cục an tâm. Nàng nghĩ chỉ có tình cảnh "dâm – mị" cực hạn này mới có thể khiến cho Liễu Như biết khó mà lui. Nếu giống Bùi lão tướng quân, Liễu Như không chừng sẽ không quan tâm, phải đạt được mục đích mới bằng lòng rời đi.

Một giọt mồ hôi nóng rực rơi trên chiếc cổ trơn bóng của Bạch Chỉ. Nàng nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Mộ Đồ Tô lấy thần sắc bất an luống cuống ngóng nhìn nàng. Nàng nao nao, trơ mắt nhìn Mộ Đồ Tô cúi đầu, càng ngày càng tới gần.

Hắn muốn ôn nhu với nàng.

Trước khi môi cùng môi sắp đụng chạm, Bạch Chỉ lấy tay che ở trên môi, nàng nói: "Thế tử, cám ơn."

Mộ Đồ Tô gắt gao nắm chặt nắm tay, gian nan xoay người, nằm ở một bên, không cách nào bình tĩnh nhưng lại giả bộ bình tĩnh nói: "Ngươi đi ra ngoài đi."

Bạch Chỉ đứng dậy, "Có muốn ta tìm cho thế tử… một cô nương hay không?"

Mộ Đồ Tô bốc hỏa nhìn nàng, "Lại lải nhải, ta trực tiếp muốn ngươi."

"Bạch Chỉ cáo từ." Bạch Chỉ nhanh chóng sửa sang lại tóc, cũng không quay đầu lại rời đi. Đang chuẩn bị mở cửa rời đi, nghĩ tới cái gì, lại lộn trở lại. Chẳng qua không phải lên giường Mộ Đồ Tô, mà là đến chỗ ghế dựa.

Xem tính tình có thù tất báo của nàng kia kiếp trước, nhất định sẽ ở sau cửa . Nàng sợ bị túm, quyết định đi bằng cửa sổ. Chuyển cái ghế dựa đến bên cửa sổ, lưu loát trèo lên, thả người nhảy một cái, hoàn mỹ, nàng mỉm cười rời đi.

Mà ở một góc ngoài cửa phòng Mộ Đồ Tô, Liễu Như mắt sáng như đuốc nhìn chăm chú vào cánh cửa.

Đêm càng ngày càng sâu, gió lạnh từng đợt, Liễu Như canh giữ một đêm, cũng không thấy có người đi ra ngoài. Chớ không phải là, bọn họ tham hoan tới bình minh?

***

Liễu Như bị ánh mặt trời ngày hôm sau thức tỉnh, một khuôn mặt tinh xảo đang mỉm cười ngồi trước mặt nàng. Bạch Chỉ cười nói: "Biểu muội, về nhà không?"

Lúc đó nước mắt Liễu Như cũng dừng không được, "Về."

Trước khi đi, lưu luyến không rời ngoái đầu nhìn lại cửa phòng khép chặt của Mộ Đồ Tô. Còn chưa tham hoan xong sao?

"Biểu tỷ."

"Gì?"

"Ngươi còn chiêu nào không?"

Nàng chưa từ bỏ ý định.

Bạch Chỉ liếc liếc, trải qua việc này, nàng cũng không dám trêu ghẹo nữa, vội vàng đáp lại, "Không."

Liễu Như nói: "Không chiếm được hắn, thề không bỏ qua." Trong mắt nàng lóe ra ngọn lửa, thiêu đốt rừng rực, Bạch Chỉ ngơ ngẩn nhìn nàng, dường như thấy được bản thân đã từng trải qua, phía trước không sợ sói phía sau không sợ hổ, nguyện vì yêu mà tan xương nát thịt.

Nàng như vậy, đã chết.

Bạch Chỉ mỉm cười, " Đừng quá mạnh mẽ theo đuổi."

Đây là lời khuyên nàng dành cho Liễu Như. Đây là bài học tâm đắc mà nàng dùng mạng đổi lấy.

Liễu Như trở về Liễu phủ, cậu là người vui vẻ nhất. Hắn lão lệ tung hoành ôm Liễu Như khóc, Liễu Như nhịn không được, "Cha, con còn sống."

"ừ, Như nhi của ta còn sống."

Nàng đứng ở một bên nhìn bộ dáng cậu thất thố như vậy, trong lòng phiếm chua. Khi nào Bạch Uyên có thể yêu nàng như thế? Không cần tâm lực mệt nhọc hết sức, chỉ cần hơi hơi để ý. Nhưng kinh nghiệm kiếp trước nói cho nàng một chuyện thực. Ở trong mắt Bạch Uyên, trừ bỏ quyền lợi, hết thảy đều là đá kê chân. Có ích lợi – dùng, vô dụng – bỏ đi. Hắn sẽ không giống cậu, nhi nữ tình trường như vậy .

Liễu Kế thấy sắc mặt Bạch Chỉ giống như mất hứng, thân thiết hỏi: "Biểu muội, không thoải mái sao?"

"Không." Bạch Chỉ hồi đáp.

Đang vui sướng trong tình cảnh ly biệt sau gặp lại, quản gia chạy tới, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt sốt ruột, "Không tốt, lão gia thiếu gia."

"Chuyện gì?" Trên mặt Liễu Kế cũng không kích động.

"Lương thảo đưa đi Nam Chiếu đều bị cướp."

Liễu Kế bình tĩnh nói: "Không có chuyện gì. Đoàn xe vận chuyển là người Nam Chiếu, xảy ra chuyện, cũng là trách nhiệm của bọn họ."

Liễu Như tò mò hỏi: "Ca, bình thường không phải chúng ta đều có đoàn xe chuyên môn vận chuyển lương thảo cho khách sao? Lần này tại sao lại để Nam Chiếu tự vận chuyển?"

"Tiền quá ít, tất nhiên là không bao chi phí chuyên chở."

"Nga." Liễu Như cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn không hỏi lại.

Bạch Chỉ nhìn ở trong mắt, trong lòng lại rõ ràng rất nhiều. Nói vậy đây là điều kiện "đổi Liễu Như". Vận chuyển lương thảo là việc cực kì cẩn thận. Canh giờ, tuyến đường có rất nhiều lựa chọn, nếu như không có người thông báo, làm sao mà khéo, bị người cướp đi? Càng khéo là, lựa chọn vào lần Nam Chiếu phái người vận chuyển, Liễu gia sẽ không phải chịu trách nhiệm. Cho dù không có trách nhiệm, thương nhân quý trọng nhất là hàng hóa bản thân, nhưng trên mặt Liễu Kế cùng cậu lại rất bình tĩnh, giống như đã sớm dự đoán được.

Hiển nhiên, đây là một hồi cướp bóc có dự mưu. Mộ Đồ Tô mua Liễu Như, nói vậy cũng là vì số lương thực đó. Lấy ba ngàn năm trăm lượng mua lương thực, mà không phải Liễu Như!

Học Nam Chiếu vương uy hiếp người khác. Chẳng qua Nam Chiếu vương dùng bạo lực phục tùng con người, còn hắn lấy "nhuyễn bạo lực" phục tùng con người. Ghê tởm hơn!

Liễu Như phải về phòng nghỉ ngơi, cậu theo đuôi, hỏi xem gần đây có sự tình gì phát sinh hay không. Trong đại sảnh, chỉ còn lại Bạch Chỉ cùng Liễu Kế.

"Biểu muội, lần này ít nhiều nhờ ngươi, biểu ca không biết phải cám ơn như thế nào." Liễu Kế khách khí đối diện Bạch Chỉ, mang theo vài phần xa cách.

Bạch Chỉ không hiểu chút khách khí này của hắn, cũng không muốn tốn nhiều não miệt mài theo đuổi, nàng trả lời: "Nếu như biểu ca muốn báo ân, viết phong thư cho phụ thân ta, nói ta biểu hiện tốt, mong muốn trở về là được."

"Biểu muội mới đến mấy ngày, đã muốn đi trở về?" Liễu Kế có vẻ có chút kích động.

Bạch Chỉ nói: "Mẫu thân ở nhà, không yên tâm cho lắm."

"Ta làm cho cô cô đến Đồng thành ở?"

"Chiến loạn ở phía trước, không nên."

"Vậy…"

"Biểu ca, nếu ngươi muốn giữ ta lại, nói thẳng là được."

"Biểu muội, ta…"

"Hay là, ngươi luyến tiếc Thanh Hà nhà ta?" Bạch Chỉ che miệng cười. Nàng phát hiện lần trước Thanh Hà cùng Liễu Kế không dám đối diện, ánh mắt né tránh, nàng cho rằng hai người tâm linh tương thông?

Mà trên thực tế, mặt Liễu Kế không đỏ, sắc mặt tái nhợt nói: "Hồ nháo." Lời nói nghiêm túc, hơi tức giận. Bạch Chỉ thấy hắn phản ứng kịch liệt, thoáng giật mình, ngay sau đó, tiếng chén sứ rơi thanh thúy làm Bạch Chỉ sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Thanh Hà đứng ở ngoài cửa vội vàng ngồi xổm xuống thu thập tàn cục, mất hồn mất vía bị mảnh sứ đâm vào tay, máu đỏ sẫm chảy ra cũng mờ mịt không biết. Bạch Chỉ nhìn không được, vội ngồi xổm xuống, nắm tay nàng, làm nàng nhìn thấy Thanh Hà rơi lệ đầy mặt mặt là lúc, Bạch Chỉ kinh ngạc nói: "Em khóc."

Là điều gì làm cho Thanh Hà thương tâm muốn khóc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

"Tiểu thư, em không sao." Thanh Hà rút tay về, đem ngón tay ngậm trong miệng, thu dọn mảnh nhỏ trên đất xong, đứng dậy rời đi. Thanh Hà cùng Bạch Chỉ ở chung nhiều năm, Bạch Chỉ như thế nào không biết, sự thật là nàng có việc muốn giấu diếm?

Mà việc này, phải cùng biểu ca phía sau nàng có liên quan đi? Bạch Chỉ quay đầu nhìn về phía Liễu Kế, phát hiện sắc mặt hắn cũng không tốt, tâm sự chồng chất.

Xem ra là đúng rồi.

Nàng không hỏi, có điều trong lòng hơn một chút suy nghĩ.

Bạch Chỉ cho rằng từ nay về sau hoặc là nàng an tâm bế môn tư quá , hoặc là Bạch Uyên nảy lòng từ bi muốn nàng trở về. Những ngày tiếp theo trong cuộc sống, nàng quả thật bình an vô sự, sáng ra rời giường ăn cơm làm nữ hồng , buổi trưa ngủ, buổi chiều uống trà đọc sách, buổi chiều tắt đèn ngủ. Vòng đi vòng lại, mặc dù chán nản đơn điệu, cũng coi như thái bình.

Cho đến khi…

Liễu Như bị người đánh .

Việc này nói đến thì dài.

Liễu Như chưa từ bỏ ý định với Mộ Đồ Tô, vào Bùi phủ làm công nhật , nữ phẫn nam trang lừa gạt đi vào. Tuy có tâm làm công, nhưng lại có một thân thể được nuông chiều từ bé. Việc gì cũng làm không xong, còn liên lụy những người làm tạp vụ khác, khó tránh khỏi bị bài xích. Bài xích thì bài xích đi, nàng ý không ở trong lời , nàng chỉ muốn tiếp cận Mộ Đồ Tô. Ai biết, phòng của Mộ Đồ Tô, người làm công nhật không được tới gần. Tiếp cận không xong? Liễu Như giật mình , xuống tay từ nha hoàn bên người hầu hạ Mộ Đồ Tô. Dung mạo của nàng xinh đẹp, nam trang cực kì thanh tú, tiểu nha hoàn sao có thể chịu được "sắc đẹp" của nàng, mỗi lần đều khiến nha hoàn tâm hoa nộ phóng , miệng cười toe toét.

Nha hoàn mà Liễu Như đùa giỡn có tên người yêu, hận Liễu Như nghiến răng nghiến lợi, thừa dịp Liễu Như chưa chuẩn bị, chụp bao tải lên đầu nàng,

đánh cho giải hận. Một lần đánh này, Liễu Như bị thương không nhẹ. Cả người bị giẫm đạp không nói làm gì, ngay cả khuôn mặt kiêu ngạo khuynh thành cũng xanh một đám tím một đám, nhìn rất là buồn cười.

Mà vào lúc nàng chữa thương, Mộ Đồ Tô bởi vì thắt lưng bị thương nghiêm trọng, không thể ra trận, vương phi đau lòng con trai không để ý sự phản đối của Mộ Đồ Tô, suốt đêm đem hắn vận chuyển ra Đồng thành, trở về kinh thành an dưỡng. Liễu Như vì không thể nhìn thấy Mộ Đồ Tô một lần cuối cùng, kém chút nữa khóc đến mức mắt bị mù.

Khi Bạch Chỉ nhìn nàng, nàng nở một nụ cười âm hiểm. Biểu muội này thật sự là tự tìm khổ ăn.

Nằm ở trên giường không giải được tức giận, Liễu Như tố khổ với Bạch Chỉ, "Đời này sự nhục nhã nhất của ta không phải bị thế tử từ chối, mà là bị người chụp bao tải đánh một trận."

Bạch Chỉ hé miệng nghẹn cười nói: "Hận thì thế nào? Nguyên do bị đánh lại không thể nói cho biểu ca cùng cậu, không có người báo thù cho ngươi."

"Ta sẽ tự báo thù." Liễu Như nghiến răng nghiến lợi, đôi mi xinh đẹp nhăn thành một đoàn.

Bạch Chỉ giật mình, khuyên nàng, "Cân nhắc một chút, đừng giống lần trước như vậy…" Nàng hơi chột dạ, "Để người khác chiếm tiện nghi, cố hết sức cũng không thể lấy lòng người khác." Nàng còn nhớ rõ ánh mắt oán giận lúc đó của Liễu Như, nhắc tới nữ tử leo lên giường Mộ Đồ Tô, hai mắt nàng ta phun lửa, suýt nữa đốt cháy bản thân.

"Ta chết cũng không quên thanh âm người nọ, thù này không báo, thề không làm người."

"Đánh ngươi chắc là người tình của nha hoàn kia, phái người điều tra một chút là biết."

"Ta đã điều tra xong. Người này tên Trần Thạch Sùng, đầu bếp trong phủ, thích đi phố Hoa uống rượu đến canh ba. Yêu mỹ nữ!" Lúc Liễu Như nói đến "mỹ nữ", trên mặt lộ ra giảo hoạt tươi cười.

Bạch Chỉ lập tức ngắt lời nàng, vội vàng ngăn cản, "Chớ dùng mỹ nhân kế."

"Ta muốn làm hắn đoạn tử tuyệt tôn."

"Ngươi nghĩ làm gì?" Bạch Chỉ cảm thấy có dự cảm không tốt.

Liễu Như hí mắt, trong mắt nảy sinh ác độc, "Thiến."

"…"

Qúa mãnh, Liễu Như hoàn toàn xứng đáng cầm đầu.

"Vậy ngươi tự giải quyết cho tốt, đừng làm bản thân chịu thiệt ." Bạch Chỉ đành phải khuyên bảo nàng. Dù sao mỹ nhân kế tốt thì tốt, tính nguy hiểm cũng lớn, nếu sơ xuất, bị người khác ăn, chính là không trộm được gà còn mất nắm gạo, mất nhiều hơn được.

"Cho nên việc này, muốn biểu tỷ giúp đỡ." Liễu Như hướng Bạch Chỉ mỉm cười.

Bạch Chỉ không bị lung lạc, quả quyết sẽ không giao du với kẻ xấu, lúc này, rất quyết đoán cự tuyệt, "Biểu tỷ tới đây để kiểm điểm, cũng không phải để gây rắc rối. Về việc này, biểu tỷ lực bất tòng tâm."

"Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm thấy ta chịu thiệt sao?" Liễu Như lộ ra đáng thương.

Bạch Chỉ thập phần lạnh nhạt hỏi lại: "Chẳng lẽ không quên được sao?"

Liễu Như nảy sinh ác độc, "Nếu như ngươi không giúp ta, ta viết thư cho dượng, nói ngươi ở chỗ này câu tam đáp tứ , quyến rũ ca ca ta."

"Tốt nhất nói ta không quyến rũ được ca ca ngươi, sửa thành đi quyến rũ cha ngươi." Bạch Chỉ vuốt sợi tóc trước trán, không để ý tới nàng càn quấy, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Dù sao thanh danh của nàng đã không tốt , không ngại thêm một chữ "bất luân" .

Liễu Như thấy uy hiếp không có tác dụng, tức giận vỗ giường bành bạch.

***

Bạch Chỉ nghỉ ngơi như bình thường, ngủ trưa đến giờ Thân. Thanh Hà ngồi đợi bên giường. Bạch Chỉ mệnh Thanh Hà chải tóc, tóc mới chải được một nữa, tùy tùng của Liễu Kế đi tới, nói cho Bạch Chỉ, Liễu Kế chờ nàng ở Phượng Tiên lâu.

Đột nhiên mời nàng đi Phượng Tiên lâu? Phượng Tiên lâu là tửu lâu vang danh ở Đồng thành, trước đó vài ngày Bạch Chỉ còn cùng Thanh Hà suy nghĩ đi nếm thử thức ăn ở đó, không ngờ hôm nay Liễu Kế làm ông chủ mời nàng tiến đến?

Như vậy nàng cung kính không bằng tuân mệnh .

Có điều lúc đi ra ngoài, Thanh Hà nói bụng đau, không thể đi cùng. Bạch Chỉ cảm thấy Thanh Hà đột nhiên bị đau bụng, mới vừa rồi còn khỏe mạnh , sao lại khéo như vậy, nói đau là đau? Tâm còn nghi hoặc, nhưng Bạch Chỉ cũng đành phải đi một mình.

Chiến sự tới gần, Đồng thành không bằng trước kia, dòng người bên ngoài không nhiều lắm, Phượng Tiên lâu lúc trước ngẫu nhiên đi qua thấy chật ních người, lúc này lưu lượng khách thưa thớt, tương phản thật lớn. Tiểu nhị giống như nhận ra Bạch Chỉ, cúi đầu khom lưng hỏi: "Là Bạch cô nương?"

"Đúng vậy."

"Mời đi bên này." Bạch Chỉ liền đi theo tiểu nhị lên lầu hai ngồi xuống vị trí bên cửa sổ.

Chỉ chốc lát sau Tiểu nhị mang lên chút điểm tâm, bánh mè, lòng đỏ trứng, đường trắng cao. Xem như phong phú. Bạch Chỉ vừa thưởng thức điểm tâm vừa nhẫn nại chờ Liễu Kế. Ai có thể tưởng được, có một người bỗng nhiên ngồi đối diện nàng, hướng nàng ngây ngô cười. Người nọ mặt như quan ngọc, dáng người châu tròn ngọc sáng, trên người tản ra như có như không … mùi thức ăn.

"Hoa rơi không phải vô tình vật." Nam tử ngồi đối diện hướng Bạch Chỉ đọc một nửa câu thơ đầu.

Bạch Chỉ giật mình, "Hóa thành xuân nê càng hộ hoa." Nam tử này đang kiểm tra thơ văn nàng sao?

Nhất thời đôi mắt nam tử kia sáng quắc . Bạch Chỉ bị ánh mắt quá mức tỏa sáng của hắn làm sợ tới mức không nhẹ. Nàng nói gì đó, khiến cho hắn sung sướng như vậy? Sung sướng có chút không bình thường.

"Ngươi để ý tới ta lúc nào?" Nam tử đối diện ngượng ngùng cúi đầu, nhưng miệng lại mở to, giấu không được ý cười.

"Mới vừa rồi."

Nam tử đối diện giật mình, lập tức ngây ngô cười, " Thật là một cô nương thú vị."

Bạch Chỉ cảm thấy nam tử luôn luôn ngây ngô cười này chắc là người điên, lúc người nhà không chú ý, vụng trộm chạy đến. Nàng cũng không có thời gian rỗi nói chuyện cùng hắn, nàng đem điểm tâm đẩy đến trước mặt hắn, "Tất cả đều cho ngươi, ngươi đến bàn kia ngồi ăn đi."

Nam tử đối diện không hiểu, "Vì sao?"

Lúc này, sau lưng Bạch Chỉ có người nói, "Thạch Sùng, ta đến chậm."

Bạch Chỉ nghe thanh âm này, sao thấy có vài phần quen thuộc? Ngoái đầu nhìn lại, Bùi Cửu một thân quần áo thanh lịch, tóc tai chỉnh tề đứng ở đầu cầu thang, thấy Bạch Chỉ cũng sửng sốt. Thì ra nam tử ngồi đối diện nàng là Trần Thạch Sùng đã chụp bao tải đánh Liễu Như.

Trần Thạch Sùng nhìn Bạch Chỉ cười nói: "Đó là huynh đệ của ta."

Bùi Cửu đi tới, nhíu mày nhìn Bạch Chỉ, trong ánh mắt mang theo thất vọng cùng không tin. Bạch Chỉ cảm thấy quái lạ, chỉ cảm thấy ánh mắt này thật sự cổ quái. Nàng chỉ nghe Bùi Cửu nói với Trần Thạch Sùng: "Đây là Hoa Lạc gần đây hay viết thư tình cho ngươi?"

Trần Thạch Sùng vui mừng há to miệng, hướng Bạch Chỉ nhìn trộm mấy lần, vui cười gật đầu lại gật đầu.

Bạch Chỉ sững sờ ở chỗ kia, không rõ ý tưởng. Thơ tình nào?

Bùi Cửu khinh bỉ nhìn Bạch Chỉ, "Bạch cô nương không hổ là Hoa Lạc , thấy nam tử hơi có tư sắc liền dập dờn tầng tầng cành hoa! Người trong lòng không ít a!" Có điều không biết tại sao nghe ngữ khí của hắn có chút vị chua cùng tức giận?

Trần Thạch Sùng giống như cũng nghe ra manh mối, "A Cửu, ngươi biết Hoa Lạc?"

"Không biết." Bùi Cửu đặt mông đem Trần Thạch Sùng đẩy đến một cái ghế khác, tự mình ngồi đối diện Bạch Chỉ, đang dùng đôi mắt giết người hung hăng đâm nàng.

Cuối cùng Bạch Chỉ cũng hiểu rõ chuyện gì. Trần Thạch Sùng mấy ngày gần đây nhận được thư tình nặc danh, hôm nay là ngày cùng nữ tử viết thư tình kia gặp mặt ở lầu hai Phượng Tiên lâu, vừa vặn lầu hai chỉ có một vị nữ tử là nàng. Lấy một câu thơ làm ám hiệu. Có điều câu thơ này cũng quá mức bình thường, là bài thơ danh truyền trăm năm, người hơi có học thức đều có thể đối được.

Mà Bùi Cửu dường như là đến tham khảo cho Trần Thạch Sùng, cũng là đến giúp vui . Ai biết, người quen gặp mặt, hết sức đỏ mắt. Hắn hiểu lầm nàng là Hoa Lạc viết thư tình, mà "Hoa Lạc" nàng đây trước đó không lâu còn khóc lóc nức nở cầu hắn cưới nàng, nháy mắt công phu đã "hóa thành xuân nê" hộ một "mĩ nam hoa" khác .

Này thật là hiểu lầm. Nàng bởi vì nhất thời tham ăn, mới đến Phượng Tiên lâu .

Bùi Cửu ngữ khí cứng ngắc nói: "Vì sao ngươi thích Thạch Sùng?"

Trần Thạch Sùng ngồi một bên há to miệng, mắt đầy chờ mong nhìn nàng.

“Ta căn bản không biết hắn.” Bạch Chỉ hung hăng hướng Trần Thạch Sùng hắt một chậu nước lạnh.

Khuông mặt tươi cười của Trần Thạch Sùng nháy mắt cứng ngắc như đá. Bùi Cửu hừ một tiếng, “Đừng băn khoăn tới ta, nói dối đối với ta không có ý nghĩa gì. Ta đã nhận rõ bộ mặt thật của ngươi.”

Ai băn khoăn hắn ? Nàng nói là thật!

Bỗng nhiên nghe thấy một trận thanh âm bước nhanh dẫm nát tấm ván gỗ, một vị nữ tử không hề dự đoán xông vào trong đối thoại của bọn họ. Nàng ta nắm tay Bùi Cửu, xấu hổ cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch cười, “Ta là Hoa Lạc. Ta đến chậm, Trần công tử chớ trách.”

Bạch Chỉ run rẩy run rẩy lông mày. Thì ra Hoa Lạc là Liễu Như. Có điều dường như nàng nhầm đối tượng? Trần Thạch Sùng bị vắng vẻ ngồi một bên thập phần khổ sở nhìn mỹ nhân Liễu Như, hắn bi phẫn nói: “Tại hạ là… Trần Thạch Sùng.”

Liễu Như giật mình, ánh mắt trưng cầu liếc đến Bạch Chỉ. Bạch Chỉ trầm trọng gật đầu.

Nét mặt Liễu Như cứng ngắc hướng Bùi Cửu cười cười, “Ngươi là?”

“Bùi Cửu.”

Liễu Như hít sâu một hơi, lại hướng Trần Thạch Sùng đang sắp khóc hắt một chậu nước lạnh, “Ngượng ngùng, lầm đối tượng .”

Bạch Chỉ có thể nghe được tiếng Trần Thạch Sùng tan nát cõi lòng.

Liễu Như rũ xuống rèm mắt, như kiểu thiếu nữ động tình, “Bùi công tử, Hoa Lạc luôn luôn ái mộ ngươi.”

Bạch Chỉ nghe được tiếng bản thân tan nát cõi lòng.

Mộ Đồ Tô mới đi mấy ngày, Liễu Như liền đứng núi này trông núi nọ, đổi mục tiêu ?

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Bùi Cửu dùng lực đạo thật lớn, hung hăng bỏ ra tay ngọc mềm mại của Liễu Như, “Làm càn, giữa ban ngày ban mặt, nam nữ có khác, lại tùy tiện lôi kéo, còn thể thống gì.” Bùi Cửu có thể nói là tàn khốc, hết sức cương trực công chính.

Liễu Như ngẩn ra, hiển nhiên là bất ngờ. Những năm gần đây, nàng bộ dạng hơn người, nam tử thích nàng nhiều như ong bướm, nàng muốn gió được gió, muốn muốn mưa được mưa, một ánh mắt vừa lòng, có thể làm cho nam tử vì nàng điên cuồng.

Nhiều năm như vậy, nàng kiêu căng đâu dễ dàng rung động, Mộ Đồ Tô lại coi như giày cũ, căn bản chưa để vào mắt. Bây giờ, nàng buông hổ thẹn, cũng lọt vào chửi rủa, bảo tâm hồn yếu ớt của nàng làm sao chịu được?

Liễu Như ngăn chặn tức giận đang phun trào, vẻ mặt ôn hoà nói: “Hoa Lạc suy tư quân thành tật, nhất thời vui mừng quá mức, mong Bùi công tử tha thứ.”

“Hừ.” Bùi Cửu hoàn toàn không để ý tới Liễu Như đứng bên cạnh hắn cố tình yếu ớt mảnh mai. Liễu Như khẽ cắn môi, nhất quyết, tay đỡ thái dương, ngẩng đầu mê mang nhìn trời, “Sao đột nhiên trời lại chuyển động, chuyển động?”

Thân mình nghiêng một cái, lảo đảo hướng Bùi Cửu. Bùi Cửu mau lẹ, từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên. Vì thế, Liễu Như ngã vào trên người Trần Thạch Sùng luôn luôn bị dội nước lạnh mà mất đi ý chí chiến đấu trong cuộc sống.

Bạch Chỉ ngồi đối diện, tha thiết mong chờ nhìn trò khôi hài.

Bùi Cửu nhìn Bạch Chỉ liếc mắt một cái, không dám nhìn thẳng, cũng không biết vì chột dạ mới vừa rồi hiểu lầm nàng hay là sao , hắn phất tay áo nói: "Dâm – phụ!"

Bùi Cửu dường như cực thích nói hai chữ này? Bạch Chỉ bất mãn hắn há mồm ngậm miệng một câu "Dâm – phụ" . Nàng nhân tiện nói: "Thế gian này dâm – phụ chiếm đa số, ta khuyên ngươi ra nước bùn mà không bị nhiễm như Bùi công tử vẫn nên ít ra ngoài thì tốt hơn, ngoan ngoãn ở kinh thành làm thiếu gia phong lưu."

Trên mặt Bùi Cửu vừa xanh vừa trắng, nghiến răng nghiến lợi, "Bạch Chỉ!"

"Làm chi? Bùi công tử?" Bạch Chỉ hướng hắn quyến rũ cười, trừng mắt nhìn, thập phần "dâm – phụ". Bùi Cửu ngẩn ra, giống như bị người đánh lén, có chút thất thần.

"Khụ khụ." Liễu Như ngồi đối diện Bạch Chỉ lấy ho khan để ra hiệu nàng kiềm hãm một chút.

Bùi Cửu chậm rãi phun ra hai chữ, "Dâm- phụ!" Liền phất tay áo rời đi như chạy trốn.

Trần Thạch Sùng bi phẫn chưa tán thâm tình nhìn Liễu Như một cái, vui vẻ cùng Bùi Cửu rời đi.

Hai người như gió thổi qua, để lại tàn cục hỗn độn như bị càn quét. Liễu Như như hổ rình mồi liếc Bạch Chỉ, "Ngươi cùng Bùi Cửu nhận thức? Sao hắn biết ngươi tên Bạch Chỉ?" Bạch Chỉ không để ý tới, mắt lạnh nói: "Ngươi nhanh chóng đi đi, nếu ca ca ngươi đến, ngươi tìm không ra lý do ở đây."

"Gần đây ca ca ta không rảnh đến Phượng Tiên lâu."

Bạch Chỉ nhíu mày, vậy người gọi nàng đến không phải Liễu Kế, chớ không phải là người trước mắt? Liễu Như? Bạch Chỉ nhíu mày hỏi: "Nói đi, ngươi bảo ta đến có mục đích gì?"

"Phụ trợ ta a!" Liễu Như thật là đúng lý hợp tình, "Bộ dạng của ta đẹp hơn ngươi, Trần Thạch Sùng nhìn thấy ngươi đôi mắt đã sáng lên, nếu nhìn thấy ta, biết ta mới thật là Hoa Lạc, hắn sẽ tâm hoa nộ phóng, mới biết hai chữ 'kinh diễm' là như thế nào!"

"…" Bạch Chỉ bình tĩnh tức giận, miễn cưỡng tươi cười, "Ngươi học được chiêu này ở chỗ nào ?"

"Thanh lâu!" Liễu Như cười nói: "Trước kia ta nữ phẫn nam trang dạo thanh lâu, tú bà phái một đống mỹ nữ hơi có tư sắc tiến đến. Lúc đó ta cảm thấy tư sắc của nữ tử thanh lâu rất tốt, xem ra là một thanh lâu khá được. Cho đến khi tú bà chậm chạp mời đến hoa khôi, thời khắc đó, ta chỉ cảm thấy kinh diễm, dường như nữ tử này đã trở thành đứng đầu."

Bạch Chỉ không nói.

Liễu Như tiếp tục nói: "Sau này ngẫm lại, hoa khôi kia cũng chỉ thường thôi, có điều bị nữ tử khác phụ trợ trở nên xuất chúng."

Bạch Chỉ giật nhẹ môi, "Ngươi vì làm cho bản thân kinh diễm, để ta tới phụ trợ ngươi, đúng không?"

Liễu Như mỉm cười gật đầu.

"Ta thấy kinh diễm thì không có, ngược lại là kinh hách."

Sắc mặt Liễu Như trắng nhợt.

"Ngươi làm tất cả đơn giản là muốn trả thù người ấu đả ngươi, vì sao đột nhiên phản chiến, dời mục tiêu?" Bạch Chỉ nâng cốc, nhàn nhàn nhấp ngụm trà, chờ đợi nguyên do "kinh hách". Liễu Như điên giống như nàng kiếp trước, nàng không tin Liễu Như không chung tình, nói thay đổi liền thay đổi.

"Ta nhận ra được thanh âm kẻ đã đánh ta, không phải Trần Thạch Sùng, là Bùi Cửu."

"…"

Đôi mắt Liễu Như nảy sinh ác độc, "Xuống tay nặng như thế, kiểu gì cũng phải thiến hắn, làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn."

"Cân nhắc…" Lời còn chưa dứt, Liễu Như không kiên nhẫn nói: "Không cần khuyên ta, Liễu Như ta có thù tất báo, tuyệt không hàm hồ bỏ qua."

Sắc mặt Bạch Chỉ trắng bệch, nói gì thì nói Bùi Cửu cũng là vị hôn phu kiếp trước của nàng, nếu như kiếp này bất hạnh, tiếp tục tiền duyên, Bùi Cửu bị thiến, chịu khổ chẳng phải là nàng? Việc này nàng suy nghĩ nhiều lắm , có thể tránh thì tránh.

"Ăn đủ chưa? Chúng ta hồi phủ." Liễu Như không kiên nhẫn nhìn Bạch Chỉ tâm sự chồng chất.

"Chúng ta dẹp đường hồi phủ đi." Bạch Chỉ đứng dậy.

Liễu Như buông một thỏi bạc. Bạch Chỉ nói: "Không cần nhiều như vậy."

"Thưởng cho tiểu nhị bị giật mình."

"…"

Liễu Như làm "phụ trợ" thật đúng là tỉ mỉ. Cố ý làm cho lầu hai chỉ có một nữ tử là nàng. Này giật mình tiểu nhị, nên thưởng.

Thưởng cái bạt tai!

***

Qua mấy ngày, Bạch Chỉ mệnh Thanh Hà chú ý hành động của Liễu Như nhiều hơn. Mới đầu Thanh Hà không hiểu Bạch Chỉ tại sao đột nhiên lại hứng thú với Liễu Như như vậy. Bạch Chỉ giải thích nói: "Nàng sẽ hạ thủ với người trong lòng ta, ngươi nói ta có thể không ngăn cản sao?"

Thanh Hà liền giống như bị ác quỷ nhập thân, tràn ngập ý chí chiến đấu.

Thanh Hà báo lại, Liễu Như đặt một gian phòng ở Phượng Tiên lâu. Bạch Chỉ hiểu, Liễu Như muốn hành động . Ngày thứ hai, Liễu Như phái người mời Bùi Cửu, Bùi Cửu thế nhưng lại đáp ứng lời mời .

Bạch Chỉ âm thầm phỉ nhổ Bùi Cửu giả đứng đắn ở trong lòng, còn không phải bị mỹ nhân mê tâm trí. Bạch Chỉ vì "tiền duyên" bất hạnh trong tương lai, chỉ phải kiên trì vì Bùi Cửu "vượt lửa qua sông" .

Nàng âm thầm tới phòng mà Liễu Như đặt trước, thấy có giường, tâm lập tức trầm xuống. Liễu Như thật đúng là hạ vốn gốc. Nàng đem một bao thuốc mê thiêu đốt trong lư hương, tự ăn giải dược trước.

Chỉ cần Liễu Như hôn mê, sẽ không có sức lực đi hoạn Bùi Cửu. Bùi Cửu đối với Liễu Như bị mê choáng váng sẽ không làm gì đi? Nàng có thể yên tâm vô tư chờ đợi "tiền duyên" đến.

Nàng định ra ngoài, trước cửa đột nhiên có tiếng bước chân. Bạch Chỉ thầm kêu không hay ho, lập tức trốn vào bình phong.

Đến là Bùi Cửu, hắn còn đến sớm hơn so với Liễu Như.

Hắn bị tiểu nhị mang vào phòng, thấy giường, đôi mắt trầm trầm, mặt có vẻ giận ngồi ở bên bàn, nhẫn nại chờ đợi.

Bạch Chỉ buồn bực, tên sắc phôi bị sắc đẹp mê hoặc, đến sớm như vậy làm chi? kế hoạch tốt đẹp của nàng, đều bị hắn quấy rầy.

Mê dược có tác dụng, Bùi Cửu "đông" một tiếng ngã gục trên bàn.

Bạch Chỉ định đi ra đút giải dược cho hắn, cửa "Chi nha" một tiếng mở. Liễu Như đi đến.

Xong rồi…

Bùi Cửu sẽ bị thiến!

Hiển nhiên Liễu Như không ngờ Bùi Cửu lại đến trước nàng, nàng thấy Bùi Cửu gục xuống bàn, đẩy hai cái, phát hiện hắn không thể tỉnh lại trong chốc lát, khóe miệng nổi lên ý cười, khiêng hắn lên giường, trực tiếp rút đao ra, chuẩn bị xuống tay.

Một đao kia vung xuống thì toi!

Bạch Chỉ không để ý hậu quả liền xông ra ngoài.

"Biểu muội! Không cần."

Liễu Như giơ đao lên cao mắt lạnh bắn về phía Bạch Chỉ, cả người Bạch Chỉ run run, độ ngoan tuyệt kia nàng không thể theo kịp. Nàng cả gan đi lên định ngăn cản.

"Biểu muội, có thể ngươi không biết hắn là người phương nào. Hắn là con của Bùi đại tướng quân, một đao của ngươi vung xuống, hậu quả thực nghiêm trọng."

Liễu Như nhíu mi, nhìn Bùi Cửu đang ngã trên giường.

Bạch Chỉ định yên lòng, Liễu Như lại lạnh lùng cười rộ lên: "Thì tính sao? Ai biết là ta thiến hắn?" Thanh đao trên đỉnh đầu hung hăng đâm xuống.

Khi đó đầu óc Bạch Chỉ trống rỗng, phấn đấu quên mình vọt qua, bắt lấy tay nàng, "Biểu muội, xin nghĩ lại!"

"Buông ra, kẻ sĩ thà chết chứ không thể nhục, ta có giận thì phải xả giận, có thù phải báo thù, tuyệt không mềm lòng." Sức lực của Liễu Như khá lớn, nếu không phải lúc trước Bạch Chỉ rèn luyện cường thân kiện thể, sức lực như thế này nàng không ngăn chặn được.

"Vậy biểu tỷ đối đãi với ngươi như thế nào?" Bạch Chỉ quát bảo ngưng nàng lại, buồn giận lẫn lộn ngắm nhìn Liễu Như.

Liễu Như ngẩn ra, "Cũng tạm."

"Ta yêu hắn, ta không có hắn không được, vì biểu tỷ, xin hãy thả hắn." Bạch Chỉ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, giống như thề non hẹn biển, ánh mắt chân thành, ngữ khí trịnh trọng, khí thế mạnh mẽ, làm cho Liễu Như mềm nhũn.

Liễu Như mím môi, nghẹn khuất buông đao, đứng nghiêm một lúc rồi che mặt khóc chạy ra khỏi phòng.

Thật sự là khiến nàng rất khó xử.

Bạch Chỉ thấy Liễu Như rời đi, thở dài một hơi, đột nhiên nghĩ đến Bùi Cửu hôn mê chưa tỉnh, vọi vàng xoay người lấy ra giải dược từ bên hông cho hắn ăn vào, lại nhìn cẩn thận, hai gò má Bùi Cửu đỏ ửng, hơi thở không đều, có triệu chứng xung huyết.

Bạch Chỉ kinh hãi, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hít vào quá nhiều mê dược, dẫn đến bệnh trạng khác? Không được, cần tìm đại phu."

Nàng vừa đứng lên chuẩn bị rời đi, cổ tay bị người khác túm lấy. Bạch Chỉ kinh ngạc xoay người, chỉ thấy Bùi Cửu đỏ từ mặt đến cổ, ngữ khí hơi có vẻ không được tự nhiên, đôi mắt không dám nhìn thẳng nàng, hắn nói: "Ta vẫn chưa té xỉu."

Sắc mặt Bạch Chỉ trắng bệch…

Nàng không tin tưởng lắm hỏi: "Sao có thể? Rõ ràng có mê dược."

"Từ nhỏ đã lớn lên cùng với thuốc, rất nhiều loại dược đã miễn dịch. Chính là mê dược, không đủ liều."

"Vậy sao ngươi lại giả bộ bất tỉnh?" Bạch Chỉ tức giận quả muốn dậm chân.

Bùi Cửu lại sung huyết, mất tự nhiên không nhìn Bạch Chỉ, chậm rãi nói: "Ta chỉ muốn xem rốt cục có âm mưu gì, ai lại nghĩ tới…" Hắn nhìn Bạch Chỉ, buông mi mắt xuống, không nói gì nữa.

Ai lại nghĩ tới nghe được một câu thổ lộ kinh thiên động địa, cảm động trời đất! Bạch Chỉ âm thầm giúp Bùi Cửu bổ sung một câu trong lòng. Lần này, nàng không nghĩ tới chuyện giải thích thêm nữa, mà đứng thẳng sống lưng, quyết đoán nói: " Vậy có phủ nhận hay không?"

Kỳ thực Bạch Chỉ đang nửa giả nửa thật. Hoàn thành duyên phận chưa xong kiếp trước, không phải là chuyện không tốt. Nếu hắn có ý với nàng, nàng sẽ biết thời biết thế. Nếu vô tình với nàng, nàng sẽ mỉm cười từ bỏ. Tuổi Bạch Chỉ không còn nhỏ nữa, Bạch Uyên thúc giục, cùng việc sống lo lắng hãi hùng ở Bạch phủ, không bằng sớm mang Liễu thị đi xa.

Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ cười như không cười, thẹn quá thành giận, dáng vẻ quê mùa mắng lại: "Dâm phụ!"

Bạch Chỉ thở dài dưới đáy lòng, chưa đủ lửa, đành phải mỉm cười từ bỏ. Bạch Chỉ hạ thấp người với hắn: " Dâm phụ thất lễ, hẹn gặp lại Bùi công tử."

Rời đi không hề quyến luyến, làm cho Bùi Cửu không rõ tình cảm của nàng, là thật hay giả…

Trước khi rời Liễu phủ, Bạch Chỉ tới sân của Liễu Như thăm một chuyến. Chưa từng nghĩ tới, nửa đường lại bị nha hoàn của Liễu Như cản lại, nói là thân mình Liễu Như không khỏe, không thể gặp khách. Bạch Chỉ đành phải thôi, bị sập cửa vào mặt đành phải trở lại sân của mình.

Thanh Hà ở trong phòng chờ đã lâu, trong tay nàng cầm một phong thư đưa cho Bạch Chỉ, " Lão gia gửi thư nhà tới."

Bạch Chỉ đón nhận không tình nguyện cho lắm. Thư của Bạch Uyên, nàng sợ cực kỳ. Trong thư viết: 'vô tình gặp một thư sinh, gia thế giàu có, không chê thanh danh nữ nhi bị tổn hại. Mong nữ nhi mau về thăm hỏi.' Bạch Chỉ cười lạnh trong lòng, vội vàng mong nàng xuất giá như vậy, ngay cả phụ thân mắt cao hơn đỉnh cũng chấp nhận cả thư sinh, chắc chắn có vấn đề.

Kỳ thật Bạch Chỉ cũng đoán ra một phần, tất nhiên có Nhị nương châm ngòi thổi gió gây khó dễ. Bạch Uyên trông cậy nàng gả cho Bùi Cửu, qua loa gả nàng cho một tên thư sinh như vậy, có lẽ trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Cũng thế, đằng nào cũng phải lấy chồng, thư sinh thì thư sinh, chỉ cần rắp tâm không bất chính, thái độ làm người ngay thẳng, làm thê so với về sau bị Bạch Uyên làm đá kê chân bán đi làm thiếp còn tốt hơn. Tình cảm của nàng đối với Bạch gia vốn mỏng, có chuyện gì hay không, nàng chưa từng để bụng, chỉ là trong nhà còn có Liễu thị, nàng còn băn khoăn.

Bạch Chỉ nói với Thanh Hà, " Dọn đẹp hành trang, chuẩn bị hồi phủ."

Thanh Hà ngẩn ra, "Nhanh như vậy?"

"Sao? Ngươi muốn ở đây định cư?" Bạch Chỉ nhếch mi, chỉ cảm thấy Thanh Hà càng thêm cổ quái. Lúc ấy sống chết không chịu theo tới, hiện giờ lại lưu luyến không rời.

"Không." Thanh Hà phục tùng lui ra.

Bạch Chỉ nghĩ, nên cùng cậu và biểu ca nói lời từ biệt.

Bạch Chỉ rời đi quá đột nhiên, Liễu Kế biết được Bạch Chỉ phải trở về thâu đêm, có chút kinh ngạc, "Xảy ra chuyện gì?"

"Vội vã lập gia đình." Bạch Chỉ nói đùa, " Đã lớn rồi, thật vất vả mới có người muốn lấy gái lỡ thì như ta, tất nhiên phải khẩn cấp vô cùng lập gia đình."

Liễu Kế nhíu mi, bình tĩnh nói: "Không tin."

"Mấy ngày nữa tin vui truyền đến, biểu ca sẽ biết." Khóe miệng Bạch Chỉ giơ lên, con người sáng ngời lấp lánh động lòng người, Liễu Kế nhìn ngẩn người, muốn nói lại nghẹn trong cổ họng, chậm chạp nói không nên lời.

"Liễu Như nói, ngươi rất yêu Bùi Cửu." Liễu Kế gian nan nói.

Đúng là Liễu Như miệng rộng. Bạch Chỉ thầm trợn trắng mắt, trên miệng lại mỉm cười, "Nhưng người ta lại không thích mình a."

"Chỉ vì Bùi Cửu không thích ngươi, ngươi lại cam chịu, tùy tiện gả đi sao?" Liễu Kế có chút kích động.

Bạch Chỉ tinh tế nghĩ nghĩ, biểu hiện có vẻ rất thật, sau đó trịnh trọng gật đầu. "Đúng vậy, thương nát lòng…"

"…" Liễu Kế không nói một lời.

Bạch Chỉ nghẹn cười, "Được rồi được rồi, những lời nói nặng nề nói ra cũng vô nghĩa. Biểu ca, lần sau đến Tô thành uống rượu mừng của ta."

"…" Liễu Kế tiếp tục trầm mặc. Bạch Chỉ thấy Liễu Kế không nói lời nào, hạ thấp người nói, " Vậy biểu muội đi thu dọn đồ đạc, cáo từ trước."

"…" Liễu Kế vẫn trầm mặc như trước.

Bạch Chỉ mới vừa bước ra cánh cửa định đi về sương phòng, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng hô của Liễu Như: " Ngươi yêu Bùi Cửu như sinh mệnh, sao lại dễ dàng buông tha như thế? Cái này gọi là yêu sao?"

Bạch Chỉ thú vị cười nói. "Vậy như thế nào mới gọi là yêu?"

"Phi quân không lấy chồng, nguyện vì quân tử."

Thật giống nàng trước kia! Bạch Chỉ cảm khái tự đáy lòng. Trước kia nàng cũng từng như vậy? Trừ bỏ Mộ Đồ Tô ai cũng không lấy, mất tự tôn đi làm thiếp của hắn, yêu đến tuyệt vọng, yêu đến chết. Một Bạch Chỉ như vậy đã sớm chết hòa vào bụi đất, lại một lần nữa lấy được sinh mệnh, nàng sợ yêu, sợ hãi mình từng như vậy.

Bạch Chỉ cười: "Quân chết sống cũng không yêu ta? Có thể cưỡng cầu điều gì? Không cưỡng cầu được, chẳng bằng hào phóng buông tay."

"Có thể buông tay cũng là yêu hay sao?" Liễu Như cười nhạt, "Ta xem thường ngươi, biểu tỷ, ngươi là một nữ tử yếu đuối không có năng lực."

"Ngươi muốn nói như vậy cũng chẳng sao. Có điều, ngươi tự giải quyết cho tốt." Bạch Chỉ xoay người đi hướng sương phòng mình.

Nàng nên thu dọn hành lý, về nhà lập gia đình.

Về phần yêu, nàng đã sớm mắc cạn trong cái chết thảm đạm vô tận từ kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trên đường trở về nhà, Bạch Chỉ dần độn ngủ. Con ngựa đột nhiên ngừng lại, thân mình nàng suýt nữa văng ra ngoài. Đầu gối Bạch Chỉ đánh vào vòng bảo hộ, đau nhe răng trợn mắt. Đang định phát hỏa, Thanh Hà từ bên ngoài vén mành lên, khó xử nói: "Tiểu thư…"

"Chuyện gì?" Bạch Chỉ dụi dụi đầu gối bị thương, nhíu mày hỏi.

Thanh Hà đáp lại: "Bùi công tử cầu kiến."

Bạch Chỉ kinh ngạc, sao hắn biết nàng rời đi Đồng thành? Hắn đến tiễn? Bạch Chỉ mang theo nghi hoặc xuống xe ngựa, chỉ thấy Bùi Cửu thở hổn hển, muốn nói lại thôi nhìn nàng. Bạch Chỉ hỏi: "Bùi công tử cố ý đến tiễn?"

Bùi Cửu dắt ngựa đi tới, "Suốt đêm trở về Tô thành làm chi?"

Bạch Chỉ cười đáp: "Nhận được thư nhà, sợ hãi trong nhà xảy ra chuyện, trở về xem thế nào."

"Không cho phép." Ngữ khí Bùi Cửu mang theo tức giận cùng mệnh lệnh.

Bạch Chỉ kiềm hãm tươi cười, một bộ nghiêm trang.

Bùi Cửu rầu rĩ mắng nàng một câu, "Gỗ mục không thể đẽo!"

"Bạch Chỉ làm theo lời Bùi công tử, sao lại mắng ta?"

"Ta muốn mắng ngươi." Bùi Cửu tức giận nói.

Bạch Chỉ cảm thấy quái lạ, hắn vội vội vàng vàng chạy tới, là đến mắng nàng? Nàng tự nhận là bản thân không hề sai lầm, không khoan khoái cho lắm nói: "Bùi công tử mắng xong chưa? Bạch Chỉ còn sốt ruột muốn đi."

Bùi Cửu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, ngóng trông nàng còn lời khác muốn nói cùng hắn. Nhưng bộ dáng "không lời nào để nói" của Bạch Chỉ thật sâu đau đớn hắn, dũng khí bành trướng mà ra nháy mắt bụi tan khói diệt.

"Tái kiến, gỗ mục." Hắn nói xong bốn chữ này, hơi có chút hối hận.

Bạch Chỉ cười khẽ, "Không biết sao, ta cảm thấy dâm – phụ tương đối dễ nghe hơn một chút."

Bùi Cửu nhìn nàng, miệng kín như bưng. Nàng tươi cười luôn thanh nhạt như vậy, không biết là thật hay giả, cũng như những huynh đệ tỷ muội bên người hắn. Bởi vì làm người như thế quá mệt, hắn cố ý làm thối thanh danh bản thân , lưu luyến phố hoa, bất cần đời ăn chơi trác táng. Hắn giả bộ ốm yếu, cùng thế vô tranh như khách qua đường. Hắn không theo phụ thân tòng quân, không theo huynh trưởng học văn vẻ, rời xa quan trường, đi thăm thú nhân gian, nhìn hoa ngắm cỏ.

Bùi Cửu vươn tay niết mặt Bạch Chỉ, "Không cần cười như vậy, thực xấu."

Bạch Chỉ giật mình, nhưng lại tùy ý hắn vô lễ, không trốn tránh.

Bùi Cửu ý thức được mình thất thố, buông tay.

Lần này nàng cười thật tươi đẹp, trong suốt như nước suối.

Bùi Cửu giật mình, cũng nở nụ cười, "Dâm- phụ! Hẹn gặp lại." Một lát sau, hắn cuối cùng nói ra mục đích lần này đến đây, "Không cần tùy tiện lập gia đình."

Tươi cười trên mặt Bạch Chỉ hơi cứng đờ, lập tức lại cười toe, "Công tử quản thật nhiều ."

Bạch Chỉ lên ngựa rời đi là lúc, Bùi Cửu đứng ở tại chỗ, nhìn theo nàng.

Kỳ thực Bạch Chỉ là chạy trối chết.

Bạch Chỉ dựa vào cửa sổ nhỏ bên cạnh xe ngựa, nhìn bầu trời xanh. Thanh Hà từ ngoài xe thò đầu vào, che miệng cười hỏi Bạch Chỉ, "Tiểu thư cùng Bùi công tử lại tư định chung thân?"

Bạch Chỉ bật cười, "Ta muốn cùng hắn tư định chung thân, có điều hoa rơi cố ý nước chảy vô tình."

"Làm trò. Em thấy Bùi công tử đối tiểu thư có tình, nếu không tại sao lại chạy tới khuyên tiểu thư không cần tùy tiện lập gia đình?"

Bạch Chỉ thấy lời này có chút đạo lý, "Nếu không quay xe ngựa lại, ta cầu thân với Bùi Cửu? Rèn sắt khi còn nóng?"

"Tiểu thư, dè dặt!" Thanh Hà thập phần bất mãn nhíu mày. Bạch Chỉ nhếch miệng cười! Nếu như Bùi Cửu đối nàng cố ý, không ngại thử một lần. Chỉ tiếc hắn chưa rõ thái độ, nàng cũng không dám tự coi nhẹ mình, hoặc là… không dám mơ tưởng hão huyền. Kiếp trước, bản thân miên man suy nghĩ quá nhiều, cho rằng nỗ lực sẽ thành công, lại không biết, trên phương diện cảm tình, một cây làm chẳng nên non.

Bị rắn cắn một lần sợ dây thừng ba năm, nàng thật sự rất sợ "cảm tình".

Không bằng chấp nhận cùng "tên thư sinh" trong thư nhà nhắc tới, một đời an ổn, năm tháng yên lành.

Nhưng khi Bạch Chỉ trở lại Tô thành, không thấy đến "tên thư sinh" một lòng muốn gả, lại thấy toàn phủ gia đinh ôm tay áo lau lệ, vác gói đồ rời đi Bạch phủ.

Trong nhà có người mất? Trong lòng Bạch Chỉ run lên, chạy vội tới chính đường, đã thấy nhị nương ngồi ở một bên nhàn nhã ăn điểm tâm, quản gia ngồi ở một bên phát bạc cho gia đinh.

Bạch Chỉ không hiểu, đi lên hỏi, "Đây là làm gì?"

Nhị nương thấy Bạch Chỉ đã trở lại, châm chọc nói: "Ta đã nói, ngàn vạn lý do cũng không có tác dụng bằng cho ngươi một người nam nhân. Nhìn xem tốc độ của ngươi, thật đúng là ra roi thúc ngựa trở về?"

"Thư sinh" chỉ là ngụy trang, nói vậy cũng là nhị nương nghĩ ra.

Bạch Chỉ nín thở, điều chỉnh tâm trạng, miễn cưỡng mỉm cười hỏi: "Nhị nương, không biết trong nhà có biến cố gì? Phái gia đinh rời đi, chớ không phải là cha bị mất chức?" Nàng không hiểu sao lại hưng phấn, nếu bị mất chức, thật đúng là việc vui lớn.

"Vừa vặn ngược lại, quan thăng ngũ phẩm, Binh bộ lang trung, lên kinh làm quan." Nhị nương kiêu ngạo, nhướng mày cười.

Nhất thời sắc mặt Bạch Chỉ tái nhợt.

Nhị nương lải nhải nói: "Ít nhiều nhờ Bạch Thược không chịu thua kém, mua lại gia trạch cũ của thái phó thải tử, quan trọng nhất cũng là tài hoa của cha ngươi, làm cho thái phó bị thuyết phục."

Lại là muội muội giật dây, lại là thái phó thái tử tiến cử, lại là Binh Bộ lang trung! Cùng kết quả kiếp trước giống nhau như đúc, nàng chỉ thay đổi được quá trình, kết quả lại không thay đổi.

Bạch Chỉ cảm thấy thân mình vô lực, suýt nữa ngã xuống, vẫn là Thanh Hà kịp thời đỡ lấy.

Nhị nương khinh miệt cười, "Đừng kích động, nông dân lên kinh, có rất nhiều việc cần chuẩn bị, lão gia vội cho chức quan mới, nhà này cần có người quản lý. Đại tỷ ở trong nhà là lớn nhất, tự nhiên làm chủ."

Ý tứ sáng tỏ, Liễu thị ở lại Tô thành quản lý nhà cũ, còn nàng ta tràn ngập phấn khởi theo Bạch Uyên lên kinh thành nhận chức.

Trong lòng Bạch Chỉ cười lạnh, hiện tại mới nghĩ đến nương nàng là lớn nhất?

Nếu không phải trong lòng Liễu thị có Bạch Uyên, sợ Liễu thị lo lắng Bạch Uyên, Bạch Chỉ nhất định sẽ mặt mày hớn hở đón nhận việc này.

Bạch Chỉ không cùng nhị nương nhiều lời vô nghĩa, không nhìn nàng, hỏi quản gia đang đứng một bên, "Lão gia ở đâu?"

"Lão gia ở thư phòng sửa sang lại văn kiện."

"Được rồi." Bạch Chỉ cảm thấy nên cùng Bạch Uyên nói chuyện.

Nhị nương thấy Bạch Chỉ không để ý đến mình, có chút khó chịu, ở sau lưng Bạch Chỉ xem thường, "Nhãi ranh, về sau cho ngươi khóc ."

Bạch Chỉ đi thư phòng tìm Bạch Uyên, Bạch Uyên đang cùng một vị ma ma nói chuyện. Vị ma ma này hơn nửa đời sống trong Bạch phủ , Bạch phủ có thể nói là ngôi nhà thứ hai của nàng. Nàng đang than thở khóc lóc thỉnh cầu Bạch Uyên không cần đuổi nàng rời đi, trên mặt Bạch Uyên lại lạnh nhạt, "Ta đã thăng tới kinh quan, còn cần tòa nhà ở Tô thành làm chi? Giữ lại các ngươi ở trong nhà, cung làm tổ tông hay sao?"

"Lão gia, tuổi tác ta lớn như vậy , con tàn tật, còn phải dựa vào ta nuôi sống. Xin lão gia thương xót, nuôi sống hai mẹ con chúng ta đi."

"Nếu như ngươi không đi, ta gọi gia đinh cưỡng chế đuổi ngươi đi?" Bạch Uyên nhướng mày, trên mặt lộ ra ác độc.

Qua cầu rút ván, chỉ lo bản thân, là tác phong nhiều năm qua của Bạch Uyên. Bạch Chỉ luôn nhìn ở trong mắt, cho nên hành vi lần này, nàng thấy thật đạm. Lão ma ma rưng rưng rời đi, nhìn thấy Bạch Chỉ, lão lệ tung hoành khóc kể: "Tiểu thư…"

Bạch Chỉ an ủi nói: "Tiếp tục cuộc sống của ngươi, việc này, ta làm chủ."

Lão ma ma kinh hỉ một chút, đang chuẩn bị nói cảm tạ, bị Bạch Chỉ ngăn lại, "Ngươi trước đi xuống, ta có việc thương lượng cùng lão gia."

"Vâng." Lão ma ma thức thời rời đi.

Bạch Chỉ bước vào cửa, Bạch Uyên đang sửa sang lại văn thư, thấy Bạch Chỉ đến , cũng không ngừng tay, hắn nói: " Nhị nương ngươi nói không sai, vừa nghe có nam nhân muốn lấy ngươi, trên người liền mọc bánh xe chạy như bay về nhà ."

Bạch Chỉ đi thẳng vào vấn đề, "Chúc mừng cha sẽ được toại nguyện lên kinh làm quan. Khi nào nhận chức?"

"Nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng."

"Nghe nhị nương nói, cha không mang theo nương đi kinh thành, để nương ở lại trông sân nhà quạnh quẽ?"

Bạch Uyên tạm dừng việc trong tay, "Nương ngươi thân thể không tốt, sợ không hợp đất đai. Vả lại chức quan mới, có nhiều sự tình cần chuẩn bị, chờ hết thảy dàn xếp tốt, ta sẽ cho nương ngươi cùng ngươi đi kinh thành đoàn tụ."

"Cha nghĩ thật chu đáo. Khắp nơi vì nương suy nghĩ."

Bạch Uyên thấy lời này của Bạch Chỉ có gai, đâm hắn rất không thoải mái. Hắn nhíu mày, mặt mang vẻ giận hỏi: "Chỉ Nhi tìm cha có chuyện gì?"

"Cũng không có việc. Thầm nghĩ cùng phụ thân nói, tiểu đệ ở ngoài đọc sách, chúng ta mới viết thư nhà báo tin cho hắn, qua mấy ngày nữa hắn có lẽ sẽ trở về."

Sắc mặt Bạch Uyên trắng nhợt, "Thật không? Rất tốt."

"Vậy cha tiếp tục, Chỉ Nhi cáo lui."

Bạch Chỉ rời đi, trong lòng cười lạnh ba phần. Thân mình tiểu đệ cũng không tốt, sợ là đi kinh thành cũng sẽ không hợp khí hậu, hơn nữa cùng Liễu thị rất thân cận, để hắn cùng Liễu thị, không thể tốt hơn . Đến lúc đó Bạch Uyên trọng nam khinh nữ có thể bỏ được dòng độc đinh ở lại nhà cũ sao?

Tiểu đệ Bạch Chỉ là Bạch Thuật là con nhị nương. Bởi vì từ nhỏ yếu đuối nhiều bệnh, ở ngoài cần y, thuận tiện ra ngoài học tập. Một năm cũng chỉ trở về một lần. Quan hệ của Bạch Chỉ cùng Bạch Thuật không coi là rất tốt nhưng cũng không kém. Nhưng quan hệ của Bạch Thuật cùng Liễu thị lại rất thân, thậm chí còn hơn với mẫu thân thân sinh của hắn. Điều này làm cho Bạch Chỉ rất ngạc nhiên, sau này ngẫm lại, cũng thấy hợp lý.

Nhị nương vào Bạch phủ một năm liền sinh Bạch Thuật, có điều Bạch Uyên làm người có nguyên tắc "Tử làm vợ quản" , không để ý nhị nương đau khổ cầu xin, đem Bạch Thuật giao cho Liễu thị, một lần này chính là năm năm. Trong năm năm này địa vị của nhị nương tại đây rất ổn định, được Bạch Uyên sủng ái, ngay sau đó chưởng quản quyền tài chính trong Bạch phủ, cuối cùng ngay cả quyền nuôi con cũng về tay nàng, có thể nói là vui vẻ bắt đầu. Chính là đứa nhỏ không thân cận cùng nàng, đây là sự tiếc nuối duy nhất.

Bạch thuật là điểm công phá duy nhất giữa Bạch Uyên cùng nhị nương.

Bạch Chỉ lợi dụng Bạch Thuật, bức Bạch Uyên đi vào khuôn khổ, mang nàng cùng mẫu thân lên kinh!

Bạch thuật nhận được thư nhà, phong trần mệt mỏi trở lại. Vui mừng nhất không phải Bạch Uyên cùng nhị nương, mà là Liễu thị. Sáng sớm Liễu thị liền mệnh nha đầu trang điểm ăn vận cho nàng, mệnh đầu bếp hôm nay làm nước đậu xanh Bạch Thuật thích nhất.

Liễu thị luôn luôn thanh tâm quả dục rất ít khi dao động như vậy, thân là thân nữ nhi của Liễu thị, Bạch Chỉ rất ghen tị, trêu ghẹo Liễu thị, "Nương, người cần phải nhớ con mới là thân sinh nữ nhi của người a!"

Liễu thị giả bộ tức giận, "Hồ nháo. Thuật Nhi là mầm mống duy nhất của cha ngươi, người một nhà, làm sao lại khách khí?"

Lại là Bạch Uyên! Nhất thời Bạch Chỉ không có hứng thú. Có khi nàng rất không hiểu nương của nàng, Bạch Uyên đối xử với nàng như thế, nàng vẫn vì hắn suy nghĩ mọi điều, lúc nào cũng vướng bận, nàng không cho rằng đây hiền lành, mà là si ngốc.

Nữ tử si ngốc, sẽ chỉ làm nam nhân xem thường, không quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hôm nay ngày rất đẹp, trời trong nắng ấm. Bạch Chỉ nhận được thư Bạch Thuật, nói hôm nay hắn trở về nhà. Cả nhà đều kiễng chân trông ngóng, từ khi mặt trời mọc phía đông đến khi ngả về phía tây, cũng không nhìn thấy Bạch Thuật.

Liễu thị là người thất vọng nhất. Sắc trời tối xuống, hi vọng cũng tan, Liễu thị không chống đỡ được, sắc mặt tái nhợt, không chịu nổi, té xỉu. May mà Bạch Chỉ tay mắt lanh lẹ, kịp thời đỡ lấy.

Nhị nương ở bên cạnh trào phúng nói: "Đại tỷ, thân mình không khỏe, chớ cố gắng, Thuật Nhi là con ta, tâm ý của ngươi ta lĩnh ."

Liễu thị mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Trong lòng Bạch Chỉ cực kì khó chịu, trả lời lại một cách mỉa mai, "Nhị nương khách khí, Thuật Nhi là con của Bạch gia, gốc rễ duy nhất, không thương Thuật Nhi thì thương ai? Hơn nữa Thuật Nhi còn thân nương hơn so với người…" Bạch Chỉ mỉm cười, không tiếp tục, thuận lợi thấy sắc mặt nhị nương trắng bệch, hơi thở không ổn.

Bạch Uyên bên cạnh nhíu mày không kiên nhẫn, "Được rồi, đều giải tán, nên làm gì thì làm đi. Hinh nhi , ngươi đi theo ta, ta có việc nói với ngươi."

Liễu thị gật đầu.

Bạch Chỉ nhịn không được nhíu mày, trong lòng vọt ra dự cảm không tốt. Nàng thiệt tình sợ Liễu thị một mình nói chuyện cùng Bạch Uyên. Liễu thị cho tới bây giờ không bao giờ cự tuyệt Bạch Uyên, Bạch Uyên bảo nàng đi tây nàng sẽ không đi hướng đông. Nàng chết lặng yêu Bạch Uyên, "hiền lương thục đức", cho dù lọt vào bất công, cũng chỉ âm thầm rơi lệ. Liễu thị mấy năm nay bái phật cung phật, không phải thành kính hướng phật, mà là cảm thấy bản thân không thể giúp Bạch Uyên làm chuyện gì, nhị nương thay thế nàng toàn bộ, nàng thành "nhàn thê", như vậy chỉ có thể thành kính hướng phật, khẩn cầu trời xanh phù hộ Bạch phủ bình an, Bạch Uyên được như mong muốn.

Bạch Chỉ cho rằng đây là "ngu yêu" . Nàng muốn kéo Liễu thị trở lại con đường chân chính, nhưng bên trong Liễu thị bị Bạch Uyên độc quá sâu. Bạch Chỉ bất đắc dĩ, chỉ có thể tận lực bảo vệ nàng. Trước khi Liễu thị vào thư phòng Bạch Uyên, Bạch Chỉ lôi kéo Liễu thị nói: "Nương."

"Chuyện gì?"

Bạch Chỉ nói: "Có một số việc, chớ nhường nhịn, cha mấy năm nay, người tất nhiên hiểu rõ. Chỉ Nhi mặc dù biết nương thương Thuật Nhi, nhưng Thuật Nhi là lợi thế duy nhất của nương, nương đừng bỏ qua." Tất nhiên nàng biết Bạch Uyên tính toán gì, nhất định là lời ngon tiếng ngọt, dỗ Liễu thị, làm cho Liễu thị nhượng bộ từng bước, giành càng nhiều lợi ích cho nhị nương.

Bạch Uyên sớm không còn cảm tình với Liễu thị. Nếu không phải Liễu thị ngoan ngoãn không gây chuyện, thêm năm đó thư sinh Bạch Uyên nhờ thế lực nhà mẹ đẻ Liễu thị từng bước một thành Tô thành tri châu, Bạch Uyên đã sớm phù chính nhị nương vứt bỏ Liễu thị.

Nhị nương thấy Liễu thị "mềm lòng", mọi chuyện được một tấc lại muốn tiến một thước, Bạch Uyên cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Liễu thị dễ bắt nạt, Bạch Chỉ mặc dù không phản kích, nhưng cũng tận lực bo bo giữ mình, không cho bản thân phải ngậm bồ hòn.

Liễu thị mấp máy môi, muốn nói gì đó, cuối cùng hết than lại thở, lấy tay trấn an Bạch Chỉ, thấm thía nói: "Chỉ Nhi, nương tự có chừng mực, chớ lo lắng."

Bạch Chỉ ngược lại càng lo lắng .

Bạch Chỉ không yên trở lại biệt viện, thấy Thanh Hà ngồi xổm trên tảng đá nôn khan, bộ dạng rất khó coi. Bạch Chỉ tiến lên hỏi: "Thanh Hà, em làm sao vậy?"

Thanh Hà kích động đứng lên, lắc đầu như trống bỏi, "Không có việc gì, chắc là ăn phải thứ không sạch sẽ, có chút buồn nôn."

"Phòng ta có mứt hoa quả, em cầm ăn đi." Bạch Chỉ cũng không đem chuyện này để trong lòng, thuận miệng nói, tâm sự chồng chất trở về khuê phòng. Thanh Hà đi theo phía sau nàng trái lại với thần sắc bất định của Bạch Chỉ, thân thiết hỏi: "Tiểu thư, em nghe nói lão gia để phu nhân ở lại giữ nhà, mang nhị nương đi kinh thành."

"Em thấy việc này tốt hay không tốt?" Bạch Chỉ hỏi lại.

Thanh Hà nhíu mày nghiêm cẩn nói: "Đối với phu nhân, em cảm thấy tốt. Ngược lại đối với tiểu thư, vô cùng không tốt. Tiểu thư khuynh quốc khuynh thành, phàm phu tục tử ở Tô thành này sao có thể xứng đôi? Chỉ có công tử kinh thành tài trí hơn người mới có thể vào mắt tiểu thư."

Bạch Chỉ thật trầm tư, "Nhưng ta đã có A Cửu…"

"…" Thanh Hà nhất thời cứng lưỡi.

Bạch Chỉ che miệng cười trộm, trên mặt lại ra vẻ trấn định, "Thiếp làm bồ vi dai như tơ. Chỉ đợi quân làm bàn thạch. Thanh Hà, về sau chớ nghĩ đến việc đó ."

Thanh Hà gật đầu, thì thầm trong miệng, "Bùi công tử thật quá ngu dốt, không nhìn ra tâm tư của tiểu thư."

Bạch Chỉ phụ họa gật đầu, "Đây gọi là gỗ mục không thể đẽo!" Nói xong, Bạch Chỉ ngẩn người, trong đầu xoay quanh lời mắng của Bùi Cửu. Hắn bảo nàng là gỗ mục, có phải cũng có ý này hay không?

Lập tức, nàng bật cười. Cái tật hay miên man suy nghĩ của nàng còn chưa trị tận gốc. Nên tiếp tục kiểm điểm mới được.

Bạch Chỉ đang đợi Liễu thị đến, đèn cháy hết dầu, Liễu thị cũng không tới. Bạch Chỉ lo lắng, mệnh Thanh Hà đi xem thử, Thanh Hà còn chưa bước ra cửa, tùy tùng của Bạch Uyên vội vội vàng vàng chạy tới, "Tiểu thư, Thuật Nhi thiếu gia đã trở lại?"

"A?" Đã gần đến giờ tý, nửa đêm mới về? Nói vậy giữa đường xảy ra chuyện.

Bạch Chỉ lập tức bỏ xuống nữ hồng trong tay, theo tùy tùng đi đại sảnh gặp Bạch Thuật.

Kiếp trước, quan hệ của Bạch Chỉ cùng Bạch Thuật không mặn không nhạt, rất ít ở cùng nhau, tự khi Liễu thị gặp ôn dịch qua đời, số lần nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau này cả nhà Bạch phủ bị xử trảm, Mộ Đồ Tô chỉ buông tha hai người, một người là nàng, một người khác là Bạch Thuật.

Nguyên nhân trong đó, nàng đến nay không hiểu. Nàng chỉ biết, năm đó Bạch Thuật gọi Nam Chiếu tiểu công chúa là "tỷ", vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Đối với nàng, chưa bao giờ có nửa phần nhiệt tình, nhưng vào thời khắc cuối cùng cả nhà bị trảm, hắn lại cầu Mộ Đồ Tô, cho nàng một con đường sống.

Thật đáng giận, Nam Chiếu tiểu công chúa chiếm lấy người trong lòng của nàng, cũng chiếm lấy chí thân của nàng.

Ghê tởm hơn là chính nàng, nàng mù quáng theo đuổi tình yêu, phai nhạt tình thân.

Cuộc đời này, nàng sẽ tận lực giữ gìn mẫu thân, cùng với Bạch Thuật mà mẫu thân dùng sinh mệnh để yêu thương.

Bạch Chỉ đi tới đại đường, Bạch Thuật đang đứng trước mặt Liễu thị ngây ngô cười, Liễu thị một hồi oán trách lại một hồi đau lòng dùng khăn tay giúp hắn lau bùn đất. Nhị nương ngồi ở một bên quắc mắt trừng mi, tức giận sắp sôi lên.

Bạch Uyên thấy Bạch Chỉ đến, lấy tư thái tộc trưởng nói: "Thuật Nhi trở về gặp được sơn tặc, may mà xe ngựa chạy mau, chạy thoát một kiếp, ai tưởng lại cực kỳ nguy hiểm, gặp quân địch Nam Chiếu, kém chút nữa mất mạng."

Bạch Thuật dùng ngữ khí trẻ con trào dâng nói tiếp, "Nhưng may mắn có một vị ca ca mặc áo giáp rút đao tương trợ, thoát nạn."

"Làm sao nói là may mắn thoát nạn? Nhìn mà xem, bàn tay cũng chảy máu , vết thương còn sâu như vậy." Liễu thị dè dặt cẩn trọng mở ra khăn tay cầm máu cột trên miệng vết thương của Bạch Thuật. Bạch Chỉ bỗng chốc liền chú ý đến khối khăn tay này, tuy rằng trên vải trắng có bùn cùng vết máu, nhưng đóa mẫu đơn từ tay mình thêu nàng liếc mắt một cái liền nhận ra. Chiếc khăn này trước đó không lâu còn ở trong tay người nào đó.

Ca ca mặc áo giáp cứu Bạch Thuật chắc là Mộ Đồ Tô đi. Thắt lưng hắn đã khỏi?

"Nương, một chút thương ấy không tính là gì, Thuật Nhi đã trưởng thành, Thuật Nhi là nam tử hán." Bạch Thuật cho dù đau đến nhe răng trợn mắt, cũng bảo trì mỉm cười, không để Liễu thị lo lắng, Liễu thị vui mừng gật đầu.

Nhị nương bên cạnh sắp phun ra mấy ngụm máu tươi . Đứa con thân sinh lại không thân nàng…

Cả nhà ngồi trong đại đường, nghe Bạch Thuật chậm rãi kể lại chuyện kinh tâm động phách trên đường. Bởi vì chiến sự của Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu sắp tới, biên phòng hỗn loạn không chịu nổi, nông dân vào rừng làm cướp là việc nghiêm trọng nhất, đã nghe chuyện nhiều thương nhân gặp nạn trên đường . Bạch Thuật tự thấy bản thân may mắn, gặp một chi quân đội ra tiền tuyến, trùng hợp được cứu giúp, lại thấy Mộ Đồ Tô võ nghệ rất cao, lấy một địch mười, thoải mái ứng đối. Bản thân tương lai cũng muốn tòng quân, làm một nam nhân thực thụ.

Tán gẫu đến đêm, nhị nương muốn mang Bạch Thuật ngủ cùng, Bạch Thuật ngại ngùng không đi, quấn quít lấy Liễu thị, nhị nương chán nản bị Bạch Uyên mang đi. Liễu thị mệnh nha hoàn nấu nước cho Bạch Thuật tắm rửa, trước khi đi, Bạch Thuật bỗng nhiên đi vòng vèo, lấy chiếc khăn tay bẩn bị ném ở trên bàn.

Liễu thị nói: "Chiếc khăn bẩn này có vết máu, ném đi."

Bạch Thuật quyết đoán lắc đầu, "Không được, con đồng ý với ca ca áo giáp , giặt sạch sẽ trả lại cho ca ca áo giáp, đây là người trong lòng của ca ca áo giáp cho huynh ấy ."

Nàng cũng không nhớ đã tặng khăn tay, đây rõ ràng là chiếc khăn tay nàng vứt bỏ mà thôi. Bạch Chỉ nhịn không được ở sau lưng nói thầm, "Tiểu oa nhi, người trong lòng là cái gì cũng không biết."

Bạch Thuật nghe thấy, cực kì nghiêm túc quay đầu nhìn nàng, giống như tiên sinh dạy học, nghiền ngẫm từng chữ một nói: "Người trong lòng là người muốn cùng nhau sống cả đời."

"…" Bạch Chỉ ngẩn người.

Liễu thị dở khóc dở cười, "Đây là nghe ai nói ?"

"Ca ca áo giáp nói với con."

Bạch Chỉ run lẩy bẩy khóe miệng, chỉ cảm thấy việc này không đáng tin.

***

Bạch Thuật trở về sau, Liễu thị tươi cười nhiều hơn, nhị nương xị mặt, Bạch Uyên bởi vì tiếp nhận chức vụ, rất ít lộ mặt, hiển nhiên cũng ít khi ra mặt cho nhị nương. Liễu thị vui vẻ là Bạch Chỉ vui vẻ, cả ngày Bạch Chỉ tới chỗ Liễu thị chơi cùng Bạch Thuật, nói chuyện với trẻ con, cực kì đơn giản, chỉ mới mấy ngày, nàng đã cùng Bạch Thuật trở nên rất quen thuộc.

Bạch Thuật vẽ rất đẹp, thiên phú cực cao, hình như đã nhìn thấy là không quên được, hiển nhiên, chỉ giới hạn trong việc miêu tả hình ảnh. Hắn có thể đem vật nhìn lướt qua, tinh tế miêu tả, nhìn rất sống động, giống như đúc, làm cho Bạch Chỉ rất tán thưởng.

Vào một ngày mưa dầm, Bạch Thuật vẽ một bức họa, là một bộ thiếu nữ tiên dược đồ , thiếu nữ này vẻ mặt căng thẳng, mặt mày bất định, hình như có chút lén lút. Bạch Chỉ thấy thiếu nữ này nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ mấy lần, phát hiện đúng là Thanh Hà?

“Thuật Nhi, thiếu nữ trong tranh này là Thanh Hà?”

Bạch Thuật như gà con mổ thóc gật đầu. Bạch Chỉ nhíu mày, nhất định đây không phải Bạch Thuật tưởng tượng, mà là một hình ảnh trong óc hắn, hắn tinh tế vẽ ra . Gần đây, nàng xương cốt vững vàng, vẫn không uống thuốc. Vậy thuốc này cho ai uống? Vì sao dáng vẻ lại giống tên trộm như vậy?

Bạch Chỉ hỏi Bạch Thuật, “Thuật Nhi, đệ nhìn thấy lúc nào?”

“Hôm qua. Ta thấy một tỷ tỷ ngồi trong góc sắc thuốc, liền nhìn vài lần, ai biết tỷ tỷ này thật là thú vị, sắc xong lại đổ rồi lại sắc, vài lần đặt ở bên miệng nhìn nước dược ngẩn người, xem ra vị tỷ tỷ này rất sợ đắng.”

“Có lẽ.” Trong lòng Bạch Chỉ hơn một tầng bóng ma.

Thuốc này là thuốc gì? cho ai uống?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Về việc Thanh Hà lén lút sắc thuốc, Bạch Chỉ còn không kịp truy tra, liền phát sinh một việc làm cho Bạch Chỉ cực kì tối tăm.

Thu Thiền nghe nói Bạch Chỉ trở về từ Đồng thành, liền nói sẽ đưa đến cho nàng thảo dược dưỡng nhan. Ngày đó Bạch Chỉ còn cố ý trang điểm tốt từ sáng sớm chờ nhiều ngày không thấy Thu Thiền. Thu Thiền được cho là bằng hữu duy nhất của Bạch Chỉ, nàng giả làm vợ người khác, không giống trước kia như vậy không kiêng nể gì. Thu Thiền mỗi lần xuống núi bán dược liệu trở về, luôn đi Bạch phủ một chuyến, thuận đường mang cho Bạch Chỉ một ít thuốc bổ khỏe mạnh hữu ích cho thân thể. Bạch Chỉ bởi vì “thanh danh” không tốt, từ lúc Mộ Đồ Tô từ hôn về sau, rất ít ra ngoài, ru rú trong nhà, ngẫu nhiên ra ngoài, cũng là lên núi tìm Thu Thiền.

Không ngờ, buổi trưa buông xuống Thu Thiền mới hùng hùng hổ hổ đi tới, hơn nữa người cũng thần thần bí bí, vừa thấy Bạch Chỉ, liền lôi kéo Bạch Chỉ đi tới chỗ không người, tựa đầu vào bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi: “Ai ?”

“Gì?” Bạch Chỉ không thấu hiểu cho lắm.

Thu Thiền vuốt bụng Bạch Chỉ, vươn hai ngón tay, liếc mắt hỏi.

Bạch Chỉ như trước không hiểu, “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Thu Thiền thấy lời này khó có thể mở miệng, tận lực uyển chuyển hỏi: “Ngươi ở Đồng thành cùng ai ngủ trên một cái giường?”

Bạch Chỉ ngẩn ra, trí nhớ lưu chuyển, nghĩ đến hình ảnh mặt đỏ tai hồng cùng Mộ Đồ Tô trên giường, mặt lại đỏ một lần nữa. Thu Thiền thấy Bạch Chỉ đỏ mặt, bộ dáng muốn nói lại thôi, thầm kêu hỏng bét. Thu Thiền hít sâu một hơi, dùng sức nắm tay Bạch Chỉ, giống như cổ vũ cho nàng, “Chỉ Nhi, là ai?”

Bạch Chỉ hơi không được tự nhiên, “Mộ Đồ Tô…” Nghĩ lại, dường như nàng chưa cùng bất luận kẻ nào nói qua việc này, vội hỏi: “Sao ngươi biết việc này?”

“Hôm nay ta xuống núi bán thuốc, ở trong tiệm thuốc cùng ông chủ bàn giá, gặp Thanh Hà vừa mua thuốc xong, nghe ông chủ nói là mua thuốc dưỡng thai…”

Bạch Chỉ kinh ngạc. nhiều ngày nay Thanh Hà sắc thuốc dĩ nhiên là thuốc dưỡng thai?

Thu Thiền thấy sắc mặt Bạch Chỉ trắng xanh, hiển nhiên là kinh hách mà ra. Thu Thiền thở dài, “Ngươi cũng biết thanh danh ngươi ở Tô thành, tuy rằng ta đưa chút bạc cho ông chủ tiệm thuốc chặn miệng của hắn, nhưng giấy không thể gói được lửa, việc này nếu truyền mở ở Tô thành, danh tiếng xấu xa của ngươi sẽ rõ ràng , chuyển biến xấu hơn một cách nghiêm trọng. Ta xem ngươi vẫn nên thừa dịp hiện tại, cùng cha đứa nhỏ thương lượng, sớm đem ngươi cưới vào cửa cho kịp.”

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy đau đầu, việc bực này, tại sao lại phát sinh ở trên người người bên cạnh nàng? Thanh Hà mua thuốc dưỡng thai, là cho bản thân hay là mua hộ người khác? Hiện tại nàng chỉ muốn biết việc này.

Thu Thiền thấy bộ dáng Bạch Chỉ kinh hoảng không khống chế được, thật là thương tiếc, tức giận mắng, “Chẳng lẽ Mộ Đồ Tô muốn ăn xong chùi mép chạy lấy người? Buồn cười, ta muốn làm thịt hắn.”

Nếu như là trước kia, Bạch Chỉ khẳng định sẽ cùng Thu Thiền trêu ghẹo, đem hiểu lầm này tận lực vui đùa hóa. Mà lúc này, nàng đã mất tâm tư, nàng thầm nghĩ nhanh chóng biết Thanh Hà mua thuốc dưỡng thai là cho chính mình uống hay vì người khác mà mua.

Bạch Chỉ đành phải có lệ với Thu Thiền, "Ta vẫn chưa có thai, việc này có hiểu lầm, có điều bây giờ không thể nói rõ. Thu Thiền, hôm nay không thể chiêu đãi ngươi , ngày khác ta đến cửa tìm gặp ngươi."

Thu Thiền tin Bạch Chỉ, "Ngươi biết rõ tính ta nôn nóng, không nói với ta, ta sẽ luống cuống."

Bạch Chỉ không để ý tới Thu Thiền oa oa kêu, đem nàng đuổi đi. Chờ Thu Thiền bất đắc dĩ rời đi, Bạch Chỉ liền đi tìm Thanh Hà. Nơi đầu tiên muốn tìm, đó là nơi Bạch Thuật vẽ tranh.

Thanh Hà quả thật ở nơi này sắc thuốc. Có điều nàng lúc này, không phải là vẻ mặt lo lắng bất an không yên bên trong bức họa, mà là bộ dạng lơ đãng, ẩn ẩn toát ra một bộ dáng mà Bạch Chỉ giống như đã từng quen biết. Bộ dáng này là khi Liễu thị nhìn Bạch Thuật mới có.

Tình yêu của người mẹ.

Bạch Chỉ kinh hãi. Cái này bảo nàng sao có thể bình tĩnh? lúc này đầu óc nàng nóng lên, đi nhanh hướng Thanh Hà, đẩy ngã ấm sắc thuốc, mặt lạnh vừa giận dữ chất vấn nàng, "Ta nghĩ ngươi cần phải cho ta một lời giải thích."

Cả người Thanh Hà phát run quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhận sai, "Tiểu thư, thực xin lỗi."

"Ngươi không nên xin lỗi ta, mà là xin lỗi chính bản thân ngươi! Tại sao ngươi lại không phụ trách đối với bản thân như vậy?" Bạch Chỉ nhẫn nại tính tình, gằn từng tiếng nói.

Thanh Hà quỳ bất động như trước.

"Thế nào? Định im lặng?"

Thanh Hà lắc đầu, nâng hai mắt tuyệt vọng đẫm lệ nhìn Bạch Chỉ, "Em tự nguyện, em không hối hận."

Bạch Chỉ quăng một bạt tai đi qua, thịnh nộ nói: "Lặp lại lần nữa."

Thanh Hà nâng gương mặt sưng đỏ, như trước kiên định nói: "Thanh Hà yêu hắn, tặng bản thân cho hắn, cũng không hối hận. Điều Thanh Hà hối hận là, từng muốn phá thai. May mà kịp thời quay đầu." Trong ánh mắt nàng kiên định, làm cho Bạch Chỉ một trận hoảng hốt. Đôi mắt tuyệt vọng lại kiên định kia giống như đã từng quen biết.

Như nàng kiếp trước lúc mới gả Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô chỉ vén hỉ khăn, ngay cả liếc nhìn nàng một cái đều ngại. Đêm động phòng hoa chúc, một mình nàng trông phòng. Nàng ngồi đối diện gương trang điểm, cũng là đôi mắt tuyệt vọng lại kiên định như vậy, âm thầm thề: nhất định phải làm cho Mộ Đồ Tô yêu nàng!

Kia rốt cuộc là không chịu thua hay là đối với yêu kiên trì, đối với yêu chấp niệm? Đến nay Bạch Chỉ vẫn không biết, nàng mím môi, nghiêm cẩn nhìn Thanh Hà, không có tức giận, ngược lại hữu khí vô lực hỏi: "Ngươi này lại là gây ra chuyện gì?"

Nàng không có tức giận, Thanh Hà cũng không có nhuệ khí, mềm yếu thành một tiểu nữ tử làm người trìu mến, nàng dập đầu ba cái hướng Bạch Chỉ, ngay sau đó khóc lên, "Tiểu thư, em cũng không biết, chỉ biết em có đứa nhỏ của hắn, không hiểu sao sẽ vui sướng, cho dù… Cho dù hắn vĩnh viễn không biết, cho dù… Hắn căn bản không yêu em."

Yêu say đắm, cho dù chỉ là một bên tình nguyện. Hình ảnh bi tráng kiếp trước hiện lên, không ngờ lưu chuyển trong óc Bạch Chỉ, nàng nặng nề nhắm mắt lại, cười khẽ: "Thanh Hà, ta khâm phục dũng khí của ngươi." Nàng đã đánh mất chút dũng khí này, càng sâu là năng lực yêu người khác.

Bạch Chỉ nói: "Việc này của ngươi, ta không can thiệp. Có điều… Ta không thể giữ ngươi lại."

Thanh Hà khóc lợi hại hơn, dập đầu ba cái, "Tiểu thư, cám ơn."

Bạch Chỉ cho rằng việc này cứ như vậy mà dừng lại, dù sao cùng Thanh Hà lớn lên, tuy là chủ tớ, Thanh Hà rời đi nàng có chút không tha. Nhưng Tô thành có một tập tục mãi mãi bất diệt, nữ tử chưa kết hôn có thai, sẽ bị tẩm trư lung hoặc thiêu sống trước công chúng.

Nếu như Thanh Hà ở lại Bạch phủ, bụng càng lúc càng lớn, đến lúc đó không thể gạt được, tánh mạng trở nên nguy hiểm.

Có điều nàng chưa từng dự đoán được, "giấy không thể gói được lửa" cháy quá nhanh , nàng còn chưa kịp đưa Thanh Hà rời đi, Tô thành đã phái người cầm gậy đến Bạch phủ bắt người. Có điều bắt không phải Thanh Hà, mà là Bạch Chỉ.

Không còn cách nào khác, "xú danh" ở ngoài của nàng đã không thể cứu chữa được.

Gia đinh ở Bạch phủ đã sớm phân phát gần hết, nào có nhân lực chống cự, người ta gần như thông suốt đi đến biệt viện của Bạch Chỉ, ngại cấp bậc lễ nghĩa, ở trước khuê phòng của Bạch Chỉ la to, lần trước cao hơn lần sau : "Dâm phụ ! dâm phụ !."

Trong phòng, Thanh Hà gấp đến độ khóc lên, "Ông chủ tiệm thuốc sao không giúp em giữ bí mật. Em đã cho ba lượng bạc chặn miệng hắn ."

Bạch Chỉ ở một bên, lạnh nhạt rất nhiều. Kỳ thực nàng rất thích làm "dâm phụ", nhưng chỉ cực hạn xuất phát từ miệng Bùi Cửu. Những người đó, nàng không thích cho lắm. Nhưng nàng còn có tâm tư trêu ghẹo Thanh Hà lòng đang nóng như lửa đốt, "Thu Thiền cũng cầm bạc chặn miệng hắn, nói vậy hắn là con tì hưu, chỉ ăn vàng bạc châu báu."

Nước mắt Thanh Hà xoạch xoạch chảy ra, "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

"Qúa đơn giản, ngươi lao ra đi, xưng bản thân chính là dâm phụ kia, chẳng phải là được." Bạch Chỉ cảm thấy đề nghị này thập phần tốt, hướng Thanh Hà cười xấu xa.

Thanh Hà đỏ vành mắt, khẽ cắn môi, suy tư rối rắm được một lúc, bộ dáng như bất chấp giá nào, định lao ra. Bạch Chỉ kịp thời giữ chặt nàng, bật cười nói: "Ngươi ngốc a? không đánh đã khai ?"

"Nếu Thanh Hà không ra. Tiểu thư sẽ bị mang đi thiêu sống." Hiển nhiên Thanh Hà bị dọa đến.

Bạch Chỉ bất đắc dĩ nở nụ cười, "Thanh giả tự thanh . Trong bụng ta lại không có đứa nhỏ, bọn họ có thể làm gì ta? Nhưng ngươi, ngươi là hàng thật giá thật ." Bạch Chỉ còn không có hảo ý chọc chọc bụng Thanh Hà.

Thanh Hà hiểu ra, lập tức lau khô nước mắt, không căng thẳng nữa.

Bạch Chỉ nói: "Việc này hiển nhiên không phải ông chủ tiệm thuốc lộ ra. Sao ông chủ tiệm thuốc không vạch trần ngay lúc đó, mà qua mười ngày mới mở miệng? Việc này hoặc là ông chủ tiệm thuốc uống say tiết lộ, hoặc là có người thông qua con đường khác mà biết. Tóm lại, tất cả nguyên nhân…" Bạch Chỉ chỉ hướng Thanh Hà, "Đều bởi vì ngươi!"

Thanh Hà cúi đầu không nói.

Bạch Chỉ thở dài, "Hoặc mua thuốc là lúc bị phát hiện, hoặc sắc thuốc là lúc bị phát hiện. Nếu có người hỏi ngươi vì sao phải mua thuốc dưỡng thai, ngươi liền nói mua giúp Thu Thiền. Ta nghĩ nàng sẽ giúp chúng ta. Nếu có người hỏi ngươi vì sao phải sắc thuốc ở phủ, ngươi liền nói gần đây thân mình ta không khỏe, muốn tẩm bổ. Nhớ kỹ!"

Thanh Hà rùng mình, tập trung tinh thần nghe Bạch Chỉ "giáo huấn ".

"Đạo lý thành công có ba, thứ nhất, kiên trì. Thứ hai, không biết xấu hổ. Thứ ba, kiên trì không biết xấu hổ. Cứ việc không biết xấu hổ đi nói dối, không cần cảm thấy không ổn." Thanh Hà không biết nói dối, mỗi lần nói dối, nàng luôn nhìn ra. Cho nên, nàng vẫn có chút lo lắng.

Thanh Hà trịnh trọng gật đầu.

Vì tiểu thư, vì đứa nhỏ, nàng quyết định thực hiện thành công chỉ đạo. Kiên trì, không biết xấu hổ, kiên trì không biết xấu hổ!

Ngoài cửa truyền đến tiếng mắng tức giận của Bạch Uyên, "Làm càn, các ngươi còn đem tri châu ta để vào mắt sao?"

"Nữ nhi của Tri châu sẽ không phải tuân thủ nữ tắc sao?" Mọi người nhanh chóng trả lời lại một cách mỉa mai.

"Các ngươi chớ nói nữ nhi của ta như vậy." Thanh âm Liễu thị luôn luôn mềm nhẹ, giờ phút này thập phần tức giận, thanh âm đề cao vài phần.

Bạch Chỉ thở dài trong lòng. Ai, vốn đã ở trong lòng Bạch Uyên không đáng một đồng, bây giờ ấn tượng lại giảm, đến lúc đó Bạch Uyên không mang theo nàng cùng Liễu thị đi kinh thành, thì thật đúng là bỏ gốc lấy ngọn .

Bạch Chỉ hung hăng nhéo đùi bản thân, đau đến mức nước mắt bay tứ tung, cuồn cuộn chảy xuống.

Thanh Hà thấy mới vừa rồi tiểu thư còn nghịch ngợm bỗng chốc bộ dáng đáng thương, sửng sốt một lúc. Bạch Chỉ đi thẳng ra ngoài, khóc như mưa vọt vào trong lòng Liễu thị, "Nương, Chỉ Nhi oan uổng."

"Nương tin ngươi."

"Hừ, tiếp tục giả vờ đi, Bạch gia đại tiểu thư."

Bạch Chỉ ngoái đầu nhìn lại, đúng là vị ma ma đã từng khẩn cầu Bạch Uyên ở lại phủ? Trong mắt bà lúc này tràn ngập oán khí cùng tức giận, giống như khẩn cấp muốn phát tiết. Bạch Chỉ trầm trầm đôi mắt, "Ta có gì phải giả vờ? Không tin các ngươi tìm đại phu bắt mạch, ta căn bản không mang thai, vàng thật không sợ lửa."

Lúc này, Thanh Hà chạy ra, cao giọng nói: "Đúng vậy. Thấy ta mua thuốc dưỡng thai liền phán đoán tiểu thư nhà ta có thai? Chê cười." Thanh Hà chờ đợi người khác đặt ra câu hỏi. Nhưng lại không nghĩ rằng…

Ma ma cười lạnh, "Ta đương nhiên biết ngươi đã không có thai ."

Không trong phạm vi đoán trước. Thanh Hà nội tâm sợ hãi. Bạch Chỉ cũng không tiếp tục lạnh nhạt nữa.

“Thanh Hà cô nương chẳng lẽ đã quên ‘hoa hồng’ ? Thuốc hay dùng để phá thai.” Ma ma đột nhiên nắm ra một mẩu thuốc, “Trước đó vài ngày sắc thuốc, chẳng lẽ đã quên?”

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch.

Bạch Chỉ không nói gì. Là nàng sơ sẩy, lúc trước Thanh Hà có đề cập qua muốn phá thai, nhưng chưa từng dự đoán được nàng còn thực thi qua…

Dường như năng lực thừa nhận trong lòng Thanh Hà rất thấp, bỗng chốc hoảng hốt, “Thuốc này cũng không phải cho tiểu thư dùng, là cho…”

Bạch Chỉ gào khóc, “Ta thề sống chết cũng không phục!” Nàng bỗng nhiên kêu to, rốt cục đem lời nói thật của Thanh Hà đổ vào miệng. Thanh Hà sợ tới mức nhìn Bạch Chỉ, chỉ thấy Bạch Chỉ lấy mắt trừng nàng, to như chuông đồng.

Bạch Uyên cả giận: “Ngươi muốn mất mặt tới khi nào.” Một cái tát quăng đi qua, khóe miệng Bạch Chỉ lập tức phiếm máu, hiển nhiên xuống tay không nhẹ.

Bạch Chỉ ôm mặt sưng đỏ, quật cường không chịu khóc rống. Việc liên quan đến sinh tử của nữ nhi, Bạch Uyên không giúp nàng, mà là vì mất mặt thẹn quá thành giận. Đây là phụ thân của nàng. Bạch Chỉ trái tim băng giá, cười lạnh, “Cha không tin nữ nhi sao?”

“Đức hạnh ngươi là dạng gì, cha còn không hiểu rõ?” Bạch Uyên nói, “Các ngươi muốn làm gì thì làm, ta xem như không có nữ nhi này.”

Hắn không tin nàng.

Liễu thị khóc lớn, “Lão gia! Người đang nói cái gì?”

“Ngươi dạy ra hảo nữ nhi!” Bạch Uyên lạnh lùng quăng những lời này, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Mọi người giống như nhận được tán thành, xông lên trói lại Bạch Chỉ. Thanh Hà đuổi theo, vài lần muốn nói, đều bị ánh mắt hung tợn của Bạch Chỉ làm sợ tới mức không dám nói. Thanh Hà hoang mang lo sợ, đành phải đi tìm Thu Thiền, ngã dập dụi trên núi tìm Thu Thiền, lại bị báo cho biết, Thu Thiền đã rời nhà khoảng bảy tám ngày .

Thu Thiền đi nơi nào ? Ngay khoảnh khắc mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Khắp thành xôn xao, dân chúng hướng tới trung tâm xem náo nhiệt, Bạch Chỉ bị áp chế phía trên dàn thiêu sớm được chuẩn bị tốt, làm gương cho dân chúng. Bạch Chỉ mắng một đường, từ chối một đường. Nhưng dù biện bạch như thế nào, bọn họ vào tai này lại ra tai kia. Hiển nhiên, bọn họ mặc kệ nàng có thật sự đổi phong bại tục hay không, thầm nghĩ nàng chết! Trước khi lên đài, Bạch Chỉ tiếp tục tức giận mắng: “Một lũ điêu dân, không có căn cứ, ta…” Bạch Chỉ còn chưa nói xong, miệng đã bị ma ma nhét một mảnh vải. Bạch Chỉ vốn định kháng án, lúc này lại chỉ có thể “câm điếc”, dù cho bản thân nỗ lực thế nào, phát ra chỉ có thanh âm “ô ô”.

Cái này, thật sự là ngậm bồ hòn, đi đời nhà ma .

Ma ma chỉ vào Bạch Chỉ, mặt hướng tới dân chúng, trào dâng oán giận, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Tô thành tri châu chi nữ Bạch Chỉ, không thủ nữ tắc, dâm loạn không chịu nổi, chưa cưới đã mang thai, bởi vì sợ việc này phô trương ra ngoài, cho rằng tự phá thai có thể vô tư, may mà lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, lúc ta rời đi Bạch phủ, ngẫu nhiên gặp phải việc này, do đó tố giác làm gương thị chúng. Nữ nhân vô trinh vô đức như thế, nên thiêu sống.”

“Tốt, tốt!” Dưới đài một nửa dân chúng giơ nắm tay lên cao, tỏ vẻ ủng hộ. Những người khác khe khẽ nói nhỏ, cũng không biết thảo luận cái gì. Điều làm cho trái tim Bạch Chỉ băng giá là, không có một người đứng ra hoài nghi việc này, vì nàng giải tội. Xem ra “xú danh” của nàng đã thâm nhập vào lòng người.

Nàng là người đã từng chết một lần, không sợ lại chết thêm lần nữa. Có điều cứ chết như vậy, nàng cảm thấy rất không đáng giá. Nàng bị trói ở cọc gỗ, ma ma giơ cây đuốc lên, hướng tới gần nàng. Bạch Chỉ nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của ma ma, nét mặt hận thù cùng với ánh mắt gần như điên cuồng.

Bạch Chỉ nhấc chân hung hăng đá ma ma một cước. Ma ma ăn đau che bụng, hung tợn trừng nàng. Bạch Chỉ cũng trừng mắt nhìn lại. Bà ta thoát thân thể ra xa, thế nhưng tiếp tục giơ cây đuốc lên chuẩn bị quăng trên người nàng.

Bỗng nhiên, dưới đài một trận xôn xao, chỉ thấy một con tuấn mã chạy như điên xông vào đoàn người, ở phía trên tuấn mã, Mộ Đồ Tô một thân áo giáp

màu vàng, tóc dài bay lên, áo choàng sau lưng theo tóc nhẹ dương. Mà hắn đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

Tại sao hắn lại đến ? Bạch Chỉ kinh ngạc.

Chỉ thấy con tuấn mã không ngừng nghỉ kia trực tiếp tiến lên mộc đài, trực tiếp đứng ở trước mặt Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô một câu cũng không nói xuống ngựa, một cái tát hướng về phía ma ma, từng chữ thập phần rõ ràng, thanh âm leng keng hữu lực, "Nữ nhân của ta ngươi cũng dám thiêu?"

Ma ma bị đánh choáng váng, đứng ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, như tượng điêu khắc.

Mộ Đồ Tô không cởi bỏ dây thừng của nàng, mà trực tiếp đem nàng đang bị trói giống như bánh chưng ôm ngang lên. Bạch Chỉ phản kháng, "Ô ô" kêu to, thân mình vặn vẹo, hắn vững như Thái Sơn, lạnh nhạt nhìn nàng "bạo động", mắt nhướng cao, giống như đang nói "Động tiếp a? Động tiếp cũng là hình dáng này" .

Bạch Chỉ liền bất động . Nàng biết, nàng giãy dụa không có kết quả.

Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chỉ lên ngựa, bản thân theo sau nhảy lên. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy sau lưng ấm áp, hơi không được tự nhiên xê dịch lên phía trước. Nàng không muốn dựa vào trong lòng hắn.

"Lại dịch, ngươi cứ ngồi ở trên cổ ngựa ." Mộ Đồ Tô liếc nàng một cái.

Bạch Chỉ đành phải dịch chuyển trở về…

Mộ Đồ Tô lúc này mới đem vải trong miệng nàng lấy ra, cúi người ở khóe miệng nàng hôn một ngụm, lại giống như giải hận cắn nàng một ngụm. Bạch Chỉ trố mắt nhìn Mộ Đồ Tô. Chỉ nghe Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói: "Đây là ngươi nợ ta ."

Bạch Chỉ cắn răng, lấy mắt trừng hắn. Trước mặt công chúng, không nên phát hỏa. Nàng nghi hoặc, vì sao ở thời khắc chỉ mành treo chuông, hắn có thể kịp thời đuổi tới? Là vừa vặn đi ngang qua hay là…

Mãi đến khi thấy trong đám người dưới đài Thu Thiền thở hổn hển ngồi trên lưng ngựa, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Là Thu Thiền đưa cứu binh tới?

Mộ Đồ Tô giá mã rời đi mộc đài, trước mặt mọi người mang Bạch Chỉ đi. Quần chúng cũng không nói được lời nào. Tô thành ai không biết Mộ Đồ Tô? Mà Mộ Đồ Tô trước mặt mọi người lại tỏ vẻ Bạch Chỉ là nữ nhân của hắn, bọn họ còn dám động?

Ma ma đứng ở trên mộc đài hai chân như nhũn ra, quỳ gối trên tấm ván gỗ, cứng ngắc không thôi.

Bạch Chỉ muốn Mộ Đồ Tô dẫn nàng trở về Bạch phủ, Mộ Đồ Tô vẫn không nghe theo. Bạch Chỉ liền kêu, "Thả ta xuống ngựa."

Mộ Đồ Tô trực tiếp đem nàng khiêng đến sườn núi cách mười dặm ở ngoại ô, ném ngay tại chỗ. Thu Thiền đuổi theo bọn họ vội xuống ngựa, giúp Bạch Chỉ cởi bỏ dây thừng.

Thu Thiền vừa cởi dây thừng vừa nhắc: "Chỉ Nhi, ngươi như vậy sẽ dễ dàng động thai khí, đừng tức giận." Thu Thiền lấy ánh mắt như vậy nhìn Mộ Đồ Tô, "Thế tử, Chỉ Nhi có thai, tại sao ngươi lại thô bạo như vậy ném nàng a!"

Đôi mắt Mộ Đồ Tô luôn luôn chưa từng rời đi Bạch Chỉ, nhưng hắn lại nói với Thu Thiền: "Thu Thiền, ngươi đi về trước, ta muốn tâm sự cùng Chỉ Nhi."

Thế tử ra lệnh, Thu Thiền làm sao dám không tuân lời, mặc dù nàng thập phần tò mò nội dung "tán gẫu". Nàng hướng Bạch Chỉ ra hiệu một ánh mắt, liền lên ngựa rời đi. Trong hương thơm của đất cùng hoa cỏ, ngẫu nhiên gió thu xẹt qua, lạnh lùng .

Mộ Đồ Tô đi thẳng vào vấn đề, "Đứa nhỏ của ai ?"

"Không cần ngươi quản." Bạch Chỉ xoay mặt, không muốn giải thích với hắn.

Mộ Đồ Tô tới gần, một tay vặn cằm nàng, cưỡng thế bắt nàng đối mặt bản thân, "Ta hỏi lại một lần, đứa nhỏ của ai ?"

Bạch Chỉ cố chấp nhìn hắn, chết không khai.

"Ngươi tình nguyện bị lửa thiêu cháy, cũng không chịu nói ra nam nhân kia sao?"

Mộ Đồ Tô hiển nhiên không biết tình huống, lúc hắn đuổi tới, nàng đã mệnh huyền một đường , cũng không biết những người này thầm muốn nàng chết, chưa bao giờ nghe nàng giải thích, càng chưa hỏi gian phu của nàng là người phương nào.

"Rất tốt." Mộ Đồ Tô cắn răng chịu đựng, nhưng bàn tay niết cằm nàng lại tăng một phần sức lực, Bạch Chỉ đau nhịn không được nhíu nhíu mày.

" Nam nhân kia đáng giá ngươi yêu như vậy sao? Hắn có thể trơ mắt nhìn ngươi chết, cũng không nguyện ra tay cứu ngươi. Ngươi còn che đậy một nam nhân như vậy?" Trong mắt Mộ Đồ Tô bốc hỏa, Bạch Chỉ lo lắng, ngay sau đó, nàng có khả năng sẽ bị Mộ Đồ Tô bóp chết.

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ không có vẻ gì, hắn gắt gao nhắm mắt, bàn tay bóp cằm nàng cũng buông xuống. Bỗng nhiên hắn cảm thấy vô lực.

Bạch Chỉ tự mình cởi bỏ dây thừng trên người, đứng lên phủi phủi bùn đất cùng cỏ dại, chuẩn bị rời đi. Bước chân nàng mới bước ra một bước, cánh tay dài của Mộ Đồ Tô chụp tới, đem Bạch Chỉ vững vàng vây vào trong ngực. Hắn dúi đầu vào gáy Bạch Chỉ, thật sâu …

Bạch Chỉ giãy dụa, thậm chí quyền đấm cước đá, Mộ Đồ Tô lại như trước ôm nàng không nhúc nhích.

"Mộ Đồ Tô!" Bạch Chỉ tức giận.

"Không buông." Mộ Đồ Tô ôm càng chặt, trên người hắn mặc áo giáp cứng rắn, làm Bạch Chỉ cực kì không thoải mái.

"Mộ Đồ Tô, nam nữ khác biệt, ngươi tôn trọng một chút." Bạch Chỉ dùng sức đẩy hắn, thật vất vả đem hắn đẩy ra một bên . Dùng sức quá mạnh, Bạch Chỉ thở hổn hển, mất hứng lấy mắt tiếp tục trừng Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô nói: "Ta nguyện ý làm phụ thân đứa nhỏ."

"…"

Mộ Đồ Tô tiếp tục nói: "Mặc kệ trong lòng nàng có ai, nam nhân kia không để ý sinh tử của nàng, không đáng tin. Thêm nữa toàn thành cao thấp đều biết nàng là nữ nhân của ta, mượn nước đẩy thuyền, không bằng hành văn liền mạch lưu loát."

"Chẳng lẽ thế tử còn muốn Bạch Chỉ chết một lần nữa ở trước mặt ngươi sao?" Bạch Chỉ cực kì lạnh nhạt đáp lại.

"Nàng không dám."

"Vì sao?"

"Nàng có thai trong người, bỏ được một thi hai mệnh?"

"Bỏ được." Bạch Chỉ cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chú vào Mộ Đồ Tô, ánh mắt này có kiên định.

Mộ Đồ Tô thấy nét mặt nàng thề sống chết như vậy, ngực hung hăng bị đâm một đao. Nàng ghét bỏ hắn như vậy, cho dù chết cũng không nguyện cùng hắn. Ngay cả cùng đường cũng không ngoại lệ.

"Vì sao nàng chán ghét ta như vậy?" Mộ Đồ Tô tâm như tro tàn hỏi.

Bạch Chỉ đáp lại: "Thế tử nói đùa, Bạch Chỉ sao dám chán ghét thế tử? Có điều thế tử quá cao quý, Bạch Chỉ trèo cao không dậy nổi."

"Đừng dùng việc này lấy cớ." Mộ Đồ Tô nhíu mày nói.

Bạch Chỉ bĩu môi, đây là lý do nàng luôn luôn lấy cho bản thân, cái cớ cho bản thân không dám đi đối mặt Mộ Đồ Tô. Hắn bắt nàng đổi lý do khác, nàng không phải không tìm ra đến. Nàng như trước không chút để ý đáp: "Ta có người yêu khác, ta không yêu ngươi, điều này đủ để thành lấy cớ sao?"

Mộ Đồ Tô mỉm cười, nâng lên cằm nàng, ánh mắt sáng quắc cùng nàng đối diện, "Không yêu ta ta biết, ta yêu nàng là được. Nàng chỉ cần thừa nhận tình yêu của ta. Thế nào?"

Bạch Chỉ chợt mở to hai mắt nhìn hắn.

Hắn thế nhưng… thế nhưng nói ra lời nói cùng nàng kiếp trước giống nhau như đúc.

Trong óc xoay quanh một cái cảnh tượng như vậy ở kiếp trước.

Gả cho hắn mấy ngày, Mộ Đồ Tô liền nhận được thánh chỉ, Nam Chiếu xâm phạm tiểu quốc Tây Thục liên minh với Quang Huy vương triều, đặc phái hắn mang binh đi trợ giúp. Hắn liền hùng hùng hổ hổ rời đi. Bạch Chỉ lúc ấy một lòng nghĩ tới Mộ Đồ Tô, suy tư quân thành tật, không quan tâm mang theo bọc hành lý đi Tây Thục tìm hắn.

Trên đường cực kỳ nguy hiểm, may mà đều bình an, thuận lợi tới doanh trại của Mộ Đồ Tô đóng quân ở Tây Thục Quốc. Nàng còn nhớ rõ bộ dáng giật mình của Mộ Đồ Tô lúc mới gặp nàng, lấy một loại ngữ khí trách cứ quát lớn nàng. Nàng lại nét mặt tươi cười như hoa, "Không yêu thiếp thiếp biết, thiếp yêu chàng là được. Chàng chỉ cần thừa nhận tình yêu của thiếp. Thiếp nhớ chàng , cho nên đến gặp chàng."

Hắn chỉ nói: "Nữ nhân điên."

Nàng là điên rồi, nàng yêu nam nhân này điên rồi, nam nhân làm nàng khuynh tẫn cả đời.

Sau khi sống lại, Bạch Chỉ nghe lời nói giống như đã từng quen biết, thất kinh, hung hăng bỏ qua Mộ Đồ Tô, thẳng đến tuấn mã, ngồi lên chạy vội rời đi. Nàng muốn chạy rất xa, không cần tới gần Mộ Đồ Tô, đó là một nam nhân đáng sợ cỡ nào?

Một tiếng huýt sáo vang lên, tuấn mã bỗng nhiên quay đầu lại lộn trở về chạy hướng Mộ Đồ Tô. Hắn chính một mặt mỉm cười nhìn nàng. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy nàng đang không ngừng tới gần hắn, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần…

Nàng rõ ràng muốn rời xa hắn .

Tuấn mã chợt đình chỉ ở trước mặt Mộ Đồ Tô, mông ngựa nâng lên, Bạch Chỉ đang yên đang lành bị con ngựa nhảy lên thoát ly lưng ngựa, thân mình lao thẳng tới Mộ Đồ Tô ở tiền phương.

Cứ như vậy…

Mộ Đồ Tô vững vàng đón được nàng, nàng lại trở lại trong lòng Mộ Đồ Tô một lần nữa.

Mộ Đồ Tô thất thanh cười, bên trong ánh mắt ẩn lóe nhiều điểm ôn nhu, "Chỉ Nhi, nàng chạy không thoát ."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Bạch Chỉ khí huyết không đủ, hôn mê bất tỉnh.

Chờ Bạch Chỉ tỉnh lại là lúc, đầu tiên đập vào mắt là đôi mắt sưng đỏ của Thanh Hà. Bạch Chỉ ngẩn ra, đứng dậy định rời giường, bị Thanh Hà cưỡng chế , "Tiểu thư, người nghỉ ngơi thêm một lát đi."

Bạch Chỉ xoa bóp thái dương, xua tay, "Không việc gì. Ta trở về như thế nào ?"

"Thế tử đưa người trở lại ."

Quả nhiên. Trí nhớ cuối cùng của Bạch Chỉ dừng lại ở bên trong nụ cười dịu dàng của Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô là một người ít cười, trừ bỏ Nam Chiếu tiểu công chúa, dường như nàng chưa bao giờ thấy qua hắn chân thành cười. Nhưng mới vừa rồi cười như vậy, lại thật là tươi cười mà nàng kiếp trước trông cũng trông không đến.

Bạch Chỉ nhịn không được run sợ. Nàng hỏi Thanh Hà, "Thế tử đi rồi sao?"

"Vâng, đưa tiểu thư trở về, cùng lão gia nói hai câu liền rời đi. Nhưng mà…" Thanh Hà do dự, châm chước không biết nên nói hay không nên nói. Bạch Chỉ híp mắt, hỏi: "Có việc liền nói, đừng có dông dài ."

Thanh Hà nói: "Thì ra áo giáp ca ca cứu tiểu thiếu gia chính là thế tử."

"…" Việc này nàng biết từ sớm, không đủ kinh ngạc.

Thanh Hà tiếp tục nói: "Còn có…"

"Còn có?"

"Lúc thế tử rời đi, bảo em truyền một câu nói cho tiểu thư."

"Nói gì?"

"Nguyên thoại là: an tâm dưỡng thai."

"…" Bạch Chỉ thật muốn lại choáng váng một lần.

"Thai" của nàng từ đâu mà dưỡng?

***

Vào ban đêm, Bạch Chỉ lại bị Bạch Uyên gọi đến thư phòng, chẳng qua… lần này không phải một mình nói chuyện, gọi cho đẹp là "thương thảo", có Liễu thị gia nhập. Nàng vốn tưởng rằng về chuyện đi lên kinh thành, ai ngờ, Bạch Uyên lại nói một câu nói: "Thế tử đem chuyện của hai ngươi nói với ta ."

"Chuyện gì?" Bạch Chỉ giả ngu, mặc dù nàng đã đoán ra vài phần là chuyện gì .

Bạch Uyên nói: "Thế tử sẽ phụ trách, ngươi cũng an tâm dưỡng thai."

“Ta vẫn chưa mang thai. Ta lừa thế tử , cho nên còn thỉnh cha nói rõ ràng với thế tử, miễn cho đến lúc đó mắc tội lừa gạt, không đảm đương nổi.”

Liễu thị luôn luôn im lặng lại kích động cắm vào một câu, “Ta đã nói Chỉ Nhi sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn bực này.”

Nữ nhi chưa cưới lại mang thai là giả, giữ được trong sạch phải là một việc vui. Ai từng tưởng, Bạch Uyên nghe thế, ngược lại lòng không vui, mày nhăn lại, “Là thật?”

“Là thật. Nếu cha không tin có thể gọi đại phu bắt mạch, kiểm tra xem có phải ta mang thai hay không.”

Bạch Uyên mắng Bạch Chỉ, “Thật sự là thứ không tốt.”

“Lão gia.” Liễu thị lo lắng nhìn Bạch Uyên.

Bạch Chỉ đã sớm dự đoán được Bạch Uyên sẽ như thế, cũng không ngoài ý muốn. Có điều không ngờ Bạch Uyên lại dùng tương kế tựu kế, “Trước cứ gạt, chớ để thế tử biết, chờ đem ngươi cưới vào cửa , liền nói đứa nhỏ không cẩn thận xảy mất.”

Bạch Chỉ chấn động, “Cha!”

Bạch Uyên không để ý tới Bạch Chỉ phản kháng, nói với Liễu thị: “Qua hai ngày nữa ta cùng với Như Tố (nhị nương) đi kinh thành trước, chờ an bày chu đáo, ngươi, Chỉ Nhi cùng Thuật Nhi lại đến kinh thành. Việc ở nhà cũ, giao cho ngươi, không có vấn đề gì đi?”

Liễu thị vuốt cằm, “Lão gia yên tâm.”

“Uhm.” Bạch Uyên nhìn lại Bạch Chỉ, “Việc hôn nhân này mất mà lại phục, nếu như ngươi lại làm hỏng, tự gánh lấy hậu quả. !”

Bạch Chỉ không muốn gả cho Mộ Đồ Tô, tiếp tục lấy cớ, “Người trong lòng ta là Bùi Cửu, người ta muốn gả cũng là hắn.”

“Từ bỏ, các ngươi có duyên nhưng không có phận.” Bạch Uyên nhìn Liễu thị, “Hinh nhi, mang Chỉ Nhi đi xuống, ta có việc cần xử lý.”

“Vâng.” Liễu thị hạ thấp người, vỗ vai Bạch Chỉ, kéo nàng đi xuống. Bạch Chỉ cùng Liễu thị ra thư phòng của Bạch Uyên, Liễu thị kéo Bạch Chỉ đến trong phòng nàng ngồi, muốn cùng nàng tán gẫu.

Hai mẹ con rất ít ngồi cùng nhau. Vào nhà, đối diện mà ngồi, nha hoàn pha trà rồi rời đi. Đêm yên tĩnh, trong phòng yên tĩnh, dưới ánh nến lay động, lần đầu tiên Bạch Chỉ cẩn thận nhìn Liễu thị.

Liễu thị hơn phân nửa là tĩnh , nếu như không cẩn thận chú ý, nàng thật dễ dàng bị xem nhẹ, cho dù nàng có dung mạo xinh đẹp. Nhị nương chưa hẳn xinh đẹp như Liễu thị, nhị nương có rất nhiều cá tính phô trương, đắn đo lòng người, Liễu thị không có mĩ mạo, tính tình lại yên tĩnh đáng sợ, không ôm oán không thích hỉ, vĩnh viễn chỉ một tâm tính, lạnh nhạt không sợ hãi. Làm nữ nhi của Liễu thị nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên mặt đối mặt trao đổi.

“Chỉ Nhi không thích thế tử, thích Bùi Cửu đúng không?”

“Vâng.”

“Nhưng ta nhìn ra được, thế tử thích Chỉ Nhi.”

Bạch Chỉ ngẩn ra.

“Cảm tình không thể miễn cưỡng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận .”

Bạch Chỉ nói: “Nương, người không hiểu.” Yêu Mộ Đồ Tô, nàng không làm được . Mặc dù là miễn cưỡng, nàng cũng không miễn cưỡng được. Tâm như tro tàn, không thể hồi phục nổi.

Liễu thị thở dài, “Chỉ Nhi, nương chưa từng miễn cưỡng ngươi cái gì, có điều ván đã đóng thuyền, cố gắng một chút, liền tốt.”

“Giống như nương nhìn thông suốt sao?” Bạch Chỉ vô tâm nói những lời này, nói xong liền hối hận , chỉ thấy ánh mắt Liễu thị tối sầm lại, sắc mặt trở nên trắng, chọc vào vết sẹo cũ bên trong. Tuy rằng Liễu thị ngu ngốc yêu Bạch Uyên, tính tình yên tĩnh đáng sợ, rốt cuộc cũng là người, trong lòng khó tránh khỏi có “vết thương” .

Bạch Chỉ xin lỗi, “Nương, thực xin lỗi.”

“Chỉ Nhi, đợi ngươi cùng thế tử thành hôn sau, sẽ hiểu rõ. Ngươi cùng thế tử là một loại người.”

“Chỉ Nhi không đồng ý gả.”

“Việc này phản kháng cùng cha ngươi không có kết quả, việc này còn phải đợi thế tử tính. Hôn sự của ngươi cùng thế tử lần này cũng không giống lần trước, chính là nói miệng. Ngươi nghĩ cho rõ ràng, phụ thân ngươi thăng làm kinh quan không lâu, đừng ở chỗ mấu chốt đối nghịch phụ thân ngươi.”

Bạch Chỉ cảm thấy Liễu thị kì thực không phải "mù quáng", chính là "không để bụng" . Nếu để bụng, suy tư kì thực rõ ràng, con đường cũng sẽ không vất vả.

Việc này quả thật gác lại ở một bên, tất cả chờ bọn hắn lên kinh sau lại nói.

Như thế, tảng đá trong lòng Bạch Chỉ thoáng thả lỏng, tuy rằng vẫn có cảm giác nặng trịch.

Bạch Uyên lên kinh vội vàng, ngày thứ hai nhận chức vụ, liền mang theo nhị nương hưng phấn rời đi. Bạch Chỉ đứng ở cửa lớn, nhìn nhị nương ngồi không trên xe ngựa, kéo Bạch Uyên, cùng chuyện trò vui vẻ. Liễu thị thì đứng ở chỗ kia, mỉm cười nhìn bọn họ.

Bạch Chỉ nghĩ, có lẽ trong lòng Liễu thị kì thực đang nhỏ máu. Nhìn người mình giao tình cảm chân thành cùng người khác ân ái.

Xe ngựa càng lúc càng xa, Liễu thị nhìn theo xe ngựa rời đi, cho đến biến mất.

Bạch Thuật đứng ở bên cạnh Bạch Chỉ giật nhẹ góc áo nàng, "Đại tỷ, ta đã đói bụng ."

Đối với chuyện Bạch Uyên cùng nhị nương rời đi, Bạch Thuật dường như cũng không việc gì, thậm chí không hề ảnh hưởng, dường như rời đi là người xa lạ. Bạch Chỉ ngạc nhiên cho thái độ của Bạch Thuật, giật mình, vẫn là Liễu thị đi tới, vuốt ve đầu Bạch Thuật, mỉm cười nói: "Như vậy, nương mang ngươi đi ăn gì đi? Canh gà? Bánh tơ vàng xốp giòn?"

"Vâng." Bạch Thuật mỉm cười gật đầu, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Bạch Chỉ mân môi nhìn Liễu thị nắm tay Bạch Thuật hồi phủ, ở trong mắt nàng, Liễu thị cùng Bạch Thuật dường như cũng không để ý bị lưu lại ở Tô thành. Có lẽ là tự nàng rất để ý chuyện này? Kỳ thực Bạch Uyên mang ai lên kinh trước, không cần phải so đo như thế.

Sau khi Bạch Uyên cùng nhị nương rời đi, Bạch Chỉ ngày qua thập phần thoải mái, không cần lo lắng tâm tình Bạch Uyên, cũng không cần xem sắc mặt nhị nương. Ngủ tới lúc nào thích tỉnh, phẩm trà thêu hoa, thưởng ngư đọc sách, nhàn nhã tự đắc.

Thanh Hà cũng chuẩn bị rời đi Bạch phủ , trong lòng Bạch Chỉ kỳ thực luyến tiếc, nhưng đây là chuyện liên quan đến tánh mạng, luyến tiếc cũng phải bỏ. Nàng cho Thanh Hà rất nhiều đồ, sợ nàng không đủ.

Thanh Hà sợ dẫn tới người khác chú ý, lựa chọn buổi tối rời đi ở cửa sau, thần không biết quỷ không hay.

Canh ba gõ vang, Bạch Chỉ ở cửa sau cùng Thanh Hà cáo biệt.

"Tính toán tới chỗ phụ thân đứa nhỏ sao?" Bạch Chỉ hỏi.

Thanh Hà lắc đầu.

"Phụ thân đứa nhỏ là… biểu ca sao?" Vấn đề này, Bạch Chỉ luôn luôn muốn hỏi, ngại trước đây nhiều sự tình, liền gác lại.

Thanh Hà ngẩn ra, cúi đầu không nói chuyện.

Trầm mặc là cam chịu . Bạch Chỉ mặc dù thấy chuyện này là chắc chắn, nhưng không nghĩ hỏi nhiều, dù sao cũng là việc tư của người khác. Nàng chỉ vỗ vỗ vai nàng, trầm ngâm một lát, "Đứa nhỏ không thể không có cha? Nếu có khả năng thì dựa theo thành công chỉ đạo của ta, kiên trì không biết xấu hổ."

Thanh Hà giật mình.

"Hoặc là đi tìm thân sinh phụ thân của đứa nhỏ, hoặc là đi tìm một nam nhân gả cho."

Thanh Hà đỏ mặt, nói: "Này chẳng phải là coi tiền như rác giúp ta nuôi đứa nhỏ sao?"

"Đúng vậy, thế mới bảo kiên trì không biết xấu hổ a! Cùng lắm thì về sau giúp người coi tiền như rác kia sinh thêm vài đứa làm bồi thường."

Thanh Hà thấy bộ dáng Bạch Chỉ một bộ theo lý thường phải làm, lại thấy lời này nói quá khôi hài, chia lìa thương cảm bỗng chốc hoãn xuống dưới, nàng xì nở nụ cười hai tiếng, "Tiểu thư."

"Ừ?"

"Người vừa lòng Bùi công tử, lại dây dưa cùng thế tử, nếu thoát không ra, không bằng đối Bùi công tử bá vương ngạnh thượng cung , vừa giải quyết bản thân, lại đào thoát thế tử." Hiển nhiên, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Thanh Hà hiển nhiên đã đen.

Bạch Chỉ cũng nở nụ cười, đẩy đẩy đầu nàng, "Ngươi nha đầu kia, có ta phong phạm a."

Thanh Hà ha ha cười hai tiếng, bỗng nhiên trở nên thương cảm, ôm lấy Bạch Chỉ, thanh âm nghẹn ngào, "Tiểu thư, Thanh Hà luyến tiếc người, nhưng mà Thanh Hà đồng ý với người, nhất định sẽ sống tốt, nhất định nỗ lực làm cho bản thân sống tốt."

"Thanh Hà, ta còn muốn hỏi ngươi, hối hận sao? Có lẽ cuộc đời của ngươi bởi vậy mà hủy."

Thanh Hà rưng rưng cười, quyết đoán lắc đầu, "Thanh Hà chưa bao giờ hối hận. Một đêm kia, là thời điểm Thanh Hà vui vẻ nhất."

" Như thế ngươi liền thỏa mãn ?"

"Chưa thỏa mãn, nhưng lúc trước khi em bước bước này, coi như có chừng có mực." Thanh Hà hít sâu một hơi, "Tiểu thư, em đi."

Bạch Chỉ thấy bộ dáng Thanh Hà kiên định, đã không còn như khi "thề sống chết bảo trự" đứa nhỏ kia, tuy rằng lúc này ánh mắt nàng cũng kiên định như vậy.

Thì ra, Thanh Hà cùng nàng không giống nhau. Nàng chưa bao giờ thỏa mãn, thầm nghĩ muốn càng nhiều. Mà Thanh Hà hiểu được có chừng có mực.

Là lòng nàng rất tham, đến nỗi bi kịch sao?

Thanh Hà đi rồi, Bạch Chỉ cũng trở về phòng cởi áo lên giường ngủ. Ngày còn phải sống tiếp, nàng tin tưởng bi kịch của nữ nhân đều bởi vì nam nhân dựng lên, chỉ cần một đời này, tâm nàng không có tạp niệm, không yêu bất luận kẻ nào, nàng sẽ có thể hạnh phúc qua cả đời.

Thanh Hà mất tích, Bạch Chỉ lấy cớ nói là cùng người bỏ trốn, không tìm được. Liễu thị cũng gật đầu, không tiếp tục truy cứu. Chỉ là một nha hoàn, mất tích thì mất tích. Có điều bên người Bạch Chỉ không có nha hoàn không được, qua ngày thứ hai, Liễu thị mua một nha hoàn trở về, mười ba tuổi, tên Tiểu Nhị. Lúc này Bạch Chỉ đổi tên cho nàng, gọi nàng là Hồng Kiều.

Ai từng nghĩ, chỉ qua hai tháng công phu, Tô thành có ôn dịch .

Cũng như kiếp trước, không nhiều không ít, đúng là năm tháng ngày lúc trước. Nàng cho rằng tất cả đều có thể thay đổi, nàng tự biết sai lầm rồi, hiển nhiên lực lượng là không có cách nào thay đổi. Chỉ có thể lấy một loại tư thái "làm cho bão táp tới càng mãnh liệt" mà khiêu chiến.

Ôn dịch lan tràn, Bạch Chỉ sợ nhất đương nhiên là ôn dịch tìm tới Liễu thị.

Liễu thị lại cứ bởi vì ôn dịch, càng trở nên thành kính với Phật Tổ, ba ngày hai đầu muốn đi dâng hương bái phật. Bạch Chỉ rất sợ Liễu thị ra ngoài, lại không thể ngỗ nghịch Liễu thị, đành phải một tấc cũng không rời, ra ngoài liên tục cũng không buông tha.

Lúc bắt đầu Liễu thị còn không cảm thấy gì, mắt thấy Bạch Chỉ dính ngấy lấy mình, Liễu thị liền cảm thấy cổ quái, một lần đi ra ngoài sau, Liễu thị chung quy nhịn không được hỏi: "Chỉ Nhi, ngươi làm sao?"

Bạch Chỉ lắc đầu, "Không có chuyện gì."

"Ngươi chắc chắn có việc gạt ta, nói đi."

Bạch Chỉ nhấp hé miệng, suy nghĩ một lát. Nàng không quên được tràng ôn dịch kiếp trước.

Bạch Uyên mang theo nhị nương rời đi, lúc trước cũng đã nói tốt, chờ tất cả dàn xếp xong xuôi, liền đón bọn họ vào kinh. Ai từng nghĩ, qua một tháng, Bạch Uyên lại cắt đứt tiền chi dùng cho cuộc sống, vài lần viết thư lên kinh đều không có kết quả, bọn họ nghiễm nhiên thành vợ con bị bỏ. Qua đi một tháng, một hồi ôn dịch, không lưu tình chút nào cướp đi mẫu thân nàng, dân chúng Tô thành cho rằng nàng cũng truyền nhiễm, mang nàng đi cách ly, làm cho nàng cùng những người bệnh hoạn sắp chết ở cùng nhau. May mà nàng chạy mau, thành công thoát đi Tô thành, mang theo chút tiền không nhiều lắm đi tìm Bạch Uyên.

Sống lại, lần này Bạch Uyên vẫn chưa chặt đứt tiền tiêu của bọn họ, mặc dù phí dụng chợt giảm, ít nhất có thể ấm no. Chỉ cần làm cho Liễu thị tránh thoát kiếp này, nàng liền có thể an tâm .

Bạch Chỉ nói với Liễu thị: "Nương, lần này ôn dịch tới rào rạt, chúng ta không thể khinh thường. Vì phòng ngừa vạn nhất, chúng ta chờ ôn dịch qua đi lại ra bái phật, được không?"

Liễu thị trầm ngâm một lát, "Có Phật Tổ phù hộ, thứ dơ bẩn kia có thể nào tiến vào Bạch Mã tự?"

"Nương, việc này…"

Nàng còn chưa nói xong, một tiểu hòa thượng hô to, "Sư huynh, ngươi làm sao vậy?"

Tất cả bọn họ đồng loạt nhìn lại, một hòa thượng ở Bạch Mã tự ngã xuống, sắc mặt hắn trắng bệch, môi càng trắng bệch, thái dương đổ mồ hôi, cả người phát run, cùng trúng ôn dịch cực kì tương tự. Bạch Chỉ kinh hãi.

Phương trượng Bạch Mã tự tới rồi, mệnh lệnh hòa thượng cùng khách hành hương lui ra phía sau, chớ tới gần.

Nhưng mà sau mấy khắc, hòa thượng ngã xuống đất run rẩy dĩ nhiên tắt thở. Cũng không lâu sau, người của quan phủ tới .

Tân quan vừa tiền nhiệm liền gặp đại sự này, tân tiền nhiệm tri châu phát ra mệnh lệnh mạnh mẽ vang dội, phong tỏa toàn bộ Bạch Mã tự, khách hành hương cùng hòa thượng bên trong đều không thể rời đi.

Bạch Chỉ cả kinh! Tri châu lại muốn làm trò gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tân nhậm tri châu họ Trịnh, tự Tử Thành, từng ở biên cương làm quan huyện, bây giờ bị phái đến Tô thành làm tri châu, nếu như nhiệm kỳ tốt, có khả năng phù chính, quan thăng hai cấp.

Quan viên ở biên cương không thể so với quan viên ở kinh thành, thay đổi như Bạch Uyên, nhậm chức tri châu ở Tô thành đã mười sáu năm, nếu không phải Bạch Thược tiến cử, cũng không biết đợi đến khi nào.

Bạch Chỉ cực kì lo lắng, Trịnh Tử Thành không chừng muốn khai đao với hòa thượng Bạch Mã tự, khách hành hương cũng nhân tiện liên lụy vào.

Bọn họ cùng khách hành hương và hòa thượng bị giam trong miếu lớn, nữ tử chiếm đa số khách hành hương, các cô nương tuổi hơi ít người người lấy khăn lau lệ, phụ nữ cùng tuổi Liễu thị thì sợ hãi đọc Kinh Phật cáo Phật Tổ, cầu phù hộ.

Đối diện với bọn họ, Bạch Chỉ ngược lại có chút lạnh nhạt, ngồi ở trên vị trí thưởng thức ngọn đèn đang thắp, có vẻ nhàm chán. Liễu thị oán trách, "Chỉ Nhi, đừng động tay động chân."

Bạch Chỉ có vẻ thu tay lại, "Nương, bọn họ thật muốn giam chúng ta?"

"Không biết." Liễu thị lòng hơi run run nói.

Rất nhanh, cửa miếu mở ra, Trịnh Tử Thành nhìn quanh bốn phía, ánh mắt khóa hướng Liễu thị bên này, ngẩn ra. Liễu thị giống như nhìn thẳng hắn một lát, nhưng lại buông mắt xuống, không dám đối diện.

Bạch Chỉ lắp bắp kinh hãi. Mẫu thân có phản ứng bực này, vẫn là lần đầu tiên.

Trịnh Tử Thành mang đại phu đến, muốn mọi người ở đây lần lượt kiểm tra. Trong lòng Bạch Chỉ thở dài, coi như tân tiền nhiệm tri châu hiểu lý lẽ. Nếu như đây là chuyện phát sinh trên người cha nàng không chừng sẽ " giết sai một trăm, cũng không buông tha một cái" .

Hiển nhiên Bạch Chỉ an toàn vượt qua kiểm tra, lúc đến phiên Liễu thị, đại phu đưa ra kết luận đúng là: "Mạch đập hỗn loạn, mặt đỏ, gân xanh hơi hiện, đôi mắt xuất huyết, giống như triệu chứng ôn dịch."

Liễu thị vội vàng biện bạch, "Ta chỉ mắc phong hàn mà thôi."

Đại phu gật đầu, "Cũng không ngoại lệ, nếu chỉ là phong hàn. Ngươi ở lại quan sát vài ngày."

Bạch Chỉ còn chưa kịp nói chớ đem Liễu thị cùng những người bệnh xác nhận mắc ôn dịch ở cùng nhau, Trịnh Tử Thành đứng ở một bên đã nói: "Ở tại đông sương phòng trong Bạch Mã tự quan sát mấy ngày, bên kia ta đã sai người tẩy sạch một lần."

Liễu thị hơi không được tự nhiên nói: "Đa tạ đại nhân."

Trịnh Tử Thành gật đầu, nhưng ánh mắt lúc nhìn Liễu thị, lại rạng rỡ phát sáng.

Trong lòng Bạch Chỉ hoảng hốt, cũng không biết bản thân có quá nhạy cảm hay không, nàng luôn cảm thấy nương cùng Trịnh Tử Thành nhận thức, còn… rất thân quen.

Bởi vì chưa xác nhận mắc ôn dịch hay không, người "bình thường" như Bạch Chỉ không được ở cùng Liễu thị. Bạch Chỉ chỉ phải trở về Bạch phủ. Quả nhiên, nàng trở lại Bạch phủ, gia đinh nha hoàn trong phủ không thấy Liễu thị, tâm sinh sợ hãi, chỉ một buổi chiều, lại lần lượt từ chức, lưu lại một ít tiểu nha hoàn đã bán thân.

Lúc trước Bạch Uyên phân phát gia đinh cơ hồ là thế hệ trước, lưu lại những người tuổi trẻ chính trực, có điều cắt xén tiền công, cùng giá tiền công bên ngoài không tương đương. Bọn họ tâm sinh bất mãn, hơn nữa thêm chuyện của Liễu thị, càng là lửa đổ thêm dầu, quyết đoán rời đi.

Bạch thuật tuy là tiểu hài tử, tâm trí lại thành thục, không khóc không náo, có điều ngẫu nhiên hỏi Bạch Chỉ, "Tỷ, khi nào thì nương trở về?"

Bạch Chỉ luôn đáp: "Nhanh." Kỳ thực tự trong lòng nàng cũng không có đáp án, càng là kiếp trước Liễu thị bởi vì ôn dịch mà chết, nàng càng lo sợ bất an. Mỗi ngày Bạch Chỉ đều đi Bạch Mã tự, hỏi thăm tình huống, dùng tiền khơi thông, mới biết một ít tin tức của Liễu thị.

Đều là chút việc lông gà vỏ tỏi, có thể nói là vô công mà trở về .

Tân tiền nhiệm Trịnh Tử Thành thật đúng là đem tin tức phong tỏa, cũng không biết trong Bạch Mã tự rốt cuộc thành tình huống gì?

Tâm tình lo sợ bất an như vậy giằng co nửa tháng. Một ngày sáng sớm, Hồng Kiều bưng chậu đồng đi vào, Bạch Chỉ đang nằm trên giường ngủ. Hồng Kiều nhẹ chân nhẹ tay đem chậu đồng đặt ở trên giá, dọn xong khăn mặt, đóng cửa lui ra.

Gần đây Bạch Chỉ ngủ không sâu, bị tiếng đóng cửa đánh thức. Nàng nâng mi mắt, sắc trời đã rạng sáng. Nàng mặc xong xiêm y, tự rửa sạch mặt, tùy tiện vãn búi tóc, liền đi cửa Bạch Mã tự.

Này dĩ nhiên trở thành thói quen nàng mỗi ngày phải làm.

Nàng chuẩn bị đưa thị vệ ít bạc hỏi tình huống, lại bị Trịnh Tử Thành đột nhiên đến thăm nhìn thấy, hắn cũng không lớn tiếng quở trách thị vệ, cũng không lấy ánh mắt nhìn Bạch Chỉ, ngược lại mỉm cười nói: "Bạch tiểu thư đến thăm mẫu thân ngươi?"

"Nhìn không thấy, chỉ có thể tìm hiểu một chút ."

"Ngươi có thể đi vào." Trịnh Tử Thành lạnh nhạt nói.

Bạch Chỉ sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp, Trịnh Tử Thành nói: "Mới vừa rồi đại phu đã bắt mạch cho nương ngươi, nương ngươi đã khỏi hẳn, chỉ là phong hàn bình thường."

Bạch Chỉ mừng rỡ, vội vàng túm làn váy, chạy nhanh nhắm hướng đông sương phòng đi đến. Nàng mở cửa, phòng trong trào ra một cỗ mùi thường có bên trong chùa miếu, trong phòng ánh mặt trời không rõ lắm, mơ hồ có thể thấy được Liễu thị đang ngồi ở cạnh bàn trà xâu kim, giống như đang gấp gáp may xiêm y.

Liễu thị phát hiện có người, giương mắt nhìn lại, thấy là Bạch Chỉ, cũng không ngoại lệ, mỉm cười nói: "Chỉ Nhi, lại đây."

Bạch Chỉ đi vào, thấy Liễu thị cầm áo cưới đỏ thẫm trong tay, lúc này đang thêu uyên ương hí thủy. Bạch Chỉ sửng sốt, nghe Liễu thị nhàn nhạt nói: "Lúc trước đi vào, cũng không biết bản thân có thể còn sống đi ra ngoài hay không, nương cả đời không thể vì Chỉ Nhi làm điều gì, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm cho ngươi nhất kiện áo cưới ."

Bạch Chỉ buồn không nói chuyện, ngực lại khó chịu không thôi.

Liễu thị thấy Bạch Chỉ ngồi ở chỗ kia không nói chuyện, lấy lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay Bạch Chỉ, vỗ vỗ, "Trong phủ có tốt không?"

"Không tốt." Bạch Chỉ dừng một chút, "Gia đình nghe nói nương bị giam, giống như bầy chim tan tác, trong phủ lưu lại vài cái nha hoàn bán mình."

Liễu thị im lặng.

Bạch Chỉ tiếp tục nói: "Cha… Tháng này sao chưa có bạc. Vài lần viết thư, đều không có hồi âm, chỉ sợ không cần mẹ con chúng ta cùng Thuật Nhi ." Kết quả lại cùng kiếp trước giống nhau, bị Bạch Uyên vứt bỏ . Nàng cho rằng, lưu lại dòng độc đinh của Bạch gia, liền có thể vô tư, chưa từng dự đoán được, Bạch Uyên còn muốn làm ra tiết mục "ân đoạn nghĩa tuyệt".

Liễu thị cúi mi mắt.

"Nương, người quả thật còn muốn một tướng công như vậy sao?" Bạch Chỉ thật sự nhịn không được.

Liễu thị thập phần thống khổ quay đầu không nhìn Bạch Chỉ, "Có lẽ cha ngươi còn có nỗi khổ riêng.". Bạch Chỉ tức giận lại bất đắc dĩ. Nàng thật sự không hiểu rõ, cho dù yêu một người, cũng phải làm có chừng có mực, như thế nào lại "cổ hủ không hóa" như thế, khăng khăng một mực?

Bạch Chỉ ngăn chặn ngọn lửa trong lòng, tránh cho nó càng thịnh vượng. Nàng hít sâu một hơi nói: "Nương, chúng ta trở về đi."

"Tốt."

Bạch Chỉ đỡ Liễu thị chuẩn bị dẹp đường hồi phủ. Lúc bọn họ ra đại môn Bạch Mã tự, Trịnh Tử Thành đang an ủi những người cùng bị xác nhận không truyền nhiễm ôn dịch, mặt hắn bình dị gần gũi, tươi cười khiêm tốn, thoạt nhìn là một người vô cùng dễ nói chuyện.

Hắn thấy Bạch Chỉ cùng Liễu thị đi ra, hướng bọn họ mỉm cười. Bạch Chỉ cũng cười đáp lại, quay về nhìn Liễu thị, lại phát hiện Liễu thị đang hoảng loạn lấy tay vén tóc loạn trước trán, có vẻ mất tự nhiên. Bạch Chỉ sửng sốt, cảm thấy nương nhìn Trịnh Tử Thành có chút xấu hổ? Nhưng Trịnh Tử Thành lại thoạt nhìn rất tùy ý.

Rốt cuộc là Liễu thị nhận thức Trịnh Tử Thành hay là Trịnh Tử Thành làm bộ không biết Liễu thị? Hoặc là chính nàng suy nghĩ nhiều? Bạch Chỉ tâm còn nghi hoặc, chậm rãi vùi vào trong lòng. Việc của trưởng bối, nàng không đủ tư cách hỏi đến.

Ôn dịch ở Tô thành lan tràn cực kì nghiêm trọng, chưa đủ một tháng, đã lan tràn tới nửa thành. Bạch Chỉ lo lắng nhất là Liễu thị, không để ý Liễu thị phản đối kháng nghị, cố ý làm ra hành vi quá khích, đem Liễu thị nhốt tại trong phòng, đại môn không bước, nhị môn không ra, dù ăn cơm, cũng là nàng tự

mình đưa đi. Lúc trước, Liễu thị dùng tuyệt thực phản kháng ngỗ nghịch Bạch Chỉ, sau đó Bạch Chỉ gào khóc, nói một ít nguyên do cảm động lòng người đặt chữ hiếu lên đầu, Liễu thị cũng liền bình ổn bất khoái trong lòng.

Bạch Chỉ cũng đoán chắc, Liễu thị rất mềm lòng .

Liễu thị luôn phong bế ở trong phòng, Bạch Thuật do Bạch Chỉ chăm sóc. Kỳ thực Bạch Chỉ cũng không chăm sóc hắn cái gì, chính là nàng đi nơi nào, những người làm nghề y căng thẳng, tướng công Thu Thiền cũng lên sân khấu .

Thu Thiền không đành lòng để trượng phu một mình xuống núi, cũng liền đi theo, tạm ở trong Bạch phủ.

Thu Thiền đi sớm về muộn, mỗi ngày giấc ngủ cũng chỉ hai canh giờ. Nàng còn như thế, càng đừng nói trượng phu nàng vội thành bộ dáng gì. Bạch Chỉ đau lòng Thu Thiền như vậy, lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể vì nàng nấu ăn lót dạ.

Nàng bưng một chén tổ yến đến phòng Thu Thiền, lại thấy Thu Thiền ghé vào trên bàn nằm ngủ. Bạch Chỉ đẩy đẩy nàng hai cái, Thu Thiền mới chậm rãi mở mắt ra, mông lung nhìn nàng. Bạch Chỉ đem tổ yến cho nàng, "Uống đi."

Thu Thiền vừa thấy là tổ yến, lập tức trừng lớn mắt, "Ngươi điên rồi? Cha ngươi một tháng chưa cho các ngươi tiền sinh sống , ngươi lại cho ta ăn tổ yến?"

"Đây đều là nhị nương để lại , ngươi cũng biết, ta cùng nương cũng không ăn những thứ này, đặt ở chỗ kia cũng lãng phí, ngươi không cần xuyên tạc, nhanh ăn đi."

Thu Thiền dừng một chút, cố mà ăn mấy miếng. Bạch Chỉ thấy Thu Thiền như có tâm sự, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

"Hôm nay lại kiểm tra ra tám bệnh nhân, mặc dù phạm vi thu nhỏ lại, không phải bệnh gà toi thì là dịch chuột. Nhưng… hôm nay vương đại phu cũng nhiễm ôn dịch , ta sợ…" Nàng lo lắng tự nhiên là trượng phu. Thu Thiền luôn luôn kiên cường, lại khóc ra, "Nếu hắn có cái gì bất trắc, ta cũng không muốn sống." Lời nói già mồm cãi láo như vậy, quyết sẽ không xuất phát từ miệng Thu Thiền, trừ phi là về trượng phu Tống Kha của nàng.

Tâm Bạch Chỉ cũng trầm xuống, trở nên lo lắng theo. Lòng thương hại của nàng không nhiều lắm, đối với bất hạnh của vương đại phu, nàng chỉ có thể nói thoáng tiếc hận, nhưng đối tượng đổi thành trượng phu của bạn tốt nàng, đương nhiên khác biệt. Thu Thiền cùng trượng phu Tống Kha có thể nói là nàng gián tiếp nối duyên, tạo thành lương duyên do trời ban thưởng. Năm đó Thu Thiền thân là võ sư của Bạch Chỉ đau lòng Bạch Chỉ cả người là vết thương, cả ngày không rời kim sang dược . "Phí dạy học" đều tiêu vào tiền thuốc . Bạch Chỉ không đành lòng, muốn khuyên bảo Thu Thiền, Thu Thiền cứng rắn, nghe không theo. Bạch Chỉ đành phải tìm dược nông mua thuốc, hạ thấp phí tổn cho Thu Thiền. Vì thế liền tìm được trượng phu Thu Thiền, Thu Thiền trèo non lội suối mỗi ngày đi mua, dược nông luôn luôn ở lại thâm sơn chưa từng gặp qua nữ tử, sau đó, càng không thể vãn hồi, cuối đông năm đó Thu Thiền liền gả làm vợ người. Người bên ngoài đều nói Thu Thiền tốt số, bực này sơn thôn dã nữ giống như Thu Thiền, diện mạo lại xấu xí cư nhiên tìm được một dược nông tuấn mỹ ngoan ngoãn, không phải tốt số thì là gì?

Thu Thiền cũng hào phóng thừa nhận bản thân quả thật tốt số. Tống Kha từ nhỏ cùng phụ thân ở trên núi, chưa bao giờ xuống núi, bán dược đều là phụ thân. Phụ thân hắn vừa qua đời, chuyện làm ăn đầu tiên của bản thân, đó là kim sang dược của Bạch Chỉ, nữ tử đầu tiên hắn thấy cũng là Thu Thiền. Cho dù sau này Tống Kha gặp Bạch Chỉ bực này khuynh quốc khuynh thành, hắn vẫn một mực chắc chắn, đẹp nhất cũng không qua nổi nương tử Thu Thiền nhà mình.

Đây cũng là nguyên nhân Thu Thiền khăng khăng một mực đi theo Tống Kha. Chỉ vì, Tống Kha khăng khăng một mực yêu Thu Thiền. Thanh Hà từng trêu ghẹo nói, trong mắt Tống Kha chỉ có một vị nữ tử, đó là nương tử hắn, còn lại tất cả đều là nam nhân.

Bây giờ ra việc này, Thu Thiền căng thẳng sợ hãi là tất nhiên .

Bạch Chỉ nói: "Nếu không, ngươi ngăn Tống Kha lại?"

"Hắn gần đây luôn luôn nghiên cứu loại ôn dịch này, trước đó vài ngày hơi có chuyển biến . Nhưng mà gần đây phạm vi ôn dịch khuếch đại, toàn bộ tinh lực hắn đều đặt vào trên người quần chúng."

"Ai." Bạch Chỉ biết rõ tâm tình giờ phút này của Thu Thiền. Như nàng vài ngày trước đó sợ hãi mẫu thân mắc ôn dịch. Đối mặt với tử vong, không phải bởi vì sợ hãi, mà là sợ hãi mất đi. Mất đi chí thân, là chuyện tình thống khổ nhất trong cuộc sống.

Bạch Chỉ nỗ lực bảo vệ Liễu thị, nàng cường thế nàng bá đạo thậm chí không tự biết.

Thu Thiền so với nàng sao có thể kém cỏi?

Nhưng mà mấy ngày sau, Tống Kha cảm nhiễm ôn dịch …

Vốn Tống Kha cũng bị đưa đi trại tập trung những người nhiễm bệnh, lại bị Thu Thiền chết sống ngăn cản. Mang theo bệnh nhân ôn dịch, ai dám nhận? Bạch Chỉ khẽ cắn môi, nàng nhận . Bạch phủ lớn, nàng đem Tống Kha an trí ở Bắc viện, trừ bỏ Thu Thiền, những người còn lại đều không thể tiếp cận.

Hiển nhiên, Bạch Chỉ cũng không thể tiếp cận. Kỳ thực ý tứ của Thu Thiền rất rõ ràng.

Phải chết, cùng chết.

Đó là sinh tử tướng tùy . Tình yêu khắc sâu, không gì hơn cái này.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Bạch Chỉ mấy lần muốn đi Bắc viện nhìn Thu Thiền, đều bị Hồng Kiều cực lực ngăn trở. Bạch Chỉ nói: "Ta chỉ nhìn xa xa mà thôi." Nàng thật sự lo lắng, cho dù nàng sớm hiểu rõ, Thu Thiền cùng Tống Kha đã đứng ở quỷ môn quan, nhưng Thu Thiền là hảo hữu duy nhất của nàng, nàng không thể xem như không biết.

Hồng Kiều cầm lấy vạt áo nàng, ngoan cố lắc đầu, "Phu nhân đã căn dặn, không cho phép tiểu thư đi Bắc viện."

Bạch Chỉ ngẩn ra, Liễu thị cũng không chen chân chuyện của nàng, luôn luôn thờ ơ , không ngờ, lúc này lại vắt ngang trước mặt . Bạch Chỉ nhấp mím môi, "Ít nhất làm cho ta kịp thời đi nhặt xác a." Nói xong, nước mắt mơ hồ. Nàng chưa bao giờ khổ sở như thế, cho dù Bạch Uyên vứt bỏ mẹ con các nàng, nàng cũng chưa từng khó qua như vậy.

Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ khóc giống như lệ nhân, tâm sinh trắc ẩn, "Nếu không, tiểu thư chỉ tại cửa Bắc viện nhìn xem?"

"Được." Bạch Chỉ gật đầu như đảo tỏi. Lúc này, nào có một chút cái giá của tiểu thư?

Nàng vội vàng đi đến cửa Bắc viện. Hồng Kiều thông minh, hướng bên trong hô to hai tiếng, "Thu Thiền tiểu thư, Thu Thiền tiểu thư có đây không?"

Bên trong lại tĩnh mịch như trước.

Ngực Bạch Chỉ căng thẳng, tự mình cũng nhấc cổ họng hô lớn, " Thu Thiền, là ta, nghe thấy thì đáp một tiếng."

Thị vệ ở cửa có lòng tốt khuyên can Bạch Chỉ, "Bạch tiểu thư, ngươi đừng hô, hai người bên trong nhất định đã chết." Trong mắt bọn họ lộ ra lạnh lùng, Bạch Chỉ không khỏi run lẩy bẩy, tâm cũng rét lạnh theo. Giữa người với người, thật đúng là bạc như tờ giấy. Chẳng phải nàng cũng giống vậy sao? Nếu như Thu Thiền không phải bạn tốt của nàng, nàng làm sao có thể quan tâm nàng ta chết hay sống?

Cửa hơi khép hờ, từ trong khe cửa lộ ra một dáng người đơn bạc, trường bào màu xám, tóc dài tùy tiện buông lỏng suy sụp buộc sau gáy , vài sợi tóc trước trán che khuất mặt mày, chỉ có cặp mắt sáng rực không tạp niệm kia làm cho Bạch Chỉ còn nhận được.

Tống Kha! Một Tống Kha gầy trơ cả xương? Chỉ một tháng không thấy, lại gầy nhiều như thế.

Tống Kha nói: "Bạch cô nương." Hắn vội vàng muốn mở cửa đi ra, cửa chỉ có thể mở ra một khoảng cách nhỏ, bởi vì bên ngoài bị xích sắt khóa lại. Bạch Chỉ ngẩn người, Tống Kha luôn luôn nhàn nhạt , cùng tính cách hùng hùng hổ hổ của Thu Thiền có thể nói là nước với lửa, cố tình hai người lại dung hợp vô cùng tốt.

Thị vệ trông cửa thấy thế, trường côn trong tay hướng khe cửa đẩy vào đầu hắn, Tống Kha yếu đuối ngã xuống đất, nhưng tay hắn còn vươn hướng Bạch Chỉ, cầm trong tay một khăn lụa màu trắng.

Hồng Kiều hướng thị vệ đại ca hô một câu, "Thị vệ đại ca, hắn chỉ muốn đưa cho tiểu thư nhà ta chút vật. Ngươi giúp đỡ được không."

"Ôn dịch gì đó, ai dám lấy? Nếu nhiễm ôn dịch làm sao bây giờ?" Thị vệ có vẻ cực kì lạnh lùng, cự tuyệt thỉnh cầu của Hồng Kiều. Bạch Chỉ hơi tức giận, cảm thấy thị vệ rất rất sợ chết , không nói hai lời thẳng tiến lên tự lấy.

Hồng Kiều định ngăn đón, lại không thể ngăn lại, muốn đi theo, lại có điều cố kị, chỉ có thể đứng ở tại chỗ dậm chân.

Bạch Chỉ tự tới lấy , thị vệ còn không cho đi, "Bạch tiểu thư, chớ làm khó tiểu nhân, Trịnh đại nhân đã căn dặn, người không phận sự, không cho tới gần."

"Ta chỉ ở ngoài cửa lấy chút vật, các ngươi không dám, ta tự lấy cũng không được sao?" Bạch Chỉ mắt lạnh nhìn bọn hắn, làm hai thị vệ trông cửa cả kinh nửa câu cũng không dám bắn lại.

Bạch Chỉ muốn tiến lên, hai vị thị vệ lại lấy thân chống đỡ.

Bạch Chỉ thầm hô một hơi, biết rõ hai người bọn họ sẽ không nhượng bộ, nàng "mạnh mẽ" thế nào cũng là uổng công. Nàng đành phải một phen đoạt trường côn của thị vệ bên cạnh, cả kinh hai vị thị vệ cho rằng nàng muốn đánh, vội vàng bày ra tình thế phòng ngự.

Bạch Chỉ lại đem trường côn với vào trong khe cửa, nói với Tống Kha: "Đem khăn để lên cây gậy."

Tống Kha gật đầu nghe theo. Bạch Chỉ lấy được khăn, nhìn Tống Kha, hiểu rõ chiếc khăn này cần phải xem vào lúc không người, liền trực tiếp cất khăn đi, nói với Tống Kha: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, gửi lời hỏi thăm của ta tới Thu Thiền. Đa tạ ngươi liều chết đưa khăn tay cho ta."

Tống Kha như trước dùng ánh mắt sáng quắc ngóng nhìn Bạch Chỉ, coi như Bạch Chỉ là hi vọng sống của hắn.

Bạch Chỉ trở lại phòng mình, sai Hồng Kiều đi nấu nước pha trà. Chờ Hồng Kiều rời đi, Bạch Chỉ liền khẩn cấp lấy ra khăn tay từ trong tay áo, mặt trên là chữ viết của Tống Kha, ít ỏi vài nét bút, chỉ có năm chữ, lại làm cho Bạch Chỉ hết hồn.

—— cứu Thiền, Thanh Phong nhai.

Thu Thiền lẩn trốn đi ra ngoài, đi Thanh Phong nhai ? Thanh phong nhai là đỉnh núi của ngọn núi mà Tống Kha cùng Thu Thiền sinh sống, có nhiều dược liệu tụ tập . Nhưng Tống Kha cùng Thu Thiền ít đi Thanh Phong nhai, trừ phi một đám dược nông kết bạn đi lên. Bởi vì phía trên không có đường núi, cực kì dễ lạc, trong núi tương truyền có thú dữ, một mình hành động hơn phân nửa sẽ dữ nhiều lành ít.

Thu Thiền một mình đi Thanh Phong nhai không thể nghi ngờ là muốn tìm dược liệu, chớ không phải là vì giúp Tống Kha chữa bệnh? Chẳng lẽ ôn dịch đã có phương pháp chữa khỏi? giờ phút này trong đầu Bạch Chỉ xoay quanh các loại khả năng, lo lắng cũng càng thêm nặng.

Tống Kha không dùng khẩu kỹ , mà dùng chữ để thông báo, hiển nhiên là không muốn nói cho người khác, nhưng nói cho nàng lại có tác dụng gì? Thể lực nàng còn không bằng Thu Thiền, công phu lại càng không bằng, nàng có năng lực làm cái gì?

Tinh tế suy nghĩ, Bạch Chỉ mới hoàn toàn lĩnh ngộ. Tống Kha chính là muốn thông qua nàng nói cho Trịnh đại nhân! Mấy thị vệ trông coi hiển nhiên sẽ không giúp đỡ, ước gì bọn họ chết sớm. Nàng thì khác, nàng là con gái của tri châu nhiệm kỳ trước, so với dân chúng bình thường càng dễ dàng tiếp cận Trịnh Tử Thành. Tống Kha biết rõ nàng không có năng lực một mình đi cứu Thu Thiền, nhưng Trịnh Tử Thành thì có.

Có điều Tống Kha không khỏi rất coi trọng Bạch Chỉ , nàng có đức hạnh gì năng lực gì có thể làm cho Trịnh Tử Thành phái người lên núi tìm người? Chỉ là con gái của tri châu cũ mà thôi… Trong óc bỗng nhiên hiện ra tình cảnh Mộ Đồ Tô ở trước mắt bao người cứu nàng từ dàn hỏa thiêu.

Hắn nói qua, nàng là nữ nhân của hắn…

Nàng là nữ nhân của thế tử…

Điều này, có lẽ có thể.

Nàng đi cầu kiến Trịnh đại nhân Trịnh Tử Thành. Như nàng mong muốn, vẫn chưa bị sập cửa vào mặt, còn nhận được khoản đãi. Phủ nha của Trịnh Tử Thành so với phủ nha của cha nàng Bạch Uyên đơn giản hơn rất nhiều, xem ra làm quan thanh liêm hơn so với cha nàng.

Nhìn thấy Trịnh Tử Thành, nàng cũng không vòng vo, đi thẳng vào chủ đề, "Cầu Trịnh đại nhân cứu Thu Thiền."

"Thu Thiền? Thê tử của vị dược nông nhiễm ôn dịch kia? Lúc trước là nàng tự nguyện muốn cùng trượng phu nàng cùng sinh cùng chết." Trịnh Tử Thành không cho là đúng.

Bạch Chỉ hé miệng, hoãn khẩu khí nói: "Dược nông Tống Kha hình như nghiên cứu phát triển ra phương thuốc chữa khỏi ôn dịch, có điều còn chưa xác định. Phương thuốc này thiếu một vị dược liệu, cần lên Thanh Phong nhai ngắt lấy, Thu Thiền vì thử một lần, một mình tiến đến, bây giờ sống chết chưa rõ, còn cầu Trịnh đại nhân cứu giúp." Bạch Chỉ quỳ xuống, một mặt thành khẩn.

Trịnh Tử Thành vội vàng nâng nàng dậy, "Bạch tiểu thư xin đứng lên. Bản quan chỉ không hiểu rõ, vì sao việc này lúc đó Tống Kha không nói cùng ta, mà chờ việc phát sinh mới nói?"

"Trịnh đại nhân có điều không biết, phụ thân Tống Kha nguyên là một vị đại phu y thuật cao cường, bởi vì quá mức tự tin, chẩn đoán lầm khiến một vị bệnh nhân lâm vào chỗ chết, lòng có áy náy, từ đó quy về trong rừng làm dược nông. Từ nhỏ hun đúc, do đó Tống Kha nuôi dưỡng nên tính tình cực kì cẩn thận, không phải trăm phần trăm xác định, nhất định không thử."

Trịnh Tử Thành hiểu ra gật đầu, "Vậy Bạch tiểu thư muốn bản quan làm gì?"

"Việc có phương thuốc chữa khỏi ôn dịch không cần phô trương ra ngoài. Đương nhiên quan trọng nhất là thỉnh Trịnh đại nhân phái người lên núi cứu người."

"Ta sẽ làm theo ý tứ của Bạch tiểu thư."

Bạch Chỉ mỉm cười xem như đáp tạ .

Sảng khoái như vậy, chắc phải là do mặt mũi Mộ Đồ Tô đi?

Bạch Chỉ lo cho Thu Thiền, cũng liền đi theo. Đối với Thanh Phong nhai, Bạch Chỉ vẫn tính là quen thuộc , nàng đi trước làm gương, đi đằng trước mấy tên bộ khoái miệng luôn luôn hô tên Thu Thiền.

Nhiều ngày chưa hoạt động gân cốt , Bạch Chỉ ở trên núi đảo quanh hai canh giờ, đã hơi cảm thấy mỏi mệt. Nàng dừng lại bước chân, lấy tay vịn trên cây, thở hổn hển, nghỉ ngơi một lát. Chờ hồi phục, khẽ cắn môi, lại lần nữa tiếp tục đi hướng lên trên.

"Bạch tiểu thư, ngươi muốn nghỉ ngơi một lát hay không?" Một bộ khoái đi đến nơi nàng té ngã hỏi nàng.

Bạch Chỉ xua tay, chợt thấy vài bộ khoái đã vượt qua nàng . Bạch Chỉ nghĩ, nàng già đi, thể lực không kịp mấy người trẻ tuổi này ! Lại nghĩ, nàng gái lỡ thì lại không gả, thật đúng là nhảy lầu một lần, uổng công sống lại một lần .

Làm Bạch Chỉ giương mắt nhìn đến trời xanh vạn dặm không mây, Bạch Chỉ lo lắng hơi quá nặng một chút. Nếu như đến vách núi, còn chưa nhìn thấy Thu Thiền, nàng chỉ có thể nhảy xuống vách núi đi âm tào địa phủ tìm nàng .

Bạch Chỉ mới đi vài bước, lại nghe được sói kêu. Cả người Bạch Chỉ rùng mình, như là bị quỷ thần chiếm được, ma xui quỷ khiến hướng nơi có tiếng sói kêu đi đến. Khi nàng đi đến một mảnh đất trống trải có cây cỏ vờn quanh, có ba bốn con sói vây quanh một thân cây, tê thanh kêu. Bạch Chỉ đem tầm mắt hướng lên trên lưu động, lại phát hiện Thu Thiền mình đầy thương tích ôm thân cây, vẻ mặt kinh hoảng nhìn mấy con sói đói phía dưới đang chờ đợi nàng chống đỡ không được.

Bạch Chỉ cả người cứng ngắc, không sợ là giả , mặc dù nàng từng tập võ, đáng tiếc chưa bao giờ trải qua thực chiến. Hơn nữa sư phụ Thu Thiền còn bị bức lên cây tránh né, nàng càng không có phần thắng. Càng nghĩ, Bạch Chỉ đành phải lui vài bước, tìm cứu binh viện trợ. Nàng không có năng lực, vẫn nên làm tiểu nữ nhân sau lưng nam nhân anh dũng đi.

Không ngờ, chân nàng giẫm phải nhánh cây, thanh âm nhánh cây gãy thanh thúy vang lên khiến cho sói đói chú ý, đôi mắt xám ngắt hướng nàng hung tợn lao tới, Bạch Chỉ dừng một chút, liền chạy, sói đói dời đi mục tiêu, toàn thể hướng Bạch Chỉ lùa theo.

Thu Thiền thấy Bạch Chỉ dẫn sói đói rời đi, cảm động đến rơi nước mắt. Bạch Chỉ thật sự rất anh dũng , lấy thân dụ sói. Miệng Thu Thiền nỉ non một câu, "Chỉ Nhi, ngươi thật sự là tỷ muội tốt của ta." Nói xong, cả người run lên…

Bạch Chỉ còn đang mang thai đứa nhỏ của Mộ Đồ Tô? Mang bụng chạy, chỉ sợ…

Thu Thiền cuồng loạn kêu, "Cứu mạng a!"

Bạch Chỉ luống cuống rối loạn ngay đầu trận tuyến, qua lại chạy loạn, chờ bản thân thở phì phò là lúc, kinh ngạc phát hiện, mình không biết ở nơi nào . Nàng còn chưa kịp kinh hoảng, sói đói phía sau vẫn theo đuổi không bỏ. Bạch Chỉ ngửa mặt lên trời kêu rên một chút, tiếp tục chạy trốn.

Sớm biết như thế lúc trước làm gì như vậy, nàng sẽ không đến.

Bạch Chỉ không ngừng bôn chạy, váy dài của nàng bị cành hoa bên cạnh quặc vào, Bạch Chỉ trực tiếp ngã sấp xuống, sói đói phía sau mãnh liệt đánh tới. Bạch Chỉ kinh hãi, kinh ngạc quay đầu, thấy đầu lưỡi chảy nước miếng của sói đói ở trước mắt nàng lắc lư a lắc lư, một cỗ tuyệt vọng trỗi lên.

Một đời này của nàng không phải nhảy lầu mà chết, mà là làm điểm tâm cho sói đói?

Ô hô ai tai, vận mệnh nhiều ngang trái như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bỗng nhiên, "Vèo" vài tiếng, mũi tên thẳng hướng sói đói, liên tục chết mấy con. Nguy cơ mới vừa rồi dường như ở trong nháy mắt bị giải cứu . Ngay sau đó một trận tiếng reo hò. Bên kia có người kêu, "Kỹ thuật bắn tên của Trịnh đại nhân thật tốt."

"Trịnh đại nhân thâm tàng bất lộ a!"

Đầu Bạch Chỉ nghiêng hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Tử Thành hướng nàng đi tới, giao cung tên cầm trong tay cho một vị tiểu bộ khoái, đối thoại chỉ nói: "Bạch tiểu thư không có việc gì đi?"

Bạch Chỉ vươn tay, bàn tay của nàng mài ra loang lổ giọt máu, thoạt nhìn cực kì dữ tợn. Trịnh Tử Thành nhíu nhíu mày, lấy ánh mắt nhìn nhìn bộ khoái, "Chẳng phải ta mệnh lệnh các ngươi cần phải bảo vệ tốt Bạch tiểu thư sao?"

Tiểu bộ khoái bên cạnh đều cúi đầu. Bạch Chỉ giải vây nói: "Không liên quan đến bọn họ, là ta tìm người sốt ruột. Đúng rồi, Thu Thiền cứu được chưa?"

"Còn chưa tìm được Thu Thiền cô nương." Vài bộ khoái trả lời câu hỏi của Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ cười nói: "Không sao, ta đã tìm được, ta dẫn bọn ngươi đi."

Mấy tên bộ khoái vui mừng, cho rằng lúc này có thể xong việc. Chờ Bạch Chỉ dùng khăn tay bao bọc lại bàn tay bị thương, nhìn bốn phía chung quanh, lập tức sắc mặt không tốt . Nàng ngập ngừng nói: "Tã đã quên bản thân làm thế nào chạy đến nơi này …"

Mọi người: "…"

Vì thế, đoàn người tiếp tục tìm Thu Thiền.

Nhận được giáo huấn, lần này Bạch Chỉ đi theo Trịnh Tử Thành. Bạch Chỉ còn chưa kịp cảm tạ chuyện vừa rồi, "Đa tạ Trịnh đại nhân cứu giúp. Nhưng mới vừa rồi thấy tài bắn cung của Trịnh đại nhân rất cao, trước kia Trịnh đại nhân tập võ sao?"

"Tòng quân đã mười năm ."

"A!" Bạch Chỉ kinh ngạc một chút, "Vậy như thế nào Trịnh đại nhân lại làm quan văn? Cần phải tiếp tục chinh chiến sa trường mới đúng!"

Trịnh Tử Thành cười cười, "Năm đó tòng quân là bất đắc dĩ, làm chiến sĩ mười năm, chán ghét muốn quy ẩn, vừa vặn huyện lão gia từ quan quy ẩn thâm sơn, quan huyện tuy rằng không thiếu, lại bởi vì chỗ lão gia hẻo lánh, triều đình không có quan đến đây, ta đành phải kiên trì, mua chức quan huyện này làm."

Bạch Chỉ có nghe nói Trịnh Tử Thành ban đầu là ở một thị trấn chim không thèm đẻ trứng làm quan, nghe Trịnh Tử Thành nói như vậy, có thể nghĩ, thị trấn kia cằn cỗi cỡ nào, nhất định là không kiếm được bao nhiêu, không có quan nguyện ý đi nhậm chức.

Mặc dù Tô thành cũng là địa khu bên cạnh biên giới, rốt cuộc cũng là thành, cho dù không kiếm được là bao, ít nhất cũng tại thành này làm một "Thổ hoàng đế" . Trời cao hoàng đế xa, triều đình quản không được. Có điều Bạch Chỉ tò mò , vị mua chức huyện quan này như thế nào lại bị phái đến Tô thành làm quan?

Bạch Chỉ thấy Trịnh Tử Thành vô cùng dễ nói chuyện, đem nghi hoặc trong lòng hỏi, Trịnh Tử Thành cũng hào phóng nói: "Ngẫu nhiên cứu con Cung Thân Vương, hắn có thương ở thắt lưng, bị vương phi gọi trở về kinh chữa thương. Thế tử không theo, trên đường chạy trốn, gần thị trấn chúng ta, liền ở thị trấn chữa thương. Cha ngươi lần này chuyển đi nơi khác, triều đình nhất thời tìm không thấy người thay thế, ít nhiều nhờ thế tử tiến cử, ta mới đến nơi này tạm nhận lấy trọng trách."

Lại là Mộ Đồ Tô? Trong lòng Bạch Chỉ nói thầm. Kiếp trước, sau khi cha nàng chuyển đi nơi khác, hồi lâu cũng không có quan viên thay thế bổ sung chức tri châu Tô thành, đến nỗi khi Tô thành phát sinh ôn dịch, không có quan đứng đầu cầm giữ, Tô thành một mảnh hỗn độn. Sau này tới một tri châu hồ đồ giá áo túi cơm, muốn đuổi tận giết tuyệt người nhà mắc bệnh ôn dịch, may mà nàng thoát mau.

Như vậy lần này ôn dịch ở Tô thành lan tràn chậm, toàn thành đề phòng, nói đến cùng vẫn là nhờ Mộ Đồ Tô giới thiệu cho một vị tri châu coi như có lý trí, là công lao của hắn? Hoặc là do nàng làm bị thương thắt lưng Mộ Đồ Tô, cho bọn họ gặp nhau, do đó phát sinh thay đổi?

Bạch Chỉ có chút thác loạn, nhưng ít nhất có một việc nàng hiểu rõ . Ôn dịch lần này, nàng tin tưởng, có thể hoàn thành một cách hoàn thiện. Không biết vì sao, Bạch Chỉ đối với Trịnh Tử Thành có một loại cảm giác an toàn khó hiểu.

Loại cảm giác này thật là kỳ diệu, làm cho Bạch Chỉ không biết làm sao.

Bạch Chỉ tìm được Thu Thiền, đã là chuyện nửa canh giờ sau . Nàng chẳng phải người thứ nhất tìm được Thu Thiền , lúc nàng đuổi tới, Thu Thiền đang nâng bình nước uống, cả người nàng bị trầy da, chân càng sưng lên đáng sợ, nàng thở hổn hển, cũng không biết có phải là kinh hồn chưa định hay không?

Thu Thiền thấy Bạch Chỉ đi tới, không để ý chân sưng cùng đau đớn, hướng Bạch Chỉ khập khiễng đi, ném xuống bình nước trong tay, đem thứ gì đó đang nắm chặt trong tay giống như cỏ linh chi lại không phải cỏ linh chi đưa cho Bạch Chỉ, "Chỉ Nhi, nhanh đi cứu tướng công ta, đây là cỏ linh chi đỏ thẫm. Giao cho tướng công ta là được."

Bạch Chỉ lăng lăng tiếp nhận cỏ linh chi từ nàng, lo lắng nhìn nàng, "Ngươi thì sao?"

"Không có việc gì." Thu Thiền ngây ngô nở nụ cười vài tiếng, hai mắt trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

May mà phía sau có người đỡ . Bạch Chỉ một trận cảm khái, thật sự là đại tỷ ngốc.

Lúc cỏ linh chi đỏ thẫm thuận lợi đưa đến tay Tống Kha, Tống Kha đã không đứng lên nổi. Cho dù hắn bệnh thành như vậy, hắn vẫn nằm ở cửa, miệng nói "Cứu Thiền, cứu Thiền." Thị vệ trông coi cho rằng Thu Thiền cách thế trước hắn một bước, ngoảnh mặt làm ngơ, có vẻ cực kì máu lạnh.

Bạch Chỉ vốn định không để ý bệnh ôn dịch truyền nhiễm, trực tiếp chăm sóc Tống Kha, vẫn là bị Trịnh Tử Thành ngăn cản, hơn nữa nói: "Việc này ta sẽ phái người chăm sóc, không nhọc phiền Bạch tiểu thư." Bạch Chỉ biết Trịnh Tử Thành đang bảo vệ nàng.

Nàng yên lặng lui ra, đem cỏ linh chi giao cho Trịnh Tử Thành, ai biết được Trịnh Tử Thành phái người, lại chính là bản thân? Bạch Chỉ kinh hãi, nhất thời không thể nói rõ. Một canh giờ sau, buồng trong tại Bắc viện vang lên thanh âm vui sướng của Trịnh Tử Thành, "Tốt lắm, thật sự tốt lắm."

Bạch Chỉ mừng rỡ, vọt đi vào, chỉ thấy trên mặt Tống Kha mang hồng nhuận, hướng Trịnh Tử Thành cười xán lạn. Tươi cười này cùng Thu Thiền có hiệu

quả như nhau, hơi ngu đần lại chân thành. Trận ôn dịch này thật là dịch chuột, vào năm mươi năm trước, Tô thành cũng từng phát sinh một lần, lần đó thần y bình ổn dịch chuột là tổ phụ của Tống Kha. Mà ôn dịch lần này, hắn không thể từ trong miệng người bệnh biết được bệnh trạng kỹ càng, chỉ có thể để bản thân tự thể nghiệm, mới có thể đúng bệnh hốt thuốc. Thu Thiền biết được, vừa khóc vừa mắng, lại hoàn toàn ủng hộ hắn, trèo non lội suối vì hắn đi tìm dược liệu. Bạch Chỉ bội phục Tống Kha tự mình hy sinh, càng bội phục Thu Thiền sinh tử tướng tùy . Nếu như tất cả việc này phát sinh ở trên đầu nàng, nàng sẽ cảm thấy Tống Kha rất ngốc, oán hắn không để ý đến bản thân.

Loại tình cảm sâu đậm tự mình hy sinh, nàng không làm được.

Ôn dịch cứ như vậy dần dần bình ổn xuống, Tống Kha ở Tô thành được tôn sùng là thần y, dân chúng kính yêu hắn. Mà lần này Trịnh Tử Thành cũng có tự an bày cùng chỉ huy, làm cho Tô thành tổn thất nhỏ nhất, uy vọng của hắn rất nhanh sẽ siêu việt hơn Bạch Uyên làm tri châu mười mấy năm ở Tô thành. Tô thành ai cũng truyền bá nhân vật, không phải Tống Kha đó là Trịnh Tử Thành.

Dân chúng vì Tống Kha quyên tặng một gian tiệm thuốc, bị Tống Kha dùng lời nói dịu dàng cự tuyệt . Bạch Chỉ không hiểu Tống Kha, vẫn là Thu Thiền giải thích cho nàng, "Hắn ở trong núi lớn lên từ nhỏ, kì thực không hợp, không quen nhìn người xa lạ, hơn nữa trước kia mỗi ngày trôi qua thanh bình, không muốn thay đổi."

Tống Kha vẫn là dược nông sơn dã, Thu Thiền vẫn là vợ dược nông, chỉ có thuốc của bọn họ, giá tăng cũng cung không đủ cầu.

Bình an vượt qua ôn dịch, Liễu thị còn khoẻ mạnh, một ít ngày này Bạch Chỉ miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ. Có điều bởi vì Bạch Uyên cắt đứt ngân lượng, cuộc sống bắt đầu trở nên túng quẫn. Vào buổi chiều một ngày, Bạch Chỉ vốn định nghĩ cách làm giàu, Liễu thị lại đề nghị, "Chúng ta đi kinh thành tìm cha ngươi đi."

Bạch Chỉ ngẩn ra, lòng không vui. Nàng cảm thấy những ngày không cha thập phần thoải mái, nàng tình nguyện ở Tô thành cũng không nguyện lên kinh. Bạch Thuật ở một bên tựa vào bên người Liễu thị, "Nương ở đâu, Thuật Nhi liền ở đó."

Bạch Chỉ nói: "Ta đã viết nhiều phong thư lên kinh, cha chưa đáp lại một phong, rõ ràng không cần ba chúng ta, đi lại có tác dụng gì?"

"Hẳn là ôn dịch quấy phá, thư chưa đến được kinh thành."

Bạch Chỉ định cãi lại, Hồng Kiều vội vội vàng vàng chạy vào, "Phu nhân, tiểu thư, việc lớn không tốt, hậu viện cháy ."

Bạch Chỉ cùng Liễu thị đều nhảy dựng lên, hoả tốc chạy tới hậu viện. Hậu viện thế lửa to lớn, đã vượt qua tưởng tượng của Bạch Chỉ, khói đen lủi tận trời, thành hình dạng xòe ô, cao mà trải rộng, cực kì vĩ mô.

Bạch phủ cao thấp cộng lại, cũng chỉ mười cá nhân, chút nhân lực ấy căn bản không thể dập tắt đại hỏa hừng hực này. Lửa này nếu như còn không tắt, sẽ lan tràn toàn bộ Bạch phủ, như vậy toàn bộ nhà đều sẽ thiêu hủy . Bạch Chỉ lao ra Bạch phủ chạy hướng phủ nha, cuồng gõ lên cửa lớn. Trịnh Tử Thành bị đánh thức, Bạch Chỉ nói rõ ý đồ, Trịnh Tử Thành lập tức phái người đi Bạch phủ cứu hoả. Trịnh Tử Thành là một nam nhân mạnh mẽ vang dội, có lẽ do tòng quân mười năm, hắn chỉ huy binh lính rất tốt, tự mình cũng gia nhập trong hàng ngũ cứu hoả. Bạch Thuật đứng bên cạnh đám lửa khóc lớn hô to khiến cho Bạch Chỉ chú ý, nàng còn chưa tới gần Bạch Thuật, lúc này Hồng Kiều vội vàng nói cho Bạch Chỉ, "Tiểu thư, phu nhân còn trong biển lửa không ra."

"Cái gì?" Bạch Chỉ kinh ngạc hoảng sợ. Bạch Chỉ không chút do dự, muốn vọt vào, bị Trịnh Tử Thành kéo lại, hắn nói: "Ta đi cứu." Hắn đổ một thùng nước lên người, quyết đoán vọt vào.

Tại thời khắc đó Bạch Chỉ ngẩn ngơ …

Lửa vẫn chưa có xu thế tắt, nhưng không tiếp tục lan tràn, luôn luôn cháy, lòng Bạch Chỉ cũng luôn luôn cháy. Nàng hi vọng cỡ nào từ bên trong biển lửa xuất hiện bóng người, nhưng mà luôn luôn không có, luôn luôn không có.

Hồng Kiều vừa tự trách vừa khóc, "Đều do em không tốt, không trông coi phu nhân."

Bạch Thuật khóc lôi kéo góc áo Bạch Chỉ, "Nương sẽ có chuyện sao?"

"Sẽ không, Thuật Nhi yên tâm." Lúc Bạch Chỉ an ủi, thanh âm đang run run. Nàng gắt gao nhìn hừng hực liệt hỏa, luôn luôn ngóng trông bóng đen xuất hiện.

Rốt cục, ra. Trịnh Tử Thành ôm Liễu thị chạy ra . Lúc hắn đem Liễu thị đưa đến trước mặt Bạch Chỉ, Bạch Chỉ bị dọa đến. Trên mặt Liễu thị bị bỏng, trên đùi cũng có. Trịnh Tử Thành cũng không tốt hơn chỗ nào, trên cánh tay hắn có một khối đen như mực, ẩn ẩn còn có thể nghe thấy mùi thịt khét.

Bạch Thuật vừa khóc vừa đẩy Liễu thị, hi vọng nàng mau chút tỉnh lại. Bạch Chỉ thì quan tâm hỏi Trịnh Tử Thành, "Trịnh đại nhân, ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao. Lúc đó ta đi vào, Liếc phu nhân ôm vật này trong tay…" Trịnh Tử Thành đem gói đồ trong tay đưa cho Bạch Chỉ, nói tiếp: "Ta nghĩ Bạch phu nhân vì lấy thứ này."

Gói đồ này chỉ tùy ý bọc một chút, hẳn là lúc khẩn cấp tùy ý bọc lấy nó. Hậu viện luôn luôn là kho hàng gác lại những thứ không cần, dường như không người ra vào, ngoại trừ Liễu thị. Để những thứ không cần đến ở phía sau viện là chuyện rất bình thường.

Làm Bạch Chỉ mở gói đồ kia ra, bên trong có ba tấm bài vị. Một người tên là Trịnh Đài Minh, một người Trịnh Lã Thị, còn có một người là… Trịnh Tử Thành. Bạch Chỉ ngẩn ra, giương mắt nhìn về phía Trịnh Tử Thành, hắn cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Bài vị không nhiễm một hạt bụi, hiển nhiên thường thường bị người chà lau. Liễu thị không để ý sinh mệnh đi lấy bài vị, nhất định là đối nàng cực kì quan trọng. Nhưng bài vị trùng tên trùng họ này là đúng dịp hay là có khác càn khôn?

Bạch Chỉ còn chưa kịp chứng thực, Trịnh Tử Thành lại khóc, từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, dưới bầu không khí ngập lửa đỏ tươi, có vẻ nhìn thấy ghê người, run run nóng rực.

Hắn nói một tiếng, "A Khương."

A Khương là nhũ danh của Liễu thị, Bạch Chỉ cũng chưa từng nghe thấy phụ thân Bạch Uyên gọi qua mẫu thân như vậy.

Đây… Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vào lúc này Liễu thị mở mắt ra, mê mang lại suy yếu khép hờ mi mắt, khóe mắt rướm nước mắt nhỏ nhặt nói từng tiếng, một câu cũng không ai nghe thấy, chỉ có Bạch Chỉ gần nhất mới có thể nghe thấy lời nói đó, "Thành ca."

Bạch Chỉ khiếp sợ cả người cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Bạch Chỉ từ trong miệng Trịnh Tử Thành biết được một câu chuyện cũ nàng cũng không nguyện ý thừa nhận. Chuyện xưa của Trịnh Tử Thành cùng Liễu thị có vẻ tình lý bên trong. Nhà Trịnh Tử Thành bần cùng, từ nhỏ xa xứ, đi đến địa khu phồn hoa nhất nơi biên cương là Đồng thành, làm gia đình trong Liễu trạch. Thuận lý thành chương, hắn yêu phải tiểu thư Liễu thị xinh đẹp ở Liễu gia. Nhưng hắn cũng biết tự mình hiểu lấy, chỉ có thể xa xăm nhìn xem mà không thể nói ra. Liễu thị ru rú trong nhà hiển nhiên cũng sẽ không thể chú ý tới một gia đình phổ thông trong gia đình.

Cho đến khi Liễu thị ngẫu nhiên rơi vào hồ cá, bị Trịnh Tử Thành đi ngang qua cứu giúp, đối mặt lẫn nhau. Từ kia về sau, cũng không biết vì sao, hai người dần dần hấp dẫn nhau. Liễu thị dạy hắn biết chữ, còn hắn nói chút hiểu biết thú vị bên ngoài, mỗi lần luôn làm cho Liễu thị cười không khép miệng được.

Bình yên như thế vượt qua một năm xuân thu, Liễu lão gia ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn bị sơn tặc sát hại, ca ca Liễu thị tiếp nhận gia nghiệp, Trịnh Tử Thành cũng liền đi theo ca ca Liễu thị chạy tới chạy lui. Mùa đông cùng năm ấy, cha mẹ Trịnh Tử Thành theo Trịnh Tử Thành đầu nhập Liễu gia, ca ca Liễu thị đem cha mẹ hắn an bày trong phủ. Liễu thị yêu ai yêu cả đường đi, đối với hai vị lão nhân vô cùng tốt.

Giấy không thể gói được lửa, việc của Liễu thị cùng Trịnh Tử Thành bị ca ca Liễu thị phát hiện, ca ca Liễu thị thẹn quá thành giận, đuổi đi Trịnh Tử Thành. Trịnh Tử Thành liều chết cầu xin, có lẽ là bị Trịnh Tử Thành làm phiền , ca ca Liễu thị liền thuận miệng nói một câu, sính lễ ba trăm lượng, mới đem tiểu muội gả cho ngươi. Trịnh Tử Thành cùng song thân vì gom góp ba trăm lượng này mà về quê nhà bán đất. Ai biết lại trùng hợp như vậy, quốc gia cưỡng chế đi lính, trong nhà có nam nhi phải ra trận. Trịnh Tử Thành liền bị mạnh mẽ kéo vào chiến trường hơn mười năm, không còn thấy cha mẹ, càng không thể đi thực hiện hứa hẹn lúc trước, mang theo ba trăm lượng sính lễ đi cưới Liễu thị.

Bọn họ cứ như vậy bỏ lỡ, rõ ràng yêu nhau như vậy.

Cả đời Trịnh Tử Thành lại không có bất cứ nữ nhân nào, cho dù áo gấm về quê, hắn cũng chưa từng nghĩ tới chuyện cưới vợ. Hắn đi tìm Liễu thị, biết được nàng đã gả người kia, liền chặt đứt ý niệm. Không nghĩ lại quấy nhiễu cuộc sống bình tĩnh của nàng. Ở Tô thành ngẫu ngộ Liễu thị, tránh để nàng xấu hổ, liền giả bộ không quen biết. Trên mặt biểu hiện ra không quen biết, kỳ thực trong lòng lại đau đến khổ sở. Thiên hạ mà hắn yêu, sao có thể khống chế được?

Bạch Chỉ cúi đầu không phát biểu ý kiến nghe xong chuyện cũ của bọn họ, trong lòng đau khổ. Nàng cho rằng người yêu không yêu nàng là chuyện đáng buồn nhất. Thì ra, người yêu nhau không thể ở cùng nhau mới thật đáng buồn. Chính là, Bạch Chỉ có chút mê hoặc. Vì sao Liễu thị không chờ Trịnh Tử Thành một hai năm? Mà Trịnh Tử Thành vừa đi chiến trường một tháng, liền vội vàng gả cho cha nàng là Bạch Uyên?

Cha nàng Bạch Uyên có biết quá khứ từng đi qua của Liễu thị hay không? Bạch Chỉ muốn hỏi Trịnh Tử Thành, nhưng lại phát giác, hỏi cũng như không hỏi, Trịnh Tử Thành làm sao mà biết?

Bạch Chỉ sai người vì Trịnh Tử Thành chữa trị miệng vết thương, lúc Trịnh Tử Thành rời đi, đã qua canh ba. Bạch Chỉ lo lắng Liễu thị, không buồn ngủ, dứt khoát canh giữ ở bên giường qua một buổi tối.

Bình minh, nha hoàn vào nhà đánh thức Bạch Chỉ, Bạch Chỉ đứng dậy muốn rửa mặt, phát giác Liễu thị nằm ở trên giường cũng mở mắt. Bạch Chỉ vội vàng đứng lên, hỏi: "Nương, còn đau sao?"

Liễu thị nhíu nhíu mày, lắc đầu suy yếu nói: "Không có việc gì, có điều mặt có chút đau. ." Liễu thị định nâng tay sờ nơi đau đớn trên mặt, Bạch Chỉ vội vàng ngăn lại, "Nương, chớ lộn xộn."

Nhưng Liễu thị lại cố ý muốn chạm vào. Bạch Chỉ không có cách nào khác đành phải châm chước nói: "Nương, nơi đó có thương tích, đừng nhúc nhích."

"Lấy gương đồng lại đây."

Bạch Chỉ bất động.

Liễu thị không ngu ngốc, hiểu được ý tứ của nàng. Mặt nàng bị thương, nhưng lại cực kì nghiêm trọng. Liễu thị lặng yên không tiếng động, nhẹ nhàng nhắm lại mắt, "Cũng thế." Dung mạo đối với Liễu thị mà nói, sớm trở thành râu ria. Bạch Chỉ thấy Liễu thị như thế, châm chước hỏi: "Nương, chuyện người cùng Trịnh đại nhân, Trịnh đại nhân nói với ta ."

Liễu thị nguyên bản đang khép chặt đôi mắt chợt mở, mạnh nhìn về phía Bạch Chỉ, Bạch Chỉ cả kinh, thân mình rụt lui lại. Ánh mắt mới vừa rồi rất khủng bố. Liễu thị hỏi: "Ngươi biết chuyện gì?"

"Tình yêu cảm động của tiểu nữ nhân cùng cuồng dại hán." Bạch Chỉ ra vẻ thoải mái trình bày . Lúc nói, đem mắt nhìn xem vẻ mặt của Liễu thị. Đôi mắt lợi hại của Liễu thị lúc này phai nhạt xuống, lộ rõ thần thương. Bạch Chỉ tự biết nên câm miệng .

Ai biết, Liễu thị tự mình nói: "Chỉ Nhi, khả năng ngươi không hiểu vì sao mọi chuyện ta đều nghe theo cha ngươi, cho dù lọt vào bất công, ta cũng cắn răng chịu đựng. Chỉ vì ta tự giác mình thực xin lỗi cha ngươi, nợ cha ngươi nhiều lắm. Lúc trước nghe nói Thành ca chết trận sa trường, ta…" Liễu thị im bặt, lời nói ngạnh ở yết hầu, lại nuốt trở về, không ngôn ngữ.

Việc này giống như những người nửa đời không quen ăn thịt, có một số người nuốt trôi, một số người khác ắt cảm thấy không thoải mái, muốn nôn. Bạch Chỉ chính là cái loại muốn nôn, lắng nghe đến một nửa, thật là khó chịu. Nàng nói: "Nương, Chỉ Nhi là nữ nhi của người. Việc người cùng Trịnh đại nhân vẫn chưa trái ngược luân lý, lúc trước hai người nam chưa kết hôn nữ chưa gả, vốn là chuyện thường tình, có gì khó mở miệng?"

Liễu thị ngượng ngùng mà cười, "May mà ngươi hiểu rõ, xem ra nương lo lắng là dư thừa ."

Bạch Chỉ từ chối cho ý kiến, vì Liễu thị dịch lại chăn, đứng dậy tính toán rời đi. Sau lưng Liễu thị lại gọi nàng một tiếng, dùng thanh âm cực thấp hỏi nàng: "Trịnh đại nhân bị thương thế nào?"

Bạch Chỉ báo lại chi tiết, "Vai trái có một miếng thịt thiêu chín. Trên người cũng có vết trầy da lớn lớn nhỏ nhỏ, không tốt lắm."

Sắc mặt Liễu thị trắng bệch, không nói câu nào.

Bạch Chỉ hạ thấp người cáo lui. Nàng trở lại khuê phòng, nằm lên giường liền ngủ. Chờ nàng tỉnh lại, đã là buổi trưa. Bạch Chỉ gọi Hồng Kiều đến, Hồng Kiều bưng bữa trưa tới đặt ở trên bàn trà, để cho Bạch Chỉ hưởng dụng. Bạch Chỉ vừa nhàn nhàn ăn ngọ thiện, vừa hỏi: "Phu nhân ăn chưa?"

"Phu nhân…" Hồng Kiều muốn nói lại thôi.

Trong lòng Bạch Chỉ nảy lên dự cảm không tốt, "Nói."

Hồng Kiều hơi khó xử, "Phu nhân mệnh lệnh tiểu nhân không được nói."

"Ai là chủ tử của ngươi? Nha hoàn không nghe lời như vậy để lại có tác dụng gì? Vừa vặn trong nhà thiếu bạc, đem ngươi bán vào bên trong kỹ viện đi." Bạch Chỉ lạnh lùng nhìn Hồng Kiều, Hồng Kiều lập tức sợ tới mức cả người phát run, quỳ trên mặt đất khẩn cầu, "Tiểu thư tha mạng, phu nhân đi Bạch Mã tự niệm kinh , sợ tiểu thư lo lắng thân mình, mới bảo Hồng Kiều không nói."

Nếu như chỉ là đi Bạch Mã tự niệm kinh vì sao không thể nói? Thần bí như thế làm gì? Bạch Chỉ lo lắng, buông ngọ thiện trong tay, mệnh Hồng Kiều chuẩn bị tốt xe ngựa, tự mình đi Bạch Mã tự nhìn một cái.

Đi tới Bạch Mã tự, Bạch Chỉ định vào chùa miếu, bị một tiểu ni cô giữ lại .

"Bạch thí chủ, dừng bước." Trải qua chuyện ôn dịch, hòa thượng trong Bạch Mã tự đều nhận thức Bạch Chỉ .

Bạch Chỉ nhíu mày, "Vì sao?"

"Liễu phu nhân đang nói hết cùng Phật Tổ, người ngoài không được nghe lén."

Bạch Chỉ trời sanh tính đã nghĩ nhiều. Dựa theo logic, Liễu thị hướng Phật Tổ nói hết phải là chuyện của nàng cùng Trịnh Tử Thành, cũng là việc nàng không thể biết. Hay đó là chuyện mà sáng sớm Liễu thị muốn nói lại không nói ra miệng?

Tâm Bạch Chỉ nhất thời trở nên không yên, nàng nhấp mím môi, nói với tiểu ni cô: "Tiểu ni cô, nơi này có nhà xí hay không? Đi cái phương tiện ."

Tiểu ni cô ngẩn ra, gật gật đầu, ngón tay chỉ bên phải. Bạch Chỉ hiểu ý cười, hướng tới phương hướng ngón tay tiểu ni cô chỉ đi đến. Đi tới góc, Bạch Chỉ quay đầu nhìn nhìn, tiểu ni cô đã tự mình vội vã bước đi , Bạch Chỉ hít sâu một hơi, thay đổi phương hướng rẽ đến mặt sau cột đình, tựa vào trước cửa, nghiêng tai lắng nghe.

"Phật Tổ, tín nữ tự biết có tội. Tín nữ muốn bồi thường, lại luôn lực bất tòng tâm. Mặc dù năm đó hắn cưới ta, là vì sĩ đồ của hắn, nhưng đối đãi với ta cũng không bạc. Mà ta phụ hắn. Lừa gạt hắn nhiều năm như vậy, cho dù đối hắn ngoan ngoãn phục tùng, vẫn như trước không cách nào thoát khỏi áy náy. Mỗi khi thấy Chỉ Nhi, ngực luôn phiếm chua. Tín nữ cho rằng chỉ cần thấy Chỉ Nhi gả cho người tốt, nuôi lớn Thuật Nhi, cuộc đời này liền vui vẻ. Vạn vạn không ngờ, người đã chôn sâu dưới đất vàng có thể rõ ràng đứng ở trước mặt tín nữ. Lòng tín nữ đã chết từ thời khắc truyền ra tin hắn chết trận sa trường, nếu không phải lúc đó có mang cốt nhục, đã sớm theo hắn mà đi. Bây giờ, lòng tín nữ thật đau, không phải tro tàn lại cháy, mà là tuyệt vọng. Ta áy náy với Bạch Uyên, càng thực xin lỗi Thành ca, tín nữ đã không biết làm thế nào cho phải? Cầu Phật Tổ chỉ rõ."

Bạch Chỉ nghe lời nói, sắc mặt trắng bệch, môi cũng trắng đáng sợ. Từng chữ đâm vào tim, lòng như đao cắt.

Nàng không phải nữ nhi của Bạch Uyên, mà là nữ nhi của Trịnh Tử Thành? Mấy năm nay, Liễu thị như nhìn rõ cuộc đời, không phải vì tình yêu đối với Bạch Uyên bị giẫm lên nên tâm chết, mà là người âu yếm chết trận sa trường bi thương nên tâm chết. Liễu thị đối với Bạch Uyên nhân nhượng vô hạn, không phải nàng yêu mù quáng, mà là lương tâm khiển trách.

Bạch Chỉ ngã ngồi dưới đất, hô hấp dồn dập, đầu óc trống rỗng.

"Bạch thí chủ, tại sao ngươi lại ở trong này?" Tiểu hòa thượng đi qua gặp Bạch Chỉ ngồi dưới đất, vẻ mặt dại ra, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Cùng lúc đó, song cửa sổ phía trên Bạch Chỉ bị mở ra, Liễu thị ló đầu thấy Bạch Chỉ, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, ngập ngừng nói: "Chỉ Nhi…" Nàng biết, chân tướng đã rõ ràng .

Trên xe ngựa, không khí cực kỳ xấu hổ.

Liễu thị có ý đồ muốn nói chuyện cùng Bạch Chỉ, Bạch Chỉ lại vẫn nghiêng đầu, vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hiển nhiên, Bạch Chỉ đang trốn tránh vấn đề này. Đến Bạch phủ, Bạch Chỉ bỗng nhiên nói: "Nương, nếu người đã thực có lỗi với cha , vậy triệt để một chút đi. Đối với bản thân tốt một chút."

Liễu thị ngẩn ra, không hiểu rõ ý tứ của nàng cho lắm.

Thanh âm Bạch Chỉ lớn hơn một chút, mệnh lệnh xa phu bên ngoài rời đi trước. Nghe tiếng bước chân xa phu càng ngày càng nhỏ, Bạch Chỉ mới lớn mật nói: "Bắt đầu tự khi sinh ra, chưa từng thấy nương có chuyện gì vui vẻ. Chỉ Nhi biết rõ nương sống không vui. Lúc trước cho rằng nương bởi vì yêu mà tâm chết, bây giờ mới biết là vì mất đi mà tâm chết. Tóm lại nương đã thực xin lỗi cha, làm gì mua dây buộc mình cho bản thân càng khó sống? Người không bỏ được Trịnh Tử Thành, hai người yêu nhau, đã muộn nhiều năm như vậy, theo đuổi một lần đi."

Hai chữ theo đuổi này, là từ cấm kỵ của Bạch Chỉ. Kiếp trước bản thân là quá mức "theo đuổi" đến nỗi sinh bi kịch. Nhưng hai chữ theo đuổi này cũng có tiền tố. Yêu cùng không yêu, nếu là yêu nhau, theo đuổi lại ngại gì? Ít nhất ván bài có lợi thế.

Liễu thị nói: "Chỉ Nhi hiểu được, nương thật vui mừng. Chính là Chỉ Nhi, làm người phải biết cảm ơn. Ta cùng với Thành ca đã thành quá khứ, cho dù cha ngươi đối với chúng ta không tốt, ngươi vẫn phải nhớ , năm đó nếu không phải cha ngươi kịp thời đem ta cưới vào Bạch gia, ta to bụng ắt phải chịu hành hình thiêu sống." Liễu thị dừng một chút, "Tất cả không cần bàn luận nữa, qua mấy ngày chúng ta lên kinh đi."

Liễu thị rốt cuộc không còn là tiểu cô nương …

Bạch Chỉ vì ý nghĩ kỳ lạ của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, nàng nói: "Vâng."

Bạch Uyên có một kiếp, nàng giúp hắn phù chính, tránh đi tai nạn, có thể xem như báo ân? Kinh thành, từng cho rằng là một từ vựng xa xôi lại tại thời khắc kia, dường như cách bản thân càng ngày càng gần, gần gũi đến nỗi gấp gáp, gần gũi đến nỗi hít thở không thông. Bạch Chỉ đột nhiên hỏi: "Nương quả thật không tiếp tục cùng Trịnh Tử Thành có liên quan sao?"

Liễu thị gật đầu.

Khi đó, Bạch Chỉ hồn nhiên cho rằng tựa như nàng cùng Mộ Đồ Tô giống nhau, chỉ cần biến mất rất xa sẽ không có liên quan, lại không biết có câu, duyên phận trời đã định trước, là của ngươi , trốn cũng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Liễu thị viết thư cho Bạch Uyên đã hơn mười ngày, không hề nhận được hồi đáp . Bạch Chỉ mắt lạnh nhìn Liễu thị nóng mặt thiếp lãnh mông , cuối cùng không chịu nổi, "Nương, ta thấy hay là thôi đi, cha không hiếm lạ người báo ân."

Liễu thị lấy mắt trừng nàng, Bạch Chỉ liền không tiếp tục nói chuyện . Kỳ thực Liễu thị so với ai đều rõ ràng bản tính Bạch Uyên. Đợi không được câu trả lời thuyết phục của Bạch Uyên, ngược lại đợi được Trịnh Tử Thành tới chơi. Gió lạnh se lạnh, từng nhà bắt đầu đốt sưởi. Bạch phủ bởi vì không có phí chi tiêu, chậm chạp chưa lên lửa. Bây giờ Trịnh Tử Thành đến đây đưa than, có thể nói là "Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi" ?

Bạch Chỉ lễ phép tiếp đãi Trịnh Tử Thành. Tuy biết Trịnh Tử Thành là thân sinh phụ thân, nhưng Bạch Chỉ còn để ý đại cục, biểu hiện ra giống như thái độ trước kia đối đãi hắn.

"Đa tạ ân huệ của Trịnh đại nhân. Có điều trước đây không biết đại nhân cùng Bạch gia sâu xa, sau này ngươi ta trong lòng đều biết rõ ràng, cha ta thăng lên kinh làm quan không ở Tô thành, ta cảm thấy đại nhân…" Bạch Chỉ cố ý đem lời nói kéo dài, có thâm ý khác nhìn nhìn Trịnh đại nhân. Ngụ ý, đơn giản là muốn làm cho Trịnh Tử Thành biết khó mà lui.

Trịnh Tử Thành chỉ cười cười, "Bạch tiểu thư không cần nghĩ nhiều, bản quan không có việc khác. Than đã đưa đến, bản quan cũng liền cáo từ ."

"Ta đây cũng không tiễn xa." Bạch Chỉ mỉm cười chống đỡ.

Trịnh Tử Thành gật đầu, lúc đứng dậy, thân mình quơ quơ, giống như muốn té xỉu. Bạch Chỉ kinh hãi, định nâng dậy, Trịnh Tử Thành vội xua tay, "Bệnh cũ , không có việc gì."

Lúc này, Liễu thị đi đến, thấy Trịnh Tử Thành, phản ứng đầu tiên là che khuất gương mặt bị thương . Bạch Chỉ bất đắc dĩ cười cười, phụ nữ coi trọng dung mạo nhất, là chuyện mãi mãi không thay đổi. Dù là Liễu thị giống như nhìn rõ cuộc đời, rốt cuộc còn bởi vì người trong lòng nàng tại chốn hồng trần kia mà bối rối.

Trịnh Tử Thành hiển nhiên thấy được mặt Liễu thị, trên mặt lộ ra vẻ mặt đau lòng. Hắn nhấp mím môi, hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh Liễu thị, rộng rãi đối mặt, "Phu nhân, bản quan cáo từ ."

Liễu thị chỉ gật gật đầu.

Trịnh Tử Thành vượt qua cửa, đi vài bước, không lưu ý một chút, liền ngã vào mặt đường ướt sũng. Bên ngoài kinh hô một tiếng, phút chốc Liễu thị quay đầu, mất đi lý trí muốn tiến lên. Bạch Chỉ đi trước Liễu thị một bước, vọt tới bên người Trịnh Tử Thành, nâng hắn dậy, hô: "Trịnh đại nhân! Trịnh đại nhân! Tỉnh tỉnh."

Chưa tỉnh.

Bạch Chỉ căn dặn Hồng Kiều bên cạnh, "Tìm đại phu."

Hồng Kiều che miệng lại, chỉ ngây ngốc gật đầu, chạy đi ra ngoài. Bạch Chỉ nhìn bộ dáng Liễu thị rối rắm khổ sở, trong lòng phiếm chua. Tâm tình muốn tới gần lại không thể tới gần nàng sao có thể không hiểu? Cái loại này đau cắn vào tận xương tủy, nàng cũng từng trải qua, vẫn đang tiếp tục trải qua .

Đại phu cẩn thận bắt mạch cho Trịnh Tử Thành, trán càng nhăn càng thâm, lúc buông tay Trịnh Tử Thành, chồng chất thở dài một hơi. Bạch Chỉ rất hiểu rõ một loạt động tác này, hiển nhiên, Trịnh Tử Thành mắc bệnh không thể cứu trị.

"Trịnh đại nhân có tâm tật, trước đó vài ngày ôn dịch, lây dính hơi người chết, tật cũ tái phát tình huống không tốt, ngày không còn nhiều lắm ." Đại phu vừa lắc đầu, vừa cảm khái.

Liễu thị đứng ở một bên thân hình bất ổn, muốn ngất đi, may mà Bạch Chỉ kịp thời đỡ. Chẳng qua sắc mặt Bạch Chỉ cũng không tốt lắm. Hắn… không còn lâu trên nhân thế sao?

Đưa tiễn đại phu, Bạch Chỉ sai mọi người ra ngoài. Trịnh Tử Thành là người cô đơn, sau khi chết chỉ sợ ngay cả người thân chăm sóc trước lúc lâm chung cũng không có. Liễu thị đè nén cảm xúc, nhưng nước mắt lại không khống chế được rơi đầy mặt.

Bạch Chỉ nhìn Liễu thị nội tâm lo âu, chịu đựng lại nhịn không được mâu thuẫn trong lòng, trong lòng nàng cũng trở nên hoảng hốt.

Liễu thị nói: "Tại sao lại như vậy? Một người còn đang hoàn hảo, ta tình nguyện không được ở bên nhau, cũng không cần trời nam đất bắc. ." Lời nói của Liễu thị không kích động, lại nhìn ra bi thương đến cực điểm. Giống Liễu thị một người phụ nữ ít lời như vậy, có thể nói ra đến đây, đúng là không dễ.

Bạch Chỉ ôm lấy Liễu thị, "Nương, người có năng lực vì ông ấy làm được điều gì? Chẳng phải người nói, muốn báo ân sao?"

Liễu thị ngẩn ra, trong ánh mắt dường như càng thương tâm .

Bạch Chỉ biết rõ bản thân rất đả thương người, kích tướng như vậy, hiển nhiên là sát muối lên miệng vết thương. Liễu thị ở giữa ân cùng yêu, lựa chọn ân, nhưng lại không bỏ xuống được yêu, không bỏ xuống được như thế, thống khổ chỉ có bản thân.

Đêm đó, Trịnh Tử Thành luôn luôn hôn mê tại Bạch phủ. Sau khi Liễu thị rời đi, Bạch Chỉ một người ở lại bên giường Trịnh Tử Thành sững sờ. Nàng đối với người cha này, thời gian quen biết không nhiều lắm, càng chưa nói tới cảm tình. Mà khi nàng biết thời gian của hắn không nhiều lắm, lòng vẫn hung hăng đau đớn. Kiếp trước, Bạch Uyên bị chém đầu, nàng đứng ở bên trong quần chúng giương mắt xem, tâm như mặt hồ bình tĩnh. Tâm không đau, lòng

cũng không bi thương. Bạch Uyên có ân dưỡng dục, nàng còn không buồn không vui, nhưng một người cha hữu danh vô thực chỉ quen biết một hồi, sao lại đụng chạm tới tình yêu mềm mại nơi đáy lòng nàng?

Nàng vì hắn dịch lại chăn, phát hiện bên trong đầu ngón tay hắn có bột than, nói vậy than hắn đưa tới là hắn tự mình lựa chọn. Trên mu bàn tay hắn còn có dấu vết bỏng, loang lổ nhiều chỗ, rất nhiều.

Bạch Chỉ hồi tưởng bắt đầu từ cảnh tượng ngày ấy hắn phấn đấu quên mình vọt vào biển lửa cứu Liễu thị…

Có lẽ nàng xúc động là, hắn yêu mẫu thân nàng, yêu đơn giản, yêu hiểu rõ. Cùng hắn cả đời, thầm mong Liễu thị sống tốt.

Bạch Chỉ yên lặng lui ra.

Đi đến trước cửa phòng Liễu thị, trong buồng còn sáng ngọn đèn. Bạch Chỉ xuyên thấu qua khe hở trên song cửa sổ, thấy Liễu thị quỳ gối trên bồ đoàn, tay cầm phật châu, đang niệm kinh cầu nguyện. Vẻ mặt nàng không còn kiểu cách bình tĩnh trong dĩ vãng, mang theo lo lắng mang theo yếu ớt.

Liễu thị chỉ nguyện ở lại bên trong hồng trần vì Trịnh Tử Thành than thở khóc lóc, cảm động lấy ân tình.

Bạch Chỉ trở lại khuê phòng, đề bút, ở trên giấy tuyên thành, sắc mặt ngưng trọng viết gì đó. Thao thao bất tuyệt một đống, cuối cùng nhét vào phong thư, trên viết "Bạch Uyên" đặt lên bàn, cởi áo nới đai lên giường ngủ.

Thư là ra roi thúc ngựa mang ra ngoài. Phong thư này không giống ngày xưa có đi không có về, mấy ngày liền thu được hồi âm. Thời khắc Bạch Chỉ nhận được phong thư của Bạch Uyên, đáy lòng cười lạnh. Chỉ cần có chuyện tổn hại đến hắn, hắn liền không nể tình nghĩa.

Mở thư, là một phong hưu thư mười phần oán giận. Phía trên rõ ràng viết đại danh Bạch Uyên. Hai chữ "Không trinh" cực kì chói mắt, nhưng Bạch Chỉ lại lạnh nhạt gấp vào, hướng phòng Liễu thị đi đến.

Nàng viết cho Bạch Uyên một phong thư, một phong thư than thở khóc lóc tố giác. Nàng cáo với Bạch Uyên, nàng tận mắt thấy Liễu thị cùng người khác cẩu thả, nàng thay mặt nương nàng xin lỗi Bạch Uyên, cầu hắn tha thứ. Bạch Chỉ hiểu Bạch Uyên nhất, làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Như nàng mong muốn, nàng thu được một phong hưu thư, hưu thư hưu Liễu thị.

Liễu thị không chịu đối mặt bản thân, nàng liền thay nàng lựa chọn. Bạch Uyên không đáng giá nàng tiếp tục trả giá, nam nhân trước mặt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, cho dù thời gian của hắn không nhiều lắm.

Khi Bạch Chỉ đem phong hưu thư này trình trước mặt Liễu thị, Liễu thị thoạt nhìn cực kì bình tĩnh. Bạch Chỉ quỳ trên mặt đất, "Nếu như nương trách nữ nhi tự cho là thông minh, muốn đánh cũng được, muốn làm gì cũng được. Chỉ Nhi chính là nhìn không nổi !"

Liễu thị tiến lên đỡ lấy nàng, "Đã nhiều ngày ta suy nghĩ thật lâu, kỳ thực đã muốn cùng cách với cha ngươi. Có điều ta rất hiểu cha ngươi, hắn sẽ không dễ dàng cùng cách, có cậu ngươi đang ở, hơn nữa hắn sợ nhất người khác chất vấn mình. Như vậy cũng tốt, trách nhiệm quy tội về ta, còn hắn đúng lý hợp tình, một bộ thân phận làm kẻ thụ hại."

Đúng vậy, Bạch Chỉ cũng nghĩ vậy. Nàng dừng một chút, nhìn Liễu thị, "Nương, chúng ta học Thu Thiền, ở tại trong núi, qua những ngày cùng thế vô tranh, được không?"

Liễu thị chua sót cười, "Người trong lòng Chỉ Nhi làm thế nào?"

"Bắt cóc đến trên núi không phải là được?"

"Vậy Thuật Nhi…" Liễu thị vẫn lo lắng .

"Thuật Nhi thầm nghĩ đi theo nương, việc này nương không cần lo lắng. Người chỉ cần nói người bị cha hưu là được." Bạch Thuật đối với Bạch Uyên càng không có cảm tình gì để nói. Từ nhỏ đi theo Liễu thị, rời Liễu thị liền ra ngoài học y. Mười năm, cùng Bạch Uyên nói cũng không vượt qua một trăm câu.

Cuối cùng Liễu thị cũng nở nụ cười, trong tay gắt gao nắm chặt hưu thư. Bạch Chỉ hạ giá thấp cho những gia đình bán mình còn lại chuộc thân, Hồng Kiều không muốn, liền tiếp tục ở lại. Bạch Chỉ đem số tiền tích cóp dùng để xây phòng mới, lựa chọn theo Thu Thiền.

Trịnh Tử Thành từ quan, muốn cùng Liễu thị vượt qua tuổi già. Hắn quả nhiên không giống Bạch Uyên. Bạch Uyên muốn quyền lực, Trịnh Tử Thành chỉ cần người trong lòng. Ngày hỉ chỉ có vài người, lại khó được thấy Liễu thị tươi cười đầy mặt. Bạch Chỉ vốn định trở về thu thập vật dụng của bản thân, đem Bạch phủ khóa lại. Không ngờ, về nhà lại gặp quản gia đã theo Bạch Uyên lên kinh thành.

Bạch Chỉ ngẩn ra.

Quản gia nói: "Tiểu thư, lão nô tới đón người cùng tiểu thiếu gia lên kinh ."

"…" Bạch Chỉ không có lời nào để nói.

Đón Bạch Thuật lên kinh còn hiểu được, dù sao cũng là dòng độc đinh. Không hiểu là, vì sao Bạch Uyên cũng muốn đem nàng mang đi kinh thành? Nương nàng làm ra việc "không thể tha thứ" bậc này, hắn cư nhiên không liên lụy tới nàng này con cá trong chậu?

Bạch Chỉ không muốn lên kinh, Thuật Nhi lại càng không muốn đi . Quản gia khôn khéo thật sự, "Nếu như tiểu thư cùng tiểu thiếu gia không cùng lão nô lên kinh, đến lúc đó lão gia tự mình tới đón các ngươi." Uy hiếp im hơi lặng tiếng.

Nếu như Bạch Uyên tự mình đến , sự tình sẽ phức tạp rất nhiều. Đến lúc đó không chỉ liên lụy đến Liễu thị cùng Trịnh Tử Thành, càng làm bản thân không có hảo trái cây ăn . Nàng rất hiểu cách làm người của Bạch Uyên. Nếu tính kế hắn bị hắn phát hiện, chỉ có đường chết.

Bạch Uyên để nàng lên kinh, tuyệt đối có tính toán khác. Ngược lại, Bạch Thuật kì thực an toàn nhiều lắm. Bạch Chỉ nhân tiện nói: "Quản gia, trước tiên ta theo ngươi lên kinh, Thuật Nhi mấy ngày nay thân thể không khoẻ, không nên mệt nhọc. Nếu ở trên đường có chuyện không hay xảy ra sẽ không tốt lắm."

Quả nhiên, quản gia sảng khoái đồng ý, "Tốt lắm, tiểu thiếu gia trước tiên ở tại chỗ này, tiểu thư cùng ta trở về trước."

Bạch Chỉ gật đầu. Đáy lòng trào ra dự cảm không tốt. Tới gần Bạch Uyên, đó là nhảy vào một hố lửa không biết tên, sống hay chết, tự cầu nhiều phúc.

Bạch Chỉ đơn giản cùng Liễu thị nói lời từ biệt, Bạch Chỉ nhìn ra Liễu thị trầm trọng, nàng an ủi Liễu thị: "Nương, Chỉ Nhi mặc dù không thông minh, nhưng đùa giỡn một ít thông minh vẫn có ."

"Chỉ Nhi, thiệt thòi cho ngươi ."

"Nhớ để lại một phòng cho ta, ta còn muốn cướp người trong lòng ta lên đây đâu."

Liễu thị rưng rưng gật đầu.

Thời khắc xe ngựa rời đi Tô thành, Bạch Chỉ rốt cuộc không kiên cường được nữa bật khóc. Nàng cực kỳ sợ kinh thành, lại không thể không đi. Kinh thành có hắn, kinh thành có thánh chỉ, kinh thành có nhiều lắm người cùng việc nàng không muốn đối mặt.

Nàng sợ, nàng thầm muốn trốn.

***

Gần đây, Nam Chiếu cùng Quang Huy vương triều đã khai chiến, gió lửa mấy ngày liền, chiến hỏa nổ vang. Địa khu nơi biên giới quản hạt lơi lỏng, phần lớn là người có âm mưu gây rối, vào rừng làm cướp, bắt đầu cuộc sống cường đạo.

Bạch Chỉ luôn luôn ở Tô thành, căn bản không biết, vẫn là quản gia nhắc nhở nàng, "Tiểu thư, chúng ta chạy vào ban ngày đi, buổi tối không chạy. Hơn nữa chúng ta còn phải đi đường vòng, tương đối an toàn."

"Quản gia cảm thấy thế nào được thì làm. Ta không có ý kiến." Tâm tư Bạch Chỉ không ở đây, thuận miệng phụ họa đồng ý.

Quản gia gật đầu, ra xe ngựa, tán gẫu cùng mã phu. Bạch Chỉ nhắm mắt, bên tai truyền đến thanh âm quản gia cùng mã phu nói nói cười cười, cùng với loại thanh âm này, Bạch Chỉ không tự giác bắt đầu ngủ.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên xe ngựa chấn động một chút. Đầu Bạch Chỉ mãnh liệt nghiêng sang một bên, kém chút lăn ra xe ngựa. Ý thức Bạch Chỉ còn chưa thanh tỉnh, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của quản gia. Bạch Chỉ ngẩn ra, còn chưa lấy lại tinh thần, một tên hung thần ác sát vén mành lên, kéo Bạch Chỉ ra. Bạch Chỉ bị vứt trên mặt đất, ý thức bị đau tỉnh, bỗng nhiên trợn to mắt thấy đúng là thi thể mã phu cùng quản gia bị cụt tay.

Quản gia quỳ gối bên kia, cánh tay phải không ngừng chảy máu, trên cổ kề một cây đao.

Cầm đầu là một phụ nữ béo diện mạo kiêu ngạo, nàng dùng bàn tay to mọng giam cầm cằm Bạch Chỉ , cưỡng chế Bạch Chỉ đối diện nàng. Người nọ chậc chậc nhìn Bạch Chỉ, "Bộ dạng thực con mẹ nó đẹp. Đáng tiếc là một phụ nhân, không phải hoa cúc khuê nữ. Bán không được giá tốt."

Bạch Chỉ luôn luôn không thích trang phục thiếu nữ, trước nay đều giản lược mặc trang phục thiếu phụ. Bởi vì thanh danh ở Tô thành bại hoại, nàng cũng liền không so đo những thứ này .

Một tên hạ lưu meo meo nhìn Bạch Chỉ, nói với người phụ nữ mập: "Lão đại, đã bị phá thân , vậy làm cho tiểu nhân sảng khoái sảng khoái một lần đi. Mỹ nhân như vậy, trực tiếp bán, đáng tiếc."

Mụ béo nhìn hắn liếc mắt một cái, một cái tát quật đi qua, sức lực lớn kinh người. Nàng nói: "Thủ hạ của A Bích ta liền có chút tiền đồ ấy? Dọa hay không dọa người? Muốn phang kỹ nữ, chính đại quang minh đến kỹ viện mà làm."

Bạch Chỉ mượn cơ hội xem xét tình thế, cảm thấy hiện tại cứng đối cứng, không hề có phần thắng. Chung quanh đều có kẻ địch, hơn nữa chính diện đứng mụ béo, không thể thoát được. Nàng đành phải yên lặng xem xét .

"Đem nàng quăng vào bên trong chiếc xe ngựa to màu đen, đếm một cái, đã được mười người chưa, làm cho người ta đem hàng đưa đi qua." Mụ béo A Bích đem một viên thuốc nhét vào miệng Bạch Chỉ, giống như ném thịt lợn, đem Bạch Chỉ ném đến dưới chân một tên gầy dơ xương như khỉ.

"Vâng." Tên gầy mang theo Bạch Chỉ quăng vào một chiếc xe ngựa màu đen.

Bạch Chỉ bị ném cả người là thương, định xoa xoa chân, lại phát hiện có chín ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú. Bạch Chỉ ngẩn ra, liền nghe thấy tên gầy đang đếm, cuối cùng đem "Mười" chỉ ở trên mặt nàng, nhếch miệng ngốc ngốc cười cười, hướng tới A Bích ở ngoài xe nói: "Lão đại, vừa khéo mười đứa. Có thể giao hàng ."

"Đi, tiến lên." A bích cao giọng thét to một câu, hát nhẹ, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

Tương phản với bên ngoài xe ngựa, trong xe ngựa màu đen vang lên tiếng nữ tử khóc thút thít. Ngoại trừ còn chưa rõ tình huống Bạch Chỉ, những người khác đều khóc. Bạch Chỉ hỏi cô nương mặc quần áo thiếu nữ xanh lục bên cạnh, "Đây là muốn đem chúng ta bán vào thanh lâu?"

Lục sắc thiếu nữ phe phẩy lắc đầu như trống bỏi , "Không phải."

Tâm Bạch Chỉ bỗng chốc an bình xuống. Bọn họ hiển nhiên là bọn buôn người, bọn buôn người bắt nữ tử đơn giản có hai loại nguồn tiêu thụ, một là bán vào thanh lâu, hai là bán cho người phú quý làm nha hoàn. Đã không phải bán vào thanh lâu, vậy bán đi làm nha hoàn cơ hội chạy trốn càng lớn hơn nữa .

"Đó là đem chúng ta mang đi chỗ nào?" Bạch Chỉ đã không căng thẳng lắm hỏi.

"Quân doanh."

"…" Bạch Chỉ ngẩn ra, "Đi chỗ đó làm chi?" Nấu cơm?

"Làm quân kỹ!" Lục sắc thiếu nữ oa oa khóc lớn lên.

Này so với bán vào thanh lâu còn thảm…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hai từ "Quân kỹ", Bạch Chỉ chính là ngẫu nhiên nghe tam cô lục bà hàng xóm nói qua. Chiến sĩ nhiều năm tòng quân, khó tránh khỏi có xúc động, có phát tiết. Quan quân thượng đẳng vì khao chiến sĩ, liền tìm mấy người phụ nhân đến giải quyết nhu cầu sinh lý. Quân kỹ so với nữ tử thanh lâu còn thảm hơn, nữ tử thanh lâu một ngày phụng dưỡng một người, quân kỹ còn lại là bị một người lại tiếp một người luân, đã không được xem như con người. Bạch Chỉ quan sát chín nữ tử trong xe ngựa, bộ dạng đều tương đối xuất chúng, thiếu nữ thiếu phụ nửa nọ nửa kia. Cũng là nói trong xe ngựa này không phải dựa theo "phá thân " để phân chia, mà là dựa theo bộ dạng để phân? Xe này được cho là "hàng thượng đẳng " đi?

Xe ngựa không biết đã xóc nảy bao lâu, Bạch Chỉ nghĩ tới xe ngựa làm bằng gỗ, phát giác thân mình căn bản không thể xuất ra một chút sức lực. Hậu tri hậu giác mới hiểu rõ, lúc trước mụ béo A Bích cho nàng ăn một loại dược, là viên thuốc làm cho người ta cảm thấy vô lực. Không có sức lực hiển nhiên đừng nghĩ tới chạy trốn. Nếu cần phải đi làm quân kỹ, Bạch Chỉ cũng làm không được. Nàng tuy là dâm – phụ, nhưng tư vị bị luân thật sự là… không thể tưởng tượng.

"A Bích, lại có mặt hàng mới ?" Ngoài xe ngựa có người trêu ghẹo hỏi người phụ nữ mập mạp A Bích.

A Bích nói: "Trên xe này đều là hàng thượng đẳng, cũng không phải để cho bọn lính tôm cua các ngươi ăn, chờ lão đại các ngươi chơi xong rồi, các ngươi lại nếm thử đi."

"A, thật muốn nhìn xem."

Có tiếng tay một người bị vỗ, bên ngoài truyền đến thanh âm A Bích, "Gấp cái gì? Sớm muộn gì truyền đến chỗ ngươi, chạy nhanh mở cửa lớn một chút, lão đại còn chờ đâu."

"Đã biết đã biết! Những ngày tiểu binh tòng quân thật sự là tịch mịch a."

"Thí, các ngươi này đó háo sắc phôi tử mới cảm thấy tịch mịch, tòng quân mấy vạn người, mỗi lần chinh chiến quân kỹ mới hơn một trăm, sao có thể cung ứng được? Cũng chỉ có mấy người được bữa ăn ngon, nếm thử. Những người khác chẳn phải cũng như thường không có nữ nhân vẫn tiếp tục sống đó thôi?"

"Cho nên mới nói hưởng phúc là các quân quan, chúng ta này đó tiểu binh chỉ có thể vỗ giường."

"Làm trò, một đám quân kỹ, ngươi dám nói các ngươi không vụng trộm? Buổi tối trộm vài cái đi làm tình, đừng cho là mắt ta mù."

"Hắc hắc…"

Bạch Chỉ bị tiếng cười gian kia sợ tới mức cả người run run. Những người này thực không coi quân kỹ làm người, chẳng lẽ đang ngủ mơ bên trong bị người tha đi ra ngoài làm tình ? Đáng sợ. Bạch Chỉ mạnh mẽ nắm chặt tay, muốn thử ra chút sức lực, nhưng đều là uổng phí.

Các nàng đều là tay trói gà không chặt, thật sự là người làm dao thớt ta làm cá thịt, mặc người xâm lược. Đêm nay, nàng luôn có dự cảm không rõ.

Xe ngựa dừng lại sau đó tiếp tục đi mấy bước lại ngừng lại. A Bích vén mành, hướng bên trong thét to một câu, "Đến." Không nói hai lời, giống túm con gà giống nhau, một đám bị túm xuống dưới, vứt trên mặt đất.

Phía sau A Bích đi theo một tên nam nhân cầm bàn tính, hắn tinh tế nhìn bọn nữ tử tán loạn trên mặt đất, miệng nói , "Xử nữ thêm mười hai, tổng cộng có sáu vị." Hắn cũng là nhìn trang phục mà phân biệt , hiển nhiên đem Bạch Chỉ loại trừ ở ngoài.

Nam nhân lại quan sát bộ dạng nữ tử, bắt đầu báo giá, "Ba mươi hai… . Bảy mươi hai… Năm mươi hai." Đến phiên lục y nữ tử, hắn vừa lòng, "A, mặt hàng này tốt, vẫn là xử nữ, một trăm lượng."

Khi nhìn về phía Bạch Chỉ, Bạch Chỉ cố ý làm ra bộ dáng dưa vẹo táo nứt, mắt chọi gà, lỗ mũi to, nhếch miệng. Nam nhân sợ tới mức đặt mông ngồi dưới đất, "Này cũng gọi là hàng hóa?"

A Bích nhíu mày, dùng lực lớn xoa mặt Bạch Chỉ, "Khả năng sợ tới mức mặt rút gân. Mặt hàng này rất được ."

"Kia, năm mươi hai đi."

Nữ mập mạp vốn định đem Bạch Chỉ bán giá tiền thật cao, có chút khó chịu, "Hàng này ít nhất một trăm năm mươi hai."

"Cứ như vậy…" Nam nhân chỉ vào Bạch Chỉ đang chọi gà mắt lỗ mũi to nhếch miệng. .

"Đã nói, mặt nàng rút gân. Qua một đoạn thời gian thì tốt rồi."

A Bích làm người, nam nhân vẫn là tín nhiệm , có điều vị trước mắt này nhìn thế nào cũng không giống hàng thượng đẳng, lại xem A Bích bộ dáng chắc chắn, nếu lại kiên trì, khẳng định to chuyện. Thượng quan nhiều ngày chưa lâm hạnh, lại thích sắc đẹp, không phải mỹ nữ không cần. Nếu để bọn này chạy, đừng nói đến chuyện kiếm bạc, ngay cả tánh mạng hắn cũng đều khó giữ. Hắn tạm thời tin một lần, "Được rồi, một trăm năm mươi hai thì một trăm năm mươi hai đi."

Lần này thì mặt Bạch Chỉ thực rút gân. Nàng như vậy cũng có thể được một trăm năm mươi hai? Sao không cao nữa đi, đến hai trăm linh năm cho đã?

Bất đắc dĩ, Bạch Chỉ cùng mọi người đi vào. Trên đường, rất nhiều binh lính nhìn các nàng giống như dị thú quý hiếm. Bạch Chỉ cúi đầu, tận lực đè thấp, sợ bị người thấy nàng đã khôi phục thái độ dung mạo bình thường. Vào buồng, nam nhân nói, "Các ngươi nghỉ ngơi trước đi, đây chính là cơ hội cho các ngươi bay lên đầu cành làm phượng hoàng, trong lều trại phía bên kia…" Hắn chỉ chỉ một cái lều trại sau lưng hắn, "Đều là thiếu tướng, chủ nhân có mang phẩm quan, hầu hạ cho tốt, nói không chừng đánh giặc trở về có thể làm tiểu thiếp thị tẩm. Bằng không, hừ hừ, không phải gia không nhắc nhở các ngươi, các ngươi dù là hàng thượng đẳng cũng sẽ lưu lạc thành hàng hóa cấp thấp, chỉ có thể bị luân."

Nam nhân chắp tay sau lưng hát dân ca rời đi. Trong đó một nữ tử mặc hoàng sam tức giận đá văng ra cây cỏ linh lăng bên chân, "Ai hiếm lạ hầu hạ đám háo sắc phôi tử kia."

Còn lại mọi người vẫn đang khóc như trước. Bạch Chỉ ôm tất ngồi ở trong góc, trong tay nắm một nắm đất, bôi ở trên mặt. Tiểu xử nữ áo lục ở bên cạnh nàng nghẹn ngào hỏi: "Mặt ngươi rút gân đã tốt chưa?"

"A, ừ." Bạch Chỉ phát hiện nữ tử áo lục kia luôn luôn chú ý nàng, hỏi: "Có chuyện gì?"

Áo lục nữ tử nói: "Ngươi luôn không khóc."

"Khóc có thể chạy sao?" Bạch Chỉ hỏi lại.

Áo lục nữ tử lắc đầu. Bạch Chỉ nhân tiện nói: "Nếu khóc vô dụng, vậy khóc làm gì? Còn không bằng ngẫm lại làm thế nào để chạy đi."

Vị hoàng sam nữ tử kia đùa cợt cười nói: "Trốn? Nằm mơ sao? Đây là quân daonh ngự lâm quân, chắp cánh cũng khó thoát khỏi. Mặc dù chạy thoát ra ngoài, Phía đông là sông lớn, tây có cánh đồng hoang vu, bắc là vách núi, phía nam càng là doanh địa quân địch, chạy trốn cách nào?"

Bạch Chỉ tò mò hỏi: "Tại sao ngươi bị bắt ?"

"Ta tự động đưa lên cửa . Cố ý làm cho mụ béo kia bắt lấy."

"…" Bạch Chỉ há to miệng, tỏ vẻ bị kinh hách , vài người còn lại đều như thế.

"Các ngươi không biết tác chiến lần này, có con trai độc nhất của Cung Thân Vương – Mộ Đồ Tô tham dự sao? Có biết Mộ Đồ Tô không?"

Có chút người gật đầu, lại có chút lắc đầu. Áo lục nữ tử ở bên cạnh Bạch Chỉ mặc dù lắc đầu, nhưng trong mắt tràn ngập tò mò. Hoàng sam nữ tử cười nhạt, "Một đám quê mùa không có kiến thức, ta thấy cũng chỉ có ta mới có thể hầu hạ Mộ tướng quân."

Trong đó một vị phụ nhân có biết Mộ Đồ Tô nói: "Ta thấy ngươi là si tâm vọng tưởng, ai không biết, Mộ tướng quân không thích nữ sắc, ta thấy ngươi không đạt được mục đích, còn vọng tưởng ."

Hoàng sam nữ tử mặc trang phục thiếu nữ, nhất định là xử nữ.

Chỉ nghe hoàng sam nữ tử nói: "Lão nương là Hoa Đào tại Di Hồng lâu chốn kinh thành, đến nay chưa từng thấy nam tử nào không thích nữ sắc, Mộ tướng quân gặp lão nương cũng không nín được phải tụt quần." Xem ra nàng là có chuẩn bị mà đến, vị trí địa lý quen thuộc, khẳng định đối với Mộ Đồ Tô rất hiểu biết.

Nhưng mà lại hiểu biết cũng không bằng Bạch Chỉ hiểu biết hắn. Mộ Đồ Tô cho tới bây giờ sẽ không không nín được phải tụt quần, mà chỉ cần là người hắn không thích, cởi sạch quần áo ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ mặt không đổi sắc. Mà hoàng sam nữ tử này hiển nhiên sẽ không là người mà hắn thích.

Hắn chỉ biết thích một người, không phải nàng không thể. Nam Chiếu công chúa, có một đôi mắt trong vắt mà lại sáng ngời, không thua gì tình yêu của nàng đối Mộ Đồ Tô.

Những nữ tử khác nghe nói trước kia Hoa Đào làm "ngành nghề đặc thù" , đều xoay mặt không hề để ý. Áo lục nữ tử cũng lui lui thân mình nói với Bạch Chỉ: "Chớ để ý người như thế, mất phong độ." Bạch Chỉ gật đầu, nữ tử thanh lâu gọi là Hoa Đào này, quả thật bệnh không rõ.

Đến buổi tối, Bạch Chỉ không ngủ được, mở to mắt thấy doanh địa đèn đuốc sáng trưng. Nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra làm thế nào thoát đi nơi này. Hoa Đào nói cực kỳ đúng, vị trí địa lý tại đây, trốn phương hướng nào, đều là cửu tử nhất sinh . Chỉ có ai đó có thể mang nàng đi ra ngoài, nhưng nhất định phải là vị quan lớn.

Ngự lâm quân nàng chỉ quen biết Mộ Đồ Tô. Nhưng Bạch Chỉ không muốn trêu chọc hắn, như vậy ngược lại càng nợ hắn một nhân tình, đến lúc đó rất khó trả lại . Như vậy chỉ có… quyễn rũ một vị quân gia khác? Khó bảo toàn trinh tiết. Này cũng không phải, kia cũng không phải, Bạch Chỉ ủ rũ .

Bỗng nhiên, vòng bảo hộ chuồng bị người mở ra, chuồng bị khuất bóng, Bạch Chỉ tạm thời chỉ có thể thấy có người đi vào. Bạch Chỉ đem thân mình nấp vào trong đống cỏ linh lăng, trốn ở góc phòng, ngừng thở. Chờ mấy người kia tới gần, ánh sáng bỗng chốc sáng ngời, Bạch Chỉ mới nhìn rõ, là vài vị binh lính mặc quân phục. Vài vị binh lính kia đem vải nhét vào miệng nữ nhân đang ngủ trong đống rơm, cưỡng chế bỏ đi quần áo bọn họ, lấy ra tiểu đệ đệ của chính mình, không lưu tình chút nào đâm vào trong thân thể nữ nhân đáng thương này. Thanh âm "Ô ô" còn có thịt cùng thịt ma sát, làm cho Bạch Chỉ một trận buồn nôn. Nàng che miệng mình, co rúm lại tránh ở một góc, lại phát hiện một góc xó khác là nữ tử áo lục kia. Nàng dùng một tay gắt gao che quần áo trước ngực, tay kia thì che miệng, nước mắt tự hốc mắt phun ra.

Mà một người khác may mắn là Hoa Đào đang vù vù ngủ say, nàng mở ra hai tay hai chân, bên tai thanh tịnh vù vù ngủ. Quả nhiên là lão thủ kinh nghiệm sa trường…

Bạch Chỉ luôn luôn ôm lỗ tai, nhắm chặt hai mắt trốn ở góc phòng, chờ đám người kia ăn no thoả mãn cảm thấy mỹ mãn rời đi, Bạch Chỉ rốt cục không chịu được, nôn ra! Nữ tử bị xâm phạm có vẻ mặt dại ra, nằm ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, một người khác vừa khóc vừa che quần áo rộng mở trên người.

Chuồng bởi vì đám "thổ phỉ" kia càn quét, loạn thành một đống.

Bạch Chỉ lòng còn sợ hãi, thật sự đáng sợ!

Sớm bình minh ngày thứ hai, nam nhân kia đi tới, nhận thấy được khác thường, cúi đầu mắng, "Đám vương bát đản kia, lại làm việc bực này." Nhưng chỉ mắng một chút, vẫn chưa nghĩ tới việc giúp các nàng lấy lại công đạo.

Nam nhân nói: "Còn có xử nữ không?"

Chỉ có Hoa Đào khoan khoái nhảy ra, "Là ta, là ta."

Nam nhân cao thấp đánh giá nàng, cảm thấy nàng này phản ứng khác với lẽ thường. Hắn làm mấy năm , lần đầu tiên có cô nương khuôn mặt tươi cười trong suốt như vậy, giống như rất khẩn cấp. Tên đó nói: "Ngươi." Chỉ vào nữ tử áo lục, "Còn có ngươi." Lại chỉ chỉ phụ nhân mặc hồng sam, "Ngươi. Các ngươi đi theo ta."

Nam nhân chọn là ba vị xinh đẹp nhất. Bạch Chỉ bởi vì lau một tầng bụi lên mặt, nhìn không ra đẹp hay xấu.

Áo lục nữ tử một trận lo lắng, giống con thỏ nhỏ hỏi nam nhân, "Đây là muốn dẫn chúng ta đi đâu?"

"Đương nhiên là hoá trang . Buổi tối cùng các gia khoái hoạt." Nam nhân hướng nàng ta nháy mắt.

Áo lục nữ tử sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, liều mạng lắc đầu, "Ta không đi, ta chết cũng không đi." Kết quả phản kháng, đó là bị người đánh hôn mê, khiêng đi ra ngoài.

Trước khi đi, nam nhân mệnh lệnh cho thủ hạ của hắn, "Hôm nay thắng trận, buổi tối mở tiệc chúc mừng, mấy người đàn bà này cũng nhàn rỗi, bảo bọn họ đi phòng bếp hỗ trợ."

"Vâng."

Đoàn người Bạch Chỉ liền bị bọn thủ hạ sai phái đến phòng bếp .

Đường sá trải qua một doanh trướng, Bạch Chỉ ngẫu nhiên theo khe hở vải mành cửa doanh trướng kia nhìn thấy một bóng dáng có chút quen thuộc. Nàng ngẩn ra, cho rằng bản thân nhìn lầm rồi. Lại trong nháy mắt cẩn thận nhìn lại, bóng dáng ấy như trước ở đàng kia. Bùi Cửu một thân áo dài màu nguyệt bạch, tóc dài như trước thúc chỉnh tề, ngón tay thon dài cầm trong tay một quân cờ màu trắng, chậm chạp chưa hạ.

Bùi Cửu… Bùi Cửu… Bạch Chỉ dường như chết đuối trong nước tìm được cọc gỗ.

"Ngây ngốc ở trong này làm chi? Đi nhanh chút a!" Tên thủ hạ đẩy Bạch Chỉ, hung thần ác sát, nhìn nàng giống như muốn ăn nàng.

Bạch Chỉ chịu đựng những người này thật lâu ! Biết Bùi Cửu tại đây, lá gan cũng tăng thêm, một quyền lao đi qua, trực tiếp tập kích ánh mắt tên thủ hạ. Vào lúc tên thủ hạ nhãn mạo kim tinh, Bạch Chỉ nhằm phía lều trại Bùi Cửu, mang theo khóc nức nở hô một tiếng, "Bùi Cửu!"

Bùi Cửu giật mình quay đầu, Bạch Chỉ trực tiếp vọt vào, gắt gao ôm lấy Bùi Cửu, đầu nhập vào trong lòng hắn ấm áp. Sợ hãi hôm qua, bất an hôm nay hóa thành nước mắt phun ra, nàng khóc thê lương, nức nở lại tủi thân nói: "Cứu ta."

Bùi Cửu giương mắt nhìn về phía những người theo sau mà đến, đôi mắt thâm thâm.

Thủ hạ thấy con Bùi tướng quân đang ôm quân kỹ, đôi mắt hàn băng đánh úp lại, đương trường sợ tới mức tè ra quần, vội vã quỳ xuống, "Cửu công tử. Quân kỹ này…"

"Quân kỹ?" Bùi Cửu lạnh lẽo nhìn thủ hạ.

Mấy tên thủ hạ dập đầu mấy cái, "Cửu công tử, tiểu nhân biết sai rồi."

"Lui ra." Bùi Cửu lạnh lùng nói.

Mấy tên thủ hạ rưng rưng lui xuống. Quân kỹ này nhất định là từ hoa lâu trong kinh thành chạy đến , nhất định là thân mật cũ của Bùi Cửu công tử!

Bùi Cửu nhìn Bạch Chỉ run run trong lòng, quan tâm hỏi: "Còn tốt sao?"

Bạch Chỉ lui khỏi ôm ấp của hắn, tủi thân lắc đầu, lại gật gật đầu. Nàng bộ dáng ngoan ngoãn vẫn là lần đầu tiên Bùi Cửu nhìn thấy, hắn có chút không quen, tim đập lợi hại, vội dùng lời nói bọn họ từng dùng để che giấu bản thân chột dạ, "Dâm – phụ, chạy đến quân doanh làm chi?"

Bạch Chỉ thấy khẩu khí này của Bùi Cửu, thất thanh nở nụ cười một chút. Nàng thật là thích Bùi Cửu gọi nàng "Dâm – phụ" . Nàng mang theo ý cười, trêu ghẹo nói: "Dâm – phụ nhớ ngươi . Xem ta phấn đấu quên mình cỡ nào, vì gặp ngươi, lấy thân phận quân kỹ trà trộn vào, ngày hôm qua còn suýt nữa…" Bạch Chỉ vứt bỏ hình ảnh khủng bố kia tối hôm qua, "Tóm lại, ngươi không thể phụ bạc ta."

Mặt Bùi Cửu đỏ lên, không giống trước kia mắng nàng như vậy, mà trầm mặc không nói chuyện.

"A Cửu, bàn cờ này, còn hạ sao?" Thanh âm thâm trầm lại có từ tính vang lên phía sau lưng Bùi Cửu.

Bạch Chỉ ngẩn ra. Thanh âm này…

Bùi Cửu nghiêng nửa người, đối với người nọ phía sau vui cười nói: "A, Tô Tô, thật có lỗi, đều là dâm – phụ này làm rối ."

Bạch Chỉ cảm giác đây là lần đầu tiên Mộ Đồ Tô nhìn nàng như vậy, mặc dù kiếp trước, cũng chưa từng có ánh mắt thanh lãnh. Lạnh thấu xương như băng, thậm chí mang theo oán hận. Hắn gằn từng tiếng hỏi: "Nàng là ai?"

Hắn giả bộ không biết nàng.

Rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Bùi Cửu vẫn chưa phát hiện Bạch Chỉ khác thường, khó xử nhìn Mộ Đồ Tô, hắn thật không biết giới thiệu Bạch Chỉ thế nào. Bằng hữu cũ? Sư tỷ? Hay là dâm – phụ? Mộ Đồ Tô thấy bộ dáng Bùi Cửu khó xử, đôi mắt ám vài phần, "Tình nhân?"

Định nghĩa này hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Số lần gặp mặt giữa hắn cùng Bạch Chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng dùng mọi cách trêu đùa hắn, nhưng hắn lại không thể chán ghét được nàng, thậm chí có chút…

Bùi Cửu nhìn thoáng qua Bạch Chỉ, chỉ thấy Bạch Chỉ hướng hắn mỉm cười, mặt hắn loát cái đỏ thẫm. Bùi Cửu không phủ nhận cũng không thừa nhận, ở trong mắt Mộ Đồ Tô đơn giản là cam chịu. Mộ Đồ Tô cười lạnh một phen, ánh mắt khóa hướng bụng Bạch Chỉ. Chỉ đổ thừa ánh mắt Mộ Đồ Tô quá mức lạnh như băng, Bạch Chỉ thậm chí đã cảm giác được rét lạnh. Nàng có chút sợ Mộ Đồ Tô như vậy, nàng lui nửa thân mình, tránh ở trong lòng Bùi Cửu.

Đối với Bạch Chỉ ngã vào lòng, Bùi Cửu giật mình, nhưng không cự tuyệt, hắn cúi người hỏi Bạch Chỉ, "Như thế nào?"

Bạch Chỉ lắc đầu.

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đứng dậy, vỗ nếp nhăn trên quần áo, "Ta thấy bàn cờ này không cần chơi tiếp nữa . A Cửu, ta không quấy rầy các ngươi." Lúc Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chỉ sát bên người mà qua, quét nàng liếc mắt một cái, lãnh mà hận. Bạch Chỉ làm như không nhìn thấy.

Bùi Cửu cùng Bạch Chỉ chưa từng nhìn thấy lúc Mộ Đồ Tô ra doanh trướng, trong mắt dần hiện ra thương tâm cùng cô đơn.

***

Bạch Chỉ ăn nhiều lắm! Bùi Cửu trố mắt ngồi ở đối diện Bạch Chỉ, xem nàng lang thôn hổ yết ăn bánh bao, nước mắt nghẹn ở bên trong hốc mắt đảo quanh. Bùi Cửu nói: "Đói thành như vậy?"

Bạch Chỉ gật đầu. Tự hôm qua bị bắt, cho tới bây giờ, nàng chưa ăn một miếng cơm.

"Ngươi muốn đùa cái gì cũng được, làm quân kỹ làm gì, may mắn gặp ta, bằng không…" Hắn không nói thêm gì nữa, nhưng ai đều hiểu rõ hắn muốn nói cái gì. Bạch Chỉ nuốt vào bánh bao, thập phần chán ghét nói tiếp, "Các ngươi rất không đem quân kỹ làm người, các nàng hầu hạ cho gốc rễ của các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không nên đối xử tử tế với các nàng sao?"

Bùi Cửu lấy tròng trắng liếc mắt nàng, "Ta lại không cần quân kỹ, nói với ta có tác dụng gì?"

"Ngươi cũng có chút quyền lợi đi, đón tiếp một chút." Kỳ thực dựa theo tính tình Bạch Chỉ, không thích xen vào việc của người khác, có điều sự tình tối hôm qua rành rành trước mắt, bản thân làm đương sự, nàng thân thiết cảm nhận được bất lực, sống không bằng chết, nếu không phải tối hôm qua không ngủ , nằm ở vị trí xa, bây giờ, nàng chỉ sợ như nữ tử này giống nhau, sống không còn ý nghĩa, si ngốc nằm ở chỗ kia . Trinh tiết đối với nữ tử mà nói, thật sự rất quan trọng.

Bùi Cửu khó xử, "Ta nào có quyền lợi gì, ta nhàm chán, chạy đến quân doanh nhìn các ca ca một cái. Nhưng việc này, có thể nhắc tới với Tô Tô, hắn là quan chỉ huy lớn nhất ở nơi này ngoại trừ cha ta."

Bạch Chỉ giả bộ mới quen Mộ Đồ Tô, "Quan hệ của các ngươi rất tốt?"

"Bằng hữu."

Xem ra cũng vậy. Bạch Chỉ cảm thấy thoải mái . Bạch Chỉ đi đến chỗ bàn cờ, nhìn tàn cục mới vừa rồi mà bọn họ chưa hạ, khóe miệng bắt đầu gợi lên sắc thái khen ngợi, "Diệu." Bàn cờ này hạ cực kì diệu. Bùi Cửu ngồi trở lại vị trí, " Nhìn ra ai có thể thắng?"

Bạch Chỉ bỗng nhiên cúi người tới gần Bùi Cửu, Bùi Cửu vội vàng ngửa ra sau kéo dài khoảng cách, thần sắc kích động nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta đến cùng ngươi đánh xong bàn cờ này, ngươi tiếp tục đánh quân trắng, nếu như ta thắng…" Bạch Chỉ cười gian, "Ngươi cưới ta được không?"

Bùi Cửu giật mình. Hắn không đáp ứng, hỏi lại: "Ngươi không biết ta xấu danh lan xa, hoa hoa công tử đứng đầu kinh thành, dạo thanh lâu, uống hoa tửu như cơm thường? Nhưng thân thể ta không tốt, hàng năm ngâm trong thùng dược, tùy thời đều có thể đi đời nhà ma?"

Bạch Chỉ ra vẻ trầm tư, nét mặt bỗng chốc trở nên ngưng trọng. Bùi Cửu ngừng thở, nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng sợ hãi lại chờ mong.

"Nếu như ngươi thắng ta, ngươi liền không cần phải cưới ta ."

"…" Ý tứ này là ngầm đồng ý hắn tiếp tục hoa tâm, tiếp tục ốm yếu? Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải thắng.

Bạch Chỉ rõ ràng cảm giác được Bùi Cửu xem xét bàn cờ, trong lòng mừng thầm. Nàng thử chiếm được câu trả lời thuyết phục, hắn rốt cuộc có thích nàng hay không.

Trong lòng Bạch Chỉ mừng thầm, ngoài miệng lại nghiêm túc nói: "Bùi Cửu công tử, nếu như ngươi muốn cưới ta, liền nói thẳng, đừng cố ý nhường cho ta thắng, như vậy là ngươi không đúng rồi." Bạch Chỉ vừa nói ra lời này, Bùi Cửu da mặt mỏng, tay nguyên bản muốn hạ xuống quân cờ lại thu trở về, xấu hổ cúi đầu, đem quân cờ dừng ở nơi có thể xoay chuyển càn khôn.

Quả nhiên là kỳ tài cao thủ.

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy tủi thân nói: "Nếu như Bùi Cửu công tử không muốn cưới ta, cũng không nên đuổi tận giết tuyệt như vậy, giải quyết dứt khoát. Ngươi tâm tình vội vàng, không cần biểu đạt rõ ràng như thế."

Tay Bùi Cửu run rẩy, cái này, hắn không biết phải hạ cờ như thế nào.

Đúng lúc này, một quan quân trẻ tuổi mặc nhung trang tay cầm bội đao đi tới, "Cửu đệ."

Bạch Chỉ quay lại nhìn kỹ, bị khuôn mặt này, dọa đến…

"Thất ca." Bùi Cửu đem quân trắng thả lại trong bát gỗ, đứng dậy tiếp đón.

Bùi Thất nhìn lướt qua Bạch Chỉ, sắc mặt lập tức thay đổi, hướng Bùi Cửu tức giận mắng, "Giờ còn chưa tới buổi tối đâu, đã gọi quân kỹ đến hầu hạ? Ngươi liền gấp như vậy?"

Bùi Cửu một bộ dáng thờ ơ, "Ở bên ngoài làm ra nợ phong lưu, nàng kề cận ta không bỏ, lại giả làm quân kỹ tới gần ta. Xem nàng dụng tâm lương khổ như vậy, liền thỏa mãn thỏa mãn nàng."

Bùi Cửu lúc này, giống như thay đổi một người khác, mặc dù vẫn không ai bì nổi như trước, nhưng nét mặt nhìn nàng hơn vài phần hoa hoa công tử chế nhạo lỗ mãng. Đây là Bùi Cửu trong mắt mọi người sao? vì sao hắn phải làm bộ không chịu nổi như thế? suy sút như thế?

Hắn ở trước mặt nàng, lộ ra là thật tình?

"Lấy tiền phái nàng đi." Bùi Thất không kiên nhẫn nhìn Bạch Chỉ trên mặt quệt đầy đất, bẩn hề hề dung mạo xấu xí.

"Này…" Bùi Cửu khó xử nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ biết ý tứ của hắn, kế tiếp, phải đi hay ở, dựa vào chính mình. Nàng cũng không muốn lẻ loi một mình rời đi nơi đây, chết ở bên ngoài hoặc là lại bị bọn buôn người bán đi, nàng không làm.

Bạch Chỉ hít sâu một hơi, quỳ trên mặt đất, quỳ đi đến dưới chân Bùi Thất, "Thất công tử, ta sinh là người của Cửu công tử, chết là người của Cửu công tử, ta yêu hắn, chết cũng không ngừng."

"Người yêu hắn nhiều như quân đội, sang một bên mát mẻ đi." Bùi Thất một cước đá văng ra Bạch Chỉ, Bạch Chỉ bị đá ngã xuống đất. Bùi Cửu chính định đứng dậy đỡ Bạch Chỉ, lại bị người phía sau, đoạt trước. Mộ Đồ Tô nâng Bạch Chỉ dậy, mắt chưa nhìn nàng một cái, chính là nhàn nhạt nhìn về phía Bùi Thất, "Ta nói nơi này tại sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy, hóa ra là Thất công tử tức giận ."

"Một cái thất tâm điên nữ nhân. Để ta mang nàng đi." Bùi Thất dứt lời, đứng dậy tới gần Bạch Chỉ. Hắn luôn luôn là phái hành động, không thích nói nhiều lời vô nghĩa, hưởng chân truyền từ Bùi tướng quân. Trong lòng Bạch Chỉ căng thẳng, không thể nghi ngờ, Bùi Thất sẽ trực tiếp đem nàng mang ra ngoài, ném tới ngoài cửa, để binh lính đem nàng tha đi.

"Thất ca." Bùi Cửu kịp thời gọi lại, "Nàng có."

"…" Mọi người lặng im.

Khóe miệng Bạch Chỉ run lẩy bẩy, lần trước bởi vì "có", xém chút hại tánh mạng, lần này bởi vì "có", qua được cửa ải khó khăn? Quả nhiên, Bùi Thất không tiếp tục hướng nàng tới gần, mà là nhìn Bùi Cửu, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngươi…"

"Cùng ta đi gặp cha." Túm quần áo Bùi Cửu, Bùi Thất dẫn hắn đi thẳng ra ngoài cửa. Bùi Cửu ở phía sau lưng nói , "Thất ca, ta tái phát tâm bệnh, tâm ta thật đau, đau quá…" Bùi Thất ngoảnh mặt làm ngơ.

Bạch Chỉ suy nghĩ, bây giờ, còn có chuyện của nàng sao? Sao lại đem nàng quên ở một bên .

Bỗng nhiên, một đôi giày da điêu màu trắng đứng yên trước mặt nàng, Bạch Chỉ hướng lên trên xem, gặp Mộ Đồ Tô tập trung tinh thần nhìn nàng, trong mắt có sự phức tạp nàng không cách nào thấu hiểu. Bỗng nhiên hắn ngồi xổm xuống, Bạch Chỉ kinh ngạc hoảng sợ, thân mình rụt lui, lưng dựa vào góc bàn, lui không thể lui lại được nữa. Bạch Chỉ khẽ cắn môi, "Thế tử!"

Mộ Đồ Tô lại ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng một cái, "Nhận ra ta?"

"Là thế tử giả bộ không quen biết ta trước."

"Không phải như nàng mong muốn sao?"

Quả thật. Bạch Chỉ cam chịu . Ánh mắt Mộ Đồ Tô ảm đạm xuống, cười lạnh, "Bùi Cửu chính là gian phu mà nàng thà chết cũng không nguyện thú nhận? Phụ thân đứa nhỏ trong bụng nàng?"

"…" Nếu không phải Mộ Đồ Tô nhắc nhở như vậy, nàng đều đã quên có chuyện như thế. Hắn so với nàng còn để bụng "gian phu" của nàng, "nghiệt tử" của nàng?

"Dâm – phụ? Nàng ở trên giường hắn rốt cuộc có bao nhiêu dâm – đãng?" Mộ Đồ Tô phút chốc giam cầm chiếc cằm gầy yếu của nàng, bóp đến nỗi xương ngón tay hắn trở nên trắng. Bạch Chỉ kinh ngạc nhìn một Mộ Đồ Tô luôn luôn lạnh nhạt, trong mắt lại sung huyết, bên trong đã lộ ra hận ý không

cam lòng đối với nàng, còn có… đau đớn khổ sở.

Bạch Chỉ sợ hãi nhìn thấy hắn không kiểm soát được như vậy, cằm bị bóp khiến nước mắt nàng mơ hồ ứa ra. Mộ Đồ Tô bỗng nhiên vung ra một nắm đấm, Bạch Chỉ cho rằng hắn muốn đánh nàng, vội vàng nhắm hai mắt, chờ đợi tử hình. Nàng chỉ cảm thấy vèo một tiếng, có gió đảo qua bên tai, thẳng đánh vào góc bàn sau lưng nàng.

Bạch Chỉ mạnh mở mắt ra, xem một bên góc bàn, trên mặt có vết rách, lại mang theo vết máu. Đem ánh mắt dời tới mu bàn tay hắn, phía trên sưng đỏ đầm máu. Hắn dùng sức lực rất lớn đi. Ánh sáng trong mắt Bạch Chỉ phai nhạt, "Tương lai thế tử sẽ gặp được chân tình của bản thân, nàng sẽ là một công chúa thiện lương xinh đẹp. Ta chỉ là một tiểu khách qua đường trong cuộc đời thế tử, thế tử không cần như vậy."

Mộ Đồ Tô cười, "Đúng vậy, nàng làm sao xứng đôi ta? Chẳng qua là một dâm phụ dâm đãng ở trên giường."

Bạch Chỉ hít sâu một hơi, bình tĩnh tiếp nhận hắn châm chọc khiêu khích. Nàng nhớ tới mình, khuỷu tay vừa chạm đất định đứng dậy, lại bị cánh tay dài của Mộ Đồ Tô chụp tới, vây ở trong ngực. Bạch Chỉ muốn tránh ra, bởi vì công hiệu thuốc của A Bích, nàng không thể xuất ra khí lực. Nàng nghĩ, cho dù nàng dùng sức lực, hắn cũng sẽ không chút sứt mẻ.

Mộ Đồ Tô nói: "Nàng yêu ta một chút sẽ chết sao? Một chút cũng không được sao?"

Bạch Chỉ trang trọng mà lại nghiêm cẩn trả lời: "Đúng vậy, tướng quân. Yêu ngươi một chút sẽ chết ." Nàng nhớ tới thời khắc đó nàng từ Vọng Tô đài rơi xuống, mặt trời lặn tà dương, màu da cam phía chân trời mê hoặc mắt, lần đầu tiên phong hoa tuyệt đại hắn quên Nam Chiếu tiểu công chúa trong lòng, nghiêm cẩn vừa sợ vừa kinh ngạc như thế nhìn nàng.

Nàng yêu hắn, lấy cái chết để kết thúc. Tuyệt vọng, thống hận, không cam lòng xa xa thắng cái chết. Một đời này, nàng từng phát lời thề, sẽ không tiếp tục yêu hắn, sẽ không tiếp tục vì hắn trả giá, thậm chí một giọt lệ. Cánh tay Mộ Đồ Tô bỗng nhiên mất đi sức lực, Bạch Chỉ lặng lẽ rời khỏi ôm ấp của hắn, đứng dậy rời đi.

***

Bạch Chỉ không ngờ, lại thấy Bùi Cửu, cả người hắn uể oải. Nàng tiếp nhận hắn từ bên ngoài lều trại của Bùi tướng quân mềm nhũn nằm úp sấp, dìu hắn trở về lều trại bôi thuốc. Qúa trình bôi thuốc, Bùi Cửu luôn luôn kêu không ngừng, dường như chạm vào hắn một chút, hắn đều cảm thấy như thiên đao vạn quả.

Bạch Chỉ trêu ghẹo, "Ngươi tĩnh dưỡng cho tốt , ta cũng không muốn đứa nhỏ sinh ra không có cha."

Bùi Cửu bất mãn nói: "Còn không bởi vì ngươi."

Bạch Chỉ há miệng cười, "Còn không phải ngươi ra chủ ý?"

"Thời điểm khẩn cấp ta cũng chỉ nghĩ ra một chiêu như vậy. Thập muội của ta thích con thái phó, cha ta chết sống không đồng ý, thập muội liền kéo người trong lòng bỏ trốn năm tháng, năm tháng sau trở về ưỡn bụng mang thai đối với cha ta, cha ta xót xa đem Thập muội gả đi. Ta vốn định bào chế phương pháp tương tự, ai tưởng ta còn chưa kịp kiêu ngạo, cha ta đã tức giận văng ra, đem ta đánh một trận, biến thành ta xót xa bị ngươi nâng trở lại. Nam nữ khác nhau, sao lại lớn như vậy?" Bùi Cửu vừa cắn răng chịu đựng đau, vừa thương cảm nói.

Bạch Chỉ nói: " Lần sau ngươi hỏi con thái phó, hắn bị cha hắn đánh như thế nào ? Ta nghĩ ngươi sẽ cân bằng một chút."

"Dâm – phụ…" Bùi Cửu bỗng nhiên bình tĩnh cổ họng, hô Bạch Chỉ một tiếng.

"Tiếp tục chơi cờ."

"…"

"Còn chưa phân ra thắng bại."

"Tốt."

Bạch Chỉ cho rằng Bùi Cửu sẽ cố ý bại bởi nàng, không ngờ, hắn từng bước ép sát, không chút nào thoái nhượng, rốt cục nàng kỹ không bằng nhân , kém một chiêu, bại bởi Bùi Cửu. Bạch Chỉ có chút uể oải, "Hóa ra Cửu công tử vô tình với Bạch Chỉ. Bạch Chỉ nhận thua ."

Bùi Cửu bật cười, "Gỗ mục quả nhiên không thể đẽo."

Bạch Chỉ ngẩn ra, giương mắt tò mò nhìn hắn.

"Buổi tối có yến hội chúc mừng, cha ta bảo ta mang ngươi đi. Ngươi đi đem mặt rửa một chút. Xem… Mặt bẩn đã chết." Hắn dùng tay định giúp nàng lau lau. Tay treo ở giữa không trung, cũng không tiếp tục hành động. Bạch Chỉ thấy hắn đang suy xét muốn giúp nàng lau mặt hay không, tay vươn ra nắm lấy tay hắn, đem tay hắn hướng trên mặt nàng sờ.

Mặt Bùi Cửu đỏ thẫm.

"A, Cửu công tử lại đỏ mặt? Thẹn thùng như vậy? Chưa từng sờ qua mặt nữ nhân?" Bạch Chỉ cố ý đem tay hắn hướng trên mặt bản thân sờ soạng thêm hai phát.

Bùi Cửu nghiến răng nghiến lợi toát ra hai chữ, "Dâm – phụ!"

"Gian phu!" Bạch Chỉ cãi lại.

Bùi Cửu lấy mắt trừng nàng.

Ở bên ngoài lều trại, đứng Bùi Thất cùng sắc mặt không tốt lắm Mộ Đồ Tô. Bọn họ xuyên thấu qua màn trướng bị gió thổi bay nhìn thấy tình cảnh bên trong. Bùi Thất nhìn thấy mu bàn tay Mộ Đồ Tô xanh tím, lại nhìn lại Bùi Cửu ở trong lều liếc mắt đưa tình, cả người bị Bùi tướng quân đánh cho đầy mình thương tích, tức giận nói: "Tiểu tử này, ngươi cố ý đưa kim sang dược bí chế cho hắn, hắn lại làm ra bực này việc, gần đây ta thấy tiểu tử này gầy rất nhiều, khẳng định là bị con hồ ly tinh này hút khô rồi."

Mộ Đồ Tô càng nắm chặt kim sang dược trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Bạch Chỉ không tính là tiểu thư khuê các, nhiều lắm là một thiên kim nhà nghèo phô trương. . . . Nàng chưa bao giờ tham dự qua yến hội lớn, lớn nhất là yến hội mừng Bạch Uyên thăng quan, mời hàng xóm đến ăn một bữa cơm, xem như xong việc.

Lúc này dạ yến, tựa hồ rất phô trương, theo Bùi Cửu nói, lớn tới có phụ thân hắn Bùi đại tướng quân, nhỏ cũng có thiếu tướng. Đều là quan quân chinh chiến lần này.

"Không đúng, còn có hai vị khách không mời mà đến hỗn ăn hỗn uống đâu." Bạch Chỉ chỉ vào bản thân lại chỉ vào Bùi Cửu.

Bùi Cửu không phục, "Ta là con của vị lớn nhất kia, sao lại là khách không mời mà đến hỗn ăn hỗn uống? Nhưng còn ngươi…" Bùi Cửu tà nghễ nhìn nàng, vẻ mặt hèn mọn. Bạch Chỉ không tức giận, ngược lại cười loan mặt mày, "Chiếu theo cách ngươi tính, vậy ta là con dâu vị lớn nhất kia, cũng không phải là hỗn ăn hỗn uống."

"Ngươi…" Bùi Cửu cam chịu, chưa thấy qua nữ nhân một bộ "theo lý thường phải làm" như vậy, nhưng hắn lại không tốt phản bác những lời này của nàng.

"Ta như thế nào? Chẳng lẽ không đúng sao?" Bạch Chỉ xem Bùi Cửu không biết là tức giận hay xấu hổ mà đỏ thẫm mặt, càng thêm trở nên đắc ý.

Bùi Cửu không nói, gọi người đến, đem Bạch Chỉ tha đi rồi…

Bạch Chỉ bị vài tên tiểu binh đưa tới một doanh trướng, bên trong có ba quân kỹ sáng sớm bị nam nhân Tiểu hồ tử mang đi. Thanh sam nữ tử chính không tình nguyện cho lắm bị Tiểu hồ tử đùa nghịch vẫn búi tóc, còn có một vị hoàng sam nữ tử đang ở một bên phản kháng thủ hạ của Tiểu hồ tử cưỡng chế hoá trang. Chỉ có Hoa Đào tự mình "cơm no áo ấm" bất diệc nhạc hồ cầm một gương đồng, phải chiếu chiếu, trái nhìn xem, sợ bản thân khó coi.

Thật sự là đối lập rõ ràng a!

Tiểu binh mang Bạch Chỉ đến nói với Tiểu hồ tử: "Lão Hổ, trang điểm cho Bạch tiểu thư ăn vận xinh đẹp một chút."

Lão Hổ? Bạch Chỉ kinh ngạc, nam nhân trước mắt cầm son trong tay, búi tóc cực có đặc sắc danh gọi lão Hổ? Hữu danh vô thực a!

Lão hổ liếc mắt Bạch Chỉ một cái, so với Bạch Chỉ càng kinh ngạc, vội buông son trong tay, đi đến trước mặt Bạch Chỉ, cợt nhả, "Bạch tiểu thư, đến, đến, đến nơi đây ngồi." Hắn đứng yên bên cạnh một ghế dựa, bên cạnh ghế dựa còn có than sưởi. Nghĩ đến là đem vị trí của mình tặng cho nàng . Loại phản ứng này của Lão Hổ, ba vị mỹ nữ "đều là quân kỹ" khác cũng giật mình trừng to mắt há to miệng. Bạch Chỉ tất nhiên là hiểu rõ vì sao các nàng như thế, chuyện buổi sáng các nàng không ở. Lão Hổ sở dĩ ân cần như vậy, chắc là thủ hạ của hắn báo cho biết .

Dưới chín cái nhìn chăm chú của các nàng Bạch Chỉ an ổn ngồi xuống, thủ hạ của lão Hổ mang đến một khối khăn ướt đưa cho lão Hổ, lão Hổ lại đưa cho Bạch Chỉ, "Bạch tiểu thư, lau mặt."

Bạch Chỉ gật đầu, dùng khăn ướt lau mặt. Nàng có da thịt trong sáng trắng nõn, dung mạo tinh xảo đến cực hạn, lúc khôi phục bình thường, nàng là sắc đẹp khuynh thành hại nước hại dân. Lão Hổ gặp diện mạo thật của Bạch Chỉ, đôi mắt đều thẳng băng. Mặt này, có giá trị!

Lão Hổ chuẩn bị bôi son bột nước cho Bạch Chỉ, bị Bạch Chỉ kịp thời ngăn lại, "Ngươi giúp các nàng đi, những việc này tự ta làm là được."

Lão Hổ tiếc hận gật đầu, lại trở lại chỗ thanh sam nữ tử, vì nàng trang điểm ăn vận. Thanh sam nữ tử muốn nói lại thôi nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ tất nhiên là hiểu rõ nàng muốn nói cái gì. Vì sao nàng ở trong này? Lại vì sao nhận được tôn trọng?

Nhưng giữa các nàng, căn bản không kịp nói một câu. Các nàng hóa trang xong trước Bạch Chỉ, liền đi bình phong thay quần áo. Các nàng từ bình phong đi ra, mặc đều là loại váy ngực thấp diễm lệ. Không nói hai lời bị lão Hổ cưỡng chế lôi đi. Kỳ thực Bạch Chỉ muốn "Cáo mượn oai hùm", làm cho lão Hổ đừng đối với các nàng như vậy. Nhưng trước khi đi, Bùi Cửu nhắc nàng, chớ can thiệp việc quân kỹ. Mua quân kỹ vốn là việc khó nói, nhưng thời gian chiến sự giằng co quá dài, các nam nhân huyết khí sôi trào khó tránh khỏi chịu không nổi, thương thân là nhỏ, làm ra chút chuyện không tưởng được mới là lớn. Nghề quân kỹ các cô nương bình thường không có khả năng sẽ làm, ngay cả thanh lâu nữ tử cũng không nguyện ý. Không có nguồn cung cấp, chỉ phải mua từ bọn buôn người, về phần những "Quân kỹ" đó đến từ đâu, bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, mở to mắt mà như mù.

Quan quân đứng đầu đã cam chịu loại hành vi này, Bạch Chỉ Nhược muốn xen vào , sẽ gây chuyện không hay. Bạch Chỉ chỉ phải cùng giống như bọn hắn, mở to mắt mà như mù.

Tự hoá trang tốt, Bạch Chỉ định đứng dậy rời đi, bị tiểu binh ngăn lại, "Bạch tiểu thư, quần áo còn chưa thay đâu." Bạch Chỉ cúi đầu nhìn quần áo bản thân, nguyên bản mặc là một bộ bạch y, trước mắt đã là áo xám . Nàng hơi có lỗi hướng tiểu binh gật đầu, trở lại trong doanh trướng, tìm một bộ xiêm y thay.

Mà khi nàng thấy xiêm y trong rương, không khỏi lau một phen mồ hôi lạnh. Tất cả đều là loại xiêm y cực kỳ bại lộ. Bạch Chỉ lại đi trở về, tiểu binh thấy Bạch Chỉ mặc quần áo bẩn như trước, "Bạch tiểu thư, thế nào còn chưa đổi?"

"Quần áo này… Không thích hợp ta."

Tiểu binh đi vào bên trong, lật quần áo trong rương một chút, bản thân cũng cảm thấy không ổn, đôi mắt chăm chú nhìn xiêm y bừa rồi vừa rồi các nàng thay xuống, mặc dù cũng có chút bẩn, nhưng so với quần áo mặc trên người Bạch Chỉ thì tốt hơn. Tiểu binh nói: "Nếu không để ý thì người mặc quần áo các nàng một chút ? Người như vậy, hơi thất lễ."

Bạch Chỉ cũng tự biết như thế, gật gật đầu.

Tiểu binh liền đem ba bộ quần áo các nàng cởi ra đưa cho Bạch Chỉ, hướng nàng gật đầu, tự giác rời đi.

Bạch Chỉ xem quần áo ba người, phủi phủi nhìn xem cái nào sạch sẽ. Ai từng nghĩ, lúc nàng phủi quần áo của hoàng sam nữ tử, có một vật rớt xuống. Bạch Chỉ nhặt lên xem. Đôi mắt đột nhiên trừng lớn. Đó là một mảnh lá cây nhỏ bằng bạc dùng để cài thắt lưng, đặt ở trong mắt người Quang Huy vương triều, lại bình thường. Cần phải là đặt ở Nam Chiếu, đây chính là bùa bình an. Kiếp trước, mỗi lần Mộ Đồ Tô chinh chiến, Nam Chiếu công chúa luôn đưa hắn một mảnh cho hắn mang trên người phòng thân.

Vậy hoàng sam nữ tử kia là người Nam Chiếu? Nàng là lương dân vô tình lẫn vào đây hay là mật thám dụng tâm kín đáo?

Trong óc Bạch Chỉ bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh con hát thường diễn, mỹ nhân kế. Nghĩ như vậy, Bạch Chỉ tự rùng mình. Việc này, nàng nên nói hay không? Nếu như là bản thân suy nghĩ nhiều, tự hại một tính mạng vô tội sẽ không tốt lắm.

Nàng hít sâu một hơi, không chút do dự lựa chọn bộ hoàng sam. Chỉ có lấy bản thân làm mồi, để vạch trần chân tướng. Nếu như nàng thấy Bạch Chỉ mặc quần áo nàng, mật thám sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bị bại lộ. Nàng chắc chắn sẽ giành trước thời cơ giết người diệt khẩu.

Chút công phu mèo cào của nàng khẳng định không thể tự bảo vệ bản thân, việc này nàng muốn nói cho Bùi Cửu.

Mặc xong quần áo, nàng đi thẳng đến doanh trướng Bùi Cửu. Có điều, Bạch Chỉ ở trong doanh trướng không nhìn thấy Bùi Cửu. Bạch Chỉ hỏi tiểu binh bên ngoài, tiểu binh báo cho Bạch Chỉ biết, Bùi Cửu bưng bàn cờ tìm đi tìm Mộ tướng quân.

Quả nhiên là kỳ hữu "tốt" a!

Lúc này khẩn cấp, nàng đành phải kiên trì đi tìm Bùi Cửu .

Nàng theo tiểu binh đi đến doanh trướng Mộ Đồ Tô, tiểu binh đi vào trước bẩm báo, lúc sau, tiểu binh lộn trở lại, chắp tay đối với Bạch Chỉ, "Bạch tiểu thư có thể đi vào."

Bạch Chỉ gật đầu, vén rèm lên, một cỗ lo lắng chảy toàn thân, toàn bộ phòng tràn ngập mùi lan chi hương quen thuộc nàng vĩnh viễn không quên được. Đây là mùi hương hắn yêu nhất, chẳng bao lâu sau, vì lấy lòng hắn, nàng cố ý trồng lan chi khắp vườn, từng cây từng cây, nàng tự tay đào đất trồng xuống. Nàng không ngại cực khổ, chỉ nguyện làm quân cười.

"Chỉ… Nhi, tìm ta có chuyện gì?" Nghĩ đến Bùi Cửu cảm thấy ở trước mặt người bên ngoài không dùng "Đâm – phụ" gọi nàng, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ gọi "Chỉ Nhi", lần đầu tiên gọi, có vẻ mất tự nhiên lại kỳ quái. Bởi vì tiếng gọi kỳ quái này, Bùi Cửu hơi ngượng ngùng quay đầu, không ngờ, đầu vừa vặn chuyển hướng Mộ Đồ Tô, vừa vặn làm cho Mộ Đồ Tô nhìn thấy hắn quẫn bách. Hắn không tốt lắm hướng Mộ Đồ Tô cười cười.

"A Cửu, ta có việc nói với ngươi." Bạch Chỉ đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì? Sốt ruột như vậy? Đợi ta cùng Tô Tô chơi xong bàn cờ này, không thể sao?” Bùi Cửu ngẩn ra.

“Đúng thế.” Bạch Chỉ nghiêm túc gật đầu.

Bùi Cửu lần đầu tiên thấy Bạch Chỉ nghiêm túc như vậy, buông quân cờ trong tay, đối Mộ Đồ Tô nói: “Tô Tô, chờ.”

“Tốt.” Mộ Đồ Tô từ đầu đến cuối đều yên tĩnh .

Bạch Chỉ nhìn hắn một cái, trên mặt nhàn nhạt , đã mất cảm xúc quá đáng lúc đó. Ánh mắt di chuyển xuống, vết thương trên tay hắn đã xử lý, cột băng gạc, trên băng gạc còn thấm vết máu. Bạch Chỉ nghiêng đầu không tỏ vẻ gì rời đi.

Trong trướng, chỉ còn lại có Mộ Đồ Tô một người. Hắn buông xuống mi mắt, dưới nồng đậm lông mi tạo ra một mảnh bóng râm, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ có vẻ mặt mỏi mệt che kín .

Bạch Chỉ đem sự tình chân tướng nói một lần cùng Bùi Cửu. Bùi Cửu cúi đầu trầm tư, “Ngươi nói có đạo lý, trước mắt chỉ có thể nhìn ra nàng là người Nam Chiếu, là tốt hay xấu, còn chờ xrm xét. Có điều như vậy ngươi rất nguy hiểm .”

“Chỉ có thể như vậy, sự tình không dễ lộ ra. Xem cha ngươi cùng Thất ca ngươi diễn xuất như thế nào.” Bùi lão tướng quân có tiếng là phái xúc động, Bùi Thất cũng như thế.

Bùi Cửu nhíu mày không nói, trầm tư một lát, cực kì nghiêm cẩn nói: “Vậy cũng xong, làm theo ý tứ của ngươi, trước khi sự tình chưa được tra rõ ràng, không được rời ta nửa bước.”

“Đi ngoài thì sao?”

“…”

“Tắm rửa thì sao?”

“…”

“Ngủ thì sao?”

“…”

“Được rồi, ngươi đã là người của ta, cùng đi.”

“…”

***

Dạ yến sắp tới, Bạch Chỉ cùng Bùi Cửu tham dự. Bùi lão tướng quân sớm ngồi ở vị trí đầu, cùng Mộ Đồ Tô tán gẫu thật vui. Cũng không biết tán gẫu cái gì, Bùi lão tướng quân mặt mày hớn hở. Bùi Thất ngồi ở bên trái Bùi lão tướng quân, vừa uống rượu, vừa nghiêng đầu ngẫu nhiên nói hai câu, vị trí khác cũng ngồi đầy quan quân, trong tay trực tiếp bưng vò rượu, đoán tửu lệnh, hào sảng cực kỳ.

Vị trí duy nhất để không là phía bên phải Mộ Đồ Tô, trên có hai vò rượu, còn có mấy đĩa thức ăn, một chút cũng chưa động.

Nghĩ đến, đó là vị trí của Bùi Cửu.

“Cửu đệ, nơi này.” Bùi Thất chỉ vào chỗ trống kia.

Bùi Cửu nhìn Bạch Chỉ liếc mắt một cái, “Đi thôi.”

“Ừ.” Bạch Chỉ gật đầu.

Hai người đi đến trước mặt Bùi lão tướng quân, Bùi Cửu chắp tay hành lễ, “Cha.”

Bùi lão tướng quân tức giận chưa tan, nguyên bản khuôn mặt vui cười bỗng chốc kéo xuống, quét mắt Bạch Chỉ, trực tiếp hỏi: “Ngươi là nữ nhi của tri châu Tô thành Bạch Uyên?”

Bạch Chỉ hạ thấp người, “Bẩm tướng quân, đúng vậy.”

“Bộ dáng thanh tú, có điều tư định chung thân cũng không tốt, nhất là cùng đứa con vô liêm sỉ kia của ta.”

Bạch Chỉ không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể duy trì mỉm cười.

Bùi Cửu cười nói: “Ta này không phải còn có người cha anh minh thần võ sao?”

"Cút. Ngồi xuống." Bùi lão tướng quân mang một khối thịt dê ném hướng người hắn. Bùi Cửu linh hoạt né tránh, "Cha, con có tâm tật."

Bùi lão tướng quân tròng trắng mắt trừng hắn. Bùi Cửu dừng tươi cười, lôi kéo Bạch Chỉ đi lên vị trí ngồi xuống. Trước khi ngồi xuống, Bùi Cửu thấy ghế tựa có phiến lá rụng, hướng Bạch Chỉ cười cười, nhặt lá rụng ra. Bạch Chỉ hé miệng cười, ngồi xuống, đôi mắt băn khoăn, đã thấy bên phải đúng là Mộ Đồ Tô. Khoảng cách giữa bọn họ chỉ bằng một người. Hắn quét nàng liếc mắt một cái, lạnh lùng .

Dạ yến ở chiến trường không thể so với dạ yến trong cung đình. Dạ yến của bọn họ chính là uống rượu, ăn thịt dê, nói chút lời nói râu ria. Bạch Chỉ từ đầu đến cuối không ăn cái gì, không nói được lời nào. Ai biết, rốt cuộc thành bia ngắm, chỉ chốc lát sau, đề tài liền chuyển tới nàng.

"Cửu công tử, lúc này ngã quỵ trên một thân cây *, có cảm tưởng gì?" Một vị thiếu tướng trêu ghẹo đem ánh mắt chuyển hướng Bùi Cửu.

Bùi Cửu cười nói: "Đứng lên, cùng lắm thì đem cây chuyển về nhà, lại ra ngoài hỗn loạn."

"Ha ha!" Hai người cười cười, cho nhau cụng ly, biểu thị kính ý.

"Vậy Bạch cô nương còn không khóc đứt ruột?" Lại có một vị thiếu tướng đem lời xả đến trên người Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ bị các quan quân nhìn chăm chú ngượng ngùng, mỉm cười mà chống đỡ, "Ta sẽ làm cho hắn không còn tinh lực ra ngoài hỗn ."

"…" Quần chúng trầm mặc.

Bùi Cửu nguyên bản cười há miệng, bỗng chốc trở nên cứng ngắc, nhìn nhìn Bạch Chỉ mặt không đổi sắc, mặt mình nháy mắt sung huyết, xấu hổ uống lên vài ngụm rượu. Tiếp theo mọi người cười ha ha, "Bạch cô nương quả nhiên là lời nói kinh người a."

Không nói kinh người, những người này nhất định tìm nàng chọc ghẹo, còn không bằng trực tiếp dọa bọn họ, miễn cho họ tiếp tục lôi nàng ra tiêu khiển.

Quả nhiên, đề tài vòng vo, thiếu tướng ngồi bên cạnh Bùi Cửu tựa hồ quan hệ cùng Bùi Cửu rất tốt, tán gẫu thật vui, ăn uống linh đình.

Lão Hổ mang theo ba vị "tuyệt sắc mỹ nhân" đi đến, hướng Bùi lão tướng quân cười cười, "Tướng quân, người tới."

Nguyên bản yến hội náo nhiệt, nhất thời yên tĩnh. Bạch Chỉ thấy các thiếu tướng đều nhìn chăm chú ba người bọn họ, không khỏi cười lạnh, nam nhân quả nhiên là đồ háo sắc. Nàng đem ánh mắt chuyển hướng Bùi Cửu, ở trong mắt mọi người " hoa hoa công tử" ngược lại ngậm rượu trong miệng, chưa phát hiện.

Khi hoàng sam nữ tử thấy thân ảnh quen thuộc, hướng Bạch Chỉ bên này nhìn, nhất thời ngẩn người. Bạch Chỉ hướng nàng mỉm cười, nhìn không ra là cảnh cáo hay là mỉm cười gần gũi.

Nàng rốt cuộc là địch hay bạn?

Bùi lão tướng quân bỗng nhiên nói với Mộ Đồ Tô: "Đồ Tô, có thể có hứng thú hay không?"

Mộ Đồ Tô nhìn ba vị nữ tử. Này đối với Hoa Đào mà nói, chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nàng hướng Mộ Đồ Tô nháy vài lần, nhưng ở trong mắt Mộ Đồ Tô, đây không phải liếc mắt đưa tình, mà là ánh mắt nàng không thoải mái, trực tiếp bỏ qua nàng. Tại một khắc kia, Hoa Đào, tâm đều nát.

Lại nhìn hai vị khác, cũng không thể lọt vào mắt, hắn nói với Bùi lão tướng quân: "Không có hứng thú."

Tựa hồ cũng ở trong dự kiến của Bùi lão tướng quân, đạm cười, hỏi một đám theo quan giai lớn nhỏ…

Bạch Chỉ nhìn đến bộ dáng những nam nhân này nóng lòng muốn thử, có chút buồn nôn. Lại nhìn hoàng sam nữ tử, nàng đã bình phục giật mình, nhìn Bạch Chỉ lộ ra thái độ nàng chưa từng có.

Sợ hãi…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Bạch Chỉ động động vào Bùi Cửu miệng đang hàm rượu, "Uống ít rượu một chút ."

Bùi Cửu quay đầu mê mang nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ kéo dài mặt nói: "Đêm nay ngươi nói sẽ bảo vệ tốt ta."

Bùi Cửu bỗng nhiên tựa bả đầu tựa vào trên vai Bạch Chỉ, hơi thở ngập mùi rượu, say khướt nói: "Ừm, gian phu có trách nhiệm bảo vệ dâm phụ. Dâm – phụ…" Hắn kéo dài âm, nỉ non , không biết là nói với Bạch Chỉ, hay là lầm bầm lầu bầu, "Ta sống thật vất vả, ta…" Bạch Chỉ dự cảm lời nói kế tiếp, là lời nói chôn dấu trong lòng hắn, sẽ là sau khi say rượu phun lời nói thực, nàng lấy tay che trên miệng hắn, ngăn lại hắn tiếp tục vạch trần bản thân.

Lúc này đang trên dạ yến, nếu như để người khác nghe thấy cũng không tốt.

"Ô ô…" Bùi Cửu ý đồ giãy dụa.

Bạch Chỉ trấn an đầu của hắn, vuốt nhẹ mái tóc hắn vẫn luôn thúc phát chỉnh tề, "Ngoan, buổi tối nói." Bùi Cửu trừng đôi mắt sung huyết lẳng lặng nhìn Bạch Chỉ. Hai người nhìn nhau được một lúc, cho đến khi nghe thấy thanh âm của Mộ Đồ Tô.

"Bỗng nhiên cảm thấy chán nản, Bùi tướng quân, ta thu hồi câu nói vừa rồi, muốn tìm một nữ nhân chơi với ta."

Bạch Chỉ ngẩn ra, thoáng quay đầu, liền gặp Mộ Đồ Tô đang băn khoăn giữa ba vị nữ tử.

"Ha ha, khó được! Tốt, cho ngươi chọn trước." Bùi lão tướng quân dường như rất hứng thú, một bộ xem kịch vui. Mộ Đồ Tô đối với nữ tử vẫn không có hứng thú, hôm nay thế nào lại nhắc đến ? Chớ không phải là ba vị nữ tử này có chỗ hơn người? Hắn quét mắt vài lần, vẫn chưa cảm thấy hơn người chỗ nào, ngược lại cảm thấy Bạch Chỉ đẹp kinh người.

Những người khác nguyên bản thái độ nóng lòng muốn thử, bởi vì những lời này của Mộ Đồ Tô, đều hướng Mộ Đồ Tô tò mò ánh mắt, dường như đây là một kỳ quan, đáng giá buông tha cho việc quan sát mỹ nữ. Danh nhất lớn nhất của Mộ Đồ Tô cơ bản có ba. Tuấn mỹ phi phàm, không thích nữ sắc, ôn nhu hiếu thuận. Từng cao giọng từ chối phụ thân hắn thu xếp thiếp thị cho hắn, hắn chủ trương, trọn đời trọn kiếp một đôi nhân.

Ai sẽ nghĩ đến, đêm nay hắn muốn phá giới? Cùng nữ tử trải qua đêm xuân?

"Tô Tô, hắn như thế nào?" Bùi Cửu mặc dù có vẻ say rượu, nhưng hắn vẫn có một phần thanh tỉnh.

Ít nhất hắn nhìn ra Mộ Đồ Tô khác thường. Đúng vậy, Mộ Đồ Tô hôm nay thật sự không giống.

Hoa Đào hưng phấn nhất, căng thẳng lại chờ mong nhìn Mộ Đồ Tô, ánh mắt sáng quắc. Mộ Đồ Tô lại làm cho nàng thất vọng, chưa liếc nhìn nàng một cái, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chú vào nữ tử áo lục, "Ngươi, đêm nay theo giúp ta."

Không chỉ nữ tử áo lục kinh ngạc, hai vị thừa lại cũng kinh ngạc . Áo lục nữ tử so với Hoa Đào, thiếu một phần quyến rũ, lại không xinh đẹp như hoàng sam nữ tử. Nàng chỉ có một đôi mắt to sợ hãi, cùng một khuôn mặt thanh tú tái nhợt.

"Đi qua." Bùi lão tướng quân mỉm cười nhìn áo lục nữ tử.

Áo lục nữ tử cắn môi, đi đến bên cạnh Mộ Đồ Tô ngồi xuống. . Nàng từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn Mộ Đồ Tô liếc mắt một cái, mà Mộ Đồ Tô cũng không liếc nhìn nàng một cái. Áo lục nữ tử không nhìn Mộ Đồ Tô còn có thể giải thích được, nhưng Mộ Đồ Tô chọn người ta, lại không nhìn người ta, thực có chỗ không thể nào nói nổi.

Hoàng sam nữ tử bị bộ hạ của Bùi Thất chọn đi. Hoa Đào bị một bộ hạ khác chọn đi. Hai vị mỹ nữ vừa ngồi xuống, nam nhân ắt sát vào như thuốc cao bôi trên da chó, cùng Mộ Đồ Tô một đôi kia hình thành đối lập rõ ràng.

Mộ Đồ Tô chỉ hỏi: "Tên?"

"Ngọc Linh."

Bạch Chỉ nhất thời trừng to mắt, quá đáng giật mình nhìn đi qua. Nàng giật mình quá mức rõ ràng, Mộ Đồ Tô cùng Ngọc Linh đều bị phản ứng quá khích của nàng làm cho kinh ngạc. Bạch Chỉ vì tránh xấu hổ, cười cười, "Ta có một thân thích phương xa cũng gọi Ngọc Linh, ngượng ngùng, các ngươi tiếp tục."

Nàng thu hồi ánh mắt, ăn mấy trái cây, giảm bớt tâm tư hỗn độn không chịu nổi.

Ngọc Linh… biệt hiệu của Nam Chiếu công chúa. Tên này như một con côn trùng hút máu, hút đi tất cả máu của Bạch Chỉ, nàng cảm giác cực lãnh, đầu óc trống rỗng, tay cũng nhịn không được phát run. Vốn Ngọc Linh này không phải Ngọc Linh, bộ dạng hoàn toàn không tương tự. Nhưng trong đầu quay lại từng mảng trí nhớ, cùng vị Ngọc Linh trước mắt này không ngừng trùng hợp.

Bộ dạng các nàng không tương tự, nhưng các nàng có một đôi mắt to cực kì tương tự. Cặp ánh mắt vô tội kia có thể hút đi hồn phách người khác, cặp ánh mắt kia thoạt nhìn trong suốt kì thực lại sâu không thấy đáy! Nàng vĩnh viễn không quên được ánh mắt khinh miệt của vị công chúa nàng luôn luôn cho rằng thiện lương xinh đẹp lại lộ ra đối với nàng, nàng nói: "Ngươi vĩnh viễn không chiếm được hắn, vĩnh viễn không chiếm được."

Nàng không tin, nỗ lực lại nỗ lực, cho dù mình đầy thương tích, thất vọng lại tuyệt vọng, tuyệt vọng lại thất vọng, nàng vẫn đầy người là máu tiếp tục nỗ lực, cuối cùng không chiếm được, cuối cùng thật sự vĩnh viễn không chiếm được.

"Bạch cô nương, ngươi làm sao vậy?" Mộ Đồ Tô nhận thấy Bạch Chỉ không thích hợp, quan tâm hỏi.

Bạch Chỉ nhìn Mộ Đồ Tô, vẫn là kia một gương mặt nàng mong muốn nhưng không thể thỏa, nàng khi chết đã từng thề, hắn là người nàng sẽ không tiếp tục đi đụng chạm. Nàng vẻ mặt hoảng hốt, thất thủ đem rượu phía trước đổ ra . Bạch Chỉ cuống quít dùng khăn trải bàn xoa xoa, "Không có gì."

Nàng dạng này làm sao giống không có gì? Bùi Cửu uống say , hắn vốn tựa vào trên vai Bạch Chỉ ngủ, bởi vì thân mình Bạch Chỉ động , hắn bất ổn, đầu trực tiếp đập trên đất, đau hắn oa oa kêu to, "Đau, đau quá." Bạch Chỉ vội đem hắn nâng dậy.

"Tiểu tử xấu xa này, Bạch cô nương, ngươi mang A Cửu đi nghỉ ngơi đi." Bùi lão tướng quân một mặt ghét bỏ nhìn Bùi Cửu.

Bạch Chỉ gật đầu, toàn quá trình đem lực chú ý đặt trên người Bùi Cửu, không nhìn tới bất luận kẻ nào, đến nỗi nàng lỡ mất ánh mắt lược qua hung ác của hoàng sam nữ tử. Bạch Chỉ đem Bùi Cửu đặt trên giường hắn. Bùi Cửu mềm nhũn ngã vào trên giường, cầm lấy chăn, cuốn vào trong giường, vù vù ngủ.

Bạch Chỉ vừa tức lại bất đắc dĩ, cũng không biết hắn hôm nay phát điên cái gì mà nghiện rượu, luôn luôn uống rượu, đem chuyện bảo vệ nàng quên đến chín từng mây, bây giờ hắn bất tỉnh nhân sự như vậy, trước mặt hắn nàng bị người đâm chết hắn cũng không biết.

Bạch Chỉ bị tức giận đánh hắn một chút, "Thật không hiểu ngươi là đại trí giả ngu, hay là ý nghĩ đơn giản."

Bùi Cửu bỗng nhiên cười nói: "Ngươi đoán."

Bạch Chỉ ngẩn ra, "Ngươi không uống say?"

Bùi Cửu đem thân mình chuyển hướng nàng, bọc chăn nháy mắt, "Không có cách nào khác, nếu như ta không giả uống say, mới vừa rồi ba quân kỹ kia, ta phải tham gia một cước ."

Bạch Chỉ không hiểu.

Bùi Cửu hơi không được tự nhiên cười cười, "Trước kia ta đều như vậy, hiện tại nếu không cần, bọn họ sẽ nói năng dài dòng, lấy ta khai đao."

"Vậy hiện tại ngươi lại tham gia một cước cũng được, tội gì khó xử bản thân?" Bạch Chỉ cười, lại đùa hắn.

Bùi Cửu không nhìn được nàng như vậy, hắn căn bản không đoán ra nàng như vậy rốt cuộc là thật hay giả, lấy mắt trừng nàng, "Gia hôm nay không muốn khoái hoạt , được không?"

"Được được được." Bạch Chỉ đem khăn mặt đặt trong nước, nhúng ngấm nước, ném lên mặt Bùi Cửu, "Như vậy thỉnh gia tắm rửa ngủ đi. Nô tì cáo lui trước." Bạch Chỉ định rời đi, Bùi Cửu nói: "Ngươi định đi đâu? Còn đi yến hội?"

"Không, ta muốn đi ngủ."

"Ngủ thế nào?"

"…" Bạch Chỉ bỗng chốc mộng , vấn đề này đáng giá suy nghĩ sâu xa một chút.

"Ta không phải bảo ngươi một tấc cũng không rời ta sao? Lại đây…" Bùi Cửu đỏ lên nghiêm mặt, ở trên giường dịch ra một vị trí, "Ngủ này."

"…" Bạch Chỉ quả thật thích trêu ghẹo hắn, cũng nghĩ tiếp tục tiền duyên là chuyện tốt, nhưng muốn chung chăn chung gối, Bạch Chỉ còn không có dũng khí này. Bùi Cửu dường như nhìn ra Bạch Chỉ do dự, vội vàng giải thích sáng tỏ, "Ta sẽ không chạm vào ngươi , ý của ta là, ngươi đến đây ngủ, ta ngủ trên mặt đất." Hắn lập tức đứng lên, có lẽ là căng thẳng, thế nhưng té lăn xuống giường, chật vật. Bạch Chỉ thấy thế, che miệng trộm cười vui sướng.

Như thế, Bùi Cửu càng quẫn.

"Gian phu, ngươi thật sự là thân kinh bách chiến? Thoạt nhìn giống nghé con mới ra đời a!" Bạch Chỉ chịu đựng cười, trèo lên giường, đắp chăn, mỉm cười, nghiêng người ngủ. Hoàn toàn không để ý tới Bùi Cửu cực kì xấu hổ đỏ thẫm mặt.

Bạch Chỉ hôm nay có lẽ thật sự mệt mỏi, nằm ở trên giường sau một lúc lâu liền ngủ. Bùi Cửu ngồi ở mép giường, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Chỉ chăm chú, thở dài, thì thầm tự nói, "Gỗ mục, trong lòng ngươi thật sự để ý ta sao?"

Bùi Cửu thấy không rõ nàng. Luôn cảm thấy nàng cách hắn rất gần kì thực khá xa. Hắn luôn cảm thấy nàng có chuyện xưa, một câu chuyện xưa mà hắn không biết.

***

Vào lúc đêm dài nhân tĩnh Bạch Chỉ đứng lên đi ngoài, thấy Bùi Cửu quả thật ngủ ở dưới giường, cười khổ một trận, đem trên giường dày mấy tầng chăn chia cho hắn một nửa, đắp lên cho hắn, sau đó tự đi ra ngoài. Toàn bộ đại doanh, binh lính đều giải quyết ngay tại chỗ. Vốn từng doanh trướng đều có cái bô, bởi vì sợ đánh thức Bùi Cửu, bản thân lại là nữ tử, thật không tiện, nàng liền đành phải ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý. Nàng không dám cách trướng quá xa, tìm một chỗ ẩn nấp chuẩn bị cởi áo, nàng vừa kéo mở vạt áo bên hông, chuẩn bị cởi tiết khố, ánh mắt cảm giác được sống đao phản quang, nàng quay lại vừa thấy, một cây đại đao bổ thẳng hướng nàng, nàng thân thủ nhanh nhẹn tránh ra, kinh ngạc nhìn, mới phát giác đúng là hoàng sam nữ tử.

"Ngươi rốt cục xuất hiện ." Bạch Chỉ giả bộ lạnh nhạt, kì thực trong lòng rất luống cuống. Bùi Cửu không ở bên người, chút thuật phòng thân của nàng, thật sự không dám khen tặng.

Hoàng sam nữ tử mắt lạnh nhìn chăm chú, "Xem ra ngươi luôn luôn ngóng trông cái chết." Đại đao chói mắt, Bạch Chỉ nheo nheo, trên đại đao có vết máu. Quả thật là trên đầu chữ sắc có cây đao. Nhưng nữ tử này có thể trà trộn vào, nói vậy có đồng mưu khác.

"Ngươi không có khả năng đến đây một mình, ngươi lớn mật hiện thân như thế, chiêu cáo thân phận bản thân, là muốn dời đi lực chú ý của chúng ta, bảo vệ một đồng mưu khác?"

"Ngươi biết nhiều lắm." Hoàng sam nữ tử hướng Bạch Chỉ vọt qua. Bạch Chỉ nhanh chân liền chạy, cao giọng hò hét, "Người tới. Có thích khách."

Hoàng sam nữ tử nóng nảy, muốn giải quyết dứt khoát, trước khi có người đến, giải quyết Bạch Chỉ. Chẳng qua Bạch Chỉ chạy nhanh như con thỏ, nhất thời đuổi không kịp. Bạch Chỉ vòng qua một doanh trướng, trong doanh trướng có người vén rèm ra ngoài, là Mộ Đồ Tô. Hắn ăn mặc chỉnh tề, dường như chưa đi ngủ. Hắn thấy tình thế, trước ngẩn người vì Bạch Chỉ quần áo không chỉnh, nhưng thấy có người tập kích Bạch Chỉ, vọt ra bảo vệ Bạch Chỉ. Cùng hoàng sam nữ tử giằng co.

Bạch Chỉ thở phì phò, nhìn hoàng sam nữ tử bị vây vào hoàn cảnh xấu, Bạch Chỉ cảm thấy yên ổn xuống. Chắc sẽ không có việc gì đi?

Trong doanh trướng lại đi ra một người, là Ngọc Linh. Có điều nàng không bao giờ là bộ dáng nhát gan sợ hãi nữa, mà là hơi không vui cùng không kiên nhẫn, nàng vén lên tay áo. Bạch Chỉ nhìn thấy ánh sáng lạnh từ tên bắn lén, cảm thấy cả kinh, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp vọt đi qua, hô to, "Cẩn thận."

Mộ Đồ Tô quay lại nhìn, chỉ thấy tên bắn lén hướng hắn bắn thẳng mà đến, hắn còn không kịp, một bóng dáng đã chặn ngang phía trước hắn, phấn đấu quên mình vì hắn ngăn trở một mũi tên lạnh như băng.

"Chỉ Nhi…" Mộ Đồ Tô thất thanh thét chói tai.

Sớm đã có người vọt đi qua, đi bắt hai vị mật thám. Chỉ có một người lăng lăng đứng ở ngoài doanh trướng. Bùi Cửu thấy được trong nháy mắt kia, Bạch Chỉ phấn đấu quên mình vì Mộ Đồ Tô chắn một mũi tên, không chút do dự. Mà Mộ Đồ Tô vì sao gọi nàng "Chỉ Nhi" ?

Là hắn suy nghĩ nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trước khi Bạch Chỉ mất đi ý thức, có trong nháy mắt thanh tỉnh. . Nàng quên đau đớn, chính là ảo não bản thân lo lắng, càng hối hận bản thân phấn đấu quên mình. Nàng thấy vẻ mặt Mộ Đồ lo lắng khổ sở, khẽ cắn môi, dùng hết toàn bộ khí lực nói: "Cầu ngươi… Cầu ngươi, không cần thích ta."

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Bạch Chỉ, trong mắt đầy bi thương, "Vì sao? Ta ngay cả quyền thích nàng, cũng không có?"

Bạch Chỉ miễn cưỡng lộ ra tươi cười, trong mắt phiếm nước mắt, cứ như vậy ngất đi trong lòng Mộ Đồ Tô.

***

Hôm nay, chỉ sợ là một ngày trầm lặng nhất trong quân doanh. Bọn lính không dám thở mạnh, trong lều trại là Bùi lão tướng quân lớn tiếng quở trách, "Nam Chiếu khinh người quá đáng, dám cài cơ sở ngầm với lão phu. Mối thù ám sát bộ hạ của ta, không báo không thể. Muốn chơi đùa sao, lão phu cùng bọn họ chơi."

Chúng tướng sĩ đều lặng im không tiếng động. Bởi vì trong đám quân kỹ hôm qua có hai mật thám, Bùi lão tướng quân giận chó đánh mèo, các quân kỹ cùng đưa tới với Bạch Chỉ đều bị phóng sinh, mai phục trên đường thông hướng Nam Chiếu, cuối cùng cũng không có kết quả, chỉ có hai vị mật thám hôm qua mà thôi. Có điều bởi vì địa hình quân doanh, mười quân kỹ được phóng sinh có thể không sống nổi.

Đây chính là nguyên do đầu tiên khiến Bùi lão tướng quân tức giận, càng làm cho hắn tức giận là chuyện Bạch Chỉ bị đâm. Bùi Cửu sau nói cho hắn, kỳ thực Bạch Chỉ đã sớm phát hiện có người Nam Chiếu lộn vào, chỉ là sợ ngộ thương người vô tội, mới nghĩ đến việc lấy bản thân làm mồi, bức mật thám hiện thân. Bùi lão tướng quân tức giận đôi này rất tự cho là đúng, gây ra hậu quả, Bạch Chỉ bị đâm, ngay phía bên trái, cách trái tim rất gần, cũng không biết có thể qua cửa này hay không.

Trong một lều trại khác, than sưởi bùm bùm thiêu đốt , trong trướng ấm áp dễ chịu. Bạch Chỉ nằm ở trên giường sắc mặt trắng bệch, đôi môi khô nứt, hô hấp mỏng manh chỉ sợ liền như vậy chặt đứt. Bùi Cửu ngồi ở bên giường nhìn Bạch Chỉ, bình thường thích đỏ mặt như hắn, lúc này mặt so với Bạch Chỉ

còn tái nhợt vài phần.

Bùi Cửu vẫn nhớ lúc đó Bạch Chỉ té xỉu ở trong lòng Mộ Đồ Tô, luôn luôn lạnh như băng nổi danh Tô Tô lại giống như đứa nhỏ lạc đường tìm không thấy mẹ, trong mắt toàn là khủng hoảng nôn nóng, hắn cuồng loạn gọi quân y. Quân y tới rồi cứu trị, ngữ khí hắn nặng nề, hắn nói: "Nếu nàng chết, ngươi nhất định chôn cùng."

Kia là Tô Tô mà hắn quen biết sao? Hắn cảm thấy thật xa lạ.

Lúc đó quân y xác nhận tên bắn lén cách trái tim Bạch Chỉ chỉ có một tấc, nếu như cố chấp rút ra, khả năng thương sẽ thêm nặng. Nếu như luôn luôn không rút ra cầm máu, chắc chắn sẽ mất máu quá nhiều mà chết. Nằm ngang cũng là chết, dựng thẳng cũng là chết, khi đó trong lòng Bùi Cửu thật loạn. Từ nhỏ đến lớn, hắn e ngại nhất chính là chết, không có cách nào đi đối mặt, vừa nghĩ đến việc "tử vong", nhất định hắn sẽ lựa chọn rời đi. Nhưng ở trong mắt mọi người, Bạch Chỉ là nữ nhân của hắn, nàng sống hay chết là do hắn lựa chọn. Mọi người đưa đến ánh mắt, làm cho hắn rối rắm, không ai biết đây là tử huyệt của hắn, động vào sẽ chết. Hắn có tâm tật trong người, bình thường dựa vào thuốc để duy trì, mấy năm nay mới có chuyển biến tốt. Bởi vì nhất thời khó thở công tâm, Bùi Cửu ngay tại đó ngất đi.

Đợi hắn tỉnh lại, tên bắn lén trên ngực Bạch Chỉ đã rút ra, nghe nói là Mộ Đồ Tô tự mình cầm đao. Thời điểm hắn đi gặp Bạch Chỉ, ở bên ngoài lều trại thấy Mộ Đồ Tô. Bắt đầu mùa đông, thời tiết rét lạnh, gió lạnh ào ào thổi vào bên trong quần áo, thình lình đánh cái rùng mình. Hắn vừa tới gần, Mộ Đồ Tô liền đứng lên, lời nói khách sáo gì cũng không nói, trực tiếp hỏi: "Nàng… không mang thai."

Đây là hiển nhiên . .

Bùi Cửu cũng dự đoán được chuyện này giấu giếm không lâu. Nàng bị thương, quân y bắt mạch cho nàng, sẽ biết chân tướng. Nhưng hắn không muốn nói nguyên do cho Mộ Đồ Tô, không hiểu vì sao đối với Mộ Đồ Tô sinh ra mâu thuẫn. Nếu như hắn không hỏi, hắn sẽ không đáp.

Vì thế, hắn lựa chọn trầm mặc.

Mộ Đồ Tô nói: "Ngươi cùng nàng…"

"Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt*, sợ cha ngăn cản mới nói dối. Cha ta biết chân tướng chưa?" Bùi Cửu vội vã tiếp lời nói của Mộ Đồ Tô, sợ Mộ Đồ Tô hỏi ra điều gì, hoặc là… nói cho hắn một chút ẩn tình mà hắn không muốn biết.

Mộ Đồ Tô trầm ngâm nói: "Đã biết rồi , lúc đó cha ngươi cũng có mặt. Nếu không phải cha ngươi nhắc nhở quân y Chỉ Nhi có thai, quân y cũng sẽ không nhắc đến việc này."

"Phải không?" Bùi Cửu dĩ nhiên nhìn đến cảnh tượng về sau, lại bị ăn roi một chút. Cũng tốt, đầy đủ phát huy hình tượng "Ăn chơi" "Bại gia tử" "Vô dụng" của hắn. Mười mấy năm này, chẳng phải hắn vì chế tạo ra hiệu quả như vậy sao? Lúc này đơn giản là "dệt hoa trên gấm" làm cho cha càng chán ghét hắn mà thôi, chẳng phải hợp hắn ý sao?

"Ngươi không hiếu kỳ, vì sao ta gọi nàng Chỉ Nhi sao?" Mộ Đồ Tô bỗng nhiên ánh mắt tối sầm lại, ẩn ẩn nói.

Bùi Cửu đạm cười, "Ân nhân cứu mạng?"

"Quen biết Chỉ Nhi, ta so với ngươi sớm!"

Thì ra, thực không phải hắn suy nghĩ nhiều. Nhưng hắn không muốn biết tiền căn hậu quả *, chân tướng của bọn họ, biết thì như thế nào? Tự mình bi thương?

"Thì tính sao? Ta Bùi Cửu đã xuất mã, cuối cùng nữ tử nào mà không quỳ gối dưới phong lưu phóng khoáng của ta?" Bùi Cửu giả bộ không có việc gì , như trước nhẹ cười, tư thái nhẹ như mây. Mộ Đồ Tô lại nghiêm túc, "Ngươi muốn chơi đùa nữ nhân, kinh thành nơi nơi đều có, đừng đùa nàng."

Bùi Cửu im lặng.

Mộ Đồ Tô rời đi, Bùi Cửu bỗng nhiên hỏi sau lưng hắn: "Vì sao nàng cứu ngươi?" Rốt cuộc vẫn không qua được bản thân.

Mộ Đồ Tô bởi vì những lời này mà nghỉ chân, trên khuôn mặt thanh lãnh nhìn không ra một chút nét mặt, hắn nói: "Nàng muốn để ta cách xa nàng một chút."

"…"

Khi đó Bùi Cửu suy nghĩ, chuyện xưa của Bạch Chỉ, nên từ Mộ Đồ Tô nói ra.

***

Lúc Bạch Chỉ tỉnh lại, đã là năm ngày sau. Lúc ấy trời vừa sáng lên, phía chân trời vẫn là một mảnh lam nhạt. Nàng cảm thấy khát nước, đứng dậy muốn đổ nước uống. Nàng vừa ngồi dậy, chỉ cảm thấy ngực trái đau xé rách một trận. Nàng nhíu mày, cúi đầu nhìn nơi đó, đã có màu đỏ chảy ra, thấm băng gạc.

Nàng cũng bất chấp nhiều như vậy, tập tễnh đi đến bàn trà bên cạnh, rót mấy chén nước, nhuận nhuận yết hầu. Do dự ngủ năm ngày, Bạch Chỉ không

muốn tiếp tục nằm, liền bọc một chiếc áo khoác không biết của ai, đi ra ngoài hít thở không khí.

Bình minh, quân doanh yên tĩnh . Chỉ có vài tên binh lính ngẫu nhiên qua lại tuần tra. Bạch Chỉ gắt gao bọc áo khoác đi ra doanh trướng, đi không hề có mục đích.

Nàng đi đến cửa quân doanh, nghe được hai vị binh lính nghị luận .

"Đêm qua Mộ tướng quân dẫn dắt đội quân tinh nhuệ đánh lén quân doanh Nam Chiếu, đốt cháy lương thảo, thật sự là làm lòng người vui sướng."

"Cũng không phải, chẳng qua trên đường trở về, Mạc tướng quân bị bắn vào cánh tay, thực lo lắng."

"Đúng vậy, nhưng lấy thể trạng của Mạc tướng quân, qua mấy ngày lại như thường có thể dùng tay đánh chết một con trâu."

Bạch Chỉ nghe ngóng, cười cười tiếp tục đi. Đốt lương thảo thật đúng là chuyện thiếu đạo đức, đồng thời cũng là cho bọn hắn mở mắt, nói vậy việc này không phải người tính tình ngay thẳng như Bùi tướng quân có khả năng nghĩ ra , phải là bản thân Mộ Đồ Tô tự tiện hành động đi? Nàng đi tới cạnh bên một doanh trướng, ánh mắt ngẫu nhiên liếc nhìn, xuyên thấu qua khoảng cách tấm mành doanh trướng, nhìn thấy Mộ Đồ Tô đang một mình xử lý miệng vết thương. Hắn cởi trần, cánh tay nâng lên, miệng cắn vải trắng, thần sắc thống khổ bôi thuốc cho tay kia. Thoạt nhìn cực kì cố sức.

Kiếp trước việc này đều do nàng làm . Nàng thích dính lấy hắn, cho dù hắn xuất chinh, nàng cũng sẽ mặt dày mày dạn đi theo . Lần đầu tiên nàng một mình đến đây tìm nơi nương tựa, lần thứ hai nàng hóa thành tiểu binh lẫn vào bên trong quân doanh, lần thứ ba nàng ẩn trong lương thảo. Hắn thật sự không có cách nào khác, cuối cùng đều mang nàng đi. Nàng là một tiểu thư mảnh mai, sức lực cầm binh khí cũng không có, điều duy nhất nàng có thể làm là mỗi lần hắn bị thương, nàng sẽ vì hắn dè dặt cẩn trọng bôi thuốc, mặc dù mỗi lần đều biến thành hắn đau mồ hôi ướt đẫm. Thời điểm ăn chung nồi, nàng tự mình tỉ mỉ nấu nướng, vì hắn làm một phần đồ ăn "tình yêu", mặc dù mỗi lần hắn đều lớn tiếng quở trách nàng lãng phí lương thực quốc gia, nhưng đều lang thôn hổ yết * ăn sạch sẽ đồ ăn nàng làm . Cho đến khi có Nam Chiếu công chúa, ngay cả tư cách tới gần hắn nàng cũng bị tước đoạt.

Bạch Chỉ lại kéo kéo áo khoác trên người, tiếp tục đi một chút.

"Uy." Phía sau có người gọi nàng? Bạch Chỉ quay đầu, thấy Bùi Cửu đuổi theo đi qua, vẻ mặt biểu hiện bất mãn, "Ngươi không thể an phận một chút sao? Vừa tỉnh lại liền đi ra chạy loạn. Mới vừa rồi không thấy ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết bị người mang đi bãi tha ma đâu."

"Chẳng phải hợp ý ngươi sao? Ngươi lại có thể phong lưu dưới ánh trăng, đạo thanh lâu, uống hoa tửu ." Bạch Chỉ thích thú nói.

Lúc này, Bùi Cửu ngược lại không có tư thái trước kia, vừa không phản bác, lại không tiếp lời của nàng, mà trầm mặc chống đỡ. Bạch Chỉ thấy hắn có chút không giống, tò mò hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Bùi Cửu nghiêm cẩn nhìn Bạch Chỉ, "Ngươi chưa từng nghe câu con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng sao?"

Bạch Chỉ che miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng , "Ngươi cũng xứng lãng tử?"

"Ta đây là cái gì?"

"Ngựa đực."

"…"

Bạch Chỉ kiềm hãm tươi cười, vỗ vỗ vai hắn, "Mới là lạ."

"…"

Bạch Chỉ nghĩ lại một phen, "Chỉ nghe gà mái kêu, không biết lại là tiểu gà trống gáy sáng?"

"…"

Bạch Chỉ cảm thấy thú vị, lại tự mình nở nụ cười.

Bùi Cửu không nói hai lời, bao nhanh áo khoác trên người Bạch Chỉ, không chút nào để ý tới Bạch Chỉ tay trói gà không chặt, trực tiếp ôm lên. Bạch Chỉ liền phát hoảng, lấy mắt trừng hắn, "Ngươi làm chi?"

"Tiểu gà trống muốn chứng minh cho gà mái xem, hắn biết gáy sáng."

Bạch Chỉ quá sợ hãi, "Ngươi dám."

"Vậy ngươi nói xem?" Bùi Cửu nhíu mày, bộ dáng nghiêm nghị "ngươi không giải thích, gia nói làm liền làm".

"Không dám , thực xin lỗi…" Bạch Chỉ đành phải yếu thế.

"Này còn kém không nhiều lắm." Bùi Cửu trấn an nói.

"Vậy ngươi còn không thả ta xuống dưới?"

"Phiền toái, trực tiếp ôm ngươi về, không cần phải cảm ơn." Bùi Cửu không kiên nhẫn nói, giống như thật ghét bỏ Bạch Chỉ nói nhiều.

"…" Này rốt cuộc là ai ghét bỏ ai? Nàng yêu cầu hắn ôm nàng trở về sao?

Bạch Chỉ phát giác, Bùi Cửu bắt đầu phát triển theo hướng "vô lại"? Chẳng lẽ bị gì đó kích thích, tiểu gà trống không muốn gáy sáng rốt cuộc tính toán thanh thanh cổ họng, vận sức chờ phát động ? Dưới sự ngầm đồng ý của Bạch Chỉ, Bùi Cửu há to miệng ôm nàng hướng doanh trướng đi đến, trên đường gặp binh lính liếc mắt, Bạch Chỉ cảm thấy thẹn thùng, che hai mắt, không dám đối mặt.

Trong miệng nàng luôn nói , "Đến chưa?"

"Chưa." Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ như vậy, cố ý đi đường xa, như vậy vẫn chưa thỏa mãn, đi một vòng lại một vòng…

Bạch Chỉ phát hiện không đúng, cảm thấy qua thời gian thật dài, nàng hất tay ra, lại phát hiện vẫn ở vị trí mới vừa rồi, "Ngươi giẫm chân tại chỗ?"

"Ta còn đang làm nóng người."

"…"

Bạch Chỉ có chút bất đắc dĩ . Con gà trống nhỏ này, rốt cuộc muốn gây sự gì đây? Nàng vì sao lại theo hắn, cùng hắn cùng nhau gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38

Bạch Chỉ không muốn ở lâu trong quân doanh, nhưng lại ngại chiến sự chưa kết thúc, không dám mạo muội đưa ra ý kiến rời đi, hơn nữa miệng vết thương trên người chưa khỏi hẳn, lấy tính tình của Bùi Cửu, cũng sẽ không thể mang nàng rời đi . . Kéo dài như thế, nàng đến quân doanh cũng gần một tháng.

Nàng cùng Bùi Cửu là người rảnh rỗi trong quân, ngoài việc ăn uống vệ sinh ngủ, còn thật nhiều canh giờ. Như thế nào đây? Nếu là trước kia, cưỡi ngựa bắn tên đều có thể, bây giờ Bạch Chỉ có thương tích trong người, những thứ đó đều không làm được. Không được đành phải tìm chuyện để làm. Bùi Cửu đề nghị câu cá.

Giai đoạn dưỡng thương, chơi cờ vô số lần, đổi mới một chút cũng rất tốt, Bạch Chỉ lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng. Câu cá phải có công cụ, quân doanh nào có sẵn công cụ? Từ không có công cụ sinh ra công cụ, đành phải… tự bản thân chế tác .

May mà ngoài quân doanh có rừng trúc, có nguyên liệu tốt .

Vì thế, hai con người to xác rảnh rỗi cùng ra quân doanh đi chặt gậy trúc. Bùi Cửu cầm đại đao trong tay, Bạch Chỉ mang bao vải, dự định xuất phát. Người còn chưa ra quân doanh, liền bị binh lính trông coi ngăn cản, "Cửu công tử, chiến cuộc ác liệt, bên ngoài nguy hiểm, không nên xuất hành."

Vì thế hai người dẹp đường hồi phủ, chán nản trở về tiếp tục chơi cờ.

"Từ từ." Binh lính bỗng nhiên hô.

Hai người cho rằng có ánh rạng đông, hưng phấn quay đầu.

Chỉ thấy binh lính kinh hoảng chỉ vào Bạch Chỉ, ngón tay không ngừng run run, "Máu, máu."

Hai người đều không hiểu lắm, Bùi Cửu đem Bạch Chỉ xoay người lại, nhìn binh lính luôn luôn chỉ vào cái mông, thấy hoàng sam có một chỗ vết máu to bằng bàn tay, Bùi Cửu nhảy dựng lên, cầm lấy bả vai Bạch Chỉ hỏi: "Ngươi đau chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng không đau." Bạch Chỉ không hiểu phản ứng khẩn trương của Bùi Cửu.

"Ngươi không biết là… nơi đó có đau không?"

"Nơi nào?"

"Nơi đó."

"Nơi nào?"

"Chính là nơi đó, nơi đó…" Bùi Cửu như chó cùng rứt giậu , trực tiếp chỉ chỉ cái mông của bản thân . Bạch Chỉ suy nghĩ một chút. Cái mông đau? Máu? Quan hệ giữa hai cái này… Lúc Bạch Chỉ hiểu ra, trên mặt nàng lập tức choáng váng ra hai đóa mây đỏ, đúng là tình huống ít gặp.

Đó là tình huống ít có, ở trong mắt Bùi Cửu là cực kì không tầm thường . Mặt nàng tại sao lại đỏ lên, là chỗ nào không thoải mái? Bùi Cửu không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy Bạch Chỉ, trăm mét tiến lên chạy như điên hướng doanh trướng quân y.

Bạch Chỉ hô: "Ngươi làm gì?" Nàng bắt đầu giãy dụa.

"Có bệnh cần xem đại phu, câm miệng." Không để ý Bạch Chỉ kịch liệt giãy dụa, như trước nhiệt huyết ôm nàng đi gặp đại phu. Bạch Chỉ suýt nữa phun ra một búng máu, quả thật là tiểu gà trống chưa biết gáy, cái gì cũng không biết.

Bắt đầu từ lúc Bùi Cửu ôm nàng chạy như điên đến doanh trướng quân y, Bạch Chỉ chưa bao giờ buông tha cho hi vọng, nàng muốn giãy dụa khỏi Bùi Cửu, nhưng hắn thật sự nhiệt huyết, kiên trì không ngừng ôm nàng đi qua.

"Mộ tướng quân, thuốc này, một ngày uống ba lần, hãy nhớ lấy, lần này ngươi phong hàn cực kì nghiêm trọng, không giống lúc trước." Quân y đem thuốc giao cho Bùi Thất, nói với Mộ Đồ Tô.

Ai từng biết, lúc này hai người ầm ầm xông vào doanh trướng quân y, bên trong không chỉ có quân y, còn có Mộ Đồ Tô cùng Bùi Thất.

Dường như thiên địa vạn vật tất cả đều dừng lại, ba người bên trong nhìn hai người xông tới, hai người xông tới thì có vẻ thập phần xấu hổ.

Mặt Bùi Thất mang vẻ giận nói: "A Cửu, liếc mắt đưa tình thì đến nơi khác đi, miễn cho dơ bẩn nơi này."

Bùi Cửu vội vàng giải thích, "Không phải, là Chỉ… Chỉ Nhi bị thương." Không nói hai lời, nâng lên cái mông Bạch Chỉ. Bạch Chỉ hét lên một tiếng, "A!" Kia một khắc, nàng muốn bóp chết hắn. Hắn không hiểu nàng chỉ có thể trách hắn không biết, vì sao phải tỏ ra hắn không biết làm gì? Khẳng định sẽ bị mọi người chê cười. Nàng còn mặt mũi nào nữa? Bạch Chỉ nhắm chặt hai mắt, nằm chờ chết.

Ai biết…

Bùi Thất kêu to, "Đẻ non ? nhanh chóng để quân y nhìn xem." Chẳng lẽ Bùi Thất còn không biết Bạch Chỉ giả mang thai?

Bạch Chỉ mạnh mở mắt ra… Con cái Bùi gia có phải đều thiếu dây thần kinh hay không?

Nàng căn bản là chưa mang thai, làm sao đẻ non? Những người khác, chỉ có thể mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Mộ Đồ Tô ho khan một tiếng, đánh vỡ cục diện xấu hổ, "Hắn là bị thương."

"…" Ngay cả Mộ Đồ Tô cũng…

Bạch Chỉ nghẹn một ngụm máu tươi ở cổ họng, thật muốn phun ra. Nàng hi vọng, phun cho ba nam nhân không có mắt này cả mặt đều là máu.

Quân y lạnh nhạt thu thập mẩu thuốc trên bàn, nhìn quen không trách nói: "Đây là kinh nguyệt nữ tử, mỗi tháng đều đến một lần, không phải bị thương, lại càng không mất máu quá nhiều mà chết. Đây là phản ứng theo chu kỳ của thân thể khỏe mạnh."

"Khụ khụ." Mộ Đồ Tô ho mạnh.

Sắc mặt Bùi Thất tái nhợt.

Bùi Cửu càng cứng ngắc không thôi, ngay cả đôi mắt cũng cứng ngắc nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ thì lấy khuôn mặt đỏ rực ảo não nhìn hắn. Đều là tiểu gà trống chưa từng gáy, không hiểu, cũng có thể giải thích được. Gây chuyện chê cười, cũng chỉ có thể nghẹn trong lòng mà cười, miễn cho bị thương đến tự tôn.

Đi ra từ doanh trướng quân y, Bạch Chỉ mặc một bộ nam trang tiểu dược đồng, nàng mặt mày thanh tú, da dẻ trong sáng nõn nà, cực kỳ giống một mỹ nam tử xinh đẹp quá đáng. Người đầu tiên nhìn nàng mặc nam trang là Bùi Cửu, hắn ngay tại chỗ si ngốc sửng sốt một hồi lâu.

"Nếu ngươi mặc nam trang dạo thanh lâu, ta nghĩ chỉ sợ các nàng nguyện ý bỏ lại tiền để ngươi cùng các nàng một đêm. Ngay cả nam khách làng chơi, cũng sẽ đối với ngươi có ý tưởng không trong sạch."

Bạch Chỉ tự tin cười, "Đây là hiển nhiên."

"Ngươi từ đâu mà tự tin như thế?"

Bạch Chỉ lại cười không nói. Trước kia nàng giả mạo binh lính lẫn vào quân doanh, cả đội binh lính dùng ánh mắt sói đói nhìn nàng, đối với nàng động tay động chân. May mà nàng kịp thời đầu nhập vào Mộ Đồ Tô, mặc dù đã bị thoá mạ một chút, nhưng đêm đó Mộ Đồ Tô cư nhiên để lại nàng ngủ trong doanh trướng của hắn. Cho dù, ngày thứ hai liền phái người mang nàng trục xuất trở về…

Nam trang so với nữ trang càng thoải mái, không cần dẫn theo làn váy, bước chân cũng tương đối lớn hơn một chút. Có điều Bạch Chỉ phát giác Bùi Cửu luôn luôn kỳ quái nhìn nàng. Bạch Chỉ không hiểu, hỏi hắn, "Ngươi đây là làm chi?"

"Nữ tử các ngươi thật là kỳ lạ, vô cớ mất máu, vẫn là làm nam tử tốt hơn." Bùi Cửu tự đáy lòng biểu đạt vẻ mặt "vẫn là làm nam tử tốt".

"Cũng không phải? Nam tử có thể có tam thê tứ thiếp, nữ tử chỉ có thể hầu hạ một chồng; nam tử ở ngoài ăn chơi đàng điếm, nữ tử chỉ có thể ở nhà thêu hoa."

"Xem miệng ngươi đầy oán khí."

Bạch Chỉ bĩu môi, "Hiển nhiên, ta oán khí tận trời. Vì sao nam tử không thể một chồng một vợ, vì sao nam tử ăn chơi đàng điếm là chuyện thường tình, nữ tử ở ngoài lại là dâm tiện không chịu nổi?" Bạch Chỉ nói những lời này, chỉ là vô tâm. Kiếp trước, nàng đọc đủ thứ kinh thư, đối với chế độ như thế không tán thành cho lắm, nhưng làm một thiên kim, chỉ phải như những thiên kim tầm thường khác, nhẫn nhục chịu đựng. Nàng vốn có tính tình phản nghịch. Trói buộc bởi lễ giáo, Bạch Uyên lại cầu đến Mộ Đồ Tô. Nàng căn bản không lo xong bản thân. Lần này sống lại một lần, nàng cố ý không tiếp tục đọc sách, ngược lại múa đao lộng thương. Nàng không tiếp tục dè dặt có lễ, ngược lại tùy tâm sở dục . Mặc dù hơi tận lực, nhưng so với kiếp trước sống tự tại hơn.

Vừa chịu trói buộc vừa tùy tâm sở dục, có lẽ là thái độ tốt nhất của nàng với cuộc sống.

"Chỉ Nhi. . ." Bùi Cửu bỗng nhiên chìm xuống, "Ngươi đang trách cứ ta ăn chơi đàng điếm, không biết gì sao?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, "Ta không có ý này." Nàng nói lời nói kia, chỉ là tùy ý cảm khái oán giận một chút.

"Gả cho ta đi." Bùi Cửu mặt đỏ quay đầu không nhìn nàng, "Ta cam đoan ngươi sẽ là nữ nhân duy nhất của ta, nếu như ta đi ăn chơi đàng điếm, mang ngươi đi cùng."

Hứa hẹn này thật kỳ lạ. Là chỉ, cùng nhau phong lưu khoái hoạt, hay là chỉ, hắn chơi của hắn, nàng chơi của nàng , có phúc cùng hưởng?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Bạch Chỉ kì thực có ý với Bùi Cửu, ở trong lòng nhiều lần nghĩ sẵn trong đầu, hi vọng có một ngày Bùi Cửu có thể coi trọng nàng, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ . . Nhưng điều duy nhất làm cho nàng lo lắng là Bùi lão tướng quân đứng trong đội ngũ của thái tử, đến lúc đó tam hoàng tử đoạt vị thành công, bọn họ sẽ như thế nào?

Bạch Chỉ do dự, khiến Bùi Cửu thật bị thương. Hắn nguyên tưởng rằng Bạch Chỉ sẽ vui vẻ đồng ý. Vì tránh cho hai người xấu hổ, cũng vãn hồi một chút tôn nghiêm của bản thân, Bùi Cửu dương miệng, hừ lạnh nói: "Hừ, cư nhiên không thích gia? Gia ở trong thế giới hoa hoa lăn lộn, gia vừa nói muốn kết hôn với các nàng, các nàng đều vui vẻ, chỉ ngươi như vậy mặt không đổi sắc ."

"A Cửu. . ." Bạch Chỉ vừa muốn nói gì, bị Bùi Cửu đánh gãy, " Hiện tại ngươi hối hận ? Hối hận cũng không còn kịp rồi, gia không cưới ngươi , gia ở kinh thành có bao nhiêu mỹ nữ, làm gì cho ngươi? A!"Bùi Cửu ngáp, "Buồng ngủ muốn chết, ta đi doanh trướng ngủ."

Bùi Cửu không để ý Bạch Chỉ kêu to, kích động rời đi. Bạch Chỉ thấy gọi không được, cũng không tiếp tục gọi.

Không nghe thấy Bạch Chỉ gọi to, Bùi Cửu mới thả chậm bước chân, trên mặt càng thêm ngưng trọng, đôi mắt sáng ngời cuối cùng hóa thành ẩn ẩn lộ ra thương cảm, ảm đạm vén mành, lăn đến trên giường, trùm chăn ngủ.

Ở bên ngoài Bạch Chỉ luôn luôn nhìn theo bóng lưng Bùi Cửu, trong lòng cũng không sảng khoái. Bùi Cửu thật muốn cưới nàng, hay là đùa? Hắn một lát nghiêm túc một lát vui đùa, làm cho nàng không đoán được thật giả.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, vẫn là không nghĩ thì tốt hơn, Bạch Chỉ thở dài, cũng trở lại lều trại, cũng định đi ngủ. Lại ở trên bàn trong lều trại nhìn thấy một phong thư, là thư từ kinh thành gửi tới. Bạch Chỉ đến quân doanh ngày thứ ba liền viết thư đến kinh thành cùng đến Tô thành, gửi cho Bạch Uyên cùng Liễu thị báo bình an. Phong thư này, chắc là Liễu thị đi? Bạch Chỉ mở thư, chưa từng đoán được, lại là Bạch Uyên gửi tới? Bạch Chỉ sửng sốt, mở thư nhìn nhìn, không lải nhải việc nhà, chỉ có một dòng chữ, dặn nàng nhớ giữ an toàn, nhanh chóng đến kinh sum vầy. Bạch Chỉ xem xong, viết một phong thư hồi âm, định giao cho người đưa thư. Đi đến ngoài lều trại đưa thư, hai gã binh lính ở bên ngoài, thấy là Bạch Chỉ, hướng nàng gật đầu, "Bạch cô nương, lần này chúng tôi có nhiệm vụ trong người, gửi thư mời đến doanh trướng thứ ba phía đông, nơi đó có bồ câu đưa tin."

Bạch Chỉ xuyên thấu qua khe hở mành doanh trướng, thấy Mộ Đồ Tô đang cùng người gửi thư bàn luận gì đó, chắc là quân sự cơ mật, Bạch Chỉ không ở lâu, liền ngoan ngoãn đi doanh trướng mà binh lính chỉ, tìm bồ câu đưa tin.

Trông bồ câu đưa tin là một ông cụ, nhìn thấy Bạch Chỉ, đưa tay nói: "Kinh thành?"

"Vâng."

"Đưa đây."

Bạch Chỉ đem phong thư đưa cho ông cụ, ông cụ tiếp nhận, nhét vào chân một con bồ câu đưa tin, cho phép nó cất cánh. Bạch Chỉ thấy trong lồng có rất nhiều bồ câu đưa tin, thuận tiện vuốt ve một con gần nhất, vốn định rời đi, đã thấy ông cụ từ trong một chiếc lồng khác lấy ra một con bồ câu đưa tin cánh dính máu, chuẩn bị cắt hầu nó. Bạch Chỉ kinh hãi, "Cụ định làm gì?"

Ông già không cho là đúng, "Con bồ câu đưa tin này hỏng cánh rồi, đã không làm được bồ câu đưa tin, giữ lại làm chi? Trực tiếp làm nguyên liệu nấu ăn, không lãng phí."

Bạch Chỉ nhìn con bồ câu đưa tin to mọng trên tay ông cụ, ánh mắt đậu xanh kia đen thùi vô tội, đầu hơi nghiêng, còn chưa nhìn ra tự mình có nguy hiểm. Bạch Chỉ cảm thấy đau xót, trí nhớ kiếp trước bừng lên như từng ngọn sóng.

Mộ Đồ Tô có ba bảo vật, bảo mã Tật Phong, bồ câu đưa tin Tia Chớp, cùng với thê tử của hắn – Nam Chiếu công chúa. Trước khi Nam Chiếu công chúa còn chưa xuất hiện, Bạch Chỉ luôn luôn phấn đấu vì Mộ Đồ Tô, bảo mã Tật Phong cùng bồ câu đưa tin Tia Chớp đều do nàng tự tay nuôi dưỡng . Lúc trước Mộ Đồ Tô cực kì không thích nàng nuôi dưỡng bảo bối của hắn, sau thấy Tật Phong cùng Tia Chớp thân thiết với nàng, liền chậm rãi mềm hoá, ngầm đồng ý để nàng nuôi. Nàng cùng Tật Phong và Tia Chớp có cảm tình thâm hậu, cho đến khi Nam Chiếu công chúa xuất hiện, quyền dưỡng dục thuộc về Nam Chiếu công chúa, mỗi ngày nàng lấy nước mắt rửa mặt. Nàng cho rằng cả hai bọn họ đều quên nàng, nhưng có một ngày sáng sớm thức dậy, nàng thấy Tia Chớp đứng ở cạnh bên song cửa sổ phòng nàng, hướng nàng kêu cô lỗ cô lỗ, giống như hưng phấn kêu gọi. Bạch Chỉ vì điều này mà vui mừng, đặc biệt phái nha hoàn đến phòng bếp lấy một hộp hạt ngô, đút cho nó ăn. Nàng cho rằng Mộ Đồ Tô tuyệt tình nhưng động vật còn có tình, cũng được. Về sau sáng sớm mỗi ngày, Tia Chớp luôn đậu xuống song cửa sổ, hướng nàng cô lỗ cô lỗ. Cho đến có một sáng sớm, nàng rốt cuộc không thấy Tia Chớp xuất hiện, sau nghe nói, cánh Tia Chớp không biết vì sao lại gãy, bị nhốt ở trong lồng, không ra được . Nàng muốn đi gặp Tia Chớp, muốn trị liệu cho Tia Chớp, bị Nam Chiếu công chúa cự tuyệt, niềm an ủi duy nhất của nàng cũng không có . Sau này, nghe nói Tia Chớp bởi vì không thể bay, buồn bực không vui mà chết.

Bạch Chỉ nói với ông cụ: "Con bồ câu đưa tin này, bán cho ta đi." Bạch Chỉ từ trong túi lấy ra một thỏi bạc, đưa cho ông cụ. Ông cụ hoài nghi nhìn Bạch Chỉ, tiếp nhận bạc, giao ra con bồ câu đưa tin.

Bạch Chỉ nâng bồ câu đưa tin, vuốt ve đầu của nó, "Xương người bị gãy, còn có thể khỏi hẳn, ta không tin, ngươi không thể chữa khỏi. Ta đặt cho ngươi một cái tên, gọi… Tia Chớp, được không?" Con bồ câu đưa tin này cùng Tia Chớp có màu lông không giống nhau, Tia Chớp là màu xám pha vàng, mà con này thuần sắc bình thường. Nhưng Bạch Chỉ vẫn bất lực muốn gọi nó là Tia Chớp.

Trong doanh trướng của nàng không có thuốc chữa thương, lúc trước nàng ngủ ở chỗ Bùi Cửu, vết thương khỏi liền bị người cực kì coi trọng nam nữ khác biệt như Bùi lão tướng quân chuyển đến nơi khác, cho nàng một mình một doanh trướng. Lúc trước nàng trúng tên thuốc đều ở chỗ Bùi Cửu, Bùi Cửu lại đang ngủ, chỉ phải tìm quân y lấy chút dược .

Bạch Chỉ đến lều quân y, không thấy quân y ở trong doanh trướng, nàng vốn định chờ một lát, chính là một lát đã qua vẫn không thấy bóng dáng quân y, Bạch Chỉ không chịu nổi, tự tìm. Nàng hơi hiểu biết dược liệu, nàng cần thuốc bó xương, không nói chơi.

Đang lúc nàng lục tung tìm dược, sau lưng nàng, có người lớn tiếng hô: "Ai?"

Bạch Chỉ còn chưa kịp quay đầu, người nọ lập tức đưa tay, muốn đem nàng đặt trên bàn. Bạch Chỉ cũng có mấy chiêu thuật phòng thân, xoay người vừa chuyển, cánh tay xua về phía sau, người nọ tay mắt lanh lẹ, bắt lấy bàn tay chính hướng hắn tập kích. Hai tay Bạch Chỉ bị bắt, dùng chân gạt chân hắn, ai biết, dưới chân đạp phải một cái chày giã thuốc, thân mình bị trượt, trực tiếp áp đảo người phía sau, người nọ xuất phát từ bản năng, muốn đỡ nàng, hai tay vừa ôm, trực tiếp nắm giữ hai bánh bao lớn trước ngực Bạch Chỉ.

Người nọ ngẩn ra, "Nữ tử?"

Bạch Chỉ một thân nam trang, lại đưa lưng về phía người nọ, làm lúc trước người nọ tưởng là kẻ trộm.

Nếu là người khác, Bạch Chỉ khẳng định xoay người cho người nọ một bạt tai, nếu không phải nàng nhận ra người nọ, không nghĩ có gì liên quan, nàng đành phải nén giận, giãy giụa từ trên người hắn, định chạy trối chết.

"Cô lỗ cô lỗ." Trên bàn Tia Chớp kêu vài tiếng, coi như đang nhắc nhở Bạch Chỉ, đừng quên nó.

Nàng muốn chạy trốn, người nọ lại không cho phép. Trọng địa quân doanh, chỉ có một vị nữ tử là Bạch Chỉ, vị nữ tử nữ phẫn nam trang này, khẳng định lai lịch không rõ ràng. Hắn tiến lên vài bước, đứng yên phía trước Bạch Chỉ, vốn định lớn tiếng hỏi là ai, nhưng thấy Bạch Chỉ đứng trước mặt hắn, chỉ có thể ngẩn ra. Mộ Đồ Tô nói: "Là nàng?"

Bạch Chỉ không nói, lắc mình từ bên cạnh Mộ Đồ Tô đi qua. Bàn tay Mộ Đồ Tô nhẹ nhàng túm lại, bắt lấy cánh tay Bạch Chỉ.

"Tướng quân, ngươi muốn làm gì?" Bạch Chỉ liếc mắt nhìn Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói: "Ta không thích nàng là được, làm gì đối địch ta như vậy? Ta nợ nàng cái gì?"

Bạch Chỉ giật mình. Đúng vậy, hắn nợ nàng cái gì? Hắn cái gì cũng không nợ. Là nàng mua dây buộc mình, đúc cho bản thân một lồng sắt, cùng hắn cách rất xa, đều là nàng một phía tình nguyện. Bạch Chỉ mím môi, hướng Mộ Đồ Tô cười cười, "Thực xin lỗi, ta chỉ cảm thấy bản thân đã là phụ nữ có chồng, sợ người hiểu lầm, mới cùng tướng quân xa cách."

"Khụ khụ, phải không?" Mộ Đồ Tô vừa ho khan vừa lạnh lùng nhìn Bạch Chỉ, yên lặng nhìn Bạch Chỉ, giống như muốn lấy cái nhìn này nhìn ra ý tưởng chân thật trong nội tâm nàng.

Bạch Chỉ hiên ngang lẫm liệt quay đầu nhìn lại, rất thanh minh.

"Cô lỗ cô lỗ." Trong tay Bạch Chỉ nâng Tia Chớp, thật là kịp thời đánh vỡ cục diện bế tắc. Hai người đều đem ánh mắt nhìn chăm chú trên người Tia Chớp. Mộ Đồ Tô nói: "Nó bị thương?"

"Ừm."

"Nàng đến tìm dược phải không? Giao nó cho ta, nàng tiếp tục tìm dược đi." Mộ Đồ Tô vươn tay, định đón Tia Chớp.

Bạch Chỉ do dự một lát, đôi mắt nhu nhu, đem Tia Chớp giao cho Mộ Đồ Tô, bản thân trở lại tủ thuốc, tìm dược liệu. Rốt cuộc là quân y, rất nhiều dược liệu, ngăn tủ chồng chất so với Bạch Chỉ cao gấp hai lần, Bạch Chỉ cầm cây thang leo lên leo xuống, thật vất vả Bạch Chỉ mới lấy đủ, xoay người thời khắc đó, thấy Mộ Đồ Tô ngồi ở ghế tựa, ngủ say . Bồ câu đưa tin hắn đang ôm dưỡng như rất quen thuộc, đầu tiến vào khuỷu tay hắn, cũng bình yên ngủ.

Nàng tìm dược, tìm lâu sao?

Không bằng làm cho bọn họ ngủ thêm một lát đi. Bạch Chỉ không đánh thức hắn, mà bắt đầu làm việc tiếp theo. Thuốc đắp ngoài da, trước tiên phải giã nát, ngâm nước ấm. Nàng cực lực đè thấp thanh âm giã thuốc, đem dược liệu ngâm vào trong nước ấm, chờ một khắc, là được. Trong lúc chời đợi không có việc gì để làm, Bạch Chỉ nhàm chán nhìn quanh bốn phía, cuối cùng vẫn đem ánh mắt chuyển tới Mộ Đồ Tô đang ngồi cách đó không xa cúi đầu ngủ.

Hắn ngủ nhanh như vậy, không phải nàng tìm dược lâu, mà là thân thể hắn có phong hàn lại mệt nhọc. Không giống như nàng cùng Bùi Cửu, ăn không ngồi rồi, không có việc gì. Hắn có mối thù rộng lớn, phụ trợ tam hoàng tử đoạt binh quyền, tranh ngôi vị hoàng đế. Giấc mộng lớn nhất của nàng kiếp trước, đơn giản là làm cho Mộ Đồ Tô yêu nàng, từ đây tương thân tương ái. Sống lại, giấc mộng lớn nhất của nàng đơn giản là bắc cóc một vị tướng công yêu mình mang lên núi, cùng cha mẹ trải qua những ngày bình thường. Cho dù sống lại, nàng vĩnh viễn là một tiểu nữ tử, cùng hắn kém khá xa.

Bạch Chỉ ngửi được vị thuốc, biết có thể rịt thuốc . Nhưng Tia Chớp đang ngủ trong lòng Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ lại không muốn quấy rầy Mộ Đồ Tô ngủ, đành phải để Tia Chớp thiệt thòi, nàng quyết định cưỡng chế rút ra Tia Chớp.

Rút ra thân thể Tia Chớp, đầu còn giúc ở trong khuỷu tay Mộ Đồ Tô, Bạch Chỉ thoáng gia tăng chút sức lực, Mộ Đồ Tô động , Bạch Chỉ bởi vì dùng sức hơi mạnh, thân mình ngả ra phía sau, té ngã trên đất.

Mộ Đồ Tô nhìn thấy, nhẹ nhàng cười, khóe miệng lộ ra độ cong xinh đẹp, "Ngu đáng yêu."

Hắn cười rộ lên, rét đậm tuyết lớn cũng sẽ đột nhiên ngừng. Có điều hắn bỗng nhiên không cười , ánh mắt ảm đạm xuống, hơi thương cảm nhìn Bạch Chỉ, hắn xoay mặt, không tiếp tục nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Mộ Đồ Tô hướng Bạch Chỉ đi tới, đem bồ câu trong tay đưa ra, hắn nói: "Ta giúp nàng cầm bồ câu đưa tin, nàng giúp nó thuốc trị thương, được không?"

Bạch Chỉ gật đầu. .

Lúc quân y trở về doanh trướng, nhìn thấy hình ảnh cực kỳ ấm áp. Trong tay Mộ tướng quân nâng bồ câu đưa tin, Bạch Chỉ dè dặt cẩn trọng vì bồ câu đưa tin buộc chặt băng vải, bồ câu trắng bị hai người hầu hạ nghiêng đầu, lấy một đôi mắt đậu xanh hướng hắn bên này nhìn tới.

Mộ Đồ Tô đang nhìn nàng, Bạch Chỉ cảm giác được, nhưng nàng lại giả bộ không biết. Dễ dàng đem thương thế của bồ câu đưa tin trị xong, Bạch Chỉ giương mắt hướng Mộ Đồ Tô nhìn lại, đôi mắt lóe ra hưng phấn, "Tốt lắm."

Mộ Đồ Tô gật đầu.

Quân y ở ngoài cửa ho khan hai tiếng, "Tướng quân cùng Bạch cô nương đến a?"

Hai người đều kinh ngạc một phen, ánh mắt tập hướng quân y. Quân y thập phần lạnh nhạt đi tới tủ thuốc, lấy ra một bao thuốc sớm được bọc tốt, đưa cho Mộ Đồ Tô, "Tướng quân, dược đã pha chế xong, nhớ uống trước khi ăn cơm nửa canh giờ. Nhìn sắc mặt tướng quân, phong hàn chưa giảm bớt, nên chú ý nhiều hơn."

Mộ Đồ Tô gật đầu, vừa tiếp nhận dược, một tiểu binh xông vào, quỳ trên mặt đất, chắp tay nói: "Tướng quân, không tốt , Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong bị quân địch mai phục, quân ta tổn thất rất lớn."

Mộ Đồ Tô "đằng" một tiếng đứng lên, nguyên bản sắc mặt hơi trắng bệch càng thêm xanh trắng, hắn nói: "Nhanh chóng phái người trợ giúp tiến đến, nghĩ cách cứu viện Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong, nơi quân ta bị mai phục, phái người vẽ bản đồ, triệu tập toàn bộ tướng lãnh, đến doanh trại chỉ huy tập hợp."

"Vâng." Binh lính nhanh chóng lui ra.

Mộ Đồ Tô cũng không ở lại thêm, lập tức hướng doanh trại chỉ huy tiến đến.

Bạch Chỉ giật mình ở tại chỗ, nghĩ rằng, Bùi Thất chắc là Bùi Tiên Phong đi. Kiếp trước, Bạch Chỉ gặp qua Bùi Tiên Phong rất có danh tiếng, nghe nói hắn vì cứu Bùi lão tướng quân, trong một lần chiến dịch, mất đi hai chân, một thanh niên cực tốt, chỉ có thể ở xe lăn vượt qua. Cuộc đời này, lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Thất, nàng chỉ phát hoảng, cảm thấy tương tự, rốt cuộc là bức họa cùng người thật có chút giống, không ngờ tới…

Bạch Chỉ bỗng nhiên trố mắt, giống như nhớ được chuyện cực kì quan trọng.

Nàng vội hỏi quân y, "Quân y, ngươi cũng biết lần tác chiến này, là sáu vạn đại quân sao?"

Quân y nghi hoặc nhìn nàng vài lần, chưa trả lời, nhưng từ trong ánh mắt hắn, Bạch Chỉ biết, lần này nàng đoán đúng rồi. Nếu thật là như vậy, như vậy chính là trận chiến dịch này, Bùi Tiên Phong mất đi hai chân, Mộ Đồ Tô tiến đến nghĩ cách cứu viện, mất tích …

Kiếp trước, hắn mất tích hơn ba tháng, mới trở về. Ba tháng kia, là những ngày Bạch Chỉ khó vượt qua nhất, nhưng nàng tin tưởng vững chắc, Mộ Đồ Tô chưa chết, hắn chỉ là nhất thời chưa về mà thôi. Có điều làm cho nàng vạn vạn không thể tưởng được là, ba tháng sau hắn đã trở về, lại dẫn theo một nữ nhân trở về, là Nam Chiếu tiểu công chúa. Hắn ở phía trước điện quỳ ba ngày ba đêm, cầu tiên đế tứ hôn. Đó là mọt Mộ Đồ Tô điên cuồng như thế nào? Bạch Chỉ chưa bao giờ gặp qua. Nàng chỉ có thể tránh ở dưới mái hiên, không biết khóc cái gì, đau lòng hắn, càng đau lòng bản thân. Nữ nhân kia dùng ba tháng, làm cho hắn yêu, nàng dùng hai năm, cũng không có thể đổi lấy hắn một cái mỉm cười đơn giản. Là nàng không tốt? Hay là nữ nhân kia quá tốt?

Bây giờ, lúc này đây hắn sẽ hội ngộ thấy Nam Chiếu công chúa mà hắn âu yếm. Bạch Chỉ dương môi tự giễu cười.

Như thế cũng tốt.

Bạch Chỉ ôm Tia Chớp, từ biệt quân y. Nàng vừa đi ra doanh trướng, đã thấy Bùi Cửu quần áo không chỉnh từ doanh trướng đi ra, thần sắc hắn kích động, sắc mặt trở nên trắng, vừa buộc đai lưng trên người, vừa nhằm phía doanh trướng chỉ huy.

Bạch Chỉ từ phía sau Bùi Cửu gọi hắn lại, "A Cửu."

Bùi Cửu quay lại thấy là Bạch Chỉ, dừng lại một chút, thần sắc hắn như trước bị vây trong trạng thái kích động. Bạch Chỉ hỏi hắn, "Vì sao tâm sự chồng chất? Phát sinh chuyện gì?"

"Mới vừa nghe ngự lâm quân cùng Nam Chiếu quân kịch chiến, cha ta cùng Thất ca gặp nạn, không biết tình huống như thế nào, ta thật lo lắng."

"Vậy ngươi định làm chỉ? Đi doanh trướng chỉ huy hỏi kết quả? Ngươi lấy thân phận gì?" Trái ngược với Bùi Cửu sợ hãi, Bạch Chỉ lạnh nhạt rất nhiều. Dù sao nàng biết kết cục. Đây chính là chiến dịch cuối cùng của Bùi lão tướng quân. Về phần nguyên nhân, Bạch Chỉ không biết, có lẽ liên quan tới việc Bùi Thất bị mất hai chân.

Bùi Cửu không quan tâm, "Cho dù đem ta coi như mật thám, ta cũng phải đi. Ta chỉ có cha ta cùng Thất ca . Bọn họ không thể có việc."

Bạch Chỉ ngẩn ra, thực không ngờ, Bùi Cửu đem hai người bọn họ coi trọng như thế.

Bạch Chỉ tự biết không khuyên được hắn, chỉ có thể từ bỏ, theo hắn đi. Nàng đi phòng bếp lấy mấy cây gậy trúc, làm cho Tia Chớp một chiếc ổ thoải mái. Kiếp trước nàng từng nuôi bồ câu đưa tin, chút việc nhỏ ấy, nàng rất thành thạo hoàn thành.

Làm tổ tiêu phí thời gian thật dài, chờ nàng rốt cục thẳng sống lưng, lau mồ hôi trên trán, thở dài, nàng lại phát giác bản thân rất đói. Nàng nghĩ, nàng nên đi ra ngoài tìm chút gì đó ăn. Khi nàng vén mành lên, lại phát hiện Mộ Đồ Tô cầm đầu, một số lớn binh lính tinh nhuệ đang ra quân doanh. Hắn là đi cứu Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong. Bạch Chỉ nhìn một đám binh lính rời đi, tâm sinh tiếc hận. Tất cả binh lính rời đi lần này, chỉ sợ không về được. Năm đó Mộ Đồ Tô tiến đến nghĩ cách cứu viện, trở về chỉ có một mình. Bọn họ đánh mất tính mạng, Mộ Đồ Tô lại ôm mỹ nhân về, đây là loại đãi ngộ nào.

Bạch Chỉ không muốn quản, đây là số mệnh không giống nhau.

Có lẽ là sắc trời khá muộn, phiếm màu lam nhạt, Bạch Chỉ lại thấy Bùi Cửu một thân nhung trang? Nàng nỗ lực chớp chớp, cẩn thận nhìn một lúc, nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng . Hay là nàng hoa mắt? Nhìn lầm rồi? Bạch Chỉ may mắn trong lòng, không tiếp tục tự đoán. Nàng vốn định đi phòng bếp lấy chút thức ăn , đi qua một lều trại, lại nghe thấy có người kêu "Cứu mạng" ? Bạch Chỉ cho rằng bản thân nghe lầm , dán vào bên ngoài lều trại kia, tỉ mỉ nghe một lần, bên tai như trước đứt quãng có người kêu cứu mạng. Bạch Chỉ lập tức vén mành, nhìn đầy phòng mùi rượu, ở trên giường lính, nhìn thấy một nam tử mặc áo lót, tiết khố, trên người trói gô nằm ở trên giường. Bạch Chỉ đi lên phía trước hỏi: "Ai làm ?"

"Cửu công tử, hắn mặc chiến y của ta, giả mạo tiểu binh, đi theo Mộ tướng quân nghĩ cách cứu viện Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong ."

Kia chẳng phải là chịu chết? Bạch Chỉ âm thầm nhổ một ngụm, xoay người sốt ruột đuổi theo bọn họ.

"Ê ê, trước giúp ta cởi ra a!" Không thấy Bạch Chỉ quay đầu, tên binh lính đáng thương kia tiếp tục hò hét , "Cứu mạng a, cứu mạng a!"

Bạch Chỉ ở cửa doanh địa bị binh lính trông coi chặn lại . Binh lính cực kỳ nghiêm túc nói: "Bây giờ thế cục ác liệt, sinh mệnh an toàn cần phải lo lắng, nghiêm cấm đi ra ngoài, mong rằng Bạch cô nương bao dung." Nhìn bộ dáng binh lính cẩn thận tỉ mỉ, Bạch Chỉ liền biết, nếu nàng xông đi ra ngoài, cũng không xông ra được.

Cửa chính là nhất định không ra được . Bạch Chỉ thức thời rời khỏi. Nàng chưa từng trì hoãn nhiều thời giờ, nếu như trì hoãn lâu, mặc dù nàng đi ra ngoài, nàng cũng không đuổi kịp bọn họ. Còn nữa, bên ngoài bốn phương thông suốt, trì hoãn lâu, ngay cả phương hướng đều tìm không ra. Kiếp trước Bạch Chỉ thường xuyên đến quân doanh, đã sớm hiểu biết quân doanh bố cục. Sau phòng bếp có một lỗ gà, là người nuôi gà cố ý đào , cho gà ra bên ngoài kiếm ăn.

Bạch Chỉ tìm lỗ gà, nhìn ra, dường như nàng có thể đi ra ngoài. Mà khi đi thật, lại chỉ đi được một nửa, mông nàng hơi lớn, bị kẹt lại. Cái này nàng tiến cũng không được, lùi cũng không xong, thống khổ cực kỳ.

"Dì? Tiểu binh ở đâu ra đây? Muốn trộm đi ra ngoài?" Thật vất vả đợi được người, Bạch Chỉ nghe ra là thanh âm "đầu bếp". Nàng vốn định tràn ngập phấn khởi nhờ đầu bếp giúp đỡ, nhưng lại nghĩ, như vậy chỉ sợ sẽ lâu lắm.

Bạch Chỉ cố ý hạ giọng, "Giúp một việc, hung hăng đá ta một cước. Bởi vì ta ngủ quên, tụt lại phía sau . Hiện tại vội vàng đi ra ngoài đuổi kịp đội ngũ."

"Tại sao không đi cửa chính?"

"Cửa chính không đi được, sẽ bị phát hiện."

"Như vậy a? Vậy được rồi. Ta đá ngươi ?"

"Đúng thế, hung hăng đá, không cần… Không cần lưu tình." Bạch Chỉ thấy chết không sờn nâng mông lên cao, chờ đợi một cú đá!

Đầu bếp nhấc chân, hung hăng đạp xuống, Bạch Chỉ nhận được lực lượng lao về phía trước, mông rốt cục thoát ly lỗ gà, thân mình hoàn toàn thoát ra. Bạch Chỉ đau đến nước mắt chảy ròng, lau mông, rưng rưng đối với đầu bếp "hảo tâm" hô to: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chờ ta khải hoàn mà về, mời ngươi uống rượu."

"Tốt." Đầu bếp đứng ở tường bên kia, hàm hậu cười.

Vì thế, Bạch Chỉ vừa vuốt mông vừa tìm phương hướng. Trước tiên nàng tìm đến phương hướng ngoài cửa chính, theo dấu chân ngựa tìm kiếm đội ngũ. Bạch Chỉ tìm thật vất vả, tìm một trận mới tìm được dấu chân vó ngựa, cứ như vậy đuổi theo.

Sắc trời càng thêm ám, tim Bạch Chỉ cũng theo đó đập càng thêm nhanh. Nếu như trước khi trời tối, không đuổi theo đội ngũ… Hậu quả có lẽ không chịu nổi. Vừa nghĩ đến Bùi Cửu có khả năng không thể trở về, trong lòng bắt đầu không ngừng mắng tên tiểu tử lỗ mãng kia, sao có thể khinh thường lại ngốc nghếch như vậy? Là rất tin tưởng bản thân? Hay là rất để ý cha hắn cùng Thất ca? Bạch Chỉ bỗng nhiên nghĩ đến, Bùi Cửu từng nói, hắn chỉ có Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong . Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bùi Cửu chẳng phải xếp thứ chín mới gọi Bùi Cửu sao? Nhưng ra vẻ nàng cũng chưa từng nghe qua vài vị ca ca phía trước hắn? Bạch Chỉ bỗng nhiên ý thức được, nàng chỉ lo suy nghĩ đùa giỡn Bùi Cửu như thế nào, làm thế nào cho Bùi Cửu cưới nàng, lại chưa bao giờ lo lắng đến chuyện nhà hắn, cùng với nhà hắn trong tương lai. Kiếp trước, nàng là khinh thường đi hỏi thăm, khư khư cố chấp thầm nghĩ muốn Mộ Đồ Tô, sống lại, nàng như trước cố chấp, chỉ nghĩ phiến diện, chưa toàn diện.

Cho nên đây là báo ứng sao? Nếu như lần này có thể đuổi theo Bùi Cửu, nàng quyết định sẽ thật quan tâm hiểu rõ Bùi Cửu cùng với chuyện nhà của hắn. Nếu lúc trước lựa chọn hắn, sẽ không nên do dự.

Bạch Chỉ hít sâu một hơi, nhìn con đường phía trước không thấy bóng người , mông mông lung lung , nhìn không đến tận cùng. Con đường phía sau nàng, rốt cuộc là nhấp nhô, hay là bằng phẳng, nàng không thể nào biết được, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Hiện tại suy nghĩ duy nhất của nàng, đó là có thể đuổi theo Bùi Cửu, dẫn hắn trở về.

Bởi vì lần nghĩ cách cứu viện này chắc chắn sẽ xảy ra bi kịch. Khi đó Bùi gia, cũng dần dần suy yếu, Mộ Đồ Tô ôm mỹ nhân trở về từng bước từng bước ăn mòn!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Bạch Chỉ từng bước từng bước một tìm dấu chân đội ngũ, nàng đi cực kì dồn dập, sợ bởi vì bản thân đi chậm mà lỡ mất. Nhưng mắt thấy sắp sửa rời đi biên giới Quang Huy vương triều, tiến vào lãnh thổ Nam Chiếu, Bạch Chỉ lo lắng càng thêm mãnh liệt.

Hay là, cuộc đời này nàng cũng cùng Bùi Cửu vô duyên?

Làm nàng thấy phía trước, có bóng người chồng chất chớp lên, Bạch Chỉ hí mắt, lại cẩn thận nhìn, tâm sinh vui vẻ. Nàng nhìn thấy , người nọ ngồi ở phía trên tuấn mã cao lớn, chẳng phải là Mộ Đồ Tô sao? Đi theo trong đội ngũ phía sau, cần phải có Bùi Cửu .

Tâm Bạch Chỉ thoáng nhẹ nhõm, chạy gấp mà đi. Nàng vọt vào trong đội ngũ, tìm Bùi Cửu trong đám người, không phải, không phải, vẫn như trước không phải…

Mộ Đồ Tô ngồi trên tuấn mã cao lớn, hắn kinh ngạc nhìn Bạch Chỉ, hỏi nàng: "Sao nàng lại tới đây?"

Bạch Chỉ nói: "Bùi Cửu mặc quân phục binh lính, xen lẫn trong đội ngũ của ngươi."

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, tà nghễ nhìn binh lính phía sau, nghiêm túc hạ lệnh, "Tìm ra Bùi Cửu."

Binh lính trong đội ngũ, hai mặt nhìn nhau, một mảnh yên tĩnh. Bùi Cửu dường như không ở trong đội? Một vị thiếu tướng cưỡi ngựa về phía trước, "Tướng quân, mới vừa rồi người phái một tiểu đội của Lỗ thiếu tướng đến phía trước thăm dò, Cửu công tử có phải theo Lỗ thiếu tướng cùng đi hay không?"

"Vô cùng có khả năng." Mộ Đồ Tô gật đầu đồng ý, ánh mắt tụ lại, đem ánh mắt nhìn về phía Bạch Chỉ, nghiêm khắc như trước, "Nàng trở về."

"Ta có thể đi cùng các ngươi không? Ta cũng có chút công phu." Bạch Chỉ muốn chờ Bùi Cửu, cho nên thỉnh cầu Mộ Đồ Tô.

Không nghĩ tới Mộ Đồ Tô một ngụm cự tuyệt, "Không được."

"Ta chết, không liên quan đến ngươi." Bạch Chỉ tức giận nói. Kiếp trước hắn không cho nàng ở lại quân doanh, là vì chán ghét nàng. Bây giờ, nàng sớm không phải người kia, vì sao vẫn không cho nàng ở lại? Mộ Đồ Tô không để ý tới lời nói dỗi của Bạch Chỉ, nói với một vị binh lính bên người: "Đưa Bạch cô nương trở về."

Bạch Chỉ gắt gao trừng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô làm như không nhìn thấy, không nhìn nàng. Hắn lạnh lùng, quả nhiên một chút cũng không thay đổi.

Bạch Chỉ kiên trì một lát, cuối cùng thỏa hiệp. Nàng không thể cáu kỉnh. Lúc này bọn họ có nhiệm vụ trong người, không thể làm bọn họ phân tán lực chú ý. Cho dù lo lắng cho Bùi Cửu, cũng chỉ có thể chờ tin tức . Bạch Chỉ đành phải theo đuôi hai vị binh lính "dẹp đường hồi phủ" .

Bỗng nhiên, ở phía trước, vài vị tiểu tướng đầy mặt là máu nghiêng ngả chao đảo chạy tới, dùng hết toàn bộ sức lực, hô một câu, "Tướng quân."

Bạch Chỉ quay đầu nhìn, cảm thấy trầm xuống, trong đầu trống rỗng, bên tai tràn ngập thanh âm ong ong. Lỗ thiếu tướng tiến lên, đi đón những binh lính bị thương.

"Bạch tiểu thư, đi thôi." Binh lính bên cạnh thúc giục Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ khẽ cắn môi, gật đầu.

Bạch Chỉ chậm rãi rời xa đội ngũ Mộ Đồ Tô, năm bước lại quay đầu liếc mắt một cái. Nàng không cam lòng đi như vậy, nhưng lại không thể không đi. Nàng chỉ là một người nữ tử, không giúp được, chỉ càng thêm phiền.

Có điều, khi nàng rời xa bọn họ đến mức chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, Bạch Chỉ nghe được một tiếng kêu đau tê tâm liệt phế, giống như bị người khác làm thương đến mạch máu. Thanh âm kia… Lỗ thiếu tướng ? Lần này không chỉ Bạch Chỉ quay đầu nhìn lại, ngay cả binh lính theo đuôi phía sau nàng cũng quay đầu kinh ngạc nhìn, kêu lên: "Thảm , hình như trúng kế ."

Bạch Chỉ nói: "Nên đi gọi viện binh, ngươi chạy nhanh hơn ta, ngươi nhanh đi trước đi."

Binh lính lo lắng nhìn nàng, cuối cùng trịnh trọng gật đầu, nhanh chân chạy hướng quân doanh. Bạch Chỉ lo âu tránh ở bên trong bụi cỏ ven đường, nàng không nhận ra rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chỉ biết là hình như những binh lính mới vừa rồi đầy máu trở về, là giả mạo . Kỳ thực những binh lính giả mạo này, phía sau còn có tinh binh Nam Chiếu, thừa dịp Mộ Đồ Tô chưa chuẩn bị, đột kích . Phương xa loạn thành một đoàn, không phân rõ là địch hay bạn. Người nhiều, so với số người Mộ Đồ Tô mang đi nhiều hơn vài lần. Lúc này Bạch Chỉ mới phản ứng lại, chẳng phải Mộ Đồ Tô đi cứu người sao?

Tại sao lại mang ít người như vậy? Là hắn quá mức tự tin ? Cảm thấy dư dả? Hay là có an bài khác?

Lúc sau, bóng người càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng rõ ràng, bọn họ hướng nàng tới gần ? Bạch Chỉ ngừng thở, muốn chạy trốn chân lại cứng ngắc, chỉ có thể cố định tại chỗ.

Dĩ nhiên đi đến trước mặt nàng.

Là đám người Mộ Đồ Tô. Bọn họ bị Nam Chiếu binh vây quanh chồng chất, trên người Mộ Đồ Tô trúng một mũi tên, tay áo đã nhiễm hồng. Bọn họ bị vây trong hoàn cảnh xấu, rất khó mở một đường máu thoát thân. Nhưng Mộ Đồ Tô cùng binh lính của hắn vẫn không thỏa hiệp, tiếp tục kiên trì. Bạch Chỉ che miệng lại, đôi mắt trừng lớn, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Máu tươi văng khắp nơi. Bụi cỏ, thân cây, trên mặt người sống, chỉ chốc lát sau trong không khí tràn ngập dày đặc mùi máu tươi. Bạch Chỉ không dám nôn, chỉ dám khóc không tiếng động. Rất tàn nhẫn, đáng sợ… Nàng chưa bao giờ thấy trường hợp như vậy. Tuy nàng biết trên chiến trường cái chết cực kì bình thường, nhưng chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy. Cho dù kiếp trước nhiều lần chạy đến quân doanh, chỉ cần có chiến sự, Mộ Đồ Tô đều đưa nàng rời đi trước tiên.

Tướng lãnh thủ hạ của Mộ Đồ Tô từng người một ngã xuống, Mộ Đồ Tô lại ương ngạnh vung đại đao như trước, liều chết chống cự.

Nếu như cứu binh không tới kịp, Mộ Đồ Tô sẽ trở thành tù binh. Nàng ngồi chờ chết, hay tiến lên giúp đỡ? Nói vậy cũng sẽ theo bọn họ nằm xuống mà thôi.

Chỉ còn lại một mình Mộ Đồ Tô chưa ngã. Bỗng nhiên có người hướng Mộ Đồ Tô rắc một đoàn bột phấn, nguyên bản Mộ Đồ Tô mạnh mẽ bỗng nhiên tạm dừng xuống, lảo đảo vài bước, không nhận ra phương hướng.

"Mộ tướng quân, ngươi vẫn nên đầu hàng đi. Có phải ngươi không nhìn rõ mọi thứ hay không? Đây là thuốc bột có đặc tính riêng của Nam Chiếu chúng ta, theo chúng ta trở về đi. Đại công chúa muốn bắt sống ngươi."

Mộ Đồ Tô tức giận vung đại đao, vung hai phát, gân xanh trên trán hắn nổi lên, thập phần thống khổ nhíu mày, thật sự không chịu được, đại đao cắm vào bùn đất chống đỡ thân mình hắn. Bạch Chỉ nhìn thấy mọi thứ, trong lòng run lên, lúc trước hắn cũng bị như vậy mà đưa tay chịu trói, đi Nam Chiếu sao?

"Mộ tướng quân, ta có thể thấy được ngươi là một người nặng tình nặng nghĩa, yêu cầu chúng ta đưa ra ngươi đều làm theo. Bùi lão nhân cùng nam nhân cụt hai chân kia chúng ta đã đưa trở về . Lúc trước chỉ mệnh lệnh ngươi mang một trăm binh lính chờ tại đây, ngươi nên nghĩ đến sẽ bị bắt sống."

"Hừ." Mộ Đồ Tô cười lạnh, "Hiển nhiên nghĩ đến, nhưng các ngươi không nghĩ đến ta đây là dương đông kích tây sao? Quân chủ lực của ta đã ở sau lưng tập kích sào huyệt của các ngươi ."

Binh lính Nam Chiếu nghiến răng nghiến lợi.

"Ta tình nguyện chết, cũng không theo các ngươi." Hắn bỗng nhiên đứng lên, mang cây đại đao, quét ngang trên cổ. Người cầm đầu Nam Chiếu kích động tiến lên ngăn cản, lại không ngờ, vừa đụng tới Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô phẩm lại một đao, đặt tại trên cổ hắn, "Đa tạ , ta không nhìn thấy các ngươi, ngươi lại tự động đưa lên cửa."

"Ngươi trúng "Manh độc" do quốc sư Nam Chiếu đặc chế, lấy công phu của ngươi, cùng lắm chỉ duy trì được một khắc, ngươi sẽ té xỉu. Một khắc không thể hộ tống được ngươi trở về quân doanh." Người nọ bị Mộ Đồ Tô kìm kẹp, đột nhiên toàn thân cứng ngắc, miệng phun máu tươi.

Bạch Chỉ kinh hãi, hắn cắn lưỡi tự sát?

Mộ Đồ Tô cũng cảm giác được, lập tức bỏ lại người nọ, xoay người chạy phía tây nam.

Mắt hắn không nhìn thấy, thế nào lại chạy loạn?

Binh lính Nam Chiếu phía sau đuổi theo hắn.

Một khắc trôi qua, chỉ trong nháy mắt. Bạch Chỉ nghĩ, Mộ Đồ Tô nhất định sẽ bị bắt. Ai tưởng được, những người Nam Chiếu đuổi theo Mộ Đồ Tô lại ngừng lại, quay trở về. Bạch Chỉ thấy một người nói: "Mộ Đồ Tô chạy vào 'Vô Hồi Lâm', việc này có nói cho đại công chúa không?"

"Ngươi muốn chết sao? Vào 'Vô Hồi Lâm' hắn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù không chết, nơi đó có vô số mãnh thú, trong một khắc Mộ Đồ Tô sẽ té xỉu, khẳng định bị mãnh thú ăn không còn xương cốt, đại công chúa cố ý phân phó phải bắt sống, chúng ta làm việc không thành, còn muốn lộ ra sao? Đã chết, nhân tiện nói hắn tự tay giết hắn."

"Vâng."

Chờ binh lính Nam Chiếu đi xa. Bạch Chỉ mới dám lăn ra từ trong bụi cỏ. Nàng dõi mắt nhìn về phía Mộ Đồ Tô chạy đi. Một khắc sau hắn sẽ té xỉu, đến lúc đó mãnh thú nhất định sẽ nhân cơ hội ăn hắn. Bạch Chỉ nhìn phương hướng thông phía đại bản doanh, như trước vẫn không thấy viện quân.

Nàng chỉ có thể nghĩ cách cứu viện . Bạch Chỉ nhặt lên đại đao trên đất, sờ sờ vật phẩm trên người binh lính, có dao nhỏ cùng đá lửa. Nàng chịu đựng mùi máu, chịu đựng nôn mửa, dùng máu người chết trên mặt đất viết sáu chữ.

—— Tử Hạo vào Vô Hồi Lâm. Tử Hạo là tự của Mộ Đồ Tô, người bình thường nhìn không hiểu, nhưng Bạch Chỉ nghĩ người có cấp bậc thiếu tướng sẽ biết.

Nàng hít sâu một hơi, vọt vào "Vô Hồi Lâm".

Vô Hồi Lâm danh như ý nghĩa, rừng cây tươi tốt, quá mức dày đặc, rắc rối phức tạp, rất dễ lạc đường, đi vào rất khó thoát ra. Trước khi vào Bạch Chỉ dùng dao khắc trên cây một chữ "Nhất". Đây là dấu hiệu nàng làm cho bản thân. Mỗi khi đi được vài bước, nàng sẽ khắc một chữ số, có điều rừng cây thật sự rất rắc rối phức tạp, dựa theo cách đi của bản thân, khả năng tìm được Mộ Đồ Tô cực kì nhỏ bé. Mãi đến khi nàng tìm được vết máu trên đất, nàng mới lộ ra sắc mặt vui mừng, không tiếp tục khắc chữ số làm dấu hiệu, trực tiếp theo vết máu tìm đi qua.

Bạch Chỉ ở bên cạnh một dòng suối nhỏ nhìn thấy Mộ Đồ Tô đã ngã xuống. Nàng vọt tới bên cạnh hắn, vỗ vỗ mặt hắn, "Tướng quân, tỉnh tỉnh."

Mộ Đồ Tô không có dấu hiệu thức tỉnh.

Bạch Chỉ ấn huyệt nhân trung, dùng trâm cài đâm vào huyệt đạo của hắn, đều không thể tỉnh. Bạch Chỉ kinh ngạc, đây rốt cuộc là phấn gì? Y thuật của nàng cực kì nông cạn, căn bản không thể biết được. Bạch Chỉ định kéo Mộ Đồ Tô ra ngoài, vừa định nâng hắn, một con gấu chó cao lớn hướng hai người đi tới.

Thân mình Bạch Chỉ run lẩy bẩy. Nàng chưa bao giờ thực chiến, đây vẫn là lần đầu tiên. Nàng bày ra thư thế đơn giản, một bộ anh dũng thề sống chết bảo vệ giữ gìn Mộ Đồ Tô, kì thực tay chân đang phát run. Con gấu chó kia hướng nàng rống lên một tiếng, hơi thở từ trong miệng nó phun ra không phải mùi máu tươi, ngược lại có mùi ngọt ngấy? Bạch Chỉ ngẩn ra, lại phát hiện, con gấu chó trèo lên cây, hái trái cây đem tổ ong vò vẽ lấy xuống, lấy tay đảo vài cái, mang theo tổ ong vò vẽ, nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Chỉ liếc mắt một cái, rời đi.

Bạch Chỉ ngoài cười nhưng trong không cười, uổng phí nàng được một lần to gan.

Bạch Chỉ tiếp tục cõng Mộ Đồ Tô, màn đêm đã buông xuống, nàng không thấy rõ vết máu trên đất. Nàng vốn định đốt một cây đuốc, chỉ có đá lửa, không có mỡ, không thể làm được. Vì phòng ngừa lạc đường, nàng đóng quân tại chỗ, chờ đợi ngày mai.

Bạch Chỉ ở nhặt củi ở gần đó, đốt một đống lửa, ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm. Nàng sẽ rách quần áo bản thân làm băng vải, giúp Mộ Đồ Tô bó lại miệng vết thương trên tay, lại lần nữa trở lại cạnh bên đống lửa. Bụng nàng kêu cô lỗ cô lỗ, thống khổ nhíu mày. Sắp một ngày rồi nàng chưa ăn cơm, nàng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, đầu cũng trở nên hôn mê theo.

Đây là lần đầu tiên nàng đối bụng kể cả kiếp này lẫn kiếp trước, loại cảm giác này cực kỳ không tốt.

Mùa đông, lạnh.

Cho dù Bạch Chỉ ngồi bên đống lửa, cũng cảm thấy lạnh. Nàng nhìn lên mặt trăng phía xa xa, ông trăng tròn tròn, giống bánh nướng, nàng cực kỳ muốn ăn.

"Đến đây." Mộ Đồ Tô mở mắt ra, câu nói đầu tiên, là nói với Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ ngẩn ra, "Ngươi tỉnh? Ngươi nhìn thấy ?"

"Ừm. Đến đây." Mộ Đồ Tô vươn cánh tay.

Bạch Chỉ không hiểu.

"Ta cũng hơi lạnh. Hai người sát lại gần nhau, sẽ ấm hơn một chút."

"Tại sao ngươi không hỏi vì sao ta ở trong này?" Bạch Chỉ cảm thấy hắn quá mức lạnh nhạt.

"Ta không muốn hỏi." Mộ Đồ Tô bật cười nói.

"…"

"Chỉ Nhi, mỗi lần nàng phấn đấu quên mình cứu ta, là do nàng quá mức hảo tâm? Hay là muốn ta nợ nhân tình của nàng? Lại hoặc là… kì thực nàng có tình với ta?" Mộ Đồ Tô không chuyển mắt nhìn Bạch Chỉ. Cuối cùng hắn hỏi, nhưng Bạch Chỉ không ngờ đến hắn sẽ hỏi như vậy.

Bạch Chỉ nói: "Ngươi đã cứu ta, ta chỉ trả nợ ngươi mà thôi."

"Phải không?" Ánh sáng trong mắt hắn trở nên phai nhạt.

Bạch Chỉ không nói.

"Đến đây. Hai người tựa vào nhau sẽ ấm một lát."

Bạch Chỉ ôm hai tay, có chút do dự.

Mộ Đồ Tô không cưỡng cầu, hắn biết tính tình Bạch Chỉ. Quả nhiên, sau một lúc lâu, Bạch Chỉ đi qua, ngồi xuống kề bên hắn. Có lẽ Bạch Chỉ rất đói, vì không muốn tiếp tục chịu đói, nàng ngồi bên đống lửa một lát liền ngủ, bất tri bất giác ngã vào bờ vai Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Chỉ bị đống lửa chiếu lúc sáng lúc tối, hắn nhẹ nhàng lấy mặt cọ cọ mặt nàng, nỉ non, "Chỉ Nhi…"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hôm sau, trời chưa sáng rõ, mưa to đã rơi xuống. . Lúc ấy Bạch Chỉ còn chưa tỉnh hẳn, chỉ cảm thấy bản thân di động trên không, bên trái ấm áp hơn so với phía bên phải, ngẫu nhiên sẽ có nước rơi vào khuôn mặt. Chờ nàng thấy rõ ràng, mới phát hiện bản thân bị Mộ Đồ Tô ôm ngang, chạy tới một gốc cây đại thụ. Đó là một gốc cây chết, ở giữa có một động lớn, chỉ có thể vừa một người. Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ bỏ vào bên trong đại thụ, bản thân ngồi xổm bên ngoài, nháy mắt hóa thành cọc gỗ, không nhúc nhích.

Bạch Chỉ đứng dậy, đẩy Mộ Đồ Tô đi vào, "Ngươi làm gì? trên tay ngươi có thương tích, không thể bị dính mưa , ngươi đi vào."

Mộ Đồ Tô bất động.

Bạch Chỉ còn không hiểu Mộ Đồ Tô hay sao? Chỉ cần là chuyện mà hắn quyết tâm, mười con trâu kéo cũng không nhúc nhích, cố chấp mười phần. Nhưng miệng vết thương trên cánh tay hắn không phải vết thương nhỏ, vừa rồi hắn ôm nàng, miệng vết thương đã nứt ra, nếu như bị nước mưa làm ướt, càng thêm chuyển biến xấu, đến lúc đó sẽ không phải là ngoại thương đơn giản.

Bạch Chỉ đành liều mạng đẩy hắn đi vào. Nàng còn chưa kịp dùng sức mạnh, Mộ Đồ Tô đã giống như túm con gà con, đem nàng túm trở về trong động. Bạch Chỉ biết bản thân đang làm chuyện dư thừa, nhưng trong lòng lại sốt ruột, không thể để Mộ Đồ Tô khư khư cố chấp. Luận về sức lực nàng không bằng hắn, luận về cố chấp, nàng cũng cam bái hạ phong . Nàng nhìn Mộ Đồ Tô, không hiểu sao đỏ mặt, nàng ngập ngừng nói: "Ngươi đơn giản không muốn cho ta bị mưa. Nhưng trên tay ngươi có thương tích, cũng không thể bị mưa, ta có một biện pháp, đôi ta đều không bị mưa."

Cọc gỗ Mộ Đồ Tô lấy mắt liếc nàng một cái, Bạch Chỉ hơi xấu hổ nói: "Chúng ta cùng nhau vào động tránh mưa."

Mộ Đồ Tô nhìn độ rộng trong động, "Chỉ có thể vừa một người."

"Chúng ta… Chúng ta có thể chồng lên nhau." Bạch Chỉ cảm thấy gáy mình đang sung huyết.

Vì thế…

Hai người tiến vào trong động , Bạch Chỉ ngồi trên người Mộ Đồ Tô.

Cả người Bạch Chỉ cứng ngắc nhìn mưa càng ngày càng lớn, từ sau lưng truyền đến nhiệt độ cơ thể người, làm cho nàng muốn tới gần lại không dám tới gần, chỉ có thể thẳng thân mình, cứng ngắc ngồi, nhìn ra không trung, ngóng trông mưa sớm dừng lại.

Bỗng nhiên, Mộ Đồ Tô đem thân mình dựa vào, bàn tay không an phận ôm lấy eo nhỏ của nàng, đầu để ở cổ nàng. Bạch Chỉ kinh hãi, "Làm gì? Tướng quân, ngươi cũng không thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta a?" Bạch Chỉ bắt đầu giãy dụa, sau đó giật mình, Mộ Đồ Tô ăn đau hô một tiếng, "Đau" .

Bạch Chỉ cho rằng bản thân làm đau hắn, không dám tiếp tục động , chỉ có thể run run bị Mộ Đồ Tô ỷ ôi . Nàng đành phải ủy khuất nói: "Tướng quân…"

"Rất lạnh, ôm ngươi ấm áp một chút." Cũng không biết là cố ý hay vô tình , khi nói chuyện, hô hấp của hắn phun vào vành tai Bạch Chỉ, ngứa .

Bạch Chỉ lui thân mình, càng thêm run rẩy lợi hại. .

Bàn tay Mộ Đồ Tô ôm bên hông Bạch Chỉ càng thêm chặt, dường như đem sức nặng trên thân toàn bộ tựa vào trên lưng Bạch Chỉ. Bạch Chỉ đỏ mặt lui thân mình ngẩng đầu nhìn trời, chờ đợi trời nhanh dừng mưa một chút, sớm đi ra ngoài. Gây ra hậu quả như vậy, kì thực cũng do mình tự tìm . Ai bảo nàng mềm lòng, sợ miệng vết thương của Mộ Đồ Tô chuyển biến xấu? Ai bảo nàng nghĩ ra chủ ý này?

Mưa rốt cục ngừng lại, hai người ra khỏi động, sau cơn mưa, không khí trong rừng tràn ngập hương cỏ ẩm ướt. Bạch Chỉ chưa hết đỏ mặt, không dám nhìn Mộ Đồ Tô, đưa lưng về phía hắn nói: "Chúng ta sớm trở về đi."

Bạch Chỉ nhấc chân liền hướng trong rừng đi đến, Mộ Đồ Tô thấy bộ dạng này của nàng, thất thanh cười cười, sau đó theo đuôi.

Nhưng Bạch Chỉ đi được một nửa lại ngừng, quay qua quay lại, nguyên bản khuôn mặt bởi vì ngượng ngùng mà đỏ trở nên tái nhợt, nàng cúi đầu xoay loạn. Mộ Đồ Tô hỏi: "Sao thế?"

"Không thấy vết máu của ngươi ."

"…"

Chắc là đã bị mưa to cọ rửa. Có điều nàng tới được nơi này, đều dựa vào vết máu… Thật sự là trời không bao giờ không có mây, biến hóa nhanh hơn so với kế hoạch của nàng. Bạch Chỉ uể oải khổ sở, Vô Hồi Lâm chẳng lẽ là một nguyền rủa sao? Bọn họ không ra được .

Mộ Đồ Tô đi tới bên cạnh an ủi nàng, "Không có việc gì, chúng ta chậm rãi tìm đường ra."

Bạch Chỉ bất đắc dĩ gật đầu.

Hai người đi dựa vào cảm giác, trong lòng Bạch Chỉ hi vọng có thể ở trên một thân cây thấy chữ số của bản thân, nhưng nàng rốt cuộc chưa nhìn thấy. Bạch Chỉ ở trong tình trạng kiệt sức, lại đói bụng, đầu váng mắt hoa, trực tiếp té xỉu.

Chờ Bạch Chỉ tỉnh lại, là ở trong một căn nhà cũ nát, đồ gia dụng bên trong đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, hai ghế dựa. Trên tường có một cung tên, còn treo một tấm da hổ. Nhìn cái dạng này, giống như nhà của thợ săn.

"Cô nương tỉnh?" Từ ngoài cửa đi tới một hán tử, trong tay hắn cầm một con thỏ bị mũi tên bắn chết, dáng điệu khi cười rộ lên rất thơ ngây.

Đầu tiên Bạch Chỉ sợ run một chút, nhìn khắp mọi nơi. Không thấy Mộ Đồ Tô, vội vàng hỏi: "Tại sao ta ở nơi này ? Có thấy một vị nam tử đồng hành cùng ta không?"

Người thợ săn ngẩn ra, nhất thời không trả lời được. Bạch Chỉ thấy hắn trầm mặc, kinh hãi, điên cuồng giữ chặt hắn, "Hắn xảy ra chuyện gì? Bị dã thú ăn thịt? Hay là ngươi chưa từng nhìn thấy hắn?" Bộ dáng Bạch Chỉ như muốn ăn thịt người, thợ săn liên tục lắc đầu, "Không, không…"

"Tiểu thư." Thanh Hà đi vào từ ngoài cửa.

Bạch Chỉ kinh ngạc nói: "Thanh Hà?" Ánh mắt khóa hướng chiếc bụng nhô cao của Thanh Hà, lại nhìn vị thợ săn kia đi tới bên người Thanh Hà, ngẩng đầu giơ lên con thỏ, cười ngây ngô với nàng, "Nha." Thanh Hà hướng hắn cười cười, "Hôm nay ngươi nướng thỏ được không? Ta muốn tâm sự cùng cố nhân."

Thợ săn nhìn Bạch Chỉ, gật đầu rời đi.

Bạch Chỉ bỗng chốc không tiếp nhận được, chỉ vào bóng lưng thợ săn, dùng ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Thanh Hà. Thanh Hà cười nói: "Hắn là tướng công của em."

"Vậy hắn biết hài tử của ngươi…"

"Đây là đứa nhỏ của hắn."

Bạch Chỉ không hiểu.

Hai người ngồi xuống, Thanh Hà liền đem những việc đã phát sinh nói cho Bạch Chỉ. Lúc trước nàng muốn đi Đồng gặp Liễu Kế, ai ngờ, ở trên đường gặp quân Nam Chiếu, thấy nàng là một nữ tử, nổi lên ý xấu. Nàng bỏ chạy, cuối cùng chạy vào Vô Hồi Lâm, bụng nàng đói kêu vang, té xỉu. Tỉnh lại cũng ở trong này, gặp tướng công hiện tại của nàng, A Phúc. A Phúc có chỉ số thông minh thấp, qua tuổi ba mươi, nữ nhân trong thôn đều không đồng ý gả cho hắn. Hắn dốt đặc cán mai, chỉ biết săn thú, dùng con mồi đổi lấy đồ dùng hàng ngày. Khi đó, thân mình nàng rất yếu, A Phúc liền đem tất cả tiền trong nhà cho nàng chữa bệnh, tại đoạn thời gian kia, chăm sóc nàng cẩn thận. Cũng liền như vậy, Thanh Hà tâm sinh cảm kích, thân mình khỏe lên, liền giúp hắn chia sẻ việc nhà. Tam cô lục bà trong thôn tác hợp nàng cùng A Phúc, ban đầu Thanh Hà không đồng ý, cảm tình cùng ân tình nàng vẫn phân biệt rõ ràng. Sau này, nàng muốn ra đi, nhưng thôn của A Phúc có quy định, thôn dân không được phép ra khỏi Vô Hồi Lâm. A Phúc liền đem nàng đưa đến lối ra. Sau khi Thanh Hà đi ra ngoài, không chỗ có thể đi, muốn trở về tìm Bạch Chỉ, lại cảm thấy không có mặt mũi, bồi hồi thật lâu, vẫn là mặt dày mày dạn đi tìm Liễu Kế. Có điều Liễu Kế không muốn giữ lại nàng, đưa một số tiền lớn bảo nàng đi. Những việc đó còn không đủ làm cho nàng thương tâm, nàng vạn vạn không ngờ Liễu Kế sẽ hạ thuốc phá thai trong nước trà.

Nói tới đây, Thanh Hà than thở khóc lóc.

Bạch Chỉ ngẩn ra, " Biểu ca ta sao có thể là người như vậy?" Bạch Chỉ mặc dù không hiểu Liễu Kế nhiều lắm, nhưng người này, cũng không giống người như vậy. Nàng hỏi Thanh Hà, "Tại sao ngươi lại cùng biểu ca ta có quan hệ?"

Thanh Hà dường như cũng đã hiểu ra, không tiếp tục che che lấp lấp, "Việc này phải nói từ chuyện của người cùng thế tử. Kế thiếu gia nhìn ra người cùng thế tử có quan hệ, đêm đó, người đến chỗ hẹn, Kế thiếu gia uống rượu. Chạy đến biệt viện của người, đi nhầm phòng, cứ như vậy…"

"Cái gì? Cường ngươi?" Bạch Chỉ đứng lên, không thể tin được nhìn Thanh Hà. Thanh Hà lắc đầu lại gật đầu, "Lúc đó Thanh Hà cũng ỡm ờ… Thanh Hà lúc đó tâm địa không thuần khiết, cho rằng có thể từ đây bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, rốt cuộc chỉ là làm trò cười . Tự làm tự chịu, không trách bất luận kẻ nào."

Bạch Chỉ không còn lời nào để nói, chỉ hỏi: "Sau này thì sao?"

"Em thật sự không có chỗ nào để đi, đành phải quay lại Vô Hồi Lâm, đi đến cửa vào, lại phát hiện A Phúc đứng ở chỗ kia."

"Hắn…"

Thanh Hà thất thanh nở nụ cười, "Hắn cho rằng em sẽ trở về, mỗi ngày đi săn xong, liền đứng ở cửa khẩu chờ em. Cho đến khi mặt trời lặn mới về."

"Thật sự là ngốc tử." Bạch Chỉ cũng nở nụ cười.

"Em cảm thấy thế tử cũng là ngốc tử." Thanh Hà xì nở nụ cười hai tiếng. Bạch Chỉ lúc này mới nghĩ đến Mộ Đồ Tô, vội vàng hỏi: "Đúng rồi, hắn ra sao?"

"Tiểu thư đói choáng váng ?"

Bạch Chỉ gật đầu.

"Người té xỉu không ăn được thứ gì, chỉ có thể uống sữa dương, thức ăn lỏng cùng nước, nhưng lại không thể tự ăn, chỉ có thể dùng miệng đút vào." Thanh Hà ái muội nhìn Bạch Chỉ. Trong lòng Bạch Chỉ lộp bộp một chút, dự cảm không tốt thổi quét toàn thân.

"Vốn việc này Thanh Hà không e ngại, nhưng thế tử sống chết không thuận theo, muốn tự thân tự lực, người nói xem, việc mệt mỏi như vậy, cứ muốn cướp làm làm chi? Không phải ngốc tử thì là gì?" Thanh Hà cười càng thêm vui vẻ, Bạch Chỉ càng muốn vỗ ngực liên tục.

Này làm sao là ngốc tử? Rõ ràng là hắn nhân cơ hội khinh bạc nàng, lại chiếm tiện nghi của nàng, ăn đậu hũ của nàng.

"Tiểu thư đừng lo lắng bị người ta đồn đãi, thôn dân cho rằng tiểu thư là nương tử của thế tử. Thôn dân đều không biết thân phận chân thật của thế tử, thế tử chỉ nói là một gã tiểu tướng của Quang Huy vương triều."

"Thôn dân nơi này tại sao lại ở bên trong nơi thâm sơn rừng già như vậy? Còn có quy củ kỳ quái kia."

"Nghe nói, thôn dân là dân chúng Nam Chiếu bị Bùi tướng quân bắt làm tù binh từ thời Cổ Thuận. Vốn bị tiên hoàng xử tử, Lâm tướng quân không đành lòng, liền đem bọn họ trục xuất vào Vô Hồi Lâm tự sinh tự diệt, hơn nữa nếu có thể còn sống, không cho bước ra Vô Hồi Lâm. Bọn họ tâm sinh cảm kích, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hơn ba mươi năm, không có một vị bước ra."

Thời Cổ Thuận… thời kỳ Tiên hoàng còn tại vị. Vị Bùi tướng quân này không phải Bùi lão tướng quân, khi đó Bùi lão tướng quân chỉ là một vị thiếu tướng, có lẽ là phụ thân của Bùi lão tướng quân, gia gia của Bùi Cửu. Nghe nói Bùi gia là thế gia, chưa từng dự đoán được, thật sự là một gia tộc có phẩm chất vô cùng tốt, nhưng đến lúc này, Bùi gia sẽ suy bại… thật đáng tiếc.

Vừa nghĩ đến Bùi Cửu, trong lòng Bạch Chỉ lại bồn chồn, cũng không biết hắn sống hay chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lúc Bạch Chỉ gặp lại Mộ Đồ Tô, hắn mặc một bộ quần áo vải màu xanh giản dị, dù vậy, trông hắn vẫn không giống người thường, dường như trích tiên hạ thế . Mộ Đồ Tô đứng trước hiên nhà, ánh mắt phiêu miểu, nhìn không ra hắn đang nhìn cái gì.

Dường như hắn nhận thấy có người tới gần, nhìn về hướng Bạch Chỉ, thấy là nàng, cười thầm. Bạch Chỉ lại không cười thoải mái được như hắn, vừa nghĩ đến hắn "mớm" nàng ăn gì đó, liền không dám đối mặt hắn. Thật sự kỳ quái , rõ ràng là hắn không đúng, vì sao người "khách khí" ngược lại là nàng?

"Còn đói không?" Mộ Đồ Tô hỏi.

Lời này …

Bạch Chỉ quay đầu, không nhìn tới đôi mắt mang cười của hắn, hơi kỳ quái nói: "Ta tỉnh rồi, chúng ta có thể xuất phát đi trở về."

"Nàng không biết là nơi này rất đẹp sao? Có sơn có thủy, phong cảnh hợp lòng người." Mộ Đồ Tô không trả lời vấn đề của Bạch Chỉ, mà chuyển hướng đề tài, nói sang việc khác. Bạch Chỉ cũng liền trả lời theo đề tài của hắn, "Quả thật rất đẹp, thâm sơn rừng già, tự làm tự ăn, mặc dù nguyên thủy nhưng chất phác."

"Nàng cũng thích nơi này?"

"Thích là thích, nhưng nơi này không thích hợp một tướng quân như ngài! Tướng quân, chúng ta có thể xuất phát đi trở về." Bạch Chỉ quả nhiên không phải người ngồi không, lại đem đề tài vòng vo trở về. Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ vội vàng trở về, tâm sinh đối nghịch, không để ý nói: "Không được."

"Vì sao?" Bạch Chỉ sốt ruột.

"Cả người ta đều đau, cần tu dưỡng. Chờ ngày nào đó ta khỏe hẳn, lại trở về cũng không muộn." Mộ Đồ Tô không thèm liếc Bạch Chỉ một cái, trở về trong phòng. Bạch Chỉ vội vàng đuổi theo lên trước, mở ra hai tay, ngăn hắn lại, nàng nghiêm túc nói với hắn: "Tướng quân, chớ tùy hứng, ngươi cần kịp báo an toàn cho thuộc hạ của ngươi, ngươi không chỉ phải phụ trách với bản thân, cũng nên phụ trách với thuộc hạ của ngươi."

"Tùy hứng? Nàng nói lời này, là quan tâm ta hay là muốn vội vàng trở về tìm Bùi Cửu?" Mộ Đồ Tô lạnh lùng nhìn Bạch Chỉ, trong mắt rét lạnh dường như không thể hòa tan, cứ như vậy lạnh thấu xương cắm thẳng vào trái tim Bạch Chỉ. Bạch Chỉ bỗng chốc ngẩn người, không có biện pháp trả lời.

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ trầm mặc, trong lòng đau xót, hít sâu một hơi, tiếp tục đi tới, vào nhà. Bạch Chỉ bỗng nhiên nói từ sau lưng hắn: "Tướng quân, ngươi nói rất đúng, ta không nên che che lấp lấp, đúng vậy, ta sốt ruột trở về, là muốn biết Bùi Cửu sống hay chết."

Mộ Đồ Tô dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, đứng ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích. Hắn đưa lưng về phía Bạch Chỉ, nàng nhìn không tới nét mặt hắn giờ phút này, chỉ có thể chờ hắn trả lời một cách thuyết phục. Nhưng hắn không trả lời, một câu nói cũng không nói, yên lặng vào nhà.

Bạch Chỉ đứng tại chỗ, khẽ cắn môi, nàng có nên rời đi một mình hay không?

Ý tưởng này, chỉ sợ là si tâm vọng tưởng . . dường như Mộ Đồ Tô biết nàng sẽ "không lương tâm" như vậy, sớm nói cho thôn dân, nói bọn họ là tiểu tình lữ bị người nhà bổng đánh uyên ương trốn đi , nhưng Bạch Chỉ luôn có cảm giác gây ra tội ác, thường thường muốn trở về chịu đòn nhận tội, không sợ tẩm trư lung . Thôn dân sợ nàng trở về sẽ bị "tẩm trư lung", nói gì cũng không cho nàng rời đi Vô Hồi Lâm. Bạch Chỉ cầu xin không có kết quả, cũng liền chặt đứt ý niệm, thành thành thật thật ở trong thôn, cùng Thanh Hà nói chuyện phiếm, hoặc là càu nhàu.

Dường như Mộ Đồ Tô làm "thôn dân" làm đến nghiện, sáng sớm sờ soạng theo A Phúc vào rừng săn thú, mặt trời lên cao ba sào mới trở về, mang về rất nhiều con mồi. A Phúc luôn khen Mộ Đồ Tô có khả năng, cả ngày không rời miệng, lỗ tai Bạch Chỉ sắp có vết chai.

Lại là một ngày mặt trời phơi ba sào, Bạch Chỉ ngồi cạnh lò than, nhìn Thanh Hà ngồi đối diện. Bụng nàng đã cực lớn, ngồi xuống thoạt nhìn rất cố sức, trong tay lại vội vô cùng. Vừa khâu áo cho A Phúc, vừa muốn làm quần áo mới cho đứa nhỏ.

Có lẽ Thanh Hà bị Bạch Chỉ nhìn không chuyển mắt mà thẹn thùng , ngừng tay nhìn Bạch Chỉ, giống như đang hỏi "Có việc sao" ?

Bạch Chỉ thấy nàng ngừng lại, khoát tay, nhàm chán nói: "Ngươi tiếp tục."

"Tiểu thư, nữ hồng của người cực kì xuất sắc, có thể giúp em thêu một chữ được không?"

Bạch Chỉ không hiểu nhìn Thanh Hà.

Thanh Hà lấy ra một đôi hài, nhìn nhìn, đưa cho Bạch Chỉ, "Giúp em thêu một chữ Phúc."

"Đưa cho A Phúc?"

Thanh Hà gật đầu, "Vâng. Tướng công hàng năm trèo đèo lội suối, đi nhiều, hài cực kì dễ dàng bị rách, trước kia đều lấy hài cũ của người khác, vài ngày trước em làm cho hắn một đôi hài mới, mỗi ngày không rời chân, bây giờ trời càng ngày càng lạnh, cho hắn làm đôi hài dày một chút, hôm kia thấy chân hắn đều đông thành màu tím ."

Đúng vậy, tới nơi này hơn mười ngày, trời chuyển mát cực nhanh, quần áo bản thân đã không đủ để giữ ấm, không hề rời lò sưởi.

Đúng lúc này, Mộ Đồ Tô cùng A Phúc đã trở lại. A Phúc vừa vào cửa liền lộ ra một khuôn mặt đông lạnh đỏ bừng, trên mặt lại mang theo nụ cười ngốc ngốc, cầm trong tay hai con thỏ, tranh công đưa cho Thanh Hà. Thanh Hà đem con thỏ đặt bên trong giỏ, lấy tay giúp A Phúc làm nóng bàn tay, "Xem ngươi, lại quên mang bao tay ."

Ngốc A Phúc ngồi ở bên cạnh Thanh Hà, như trước cười tủm tỉm sờ sờ bụng Thanh Hà. Thanh Hà oán trách nhìn hắn, nhưng khóe miệng lại tràn đầy nụ cười ấm áp hạnh phúc. Bạch Chỉ xem ở trong mắt, trong lòng không hiểu sinh ra một loại cảm khái. Kiếp trước, Thanh Hà gả cho người mình không thích, sau này lựa chọn tư thông cùng quản gia. Tướng công nàng hàng năm đi theo Mộ Đồ Tô xuất chinh đánh giặc, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Không phải nàng quá yêu quản gia kia, là quản gia kia đối với nàng vô cùng tốt. Cho nên lấy sinh mệnh đi yêu hắn. Bây giờ, Thanh Hà như trước lựa chọn ngốc A Phúc đối tốt với nàng nhất, mà không phải cố chấp đi yêu Liễu Kế người nàng vĩnh viễn không trèo cao nổi, cho dù đã từng yêu hèn mọn như vậy.

Một cỗ hàn khí, đánh gãy suy nghĩ miên man của Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô ngồi ở bên người nàng, hai tay đông lạnh đỏ bừng đặt ở trên lò than nướng nướng. Bạch Chỉ ngẩn ra, vội lấy tay muốn đẩy tay hắn qua một bên, "Không cần sưởi ấm trực tiếp, tay rất dễ bị nứt da."

Tay nàng vừa chạm vào tay hắn, liền bị Mộ Đồ Tô cầm. Bàn tay lạnh như vậy trực tiếp xuyên suốt toàn thân nàng, nàng run lên run rẩy. Rốt cục lúc nàng có thể lấy mắt nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô đang cười như không cười nhìn nàng, hào phóng thỏa đáng nói: "Như thế, cám ơn."

"…"

Nam nhân này!

Vợ chồng ngồi đối diện ân ái. Thanh Hà đang bảo A Phúc thử hài. A Phúc hạnh phúc đi giày mới Thanh Hà làm cho, đi qua đi lại, theo như A Phúc thuần khiết ngốc nghếch, hắn tuyệt đối là vô tâm ở trước mặt Mộ Đồ Tô lắc la lắc lư, còn hồn nhiên hỏi Mộ Đồ Tô: "Đẹp mắt không? Đẹp mắt không?"

Mộ Đồ Tô không trả lời, bỗng nhiên quay đầu nói với Bạch Chỉ: "Ta cũng muốn."

"…"

"Làm cho ta một đôi."

"…"

Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nhìn Bạch Chỉ, chờ nàng trả lời thuyết phục.

Bạch Chỉ khó xử kéo kéo khóe miệng, "Bảo Thanh Hà làm giúp ngươi một đôi."

"Đây là mệnh lệnh."

"…" Bạch Chỉ không còn lời nào chống đỡ, chỉ nói: "Được."

Thanh Hà thấy bộ dáng cam chịu của tiểu thư nhà mình, cười trộm, hảo tâm nhắc nhở Bạch Chỉ, "Tiểu thư, nhớ bảo tướng quân đưa giày cho người, đo kích cỡ một chút."

Bạch Chỉ xua tay, "Không cần, ta biết, dài một thước."

"…" Lời này vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc. Nhất là Mộ Đồ Tô, ánh mắt bị kiềm hãm, đôi mắt bỗng chốc sâu không thấy đáy.

"A, tiểu thư thật là hiểu biết số đo chân tướng quân a." Thanh Hà tìm tòi nghiên cứu nhìn Bạch Chỉ, bộ dáng muốn nói lại thôi. Bạch Chỉ đương nhiên lĩnh hội được ý tứ của Thanh Hà. Nam nhân chân lớn hay nhỏ, ngoại trừ người thân cận biết, người bình thường đều sẽ không chú ý. Càng đừng nói quan hệ Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô như vậy.

Nhưng nàng lại chắc chắn mà chuẩn xác nói ra kích cỡ chân Mộ Đồ Tô, có thể thấy được quan hệ không tầm thường.

Đó đều là sự tình kiếp trước. Bạch Chỉ vì lấy lòng Mộ Đồ Tô, bất cứ chuyện gì đều nguyện ý làm, làm giày chỉ là một phần thật nhỏ. Nàng vì hắn làm rất nhiều giày. Hắn đi thì đi, có điều không có tươi cười hạnh phúc như A Phúc, mỗi lần giày rách , chỉ nói cho nàng một câu, lại cho ta một đôi. Như thế, mà thôi.

Bạch Chỉ không dám nhìn Mộ Đồ Tô, dùng cái kìm gắp một ít than, đặt lên trên bếp, tùy ý giải thích vấn đề này, "Nga, nhìn là biết ."

"Ánh mắt Bạch cô nương thật là sắc bén." Mộ Đồ Tô không để ý từ ngữ nói lại nàng.

Bạch Chỉ đón nhận đôi mắt sắc bén như ưng của hắn, "Tướng quân quá khen."

Ánh mắt Mộ Đồ Tô không rời đi Bạch Chỉ, có lẽ hắn đang nhìn, hắn đang hi vọng, không phải bản thân suy nghĩ nhiều. Nhưng Bạch Chỉ lại nghiêm nghị nhìn hắn, đôi mắt trong suốt, tuyệt không giả dối. Có lẽ, hắn thật sự suy nghĩ nhiều, ý tứ của nàng rõ ràng như vậy…

Ánh mắt sáng quắc kia của Mộ Đồ Tô phai nhạt xuống, nhìn lửa cháy bên trong lò sưởi, trong mắt nóng lên, như bị gai đâm, thật không thoải mái.

***

Buổi tối Bạch Chỉ từ chỗ Thanh Hà chọn một ít vải cùng một ít bông làm giày, ôm bấy nhiêu nguyên liệu, định trở về phòng ngày mai làm. Nàng đi ngang qua phòng Mộ Đồ Tô, song cửa sổ mở to, có thể nhìn thấy hắn đang làm gì? Nàng chỉ tò mò nhìn thoáng qua, lại phát hiện hắn đang ngâm chân. Trên mặt lộ ra không phải thoải mái mà là ngũ quan tuấn mỹ nhăn lại cùng nhau, thoạt nhìn rất thống khổ. Bạch Chỉ đem ánh mắt chuyển xuống dưới, thấy chân hắn đỏ lên.

Nàng liền biết, chân hắn lạnh đến phát đau . Bạch Chỉ nhìn nhìn nguyên liệu trên tay vừa rồi lấy ở chỗ Thanh Hà, lại nhìn Mộ Đồ Tô, môi mân lại, đi trở về phòng.

Nàng không biết bản thân trúng tà gì, thắp đèn thức đêm làm giày, tựa như Bạch Chỉ kiếp trước yêu Mộ Đồ Tô, dùng vạn phần nhiệt tình không ngủ không nghỉ vì hắn làm một đôi giày vừa thích hợp lại thoải mái. Trên đời này chỉ sợ rốt cuộc không tìm ra được người giống như nàng, hiểu biết độ dài, dày, rộng chân hắn.

Gà bắt đầu gáy, Bạch Chỉ rốt cục cắn đứt chỉ, một đôi giày tinh tế lại hoàn mỹ đại công cáo thành. Bạch Chỉ rất vừa lòng kiệt tác của bản thân, cười thầm, đứng lên vươn thắt lưng, định trở về giường ngủ một giấc ngủ đẹp.

Đôi mắt lại tùy ý nhìn quanh, thấy Mộ Đồ Tô đứng ở cạnh bên song cửa sổ sáng quắc nhìn nàng.

Bạch Chỉ ngẩn ra, giống như làm chuyện đuối lý, chột dạ không thôi.

Mộ Đồ Tô cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Bạch Chỉ lại ngẩn ra, bản thân bị không nhìn ? Nàng chỉ cảm thấy Mộ Đồ Tô càng ngày càng lạnh, giống thời tiết bây giờ giống nhau, tiến vào mùa đông.

Sợ là tuyết sắp rơi đi…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Bạch Chỉ không buồn ngủ nữa, nằm ở trên giường chỉ chốc lát sau liền rời giường đi phòng bếp. Bình thường canh giờ này, Thanh Hà đang bắt đầu làm điểm tâm cho bọn họ trở về ăn, lại không nghĩ rằng hôm nay đứng ở phòng bếp là Mộ Đồ Tô. Hắn đem một đầu tóc dài tùy ý vấn ở sau đầu, tay áo xắn cao, cánh tay dài nhỏ lộ ở bên ngoài, cầm đôi đũa trong tay, đang đảo bát tô. Bạch Chỉ ngửi được mùi hương, là mùi nấm. Mộ Đồ Tô biết nấu ăn? Bạch Chỉ nỗ lực nhớ lại đủ loại trong kiếp trước, lại nhớ không nổi bộ dáng hắn xuống phòng bếp.

Bạch Chỉ đi lên phía trước, hỏi: "Tướng quân, hôm nay sao ngài lại tự mình xuống bếp ?"

"Không tự mình làm, chỉ có thể đói bụng."

"Hử?" Bạch Chỉ không hiểu.

"Thanh Hà rút gân , A Phúc đang chăm sóc."

Hóa ra là như thế. Bạch Chỉ vẫn không hiểu tiếp tục hỏi: "Tướng quân bảo ta đến nấu cơm là được, đồ ăn ta nấu vẫn có thể nuốt được ." Bạch Chỉ chỉ cảm thấy bản thân khiêm tốn quá đáng, rõ ràng tài nấu nướng của nàng cao hơn Thanh Hà. Kiếp trước, nàng vì lấy lòng Mộ Đồ Tô, chuyện gì cũng nguyện ý làm, xuống bếp nấu cơm, chỉ là một chuyện. Tục ngữ nói, muốn năm lấy trái tim của một người nam nhân, trước hết phải nắm được khẩu vị của hắn. Nàng rất dè dặt cẩn trọng chăm sóc khẩu vị của Mộ Đồ Tô, cho nên cùng đầu bếp trong tòa lâu đứng đầu kinh thành học nửa năm.

Mộ Đồ Tô dường như rất hèn mọn đề nghị của nàng, " Tối hôm qua nàng thắp đèn thức đêm thêu giày, ta sao nhẫn tâm đánh thức nàng đến nấu cơm?"

"…" Lời này sao nghe như cố ý châm chọc? Nàng liều mạng như vậy là vì ai? Bạch Chỉ bất mãn nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại không tiếp tục nói chuyện, chuyên tâm đảo nấm trong nồi. Xem bộ dạng hắn ngốc ngốc xào rau, Bạch Chỉ liền buồn cười, quay người lại, nở nụ cười, lại xoay người, đã thấy Mộ Đồ Tô buông đũa, lấy mắt trừng nàng.

Bạch Chỉ không nhìn hắn phát giận, đi lên phía trước, đứng tại vị trí của hắn, nhặt đũa lên, đem nấm Mộ Đồ Tô sào để vào bên trong mâm sứ trắng. Sắc màu không đủ đẹp, mùi tàm tạm, về phần hương vị… kinh nghiệm của Bạch Chỉ nói cho nàng, cần dũng khí .

Bạch Chỉ linh hoạt đem nguyên liệu còn thừa trong phòng bếp rửa sạch, thái sợi cắt miếng, mỏng như tờ giấy, độ dày đều đều, hai tay cùng sử dụng. Phối nguyên liệu nhanh chóng lão luyện, xào rau thoải mái, chỉ chốc lát sau, hai đĩa món ăn giản dị đã ở trong mâm, sắc hương vị trọn vẹn.

Mộ Đồ Tô đứng ở cạnh bên trợn mắt há hốc mồm, rất hoài nghi nhìn Bạch Chỉ, "Nàng ở nhà chịu ngược đãi mà lớn lên?"

Bạch Chỉ không để ý tới hắn, đem mâm bưng ở trước mặt hắn, cười tủm tỉm nhìn hắn, "Nếm thử…" Nói chưa xong, Bạch Chỉ tự trở nên sợ run. Xem đầu óc nàng, lại nhất thời rối loạn, quên mất hôm nay đã không như ngày xưa, nàng đã sống lại, không còn là một Bạch Chỉ luôn luôn biến đổi phương thức giành niềm vui của Mộ Đồ Tô.

Nàng rõ ràng đã thề, sẽ không tiếp tục yêu hắn, sẽ không tiếp tục trêu chọc lấy thứ tình yêu làm nàng thống khổ vạn phần lưu luyến si mê.

Bạch Chỉ bỗng chốc kiềm hãm nét mặt, môi run lẩy bẩy, muốn buông mâm. Nàng bỗng nhiên phục hồi, cũng làm cho tâm tình vừa dâng trào của Mộ Đồ Tô nhất thời băng xuống, mỉm cười treo ở bên miệng, lập tức mất đi tung tích.

"Tướng quân, đồ ăn đã làm xong , ta mang sang đi." Bạch Chỉ chuẩn bị bưng mâm lên, lại bị Mộ Đồ Tô lấy tay ngăn trở . Bạch Chỉ không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy trên mặt hắn lạnh như băng như sương. Mộ Đồ Tô cúi mắt, lông mi dài mà nồng đậm chiếu ở đáy mắt, nhìn không ra cảm xúc của hắn giờ phút này.

Bạch Chỉ không hiểu, "Tướng quân, không muốn ăn?"

"Muốn ăn. Muốn ăn…" Mộ Đồ Tô giương mắt nhìn nàng, "Nàng .. ."

"…" Bạch Chỉ giật mình, xấu hổ cười nói: "Tướng quân chớ đùa. Trời lạnh, đồ ăn dễ bị nguội, vẫn là thừa dịp nóng… Ô ô…" Bạch Chỉ còn chưa phát xong bực tức, Mộ Đồ Tô một phen ôm giữa lưng Bạch Chỉ, hung hăng hôn lên, Bạch Chỉ liều chết chống cự, lấy tay gõ thân thểto lớn cứng rắn như đá của Mộ Đồ Tô, ngược lại hắn càng ôm nàng nhanh hơn.

Hắn đang không ngừng ăn mòn thân thể của nàng, không ngừng ăn mòn lý trí của nàng. Làm bàn tay to vuốt ve đến bánh bao của nàng, Bạch Chỉ bắt đầu phát run, không khống chế được cắn môi Mộ Đồ Tô, một cỗ mùi máu tươi, che kín trong miệng, nhưng hắn vẫn như trước không buông miệng, hút môi nàng, muốn nuốt nàng.

Bọn họ chiến đấu kịch liệt, cũng kích tình. Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ áp đảo, tay đã không chịu khống chế vói vào bên trong quần áo nàng vuốt ve, hắn thở hổn hển, vùi đầu hôn cần cổ tuyết trắng của Bạch Chỉ. Hai tay Bạch Chỉ bị Mộ Đồ Tô chế trụ giơ lên đỉnh đầu, nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể giãy dụa, nhưng tại giờ phút này trên người Mộ Đồ Tô, giãy dụa chỉ là phí công.

Bạch Chỉ không nghĩ ra, nàng rốt cuộc làm cái gì, để cho Mộ Đồ Tô không khống chế được? Là nàng làm sai cái gì sao?

Bên ngoài phòng bếp gió lạnh ào ào, trong phòng bếp, củi lửa bùm bùm.

"Chết đói…" A Phúc đột nhiên vọt vào phòng bếp, nhìn thấy cảnh tượng Mộ Đồ Tô áp Bạch Chỉ. Cũng bởi vì người ngoài tham gia, Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chỉ bỗng nhiên cương cứng dừng lại. Mặt A Phúc đỏ lên, "Thực xin lỗi, ta quấy rầy các ngươi, các ngươi tiếp tục chế tạo đứa nhỏ, ta đi đây." Trước khi hắn đi, trong tay cầm lấy hai cái bánh bao nguội, chạy trối chết.

Mộ Đồ Tô lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt Bạch Chỉ đầy nước mắt, cùng với "dấu vết" do hắn chế tạo. Hắn dường như từ trong điên dại phục hồi lại tinh thần, nhấp mím môi, ánh sáng trong mắt phai nhạt, vì Bạch Chỉ sửa sang lại "quần áo không chỉnh" đã lộ ra cái yếm. Hắn đem Bạch Chỉ đang cứng ngắc ôm vào trong lòng, thập phần thống khổ khẽ nhắm hai mắt, "Chỉ Nhi, thực xin lỗi."

Hốc mắt Bạch Chỉ chứa đầy nước mắt lại phun trào mà ra, nàng hung hăng hé miệng, gắt gao cắn bả vai Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô không hừ một tiếng.

***

Bầu không khí lúc ăn cơm thật là quỷ dị.

Bàn ăn bốn người, trừ bỏ A Phúc ăn thật ngon, còn lại ba người đều có tâm sự.

Bạch Chỉ vô ý thức long long cổ áo, Thanh Hà vẫn nhìn thấy dấu hôn trên cổ nàng. Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm chỉ ăn cơm, không ăn đồ ăn. A Phúc nhìn thấy hắn như vậy, kỳ quái hỏi: "Đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Ta cảm thấy ăn ngon lắm a?"

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, không cần nói chuyện, sẽ nghẹn ." Thanh Hà dùng kiểu cách khuyên đứa nhỏ nói với A Phúc.

A Phúc giật mình, gật đầu. Bình thường Thanh Hà đều sẽ cười bảo hắn ăn nhiều, lần này bảo hắn không cần nói chuyện, có thể thấy được hôm nay không giống bình thường, hắn vẫn nên câm miệng thì tốt hơn.

Bạch Chỉ buông bát đũa, hướng ba người đang ngồi cười cười, "Ta ăn no. Các ngươi chậm rãi ăn." Bạch Chỉ thuận tiện đưa đôi giày đã làm tốt cho Mộ Đồ Tô, "Tướng quân, đã làm xong ."

Không đợi Mộ Đồ Tô lên tiếng, Bạch Chỉ liền đi ra ngoài. Thanh Hà biết phát sinh chuyện gì, nhưng thân phận nàng hèn mọn, không nên đến hỏi, chỉ có thể chịu đựng, coi như không biết. Mộ Đồ Tô cầm lấy đôi giày Bạch Chỉ đặt lên bàn, sững sờ ở chỗ kia xuất thần.

Bạch Chỉ chui trong ổ chăn, lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được. Môi sưng đỏ còn chưa tiêu, dấu hôn loang lổ trên cổ, còn có răng nanh bị đau, không ngừng nhắc nhở nàng, mới vừa rồi nàng cùng Mộ Đồ Tô làm cái gì.

Một nơi khác Mộ Đồ Tô trở lại phòng, đang thử giày mới. Vừa vặn, lớn nhỏ vừa phải, dường như vì hắn đo đạc làm theo yêu cầu. Đây thật là nhìn mà biết sao? Hắn không phải đồ ngốc. Nàng thức đêm vì hắn thêu giày, bởi vì mệnh lệnh sao? Hắn vẫn chưa yêu cầu kỳ hạn. Nàng nâng thức ăn tự tay làm, khẩn thiết chờ đợi cho hắn nhấm nháp, cái loại ánh mắt này, là đối đãi bằng hữu sao? Hắn không dám hỏi lại, nàng sẽ luôn tìm các loại lý do làm bị thương hắn.

Nàng luôn có thể nhiễu loạn tâm tình hắn, hắn tức giận thật muốn xé rách mặt nàng, xem nàng có ngụy trang hay không. Cũng hoặc là… Nàng đối đãi nam tử khác cũng như thế. Nghĩ đến Bùi Cửu, ánh mắt Mộ Đồ Tô bỗng nhiên trầm xuống.

Đêm đó, cả thiên hạ nổi lên trận tuyết đầu tiên Khang Thuận năm thứ chín. Bạch Chỉ đứng ở trước cửa, nhìn lên bầu trời, trong lòng một trận khổ sở. Nhanh như vậy, Khang Thuận năm thứ mười sắp tới . Kiếp trước, tháng ba Khang Thuận năm thứ mười, nàng gả cho Mộ Đồ Tô.

Bây giờ kiếp này, có phải cũng sẽ vào Khang Thuận năm thứu mười xuất giá, lương nhân của nàng lại là người nào?

Vào lúc này, nàng thấy Mộ Đồ Tô ở sườn tây cũng đi tới cạnh bên song cửa sổ, xem trận đại tuyết đầu năm. Trắng như tuyết bao trùm cả thiên không,

một mảnh tái nhợt. Trận tuyết đầu to lớn như thế, nói vậy mùa đông năm nay so với năm rồi, sẽ rét lạnh hơn một chút.

"A…" Thanh Hà thét chói tai đánh vỡ một mảnh tái nhợt tĩnh mịch. Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô không hẹn mà cùng nhằm phía phòng Thanh Hà. Thanh Hà lúc này đang ngồi dưới đất, dưới chân nàng có nước chảy ra, nàng thống khổ cầm lấy tóc A Phúc, kêu đau.

Bạch Chỉ tiến lên, "Thanh Hà, ngươi muốn sinh ?"

"Hình như thế."

"Sao lại sinh non ?" Sinh non hơn ba tháng.

Thanh Hà thống khổ lắc đầu, cái trán che kín mồ hôi, cầm lấy đầu A Phúc lay động, kêu đau. Bạch Chỉ trấn an nàng, làm cho nàng buông ra A Phúc, lại mệnh A Phúc đi tìm bà đỡ trong thôn. A Phúc vội gật đầu không ngừng, liền xông ra ngoài. Mộ Đồ Tô đứng ở cửa hỏi Bạch Chỉ, "Ta có thể làm gì?"

"Phiền toái tướng quân đi nấu nước."

Mộ Đồ Tô gật đầu, làm theo . Bạch Chỉ đem Thanh Hà đỡ lên giường, mệnh Thanh Hà nằm thẳng, điều chỉnh hô hấp. Thanh Hà nghe theo, đồng thời, còn chịu đựng trêu đùa, "Tiểu thư, người có tiềm chất làm bà đỡ."

Bạch Chỉ tăng thêm ngữ khí, "Hô hấp, bật hoi."

Thanh Hà ngoan ngoãn làm một "phụ nữ có thai đủ tư cách sắp sinh sản " .

Bà đỡ đến, nhiệm vụ của Bạch Chỉ hoàn thành, chuyện tiếp theo giao cho bà đỡ, bản thân lui đến ngoài cửa chờ đợi. Hàng xóm trong thôn đều đến , có người an ủi A Phúc, có người đi vào hỗ trợ. Cả một buổi tối, vội đến vội đi, một mảnh cảnh tuyết ngược lại trở nên nóng vọt.

Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chỉ là khách nhân, bị thôn dân cường ngạnh an bày ngồi vào trong phòng. Hai người ngồi ở trong phòng xem cảnh tượng bận việc bên ngoài, tựa như đang xem diễn.

Mộ Đồ Tô nói: "Thì ra cảnh tượng sinh đứa nhỏ là như thế này."

Bạch Chỉ gật đầu, "Đúng vậy, lúc trước cũng cùng Thu Thiền gặp qua một lần. Cũng loạn như vậy đi."

"Nga? Như thế nào?"

Bạch Chỉ nhớ lại, "Ước chừng là tết âm lịch năm trước, buổi tối có hội đèn lồng, gặp một phụ nữ có thai, rất không khéo, nàng muốn sinh ngay tại chỗ, bị Thu Thiền kéo tới phía sau, giúp nàng đỡ đẻ, là một tiểu gia hỏa mập mạp."

Mộ Đồ Tô giật mình.

Bạch Chỉ che miệng nở nụ cười, "Lúc tuổi còn nhỏ ta cho rằng tiểu hài tử là lấy ra từ rốn, lúc ấy ta mới mở mang tầm mắt."

"Tiểu hài tử từ chỗ nào ra?" Mộ Đồ Tô cũng tò mò hỏi.

Bạch Chỉ đang muốn trả lời, nói đến bên miệng, nhìn bộ dáng Mộ Đồ Tô không ngại học hỏi kẻ dưới, bỗng dưng nuốt trở về, đỏ mặt không đáp. Mộ Đồ Tô nhìn bộ dáng Bạch Chỉ như vậy, liền tự nhiên lĩnh hội, hắn cười nói: "Từ chỗ nào vào, liền từ chỗ nào ra? Diệu."

Bạch Chỉ cứng họng nhìn Mộ Đồ Tô không biết liêm sỉ tươi cười.

Diệu cái rắm!

Tiếng khóc của tiểu hài tử cắt qua phía chân trời, Bạch Chỉ gấp gáp xông ra ngoài, Mộ Đồ Tô theo đuôi sau đó, hai người đi vào trong phòng nhỏ khắp phòng là người, thấy đầu Thanh Hà tóc ẩm ướt, mỏi mệt không chịu nổi cười cười với thôn dân. A Phúc ôm đứa trẻ bên trong tã lót, ngốc ngốc cười, ngẫu nhiên đùa đứa trẻ một chút. Thanh Hà vẫy tay, A Phúc liền ôm đứa trẻ đi qua, hai vợ chồng nhìn nhau cười cười, lại nhìn đứa nhỏ của bọn hắn, trên mặt đồng thời tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Chỉ Nhi." Mộ Đồ Tô bỗng nhiên gọi.

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt của hắn như trước lưu lại ở một nhà ba người đang hạnh phúc, mắt phượng xinh đẹp sáng quắc nóng lên, thần kỳ lóe sáng. Hắn bỗng nhiên quay đầu cùng nàng đối diện, tươi cười ấm áp, "Đứa nhỏ, thật đáng yêu."

Hắn thích đứa nhỏ? Bây giờ Bạch Chỉ mới biết được. Liễu thị từng nói, một người nam nhân thích trẻ con, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kì thực sẽ là một nam nhân ấm áp. Chẳng lẽ Mộ Đồ Tô chính là loại ngoài ý muốn sao? Hay là… kì thực nàng một chút cũng không hiểu hắn?

A Phúc đem đứa nhỏ ôm qua, để cho bọn họ ôm một cái, Mộ Đồ Tô hơi do dự đưa tay, dè dặt cẩn trọng ôm vào trong ngực, mặt mày giãn ra, trong mắt mỉm cười, môi mỏng hơi hơi cong lên hình cung, si ngốc nhìn đứa trẻ trong lòng.

Hắn có lẽ sẽ là một người ấm áp, có lẽ nàng chưa từng chân chính hiểu hắn…

Bạch Chỉ nhìn hắn như vậy, thế nhưng ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Thanh Hà vui mừng có con, cao hứng nhất là A Phúc , bế một buổi tối, không rời không bỏ, làm cho Thanh Hà rất tích tụ. Đây chính là có con đã quên nương tử? Bạch Chỉ chịu không được, ngại cả thôn đều đến đứng ở nhà A Phúc, tự mình lại ngượng ngùng đi ngủ, đành phải lấy tay chống má, ngồi ở trong phòng gật gù.

Bạch Chỉ đầu gật gật, ngẫu nhiên bị tự tỉnh, lại bẹp miệng ngủ, như thế lặp lại vài lần, thấy cổ đau, mới mông mông lung lông mở mắt ra. Không nhìn còn tốt, vừa thấy dọa nhảy dựng, chỉ thấy Mộ Đồ Tô vẻ mặt ý cười nhìn nàng. Bạch Chỉ bị hắn chuyên chú nhìn như thế, hơi mất tự nhiên hỏi: "Tướng quân, ngươi nhìn cái gì?"

"Mệt sao?"

Bạch Chỉ ngoài cười nhưng trong không cười, "Không phiền."

"Cảm thấy buồn ngủ, đến chỗ ta ngủ đi." Mộ Đồ Tô vỗ vỗ đùi hắn, nhưng lại e lệ nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ không muốn quan tâm hắn, xoay cổ, giảm bớt đau nhức một chút, lại tư thế tiếp tục ngủ.

Mộ Đồ Tô trực tiếp đứng lên, đem nàng ôm lấy. Bạch Chỉ kinh hô một tiếng, "Ngươi làm chi?"

"Nàng mệt nhọc đi? Chúng ta đi ngủ."

"Thả ta xuống dưới. Ta kêu!" Trước mắt bao người, lại làm càn như vậy? Bạch Chỉ nhìn về phía thôn dân đứng bên cạnh, lại phát hiện bọn họ đang hướng nàng ái muội cười. Bạch Chỉ ngẩn ra, lúc này mới phản ứng, lúc đó đến thôn, thân phận nàng cùng Mộ Đồ Tô là tiểu tình lữ bỏ trốn.

Bạch Chỉ khẽ cắn môi, hung hăng trừng Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ ôm ra ngoài, định đi phòng hắn? Bạch Chỉ bất mãn nói: "Tướng quân, nên đi phòng ta."

"Đã quên nói cho nàng, trước khi nàng ngủ, tiểu hài tử Trần gia nhà ở phía đông buồn ngủ không chịu được, chạy tới giường nàng chợp mắt một chút rồi."

"…" Thôn dân quá mức nhiệt tình, chẳng phải sinh một đứa trẻ sao? Đứa nhỏ cũng sinh ra rồi không phải sao? Còn tụ tập ở trong này làm chi? Chẳng phải thêm phiền sao? Bạch Chỉ cầm lấy cổ áo Mộ Đồ Tô, "Ta không mệt nhọc."

"Đừng giả vờ ."

"…"

Không để ý Bạch Chỉ "mắt cá chết" , dưới con mắt nhìn trừng trừng của dân chúng, Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ đưa vào phòng hắn. Bạch Chỉ dường như nghe được một vị tiểu kiều thê nói với tướng công nhà nàng: "Vị công tử diện mạo rất tuấn kia mang người xinh đẹp như thiên tiên trong lòng vào phòng làm chi?"

Tướng công thật là chắc chắn nói: "Khẳng định cũng muốn một đứa trẻ."

Không đến nửa khắc, Mộ Đồ Tô đi ra từ buồng trong, còn thuận tiện sửa sang lại quần áo hỗn độn. Vị tiểu kiều thê nhìn thấy , ngẩn ra, nở nụ cười, ngượng ngùng tựa vào tướng công nhà mình, "Hắn cùng tướng công lúc tân hôn giống nhau tốc chiến tốc thắng . . . www. ."

Mặt tướng công một trận xanh một trận đen, cuối cùng đỏ thẫm, "Đời người khó tránh khỏi lần đầu tiên như vậy."

Mộ Đồ Tô sửa sang lại vạt áo bị Bạch Chỉ túm nhăn, đi phòng Bạch Chỉ, phòng nàng làm sao có người ở ngủ? Không có một bóng người. Hắn ngáp một cái, cởi áo lên giường, rất nhanh, đi vào mộng đẹp…

Ngược lại với Mộ Đồ Tô cấp tốc đi vào giấc ngủ, Bạch Chỉ rối rắm rất nhiều.

Nàng ôm chăn, mở to mắt, hoi thở tràn ngập hương vị của Mộ Đồ Tô. Gối đầu, trải giường, chăn bông, đều có hương vị thuộc về hắn. Đó là mùi thơm

của cơ thể mà nàng quen thuộc nhất lại xa lạ nhất.

Kiếp trước, nàng là tiểu thiếp của hắn, lại chưa từng vào lúc hắn thanh tỉnh cùng giường chung gối. Nàng chỉ dám vào thời điểm hắn uống say, vì hắn sửa sang lại khi hắn nôn, giúp hắn thay quần áo, nhìn hắn bình thản nằm ngủ trên giường, nàng mới dám mạo hiểm, không quang minh lỗi lạc, rón ra rón rén nằm ở bên cạnh hắn, lắng nghe hắn hô hấp, cảm thụ tim hắn đập, ngửi mùi của người nam nhân nàng thích nhất.

Tuy rằng sáng sớm bị Mộ Đồ Tô đá xuống giường vài lần, nhưng sau này nàng thông minh, mỗi lần đều dậy sớm hơn so với hắn, không lại bị đá xuống giường.

Nàng thích mùi của hắn. Bạch Chỉ nhẹ ngửi vài cái, tay cầm lấy chăn lại trở nên run run, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống. Nàng đã từng khóc. Kiếp trước, vì yêu hắn, nàng hao hết tâm tư, không biết hổ thẹn, thầm nghĩ con mắt hắn liếc nhìn nàng một cái. Bây giờ, hắn nói hắn yêu nàng, nhưng nàng hiểu rõ, nàng không phải người trong mệnh của hắn, Nam Chiếu công chúa vừa xuất hiện, nàng sẽ bị ném sang một bên, cái loại đau đớn này nàng không muốn trải qua một lần nữa, nàng biết rõ, cho dù sống lại, nàng vẫn như trước không đủ kiên cường.

***

Mộ Đồ Tô rốt cục muốn ra thôn, trở về quân đội . Bạch Chỉ không biết vì sao hắn đột nhiên hiểu rõ. Chỉ biết, hắn nhìn đứa nhỏ trong mắt cho tới bây giờ đều là ôn nhu , ban đêm, xem trời đổ tuyết, sẽ luôn ngẩn người, nội tâm hắn có suy nghĩ gì, nàng không biết. Nhớ lúc nàng gọi hắn ăn bữa ăn khuya, hắn luôn hỏi Bạch Chỉ, "Tuyết ở Tô thành, nàng còn nhớ rõ sao?"

Nàng trả lời: "Lúc Tô thành đổ tuyết, ta cũng không ra."

"Phải không? Sợ là nàng không nhớ rõ thôi."

Bạch Chỉ không hiểu ý tứ hắn trong lời nói này. Mộ Đồ Tô không đáp, nhìn bánh bao nóng hầm hập nàng đưa đến trên bàn, mỉm cười, "Lúc trời đổ tuyết, ăn bánh bao, là sở thích của ta."

"Ta biết." Bạch Chỉ thật tùy ý đáp.

Mộ Đồ Tô giật mình, lăng lăng nhìn nàng. Bạch Chỉ tự biết bản thân nói lỡ , nàng ngượng ngùng cười, che lấp cho bản thân, "Lúc trước Thanh Hà làm các loại bữa ăn khuya, chỉ có bánh bao, ngươi ăn cái là hết. Này thật dễ dàng quan sát."

Đôi mắt Mộ Đồ Tô phai nhạt rất nhiều, bật cười, "Là ta suy nghĩ nhiều."

"Tướng quân không nên suy nghĩ nhiều." Bạch Chỉ đáp lại hắn, "Tướng quân, ngài chậm rãi dùng, ta cáo từ ."

Một lần ăn bánh bao vào bữa ăn khuya, Mộ Đồ Tô nói với Bạch Chỉ: "Đêm nay nàng dọn dẹp một chút, ngày mai chúng ta đi ra ngoài."

Nhưng trời không tốt, sáng sớm nổi lên bàng bạc đại tuyết. Thanh Hà đề nghị chờ tuyết ngừng lại rồi đi. Bạch Chỉ đợi lâu như vậy cũng không vội một ngày này, nhưng nàng không ngờ, chờ không kịp là Mộ Đồ Tô, hắn cố ý muốn đội tuyết rời đi. Hắn đột nhiên làm cho Bạch Chỉ có chút không hiểu, nhưng hắn lớn nhất, không thể không theo.

A Phúc đi phía trước dẫn đường cho bọn hắn, hắn quen thuộc "Vô Hồi Lâm" thật giống như bồ câu đưa thư đối với mục đích, tập trung vào mục đích , cho dù gió tuyết đan xen, hắn cũng có thể chuẩn xác không lầm. Mấy ngày liền tuyết rơi chồng chất. Mỗi lần Bạch Chỉ đi một bước, đều thập phần gian khổ. Nếu như thân mình giống kiếp trước, đi hai bước đã gục không dậy nổi. Bây giờ, nàng không thể nói thân cường thể tráng, nhưng không đến mức động bất động liền gục.

Có điều tuyết càng lúc càng lớn, cho dù xương cốt nàng cường tráng , nhưng cuối cùng cũng là nữ nhân, thể lực theo không kịp, nàng bất hạnh vấp ngã, cả người chui vào trong tuyết. Cả người nàng bị khiêng lên, Mộ Đồ Tô giúp nàng thanh lý tuyết trên người, nắm hai bàn tay đông lạnh của nàng, vuốt vuốt mái tóc nàng hơi hỗn độn, "Lạnh sao?"

Bạch Chỉ gật đầu. Thật sự là nam nhân nhiệt huyết a, thời tiết như vậy, tay vẫn ấm áp dễ chịu , đi lâu như vậy, ngay cả hơi thở cũng không ngắt một chút.

"Ta cõng nàng."

Bạch Chỉ ngẩn ra, "Không cần."

"Nói nhiều, đi lên." Mộ Đồ Tô chìa lưng về phía nàng. Mặc dù hắn mặc nhung trang, nhưng nàng cảm thấy tấm lưng kia nhất định sẽ ấm . Nàng nuốt nuốt nước miếng, hít sâu, vẫn là trèo lên. Nàng quả thật đi không nổi, chân đông lạnh đã không phải của nàng , sắp rụng xuống.

"Nàng đúng là nữ nhân ngu xuẩn, tại sao không làm cho bản thân một đôi giày?" Mộ Đồ Tô vừa cõng nàng, lại oán trách trách cứ nàng.

Hắn chú ý tới ? Bạch Chỉ không trả lời, nàng cho tới bây giờ sẽ không chăm sóc người khác, bản thân cũng không ngoại lệ. Trước kia nàng rất muốn lấy lòng Mộ Đồ Tô , ánh mắt luôn tùy tùng trên người hắn, hắn hơi gió thổi cỏ lay, nàng sẽ cảnh giác toàn thân. Bạch Chỉ gắt gao đem tay vòng ở trên cổ Mộ Đồ Tô, vô ý thức đem gương mặt lạnh lẽo của bản thân tựa vào cần cổ ấm áp của hắn. Mộ Đồ Tô chưa hừ một tiếng, tùy ý nàng dựa vào.

Đi hồi lâu, A Phúc nói lộ trình còn hai canh giờ, đề nghị nghỉ ngơi lại tiếp tục đi. A Phúc dẫn bọn hắn đi đến nhà gỗ nhỏ trong thôn, bên trong có chăn bông, bát tô, còn có củi lửa. Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ bao vây trong chăn bông, mang theo bát tô ra ngoài, nhồi một bát tuyết, đốt lửa đun tuyết.

"Cởi giày ra."

Bạch Chỉ biết ý tứ của hắn, vội vàng lắc đầu, "Không được, chân bị đông lạnh không thể ngâm nước ấm , sẽ nứt da ."

A Phúc ở bên cạnh gật đầu, "Ra vẻ nương tử cũng từng nói, cho nên mỗi lần săn thú trở về, nương tử đều để ta ngồi bên cạnh lò sưởi một lát, chờ ấm áp lại ngâm chân."

Mộ Đồ Tô trầm tư một chút, lặp lại câu nói vừa rồi, "Cởi giày ra."

"…" trong lòng Bạch Chỉ không ngừng mắng nam nhân này không biết thương hương tiếc ngọc, còn muốn khư khư cố chấp, làm cho nàng nứt da? Cấp trên ra mệnh lệnh, nàng đành phải nghe theo, tâm không cam tình không nguyện thoát giày.

Mộ Đồ Tô đang cởi áo…

Bạch Chỉ không hiểu, hắn quá nóng ?

Mộ Đồ Tô không nói hai lời, trực tiếp đem chân nàng túm qua, trực tiếp vói vào trên bụng hắn.

Bạch Chỉ đột nhiên trợn to mắt, nhìn Mộ Đồ Tô mày cũng không nhăn một chút. Hắn thế nhưng đem chân lạnh như băng của nàng vói vào trên bụng, ấm áp từ lòng bàn chân vọt tới, không chỉ ấm đôi chân nàng, còn nóng ánh mắt nàng. Hắn chăm sóc người, thật khờ.

"Nhìn cái gì vậy? Không có lò sưởi cho nàng sưởi, chấp nhận một chút." Mộ Đồ Tô đưa tay che đôi chân đông lạnh của nàng, ấm áp nhanh hơn.

Đôi tay ấm áp của hắn cũng sắp lạnh như chân nàng. Bạch Chỉ nhìn hắn cởi áo khoác, quần áo lại mở ra, cho dù nam nhân có nhiệt huyết thì nhiệt độ cơ thể cũng sắp tiêu xài hết, rất không chú ý giữ ấm. Bạch Chỉ nắm áo khoác lên, phủ thêm cho hắn. Mộ Đồ Tô ngẩng đầu nhìn, Bạch Chỉ hoi kỳ quái quay đầu: "Nhìn cái gì vậy? Ngươi không có nhiệt độ cơ thể , chân ta không ấm nổi ."

Hai người không tiếp tục nói chuyện. Cho đến khi chân hơi ấm, nước cũng sôi. Mộ Đồ Tô mới buông tay ra, mang chậu gỗ ra xúc tuyết, lại đem nước ấm trong nồi đổ vào, thử thấy nước ấm, đưa đến dưới chân Bạch Chỉ. A Phúc ngồi ở bên cạnh, nói với Bạch Chỉ: "Ta cũng muốn rửa chân cho ấm áp, đáng tiếc củi lửa chỉ đủ đun một chậu nước."

Bạch Chỉ lúc này mới hiểu rõ, vì sao hắn không chọn dùng nước ấm vì nàng ấm chân, mà dùng nhiệt độ cơ thể hắn. Củi lửa căn bản không đủ duy trì như vậy.

Nháy mắt một cái, Mộ Đồ Tô đã đem nước ấm đưa đến dưới chân nàng.

"Nàng rửa đi. Cho chân ấm áp."

"Ưm. Cám ơn tướng quân."

"Muốn cảm tạ ta, lấy thân báo đáp đi."

"…"

About these ads « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Khi đoàn người Bạch Chỉ ra Vô Hồi Lâm, đã gần hoàng hôn. A Phúc không thể đi ra, ba người ở cửa Vô Hồi Lâm cáo biệt. Kỳ thực Bạch Chỉ không

muốn cùng Mộ Đồ Tô trở về quân doanh, nàng muốn trở về Tô thành, cùng Liễu thị trải qua những ngày trên núi, cướp một nam tử lên núi thành thân sinh con, vô cùng đơn giản, tựa như Thanh Hà. Mượn cơ hội này, làm cho Bạch Uyên cho rằng nàng đã chết, xong hết mọi chuyện.

Nhưng nàng không thể làm như vậy, Bùi Cửu còn chưa rõ tung tích, còn có Bạch Thuật – đứa con Liễu thị yêu nhất. Nàng còn có những ràng buộc chưa xong, cho nên không thể giả chết chạy trốn.

Dọc theo đường đi, Bạch Chỉ đều bị Mộ Đồ Tô nắm tay đi ra . Nàng cảm thấy rất kỳ quái, lại cảm thấy có tình có lý, quả thật nàng cần người dắt mới có thể an toàn hành tẩu thoát ra. Ra khỏi Vô Hồi Lâm, Bạch Chỉ liền muốn qua cầu rút ván, tránh khỏi tay Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô sao có thể cho phép con bạch nhãn lang này làm như vậy? Gắt gao nắm chặt, nhất quyết không buông tay, cho dù làm đau nàng, cũng không thả. Bạch Chỉ giận, "Tướng quân, tự trọng."

Mộ Đồ Tô dắt môi cười, "Bản tướng quân thật đúng không biết tự trọng là cái gì."

Một khi người ta trở nên không biết xấu hổ, là thật không có cách nào làm gì hắn . Bạch Chỉ thấy Mộ Đồ Tô như vậy, cũng không lại tiếp tục từ chối. Tùy ý hắn cầm, cho đến trước cửa quân doanh. Tiểu binh trông coi thấy có người tới, đôi mắt sáng ngời, hướng bên trong kêu, "Mộ tướng quân đã trở lại, Mộ tướng quân đã trở lại." Bản thân tự mình tiến lên nghênh đón Mộ Đồ Tô.

Lúc hắn nhìn thấy, Mộ Đồ Tô nắm chặt tay nữ nhân của Bùi Cửu công tử, đôi mắt tiểu binh trừng to như chuông đồng. Đây là có chuyện gì a?

Mộ Đồ Tô không để ý tới khác thường của tiểu binh, trực tiếp hỏi hắn, "Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong hiện tại như thế nào?"

Đôi mắt tiểu binh phai nhạt xuống, "Lúc Bùi Tiên Phong được đưa trở về, hai chân đã tàn phế, quân y không thể trị khỏi. Bùi lão tướng quân cũng không quá tốt, cả người thối rữa, ngứa ngáy vô cùng, như vạn con côn trùng cắn xương. Quân y nói bên trong có hoa độc của Nam Chiếu."

Mộ Đồ Tô hung hăng nói: "Độc nhất là lòng dạ đàn bà, Nam Chiếu đại công chúa, quả nhiên không đơn giản."

Kết quả như vậy, đối với người đã biết trước như Bạch Chỉ mà nói, cũng là ngoài ý muốn. Năm đó, hai chân Bùi Thất tàn tật , nhưng Bùi lão tướng quân là lông tóc không tổn hao gì trở về, tại sao lại trúng độc? Chẳng lẽ đã cải biến cái gì? Do nàng cứu Mộ Đồ Tô? Hay do… Bùi Cửu gia nhập?

Bạch Chỉ kích động hỏi: "Vậy Bùi Cửu công tử đâu?"

Đôi mắt tiểu binh trông coi ảm đạm, "Không hề có tin tức. Lỗ thiếu tướng dẫn dắt một đám tinh binh, không ai sống sót."

Một vị quan quân nghênh đón Mộ Đồ Tô vội vàng đến đây, nhìn thấy Mộ Đồ Tô, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Mộ Đồ Tô, "Mạt tướng ngu dốt, không thể kịp thời cứu ra Mộ tướng quân, tội đáng chết vạn lần."

"Xin đứng lên, đã không quan hệ, hết thảy chờ chỉ huy nói."

"Tướng quân, đây là thư Huệ phi nương nương đưa cho người. Huệ phi nương nương nói, nếu như hai tháng còn chưa tìm được tướng quân, trực triếp đốt phong thư này đi." Mộ Đồ Tô tiếp nhận lá thư, cẩn thận nhìn xem, sắc mặt càng thêm trầm, ánh mắt dễ nhìn ám xuống, hắn xem xong thư liền quăng vào hỏa đài, đốt thành tro tàn. Hắn không nói hai lời, đi thẳng tới chỉ huy doanh, những quan quân khác theo đuôi sau đó.

Bạch Chỉ vốn định theo vào, nhưng nàng không phải "Quan quân", không được tham nghị. Nàng chỉ có thể ở bên ngoài chờ tin tức. Nàng làm sao có thể chờ được? Nàng đành phải tiếp tục đến hỏi tiểu binh trông coi.

Tiểu binh quả thật nói nhiều, biết cái gì đều nói cho Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô mất tích nửa canh giờ, Bùi lão tướng quân mang Bùi Thất hai chân tàn phế trở lại. Bùi Thất luôn luôn trong trạng thái hôn mê, Bùi lão tướng quân một câu cũng không chịu nói. Cho đến khi quân y nói chân Bùi Thất không thể chữa, Bùi lão tướng quân mới nói một câu nói, đưa Bùi Thất trở về kinh. Tiễn bước Bùi Thất sau hai ngày, cả người Bùi lão tướng quân bắt đầu thối rữa, mỗi ngày ở trên giường lăn lộn, thống khổ không chịu nổi. Về phương diện khác, bởi vì Mộ Đồ Tô dương đông kích tây, thả lỏng cảnh giới của quân Nam Chiếu, đánh lén thành công, quân Nam Chiếu tổn thất thảm trọng, lui binh mấy km, chiến sự hơi có khởi sắc, quân ta có thể thở dốc một hơi. . Nhưng về phương diện khác, tình huống thân thể Bùi lão tướng quân càng đi xuống, những thiếu tướng khác không đành lòng, chưa có sự đồng ý của Bùi lão tướng quân, cố ý đem Bùi lão tướng quân trở về kinh thành .

Lấy tính tình của Bùi lão tướng quân, đây là chuyện vô cùng nhục nhã. Ngực Bạch Chỉ xẹt qua một tầng bóng ma, nàng đã không thể biết trước kết quả này.

Hôm nay Mộ Đồ Tô cố ý phải rời khỏi Vô Hồi Lâm, trở về quân doanh, rốt cuộc vì sao? Bạch Chỉ hỏi hôm nay là ngày bao nhiêu. Kết quả chẳng phải một ngày đặc thù nào. Như vậy nhất định là ngày đặc thù của hắn đi.

Bạch Chỉ ở quân doanh chỉ huy đợi lâu ngày, rốt cục đợi được bọn họ kết thúc thương thảo, nhân số quan quân thiếu rất nhiều, chỉ có ít ỏi vài người bước ra. Cuối cùng bước ra là Moj Đồ Tô với khuôn mặt thâm trầm. Bạch Chỉ biết rõ, nàng không nên quấy rầy hắn vào lúc này, nhưng nàng đã không phải người đứng xem, nàng không thể không xúc động của bản thân.

Bạch Chỉ lấy thân ngăn trở đường đi của Mộ Đồ Tô, hỏi: "Chuyện của Bùi Cửu, ngươi định làm gì?"

Mộ Đồ Tô vô cùng đơn giản đáp lại một câu, "Thuận theo tự nhiên."

“Ngươi mặc kệ hắn sống chết sao?”

“Quản như thế nào? Nói không chừng người đã chết, thi thể bị sói hoang tha đi rồi.”

“Phách.” Bạch Chỉ nhịn không được phiến Mộ Đồ Tô một bạt tai. Lực đạo của nàng hơi lớn, mặt Mộ Đồ Tô nghiêng qua một bên, dấu ấn năm ngón tay đỏ tươi ở trên mặt hắn, nhìn thấy ghê người. Bạch Chỉ cảm giác sâu sắc được bản thân hơi quá đáng, nhưng tát rồi không thể thu lại .

Mộ Đồ Tô mắt lạnh nhìn Bạch Chỉ, hừ lạnh một tiếng, lướt qua Bạch Chỉ rời đi.

Bạch Chỉ cảm thấy bàn tay của mình rất đau, đau đến mức nàng phát run.

***

Bạch Chỉ luôn chờ kết quả. Nhưng nàng đợi được cũng là Mộ Đồ Tô dũng mãnh thiện chiến như thế nào, lấy ba vạn nhân mã bắt tám vạn đại quân Nam Chiếu, đương trường chặt bỏ đầu Nam Chiếu đại tướng quân. Ngự lâm quân đại thắng.

Bạch Chỉ nhìn các chiến sĩ khải hoàn mà về, lui thành một đoàn. Trận này chiến, giằng co sắp gần một xuân thu.

Ngày đó ánh mặt trời vô cùng chói lọi, tuyết tan, trời lại cực lạnh, lạnh đến tận trong tim Bạch Chỉ. Ngày thứ hai thu được thư đầu hàng của Nam Chiếu, Mộ Đồ Tô tuyên bố, ngày mai khải hoàn trở về kinh. Ban đêm hôm đó, Bạch Chỉ bái phỏng doanh trướng Mộ Đồ Tô.

Lại bị báo cho biết, Mộ Đồ Tô không tiếp khách.

Hắn đang giận nàng? Hay thật sự không định đi tìm Bùi Cửu, hoàn toàn không quan tâm hắn sống hay chết? Cho dù là lý do nào, hắn cũng không phái người đi tìm Bùi Cửu, chỉ quan tâm thắng lợi chiến tranh! Bạch Chỉ bỗng nhiên cảm thấy, lúc trước một bạt tai kia, rất nhẹ.

Nàng thật muốn vọt vào, lại tát hắn vài cái bạt tai. Nhưng đêm nay là cơ hội cuối cùng, nếu như không nắm chắc, ngày mai bọn họ khải hoàn trở về kinh, rốt cuộc sẽ không còn cơ hội . Bạch Chỉ quỳ gối trước doanh trướng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô không ra, nàng tuyệt không đứng lên.

Đêm đó, trời lại nổi lên đại tuyết, cả người Bạch Chỉ cứng ngắc quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, tuyết từng tấc từng tấc chồng chất càng dày, mặt nàng đã đông lạnh đỏ bừng, thân mình đã cứng ngắc. Mộ Đồ Tô cũng không bước ra gặp nàng.

Ở trong rừng cùng khi ra khỏi rừng, như hai người hoàn toàn khác nhau.

Bạch Chỉ không biết bản thân khi nào thì hôn mê bất tỉnh. Chờ lúc nàng tỉnh lại, đã ở trên xe ngựa xóc nảy. Trên xe ngựa không có một bóng người, chỉ có mình nàng, mà thân mình nàng, bị trói gô . Bạch Chỉ lấy đầu ló ra xe ngựa, hung hăng quăng mình xuống. Bạch Chỉ nhe răng trợn mắt, đau đớn không thôi.

Xe ngựa đang áp tải Bạch Chỉ im bặt ngừng lại, người đang cưỡi ngựa phía trước vội vàng xuống ngựa, chạy vội tới chỗ Bạch Chỉ, căm tức nàng. Bạch Chỉ cũng căm tức hắn, “Tướng quân, ngươi đây là làm chi?”

Mộ Đồ Tô trực tiếp đem Bạch Chỉ khiêng lên trên vai, lên ngựa của hắn.

Bạch Chỉ giãy dụa, Mộ Đồ Tô lại gắt gao đem nàng ôm ở trong ngực, giãy dụa cũng không làm nên chuyện gì. Mộ Đồ Tô không trả lời nàng, trầm mặc giục ngựa. Bạch Chỉ rốt cục không còn sức lực từ chối, nàng trầm mặc nhìn con ngựa từng bước một đến gần kinh thành.

Hia người trầm mặc một đường, cuối cùng Bạch Chỉ nhịn không được hỏi hắn, ” Vì sao ngươi vô tình như thế? Cứ như vậy không quan tâm tới Bùi Cửu sao? Cho dù đã chết, cũng nên thấy thi thể mới buông tha.” Kỳ thực nàng luôn biết Mộ Đồ Tô rất tuyệt tình, nhưng chỉ giới hạn khi đối đãi kẻ địch hoặc người ràng buộc hắn. Mặc dù hắn cùng Bùi Cửu không phải bạn thân, nhưng bạn cờ cũng là một loại bạn, không phải sao?

“Con đường do bản thân hắn chọn , hậu quả nên do bản thân hắn gánh vác. Ta sẽ không giãy dụa cứu người trong chuyện này, có thể cứu ắt cứu, không thể cứu ắt buông tha.”

Con đường do bản thân chọn , hậu quả nên do bản thân gánh vác… Những lời này ở kiếp trước, đã rơi trên bao nhiêu người? Phụ thân nàng – Bạch Uyên, lựa chọn phe thái tử, Bùi gia, lựa chọn phe thái tử, không một ai có kết cục tốt. Ngay cả chính nàng, dùng sức lực toàn thân yêu Mộ Đồ Tô, đổi lấy cũng chỉ là một câu nói như vậy.

Con đường do bản thân chọn , hậu quả nên do bản thân gánh vác…

Là nàng suy nghĩ nhiều, không nên bởi vì hắn nhất thời thay đổi, mà quên hắn là Mộ Đồ Tô. Hắn cùng với phụ thân hắn Cung Thân Vương giống nhau, lãnh huyết vô tình, giết người như ma, đến chết chỉ trung với một người. Cho dù là tình bạn hay tình yêu…

Bùi Cửu… Bùi Cửu…

Bạch Chỉ cầu nguyện ở trong lòng, nguyện hắn bình an. Có lẽ nàng không thể tiếp tục cùng Bùi Cửu nối tiếp tiền duyên . Bạch Chỉ nhìn con đường phía trước, dường như thấy tường thành nguy nga, tảng đá rườm rà, trên tường thành cao viết hai chữ “Kinh thành”.

Kiếp trước, sau khi nàng trèo non lội suối, là khuôn mặt tươi cười trong suốt nhìn hai chữ kia. Bây giờ chỉ sợ là muốn khóc nhìn hai chữ ấy.

Trải qua ba ngày hai đêm, lúc Bạch Chỉ lại nhìn đến hai chữ kia, vẫn chưa khóc, mà buông mành, nhắm mắt làm ngơ, ngồi không trên xe ngựa. Bên tai tràn ngập thanh âm hoan hô của dân chúng, trong đó đủ tiếng nữ tử thét chói tai. Cũng đúng, mỹ nhân đẹp nhất của các nàng xa cách một năm rốt cục trở về kinh .

Ai có thể nghĩ đến những xót xa cùng gian nguy sau lưng trận chiến này? Không có, một người cũng không có, dân chúng chỉ nhìn thấy thắng lợi, bọn họ hò hét, hô "Mộ tướng quân", nửa chữ cũng không đề cập tới chủ soái Bùi lão tướng quân.

Bạch Chỉ bị đuổi về Bạch phủ.

Bạch phủ ở kinh thành to hơn rất nhiều so với Bạch phủ ở Tô thành. Hai bên cửa lớn có hai con sư tử uy vũ, giương nanh múa vuốt, hiển lộ uy phong. Trên bảng hiệu hai chữ "Bạch phủ" cứng cáp hữu lực, hơn mười bậc thềm, cửa lớn sơn son chói mắt.

Những thứ đó là Bạch Uyên muốn. Tô thành căn bản không thỏa mãn được hắn.

Bạch Chỉ trở về cực kì khom mình. Cửa không người nghênh đón, đến đại đường, mới gặp quản gia cụt tay ở nơi đó chỉ huy hạ nhân vội vội vàng vàng. Thấy Bạch Chỉ đến , đầu tiên ngẩn ra, sau đó đi tới bái kiến, "Đại tiểu thư, người đã trở lại?"

"Ừm." Bạch Chỉ nhìn bốn phía phô trương, "Đây là…"

"Nhị tiểu thư sinh được thiên kim, chẳng phải hôm nay tổ chức tiệc đầy tháng sao?"

Khó trách. Toàn bộ đều đi thăm Bạch Thược, nàng trở về, cũng không một người chào đón.

"Tỷ." Bạch Thuật từ bên ngoài nhảy vào, thẳng đến trong lòng Bạch Chỉ, ôm trọn vào lòng. Tại gia đình này, cũng chỉ có Bạch Thuật hoan nghênh nàng. Bạch Chỉ cười nói: "Ngươi đến kinh thành khi nào?"

"Sớm hơn tỷ một tháng. Nương bảo ta nói một câu cho tỷ."

"Nga?"

Bạch Thuật làm ra khuôn mặt không biểu cảm của Liễu thị, ngữ khí bình thản, "Đừng nhớ, hết thảy đều mạnh khỏe."

"Vậy thì tốt." Bạch Chỉ cười nói.

Bạch Thuật nói: "Tỷ, nương thật sự không cùng chúng ta đến kinh thành sao? Kinh thành rất lớn, lắm chỗ chơi. Nương không đến, thật đáng tiếc ."

"Nương tìm được nơi khiến nàng càng đáng giá ở lại. Thuật Nhi, ngươi thích kinh thành sao?"

"Thích. Trước đó vài ngày Thuật Nhi còn tiến cung , trong cung rất đẹp, gặp Thất hoàng tử, Thất hoàng tử để ta đọc sách cùng hắn. Ta vui mừng đồng ý rồi, nhưng phụ thân giống như không vui."

Thất hoàng tử? Bào đệ của Tam hoàng tử, xem như cùng phe với Tam hoàng tử. Thân là người của thái tử, Bạch Uyên tất nhiên không thể vui vẻ nổi. Giống như kiếp trước, Bạch Thuật theo Thất hoàng tử, có đường lui. Bây giờ, điều nàng có thể làm , chính là để Bạch Uyên không tham dự trong đó. Như thế, cũng coi như nàng hồi báo ân dưỡng dục của hắn. Nếu như hắn khư khư cố chấp, nàng đành phải bo bo giữ mình, bảo toàn bản thân .

Lúc Bạch Chỉ đi gặp Bạch Uyên, Bạch Uyên đang đùa cháu gái ngoại của hắn. Bạch Thược cùng tướng công nàng đang nhìn nhau cười, thoạt nhìn cực kì ân ái. Bạch Chỉ nhìn không ra thật giả. Kiếp trước Bạch Thược không gả cho hắn, cũng không biết cơ duyên xảo hợp kiểu gì, đánh bậy đánh bạ gả cho một phú thương vào Nam ra Bắc.

"Tỷ tỷ." Người thứ nhất nhìn thấy Bạch Chỉ là Bạch Thược.

Bạch Chỉ cười nói: "Muội muội, nhiều năm không thấy, càng đẹp."

"Làm sao so được với tỷ tỷ? Ngàn chọn vạn tuyển, chỉ có rồng trong biển người mới xứng đôi."

Đây là đang chê cười nàng. Bạch Chỉ cũng không giận, mỉm cười bỏ qua. Bạch Uyên đem đứa nhỏ đưa cho ma ma, nói với Bạch Chỉ: "Chỉ Nhi, có chuyện nói cùng ngươi, đi theo ta."

"Vâng." Bạch Chỉ theo đuôi Bạch Uyên đi thư phòng.

Bạch Uyên trực tiếp bảo nàng sớm lập gia đình một chút. Về hôn sự nói miệng của nàng cùng Mộ Đồ Tô, hắn sẽ tận lực đẩy lại. Bạch Chỉ gật đầu. Bạch Uyên muốn về phe thái tử hiển nhiên sẽ không muốn thông đồng cùng phe tam hoàng tử là Mộ Đồ Tô. Bạch Uyên là người thông minh, không muốn lây dính tanh tưởi vào người.

"Vậy phụ thân có dự định gì không?"

"Bây giờ, Mộ tướng quân khải hoàn mà về, được sủng ái nhất. Vô duyên vô cớ đưa ra giải trừ hôn nhân, là chuyện hết sức không được lòng. Cho nên

chỉ phải để ngươi cấu kết cùng nam tử khác, làm cho tự Mộ tướng quân đưa ra giải trừ hôn ước!"

Bạch Chỉ vô cùng đau đớn, "Thanh danh nữ nhi ở Tô thành quét rác, mới đến kinh thành, lại phải trải qua chuyện này sao? Mệnh nữ nhi thực khổ."

"Lần này là làm thực. Cha đã nhìn trúng mục tiêu, đương kim tân khoa Trạng nguyên, Triệu Lập."

Bạch Chỉ nghi hoặc, " Làm thực như thế nào?"

"Mỹ nhân kế, nếu như không mắc câu, ta sẽ chuẩn bị xuân dược cho ngươi. Bá vương ngạnh thượng cung!"

"…" Tội gì, lại là chiêu này? Bạch Chỉ nổi giận.

"Ngày mai tiệc đầy tháng, Triệu Lập sẽ đến đây chúc mừng, ngươi tất nhiên nên hiểu rõ phải làm như thế nào ."

Bạch Chỉ mím môi, không tình nguyện cho lắm gật đầu. Nhìn mà xem, tiệc đầy tháng, cũng mang theo tính kế, có thể thấy được Bạch Uyên không phải thật tình yêu thương cháu gái ngoại của hắn. Như thế, Bạch Chỉ cảm thấy, bản thân còn không tính quá mức bi ai.

About the

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương47

Đêm tiệc rượu đầy tháng đó, Bạch Chỉ mặc vào bộ xiêm ý Bạch Uyên cố ý yêu cầu, váy bách hợp màu thủy lam, tóc mây nhẹ cắm một cây kim bộ diêu. Hồng Kiều tỉ mỉ vì nàng thoa son bột nước, không lâu sau, một mỹ nhân xinh đẹp hiện ra trước gương đồng.

Hồng Kiều rất đắc ý nhìn Bạch Chỉ, "Tiểu thư, người thật đẹp, em thấy khách khứa đêm nay, đều phải thần phục dưới chân của tiểu thư."

Bạch Chỉ nhìn bản thân trong gương đồng, so với bình thường có tinh thần rất nhiều. Hai tròng mắt có thần, bên trong mắt ẩn chứa nhu hòa, hơi hơi nháy mắt, còn mang theo mấy phần tà mị. Bạch Chỉ cũng tự giác rất tốt. Như thế, tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập nhất định có thể thu phục. Trước mắt Tân khoa Trạng nguyên chưa tỏ rõ theo phe nào, Bạch Uyên muốn mượn sức hắn trở thành người thái tử. Nhưng Bạch Chỉ đáp ứng an bày này, là cảm thấy hắn trung lập, vừa dịp bản thân có thể tự bảo vệ mình, thứ hai là có thể thuận tiện lôi kéo Bạch Uyên, để hắn không cần tham dự vào trận chiến "đoạt ngôi vị hoàng đế".

Nghe nói Triệu Lập tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài trí hơn người, mới có hai mươi ba tuổi, chưa có hậu trường, bản thân tự mình đi lên chức vị tân khoa Trạng nguyên. Bạch Chỉ cảm thấy vừa lòng, hi vọng mỹ nhân kế có thể thực thi thành công, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể dùng ám chiêu kia.

Trăng lên, yến hội sắp bắt đầu, tân khách nối liền không dứt. Bạch Chỉ ngồi ở trong phòng, nghe Hồng Kiều liên miên lải nhải nói: "Hôm nay thật nhiều người, ngay cả đương triều Vân hữu thừa tướng cũng đến chúc mừng. Mặt mũi lão gia ghê gớm thật."

Chỉ là quan ngũ phẩm, có thể mời được nhất phẩm thừa tướng, xem ra Bạch Uyên ở trong quan trường như cá gặp nước.

"Giúp ta nhìn xem tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập năm nay lớn lên bộ dáng như thế nào." Nghe không bằng nhìn, tài trí hơn người, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nếu lớn lên bộ dạng không thanh nhã, Bạch Chỉ cảm thấy, nàng còn đa nghi một cửa này.

Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ cố ý muốn đi tìm hiểu một người, không khỏi hiểu sai, "Tiểu thư nhìn trúng hắn ?"

"Đúng thế."

Hồng Kiều không nghĩ Bạch Chỉ trực tiếp như thế, mặt đỏ lên, chạy trốn. Bạch Chỉ thấy bộ dáng Hồng Kiều thẹn thùng, không khỏi cảm khái, nàng có phải rất không e lệ hay không, dù sao cũng là cô nương mười chín.

Bạch Chỉ mới chờ một chút, cửa phòng liền bị một người đá văng. Bạch Chỉ chấn kinh, vội đứng lên hướng cửa nhìn lại, đã thấy Liễu Như đứng ở trước cửa, hướng nàng hì hì cười. Bạch Chỉ giật mình, "Biểu muội? Tại sao ngươi lại lên kinh thành ?"

Liễu Như từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Chỉ tỉ mỉ ăn vận, "A, Hồng Kiều thực không nói dối, nhanh như vậy đã dời mục tiêu, thích tân khoa Trạng nguyên năm nay?"

Bạch Chỉ rõ ràng nhìn thấy trong mắt Liễu Như ánh lên hèn mọn, nàng không cho là đúng, "Đúng vậy."

"Nghe nói Bùi gia Cửu công tử bây giờ sinh tử chưa biết, lúc trước không biết ai đã nghiêm cẩn nói với ra, không phải hắn không được, hiện tại mới bao nhiêu?" Liễu Như trào phúng nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ cũng không giận, nói sang chuyện khác: " Chớ không phải là biểu muội ở Đồng thành bị ghét , đến

kinh thành du ngoạn?"

Liễu Như ngồi xuống cạnh bàn trà, rót một chén nước, uống vào bụng, "Ngươi đổi nha hoàn ? Thanh Hà đâu?"

"Lập gia đình ." Bạch Chỉ cũng ngồi xuống.

"Ngươi biết Thanh Hà hoài đứa nhỏ của ca ta sao?"

"…" Bạch Chỉ vốn cũng muốn rót cho bản thân một chén nước, nghe Liễu Như nói như vậy, động tác đổ nước dừng một chút, liếc Liễu Như một cái, "Sao ngươi biết?"

"Liễu Như đến nhà của ta đi tìm ca ta. Ta vừa vặn nhìn thấy . Đứa nhỏ của nàng mất rồi sao?"

Bạch Chỉ thuận lợi rót một chén nước, đưa đến bên miệng mân một ngụm, "Ừ" một tiếng, có chút không yên lòng. Liễu Như lấy tay chống đầu, bình tĩnh nhìn ánh nến trên bàn trà, "Nàng nên hận ca ta đi, vô tình như vậy."

"Trong đó cũng có hậu quả do chính nàng, nửa nọ nửa kia đi."

"Ta rất thích Thanh Hà, vì yêu dũng cảm tiến đến, không tiếc mình đầy thương tích, tuyệt không tự mình chặt đứt ý niệm."

Bạch Chỉ ngẩn người, lời này nói đến cảm tình kiếp trước nàng dành cho Mộ Đồ Tô. Sống lại sau, loại tình thần này đã không còn tồn tại, càng trở nên lãnh huyết vô tình. Rõ ràng là bản thân trêu chọc Bùi Cửu trước, sau lại vì tương lai của bản thân, để ý đến sinh tử của Bạch Uyên, đi trêu chọc một người nam nhân khác. Có lẽ hai chữ cảm tình, ở trong mắt nàng, quả nhiên không đáng giá một đồng .

"Nghe nói, đêm nay Mộ Đồ Tô cũng đến." Liễu Như đỏ mặt, cười có chút si.

Bạch Chỉ tà nghễ liếc nàng một cái, "Còn đối hắn nhớ mãi không quên?"

"Ta theo ca ca lên kinh, chính vì Mộ Đồ Tô. Nếu không, ta mới không muốn mệt mỏi trèo non lội suối, chỉ vì cái tiệc đầy tháng"

"…" Bạch Chỉ dở khóc dở cười, " Mục đích của ngươi thực minh xác. Nhưng ngươi cùng biểu ca đến đây lần này, chỉ vì tiệc đầy tháng? Ngươi vì Mộ Đồ Tô, vậy biểu ca thật sự vì bữa tiệc này? Mặt mũi cô cháu gái của ta cũng thật đủ lớn."

"Hiển nhiên không phải, lần này biểu ca đến đây, là vì mua bán lâu dài."

Bạch Chỉ không hiểu.

Liễu Như nghiêng đầu qua, nói với Bạch Chỉ, "Ngươi cho là trận này đã đánh xong? Còn sớm! Đông có giặc Oa, tây bắc có mọi rợ Đại Mạc, lần này hai bên lưỡng bại câu thương, dự định sẽ có chim hoàng oanh ở phía sau. Ngươi cho rằng Quang Huy vương triều còn có tài lực dư thừa trợ giúp quân đội? Quốc khố nhất thời thiếu hụt , lương thảo từ đâu? Nhà của ta."

Liễu Như tự hào dương đầu liếc Bạch Chỉ.

"Ngươi nghe những thứ này từ đâu?" Bạch Chỉ hơi có suy nghĩ sâu xa.

"Trước đó vài ngày, Tam hoàng tử đích thân tới Đồng thành, mật đàm cùng ca ca ta, ta nghe lén."

Quả nhiên. Bực này đại sự, Liễu Như có thể nào tùy ý nghe được. Bạch Chỉ nhắc nhở Liễu Như, "Lúc này chớ đề cập trước mặt người khác, cẩn thận chuốc họa vào thân."

"Ngươi làm như ta ngốc? Ta coi ngươi là người một nhà, mới nói cho ngươi." Liễu Như liếc Bạch Chỉ một cái. Bạch Chỉ lại nghĩ, Tam hoàng tử đích thân tới Đồng thành, mà không phải thái tử. Như thế, Liễu gia đứng ở phe tam hoàng tử, chẳng phải cùng Bạch Uyên đối lập? Thật sự là đau đầu! Bạch Chỉ chỉ ngóng trông, lão hoàng đế nhanh chóng băng hà, hai người mau chóng đoạt vị, thừa dịp Bạch Uyên còn chưa xâm nhập vào lầy lội!

Lúc này, Hồng Kiều từ bên ngoài đi vào, nhắc nhở Bạch Chỉ, "Tiểu thư, lão gia gọi người đi ra ngoài."

Bạch Chỉ lên tiếng, định đứng dậy ra ngoài. Liễu Như giương mắt cẩn thận quan sát nàng vài lần, nháy đôi mắt giống như hồn nhiên, liếc Bạch Chỉ, "Ngươi không thực sự yêu Bùi Cửu , đúng không?"

Bạch Chỉ nhìn nàng, coi như tỏ vẻ không hiểu.

Liễu Như nói: "Nếu như thật tình yêu một người, không có khả năng thay lòng đổi dạ nhanh như vậy. Cho dù khó khăn lớn cỡ nào, trở ngại lớn cỡ nào, cho dù hắn yêu người khác, vẫn sẽ không khống chế được bản thân đi yêu hắn, đi quan tâm hắn, thậm chí vì hắn mà đi tìm chết."

Bạch Chỉ nở nụ cười, "Biểu muội yêu thật vô tư." Cũng thật ngốc thật hồn nhiên. Trong mắt chỉ có hắn, yêu thống khổ, yêu khó chịu, lau khô nước mắt, tiếp tục đi yêu hắn. Bạch Chỉ ở trong đôi mắt Liễu Như, thấy chính bản thân mình trong quá khứ. Ngẩng đầu, nhìn đôi mắt lạnh lùng của Mộ Đồ Tô, lại như trước lộ ra nụ cười nàng cho rằng đẹp nhất, "Mộ Đồ Tô, thiếp yêu chàng, rất yêu chàng." Nhưng bản thân cười cười, nước mắt lại không khống chế được rơi xuống. Bởi vì nàng biết rõ, người hắn yêu không phải nàng, hắn có người khác.

Một Bạch Chỉ ngốc như vậy, đã mất…

***

Tiệc đầy tháng cực kỳ náo nhiệt. Hoa viên Bạch phủ to như vậy, bày đầy bàn, quan to hiển quý dáng vẻ khác nhau ngồi ở cạnh bàn, chuyện trò vui vẻ. Bạch Chỉ tìm bóng dáng người trong nhà, lại bị Hồng Kiều làm gián đoạn, "Tiểu thư, vị kia là tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập."

Bạch Chỉ theo phương hướng Hồng Kiều chỉ nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc y bào màu đen đang nâng chén cùng người khác tán gẫu thật vui. Nam tử kia mày rậm mắt to, cười rộ lên khóe miệng hiện ra hai lúm đồng tiền, tóc thúc chỉnh tề, rất giống Bùi Cửu, nhưng không tuấn lãng như Bùi Cửu.

Bạch Chỉ cười cười với Hồng Kiều, liền đem ánh mắt dời đi, tiếp tục tìm kiếm người trong nhà. Không nghĩ, lại chống lại đôi mắt của Mộ Đồ Tô. Hắn đang cùng Liễu Kế nói chuyện với nhau, ánh mắt cũng chỉ ngẫu nhiên hướng nàng bên này lướm liếc, không hề cảm tình.

Người này thật nhỏ mọn, còn giận nàng đánh hắn một bạt tai? Bạch Chỉ cũng không nhìn hắn, băn khoăn chung quanh, tìm bóng dáng Bạch Uyên. Một vòng trở về, mới nhìn thấy Bạch Uyên cư nhiên ngồi ở vị trí phía sau Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ còn chưa kịp thở dài, phía sau đã có người vỗ nàng một chút, quay trở lại, là Liễu Như. Nàng hướng nàng nháy mắt, lôi kéo nàng đi qua, "Sững sờ ở nơi này làm chi? Đi a."

Vì thế Bạch Chỉ bị Liễu Như cứng rắn túm đi qua. Nàng cùng Liễu Như trở thành một phong cảnh đặc thù, nhân sĩ đang ngồi đều nhìn bọn họ, Bạch Chỉ rõ ràng nhìn thấy mục tiêu cũng hướng nàng nơi này nhìn chăm chú nhìn. Hắn trợn to mắt ngạc nhiên nhìn hai người. Nàng muốn bảo trì hình tượng thục nữ a! Bạch Chỉ thật sự khóc không ra nước mắt.

Xem ra mỹ nhân kế, vô duyên .

"Các ngươi làm chi?" Bạch Uyên không vui cho lắm nhìn hai người trước mắt chạy như điên mà đến.

"Dượng, chẳng phải chúng ta sợ người chờ lâu sao?" Liễu Như hắc hắc cười, ngồi vào bàn Liễu Kế. Bởi vì không có vị trí , Liễu Như không thể chọn vị trí cách Mộ Đồ Tô gần nhất. Bạch Chỉ hiển nhiên không cùng bọn hắn ngồi cùng một bàn, nàng ngồi ở bên cạnh Bạch Thuật. Mông còn chưa nóng, Bạch Thuật liền gắp cho Bạch Chỉ một cái chân gà bự, "Tỷ, ngươi thích ăn chân gà bự nhất."

Đầy bàn đều hướng Bạch Chỉ nhìn. Tướng ăn chân gà, thiên kim đại tiểu thư cũng không dám khen tặng. Bạch Chỉ định khiêu chiến "tướng ăn" sao? Đang vào lúc Bạch Chỉ rất xấu hổ, tướng công Bạch Thược đột nhiên đứng dậy, đem Triệu Lập mời đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng.

Thật sự là… họa vô đơn chí* a. Tuy rằng nàng biết đây là Bạch Uyên cố ý an bày, nhưng thời cơ không khỏi cũng quá khéo .

"Tỷ, sao tỷ không ăn? Bình thường chẳng phải tỷ thích ăn nhất sao? Còn ăn một lần hai cái đâu."

Đầy bàn ngạc nhiên nhìn. Triệu Lập vừa ngồi xuống, cũng nhịn không được hướng nàng bên này ngắm vài lần. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy sau lưng có người cũng nhìn chằm chằm nàng, lưng lạnh cả người. Hôm nay không phải thời điểm nàng sử dụng mỹ nhân kế sao? Cái này bảo nàng như thế nào làm mỹ nhân? Bạch Chỉ dùng tay ngọc thon thon cầm cánh gà, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ cắn một miếng, lại ăn một miếng, cố gắng hết sức có vẻ tao nhã.

Những người đang ngồi cũng bắt đầu vừa động đũa, vừa chuyện trò. Bạch Chỉ cố nhìn Triệu Lập đang ngồi một bên, cố ý nhìn lâu một chút. Triệu Lập cũng ngoái đầu nhìn lại, hai người ngóng nhìn thật lâu, Bạch Chỉ mừng thầm ở trong lòng, chớ không phải là… mỹ nhân kế thành công ?

"Bạch tiểu thư." Triệu Lập bỗng nhiên thâm tình chân thành nói với Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ cố tình ngượng ngùng, hé miệng cười, "Ưm?"

"Khóe miệng ngươi có nước tương."

"…" Bạch Chỉ nháy mắt cứng ngắc. Mỹ nhân kế bị hủy bởi nước tương, ô hô ai tai! Đang vào lúc Bạch Chỉ muốn vỗ ngực liên tục, buồn nản không thôi, dùng khăn tay xoa xoa, ngẫu nhiên giương mắt ngắm Bạch Uyên, liền thấy bộ dáng Bạch Uyên như muốn ăn xương cốt nàng.

Hiển nhiên, hắn rất bất mãn nàng thất bại như vậy.

Xem ra Bạch Uyên quyết định sử dụng ám chiêu . Quả nhiên, Bạch Uyên bắt đầu rót rượu cho Triệu Lập. Bạch Chỉ nghĩ, rượu của Triệu Lập có bỏ thêm thứ gì hay không? Đáp án rất nhanh liền bày ra .

Luôn luôn liên tục cho đến khi hắn uống say , hắn cũng không biểu hiện ra bộ dáng phấn khởi.

"Tân khoa Trạng nguyên uống say, xem ra đêm nay nghỉ ngơi ở Bạch phủ đi." Bạch Uyên nói với Triệu Lập đang bất tỉnh nhân sự.

Triệu Lập mơ hồ lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Lập liền bị nâng đi. Bạch Uyên hướng Bạch Chỉ một ánh mắt. Bạch Chỉ nghĩ, không cần xuân dược ? Cùng kế hoạch lúc trước không hợp a? Nhưng đã đi đến bước này, Bạch Chỉ đành phải cố mà đứng lên, hướng những quan to hiển quý hạ đang ngồi hạ thấp người, nói với Bạch Uyên: "Thân thể nữ nhi không khoẻ, trở về nghỉ ngơi ."

Bạch Uyên gật đầu, "Đi đi."

Bạch Chỉ liền đứng dậy, hướng tới phương hướng Triệu Lập bị mang đi đi đến.

Mộ Đồ Tô uống rượu say sưa, ngắm thấy Bạch Chỉ rời đi, mí mắt buông xuống, lông mi dài mà dày che đi cảm xúc trong đáy mắt. Liễu Như như si như túy nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Đồ Tô, "Tướng quân, người có uống say hay không ?"

Mộ Đồ Tô giương mắt hướng Liễu Như cười cười, "Có chút." Hắn đứng dậy, hướng những người đang ngồi lộ ra một nụ cười thật có lỗi, "Đầu có chút choáng váng, ta đi dạo một chút rồi trở về."

Hắn cũng hướng tới phướng hướng Bạch Chỉ rời đi đi đến.

Liễu Như muốn đi theo, bị Liễu Kế giữ chặt, hướng nàng nhíu mày, "Nữ tử nên dè dặt một chút."

Liễu Như không phục than thở , nhìn bóng lưng Mộ Đồ Tô rời đi, luôn cảm thấy, lần này hắn đứng lên, chắc chắn xảy ra chuyện gì?

Lời của tác giả: lần này đi theo, phát sinh chuyện gì?

Bạch Chỉ: ~~o(>_

Mộ Đồ Tô: (*^__^*) tiểu Bạch Bạch ngoan ~

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Bạch Chỉ đã suy nghĩ tốt, nếu như Bạch Uyên không cho xuân dược, nàng sẽ cởi quần áo trực tiếp ngủ bên cạnh hắn, sáng sớm tỉnh lại, hắn cũng hết đường chối cãi. Nếu như thực làm, sẽ dùng một chày gỗ đem hắn đánh choáng váng, nâng lên giường, hai người cởi sạch quần áo nằm đến bình minh. Nam nhân uống say cùng nam nhân ăn xuân dược, Bạch Chỉ không muốn chạm vào. Bị tội!

Bạch Chỉ đi tới tây sương phòng Bạch phủ, thấy quản gia sớm đứng ở chỗ kia chờ nàng lâu ngày. Bạch Chỉ đi đến, nhìn vào buồng, "Người ở bên trong ?"

Quản gia gật đầu, "Tất cả đã an bày thỏa đáng, tiểu thư tự mình phát huy." Hắn đem một bình màu lá cọ đưa cho Bạch Chỉ, "Thuốc này tiểu thư còn cần sao?"

Bạch Chỉ tiếp nhận, suy nghĩ một chút. Bạch Chỉ đem cái chai thu lấy, nói với quản gia: "Ta cứ nhận trước đi."

Quản gia gật đầu, nhìn bên trong, cũng không biết nhìn cái gì, lại chăm chú nhìn Bạch Chỉ, bộ dáng muốn nói lại thôi. Bạch Chỉ cũng đã nhận ra, tò mò hỏi, "Có việc gì sao?"

Quản gia thanh cổ họng, lời nói thấm thía lại mang theo thương hại: "Tiểu thư, bảo trọng."

"…" Trong lòng Bạch Chỉ run lên, cảm thấy lời nói của quản gia có chuyện gì đó. Nhìn bóng lưng quản gia rời đi, Bạch Chỉ lại nhìn bên trong, có chút không muốn đi vào. Nàng không biết nàng làm như vậy là đúng hay sai, nhưng không thể phủ nhận, tân khoa Trạng nguyên nằm bên trong, so với Mộ Đồ Tô cùng Bùi Cửu càng thích hợp bản thân. Có điều lợi dụng phương pháp này để có được một người nam nhân, nàng biết rõ là sai, càng muốn sai luôn. Kiếp trước nhận giáo huấn, còn chưa đủ?

Bạch Chỉ thở dài, đang muốn đi vào, sau lưng đột nhiên bị người ôm lấy, từ thân thể hắn phát ra mùi thơm cơ thể, Bạch Chỉ biết là ai . Nàng từ chối hai cái, "Tướng quân!"

Mộ Đồ Tô mơ hồ "Ân" một tiếng, như trước ôm nàng từ phía sau. Thân mình Bạch Chỉ cứng ngắc không dám động, đứng thẳng thắt lưng, nàng ngửi được người hắn đầy mùi rượu, uống cũng không ít a! Bạch Chỉ dè dặt cẩn trọng hỏi: "Tướng quân, có chuyện gì quan trọng? Nếu như không có chuyện gì, có thể buông ta ra hay không?"

"Mấy ngày không gặp, nàng có biết ta nhớ nàng bao nhiêu?"

Bạch Chỉ ngắm cánh cửa trước mặt, nghĩ rằng, phải nhanh chóng đuổi Mộ Đồ Tô, Bạch Chỉ ôn nhu dỗ hắn, "Tướng quân nhớ tới Bạch Chỉ thật vạn phần vinh hạnh, hôm nay là tiệc đầy tháng của tiểu chất nữ, rất hân hạnh được đón tiếp tướng quân tới đây, Bạch Chỉ tại đây cảm tạ."

Bạch Chỉ ý đồ xoay người, lại bị Mộ Đồ Tô ôm càng chặt, thiếu chút nữa không thở nổi. Bạch Chỉ gượng cười, "Tướng quân, có thể buông lỏng ta ra sao? Ta muốn đi đại lễ với ngươi!"

"Không buông, ta biết nàng sẽ chạy."

"Tướng quân…" Bạch Chỉ hít sâu một hơi, cực lực ngăn chặn bản thân tức giận, "Ta cùng với ngươi không có quan hệ gì, ngươi ấp ấp ôm ôm như vậy, còn ra thể thống gì nữa?"

"Không có quan hệ gì?" Mộ Đồ Tô thoáng đề cao giọng, cười lạnh nói: "Ôm qua , hôn cũng hôn qua , thậm chí sờ cũng sờ qua , cái này còn gọi là không có quan hệ?"

"…" Bạch Chỉ không ngăn lại được bản thân tức giận, vốn định bỏ qua, nàng có chuyện quan trọng trong người, không nên dây dưa cùng hắn. Nhưng Mộ Đồ Tô khí thế bức người, từng chữ như kim châm, nàng có phát tính tình, cũng ngăn không được, ra sức giãy dụa, giãy dụa không ra, trực tiếp há mồm cắn hắn, Mộ Đồ Tô hừ cũng không hừ một tiếng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn người trong lòng lộn xộn.

Bạch Chỉ hít sâu một hơi, hung hăng đạp chân hắn, Mộ Đồ Tô lúc này mới ăn đau rút lui vài bước. Bạch Chỉ định nhấc chân bỏ chạy, bị Mộ Đồ Tô túm trở về, áp tới cạnh tường, không chút do dự hôn lên.

Bạch Chỉ sớm không có sức lực phản kháng, chỉ có thể nức nở khép chặt đôi môi, hai tay tự do đau khổ đấm vào tấm lưng rắn chắc của hắn. Nàng tử thủ một đạo phòng tuyến cuối cùng – đôi môi của bản thân, cho dù Mộ Đồ Tô nghĩ mọi cách mở ra hàm răng của nàng, nàng vẫn không theo.

Bỗng nhiên, cửa phòng rộng mở "Phanh" một tiếng hình như có vật nặng đập vào, hai người đang tranh đấu đều cả kinh, bỗng nhiên quay đầu, đã thấy đương kim tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập bởi vì say rượu mà thân mình bất ổn tựa vào trên cửa, một đôi tròng mắt hoi mê ly cùng kinh ngạc hết sức chăm chú nhìn bên này. Triệu Lập sững sờ tại chỗ, không biết bởi vì rượu mà hồng mặt hay là thấy hình ảnh kích tình mới vừa rồi mà hồng mặt, chỉ thấy mặt hắn giống như sắt bị thiêu hồng, hắn vội cúi đầu xin lỗi, "Tại hạ thất lễ , mời tướng quân cùng Bạch tiểu thư tiếp tục." Sau đó té chạy trối chết. Bạch Chỉ trơ mắt nhìn con mồi không coi mình vào đâu đào tẩu, còn không thể lập tức đuổi theo, trái tim nhỏ kia, đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Mộ Đồ Tô để cơ hội cho Bạch Chỉ lưu luyến không rời nhìn bóng lưng Triệu Lập dần dần biến mất, trực tiếp nắm chặt cằm nàng, cưỡng bức nàng đối mặt hắn. Mộ Đồ Tô híp mắt, "Mới vừa rồi nàng định vào phòng này? Đừng nói cho ta nàng không biết Trạng nguyên ở bên trong?"

"Thì tính sao? Liên quan gì đến tướng quân?" Bạch Chỉ tức giận một phen hỏa, dự định cứ như thế đại nghịch bất đạo rơi vào người Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô không nói hai lời, trực tiếp vác lên Bạch Chỉ, hướng trong phòng đi đến. Bạch Chỉ kinh hoảng hô, "Ngươi muốn làm chi?"

"Tiếp tục chuyện mới vừa rồi nàng muốn làm."

"…" Bạch Chỉ sợ tới mức lập tức trở nên yếu đuối, "Ta chỉ muốn vào trong phòng uống trà."

Mộ Đồ Tô căn bản không để ý tới, lấy chân đạp cửa, đem Bạch Chỉ ném lên giường, liền tự mình cởi quần áo, hoàn toàn không nhìn mắt Bạch Chỉ trừng to như chuông đồng. Bạch Chỉ kinh ngạc hỏi: "Tướng quân…"

Mộ Đồ Tô bay thẳng đến đè nàng lại, Bạch Chỉ ý đồ ngăn trở hắn xằng bậy, hắn dùng một tay kiềm chế hai tay nàng, giơ lên đỉnh đầu, mặc người xâm lược. Bạch Chỉ hoảng sợ nhìn Mộ Đồ Tô, chỉ thấy ánh mắt hắn sáng quắc, giống như muốn ăn nàng. Nàng không hiểu rõ, vì sao hắn đột nhiên như vậy?

Mộ Đồ Tô trực tiếp kéo đai lưng Bạch Chỉ, quần áo liền như nụ hoa nở rộ, lộ ra chân nàng dài mảnh khảnh, cùng với đường cong như ẩn như hiện. Bạch Chỉ hô hấp dày đặc, cao thấp phập phồng mạnh mẽ, càng kích thích lý trí vốn đã căng phồng của Mộ Đồ Tô.

Bạch Chỉ chưa bao giờ ở trước mặt nam nhân bại lộ như thế, muốn che khuất, hai tay lại bị kiềm chế, không cách nào che giấu. Điều này làm cho nàng rất sợ hãi, như bị cởi sạch quần áo vứt ra ngoài đường.

"Đêm nay xem ra nàng có chuẩn bị mà đến, mặc quần áo tơ lụa như vậy, là muốn làm cho ai dễ cởi?" Mộ Đồ Tô kéo môi tự giễu cười cười, bàn tay to nhiều năm nắm binh khí mà có vết chai từng tấc từng tấc vuốt ve da thịt trơn mịn nõn nà của Bạch Chỉ. Cả người Bạch Chỉ rùng mình, cho dù đã rất sợ, trong mắt rưng rưng, ngoài miệng lại cứng rắn, "Tướng quân, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?"

Mộ Đồ Tô lập tức hôn lên, Bạch Chỉ xoay thân chống cự, lại đổi lấy Mộ Đồ Tô càng thêm dày đặc hô hấp. Mà bản thân cũng dường như… dường như cả người nóng lên?

"Ô ô…" Bạch Chỉ chỉ cảm thấy bản thân càng ngày càng mềm yếu vô lực, môi rất nhanh bị Mộ Đồ Tô mở ra, lưỡi cùng lưỡi, lại khẽ liếm lại vờn quanh. Bàn tay không an phận của Mộ Đồ Tô xuyên qua cái yếm dụ hoặc màu đỏ, cảm nhận nàng run run thân thể.

Bạch Chỉ đột nhiên trợn to mắt, lắc lắc thân mình, giãy dụa như sắp chết. Nàng khóc lên, ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô cầu xin tha thứ, "Không cần… Cầu ngươi… Cầu ngươi."

Mộ Đồ Tô có chút tạm dừng trong nháy mắt, nhưng hắn đã tăng vọt tình dục, hô hấp dồn dập, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Chỉ lấp lánh lệ quang, hắn càng muốn bắt nạt nàng. Mộ Đồ Tô kéo xuống tiết khố của nàng, cường ngạnh tách hai chân nàng ra, bằng phương thức quyết tuyệt, tàn nhẫn nhất -tiến vào.

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy hạ thân xé rách . Nước mắt tích ở trong hốc mắt tràn đầy, trừng đôi mắt thống khổ nhìn Mộ Đồ Tô. Nàng gắt gao nắm chặt nắm

tay, cố nén không kêu ra. Nhưng rất đau . Nàng rốt cục nhịn không được rên rỉ, "A… Đau… Ô ô." Tiếng kêu bị cái hôn của Mộ Đồ Tô bao phủ mà kết thúc.

"Khấu khấu." Ngoài cửa có gã sai vặt gõ cửa, "Bên trong có người không? Xảy ra chuyện gì ?" Lại gõ cửa vài cái.

"Làm chi?" Ngoài cửa truyền đến thanh âm Bạch Uyên.

"Lão gia, tiểu nhân nghe thấy hình như bên trong có tiếng nữ tử thống khổ rên rỉ?"

"Có sao? Ngươi nghe lầm , còn không đi làm."

"Thật sự có…"

"Còn không đi làm?" Bạch Uyên tức giận trách cứ gã sai vặt.

Vì thế, ngoài cửa một mảnh yên tĩnh…

Bạch Uyên có biết trong buồng đã không phải tân khoa Trạng nguyên mà hắn muốn?

***

Bạch Chỉ cảm thấy, bản thân cực kì không bình thường. Hoặc bản thân là một dâm-oa-đãng-phụ. Bởi vì phía sau, chính nàng không khống chế được đi đón ý nói hùa Mộ Đồ Tô, mà Mộ Đồ Tô dường như cũng càng ngày càng làm càn. Hai người như người đã cơ khát nhiều năm, gặp dòng suối ngọt, triền miên không nghỉ. Bạch Chỉ không nhớ rõ, một đêm kia bao nhiêu lần , chỉ nhớ rõ đau cũng vui vẻ …

Đau cũng vui vẻ hưởng thụ qua đi, sáng sớm, bị Bạch Uyên đã lên kế hoạch tốt bắt gian tại giường.

Có điều túm không phải tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập hắn tâm tâm niệm niệm, mà là đại tướng quân Mộ Đồ Tô hắn một lòng muốn hủy hôn.

Bạch Chỉ còn nhớ rõ ngày đó trời chưa sáng, Bạch Uyên phá cửa mà vào thấy Mộ Đồ Tô thân thể trần trụi nằm ở trên giường, , hay thay đổi sắc mặt, một trận xanh, một trận đen, một trận trắng, cảm xúc giao thoa cực kì phức tạp.

Bạch Chỉ che chăn, bởi vì một đêm chưa ngủ mà thể lực cạn kiệt, sắc mặt thoạt nhìn cực kì tiều tụy. Nhưng tiều tụy nhất phải nói đến Mộ Đồ Tô vừa chiêm nghiệm cho nên ăn nhiều lắm, mặt đã không còn huyết sắc, mặt không biểu cảm nhìn Bạch Uyên ngây ngốc đứng ở bên giường, hướng hắn gật gật đầu, trực tiếp đem Bạch Chỉ ôm vào trong lòng, tiếp tục ngủ.

Bạch Uyên đứng hỗn độn trong gió …

Bạch Chỉ bị Mộ Đồ Tô ôm vào trong lòng muốn giãy dụa, lại nghe thấy Mộ Đồ Tô trầm thấp nỉ non, "Tối hôm qua nàng cũng không cự tuyệt ta như vậy."

Bạch Chỉ ngẩn ra, nhớ tới tối hôm qua thân mình khát vọng hắn, nắm chặt tay, nhịn.

Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chỉ, vẻ mặt ý cười đưa lưng về phía Bạch Uyên nói: "Bạch đại nhân, một mảnh tâm ý của ngươi ta nhận. Lệnh thiên kim đã là người của ta, ta sẽ phụ trách, ngươi yên tâm."

Bạch Uyên kém chút nữa phun ra một búng máu tươi.

Sau, Bạch Chỉ mới hiểu rõ đêm đó vì sao bản thân thất thố như vậy, thì ra Bạch Uyên mệnh quản gia ở trong lư hương bỏ thêm nguyên liệu. Bạch Uyên muốn không phải một người dục hỏa đốt thân mà là hai người đồng thời dục hỏa đốt thân, phòng ngừa vạn nhất!

Lúc đó lòng Bạch Chỉ rét lạnh. Người phụ thân này, ngay cả nữ nhi cũng phòng, không tin tưởng. Vậy nàng, lại "hiếu thuận" để làm gì?

Việc Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô ở tây sương phòng bị Bạch Uyên đương trường bắt gian, hôm đó liền truyền khắp kinh thành. Bạch Chỉ thẹn quá thành giận, bị Bạch Uyên giam cầm ở khuê phòng, chỉ nghe Hồng Kiều nói đến việc này. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy đau đầu, con đường sau này không biết phải đi như thế nào .

Hoặc là trực tiếp gả cho Mộ Đồ Tô, hoặc là cạo đầu làm ni cô. Tóm lại, nàng là nữ nhân mà ngoại trừ Mộ Đồ Tô ai cũng không có khả năng cưới.

Cửa bị người một cước đá văng, Liễu Như đầy mặt là nước mắt vọt vào, muốn đánh Bạch Chỉ một cái tát, bị nàng nhanh tay lẹ mắt bắt được. Liễu Như phẫn hận nói: "Ngươi làm sao có thể mơ tưởng đến nam nhân mà ta thích?"

"Đó là ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn? Ta thấy là ngươi cố ý quyến rũ."

"Tùy ngươi nói như thế nào." Bạch Chỉ ngồi xuống, trong lòng thật không thoải mái.

“Đừng tưởng rằng lần này ngươi có thể làm phu nhân tướng quân. Cung Thân Vương không có khả năng đồng ý để Mộ Đồ Tô cưới ngươi làm vợ, nhiều nhất cố mà cho ngươi làm thiếp. Ai bảo ngươi là nữ nhi của Bạch Uyên?”

Bạch Chỉ dừng một chút. Mặc dù sớm đoán trước, nhưng lòng vẫn nhịn không được lộp bộp một tiếng.

Thiếp, lại là thiếp. Cùng kiếp trước không gì khác nhau. Nàng có nên thỏa mãn hay không? Bạch Chỉ cười cười, ngẩng đầu nhìn Liễu Như đang buồn giận lẫn lộn, “Nếu như Mộ Đồ Tô nói nạp ngươi làm thiếp, có phải ngươi cũng nguyện ý hay không?”

Liễu Như ngẩn ra, cự tuyệt trả lời.

Bạch Chỉ cười lạnh, ánh mắt nhìn ra nơi rất xa, giống như nói với Liễu Như lại như nói với bản thân: ” Lòng vòng dạo quanh kết cục vẫn như vậy, con đường bản thân đi, bản thân nên phụ trách. Ta sẽ không cho bi kịch tái diễn một lần nữa.”

Bạch Chỉ gắt gao nắm chặt bàn tay, lòng đã có một ý niệm, xoay quanh trong đầu.

Bản thân làm ra quả, bản thân ăn. Nàng không đủ thông minh, vậy nàng đành phải, ngẩng đầu ưỡn ngực, gánh vác hậu quả này.

****

Tác giả có chuyện muốn nói: bị người cưỡng bức , cuối cùng lại cưỡng bức nam nhân của nàng triền miên không nghỉ, ta nghĩ cũng chỉ có Bạch Chỉ này một đóa kỳ ba đi. Quẫn ~~~~~

Lại nói, ta một khi đã chiêm nghiệm, sẽ càng nhiều càng tốt. . . . Về sau thịt nhiều chớ trách = =!

Bạch Chỉ: ta làm!

Mộ Đồ Tô: để ta làm, tiểu Bạch Bạch… (sờ đầu tiểu Bạch Bạch)

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Bạch Chỉ suy nghĩ , nên làm như thế nào rời đi Bạch phủ. Nàng đã bị giam cầm, sắp nửa tháng, ra không được. Bạch Chỉ suy xét việc này, đã nhiều ngày cũng không ăn cơm . Hồng Kiều cho rằng Bạch Chỉ bởi vì việc đêm đó, thấy Mộ Đồ Tô nhiều ngày không có động tĩnh gì, không yên bất an, vội khuyên nhủ: “Tiểu thư, danh tiếng của tướng quân vô cùng tốt, chắc chắn sẽ phụ trách với tiểu thư.”

Bạch Chỉ như trước ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích.

Hồng Kiều hoảng, “Tiểu thư, nếu như người thật sự lo lắng việc này, Hồng Kiều thay người hỏi một chút?”

Đuôi lông mày Bạch Chỉ giật giật.

Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ vì việc này mà động, cảm thấy vui vẻ, “Hồng Kiều cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cũng sẽ giúp tiểu thư hỏi ra đáp án.”

Bạch Chỉ gật đầu, “Vậy ngươi đem quần áo cởi ra.”

“…” Hồng Kiều ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên rối rắm, khóc tang cái mặt nói: “Tiểu thư, Hồng Kiều còn nhỏ, không bán thân.”

Bạch Chỉ đỡ trán, nhàn nhạt nhìn nàng, “Ta chỉ muốn mặc quần áo của ngươi đi ra ngoài. Không hơn.”

“Tiểu thư muốn đi nơi nào?”

“Trời đất bao la, nơi nào không phải là nhà?” Bạch Chỉ không trả lời chính diện, chỉ đưa một đáp án ba phải sao cũng được. Hồng Kiều giật mình giương miệng, vội vàng xua tay, “Tiểu thư, người muốn cùng tướng quân bỏ trốn sao? Quan hệ của hai người mọi người đều biết , làm gì phải đi đến bước này? Vạn lần không thể a!”

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy Hồng Kiều rất kỳ lạ. Nàng nói: “Ta muốn đi làm ni cô!”

“…” Hồng Kiều sửng sốt, “Ni cô?”

Bạch Chỉ gật đầu.

Hồng Kiều lập tức dắt cổ họng kêu, "Tiểu thư, người điên rồi? Vì sao phải làm ni cô?"

Bạch Chỉ nhăn nhíu, "Rốt cuộc ngươi là tiểu thư hay ta là tiểu thư?"

Hồng Kiều cúi đầu nhận sai.

Bạch Chỉ nhìn Hồng Kiều liếc mắt một cái, "Ta đã nhìn rõ cuộc đời, ngươi chỉ cần đưa quần áo của ngươi cho ta, sáng mai trước khi ta ra ngoài, ngươi thành thật đứng ở phòng ta, đừng nghĩ đâm thọc, bằng không, tiểu thư ta nhất định xé rách miệng ngươi."

Bạch Chỉ cố ý hung hăng liếc nàng một cái, Hồng Kiều chấn kinh, run run gật đầu.

Bạch Chỉ xua tay, ý bảo nàng có thể rời đi, đừng tới quấy rầy nàng. Hồng Kiều vừa đi vừa quay đầu, muốn nói lại thôi đi ra cửa, hai mắt điềm đạm đáng yêu đẫm lệ, cho Bạch Chỉ một lời khuyên cuối cùng, "Tiểu thư, xuất giá làm ni cô không có thịt ăn ."

Bạch Chỉ trừng, Hồng Kiều liền xám xịt chạy đi ra ngoài.

Bạch Chỉ không muốn cùng Mộ Đồ Tô trải qua như kiếp trước. Biết rõ kết quả, biết rõ là sai, làm gì lại đi chịu tội? Nàng biết rõ tính tình bản thân, hoặc là quẳng cục nợ yêu một cách triệt để, hoặc là nhẫn tâm không yêu, cho dù bây giờ nàng còn để lại cho Mộ Đồ Tô một chút vị trí, nhưng loại sợ hãi này, đã dìm ngập chút mầm móng xao động kia. ….

Kiếp này đã không có người muốn nàng , như vậy nàng đi làm ni cô. Thừa dịp Mộ Đồ Tô còn chưa đặt sính lễ, làm ni cô trước.

Bạch Chỉ vốn tính toán ngày thứ hai mặc quần áo Hồng Kiều, giả bộ Hồng Kiều từ cửa sau rời đi. Ai biết, nàng chưa kịp đợi đến ngày thứ hai, vào lúc ban đêm, lại đợi thấy Mộ Đồ Tô.

Nghe nói, hắn trèo tường đi vào.

Bạch Chỉ lúc ấy đang nằm bên bàn nữ hồng giết thời gian. Bởi vì nàng đưa lưng về phía cửa phòng, hơn nữa nữ hồng là việc tinh tế, nàng một lòng một dạ đâm kim, đối với động tĩnh bên ngoài hơi trì độn. Nàng chỉ nghe thấy có tiếng nam tử kêu rên một tiếng, cũng không chú ý nhiều, tiếp tục việc trên tay.

Thẳng đến khi Bạch Chỉ nghe được hình như có tiếng bước chân tới gần, nàng dụng tâm lắng nghe, liền phát hiện có người có ý định tới gần bản thân. Toàn thân nàng buộc chặt, cầm lấy kim châm trong tay, linh hoạt quay lại, định một mạch đâm tới. Tay lại ở giữa không trung bị người chặn lại! Mộ Đồ Tô nhíu mày nhìn Bạch Chỉ, "Mưu sát chồng?"

"Tướng quân, ngươi như vậy không hợp lễ tiết. Nửa đêm xông vào khuê phòng nữ tử, có phải có chút quá hay không?"

Mộ Đồ Tô bật cười, cũng không lạnh lung như vừa rồi, nhẹ nhàng rút lấy kim châm trên tay Bạch Chỉ, nắm lấy tay ngọc của nàng, "Nhớ nàng ."

Bạch Chỉ ngẩn ra, muốn giãy dụa lại giãy dụa không được. Nàng có chút tức giận nói: "Tướng quân, đối với chuyện nửa tháng trước, ta nghĩ ngươi nên hướng ta xin lỗi."

"Thật có lỗi." Mộ Đồ Tô rất thành khẩn nhận sai với Bạch Chỉ.

"…" Bạch Chỉ cảm thấy không nói được gì, hoàn toàn không như hiệu quả nàng mong muốn.

Vẻ mặt Mộ Đồ Tô sủng nịch tiếp tục nắm tay Bạch Chỉ, sờ soạng lại sờ, thế nào cũng không chịu buông tay, từ đầu tới cuối, khóe miệng hắn đều mỉm cười càng ngày càng nhiều, nụ cười không hề có tạp chất. Bạch Chỉ đầu tiên là giãy dụa, sau nhìn thấy bộ dáng này của hắn, hốc mắt không hiểu sao lại nổi lên sương mù.

Bộ dáng này của hắn, rõ ràng là đối với Nam Chiếu tiểu công chúa mới có, vì sao lại ở trước mặt nàng biểu hiện ra ngoài. Nụ cười qúy trọng, sủng ái lại hạnh phúc thỏa mãn như vậy.

Mộ Đồ Tô giương mắt nhìn Bạch Chỉ, thấy bộ dáng Bạch Chỉ như muốn khóc, đầu tiên là ngẩn ra, theo sau ánh mắt phai nhạt xuống, ý cười trên mặt không còn nữa, hắn nói: "Cùng ta ở chung, đối với nàng mà nói, thật sự khó như vậy sao?"

Hắn hiểu lầm nàng vì sao muốn khóc.

Bạch Chỉ không đáp. Mộ Đồ Tô buông tay Bạch Chỉ, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Chỉ, "Tấm thân xử nữ đã cho ta, có phải nàng cực hận ta hay không? Ta không chỉ đoạt lấy trinh tiết của nàng, còn có khát khao của nàng với tương lai? Chẳng hạn như tương lai của nàng cùng Bùi Cửu?" Hắn căn bản không định hỏi như vậy, rõ ràng biết đáp án nàng cho hắn nhất định sẽ làm hắn thương tâm, nhưng hắn không khống chế được, hắn không nhìn nổi bộ dáng nàng nửa chết nửa sống.

Bạch Chỉ cười cười, "Ngươi chiếm được cơ thể của ta cũng sẽ không chiếm được trái tim của ta, tướng quân cần phải biết đạo lý này."

Quả nhiên. Mộ Đồ Tô một phen đem Bạch Chỉ ôm vào trong lòng, vặn cằm nàng, gằn từng tiếng nói: "Ta từng nói muốn trái tim của nàng sao?" Nhưng thống khổ trong đáy mắt hắn, vẫn đột ngột toát ra.

Bạch Chỉ bỗng nhiên đưa tay ôm lấy toàn bộ tấm lưng khỏe mạnh của hắn.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra. Bàn tay giữ cằm nàng mất đi sức lực. Bạch Chỉ xoay ngược thái độ, đem mặt chôn ở trên ngực hắn, nàng khẽ nhắm hai mắt, trong óc không ngừng xoay quanh những chuyện kiếp trước oanh oanh liệt liệt. Cái ôm này, nàng trả giá bao nhiêu, không có người hiểu rõ hơn nàng. Nàng dường như dùng hết sức lực toàn thân. Nàng vì muốn trái tim của hắn, mặc dù hắn đối với nàng keo kiệt như thế. Nàng không hận hắn, không yêu nàng không phải lỗi của hắn. Nàng chỉ hận bản thân, rõ ràng nhìn không thấy hi vọng , nàng vẫn gian ngoan mất linh, không khống chế được đi yêu hắn, yêu đến thương tâm, yêu đến tuyệt vọng, càng yêu đến phí hoài bản thân mình. Nàng chỉ muốn một trái tim, tại sao còn khó hơn cả lên trời?

Cái ôm này, nàng không khống chế được, không biết là cảm tạ hắn nhất thời mê luyến, hay là ôm một bóng hình của bản thân.

, hay là ôm một người đã từng giống mình lúc trước)

"Ngươi sẽ cưới được một nữ nhân mà ngươi dành hết tình cảm chân thành cả đời, các ngươi sẽ cầm sắt cùng minh , ân ái không chia lìa, cả đời ngươi thầm muốn một người là nàng, cẩn thận che chở, xem như trân bảo. Ngươi thích ôm nàng cùng nhau cưỡi ngựa, ngắm núi xem sông, ngươi thích cùng nàng ngâm ôn tuyền, khe khẽ nói nhỏ, ngươi thích vì nàng hoạ mi , tuy rằng lần đầu tiên sẽ họa rất khó coi, nhưng ngươi sẽ dốc lòng học tập. Ngươi sẽ dụng tâm nghe nàng nói từng câu, dù mệt dù khổ ngươi đều muốn ôm nàng cùng nhau ngủ. Nàng không là tình yêu của ngươi, mà là mạng của ngươi!"

Bạch Chỉ nhớ lại những ân ái của hắn cùng Nam Chiếu tiểu công chúa, nàng chỉ có thể ngồi xổm một góc trơ mắt nhìn, vụng trộm lau nước mắt. Trí nhớ rõ ràng như vậy, thật sâu đau đớn nàng, nước mắt không chịu khống chế bừng lên, không thể nào ngừng được.

Bạch Chỉ không tiếng động rơi lệ, Mộ Đồ Tô kinh ngạc nghe Bạch Chỉ nói xong lời nói này. Bạch Chỉ nhắm lại hai mắt, nước mắt rơi xuống dưới, lại mở mắt ra, mắt nàng đã phiếm hồng, nước mắt đã chảy hết, nàng khống chế cảm xúc của bản thân nói: "Nữ nhân kia không phải ta."

Mà nàng, khát vọng cỡ nào cô gái này chính là bản thân?

Nàng nới lỏng ra Mộ Đồ Tô, lui về phía sau một bước, cách hắn khoảng cách một cánh tay, nàng mở tay ra, bàn tay hướng về phía cửa, "Tướng quân, thứ cho Bạch Chỉ vô lễ, không tiễn."

Mộ Đồ Tô lẳng lặng nhìn Bạch Chỉ, chỉ hỏi: "Mạng của ta, vì sao không phải là nàng?"

Bạch Chỉ cúi mắt, quay đầu, khẽ cắn môi, "Bởi vì ta sẽ không yêu ngươi."

Mộ Đồ Tô trầm mặc nhìn nàng, nhìng chăm chú thật lâu, cuối cùng kiên quyết rời đi. Bạch Chỉ nhìn bóng lưng Mộ Đồ Tô, đôi mắt lại mơ hồ. Nàng nghĩ, nàng sẽ cố gắng buông gánh nặng trong lòng đi làm ni cô …

Xoay người trở về ngồi, nàng lại khóc …

Qủa nhiên, nữ nhân làm bằng nước.

***

Vốn Bạch Chỉ đã lên kế hoạch tốt ngày hôm sau liền tới am ni cô làm ni cô. Nhưng bởi vì tối hôm qua Mộ Đồ Tô đánh hôn mê gia đinh trông cửa, làm Bạch Uyên đề cao cảnh giác, tăng số nhân thủ, Bạch Chỉ thấy không dễ lừa dối, liền lùi lại gần mười ngày. Hồng Kiều giúp Bạch Chỉ hỏi thăm chung quanh về động tĩnh trong phủ Cung Thân Vương, nhưng nghe nói bảo vệ ngay cả con muỗi cũng không vào được, càng đừng nói đến tìm hiểu động tĩnh . Vì thế Hồng Kiều rất đồng tình Bạch Chỉ.

Rốt cục một ngày này cũng tới. Hồng Kiều bưng chậu nước vào cho Bạch Chỉ rửa mặt, Bạch Chỉ đã sớm mặc quần áo Hồng Kiều, cầm khăn tay che khuất mặt, vừa ho khan vừa rời đi, thuận lợi tránh thoát gia đinh trông cửa.

Nàng từ cửa sau vụng trộm chuồn ra, lại xuyên qua mấy hẻm nhỏ, quen thuộc đi ở trên đường Tây Giao.

Kiếp trước, nàng tới Kính Từ am ở Tây Giao không ít lần, nguyên nhân tất nhiên vì lấy lòng Cung Thân Vương phi thích ăn chay niệm phật, mẫu thân của Mộ Đồ Tô. Mẫu thân Mộ Đồ Tô cực kỳ thích nàng, một là bởi vì nàng lấy lòng hợp khẩu vị Cung Thân Vương phi, thứ hai bởi vì đều là người Tô thành, có chút cảm giác thân thiết, hơn nữa nàng thêu hoa mẫu đơn viền vàng giống như đúc, có thể nói là dệt hoa trên gấm. Lúc trước Mộ Đồ Tô chết sống không chịu nạp Bạch Chỉ, vẫn là Cung Thân Vương phi ở một bên lải nhải, Mộ Đồ Tô hiếu thuận, không có cách nào khác mới đem Bạch Chỉ nạp vào trong nhà.

Bây giờ, nàng sẽ không đi Kính Từ am xuất gia làm ni cô, nàng sẽ lựa chọn một am ni cô khác, Tây Giao cũng không chỉ có mỗi nơi này.

Nàng đi bộ, lại ở cách đó không xa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa tương đối đẹp đẽ quý giá đứng ở ven đường. Bạch Chỉ nhìn ra, người ngồi trong xe ngựa này, không phú cũng quý. Một khắc kia khi nàng nhìn thấy Cung Thân Vương phi từ bên trong đi ra, trái tim Bạch Chỉ "bùm bùm" đập nhanh hơn.

Làm sao cho phải? Tới chạm mặt, khó tránh khỏi không chu toàn. Không chạm mặt, làm thế nào mới tránh được?

Bạch Chỉ tránh ở ven đường một lúc, cuối cùng quyết định, vẫn là không chạm mặt thì tốt hơn. Vậy làm như thế nào mới tránh được? Chỉ có đường lên trời . Vậy đường lên trời đi đâu tìm đây? Tự mở ra một con đường, đi con đường của mình! Bạch Chỉ nghĩ vậy, nhấc lên làn váy, bước vào con đường lên núi bị tuyết rét đậm bao trùm.

Bạch Chỉ phát hiện, bước đi trên tuyết, cái loại thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, luôn lặp lại . Nàng cảnh giác xoay người, không thấy ai. Bạch Chỉ thấy bản thân suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới.

Con đường mới rất thuận lợi, Bạch Chỉ thông suốt đi ra một con đường bình thường, có điều vừa vặn, lại gặp xe ngựa của Cung Thân Vương phi…

Thực mất công ! Bạch Chỉ dù không cam lòng, lại không thể không thần phục vận mệnh.

"Người nào?" Mã phu rất có khí thế "cáo mượn oai hùm".

Bạch Chỉ nói: "Người qua đường."

Mành xe ngựa bị xốc lên, là ma ma bên người Cung Thân Vương phi, thấy Bạch Chỉ, có chút kinh ngạc, nói với người bên trong gì đó, ma ma lại nhô đầu ra, "Bạch gia đại cô nương, vương phi gọi ngươi tới đây."

Bạch Chỉ ngồi lên xe ngựa. Điều gì nên đến rồi sẽ đến, chỉ có thể tùy cơ ứng biến , chỉ mong đừng xảy ra việc gì nhiễu loạn, nàng còn vội vã đi làm ni cô!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 50

Bạch Chỉ ước chừng ba năm không thấy qua Cung Thân Vương phi . . Khi nàng vào xe ngựa, gặp Cung Thân Vương phi như trước mặc hồng trang thêu mẫu đơn viền vàng, không hiểu sao có loại cảm giác thân thiết. Cung Thân Vương phi nhìn Bạch Chỉ, ngữ khí như vãng tích, có chút đạm mạc, "Bạch gia cô nương, thật lâu không thấy, biệt lai vô dạng."

Bạch Chỉ mỉm cười, cực kì lễ phép nói: "Vương phi, mạnh khỏe."

Cung Thân Vương khoát tay, ý bảo nàng không cần khách sáo. Nàng hỏi Bạch Chỉ, "Ngươi đang đi đâu?"

Bạch Chỉ dừng một chút, đang suy nghĩ muốn đem tình hình thực tế nói ra hay không, nhưng lại nghĩ, chuyện bản thân cùng Mộ Đồ Tô, nói vậy Cung Thân Vương phi cũng biết. Nếu như nói đi làm ni cô, khó tránh khỏi sẽ bị vương phi hỏi nhiều. Vẫn là không nói thì tốt hơn, bớt lo. Bạch Chỉ che lấp nói: "Đi bái Quan Âm bồ tát."

"Nga? Cầu cái gì?" Cung Thân Vương phi hỏi lại.

"Không có ý khác, chỉ mong phù hộ thân thể an khang mà thôi."

Cung Thân Vương phi tà nghễ nhìn nàng, gật đầu, "Chuyện của ngươi cùng Đồ Tô, ta đều biết."

Bạch Chỉ ngẩn ra, hơi có chút ngoài ý muốn, đúng là Cung Thân Vương phi chủ động nói lên việc này. Cung Thân Vương phi tiếp tục nói: "Đồ Tô từ nhỏ tính tình quật cường, một khi bản thân quyết định, sẽ không thay đổi. Cũng không biết tính hắn giống ai."

Bạch Chỉ lẳng lặng lắng nghe, nàng biết, Cung Thân Vương phi nói cho nàng những điều này, tất nhiên là có quyết định của nàng. Nàng không quấy rầy, chỉ dùng tâm lắng nghe.

"Ta cùng vương gia đính ước ở Tô thành, mặc dù ta không phải người Tô thành, nhưng đối Tô thành vẫn có chút cảm tình không thể nào hiểu được, vương gia cũng như thế, cho nên ở dưới chân núi Cùng Kỳ xây một trang viên, để ta ở lại. Có điều ta cùng vương gia đều không dự đoán được, đứa con duy nhất của chúng ta cũng Tô thành động tình. Không biết đây là mệnh, hay do trên trời vui đùa?"

Bạch Chỉ hồi đáp: "Định mệnh đã định của tướng quân tuyệt đối không ở Tô thành, vương phi cứ yên tâm đi."

Cung Thân Vương phi giật mình, nhìn Bạch Chỉ. Nàng nhất định giật mình vì nàng vội vàng phủ nhận bản thân đi. Bạch Chỉ đạm cười, "Bạch Chỉ nói tuyệt đối là sự thật."

Bị Bạch Chỉ xác định như chém đinh chặt sắt, Cung Thân Vương phi bật cười, "Ngươi không thích Đồ Tô sao?"

"Không."

Nàng hiển nhiên muốn trả lời như vậy, nhưng nhìn ánh mắt tinh thần của Cung Thân Vương phi, lòng có bỡ ngỡ, không lạnh nhạt như vừa rồi. Cung Thân Vương lấy tay cầm tay Bạch Chỉ, "Ngươi thêu hoa mẫu đơn viền vàng, quả thật chỉ có bản lĩnh học hai năm?"

Bạch Chỉ không ngờ Cung Thân Vương phi sẽ hỏi việc này. Đây vốn là một chuyện bé nhỏ không đáng kể, lại có thể làm cho Cung Thân Vương phi để bụng? Bạch Chỉ tâm sinh nghi hoặc hướng Cung Thân Vương phi lắc đầu. Nếu Cung Thân Vương phi chất vấn nàng , chắc là đã biết cái gì, nếu như nàng lại nói dối, đầu người hẳn là không bảo đảm.

Cung Thân Vương phi bật cười, "Quả nhiên."

Bạch Chỉ càng thêm không hiểu .

"Ngươi mấy tuổi bắt đầu thêu hoa mẫu đơn viền vàng?"

Bạch Chỉ nghĩ nghĩ, thứ nàng vừa lòng đầu tiên từ khi học nữ hồng là hoa mẫu đơn viền vàng, sau này không nhớ đã ném đi nơi nào, từ đó không thêu hoa mẫu đơn viền vàng nữa. Kiếp trước bởi vì muốn lấy lòng Cung Thân Vương phi, bắt đầu thêu rất nhiều. Nhưng sau khi sống lại, nàng không nhớ rõ bản thân còn thêu thêm lần nào nữa.

"Chắc là lúc mười tuổi đi." Bạch Chỉ nghĩ cũng không nhớ lầm.

Cung Thân Vương phi gật đầu, mỉm cười nhìn nàng, "Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi mười tám tuổi rưỡi?"

Bạch Chỉ gật đầu.

Cung Thân Vương phi bỗng nhiên chuyển ngữ điệu, "Tuy ta biết tình cảm của ngươi cùng Đồ Tô, nhưng giữa ngươi cùng Đồ Tô có rất nhiều vấn đề cần thương thảo. Đồ Tô nói gần một tháng, vương gia vẫn như trước không gật đầu. Lấy hiểu biết của ta đối vương gia, chuyện này đã mất đường sống cứu vãn. Tuy rằng làm thiếp có chút thiệt thòi cho ngươi , nhưng ta nghĩ đây cũng không còn biện pháp nào. Hi vọng ngươi có thể hiểu được, cũng giúp ta khuyên nhủ Đồ Tô. Làm thê hay làm thiếp đều là người bên gối, làm gì để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy? Đúng không?" Nàng vỗ nhẹ mu bàn tay Bạch Chỉ, lời nói thấm thía.

Nhưng tâm tình Bạch Chỉ không phải mang ơn. Ý tứ Cung Thân Vương phi là để nàng khuyên nhủ Mộ Đồ Tô đang kiên trì muốn nàng làm thê tử, hoặc là không vào Cung Thân Vương phủ, hoặc là thành thành thật thật làm thiếp.

Nàng có chút cảm động sự cố chấp của Mộ Đồ Tô, đồng thời lại thấy Cung Thân Vương phi buồn cười. Nàng không phải Bạch Chỉ lúc trước vì yêu mà buông tha cho tất cả, mặc dù biết rõ bản thân không hề có tư cách làm chính thê, nhưng "thiếp" nàng cũng cảm thấy không cần bắt đầu. Cung Thân Vương phủ, thật sự không trèo cao nổi.

Bạch Chỉ đáp lại Cung Thân Vương phi, "Lời nói của Vương phi thật có đạo lý, Bạch Chỉ không xứng với tướng quân, về việc đêm đó, ta…" Nàng còn chưa nói xong, xe ngựa không biết duyên cớ gì, bắt đầu xóc nảy, bên ngoài truyền đến tiếng ngựa hí vang. Thân mình Cung Thân Vương phi bất ổn, giống như lập tức muốn lao ra ngoài xe. Bạch Chỉ kinh hãi, vươn cánh tay kéo Cung Thân Vương phi trở về, thân mình bản thân cũng không ổn, đụng vào khung cửa xe ngựa, cứu người bị ngộ thương, cực kỳ vô tội bất tỉnh nhân sự, té xỉu .

Khi nàng tỉnh lại, thấm vào hơi thở, là mùi đàn hương nhàn nhạt, đây là hương khí chỉ chùa miếu cùng am ni cô mới có. Bạch Chỉ hoảng sợ ngồi dậy, đã thấy Mộ Đồ Tô ngồi ở bên giường, mà ở cách đó không xa là Cung Thân Vương phi sắc mặt không tốt lắm.

Mộ Đồ Tô nắm tay Bạch Chỉ, lòng bàn tay hắn nóng rút, cũng không biết do duyên cớ nào. Bạch Chỉ muốn giãy dụa, lại chưa kịp thực thi, đã bị Cung Thân Vương phi bóp chết. Cung Thân Vương phi đi tới trước mặt Bạch Chỉ, tà nghễ nhìn nàng, "Cho dù ngươi có thai, làm thiếp là kết cục đã định." Cung Thân Vương phi lại nhìn Mộ Đồ Tô, nghiến răng nghiến lợi, vừa tức lại bất đắc dĩ nói: "Ngươi, thật sự là trúng tà!"

Nói vậy, Cung Thân Vương phi phẫn hận phẩy tay áo bỏ đi.

Bạch Chỉ nhất thời không cách nào tiêu hóa, "Mới vừa rồi vương phi nói ta… có … có thai?"

Mộ Đồ Tô nâng tay vén lên lọn tóc tán loạn trước trán nàng, gật gật đầu.

Bạch Chỉ thầm nghĩ choáng váng thêm một lần nữa…

Ni cô không làm được, gả cho Mộ Đồ Tô đã thành tất nhiên, nàng mang bầu ! Trước khi nàng tỉnh lại, Mộ Đồ Tô cùng Cung Thân Vương phi đã tranh cãi một trận ầm ĩ, đơn giản là khúc mắc gần một tháng nay " làm thê hay làm thiếp ". Hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh, cho dù giãy dụa như thế nào, lời cha mẹ vẫn là to nhất. Cung Thân Vương kiên trì, Mộ Đồ Tô tiếp tục giãy dụa cũng không có kết quả.

Việc có thai, không chỉ làm cho Bạch Chỉ chịu đả kích lớn, ngay cả Mộ Đồ Tô cũng có chút ngoài ý muốn. Bạch Chỉ thiệt tình không có cách nào chấp nhận trong bụng bản thân chính là đứa con của nàng cùng Mộ Đồ Tô. Nàng còn không có cách nào chấp nhận chuyện bản thân sắp làm mẹ.

Lúc này dường như trở thành biến chuyển của Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ không thể làm ni cô, Mộ Đồ Tô không muốn buông tha, thỏa hiệp để Bạch Chỉ lấy thân phận thiếp tiến vào Cung Thân Vương phủ.

Hôn sự của hai người, sớm định ở thời tiết tháng chạp năm trước. Mộ Đồ Tô muốn dùng "cấp bậc lễ nghĩa" lấy chính thê đem Bạch Chỉ cưới vào cửa, Bạch Uyên mặt ngoài cực kì cảm tạ, nội tâm kì thực đang nén giận, ở trên bàn cơm, luôn đem tức giận rơi vào Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ lại không để ở trong lòng, ngược lại toàn bộ Bạch phủ chỉ có duy nhất Bạch Thuật đau lòng nhìn không được, "Cha, nếu tức giận hãy trút

xuống người ta, đừng đối tỷ như thế."

Như vậy nhị nương lại tức, muốn đánh Bạch Thuật. Bạch Thuật chạy đến sau lưng Bạch Chỉ, tìm chỗ dựa vào. Bạch Chỉ tuy là thiếp, nhưng nhị nương cũng công nhận làm thiếp không phải sẽ không thể như thê, nàng là một ví dụ điển hình, mặc dù còn chưa phù chính, nhưng đã là nữ chủ nhân trong phủ, cho nên đối với Bạch Chỉ, vẫn có điều cố kị, bàn tay treo ở không trung, ngượng ngùng buông xuống, tiếp tục ăn cơm.

Bạch Thuật được giải trừ nguy cơ không muốn lập tức trở về chỗ ngồi, giương mắt nhìn Bạch Chỉ, "Tỷ, ngươi lập gia đình , có thể đem ta mang đi sao?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, có chút kinh ngạc sự ỷ lại của Bạch Thuật. Rõ ràng đệ đệ ỷ lại bản thân như vậy sao có thể gọi Nam Chiếu công chúa là "tỷ tỷ" ? Trước kia nàng chỉ cảm thấy bản thân không tốt, bây giờ ngẫm lại, lúc trước nàng cùng Bạch Thuật quan hệ cũng không kém, vì sao cuối cùng ngay cả một tiếng "tỷ", cũng không gọi? Thật là cổ quái .

"Tỷ!" Bạch Thuật thấy Bạch Chỉ không trả lời, lại gọi một lần.

Mặt Bạch Uyên âm trầm, đối với Bạch thuật nghiêm túc nói: "Thuật Nhi, đứng đắn vào chỗ ngồi ăn cơm."

Bạch Thuật tha thiết mong nhìn Bạch Chỉ, ngồi trở lại vị trí bản thân.

***

Bạch Chỉ muốn ăn chua, là cách hôn kỳ năm ngày. Nàng làm cho Hồng Kiều đi chợ mua quất chua, Hồng Kiều cầm về lại là quất ngọt, Bạch Chỉ có chút uể oải. Dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình, Bạch Chỉ quyết định bản thân đi ra cửa tự mình thỏa mãn bản thân.

Hồng Kiều vội vàng ngăn lại, "Tiểu thư, người có thai trong người, bên ngoài trời giá rét đông lạnh , không được!"

"Sợ gì? Nông phụ còn mang bụng to ở ngoài bán đồ ăn đâu, ta bây giờ còn đang bằng !" Bạch Chỉ sờ sờ bụng, không cho là đúng.

Hồng Kiều nghẹn đỏ mặt, không biết đáp lại nàng như thế nào. Lão gia đã hạ lệnh không cần thiết giam cầm tiểu thư, nói rõ nàng có quyền đi ra ngoài, làm nha hoàn, ngăn đón là không đúng ! Hồng Kiều thở dài, đành phải cùng Bạch Chỉ ra ngoài .

Bạch Chỉ tốt xấu là nữ nhi Binh bộ thị lang, kinh thành không thể so với Tô thành, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nàng cũng không có dũng khí giống ở Tô thành đứng bên đường mua quất chua. Vì thế, nàng quyết đoán nữ phẫn nam trang đi ra ngoài. Hồng Kiều là nha đầu tùy thân, tất nhiên là phẫn thành thư đồng.

Bạch Chỉ đến kinh thành nhiều ngày, cho dù ở kiếp trước hay bây giờ, cũng chưa từng đi dạo ngắm cảnh. Bây giờ nữ phẫn nam trang, lá gan to lên, có thể không hề kiêng kị . Đương nhiên, ý tưởng tốt đẹp, dũng khí lại không tốt. Nàng còn chưa có lá gan lớn như vậy, đi tới sòng bạc lớn nhất kinh thành, đi thanh lâu nổi nhất kinh thành. Nàng nhiều nhất chỉ dám đi tửu lâu danh tiếng nhất kinh thành!

Tửu lâu đứng đầu kinh thành có món đầu sư tử kho tàu. Nghe đồn, ăn đầu sư tử đều phải xếp hàng. Bạch Chỉ cảm thấy thần kỳ, mua xong quất chua, canh giờ còn sớm, liền đi tửu lâu thứ nhất kinh thành ăn món đầu sư tử đã thành truyền thuyết.

Ai biết, khi nàng tiến đến, tửu lâu thứ nhất kinh thành đã xếp một hàng dài. Thật là cực kì đồ sộ. Điều này làm cho Bạch Chỉ máu ăn ngon càng không chịu nổi , lòng hiếu kỳ bành trướng, càng muốn ăn. Vì thế, nàng kiên định xếp hàng không dời đi.

"Thiếu gia!" Hồng Kiều xếp gần ba canh giờ, bắt đầu không kiên nhẫn .

Bạch Chỉ hướng miệng Hồng Kiều tắc một cái bánh bao, làm cho nàng câm miệng.

Sắc trời dần tối, Bạch Chỉ rốt cục đứng trên đầu . Bỗng nhiên, phía sau đi tới ba người, không xếp hàng, trực tiếp lướt qua Bạch Chỉ, liền muốn đi vào. Trong đó một người còn có chút hào khí nói: "Cho hai người các ngươi nếm thử đồ ăn chiêu bài của tửu lâu này, các ngươi tuyệt đối khen không dứt miệng ."

Buồn cười, nàng đợi gần nửa ngày, mới gặp ánh rạng đông, bọn họ cứ như vậy đi vào? thật sự tức giận a! Nhưng khi Bạch Chỉ nhìn thấy nam tử mặc huyền sắc trường bào trong ba người, nàng tựa như quả hồng mềm, tức giận mới vừa rồi hoàn toàn tan hết .

Cư nhiên là Mộ Đồ Tô!

Bạch Chỉ cũng không biết vì sao chột dạ, thấp đầu. Trong lòng không ngừng cầu nguyện, đừng xoay người nhìn qua, đừng xoay người…

Ai biết một bị hán tử thô kệch phía trước Bạch Chỉ cư nhiên thập phần khó chịu hướng bọn họ hô một tiếng: "Người nào không có giáo dưỡng? Xếp hàng!"

Vì thế, ba người đều quay đầu . Đầu Bạch Chỉ cúi càng thấp. Nàng không biết Mộ Đồ Tô có nhìn thấy nàng hay không, nàng chỉ biết là, hán tử thô kệch phía trước bị thủ vệ tửu lâu thứ nhất kinh thành khiêng đến hậu viện đánh cho một trận.

Cứ như vậy, Bạch Chỉ bị một người túm như con chó nhỏ, túm vào trong nhã gian, Hồng Kiều ở phía sau dùng ánh mắt thương xót nhìn Bạch Chỉ.

"Di? Tô Tô, vị công tử này là ai?" Ba người đi vào bên trong, nam tử mặc thanh sam ngồi xuống, luôn luôn chưa dời ánh mắt trên người Bạch Chỉ.

Mộ Đồ Tô nói: "Bạn tốt."

"…" Bạch Chỉ cảm thấy, định nghĩa này không thỏa đáng.

"Rất thanh tú xinh đẹp." Nam tử mặc nguyệt sắc trường bào ngồi một phía khác khóe miệng nhẹ dương thành hình cung, đầy ý cười nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ thấy nam tử này có thể thấy rõ tất cả, giống như nhìn ra thân phận của nàng.

"Ừm!" Thanh sam nam tử rất tán thành gật đầu."Tô Tô, ngươi nên giới thiệu cho chúng ta ." Thanh sam nam tử nói với Mộ Đồ Tô đang ngồi uống trà. Mộ Đồ Tô nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ chột dạ lập tức cúi đầu, cầm chén trà, môi ở bên môi không bỏ. Mộ Đồ Tô chỉ vào thanh sam nam tử."Ngũ hoàng tử." Lại chỉ vào nam tử mặc nguyệt sắc trường bào, "Tam hoàng tử."

Bạch Chỉ đang uống nước lúc này uống vào mấy ngụm. Thần sắc Mộ Đồ Tô kích động vỗ nhẹ lưng nàng, "Làm chi dọa thành như vậy?"

"Không." Bạch Chỉ nhìn nngười mặc nguyệt bạch trường bào, hắn cũng đang nhìn nàng. Đó là hoàng đế tương lai trong truyền thuyết? Đứa nhỏ trong hoàng gia quả nhiên bộ dạng xuất chúng bất phàm, khí chất càng không thể so. Bạch Chỉ từ ánh mắt đầu tiên liền hiểu được hai người bọn họ đều là quan to quyền quý, có điều không nghĩ tới, một người trong đó lại là hoàng đế tương lai.

Đầu sư tử kho tàu đến. Ngũ hoàng tử khẩn cấp ăn. Bạch Chỉ nhìn đầu sư tử kho tàu trước mặt, hơi thở xuyên suốt hương khí làm cho người ta khó có thể nhẫn nại, nàng hung hăng nuốt nước miếng một cái, cầm lấy chiếc đũa, khống chế tướng ăn của bản thân, thong thả thong thả ăn…

Có điều chỉ chốc lát sau, tốc độ nàng dùng chiếc đũa nhịn không được càng lúc càng nhanh …

Làm nàng đem một đĩa đầu sử tử kho tàu xử lý sau, lại nhìn thấy Mộ Đồ Tô cùng tam hoàng tử tập thể nhìn nàng. Bạch Chỉ xấu hổ, không biết làm sao. Mộ Đồ Tô đem đĩa đầu sư tử kho tàu trước mặt đưa cho Bạch Chỉ, "Ăn đi."

Ngũ hoàng tử đã sớm bắt đầu ăn sang khẩu phần của tam hoàng tử.

Ăn xong đầu sư tử, Bạch Chỉ cùng ngũ hoàng tử đã no rồi. Lần này ba người bọn họ ra ngoài, coi như ngũ hoàng tử dẫn đường, dẫn dắt hai vị nhân sĩ không phải người kinh thành. Rõ ràng hai người đều là người sinh trưởng ở kinh thành!

Ngũ hoàng tử đề nghị, "Đạo kinh thành, không đi thanh lâu đứng đầu kinh thành, quá đáng tiếc."

"Cái gì? Đi kỹ viện?" Hồng Kiều luôn thành thành thật thật đi ở một bên kích động.

Ngũ hoàng tử chau mày, cười gian nói: "Huynh đài, còn chưa khai trai?"

Hồng Kiều kinh, mặt đỏ triệt để, bốn người còn lại, mặt đều không đổi sắc. Ai, khai trai cùng chưa khai trai quả thật khác nhau. Ngũ hoàng tử lôi kéo tam hoàng tử cùng Mộ Đồ Tô tới thanh lâu đi dạo. Bạch Chỉ cực kì lạnh nhạt đứng lên, hướng ba người chắp tay, bình tĩnh nói: "Chúc các ngươi vui đùa khoái trá, thanh lâu này, tại hạ …" Lời còn chưa dứt, nàng như con chó nhỏ, bị Mộ Đồ Tô túm đi qua .

Hồng Kiều dậm chân tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, sắp khóc, theo đuôi sau đó.

Thanh lâu đứng đầu kinh thành, danh bất hư truyền, chuyện làm ăn thật sự náo nhiệt, mỗi vị cô nương ra sân khấu giá đều không thấp, tới nơi đây, đều là người có tiền. Đoàn người vào một gian nhã cư, ngũ hoàng tử hưng phấn nhất, cùng tú bà tán gẫu cực kì lửa nóng, tú bà cười gật gù liên tục. Ngũ hoàng tử đưa cho tú bà một nén vàng, tú bà mừng rỡ miệng đều sắp nứt ra rồi. Sau khi tú bà đi, ngũ hoàng tử lóe ánh mắt kiêu ngạo nhìn vài vị "khách làng chơi" đang ngồi mặt không biểu cảm. Ngũ hoàng tử nói: "Cho các ngươi gặp một hoa khôi đứng đầu kinh thành, Doãn Hương."

Tinh thần Bạch Chỉ buộc chặt, tiếng lòng vừa động. Doãn Hương? Kiếp trước, hồng nhan tri kỉ của Bùi Cửu? Kiếp này có lẽ cũng không ngoại lệ đi? Ít nhất Doãn Hương quen biết Bùi Cửu ?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Doãn Hương là một nữ tử tuyệt mỹ. Khi nàng ôm tỳ bà che mặt xuất hiện trước mặt Bạch Chỉ, Bạch Chỉ thừa nhận, bản thân phải kinh diễm một phen. Nàng nghĩ, Bùi Cửu có một mỹ nhân tuyệt thế như vậy làm hồng nhan tri kỷ, không có khả năng không động tâm.

Còn lại những người ở đây khi nhìn thấy Doãn Hương , cũng dùng ánh mắt kinh ngạc, có điều không giống Bạch Chỉ, lấy kinh diễm mà nhìn nàng. Doãn Hương ôm tỳ bà ngồi một bên, ánh mắt lưu chuyển giữa vài vị nam tử, bắt đầu đạn tấu. Thanh âm uyển chuyển động lòng người, cực kỳ bi ai mang theo

hi vọng, dường như một dòng suối nhỏ vòn quanh ngọn núi, kéo dài mà lại mượt mà.

Một khúc hoàn tất, ngũ hoàng tử dẫn đầu vỗ tay, khóe miệng khẽ nhếch, hưng phấn mà hỏi: "Nghe nói Doãn Hương cô nương đạn tấu tỳ bà vang danh khắp kinh thành, hôm nay vừa nghe, danh bất hư truyền. Không biết cô nương có thể gảy bản sở trường "Cành trúc từ" hay không?"

Doãn Hương ôn nhu hướng ngũ hoàng tử hạ thấp người, "Thực xin lỗi, khúc này ta chỉ vì một người mà đạn tấu."

"Nga? Con thứ chín của Bùi đại tướng quân, Bùi Cửu sao?" Tam hoàng tử bỗng nhiên nâng chén, không chút để ý nói một câu như vậy.

Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô đều ngẩn ra. Sức lực tin đồn xem ra không nhỏ. Chỉ thấy Doãn Hương không chút nào che giấu trả lời: "Công tử đã biết, vậy Doãn Hương cũng không cần lại trả lời."

Tam hoàng tử cười gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu. Ngũ hoàng tử lại có chút khó chịu, nhanh mồm nhanh miệng, lập tức trả lời: "Bây giờ Bùi Cửu mất tích không rõ, ngươi còn giữ quy củ này? Nếu như hắn luôn luôn không xuất hiện, chẳng lẽ ngươi vĩnh không đạn?"

Doãn Hương mặt không đổi sắc mỉm cười, "Đúng thế."

Nữ nhân như vậy… Bạch Chỉ bỗng nhiên thích nữ nhân này, tính cách nàng rất để người khác thích, nói vậy Bùi Cửu cũng thích nàng, bằng không, như thế nào lại không hề cố kỵ, mặc lời đồn đãi truyền lưu, như trước làm theo ý mình cùng Doãn Hương duy trì liên hệ.

Ngũ hoàng tử dường như chưa bao giờ bị người cự tuyệt thẹn quá thành giận, lấy ra một đống ngân phiếu, hung ác đặt lên bàn, "Số tiền này, ta mua ngươi một đêm."

"Thực xin lỗi, Doãn Hương sớm không bán thân, bây giờ chỉ bán nghệ, công tử nếu như không còn việc khác, Doãn Hương cáo lui." Doãn Hương rất quả quyết rời khỏi, Bạch Chỉ từ trong mắt nàng nhìn ra sự chán ghét đối với mọi người. Ngũ hoàng tử muốn túm nàng trở về, bị tam hoàng tử quát lớn , "Ngũ đệ!"

Ngũ hoàng tử bĩu môi, cực kì không phục. Tam hoàng tử đối Doãn Hương nói: "Doãn Hương cô nương chớ trách, ngũ đệ ta từ nhỏ bị làm hư . Nếu Doãn Hương cô nương bán nghệ không bán thân, như vậy còn thỉnh Doãn Hương cô nương tiếp tục diễn tấu. Được không?"

Doãn Hương nhìn bọn họ, gật đầu.

Bạch Chỉ không hiểu rõ tam hoàng tử vì sao còn muốn để Doãn Hương lưu lại, chỉ phải yên lặng xem xét. Nàng giơ lên chén rượu mân một ngụm, bị Mộ Đồ Tô ngăn lại. Hồng Kiều đứng phía sau nói bên tai Bạch Chỉ, "Tiểu thư, em còn chưa gặp qua nữ tử thanh lâu ngạo mạn như thế."

Bạch Chỉ mỉm cười, "Hoa khôi thôi, được sủng mà kiêu."

Bọn họ yên tĩnh uống rượu nghe khúc, nhìn như cực kì thanh nhã, Bạch Chỉ lại cảm thấy, kỳ thực có càn khôn.

Doãn Hương lại đạn xong một khúc, tam hoàng tử liên tục vỗ tay, lấy ánh mắt thưởng thức nhìn Doãn Hương, "Doãn Hương cô nương đạn thật diệu, có thể đạn thêm vài khúc để chúng ta thưởng thức được không?" Doãn Hương thấy bộ dạng hắn chỉ thưởng thức tỳ bà của nàng, nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng Doãn Hương cứ đạn xong một khúc, tam hoàng tử lại yêu nàng đàn thêm một khúc, như thế lặp lại, đã không biết bao nhiêu khúc . Lấy tính tình Doãn Hương, chỉ ăn mềm không ăn cứng, cộng thêm người tới là khách, việc này không nên cự tuyệt.

Bạch Chỉ rõ ràng cảm giác ngón tay Doãn Hương như nhũn ra, nhưng nàng cắn răng kiên trì , trên khuôn mặt lạnh nhạt rõ ràng có thống khổ. . Bạch Chỉ có thể nhìn thấy, ngũ hoàng tử, tam hoàng tử thậm chí Mộ Đồ Tô không có khả năng không nhìn thấy. Bọn họ chẳng lẽ không thương hương tiếc ngọc sao?

Doãn Hương đạn xong một khúc cuối cùng, ngón tay nàng cùng cánh tay đều phát run, huân hương đã thay đổi ba lần, từ khi sắc trời dần tối đã bước vào canh một, Bạch Chỉ trực tiếp ghé vào trên bàn không có tinh thần.

Tam hoàng tử thấy bộ dáng Doãn Hương suy sụp, thật thương tiếc nói: "Doãn Hương cô nương còn khỏe không? Đều trách ta nghe khúc mê mẩn, không nhìn thấy ngươi đã mệt thành như vậy."

Doãn Hương không ngu ngốc, khẽ cắn môi hung hăng nói: "Đa tạ công tử nâng đỡ, nếu như không còn việc khác, Doãn Hương xin cáo từ trước?"

Tam hoàng tử quay đầu hỏi ngũ hoàng tử, "Huynh còn có việc sao?"

Ngũ hoàng tử xua tay, "Có thể , không có việc gì." Tam hoàng tử lúc này mới quay đầu hướng Doãn Hương, trên mặt đã mất đi thân mật mới vừa rồi, mà là mặt không biểu cảm, "Ngươi có thể đi rồi."

Bạch Chỉ lăng lăng nhìn, nghĩ rằng, tam hoàng tử thật là người có thù tất báo. Đáng sợ, khó trách có thể từ trong tay người thừa kế ngôi vị đoạt được ngai vàng. Sau khi Doãn Hương rời khỏi, Hồng Kiều liền lập tức ngáp một cái, nước mắt chảy ròng, xem ra nàng nhịn cực kì vất vả. Cũng khó trách, nha đầu Hồng Kiều kia luôn luôn ngủ sớm, bây giờ đã canh một, đối với nàng mà nói, quá muộn .

Bạch Chỉ muốn đi trước cáo từ.

Bạch Chỉ đứng dậy đối bọn họ nói: "Canh giờ không còn sớm , ta cáo từ trước ."

Ngũ hoàng tử nói: "Đừng, ra ngoài chơi, làm gì mất hứng như thế? Buổi tối ở trong này ngủ đi, bảo quản ngươi vui vẻ giống như thần tiên. Cùng Tô Tô cùng nhau chiêm nghiệm đi."

"…" Bạch Chỉ chỉ cảm thấy lời này rất dâm đãng, nghẹn đỏ mặt, nhìn một bên Mộ Đồ Tô, ai biết, trước mặt hai người Mộ Đồ Tô đem Bạch Chỉ ôm lên đùi hắn, ánh mắt ẩn ẩn hướng về phía ngũ hoàng tử, "Vậy ngươi giúp hai chúng ta thuê một gian phòng đi."

Ngũ hoàng tử đương trường ngây ra như phỗng, một hồi lâu, mới giựt mình kêu, "Ta còn nói ngươi không thích nữ sắc, thì ra có ham mê này." Ngũ hoàng tử lập tức xoay quanh, hướng tam hoàng tử ủy khuất kêu khổ, "Tam ca, trước kia ba chúng ta cùng nhau ngủ, huynh nói Tô Tô có nhân cơ hội sàm sỡ chúng ta hay không a?"

Tam hoàng tử lấy tay vịn cằm, ý cười nhìn Bạch Chỉ ngồi trên đùi Mộ Đồ Tô, trên mặt thiêu đỏ như sắt, "Tô Tô thích người xinh đẹp gầy yếu , chúng ta loại này, Tô Tô ăn không tiêu." Tam hoàng tử hướng Bạch Chỉ cười cười. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy mặc dù hắn cười mê người, nhưng từ trong khung lộ ra nguy trang không thể kháng cự.

Đột nhiên cảm thấy, Mộ Đồ Tô so với hắn tốt hơn nhiều. Ít nhất, nàng nguyện ý tiếp cận nam nhân tính tình như Mộ Đồ Tô. Loại người như tam hoàng tử, chỉ sợ không phải một nữ tử có thể khiêng được. Tính tình Mộ Đồ Tô mặc dù lãnh, làm người bất cẩu ngôn tiếu, nhưng hắn sẽ không nguỵ trang, cho dù bình thường không phải nụ cười thiệt tình, nhưng ít ra không có cảm giác nguy hiểm cùng sợ hãi. Bạch Chỉ nhịn không được đem ánh mắt nhìn về phía Mộ Đồ Tô, nhưng thấy hắn cũng đang nhìn nàng, trong con ngươi trong suốt không thấy đáy, tràn đầy đều là bóng dáng nhu hòa của nàng. Hai người cách quá gần, nhiệt độ trên mặt đều có thể truyền lại cho nhau, Bạch Chỉ cảm giác gò má nóng nóng , có lẽ mặt hắn so mặt nàng còn nóng hơn? Bỗng nhiên, mí mắt Mộ Đồ Tô buông xuống, lông mi dài mà nồng đậm ở đáy mắt chiếu ra bóng râm, Bạch Chỉ không nhìn thấy cảm xúc của hắn , chỉ cảm thấy mặt hắn càng ngày càng gần bản thân …

"Uy uy!" Ngũ hoàng tử kêu lên, "Tô Tô, đừng ghê tởm gia."

Tam hoàng tử bất động thanh sắc dẫn theo ngũ hoàng tử ra ngoài. Đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người đối Hồng Kiều đang trừng mắt to xem diễn nói: "Ngươi tự đi ra? Hay là để ta xách ngươi đi ra?"

Hồng Kiều nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ vốn định đứng lên, lại bị Mộ Đồ Tô đè lại, không lưu tình chút nào cướp đi môi nàng. Hồng Kiều xấu hổ, lập tức che mặt tông cửa xông ra. Ngũ hoàng tử cười nhạt, "Nam nhân chưa kai trai là thế này sao?"

Tam hoàng tử đem ngũ hoàng tử đá ra, còn săn sóc vì bọn họ đóng cửa.

Trong phòng, ánh nến lay động. Bạch Chỉ lấy tay để ở trên ngực Mộ Đồ Tô, ý đồ kháng cự, lại bị Mộ Đồ Tô gắt gao ôm vào trong lòng, không hề có sức lực chống cự. Ngay sau đó, Bạch Chỉ phát hiện, Mộ Đồ Tô không phải chỉ muốn hôn môi mà thôi , thân mình hắn càng thêm nóng rực, tay cũng không đứng yên.

Bạch Chỉ rùng mình, nghĩ rằng , lại muốn một phen sao?

Mộ Đồ Tô im bặt đình chỉ, bàn tay nóng rực cầm tay nàng, khuôn mặt nhu hòa, giống như một đầm nước xanh, "Ta đưa nàng hồi phủ."

Bạch Chỉ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gật đầu.

Lúc hai người ra ngoài, Hồng Kiều đang ngồi ở cửa, thấy Bạch Chỉ đi ra, mặt đỏ chạy vội tới. Bạch Chỉ thấy chỉ có Hồng Kiều, "Hai vị công tử đâu?"

"Đi về trước rồi."

Nàng còn tưởng đi tiêu dao khoái hoạt đâu. Mộ Đồ Tô dường như biết Bạch Chỉ nghĩ gì, cười mỉm, "Đừng nhìn bộ dáng ngũ hoàng tử bất cần đời, hắn giữ mình trong sạch, về phần tam hoàng tử, có người trong lòng."

Cái loại người này có người trong lòng ? Cũng không biết là nữ tử như thế nào, lại càng không biết nên vì nàng chúc phúc hay nên vì nàng bi ai.

Ra thanh lâu, Bạch Chỉ không muốn ngồi xe ngựa xóc nảy, muốn đi bộ trở về, đương nhiên càng chủ yếu là muốn Mộ Đồ Tô cùng nàng đi một chút. Vì thế, Hồng Kiều bị chủ nhân từ bỏ, một mình nàng lưu trữ hai hàng lệ, ngồi trên xe ngựa cùng chủ nhân vẫy tay nói lời từ biệt, "Tiểu thư, em ở cửa nhà chờ người."

Mộ Đồ Tô kỳ thực thật ngoài ý muốn chuyện Bạch Chỉ muốn một mình tản bộ cùng hắn.

Bạch Chỉ cảm thấy, nam nhân là loại chỉ cần ban chút ánh sáng mặt trời tính tình liền sáng lạn. Mộ Đồ Tô đương nhiên nắm tay nàng, nhàn nhã trên con đường ban đêm ít ỏi bóng người dắt tay tản bộ. Bạch Chỉ nhìn sườn mặt hắn cười như không cười, có chút dở khóc dở cười.

"Biết vậy đã sớm đem ngươi chiếm làm sở hữu ." Mộ Đồ Tô không nhìn Bạch Chỉ nói chuyện, mà nhìn phía trước nói.

Bạch Chỉ ngẩn ra.

"Đứa nhỏ, thì ra có thể thay đổi nhiều như vậy. Nữ nhân một khi có đứa nhỏ, đều sẽ khuất phục, Chỉ Nhi đang chậm rãi chấp nhận ta, không phải sao?" Mộ Đồ Tô quay đầu, hướng Bạch Chỉ mỉm cười. Bạch Chỉ mím môi, không biết trả lời như thế nào. Mộ Đồ Tô nói cực kỳ đúng, nàng đang khuất phục vận mệnh. Bởi vì nàng có đứa nhỏ, hoặc là nói, là vận mệnh túm được cổ họng nàng. Khi đêm đó nàng biết được bản thân có đứa nhỏ, nàng một đêm

không ngủ. Nàng chưa bao giờ suy xét qua chuyện nàng cùng Mộ Đồ Tô, nàng chỉ một mặt kháng cự, trốn tránh. Chỉ biết bức bách bản thân không yêu hắn, kháng cự hắn tới gần, không nghĩ chạm vào tất cả những gì thuộc về hắn. Rõ ràng rất nhiều việc cùng kiếp trước hoàn toàn không giống nhau. Kiếp trước, hắn chưa bao giờ yêu nàng, là nàng một mình yêu hắn. Kiếp này sống lại, hắn nói thích nàng, hắn ôn nhu, nàng biết nàng làm hắn bị thương.

Mẫu thân nàng không được gả cho người trong lòng, cùng phụ thân luôn luôn tướng kính như "băng", nửa đời sống cực kì không vui. Nhưng cuối cùng vẫn dũng cảm đi theo người trong lòng nàng, cho dù người trong lòng nàng mệnh đã không lâu. Chỉ vì nàng yêu hắn. Nàng biết, có một số người không thể nào thay thế.

Thu Thiền và Tống Kha sống chết cùng nhau, không cố kỵ tử vong, bực này dũng khí ai có thể so sánh? Thu Thiền không phải không sợ chết, chỉ vì nàng yêu hắn. Nàng biết, không có Tống Kha, nàng không biết sống thế nào.

Tâm ý của Thanh Hà bị giẫm lên, hại người hại mình, cuối cùng vẫn như trước mỉm cười nhìn cuộc sống, sinh con dưỡng cái, hạnh phúc một đời. Nàng có thể bước ra từ trong thương hại, lại dũng cảm đi yêu, đi tranh thủ.

Hai chữ "dũng cảm", không phải ai đều có thể viết xong. Cũng không phải có "dũng cảm" liền có hạnh phúc. Trước đây, nàng dũng cảm cỡ nào, dũng cảm yêu một nam nhân sẽ không bao giờ yêu chính mình, có gan làm lại không có gan thừa nhận thống khổ. Sống lại, hai chữ này đã cùng nàng cách biệt, nàng sợ hãi rụt rè, mất đi lý trí, dạy bản thân "Hắn sẽ không yêu mình, mình sẽ không lại yêu hắn". Nhưng rõ ràng đã khác , kiếp trước nàng yêu không được đền đáp, bây giờ, hắn đang không ngừng đáp lại nàng. Hắn sẽ vì nàng mà vui, vì nàng mà giận, thậm chí vì nàng mà mất đi lý trí…

Nàng muốn tiếp tục dũng cảm một lần, vì bản thân, vì đứa nhỏ. Nàng sẽ không phá thai, cũng không muốn một mình nuôi nấng đứa nhỏ. Như thế đối với bản thân hay đứa nhỏ đều là một loại tàn nhẫn. Sống lại mà thành bộ dáng kia, còn không bằng tự cắt cổ tự sát. Việc đã thành kết cục đã định, không có đường sống cứu vãn, sao nàng không tiếp tục dũng cảm một lần? Nàng có thể thay đổi vận mệnh của mẫu thân, vì sao không nếm thử một chút, thay đổi kết cục của nàng cùng Mộ Đồ Tô?

Nam Chiếu tiểu công chúa…

Từ đầu đến cuối là tảng đá trong lòng nàng.

"Chỉ Nhi…" Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ trầm tư. Bạch Chỉ ngửa đầu nhìn hắn, hắn nói: "Ta đồng ý với nàng, trừ nàng ra, ta sẽ không cưới thêm bất luận kẻ nào. Lấy thân phận thiếp gả cho ta, chỉ là tạm thời, tương lai ta sẽ cho nàng danh phận thê tử."

Bạch Chỉ cảm giác hắn nắm tay nàng rất chặt. Giống như đang truyền lại sự kiên định của hắn.

Bạch Chỉ cuối cùng nở nụ cười, "Đây chính là ngươi nói ." Mộ Đồ Tô là người nói được thì làm được.

Con đường phía trước, có lẽ rất khó đi. Có lẽ sẽ làm nàng mình đầy thương tích, vết thương luy luy. Nhưng nàng vẫn muốn thử lại một lần, cho bản thân thêm một cơ hội, cho Mộ Đồ Tô một cơ hội, càng cho " tình yêu của nàng" một cơ hội.

Nàng đúng là vẫn còn yêu hắn, Mộ Đồ Tô của nàng! Người cái thế anh hùng, khó có thể di tình trong lòng nàng.

Ở cửa Bạch phủ, Bạch Chỉ bỗng nhiên kéo cổ áo Mộ Đồ Tô, ở trên mặt hắn hôn một cái, "Tướng công, tái kiến."

Nàng còn chưa đi ra một bước, lại bị Mộ Đồ Tô kéo lại. Mộ Đồ Tô không thể tin được nàng, có chút thụ sủng nhược kinh, lại có chút ngượng ngùng bị đùa giỡn, hắn nói: "Mới vừa rồi nàng bảo ta cái gì?"

"Tướng công." Tựa như kiếp trước, nàng ẩn tình đưa tình, ánh mắt mang theo mê luyến nhìn hắn, người đứng trước mặt, là tướng công nàng, người trong lòng nàng.

Mộ Đồ Tô đi lên phía trước, hôn lên môi nàng, ngậm hồi lâu, lưu luyến không rời nói: "Nương tử." Lúc hắn buông ra môi nàng, ánh mắt của hắn thần thái sáng láng, hắn vuốt ve mặt Bạch Chỉ, thấy thế nào cũng nhìn không đủ, hắn vuốt ve đôi lông mày lá liễu, mắt tròn đầy sao, cùng đôi môi đỏ mọng còn mang theo hơi thở ấm nóng của hắn.

Hắn nói: "Tái kiến."

Tái kiến, không phải tái kiến khi ly biệt. Có lẽ lại gặp nhau…

Hạnh phúc của ta, đã thật lâu không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Khi hai người gặp lại, đã là đại hôn. Hôn lễ Mộ Đồ Tô dành cho Bạch Chỉ, là đãi ngộ dành cho thê tử . Lục lễ một cái cũng không thiếu, hôn lễ thuận lợi vui vẻ. Nhiều người kinh thành đều nói, đây là một kỳ tích. Phải biết rằng, Mộ Đồ Tô là kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, rất nhiều danh môn thục nữ mơ ước, Mộ Đồ Tô qua tuổi trưởng thành, ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không, bây giờ rõ ràng kì tích nạp thiếp, lại bài trí phô trương như cưới vợ, thật sự làm cho người ta không khỏi rớt cằm.

Bạch Chỉ ngồi bên trong kiệu hoa, đầu trùm hỉ khăn, dây kết mũ phượng rơi bên sườn mặt có chút ngứa. Bạch Chỉ xốc lên khăn voan, bên tai nghe thấy thanh âm khua chiêng gõ trống, trong lòng cũng trở nên bồn chồn. Trải qua hai kiếp, đây vẫn là lần đầu nàng ngồi kiệu hoa, chẳng qua thiếu một phần chờ mong, rõ ràng động phòng hoa chúc là lúc tâm động nhất, nhưng nàng cùng Mộ Đồ Tô đã động phòng, thật sự đáng tiếc . Hôn lễ này, nàng còn cái gì để chờ mong? Nàng chờ mong rất nhiều, bái thiên địa, kính cha mẹ, ngồi ở hỉ giường, chờ tướng công thổi tắt nến.

Kiệu hoa nâng tới Cung Thân Vương phủ, có người đá cửa kiệu, ánh mặt trời bỗng nhiên tiến vào, Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô đều ngẩn ra. Nửa thân mình Mộ Đồ Tô vói vào, nhìn Bạch Chỉ bật cười, môi thiếp môi nàng, sau đó vội vàng đem hỉ khăn Bạch Chỉ xốc lên thả xuống. Bạch Chỉ vừa tức vừa giận, giờ phút này , còn không quên sàm sỡ một chút.

Dựa theo thường lệ, Mộ Đồ Tô nên cõng Bạch Chỉ vào phủ , nhưng Mộ Đồ Tô yêu cầu ôm ngang, nói là sợ thương đến đứa nhỏ. Bà mối biết được sau, cười khanh khách không ngừng, nói hắn quá mức cẩn thận. Hắn thật quý trọng đứa nhỏ của nàng.

Tầm mắt Bạch Chỉ bị hỉ khăn che khuất, nàng không nhìn thấy bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu người, nhưng nàng có thể cảm giác được bên ngoài chắc hẳn rất đông, bởi vì nàng vào chủ đường đi ngang qua bàn tiệc, cảm giác được tiếng người ồn ào.

Nhưng ở bên tai lại nghe thấy Bùi Thất lạnh lùng nói ra hai chữ, "Tiện – nhân."

Có gió thổi qua, tầm nhìn Bạch Chỉ bởi vì hỉ khăn vén lên, thấy Bùi Thất ngồi trên xe lăn, lạnh lùng nhìn nàng. Mà phía sau hắn đứng đúng là sư phụ nàng – Hùng Phong. Hùng Phong đang dùng ánh mắt bi thống nhìn nàng, trong mắt lướt qua các loại tâm tình phức tạp. Đôi mắt Bạch Chỉ rủ xuống, bỗng nhiên có chút uể oải.

"Chỉ Nhi, tất cả có ta." Mộ Đồ Tô đơn giản như vậy đã nhận ra tâm tư của nàng, thanh âm hắn không lớn, lại đủ Bạch Chỉ nghe thấy. Hỉ khăn che đậy tầm mắt nàng, nhưng nàng lại có thể phán đoán thập phần chắc chắn, trong mắt Mộ Đồ Tô kiên định.

Bước ra tới bước này, coi như liều mạng tìm hạnh phúc, nỗ lực lại nỗ lực.

Bạch Chỉ dùng sức đem tay vòng qua cổ Mộ Đồ Tô.

Đại hôn tiến hành cực kì thuận lợi, bái thiên địa, kính cha mẹ, đưa vào động phòng. Bạch Chỉ lẳng lặng ngồi bên giường, lắng nghe bên ngoài náo nhiệt vui vẻ. Bạch Chỉ vốn nhẫn nại, nhưng hôm nay không biết tại sao, ngọn nến mới cháy ba phần, Bạch Chỉ liền không chịu nổi thường xuyên vén lên hỉ khăn, nhìn ra cửa, ngóng trông ai đó có thể đi vào.

Rốt cục, có người vào được. Có điều không phải theo cửa chính vào, mà leo cửa sổ vào. Bạch Chỉ ngẩn ra, "Sư phụ."

Hùng Phong gật đầu, dựng thẳng một ngón tay bên miệng, mang cái ghế dựa ngồi đối diện nàng, khuôn mặt nghiêm túc, "Mộ tướng quân còn chưa xã giao xong, ta cũng chỉ muốn nói ngắn gọn. Tuy sư phụ chưa dạy ngươi cái gì, nhưng một ngày làm đồ đệ, cả đời là đồ đệ, ta hỏi ngươi chút việc, ngươi nói thực ra."

Trong lòng Bạch Chỉ căng thẳng, nàng hướng Hùng Phong gật đầu.

"Nghe A Thất nói, ban đầu ngươi là nữ nhân của A Cửu?"

Bạch Chỉ nói: "Ta nghĩ làm nữ nhân của hắn, nhưng chưa thực thi."

Hiển nhiên, đáp án này ra ngoài dự đoán của Hùng Phong. Hắn bỗng chốc trầm mặc , ban đầu muốn nói một đống lớn, toàn bộ nuốt xuống. Hắn không tiếng động thở dài, "A Cửu… Bây giờ cũng không biết, sống hay chết."

Bạch Chỉ không nói lời nào, nàng đã không hề có lập trường.

"Về chuyện ngươi cùng Mộ tướng quân, ta cũng biết một hai. Ta không biết rốt cuộc ai dụ hoặc ai, việc thành kết cục đã định, tất nhiên chúc đồ đệ ngày sau hạnh phúc." Hùng Phong đứng lên, muốn rời đi. Mẫn cảm như Bạch Chỉ, sao không biết Hùng Phong đến đây, muốn nói không phải những lời đó. Nàng mở miệng hỏi: "Sư phụ, ngươi muốn nói cái gì thì nói đi, không cần lo lắng quá nhiều."

Hùng Phong dừng lại, nhấp mím môi, "Ngươi có biết lúc trước vì sao ta chọn ngươi làm đồ đệ không?"

"Sư phụ cả đời không có con nối dõi, có một thân võ học, muốn có một hậu nhân? Ngươi nói ta là kỳ tài luyện võ, cho nên…"

"A." Hùng Phong che miệng cười đến bất đắc dĩ, "Này ngươi cũng tin?"

Hai gò má Bạch Chỉ đỏ bừng, không biết làm sao.

“Ta cả đời không có con nối dõi là thật, mà một thân võ học ta đã sớm chọn tốt hậu nhân, đó là A Cửu. Mặc dù thân mình hắn có hàn khí, hàng năm ngâm mình trong thuốc, nhưng hắn quả thật là kỳ tài luyện võ. Nếu không phải hồi nhỏ bị tật xấu, sớm theo Bùi lão tướng quân ra chiến trường , hắn tuyệt đối không kém Mộ tướng quân.”

“…”

Hùng Phong lại nhìn đôi mắt trừng lớn của Bạch Chỉ, nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Ngươi a, làm sao là kỳ tài luyện võ, bộ dáng thì yếu đuối.”

Bạch Chỉ oán niệm nhìn Hùng Phong, “Vậy ngươi gạt ta làm đồ đệ làm chi?”

Hùng Phong vốn khuôn mặt tươi cười, nhất thời kiềm hãm, “Ta là nghĩ để ngươi làm thê tử A Cửu… Ta mang A Cửu đi chiến trường cũng không phải thuận tiện.”

Đáp án này làm cho Bạch Chỉ không thể nói gì.

Hùng Phong nhức đầu, không thú vị nói: “Nguyên tưởng rằng ngươi không chọn A Cửu là vì thanh danh ở ngoài của hắn, quả thật có chút khó khăn, ăn chơi trác táng, bại gia tử không làm nên trò trống gì… Kỳ thực A Cửu không phải người như vậy, hắn…” Hùng Phong không nói thêm gì nữa, mà nhìn Bạch Chỉ đang chờ hắn tiếp tục nói tiếp. Cuối cùng hắn thở dài, “Nhiều lời vô ích, vẫn là không nói . Đã biết ngươi không có quan hệ cùng A Cửu, chẳng phải như ta tưởng tượng, trong lòng vi sư dễ chịu hơn chút, ta đi đây.”

Bạch Chỉ mím môi, kỳ thực nàng rất muốn truy vấn, vì sao Bùi Cửu phải làm bộ thành bại gia tử ăn chơi trác táng, lưu luyến phố hoa. Bạch Chỉ nhìn Hùng Phong khéo nhảy ra cửa sổ rời đi, cuối cùng cũng không mở miệng.

Không nên hỏi , nàng cùng Bùi Cửu không hề quan hệ, nàng hiện tại là nữ nhân của Mộ Đồ Tô, muốn cùng Mộ Đồ Tô bạch đầu giai lão, tự nhiên một lòng chỉ nghĩ đến Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ lo lắng trùng trùng một lần nữa đội hỉ khăn, chờ chú rể của nàng.

Lúc Mộ Đồ Tô vào phòng, ngọn nến đã cháy tám phần, Bạch Chỉ ít khi thức đêm sớm tựa vào giường, đang ngủ. Mộ Đồ Tô xốc lên hỉ khăn trên đầu Bạch Chỉ, mắt say lờ đờ mông lung si ngốc nhìn, hắn chạm đến mi nàng, mũi nàng, môi nàng, hắn phác họa từng chút một, dường như say mê.

“Chỉ Nhi, rốt cục nàng là của ta.” Mộ Đồ Tô đem môi tới gần môi Bạch Chỉ, chuồn chuồn lướt nước hôn một cái.

Mùi rượu xông vào mũi, làm Bạch Chỉ thức tỉnh. Nàng mở mắt ra, thấy hai gò má Mộ Đồ Tô đỏ ửng, mắt phượng mê ly chuyên chú nhìn nàng, cẩn thận tỉ mỉ, thập phần rõ ràng. Bạch Chỉ bị hắn nhìn như thế rất ngượng ngùng.

Mộ Đồ Tô nói: “Chỉ Nhi.”

“Đây.”

“Chỉ Nhi!”

“Đây.”

“Chỉ Nhi…”

“Đây.”

Mộ Đồ Tô gọi nàng rất nhiều lần, Bạch Chỉ từng chữ từng chữ đáp lời, có điều Mộ Đồ Tô dần dần không khống chế được cảm xúc, hốc mắt trở nên ướt át, si ngốc nhìn nàng, nắm tay nàng, nắm cực nhanh. Bạch Chỉ là vật âu yếm hắn mất đi lại có lại, sợ hãi lại mất đi, vui cực mà khóc.

Bạch Chỉ giật mình, nâng tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp quá đáng của hắn, “Tô… Tô, chàng làm sao vậy?” Hồi lâu không gọi hắn Tô Tô. Kiếp trước, trước mặt sau lưng, nàng gọi hắn Tô Tô gọi cực kì vui vẻ. Ban đầu Mộ Đồ Tô lớn tiếng mắng nàng đừng ghê tởm hắn, sau này nàng gọi nhiều, có lẽ không còn sức lực mắng nàng , liền tùy ý nàng gọi Tô Tô, cho đến sau này khi Cung Thân Vương phủ thêm Nam Chiếu tiểu công chúa, thê tử của hắn, nàng liền không tiếp tục gọi hắn. Bởi vì hắn không còn đề cao cổ họng mắng nàng, mà là một bạt tai đánh hướng nàng, nói thập phần trịnh trọng mà lại lạnh như băng, Tô Tô không phải cho ngươi gọi . Từ đây, nàng rốt cuộc không còn gọi hắn như thế.

Bây giờ, lại gọi hắn một tiếng, Bạch Chỉ cảm thấy xa lạ cùng sợ hãi, nhưng vẫn nhịn không được gọi hắn như vậy.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, sau đó cười nói: “Lại gọi một tiếng.” Mặt mày xinh đẹp giãn ra, đôi mắt bình thường luôn quạnh quẽ của hắn, cười toe .

Hắn thật sự là một nam nhân vô cùng đẹp a!

Bạch Chỉ khẽ cắn môi. Mộ Đồ Tô đem mặt cọ cọ trên tay nàng, ánh mắt nhu tình như nước, “Lại gọi một tiếng, ta thích nàng gọi ta như vậy.”

Bạch Chỉ nhịn không được cười khẽ, mang theo nhịp điệu triền miên lại mềm yếu, tim đập gia tốc, khẩn trương gọi hắn một tiếng: “Tô Tô.”

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đè Bạch Chỉ xuống, hai người ngã vào trên giường, bốn mắt ngóng nhìn, thật lâu không nói. Hai người đã đạt thành nhận thức chung, nhìn lẫn nhau, nhìn thế nào cũng không đủ. Cuối cùng, vẫn là Bạch Chỉ bại trận, xoay mặt, không tiếp tục nhìn hắn, “Đừng nhìn .”

Mộ Đồ Tô dùng một tay đem mặt nàng xoay lại, bắt buộc nàng tiếp tục nhìn hắn. Nàng một lần nữa đem tầm mắt dừng trên người Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô cúi xuống, bắt đầu hôn môi nàng. Bạch Chỉ có chút ngốc thừa nhận sự thân thiết của hắn.

Hắn hôn cực kì dịu dàng, như đang nhấm nháp một ly rượu ngon. Hai tay Bạch Chỉ vòng quanh cổ hắn, cũng không thành thạo đón ý nói hùa. Miệng tràn ngập hương rượu, Bạch Chỉ bị Mộ Đồ Tô dịu dàng hôn môi như thế, nàng đều cho rằng bản thân say.

Mộ Đồ Tô bắt đầu kéo đai lưng Bạch Chỉ, đưa tay vuốt ve nàng. Bạch Chỉ nhịn không được run run một chút, hơi sợ hãi. Hai người mặc dù đã lên giường, nhưng lần đó trải qua quá mức thảm thiết, lòng Bạch Chỉ còn sợ hãi, hơn nữa nàng có thai trong người, không chịu nổi ép buộc như vậy.

Mộ Đồ Tô dường như nhận thấy được Bạch Chỉ khác thường, trấn an nàng, "Ta sẽ ôn nhu. Không sợ." Môi hắn bắt đầu đi xuống, đi qua gương mặt nàng, cằm, cổ, luôn luôn đi xuống. Bạch Chỉ run run lui thân mình, sợ hãi lại có chút chờ mong.

Lúc môi hắn tới bụng nàng, sắp đi xuống chút nữa, Bạch Chỉ dường như muốn nhảy lên, "Không được, nơi đó là…" Nhưng đã không kịp, một trận tê dại truyền khắp toàn thân. Tùy ý hắn chui giữa hai chân nàng, bản thân càng ngày càng vô lực.

Quần áo của nàng toàn bộ rơi trên đất, Mộ Đồ Tô cũng bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, hắn rốt cuộc vẫn có chút căng thẳng, đai lưng không giải được. Bạch Chỉ bỗng nhiên ngồi dậy, giúp hắn giải. Mộ Đồ Tô bởi vậy mà không dám nhìn nàng, quay đầu nhìn về nơi khác, gò má càng thêm hồng thấu.

Bạch Chỉ thấy hắn như vậy, bỗng nhiên bật cười. Mộ Đồ Tô quay đầu nhìn nàng, thập phần kỳ quái nói: "Lại cười ta đem nàng ăn sạch sẽ. Không cho phép."

Bạch Chỉ không cảm giác được nguy cơ, như trước cười, "Đường đường tướng quân, thế nhưng… A…" Bạch Chỉ kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô. Bởi vì ngón tay thon dài của hắn thế nhưng đang sờ giữa hai chân nàng. Mộ Đồ Tô không để ý bộ dáng nàng hoảng sợ, trực tiếp hôn lên, triền miên lại triền miên.

Bạch Chỉ cảm thấy thân mình càng trở nên không giống bình thường, rất hư không. Lúc hắn đỉnh thân đi vào, Bạch Chỉ mới hiểu rõ hư không là cái gì.

Hắn quả thật tuân thủ "ôn nhu", lần này cũng không đau đớn như lần trước. Lần trước phía dưới của nàng khô cạn bị hắn cưỡng chế tiến vào, lần này nàng thật ẩm thật ẩm, trừ bỏ sưng, tiếp theo là loại cảm giác nói không nên lời, nàng thầm muốn rên rỉ, ở dưới thân hắn không khống chế được một lần lại một lần rên rỉ, có đôi khi không chịu khống chế kẹp lấy thắt lưng Mộ Đồ Tô, hi vọng hắn chậm một chút, hi vọng hắn chôn sâu trong cơ thể nàng.

Nam nhi khí huyết sôi trào, mặc dù bị ép buộc một ngày, nhưng một chút cũng không hàm hồ, không ăn thoả mãn, tuyệt đối không bỏ qua. Nữ tử thì khác, nhất là vừa mới "khai bao", nóng vội, thương thân.

Vì thế, ngày thứ hai, cả người Bạch Chỉ đau nhức, thật là không đứng dậy được …

Có điều sáng sớm, lúc nàng còn đang ngủ mơ, nàng "nghĩ thông suốt". Nàng suy nghĩ, có phải nam nhân thân thể quá mức cường tráng có nhu cầu lớn về phương diện này? Nàng không phải "kỳ tài luyện võ", thân mình thật sự suy nhược, chỉ sợ ăn không tiêu hắn triền triền miên miên như vậy…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Bạch Chỉ suy nghĩ, nàng không thích cái gia đình kia cỡ nào, đại hôn đã hơn một tháng , nhưng không hề có ý niệm suy tư về gia đình, chỉ là ngẫu nhiên nhớ về Bạch Thuật. Có lẽ trái tim nàng đối với Bạch Uyên thật sự đã băng giá . Hồng Kiều làm nha hoàn hồi môn đi theo Bạch Chỉ đến Cung Thân Vương phủ, Hồng Kiều làm người hoạt bát, thích nói chuyện phiếm, cùng gia đinh nha hoàn trong phủ qua lại rất tốt, tìm hiểu ra không ít chuyện tình.

Hồng Kiều lại là người không giấu được lời nói, mỗi khi có một tin tức mới, liền chia sẻ cùng Bạch Chỉ. Bạch Chỉ hiển nhiên chăm chú lắng nghe, vào Cung Thân Vương phủ, hiểu biết một chút, cũng không hại.

"Nghe nói Cung Thân Vương gia cả đời chỉ cưới một mình Cung Thân Vương phi. Lúc đó Cung Thân Vương là thế tử, vương phi là x nhi của một viên ngoại di cư đến Tô thành, thân phận có chút cách xa . Lúc đó phụ thân của Cung Thân Vương gia – Lục thân vương nói cái gì cũng không cho phép vương phi vào cửa, kết quả vương gia cố chấp, nói cả đời không lấy vợ. Càng làm người ta líu lưỡi là Cung Thân Vương từ đây thật sự không nhắc lại việc đón dâu. Mười năm qua đi, Lục thân vương không làm gì nổi, phái người đi Tô thành tìm vương phi, lúc đó mới biết mười năm nay, vương phi cũng không lập gia đình, Lục thân vương cảm động, gật đầu. Tiểu thư, a! Xem em này, nên gọi phu nhân! Người nói Cung Thân Vương gia như vậy, tại sao nói cách nào cũng không lung lay? Bất buộc tiểu thư lấy thân phận thiếp cưới vào cửa?" Nhìn bộ dáng Hồng Kiều giống như đối với việc Bạch Chỉ lấy thân phận thiếp gả vào cửa, có chút tức giận bất bình.

Lòng Bạch Chỉ ngược lại so với Hồng Kiều thoải mái hơn rất nhiều. Ý tứ của Vương gia kì thực hết sức minh bạch . Tạm thời không đề cập tới việc hắn

có thích người như nàng hay không, hắn hẳn là không thích xuất thân của nàng. Tuy là đích nữ, nhưng vì là người nhà của Bạch Uyên, hắn không thích nổi. Biểu tỷ của Cung Thân Vương gia – Huệ phi nương nương là mẫu thân thân sinh của tam hoàng tử, hai người thân cận từ nhỏ, quan hệ không phải bàn cãi, hắn tự nhiên đứng về phía tam hoàng tử, Bạch Uyên là người của thái phó, tự nhiên đứng về phía thái tử, hơn nữa Bạch Uyên cũng quản Binh bộ, hai người bị vây trong quan hệ đối lập, khó tránh khỏi có ma sát. Nếu như con của mình cưới người của thái tử, không có cách nào ăn nói với Huệ phi nương nương, đối với bản thân càng không thể nào nói nổi, khả năng cũng có nguyên nhân xuất phát từ bản thân nàng, hoặc là chưa kết hôn đã mang thai, hoặc là thanh danh bên ngoài không tốt, tóm lại, vì chứa nhiều nguyên nhân, Cung Thân Vương mới không chịu thỏa thuận, chỉ cho nàng làm thiếp Mộ Đồ Tô. Đương nhiên, Bạch Chỉ có lý do tin tưởng, Mộ Đồ Tô sẽ không noi theo phụ thân hắn, mười năm không cưới. Cung Thân Vương phi có thể chờ, nàng có lẽ cũng có thể chờ, nhưng mà là chờ ở trong am ni cô.

Bạch Chỉ đáp lại Hồng Kiều, "Làm khó cho ngươi, theo một chủ tử lấy thân phận thiếp vào cửa."

"Em có gì mà tự ti , người trong phủ đều biết, thế tử cực kỳ sủng tiểu thư, thường thường không cho tiểu thư xuống giường."

"…" Bạch Chỉ cảm thấy, điều này cùng sủng không có một chút quan hệ.

"Dĩ? Tiểu thư, hôm nay là chính người vẽ lông mày ? Vẽ cũng thật khó coi, Hồng Kiều giúp người vẽ lại đi." Hồng Kiều vội tìm cây than chì trên bàn trang điểm, bị Bạch Chỉ đỏ mặt ngăn lại , "Không cần."

"Nhưng mà tiểu thư, vẽ thực khó coi, ngọ thiện hôm nay ăn cùng vương phi, người như vậy quá thất lễ."

"…" Bạch Chỉ có chút rối rắm, muốn vẽ một lần nữa lại cảm thấy không nỡ cũng không ổn. Lông mày khó coi, hiển nhiên không phải xuất phát từ tay nàng, mà là xuất phát từ tay Mộ Đồ Tô sau khi sáng sớm "vận động" xong.

Sáng sớm trời còn chưa rõ, hắn liền ở trên người nàng, bắt đầu phập phồng, đầy người là mồ hôi. Sau, nàng vốn định đứng lên chải chuốt một chút, miễn cho Hồng Kiều đi vào, nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật. Nàng ngồi xuống bàn trang điểm, theo thói quen chỉnh lý bản thân ngay ngắn chỉnh tề, hoá trang. Ai tưởng, Mộ Đồ Tô vận động quá sức còn có khí lực đứng lên, khoác một chiếc áo khoác, đứng ở phía sau nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng trang điểm ăn vận. . Thấy nàng bắt đầu hoạ mi, ánh mắt vừa động, tiếp nhận than chì trong tay nàng, làn môi tự do trên chiếc cổ tuyết trắng của nàng, hơi ấm nóng rực trên cổ, "Để ta thử xem."

Vì thế, nàng liền mê muội để cho hắn thử.

Lại vì thế, bi kịch xảy ra.

Lông mày của nàng, quả thật bị hắn vẽ xấu thần kỳ. Hắn mặc dù cũng biết tự mình hiểu lấy, nhưng vẫn tiếp tục cường điệu bản thân là người mới, về sau sẽ tốt hơn, có thể quen tay hay việc, để nàng đừng cô phụ một mảnh tâm ý của hắn, lông mày xấu, nhất định phải để lại, nói là dùng cho hắn "lập chí". Lúc đó Bạch Chỉ có thể nói là dở khóc dở cười, miễn cưỡng đồng ý. Bây giờ, Hồng Kiều muốn vẽ lại một lần nữa, nếu như buổi trưa Mộ Đồ Tô lâm triều trở về, không thấy lông mày xấu của nàng, chỉ sợ hắn sẽ "cam chịu" .

"Thôi, cứ như vậy đi." Cuối cùng Bạch Chỉ quyết định giữ lại lông mày xấu, vì Mộ Đồ Tô "lập chí".

Hồng Kiều không hiểu Bạch Chỉ . Chỉ cảm thấy nữ tử đã gả cho người, đều không thèm để ý dung mạo bản thân. Lông mày xấu bực này, cũng dám ra ngoài gặp người…

Gần ngọ thiện, Mộ Đồ Tô cùng Cung Thân Vương mới trở về. Hôm nay vẻ mặt Cung Thân Vương hòa hoãn, khóe miệng dương lên, cũng không biết hôm nay vào triều, hoàng đế nói cái gì. Nhưng Mộ Đồ Tô, sắc mặt cùng Cung Thân Vương hoàn toàn tương phản, tái nhợt vô lực, cùng khuôn mặt sáng bóng hồng hào sáng sớm đi vào triều, cách biệt một trời một vực.

Hồng Kiều đem cảnh tượng vừa rồi nhìn thấy nói cho Bạch Chỉ, "Phu nhân. Người nói có phải tướng quân cãi nhau với Cung Thân Vương hay không ?"

Bạch Chỉ đáp lại: "Nếu là cãi nhau tại sao lại một người mừng một người lo? Hẳn là đã xảy ra chuyện gì."

Trong lòng Bạch Chỉ kỳ thực cũng có chút tính toán . Dựa theo kiếp trước, lúc này Mộ Đồ Tô phải làm vị trí của Bùi lão tướng quân?

Sự thật quả thế. Ngọ thiện, Cung Thân Vương trực tiếp bàn việc ở trên bàn cơm cùng vương phi, cũng không biết là vừa vặn nói trên bàn cơm, hay là cố ý nói cho Bạch Chỉ nghe. Bạch Chỉ bởi vì sớm đoán trước, không quá kinh ngạc, ngược lại, vương phi ngạc nhiên hỏi: "Bùi lão tướng quân chiến công lừng lẫy, chiến sự lần này, không có công lao cũng có khổ lao, hơn nữa hai chân Bùi Thất tàn tật, này cũng…"

Chính xác, Bùi lão tướng quân cứ như vậy bị tước binh quyền, không khỏi quá mức tuyệt tình. Đương nhiên, lời này chỉ có người ngoài cuộc như vương phi cùng Bạch Chỉ nói, Cung Thân Vương chỉ nói: "Nữ nhân, không hiểu."

Căng thẳng giằng co, binh quyền suy yếu.

Bữa cơm này, Bạch Chỉ ăn no, trái với Mộ Đồ Tô, thực không nuốt nổi. Điều này làm cho Bạch Chỉ có chút ngạc nhiên , Bùi lão tướng quân là người của thái tử, hắn làm người của tam hoàng tử, địch bị suy yếu, bản thân tăng mạnh, chẳng phải nên giống Cung Thân Vương, miệng không thể khép lại hay sao?

Trở về phòng, Bạch Chỉ giúp Mộ Đồ Tô thay triều phục, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói với Bạch Chỉ: "Chỉ Nhi, cùng làm quan, lẽ ra nên đồng tâm hiệp lực, tại sao lại lục đục đoạt quyền lực với nhau?"

Bạch Chỉ giúp Mộ Đồ Tô mặc y phục hàng ngày, vừa buộc nút thắt, vừa hỏi hắn, "Chàng cũng lòng dạ đàn bà ?"

Mộ Đồ Tô cười nói: "Cố gắng đi. Ta do Bùi lão tướng quân dạy dỗ , hắn dạy ta rất nhiều thứ. Cả đời Bùi lão tướng quân có một nữ nhi, bốn con trai đầu đều chết trận sa trường, lại bởi vì một sự cố, thê thiếp nữ nhân gặp nạn, chỉ còn lại Bùi Thất Bùi Cửu Bùi Thập. Bây giờ, hai chân Bùi Thất tàn tật, Bùi Cửu mất tích không rõ, Bùi Thập gả cho con thái phó, tốt là tốt, nhưng là…" Mộ Đồ Tô cười cười, không tiếp tục nói.

Bạch Chỉ chưa từng nghĩ, nghe được tình huống gia đình Bùi Cửu, lại xuất phát từ miệng Mộ Đồ Tô. Nàng chỉ biết Bùi Cửu xếp thứ chín, lại không biết ngoại trừ Bùi Thất, những ca ca khác đều không còn sống…

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ nghe được chuyện về Bùi Cửu mà sững sờ, ánh mắt hắn cũng phai nhạt một chút, cúi người hôn nàng một ngụm, giả bộ cười hỏi: "Hôm nay thân thể cõ chỗ nào không khỏe?"

Bạch Chỉ lắc đầu, "Không, có điều gần đây thèm ăn chút này nọ."

"Muốn ăn cái gì?"

Bạch Chỉ nghĩ nghĩ, "Sơn tra cao. Còn có… đầu sư tử kho tàu ở tửu lâu thứ nhất kinh thành."

Mộ Đồ Tô véo khuôn mặt Bạch Chỉ, "Béo thành như vậy, xác định muốn ăn những thứ đó?"

Từ khi Bạch Chỉ mang thai tới nay, miệng nàng chưa từng ngừng nghỉ, sau khi vào Cung Thân Vương phủ, có thể nói ngày càng nghiêm trọng, chưa nói đến chuyện không thịt không vui, ăn này nọ cũng càng ngày càng kén, chuyên lựa chọn những nơi riêng để thưởng thức. Đương nhiên, số lần tửu lâu đứng đầu bị điểm danh rất nhiều, Mộ Đồ Tô phái người mang tới cho Bạch Chỉ đỡ thèm.

Bạch Chỉ có cảm giác bản thân yếu ớt , may mà gả cho một tướng quân có tiền có thế, nếu là người bình thường, không chịu nổi nàng ép buộc như vậy. Bạch Chỉ tâm huyết dâng trào, nói với Mộ Đồ Tô: "Lần này chàng đi cùng thiếp tới tửu lâu ăn đi? Không cần mang về."

Mộ Đồ Tô nhìn bên ngoài, hôm nay mặc dù tuyết còn rơi, tuy không lớn, nhưng cũng tích dày hai ba tấc. Hắn hơi do dự, thời tiết như vậy ra ngoài có thỏa đáng hay không? Bạch Chỉ cho hắn ăn thuốc an thần, "Đi xe ngựa, không có việc gì ."

Lúc này Mộ Đồ Tô mới gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, bên trong xe ngựa trang bị kỹ càng, sợ có gió thổi vào. Bạch Chỉ cảm thấy bực mình, mặt càng đỏ ửng, hơn nữa nàng ngồi phía trước Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô phía sau vây quanh nàng, càng làm nàng không được tự nhiên.

Mộ Đồ Tô oán giận, "Nàng ghét bỏ ta họa mi như vậy? Trước khi ra cửa còn cố ý rửa mặt mệnh Hồng Kiều họa lại một lần nữa."

Bạch Chỉ mỉm cười, "Việc xấu trong nhà không được nói ra ngoài."

"…" Mộ Đồ Tô không nói, nhẹ nhàng cắn lỗ tai nàng giải hận. Bạch Chỉ co thân mình trốn thế công của hắn, ai biết tay hắn lại không thành thật, vuốt thân thể nàng. Bạch Chỉ xoá sạch tay hắn, "Tướng quân, tự trọng."

"Ta luôn luôn đối với nàng cực kì không tự trọng, nàng biết mà." Không chỉ bàn tay Mộ Đồ Tô lộn xộn, môi cũng để ở cổ nàng, tự do đi tới đi lui. Bạch Chỉ cảm thấy ngứa, thân mình nhéo vài cái, không hề ý thức được thân thể của mình đang cùng phía dưới hắn ma sát, chỉ chốc lát sau lại thấy chỗ mông như có vật cứng.

Bạch Chỉ xấu hổ nói: "Hạ lưu."

Mộ Đồ Tô cũng thấy bản thân rất dễ xúc động, có chút xấu hổ, nhưng ngoài miệng cũng không tha thứ người khác, "Ai bảo nàng trêu chọc ta?"

Nàng đâu có? Bạch Chỉ quay đầu lên án hắn, đã thấy Mộ Đồ Tô hồng mặt, rõ ràng kỳ quái, lại không nhận thua, cưỡng bức bản thân nghiêm túc nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ thấy bộ dáng này, buồn bực nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Mộ Đồ Tô không hiểu.

Bạch Chỉ lắc đầu, khống chế bản thân tràn ra ý cười.

"Chỉ Nhi." Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nhẹ giọng gọi nàng một tiếng. Bạch Chỉ quay đầu, đã thấy Mộ Đồ Tô mạnh cúi người, hung hăng hôn lên, Bạch Chỉ đầu tiên có chút ngạc nhiên, cũng không cự tuyệt, cuối cùng bản thân lại vô lực tựa vào trong lòng Mộ Đồ Tô, tay cầm lấy làn váy.

Hô hấp của Mộ Đồ Tô càng ngày càng nặng, cho đến khi hắn đẩy ra Bạch Chỉ, điều chỉnh tốt, mới bình ổn xuống.

Bạch Chỉ cứ như vậy "vô tội" nhìn hắn, cảm thấy hắn biến thành như thế, tuyệt đối không phải lỗi lầm của chính mình. Cực độ không hề có tính tự giác.

Tửu lâu đứng đầu tuyệt đối là nơi có phân tầng giai cấp. Phàm là người có tiền có thế , hoặc lên lầu hai, hoặc có phòng riêng. Kinh thành người có tiền có thế nhiều lắm, chỗ ngồi thì có, nhưng phòng riêng lại không có.

Bạch Chỉ thấy ông chủ tửu lâu cực độ khó xử suy nghĩ biện pháp, xua tay nói: "Không thể bất công , lầu hai có chỗ nào tùy tiện ngồi là được."

"Cám ơn tướng quân phu nhân, cám ơn!"

Hai người ngồi vào vị trí bên rào chắn, cúi đầu có thể thấy được tình cảnh dưới lầu một.

Mộ Đồ Tô ngồi ngay đối diện Bạch Chỉ, cười như không cười nhìn nàng. Bạch Chỉ bị hắn nhìn sợ hãi, "Tô Tô, chàng nhìn cái gì?"

"Ra vẻ toàn kinh thành đều biết nàng là nữ nhân của ta ."

"…" Bạch Chỉ nhìn đôi mắt hắn, "Bởi vì việc này mà vụng trộm vui vẻ?"

Mộ Đồ Tô nở nụ cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận, ánh mắt tùy ý quét qua dưới lầu, nhưng lại nhất thời không thu về được. Bạch Chỉ theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy hoa khôi thanh lâu Doãn Hương từ bên ngoài bước vào, đang cùng tiểu nhị nói chuyện. Ánh mắt nàng bất định, nhìn bốn phía chung quanh, như sợ bị người phát hiện nàng tồn tại.

Bạch Chỉ thấy Mộ Đồ Tô nhíu mày, như có đăm chiêu nhìn chằm chằm Doãn Hương.

"Nàng có chỗ nào không thích hợp sao?" Bạch Chỉ hỏi Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô quay đầu nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ cũng đang nhìn hắn, trong mắt có chân thật kiên định đáng tin. Coi như đang nói cho Mộ Đồ Tô, không cho nói dối không cho tắc trách qua loa. Mộ Đồ Tô mím môi, "Có thám tử báo, ở kinh thành nhìn thấy Bùi Cửu! Nhưng Bùi Cửu không trở về Bùi phủ, cũng không biết là thật hay giả."

Bạch Chỉ trầm mặc…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Kì thực Bạch Chỉ không muốn gặp Bùi Cửu. Nàng không biết lấy mặt mũi nào đối mặt Bùi Cửu, luôn cảm thấy thực xin lỗi hắn. Mộ Đồ Tô thấy ánh mắt Bạch Chỉ phai nhạt rất nhiều, ăn đầu sư tử nàng thích nhất cũng không ngon nghẻ như lúc trước, hắn tự biết nàng suy nghĩ cái gì, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Dưới lầu Doãn Hương dường như không ở lại ăn uống, mà dùng hộp gỗ đóng gói mang đi, thần sắc nàng vội vàng , cảm giác như có chút gì đó không thích hợp.

Bạch Chỉ bên này, cũng nhai kĩ nuốt chậm ăn xong đầu sư tử kho tàu, bây giờ đang dùng chiếc đũa cao sơn tra. Mộ Đồ Tô hỏi: "Còn muốn ăn gì không?"

Bạch Chỉ lắc đầu, bộ dáng như không nuốt trôi, "Có chút no rồi."

Đây hoàn toàn không phải sức ăn bình thường của Bạch Chỉ. Nói quá thì ngay cả một nửa cũng không đến. Là điều gì làm cho nàng không có khẩu vị? Thông minh như Mộ Đồ Tô, hắn đều biết, nhưng hắn không muốn nói, chỉ miễn cưỡng mỉm cười với Bạch Chỉ, "Ăn xong rồi, muốn đi dạo hay không? Hôm nay buổi chiều ta rảnh."

Bạch Chỉ mỉm cười, "Thân thể có chút không khoẻ, muốn hồi phủ ngủ một giấc."

Mộ Đồ Tô cứng ngắc nghiêm mặt, gật đầu, tâm lại trầm xuống. Chuyện tới bây giờ, vì sao hắn vẫn lo sợ bất an?

Sau khi Bạch Chỉ hồi phủ, cả người mềm nhũn , rửa mặt, liền lên giường đi ngủ. Mấy ngày này mang thai hay ngủ, ngẫu nhiên nôn một chút, nhưng khẩu vị vẫn cực tốt như trước. Bạch Chỉ cũng không biết bản thân ngủ bao lâu, tỉnh lại là lúc trời đã hơi tối, tiến vào đêm. Bạch Chỉ giãy dụa đứng lên, trong phòng không một bóng người, ánh nến lay động, thời tiết khắc nghiệt mùa đông lạnh đến mức tận cùng. Đã là cuối năm, không nhiều ngày nữa chính là tết âm lịch .

Bạch Chỉ phủ thêm áo khoác, xốc chăn, hơi lạnh tiến vào trong thân thể, nàng không khỏi rùng mình một cái. Mộ Đồ Tô giờ phút này đang ở phòng, thời tiết lạnh như vậy nếu không kịp thời giữ ấm, chỉ sợ sẽ cảm lạnh. Bạch Chỉ thấy trên ghế quý phi có áo khoác của Mộ Đồ Tô, liền cầm lên, định đưa đi qua.

Nàng đi tới phòng Mộ Đồ Tô, vốn định gõ cửa, lại nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi. Là cuộc nói chuyện giữa Cung Thân Vương và Mộ Đồ Tô.

“Phụ vương, Bùi gia đã không hề có tính uy hiếp, vì sao người muốn đuổi tận giết tuyệt?” Ngữ khí Mộ Đồ Tô hơi kích động.

Cung Thân Vương nói: ” Nhân từ đối với kẻ địch là tàn nhẫn đối với chính mình. Bùi gia dù sao cũng là nguyên lão, ngươi có cam đoan toàn bộ ngự lâm quân sẽ phục tùng? Ngày nào Bùi lão tướng quân chưa chết, khó bảo toàn việc Đông Sơn tái khởi.”

“Hắn lấy gì để Đông Sơn tái khởi? Hổ phù ta cầm, hoàng thượng sớm hạ lệnh cho hắn cáo lão hồi hương.”

“Đồ Tô, ta biết rõ ngươi cùng hắn có tình cảm thầy trò, nhưng ngươi phải hiểu rõ, hắn là người của thái tử. Đương kim thái tử là dạng người gì, ngươi cùng ta đều hết sức minh bạch, thối nát không chịu nổi, mê muội mất cả ý chí, nếu như chúng ta rơi vào trong tay hắn, có thể nào sinh tồn?”

Mộ Đồ Tô trầm mặc .

“Phụ vương từ nhỏ đã dạy ngươi, cho ngươi lập lời thề, ngươi đều quên sao?”

“Không dám quên.” Mộ Đồ Tô trầm mặc một lát, “Một lòng phụ tá tam hoàng tử thuận lợi đăng cơ. Cho dù phải trả giá bất cứu đại giới nào…”

Bạch Chỉ lắp bắp kinh hãi, lăng lăng nhìn cửa gỗ tử đàn trước mắt. Cho dù bất cứ đại giới nào sao? Lời thề này, cũng quá nặng? Bạch Chỉ không muốn tiếp tục nghe nữa, miễn cho bị bọn họ túm được. Trên đường trở về, đã thấy Hồng Kiều đứng trước cửa nhìn nàng.

“Chuyện gì?”

Hồng Kiều cầm lấy tay Bạch Chỉ, sờ sờ, “Phu nhân, trời rất lạnh, người muốn làm gì gọi em là được, cảm lạnh làm sao bây giờ? Người là phụ nữ có thai a!” Hồng Kiều căng thẳng hốc mắt cũng đỏ lên , Bạch Chỉ nhìn thấy bộ dáng này, xì cười hai tiếng, cầm áo khoác trong tay đưa cho Hồng Kiều rồi bước vào nhà. Trong phòng bay ra mùi thơm bữa ăn khuya của Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ quay đầu nói với Hồng Kiều: “Ai ra lệnh cho ngươi làm ?”

“Vương phi.”

“Ừm.” Bạch Chỉ cởi áo khoác, lại nằm vào trong chăn, nghĩ rằng, sự để bụng của nàng đối Mộ Đồ Tô có lẽ còn chưa đủ, chuyện này, phải là nàng xử lý, không cần vương phi quan tâm.

Nửa đêm, Bạch Chỉ đang ngủ mơ hồ, phát giác có người sờ nàng. Nàng trợn mắt nhìn, đã thấy Mộ Đồ Tô đem nàng chen vào mép giường, tay đang sờ bụng nàng. Bạch Chỉ ngẩn ra, buồn ngủ hoàn toàn bị xua tan, “Tô Tô, chàng làm chi?”

“Tại sao đến bây giờ bụng còn chưa nổi?”

“Có lẽ thời gian chưa đủ dài.”

Mộ Đồ Tô đem môi nhích lại gần, “Nàng nói có phải đại phu chẩn đoán sai lầm rồi hay không? Nếu không chúng ta lại nỗ lực?” Bạch Chỉ còn chưa kịp mở miệng, môi liền bị Mộ Đồ Tô che lại, sự tình phía sau, Bạch Chỉ đã không cách nào phản kháng. Nàng chỉ biết là, Mộ Đồ Tô quả thật còn đang nỗ lực, không hề kiêng kị thiên quân vạn mã.

Bạch Chỉ luôn luôn không biết, hậu quả phụ nữ có thai thu nạp “thiên quân vạn mã” thật nghiêm trọng. Mộ Đồ Tô đối việc này, cũng hoàn toàn không biết, chỉ như một thanh niên lỗ mãng, tùy tính mà phát.

Việc này xảy ra vào ba ngày sau, Mộ Đồ Tô vào triều sớm, Bạch Chỉ thức dậy muộn, tới gần buổi trưa, mới từ trên giường ngồi dậy. Đang muốn đứng lên, lại thấy bụng một trận quặn đau, ở trên giường lăn vài vòng. Hồng Kiều thấy vậy, vội vàng chạy đi gọi đại phu, lúc đại phu tới, dưới thân Bạch Chỉ đã chảy rất nhiều máu.

Đại phu chẩn đoán, miệt mài quá độ, đứa nhỏ sinh non .

Kết quả này, Bạch Chỉ không có cách nào thừa nhận, vương phi đứng ở một bên càng thêm châm chọc khiêu khích, ” Sinh hoạt vợ chồng, Đồ Tô không hiểu, ngươi cũng không hiểu? Không biết bản thân có thai, việc này nên hết sức tránh sao?”

Bạch Chỉ không nói. Nàng quả thật không hiểu, hơn nữa, nàng chưa từng được giáo dục về phương diện này. Nàng chỉ biết, Mộ Đồ Tô muốn, nàng liền cho. Mộ Đồ Tô cũng không làm đau nàng, luôn hết sức dịu dàng, mà nàng cũng thích hưởng thụ dưới thân hắn, mỗi lần đều là cá nước thân mật, cũng không cảm thấy không ổn.

“Ngươi là hồ ly tinh, nhất định là không ngừng quyến rũ Đồ Tô!” Vương phi ban đầu vốn nể mặt đứa nhỏ, hòa thuận với nàng, bây giờ đã trở nên nói năng lỗ mãng . Bạch Chỉ mất đứa nhỏ tâm tình không tốt, bị vương phi nói như thế , nước mắt không khỏi rơi xuống.

Lúc Mộ Đồ Tô gấp gáp trở về, Bạch Chỉ đang ngồi bên cạnh bàn trà, ăn canh hạt sen Hồng Kiều vừa bưng tới. Bạch Chỉ không muốn quan tâm đến Mộ Đồ Tô, xem hắn như không khí. Mộ Đồ Tô mím môi, gọi Bạch Chỉ, Bạch Chỉ không trả lời.

Mộ Đồ Tô liền ngồi xuống, đầu dựa vào nàng, “Chỉ Nhi!”

Bạch Chỉ như trước ăn canh hạt sen trong chén, một miếng lại tiếp một miếng . Mộ Đồ Tô nháy mắt với Hồng Kiều, làm cho nàng rời đi. Hồng Kiều thức thời rời đi, còn thuận đường đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô nhân tiện nói: “Thân thể còn không khoẻ sao?”

Bạch Chỉ lắc đầu, nước mắt cũng không chịu khống chế chảy xuống. Mộ Đồ Tô cảm thấy rất tội lỗi, vội ôm Bạch Chỉ dỗ nàng, "Đều là ta sai, ta nên chú ý một chút, không biết việc này cũng có thể sinh non. Về sau ta không làm , được không?"

Bạch Chỉ khóc càng to.

Mộ Đồ Tô nâng mặt Bạch Chỉ, xoa xoa nước mắt cho nàng, "Đợi nàng dưỡng thân mình cho tốt, chúng ta lại nỗ lực, không khóc."

Bạch Chỉ cảm thấy vừa tủi thân vừa khổ sở. Muốn nói chút lời hay lại không biết nói từ đâu, trong lòng tích tụ, không chỗ phát tiết, đành phải ôm Mộ Đồ Tô, hung hăng cắn bả vai rắn chắc của hắn. Mộ Đồ Tô cố nén đau, làm cho nàng cho hả giận. Việc này đều do hắn dựng lên, hậu quả cũng nên do hắn phụ trách. Chỉ đổ tại hắn, đối với việc này hoàn toàn không biết gì. Chuyện nam nữ, hắn vốn không để bụng, cẩu thả, chỉ biết Bạch Chỉ đã là nữ nhân của hắn, hắn danh chính ngôn thuận ôm ấp nàng, không hề cố kỵ.

Ai biết, "bà mối" giữa bọn họ, bởi vì hắn âu yếm quá độ mà hương tiêu ngọc vẫn, vấn đề này, đáng giá suy nghĩ sâu xa một phen.

Tâm tình Bạch Chỉ còn chưa bình phục, ngày thứ hai liền nghênh đón hai người chế giễu. Nhị nương nàng cùng muội muội Bạch Thược.

Bạch Chỉ tức giận mệnh Hồng Kiều đi pha trà, cùng hai người các nàng ngồi đối diện. Nhị nương dùng ánh mắt thương xót cầm tay Bạch Chỉ, vỗ vỗ mu bàn tay, "Chỉ Nhi, việc này về sau chú ý là được, các ngươi mới tân hôn, muốn thân mật là chuyện thường tình. Đừng thương tâm quá mức."

Bạch Thược dù sao không lão luyện bằng nhị nương, khóe miệng luôn bất chợt tràn ra ý cười, cố nén , giả bộ đứng đắn nói: "Người có thai, ba tháng đầu cùng ba tháng cuối tốt nhất không nên làm chuyện phòng the, tỷ phu mạnh như vậy, càng nên chú ý mới phải."

Bạch Chỉ mím môi, hơi xấu hổ. Nhị nương cùng Bạch Thược còn nói chút gì đó, Bạch Chỉ đã nghe không vào, chỉ lễ phép gật đầu đáp ứng.

Sau khi các nàng rời đi, lại có một gã gia đinh gõ cửa. Bạch Chỉ tâm tình không tốt, không hề bình tĩnh hỏi: "Có chuyện gì?"

Gia đinh từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Bạch Chỉ, "Phu nhân, có vị cô nương nói là cho người."

Bạch Chỉ nhìn chằm chằm lá thư, nghi hoặc tiếp nhận, không mở ra trước mặt gia đinh, mà hướng hắn xua tay, "Ngươi đi xuống đi."

Gia đinh lui ra, Bạch Chỉ mới mở thư, phía trên chỉ có một câu nói.

—— thỉnh đến thanh lâu đứng đầu kinh thành. Bùi Cửu.

Bạch Chỉ giật mình, phong thư này thật là Bùi Cửu viết sao? Vì sao lại ở thanh lâu? Trong lòng Bạch Chỉ có chút do dự, cũng không biết rốt cuộc là thật là giả. Nàng gọi Hồng Kiều tới, để nàng đi chuẩn bị một bộ nam trang, đưa nàng tới thanh lâu đứng đầu kinh thành. Nàng không cho Hồng Kiều cùng vào, mà làm cho Hồng Kiều tự trở về.

"Ta sẽ về vào giờ Dậu, nếu không thấy ta trở về, ngươi hãy nói cho tướng quân." Bạch Chỉ dặn Hồng Kiều như thế.

Hồng Kiều cái hiểu cái không gật đầu. Lúc Bạch Chỉ đang định xuống xe ngựa, Hồng Kiều ở phía sau hỏi: "Phu nhân, người đây là cam chịu sao?"

Bạch Chỉ không hiểu.

Hồng Kiều chịu đựng khổ sở nói: "Đứa nhỏ còn có thể có một lần nữa, không cần buông tha, phu nhân!"

Bạch Chỉ lạnh mặt, liếc nàng một cái, "Trở về."

Hồng Kiều tâm sự nặng nề làm mã phu lái xe đi. Bạch Chỉ vào thanh lâu, nghênh đón nàng là tú bà: "Tiểu công tử, coi trọng vị cô nương nào sao? Các cô nương nơi này đều là đẹp nhất kinh thành, cam đoan làm vừa lòng công tử."

Bạch Chỉ nhìn quanh mọi nơi, vẫn chưa nhìn thấy Bùi Cửu.

"Bạch công tử." Trên lầu có người bỗng nhiên nũng nịu gọi nàng. Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn , là một nữ tử hoàn toàn không biết, cười rộ lên thập phần ngọt ngào. Con nhóc kia nói với tú bà, "Mẹ, đây là người của Doãn Hương tỷ."

Tú bà ngẩn ra, cười nói: "Như vậy a, vậy công tử cứ tự nhiên." Tú bà không tiếp tục tiếp đón Bạch Chỉ nữa mà đi tiếp đón những người khác. Con nhóc kia vẫy vẫy chiếc khăn trong tay, tiếp đón Bạch Chỉ, "Bạch công tử, đi lên đi."

Bạch Chỉ cảm thấy trầm xuống, hít sâu một hơi, nhấc chân đi lên cầu thang, đi theo con nhóc đến một sương phòng.

Đẩy cửa đi vào, đầu tiên ánh vào mi mắt là một bức họa chim sẻ ngậm dây kết. Bạch Chỉ đi vào, ngửi được một mùi thuốc bắc nồng đậm, nàng không nhận ra vị thuốc, dường như không phải dược thảoTrung Nguyên?

"Hóa ra là ngươi?" Chưa thấy người đã thấy tiếng, Doãn Hương đi ra từ sau bức rèm, váy tơ lụa cao cổ màu vàng sáng, búi tóc đơn giản, trên tóc có một cây trâm ngọc bích. Không giống thanh lâu nữ tử, vàng bạc quấn thân, trang điểm xinh đẹp, nàng có vẻ mộc mạc lại không mất khí chất.

Bạch Chỉ hỏi: "Là ngươi tìm ta?"

Doãn Hương nói: "Lúc trước cảm thấy bộ dạng vị công tử này quá thanh tú, ta thưởng thức qua vô số nam nhân, lại chưa từng hoài nghi ngươi là nữ nhân! Ta nên gọi ngươi là tướng quân phu nhân sao?"

Bạch Chỉ không đáp, tất nhiên nghe ra ý tứ nàng trào phúng. Doãn Hương bật cười, ánh mắt cũng phai nhạt rất nhiều, "Ngươi là người trong lòng A Cửu, ta không nên nói năng lỗ mãng với ngươi, có điều ta cảm thấy, sao ngươi có thể phản bội A Cửu? Chỉ vì Bùi gia lâm họa , A Cửu sinh tử không rõ sao?"

Bạch Chỉ đáp: "Ngươi bảo ta đến, để hỏi những điều này sao?"

Doãn Hương nói: "Đi theo ta." Nàng xoay người, vén mành đi vào một gian khác bên trong. Bạch Chỉ đi vào, đã thấy Bùi Cửu nằm ở trên giường không nhúc nhích, sắc mặt cực kì tái nhợt, nếu không phải còn có một hơi thở, Bạch Chỉ cho rằng hắn đã chết .

Bạch Chỉ còn chưa hỏi sao lại thế này, Doãn Hương đã nói: "Hắn bị đưa tới đã là bộ dáng này. Người đưa hắn đến mặc quần áo nước ta, nhưng nghe khẩu âm giống như người ngoại quốc. Hắn cho ta một bao dược thảo, dặn ta mỗi ngày cho hắn uống thuốc một lần, bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ phục hồi như cũ. Bây giờ kỳ hạn sắp đến, thỉnh thoảng A Cửu nói mê, trừ bỏ gọi Bùi Thất cùng Bùi lão tướng quân, gọi nhiều nhất chính là ngươi, Bạch Chỉ!"

Bạch Chỉ trầm mặc. Nhìn bộ dạng Bùi Cửu, trong lòng rất không dễ chịu, nếu như hắn tỉnh lại, nhất định phải đối mặt rất nhiều sự tình trước kia chưa bao giờ trải qua. Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào?

Bạch Chỉ nói: "Ngươi không nên một mình giữ lại hắn, đem Bùi Cửu đưa đến Bùi phủ đi."

"Phu nhân, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Bùi lão tướng quân vài ngày trước đây đã tự sát! Bây giờ Bùi gia đang làm lễ tang, nếu ta đem A Cửu qua đó, chẳng phải thêm phiền? Không bằng chờ A Cửu tỉnh lại rồi nói."

"Tự sát?" Bạch Chỉ kinh hãi, tại sao một chút tiếng gió nàng cũng không nghe được?

"Cũng khó trách, phu nhân trốn tránh nơi thâm sâu, chuyện Bùi gia, sao làm phiền đến ngươi?" Doãn Hương cười lạnh, vì Bùi Cửu lau đi mồ hôi chảy ra nơi thái dương. Bùi Cửu lúc này lại nói mê, "Thất ca, chạy, chạy mau! … Bạch Chỉ, ngươi ở nơi nào?"

Doãn Hương đau xót, ánh mắt rưng rưng nhìn Bạch Chỉ, "Ta tìm ngươi đến, là muốn làm cho ánh mắt đầu tiên khi hắn tỉnh lại, nhìn thấy ngươi! Hôm nay hắn sẽ tỉnh."

Bạch Chỉ trố mắt nhìn Doãn Hương, bỗng chốc không thể nói rõ ràng. Nàng chỉ có thể ông nói gà bà nói vịt: "Ngươi yêu hắn, đúng không?"

Doãn Hương ngẩn ra.

Bạch Chỉ nói: "Yêu một người như vậy, tốt sao? Rõ ràng biết trong lòng hắn có người khác, rõ ràng biết hắn không có cách nào đáp lại tình yêu của ngươi." Bạch Chỉ không biết đang nói cùng Doãn Hương, hay là đang nói cùng Bùi Cửu nằm trên giường chảy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Bỗng nhiên, Bạch Chỉ hiểu được, nếu như Mộ Đồ Tô không quá tuyệt tình, kiếp trước, có lẽ nàng sẽ mang đến cho Mộ Đồ Tô nhiều quấy nhiễu, tựa như hiện tại nàng cùng Bùi Cửu. Bởi vì nàng không đủ tuyệt tình. Nàng vạn vạn không thể ngờ được, Bùi Cửu sẽ yêu nàng. Nhưng nàng không yêu Bùi Cửu, cũng không muốn thương hại hắn.

Tác giả có chuyện muốn nói: viết chương này, tôi biết có thể rất nhiều người muốn đánh tôi. . . . . = = tôi vốn định sửa chữa, mở ra văn bản, lại gõ không ra một chữ, quên đi, vẫn để vậy thôi. Về chuyện sanh non, Tô Tô cùng tiểu Bạch Bạch đều không cẩn thận , phương diện này không có kiến thức… Về sau vẫn có thể . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55

Bạch Chỉ ngồi ở gian ngoài, Doãn Hương ngồi ở buồng trong chờ đợi Bùi Cửu thức tỉnh, hai người không tiếp tục nói chuyện. Cô bé kia là thị nữ của Doãn Hương, hồn nhiên ngồi đối diện Bạch Chỉ, chống đầu ngơ ngác nhìn nàng. Bạch Chỉ hỏi: "Có việc?"

"Ngươi rất đẹp." Cô bé nói chi tiết.

Bạch Chỉ mỉm cười, "Cám ơn."

“Mặc dù Doãn Hương nhà ta cũng là đại mỹ nhân, nhưng ngươi cùng Doãn Hương không giống nhau, ngươi uyển chuyển mạnh mẽ, nếu ở thanh lâu, khẳng định vượt qua Doãn Hương nhà ta.”

Bạch Chỉ không biết đây là khen nàng, hay là đang nói nàng đủ phong tình. Bạch Chỉ không được tự nhiên cầm lấy chén trà trên bàn, uống mấy ngụm. Cô bé tiếp tục nói: ” Doãn Hương rất thích A Cửu ca ca, nhưng A Cửu ca ca không được!”

“Phốc.” Bạch Chỉ phun ra một ngụm nước, kinh ngạc nhìn cô bé. Cô bé lại không cho là đúng, rộng rãi nói: ” Doãn Hương nhiều lần cùng hắn trải qua đêm xuân, A Cửu ca ca cũng không chạm vào nàng. Có phải A Cửu ca ca cũng không chạm vào ngươi hay không?”

Bạch Chỉ có chút đau đầu, “Ta chưa bao giờ trải qua đêm xuân cùng A Cửu ca ca nhà ngươi.”

Cô bé dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Bạch Chỉ bị nhìn trong lòng có chút bỡ ngỡ, mất tự nhiên hỏi: “Như thế nào?”

Cô bé nói: “Ngươi không thích A Cửu ca ca đúng không?”

“Ngươi dùng cái gì để nhìn ra?”

“Thích một người đương nhiên muốn cùng hắn cộng phó mây mưa, chế tạo các loại cơ hội.”

“…” Quả nhiên là nữ tử xuất thân từ thanh lâu, nói chuyện rõ ràng trực tiếp. Bạch Chỉ quyết định không tiếp tục cùng nàng nói chuyện phiếm, cầm chén trà, lại bưng đến bên miệng nhấp mấy ngụm. Cô bé cũng thức thời, thấy Bạch Chỉ không quan tâm tới nàng, nàng cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn chằm chằm Bạch Chỉ.

Thẳng đến khi… sấp đến giờ Dậu, Bùi Cửu vẫn không tỉnh.

Bạch Chỉ ngồi không được, đứng lên, đi vào buồng trong, thấy Doãn Hương đang vắt khăn lông, lau mồ hôi cho Bùi Cửu. Bạch Chỉ hỏi: “Khi nào Bùi Cửu có thể tỉnh?”

“Không biết, nếu như chuyện người nọ nói là thật, chính xác là hôm nay.”

“Ta phải đi.” Bạch Chỉ nói.

Doãn Hương không thể tin được nhìn Bạch Chỉ, đó là ánh mắt so với băng còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Bạch Chỉ hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân quyết tâm. Đã cô phụ Bùi Cửu, sẽ không tiếp tục cho hắn ôn nhu, như vậy chỉ biết mang đến cho hai bên sự quấy nhiễu, đồng thời cũng sẽ bị thương Mộ Đồ Tô.

“Thực xin lỗi, ngày mai ta lại đến, hôm nay không còn sớm .”

Bạch Chỉ xoay người định rời đi, Doãn Hương bỗng nhiên lạnh lùng gọi lại nàng, “Trái tim của ngươi rốt cục làm bằng gì ?”

Bạch Chỉ dừng một chút, không quay đầu nhìn nàng, cũng không chính diện trả lời. Nàng nói: “Ta đã là phu nhân tướng quân, ngươi hiểu không?” Bạch Chỉ cất bước, Doãn Hương đáp lại nàng, “A Cửu thân có hàn độc, đại phu nói khả năng hắn sống không quá hai mươi tuổi, ngươi biết không?”

Bạch Chỉ dừng lại bước chân, xoay người nhìn Bùi Cửu nằm ở trên giường, sững sờ tại chỗ. Trên mặt Doãn Hương sớm che kín nước mắt, nàng từng bước một đi về hướng Bạch Chỉ, từng chữ khoan tim nói: “A Cửu sống rất mệt mỏi, bởi vì hắn áy náy. Mẹ đẻ A Cửu là vợ cả của Bùi lão tướng quân, mẫu thân hắn yếu đuối, không nên sinh nở, ngày A Cửu ra đời chính là ngày giỗ của mẫu thân. Sau này hắn được mẫu thân Bùi Thất – Trương thị nuôi nấng. Hắn đề nghị đi ra ngoài du ngoạn, Trương thị mang theo ba đứa con cùng A Cửu ra ngoài, ai ngờ, gặp sóng gió, cả chiếc thuyền bị đánh tan, chỉ có A Cửu còn sống, ngươi có biết vì sao không? Bởi vì Trương thị dùng sinh mệnh đem Bùi Cửu đẩy lên mặt nước, cho đến một khắc cuối cùng, may mà có thuyền cứu giúp. Trương thị chỉ có một đôi tay, rơi xuống nước có ba đứa con của nàng cùng A Cửu, nàng lựa chọn cứu A Cửu! Ngươi bảo A Cửu đối mặt với đứa nhỏ cuối cùng Trương thị lưu lại – Bùi Thất như thế nào? Bùi lão tướng quân chỉ còn lại Bùi Thất cùng A Cửu, Bùi Thất là con thứ, lại thêm A Cửu từ nhỏ trí tuệ hơn người, hiển nhiên chú trọng A Cửu nhiều hơn một ít. A Cửu không muốn làm cho Bùi Thất mất đi tình thương của mẹ lại mất đi tình yêu của cha, không muốn bởi vì ánh sáng của bản thân mà làm ảm đạm Bùi Thất. Lại bởi vì khi tuổi nhỏ hắn ngâm trong nước lạnh quá lâu, thân bị hàn độc, căn bản không nhìn rõ tương lai của bản thân. Cho nên hắn cố ý phóng túng, làm cho bản thân trở nên không chịu nổi. Cố ý làm cho Bùi lão tướng quân đối hắn thất vọng, chú trọng Bùi Thất, cố ý làm cho mọi người đối hắn thất vọng, càng trân trọng Bùi Thất. Một mình hắn vẫng vẻ trong ngục tù của bản thân, luôn luôn không có cách nào tự kềm chế, ngươi có biết mùi vị của việc luôn luôn không được yêu sao?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Bạch Chỉ biết được kỹ càng về Bùi Cửu. Nàng chỉ có cảm giác Bùi Cửu không như lời đồn. Thì ra, hắn thật sự có ẩn tình khác. Bạch Chỉ nhìn Bùi Cửu nằm trên giường mồ hôi ướt đẫm, trong lòng đau đớn.

“Ngươi sao có thể tàn nhẫn như vậy!” Doãn Hương oán hận lại phẫn nộ trừng mắt nhìn Bạch Chỉ, đồng thời, hốc mắt nàng phun trào ra đầy nước mắt.

Bạch Chỉ không tốt hơn so với nàng, nước mắt cũng chảy ra, tựa vào góc tường, lau lệ. Có đôi khi biết chân tướng chưa hẳn là chuyện tốt. Nàng không biết Bùi Cửu luôn luôn sống khổ sở như vậy, bởi vì áy náy, đem bản thân che giấu, làm một người không chân thực, nỗ lực để người ta chán ghét hắn, không coi trọng hắn. Lúc hắn thấy Bùi Thất được coi trọng, hắn nghĩ như thế nào ?

“Vậy ngươi muốn ta làm như thế nào? Ta đã là phụ nữ có chồng, ta nhất định phải cô phụ Bùi Cửu. Ngươi nói, ta nên làm như thế nào?” Bạch Chỉ hồng đôi mắt, nhìn Doãn Hương cách nàng không xa.

Doãn Hương cũng trầm mặc …

Sự tình sớm thành kết cục đã định, không thể quay về.

Bạch Chỉ nói: "Không dối gạt ngươi, lúc trước ta ôm tâm tình cực kỳ đơn giản với Bùi Cửu. Không thể nói, không hắn không được. Ta cho rằng Bùi Cửu không tiếp thu cảm tình giống như lời đồn, tương lai ta cũng không ảnh hưởng tới hắn, ta chỉ là một nữ nhân trong phần đông nữ nhân của hắn, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ta không muốn tiếp xúc với cảm tình. Trong lòng ta luôn luôn có một người mà ta vĩnh viễn không chạm tới, bởi vì sợ hãi, ta dùng các loại lý do tránh né hắn, ta không có dũng khí mở rộng bản thân, lúc đó, ta muốn tìm một người người nam nhân không tiếp thu cảm tình để an ổn cuộc đời."

Thật sự có một số việc, luôn ra ngoài dự đoán của bản thân. Nàng vốn đã tính toán trở về kinh cùng Bùi Cửu, đem hôn sự định ra. Việc đã kế hoạch tốt lại thoát ly ngoài tầm kiểm soát trong biến hóa, bởi vì đứa nhỏ nàng gả cho Mộ Đồ Tô, thật vất vả muốn mở lòng, an ổn bản thân. Lại không ngờ, Bùi Cửu không phải người đạm mạc với cảm tình, ngược lại, là người cực kỳ nặng cảm tình.

Doãn Hương hỏi: "Theo như lời ngươi nói người ngươi không chạm tới được chính là tướng công bây giờ của ngươi – Mộ Đồ Tô?"

Bạch Chỉ không đáp, xem như cam chịu. Doãn Hương nói: "Ngươi đi đi. Về sau, không cần đến quấy rầy A Cửu ."

Bạch Chỉ nhìn Bùi Cửu nằm trên giường, bởi vì khoảng cách xa, nàng vẫn chưa phát hiện khóe mắt Bùi Cửu chảy xuống nước mắt.

Sau khi Bạch Chỉ rời đi, Doãn Hương ngạc nhiên thấy Bùi Cửu đĩ nhiên tỉnh, hắn mở to mắt, nhìn lên phía trên, ánh mắt trống rỗng. Trong lòng Doãn Hương co rụt lại, hiểu rõ, lời nói mới vừa rồi của Bạch Chỉ, hắn đều nghe thấy được.

"A Cửu." Doãn Hương ôn nhu gọi hắn một câu.

Bùi Cửu nói: "Doãn Hương, ngươi từng nói tới cảm giác đau lòng, thì ra là như vậy. Rõ ràng thật bi thương, nhưng vẫn không khống chế được tiếp tục đi yêu đi tưởng niệm một người."

"A Cửu…" Doãn Hương càng khổ sở, nước mắt mơ hồ hai mắt.

Bùi Cửu nhắm mắt lại, hai tay che khuôn mặt tái nhợt của bản thân, "Làm sao bây giờ? Nàng rõ ràng nói không thích ta, rõ ràng đã có nam nhân khác, nhưng ta lại vẫn thích nàng."

Doãn Hương xoay mặt, lau lệ nói, "Ta biết tâm tình của ngươi, A Cửu."

Rõ ràng thật bi thương, lại vẫn không có cách nào khống chế tiếp tục đi yêu một người. Loại tâm tình này, không chỉ một người có.

Bạch Chỉ vội vàng rời thanh lâu, lại gặp Mộ Đồ Tô đang gấp gáp như lửa cháy lan ra đồng cỏ hướng bên này đuổi tới. Hai người vừa chạm vào nhau, Mộ Đồ Tô kéo Bạch Chỉ từ đầu đến chân nhìn một lần, "Có việc gì không?"

Hồng Kiều ở phía sau thò đầu ra thăm dò, "Giờ Dậu đến." Sợ Bạch Chỉ trách tội nàng.

Bạch Chỉ tự biết Mộ Đồ Tô là người thông minh, nàng đến thanh lâu hiển nhiên không phải tìm cô nương, nàng cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Bùi Cửu ở bên trong."

Mộ Đồ Tô mím môi, nỗ lực nở ra một nụ cười, "Bùi gia xảy ra chuyện, hắn còn có tâm tình phong lưu khoái hoạt?"

"Không, hắn luôn luôn chưa tỉnh." Bạch Chỉ đáp.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, "Là sao?"

"Có lẽ chuyện xảy ra khi hắn ở Nam Chiếu. Hắn bị một người Nam Chiếu đưa vào, không biết duyên cớ gì, luôn hôn mê bất tỉnh. Mấy ngày nay Doãn Hương đều chăm sóc hắn, nói là hôm nay có thể tỉnh lại, bảo thiếp đến xem, có điều khi thiếp đi, Bùi Cửu còn chưa tỉnh."

Đôi mắt Mộ Đồ Tô bỗng chốc trở nên sâu thẳm, cũng không biết hắn đang suy xét điều gì, cuối cùng hắn véo mặt Bạch Chỉ, "Vậy sáng mai đến xem, hiện tại thân thể nàng chưa khỏe, ban đêm rất lạnh, sau này hạn chế ra ngoài." Hắn đem áo khoác trên người khoác cho Bạch Chỉ, dùng nhiệt độ cơ thể của hắn bao bọc Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ tươi cười nhìn hắn, cùng hắn lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Mộ Đồ Tô luôn ôm Bạch Chỉ, cũng không cố kỵ Hồng Kiều ngồi bên xấu hổ.

Trở lại trong phòng, Bạch Chỉ rửa mặt, nằm lên giường trước, Mộ Đồ Tô trở về sau, cũng thay quần áo đi ngủ. Bạch Chỉ đưa lưng về phía hắn, hắn liền ôm Bạch Chỉ từ sau lưng, cũng không biết đang nói cùng Bạch Chỉ, hay đang lầm bầm lầu bầu, "Đừng rời đi ta, Chỉ Nhi."

Hắn lo sợ bất an, Bùi Cửu đã trở lại, đứa nhỏ cũng không có….

Hắn cho rằng Bạch Chỉ đang ngủ, kỳ thực Bạch Chỉ vẫn chưa ngủ. Bạch Chỉ mở to mắt, xoay người đối diện Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô ngẩn ra, có chút

ngoài ý muốn. Bạch Chỉ ôm cổ Mộ Đồ Tô, đem mặt cọ trên mặt hắn, có chút mệt mỏi nhẹ giọng nói, "Thiếp đã cô phụ Bùi Cửu, sẽ không cô phụ chàng. Thiếp sẽ không rời đi, chỉ cần chàng không cô phụ thiếp."

Mộ Đồ Tô đem mặt càng gần sát Bạch Chỉ một chút, khóe miệng khẽ nhếch cười, "Tuyệt không cô phụ." Nói xong, môi liền hôn lên đôi môi có chút khô ráp của Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ ngơ ngác đón ý nói hùa đáp lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Ngày hôm sau Mộ Đồ Tô hỏi Bạch Chỉ có muốn tới thanh lâu gặp Bùi Cửu hay không, nếu như hai người mắt đi mày lại, hắn cường điệu hắn sẽ đi phiêu kỹ. Mặc dù đôi mắt hắn mang cười nói ra lời nói này, người sáng suốt vừa thấy sẽ biết hắn đang nói giỡn, nhưng Bạch Chỉ cũng không ngoan, chỉ nói, "Đi thôi, tốt nhất có thể một lần liền trúng, sinh một đứa trẻ."

Mộ Đồ Tô bóp mũi nàng, oán hận nhìn nàng. Nàng không thể biểu hiện để ý hắn một chút sao, có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt một chút sao?

Về phần chuyện của Bùi Cửu, Bạch Chỉ cự tuyệt, nàng đồng ý với Doãn Hương, sẽ không cùng Bùi Cửu có liên quan gì nữa, nàng phải tuân thủ hứa hẹn, mặc dù nàng vạn phần quan tâm tình huống thân thể của Bùi Cửu. Hành động của Bạch Chỉ lần này, làm cho Mộ Đồ Tô sửng sốt, cuối cùng tự kỷ nghĩ rằng nàng lo lắng cảm thụ của bản thân, tâm viên ý mãn một hồi lâu, lôi kéo Bạch Chỉ nói: "Chỉ Nhi băn khoăn cảm thụ của ta như thế, ta tự nhiên sẽ khao nàng."

Lần đầu tiên, Bạch Chỉ cảm giác Mộ Đồ Tô cũng có thể trở nên lấm la lấm lét. Trong lòng Bạch Chỉ có dự cảm không tốt, đề phòng hỏi: "Khao như thế nào?"

Mộ Đồ Tô dày đặc ý cười, "Cả ngày hôm nay, ta đều thuộc về nàng."

Bạch Chỉ cũng cười khẽ, "Thật không?" Nàng nhếch lông mày, rất có ý tứ khiêu khích. Mộ Đồ Tô không sợ chết gật đầu, "Làm trâu làm ngựa cũng không tiếc."

"Hôm nay tuyết rơi nhiều, thiếp hi vọng trước tết âm lịch, chàng thuộc về thiếp." Bạch Chỉ mỉm cười.

"Có thể." Mộ Đồ Tô sảng khoái đáp.

Bảy ngày sau, ngày cuối cùng trong năm. Là ngày Mộ Đồ Tô thực hiện hứa hẹn.

Bạch Chỉ nghĩ nghĩ, "Đầu tiên thiếp muốn đi tắm ôn tuyền, chàng giúp thiếp kỳ lưng."

Đối với Bạch Chỉ mà nói, đây là chuyện để Mộ Đồ Tô làm trâu làm ngựa hầu hạ nàng, nhưng đối với Mộ Đồ Tô mà nói, đây là chuyện quá tốt đẹp. Lúc này Mộ Đồ Tô hôn một cái ngoài miệng Bạch Chỉ, "Việc này ta thích làm."

Bạch Chỉ mỉm cười, nàng suy nghĩ, lời này nói quá sớm !

Chỗ sâu trong rừng trúc phía tây Cung Thân Vương phủ, có một suối nước nóng thiên nhiên, chuyên môn dùng cho vương phi dưỡng nhan, sau đó không biết vì sao vương phi chỉ dùng một đoạn thời gian liền không tiếp tục dùng nữa, vắng vẻ đã nhiều năm, sau lại dùng cho Mộ Đồ Tô. Kiếp trước Bạch Chỉ vừa mới vào cửa, không ít lần đề cập đến chuyện muốn tắm ôn tuyền, đều bị Mộ Đồ Tô quyết đoán cự tuyệt. Nhưng hắn cự tuyệt cũng không thể ngăn cản bước chân Bạch Chỉ, nàng lợi dụng sự sủng ái của vương phi, được vương phi cho phép, tắm qua vài lần. Có một lần còn vừa vặn gặp Mộ Đồ Tô, hai người trần trụi đối mặt, đều bị xấu hổ. Bạch Chỉ bởi vì kích động, đương trường hôn mê. Từ lần đó về sau, Bạch Chỉ không đi tắm ôn tuyền nữa, không phải Mộ Đồ Tô uy hiếp, mà nàng không có mặt mũi đi, nếu như lại thêm một lần ngẫu ngộ, nàng nhất định lại bởi vì kích động mà té xỉu.

Bạch Chỉ tựa vào tảng đá, đưa lưng về phía Mộ Đồ Tô. Da thịt trên lưng nàng trắng nõn như tuyết, bóng loáng như tơ lụa. Vị trí nước suối ngâm vừa vặn tới bờ ngực phập phồng, càng kích thích giác quan của Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô tẩm ướt khăn đặt trên lưng Bạch Chỉ, mềm nhẹ xoa xoa, nếu so sánh với lực đạo bình thường của hắn, đây đã là lực đạo hắn hết sức khống chế. Bạch Chỉ dán tay trên tảng đá, lấy tay chống đầu, an nhàn nhắm mắt lại, hưởng thụ , khóe miệng cũng không khống chế được mỉm cười.

Loại cảm giác này cực kỳ thoải mái. Trước kia đều là nha hoàn tắm rửa cho nàng, một chút cảm giác cũng không có, bây giờ Mộ Đồ Tô tắm rửa cho nàng, rõ ràng kỹ thuật rất kém, nàng lại cảm thấy hết sức thoải mái. Chẳng lẽ trong tiềm thức nàng có ham mê muốn cho Mộ Đồ Tô hầu hạ?

Có điều cảm giác sau lưng càng ngày càng không đúng. Nguyên bản chỉ có khăn vải qua lại chà xát, sau lại thêm cảm giác lấy tay chà xát lưng, sau nữa… cả người Mộ Đồ Tô dán lên lưng nàng, tay đã xuyên qua lưng nàng, thân về phía trước, hai tay bao lại hai đồi ngực, xoa nhẹ vài cái. Bạch Chỉ ngẩn ra, định phản kháng, lại cảm giác dưới thân có vật cứng rắn. Mộ Đồ Tô lấy mặt dán vào cổ Bạch Chỉ, hơi nóng ôn tuyền bao phủ, nhưng Bạch Chỉ còn có thể cảm giác được hơi nóng thổi ra của Mộ Đồ Tô, triền miên mà lại tình dục, "Chỉ Nhi…"

Bạch Chỉ thối một ngụm, "Sắc lang."

Mộ Đồ Tô khẽ cắn vành tai nàng, lực đạo vuốt ve hơi mạnh một chút, đồng thời hô hấp dày đặc rất nhiều, "Không khống chế được! Muốn gần gũi nàng, giữ lấy nàng." Tay hắn dần dần đi xuống.

Bạch Chỉ kịp thời bắt lấy, lạnh nhạt nói: "Tô Tô cũng đừng quên, hôm nay do thiếp định đoạt. Không cho động tay động chân."

Mộ Đồ Tô cắn bả vai lạnh lẽo lộ ra bên ngoài của Bạch Chỉ "Nàng cố ý , rõ ràng biết ta sẽ không khống chế được!"

Bạch Chỉ tiếp tục lạnh nhạt, "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, thỉnh Tô Tô tiếp tục chà xát lưng cho thiếp đi."

Mộ Đồ Tô "Nga" một tiếng, tay lại không lùi về, ngược lại ngày một nghiêm trọng, trực tiếp nắm chặt hai đỉnh hồng mai của nàng. Bạch Chỉ ăn đau quay đầu giận trừng hắn, vừa quay đầu, môi liền bị hắn che lại, gắt gao đặt nàng lên tảng đá, không cho nàng giãy dụa dù chỉ một chút. Bàn tay "đại nghịch bất đạo" đi xuống, câu dẫn dục vọng của nàng. Bạch Chỉ vốn định giãy dụa, khép chặt đôi môi không cho hắn đạt được, ai ngờ hắn lại "cứng rắn" , trực tiếp từ phía sau tiến vào, sưng lên đau đớn, khiến nàng không nhịn được rên rỉ, hắn liền thừa dịp hư mà vào. Mộ Đồ Tô chậm rãi, tốc độ thật chậm, hắn chịu đựng xúc động mãnh liệt, nhu tình nói: "Chỉ Nhi, ta yêu nàng."

Bạch Chỉ nghe được lời này, bỗng chốc trở nên mềm nhũn, bị Mộ Đồ Tô áp đảo ghé vào tảng đá, từng đợt lại từng đợt. Mộ Đồ Tô đem nàng xoay lại, thuận lợi lại tiến vào, vòng eo đong đưa biên độ càng lúc càng lớn. Bạch Chỉ tựa như một kẻ đáng thương, nắm chặt bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mân miệng cố nén rên rỉ.

Vào lúc nam nhân có dục vọng, bàn về "đạo làm quân tử", chỉ có thể tự tìm khổ ăn. Bạch Chỉ cho rằng người cực kỳ để ý mặt mũi như Mộ Đồ Tô, chắc chắn sẽ tuân thủ ước định, cũng không nghĩ tất cả là nhìn nhầm.

Xong việc, hai người thở dốc, Mộ Đồ Tô hơi đứng dậy, giúp Bạch Chỉ vân vê lọn tóc ẩm ướt trước trán, khóe miệng phiếm ý cười, "Về sau chúng ta sẽ thường xuyên đến đây!"

"…" Bạch Chỉ sợ tới mức cả người đều nhuyễn .

Hai người ngâm mình tắm rửa xong xuôi, trực tiếp cưỡi ngựa đi phía đông kinh thành săn thú… Tuy trời rét đậm thiếu con mồi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tâm tình săn bắn. Bạch Chỉ cưỡi ngựa không quá giỏi, nhưng ít ra có thể chạy trên đường. Bạch Chỉ muốn một mình một con ngựa, nhưng Mộ Đồ Tô kiên trì không cho, hắn lấy cớ, "Nếu con ngựa chấn kinh, mang nàng chạy mất, ta không đuổi được làm sao bây giờ?" Cứ như vậy trực tiếp khiêng Bạch Chỉ lên ngồi trước hắn.

Hai người có ba cây cung, thi đấu xem ai săn được con mồi nhỏ mà nhẹ. Con mồi nhỏ mục tiêu cũng nhỏ, khảo nghiệm chính là kỹ thuật bắn cung. Điểm này Bạch Chỉ vẫn có chút tài mọn , Hùng Phong đã dạy nàng mấy chiêu chủ yếu, Thu Thiền cũng cố ý huấn luyện nàng. Cũng không phải nói chơi.

Một con thỏ xuất hiện trong tầm mắt, Bạch Chỉ lưu loát kéo cung tên, không chút do dự bắn tới, trực tiếp trúng đích. Mộ Đồ Tô cưỡi ngựa chạy đi, cầm lấy con thỏ vừa rồi Bạch Chỉ bắn trúng, cái đầu không nhỏ, là một con thỏ mẹ.

Mộ Đồ Tô thơm gò má Bạch Chỉ, "Thưởng nàng ."

"Bên này…" Thái độ Bạch Chỉ khác thường, nghiêng mặt, muốn bên kia.

Mộ Đồ Tô thụ sủng nhược kinh, làm theo mệnh lại hôn một cái.

Bạch Chỉ lại chỉ vào đôi môi ướt át, "Nơi này…"

Mộ Đồ Tô nghiêng đầu đi hôn, đang lo lắng có muốn hôn toàn thân nàng hay không… Ai biết, vừa đem môi thiếp đi qua, Bạch Chỉ há mồm cắn một cái, cắn bờ môi của hắn, không cắn ra máu, lại rất đau.

"Thưởng chàng." Bạch Chỉ vụng trộm cười, ánh mắt quan sát trong tầm nhìn, tìm con mồi kế tiếp.

Mộ Đồ Tô che miệng lại, nhìn Bạch Chỉ bởi vì bắt nạt hắn mà đắc ý, dở khóc dở cười. Nể mặt mới vừa rồi hắn khi dễ nàng, lần này hắn tạm thời tha nàng. Hai người cưỡi ngựa tìm kiếm con mồi kế tiếp, đi không xa, đã thấy một cái động, có mấy con thỏ nhỏ bật nhảy nơi nơi, chắc là một ổ, thỏ mẹ không ở bên người, chạy ra tìm mẹ? Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới con thỏ mẹ vừa rồi bắn chết.

Bạch Chỉ nói: "Tội nghiệt ."

Mộ Đồ Tô nói: "Nếu không cũng giết chúng nó đi."

Bạch Chỉ cả kinh, nghiêng đầu nhìn Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô lại không chuyển mắt nhìn chằm chằm đám thỏ, "Trời đông giá rét như thế, mất thỏ mẹ, chúng nó không hề có năng lực sinh tồn. Hắn phải chết không thể nghi ngờ. Cùng với chậm rãi tra tấn mà chết, không bằng chết một cách sảng khoái."

Bạch Chỉ dường như thấy được Mộ Đồ Tô kiếp trước nàng quen biết. Không thích kéo dài, thích giải quyết dứt khoát. Giải quyết sự tình, vĩnh viễn dùng phương thức tàn nhẫn nhất lại quyết tuyệt. Bạch Chỉ kiên quyết phủ nhận ý kiến của hắn, "Nhưng ba con thỏ này, thiếp muốn nuôi."

Mộ Đồ Tô nói: "Cũng được, nuôi lớn ăn thịt thỏ"

"Chàng…" Bạch Chỉ tức giận sôi lên.

Mộ Đồ Tô lưu loát xuống ngựa, vốn định đi bắt thỏ, đã có ba mũi tên đồng thời phóng tới. Mộ Đồ Tô phản ứng nhanh nhẹn, dường như đồng thời lấy tay tiếp được ba mũi tên kia. Bạch Chỉ đầu tiên cả kinh, sau đó dõi mắt nhìn lại phương hướng bắn ra mũi tên. Chỉ thấy cách đó không xa, có mấy con ngựa cao lớn, trên tuấn mã đều có người.

Những con ngựa này đang tới gần nàng. Càng ngày càng gần, Bạch Chỉ mới nhìn thấy rõ ràng, ngồi trên ngựa đúng là thái tử đương triều cùng Bùi Cửu?

"Quả nhiên là Mộ đại tướng quân, thân thủ như thế, dễ dàng bắt được ba mũi tên." Thái tử ngồi trên ngựa, không hàm hồ chút nào khen ngợi Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô hướng thái tử chắp tay, "Tên pháp của thái tử thượng đẳng, đồng thời bắn ra ba mũi tên, lại chuẩn xác như thế."

Thái tử cười ha ha, "Ta làm sao có trình độ này, là A Cửu bắn."

Mộ Đồ Tô hiển nhiên lắp bắp kinh hãi. Ở trong mắt hắn, Bùi Cửu nhiều nhất hiểu chút công phu mèo cào, lại không biết tài bắn cung tinh chuẩn như này. Bùi Cửu hướng Mộ Đồ Tô cười cười, xuống ngựa, cầm lên ba con thỏ nhỏ sợ hãi trên đất, trực tiếp đi qua sát bên người Mộ Đồ Tô, hướng Bạch Chỉ đi đến.

Hắn đem ba con thỏ đưa tới tay Bạch Chỉ, ánh mắt thật đạm, mỉm cười, "Nếu như ba con thỏ này có con phải chết, ngươi sẽ lựa chọn con thỏ nào?"

Bạch Chỉ không rõ dụng ý của hắn. Mộ Đồ Tô nghe lời nói, trong lòng có chút không sảng khoái, muốn ngăn cản, lại thấy bộ dáng thái tử như muốn xem kịch vui, hết sức minh bạch, hắn không thể nhúng tay.

Bùi Cửu nhìn nhìn ba con thỏ, "Thực khéo, hai đực một cái. Hai con thỏ đực màu trắng cùng một con thỏ cái màu xám. Vì kết làm một đôi, chết con nào mới tốt?"Ánh mắt hắn cực kỳ sắc bén, không buông tha Bạch Chỉ cự tuyệt trả lời.

Thái tử cũng nói vào một câu, "Tướng quân phu nhân, chọn một con. Ngươi không trả lời, A Cửu chưa từ bỏ ý định, chúng ta cũng sẽ cùng chịu lạnh ."

Thái tử đây là khí thế bức nhân.

Bạch Chỉ quyết đoán lựa chọn con thỏ cái màu xám, trực tiếp ném ra ngoài. Con thỏ kia bị ném xuống lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó cuống cuồng bật rời đi. Bạch Chỉ nói: "Để hai con thỏ đực này ở cùng nhau đi, màu sắc giống nhau, hiển nhiên là một đôi."

"…" Mọi người trầm mặc.

Bùi Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, đem hai con thỏ đưa cho Bạch Chỉ, "Ngươi nuôi dưỡng cho tốt ." Lúc đi qua sát bên người Mộ Đồ Tô, Bùi Cửu bỗng nhiên ngừng bước, nghiêng đầu nhìn Mộ Đồ Tô, "Ta thay thế vị trí của Thất ca, về sau còn thỉnh Mộ đại tướng quân chỉ giáo nhiều hơn." Hắn cầm trong tay đúng là lệnh bài của Bùi Thất.

Mộ Đồ Tô cười nói: "Hiển nhiên."

Bùi Cửu gật đầu, lên ngựa.

Thái tử nói: "Mộ đại tướng quân, bản cung sẽ không quấy rầy ngươi cùng tiểu tình nhân thân thiết, cáo từ. Nhớ giúp bản cung chuyển cáo tam đệ, những thứ của bản cung không phải nói lấy là có thể lấy."

"Cung tiễn điện hạ. Thần nhất định chuyển cáo." Mộ Đồ Tô cắn răng cúi đầu.

Bạch Chỉ ngồi trên ngựa, nhìn bóng lưng cao ngất của Mộ Đồ Tô, lại nhìn Bùi Cửu càng lúc càng xa. Có chút ngưng thần. Ngắn ngủn bảy ngày, Bùi Cửu lại có ánh mắt như vậy, lạnh lùng, xa cách. Mà đối Mộ Đồ Tô, còn có nồng đậm hận ý. Không còn là Bùi Cửu cười cười nói nói gọi Mộ Đồ Tô là "Tô Tô"…

Tết âm lịch, năm mới có lẽ không phải một năm an bình, có lẽ là một năm thăng trầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Đêm trừ tịch, kinh thành cực kì náo nhiệt. Từng nhà giăng đèn kết hoa, người đi qua đi lại nối liền không dứt. Bạch Chỉ vừa vuốt con thỏ nhỏ trên bàn, vừa dốc lòng chờ đợi Mộ Đồ Tô đi góc phố mua cao đường trắng.

Vào lúc này, nàng cùng Mộ Đồ Tô nên trở về phủ Cung Thân Vương. Mộ Đồ Tô lại nhất thời hưng trí, lôi kéo Bạch Chỉ dạo chợ đêm. Bạch Chỉ cảm thấy không tốt, lại không đành lòng làm mất hứng Mộ Đồ Tô, đành phải đồng ý. Đêm nay tân niên, dựa theo tập tục, buổi tối nên trở về ăn cơm tất niên. Hai người lại chuồn ra chơi đùa, trong lòng Bạch Chỉ có chút lo lắng.

Có một nữ tử đeo mặt nạ đi qua bên người Bạch Chỉ. Còn nghe thấy nàng nói với người bên cạnh: " Mặt nạ này thật đẹp, ta mua rất nhiều cái một lần."

Bạch Chỉ thuận tiện ngắm chiếc mặt nạ trong tay nàng một chút, có yêu ma quỷ quái, còn có tiên nữ, thủ công khéo léo tinh tế, giống như đúc. Bạch Chỉ giật mình, hỏi nữ tử qua đường, "Xin hỏi, mặt nạ này mua ở đâu?"

"Ở nơi đó." Mặt nạ nữ tử chỉ vào phía trước, Bạch Chỉ nhìn lại, có một quán nhỏ, đang được rất nhiều thiếu nữ vây quanh chật như nêm cối. Bạch Chỉ hướng nữ tử lộ ra tươi cười cảm tạ, "Cám ơn."

Chờ Mộ Đồ Tô trở về, nàng cũng đi mua một cái chơi đùa.

Quầy hàng mặt nạ có một nữ tử đi ra, vẻ mặt vui mừng nhìn mặt nạ trong tay.

Mà Bạch Chỉ vừa vặn thấy nàng kia… một khắc đó, một tảng đá lớn đã quăng vào mặt hồ bình tĩnh, làm nàng hoảng sợ. Gương mặt kia… Nàng chết cũng không có khả năng quên. Một đôi mắt to tròn linh động, mặt mày mỉm cười, vĩnh viễn hồn nhiên. Bạch Chỉ cảm giác máu toàn thân như bị tháo nước, cho dù mặc áo khoác lông hồ của Mộ Đồ Tô, cũng cảm thấy vô cùng rét lạnh. Nàng gắt gao bọc áo khoác trên người , nhìn gương mặt kia đeo mặt nạ, hướng nàng mỉm cười đi tới.

Là một gương mặt trắng, một chiếc mặt nạ trắng mỉm cười. Cười tươi đẹp như vậy, cười đến mức lông tóc dựng đứng.

Bọn họ cứ như vậy sát bên người mà qua, không chút nào quen biết. Nhưng tại một khắc đó, Bạch Chỉ quên hô hấp, ý nghĩ trống rỗng, tất cả mọi vật trên thế gian đều yên lặng, chỉ có gương mặt quen thuộc lại sợ hãi không muốn gặp kia.

Bạch Chỉ chịu đựng thân thể choáng váng sắp ngất, nỗ lực thanh tỉnh. Nàng không thể choáng váng, không thể sợ, không thể chỉ đối mặt đã sợ tới mức té xỉu.

Mộ Đồ Tô… Tô Tô của nàng…

Bạch Chỉ nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn quanh bốn phía tìm hắn.

Không thấy… Không thấy… Như trước không thấy…

Bạch Chỉ bỗng chốc trở nên sợ hãi, rốt cuộc tìm không thấy Mộ Đồ Tô. Nàng ôm môi, nơi nơi nhìn quanh, không hề bóng dáng. Nàng không tốt, bỗng dưng khóc ra. Nàng nhất định phải tìm được Mộ Đồ Tô, nhất định. Nhưng nàng lại không dám đi, sợ nàng đi, bỏ lỡ Mộ Đồ Tô trở về tìm nàng.

"Chỉ Nhi?" Mộ Đồ Tô mua cao đường trắng trở về, thấy Bạch Chỉ sốt ruột nhìn quanh, tò mò hỏi.

Bạch Chỉ lại vuốt ve gương mặt mang theo độ ấm của hắn, vẫn là mặt mày quen thuộc, mũi quen thuộc, môi quen thuộc, thật sự , không phải hư ảo."Chỉ Nhi, sao nàng lại khóc?" Mộ Đồ Tô không hiểu rõ nhìn mặt Bạch Chỉ đầy nước mắt, lau cho nàng, nhìn nàng vui quá mà khóc.

Bạch Chỉ cầm lấy vạt áo Mộ Đồ Tô, bả đầu tựa vào trước ngực hắn, trầm thấp cổ họng, "Tô Tô, thiếp thật yêu chàng, có thể mất đi chàng hay không?"

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, ánh mắt nhu hòa như nước, vuốt làn tóc đen buông xuống của Bạch Chỉ, "Đồ ngốc."

Bạch Chỉ gắt gao nắm chặt vạt áo trong tay, thật lâu không chịu nói ra. Nếu như lại mất đi Mộ Đồ Tô một lần nữa, nàng nghĩ, không biết nàng sẽ thế nào? Lại lựa chọn tự sát? Hay là… Nàng không muốn suy nghĩ, nàng thầm muốn nắm chắc hiện tại.

Kiếp này, rõ ràng khác kiếp trước, rõ ràng khác, Mộ Đồ Tô yêu nàng .

Mộ Đồ Tô nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, hơi đau lòng, muốn mang nàng trở về, lại bị Bạch Chỉ cự tuyệt. Mộ Đồ Tô không hiểu. Bạch Chỉ mân đôi môi khô ráp, "Thiếp muốn được ở cùng chàng một mình. Lập tức."

Lời này cực kỳ giống làm nũng. Mộ Đồ Tô nghe cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy Bạch Chỉ rất đáng yêu, nhịn không được xì cười hai tiếng, nắm tay Bạch Chỉ nói: "Ta mang nàng đi dạo? Hay là tìm một gian khách sạn?"

Bạch Chỉ mù quáng gật đầu. Cái gì cũng được, chỉ cần có thể bên cạnh Mộ Đồ Tô.

Kỳ thực Mộ Đồ Tô rất ít đi dạo ở kinh thành, đối với kinh thành cũng không quá hiểu biết. Hắn nắm tay Bạch Chỉ, bước đi không hề có mục đích, vừa vặn đi đến một gốc cây đại thụ treo đầy túi gấm màu đỏ. Hai người nhìn một đám túi gấm treo ở trên cây.

“Đây là gì?” Bạch Chỉ tò mò hỏi.

Mộ Đồ Tô cũng không biết.

Cụ già trông coi một bên nghe vậy, giúp Bạch Chỉ giải đáp, “Cây này gọi là cây tình nhân, những túi gấm màu đỏ phía trên đều là cô nương viết tên tình nhân, kiếp sau, hi vọng tiếp tục yêu nhau.”

Mộ Đồ Tô cười thúc giục Bạch Chỉ, ” Nhanh viết!”

Bạch Chỉ cự tuyệt, “Không cần! Thiếp mới không cần đời sau lại yêu chàng đâu. Sắc lang!”

Mộ Đồ Tô dài mặt, bay thẳng đến chỗ ông cụ muốn một túi gấm màu đỏ cùng giấy mực, hỏi ông cụ, ” Nên viết như thế nào?”

“Tên cô nương cùng tên của ngươi là được. Nhưng cô nương viết sẽ linh nghiệm hơn.”

Thốt ra lời này, Mộ Đồ Tô liền thu tay, nhìn Bạch Chỉ. Giống như nàng không đáp ứng, hắn sẽ không từ bỏ ý định . Bạch Chỉ đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận giấy bút, dùng bút tích viết tên của bản thân còn có tên của Mộ Đồ Tô.

Giấy bị nhét vào bên trong túi gấm màu đỏ, được cụ già giắt lên cây. Bạch Chỉ dương đầu, nhìn ông cụ treo lên, không khỏi lo lắng hỏi, “Như vậy có rơi không?”

“Rơi xuống không thể tránh được, nhưng tâm ý đã có, như thường, cô nương không cần lo lắng.”

Gò má Bạch Chỉ đỏ ửng, không hề tự tại nói thầm, “Ai, ai lo lắng .”

Mộ Đồ Tô lại ôm lấy thắt lưng nàng, thấu đi qua nhìn xem, “Chỉ Nhi. Sao gò má nàng lại hồng nhuận như thế? Sao vậy?”

“Tránh ra.” Bạch Chỉ đẩy Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại sát càng gần. Ông cụ đứng bên cạnh cười ha ha, “Đúng là một đôi bích nhân!” Hai người hoàn toàn không nghe thấy, vui đùa ầm ĩ càng lúc càng xa.

Vào đông rất lạnh, không nên ở ngoài đi dạo quá lâu. Bạch Chỉ cáo biệt thời gian hai người ở chung, về Cung Thân Vương phủ. Hai người vừa bước vào phòng, đã thấy Hồng Kiều lau tay dậm chân, căng thẳng nhìn xa ngóng trông cái gì.

Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô đã trở lại, vội vàng nghênh đón, “Tướng quân, phu nhân, cuối cùng hai người cũng trở lại.”

Bạch Chỉ trầm xuống, trừ tịch rời nhà đi chơi, tự gánh lấy hậu quả. Mộ Đồ Tô nhìn rõ, vỗ vai Bạch Chỉ, trấn an nói: “Việc nhỏ. Không cần lo lắng.”

Bạch Chỉ lại không thấy như vậy, Cung Thân Vương phi kiếp này không thích nàng, nhìn nàng không vừa mắt, bây giờ kéo con nàng đi chơi đêm trừ tịch, tất nhiên sẽ đem tức giận đánh lên người nàng.

Thình lình bất ngờ, chờ bọn họ không phải Cung Thân Vương phi mà là Cung Thân Vương luôn luôn không hỏi đến chuyện của bọn họ.

Hắn nhìn cũng không nh, trực tiếp nói với Bạch Chỉ: “Ngươi ra ngoài trước.”

Bạch Chỉ gật đầu, cùng ánh mắt Mộ Đồ Tô gặp nhau, Mộ Đồ Tô đáp lại nàng một nụ cười dịu dàng, Bạch Chỉ lại càng bất an, không tình nguyện lui xuống, thuận đường đóng cửa lại cho bọn họ. Vào khoảng khắc đóng cửa, Bạch Chỉ nhìn thấy nét mặt ngưng trọng trên mặt Cung Thân Vương.

Bọn họ nói gì? Trong lòng Bạch Chỉ bỗng chốc trở nên trầm trọng, vừa nghĩ đến gương mặt vừa rồi gặp ở quầy hàng, tâm càng trầm . Là về nàng sao?

Bạch Chỉ bị Hồng Kiều an bày ở phòng bên cạnh. Bạch Chỉ ngồi cạnh bàn trà, vừa uống trà vừa chờ đợi, mấy ấm trà uống xong, đi nhà xí vài lần, vẫn không thấy Cung Thân Vương đi ra. Có chuyện gì phải bàn lâu như vậy? Lòng Bạch Chỉ càng thêm bất an.

Hồng Kiều nhắc nhở Bạch Chỉ, “Phu nhân, đã canh hai , tắm rửa ngủ đi.”

Bạch Chỉ lại không có lòng dạ nào. Chuyện này đặt tại trước mặt, nàng làm sao có thể ngủ được? Như thế, Bạch Chỉ lại mệnh Hồng Kiều đi đun một ấm nước, pha trà. Lặp lại vài lần, Bạch Chỉ thật sự không chịu được, ghé vào trên bàn ngủ.

Cho đến ngày thứ hai tỉnh lại, Bạch Chỉ phát hiện bản thân nằm trên giường, nhưng bên cạnh không có Mộ Đồ Tô. Là hắn chuyển nàng lên giường ngủ sao? Hắn cùng Cung Thân Vương nói chuyện cả đêm? Là chuyện gì quan trọng như vậy? Bạch Chỉ miên man suy nghĩ, vội vàng gọi Hồng Kiều. Hồng Kiều bưng một chậu nước ấm đi vào, tẩm ướt khăn mặt đưa cho Bạch Chỉ. Bạch Chỉ vừa rửa mặt vừa hỏi: “Tối hôm qua ngủ ai ôm ta lên giường ?”

“Là tướng quân.”

“Tối hôm qua hắn nói chuyện bao lâu? Cùng ta ngủ sao?”

“Không biết, khi đó em cũng ngủ. Lúc thức dậy, cũng không thấy tướng quân đi ra từ trong phòng, có lẽ ngày hôm qua một mình phu nhân ngủ .”

Ánh mắt Bạch Chỉ đạm xuống, trong lòng cảm thấy bất an . Nhưng nàng bất an thì làm được gì ? Chuyện của Mộ Đồ Tô nàng không quản được, chỉ có tin tưởng hắn, mới là chuyện nàng nên làm. Nhưng nàng không hề tự tin. Vừa nghĩ đến khuôn mặt kia, cảm giác thất bại lại thổi quét mà đến.

"Đúng rồi, mới vừa rồi ma ma bên người vương phi nói vương phi có việc muốn gặp người. Chờ người tỉnh lại, đi Bắc Uyển tìm nàng."

"Phải không? Thay quần áo." Bạch Chỉ xốc chăn, cấp tốc đứng dậy.

Vương phi tìm nàng, không biết có chuyện gì quan trọng? Là về chuyện Cung Thân Vương tìm Mộ Đồ Tô nói cả đêm?

Đáp án là Bạch Chỉ suy nghĩ nhiều. Vương phi tìm Bạch Chỉ để nói chuyện ban đầu nàng lo lắng, đêm trừ tịch bắt cóc con bà đi ra ngoài không ăn cơm tất niên, liên miên lải nhải suốt, Bạch Chỉ hoàn toàn vô cảm, trải qua một đêm ép buộc, những lời nói của vương phi, nàng có thể vào tai trái ra tai phải.

Năm đó Nam Chiếu tiểu công chúa bị vương phi chán ghét như thế nào? Chỉ cần được Mộ Đồ Tô yêu, cái gì cũng thế. Vương phi chỉ có khả năng đơn giản càu nhàu, trợn trắng mắt, đối nàng không có ác ý gì.

Nàng chỉ sợ Cung Thân Vương, vì tam hoàng tử đoạt ngôi vị hoàng đế, ngay cả con cũng nguyện ý giết!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Bạch Chỉ rõ ràng cảm giác được gần đây Mộ Đồ Tô cực kì bận rộn. Sáng sớm rời đi, buổi tối nàng ngủ trước. Luôn không nhìn thấy hắn. Như thế vài ngày, Bạch Chỉ tâm sinh nghi hoặc. Quyết định nói chuyện cùng Mộ Đồ Tô.

Bạch Chỉ gật đầu như đảo tỏi, lấy tay chống đầu. Mí mắt rủ xuống. Cơn buồn ngủ kéo đến. Hồng Kiều thấy bộ dáng Bạch Chỉ như vậy. Đẩy đẩy mặt Bạch Chỉ "Phu nhân. Nếu người mệt mỏi như vậy. Đi ngủ trước đi".

Bạch Chỉ nâng đôi mắt mông lung, khoát tay. Nhéo nhéo trán, có chút mệt nhọc. Bây giờ là giờ nào …

Canh hai …

Đã trễ thế này rồi… . Bạch Chỉ nhìn ra bên ngoài. Trắng như tuyết. Trên nóc nhà như đội một cái mũ màu trắng. Tuyết lớn như vậy. Hắn còn bên ngoài. Rốt cuộc vội vã bận việc gì.

"Tiểu thư. Nếu không người ngủ trước đi". Hồng Kiều rất đau lòng Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ lắc đầu."Chờ một chút". Nếu như lại kéo dài, ta sẽ không hề có cảm giác an toàn.

May mà nàng kiên trì. Chỉ chốc lát sau, Mộ Đồ Tô đội tuyết chạy vào nhà. Thấy Bạch Chỉ ngồi ở trong phòng chưa ngủ. Hơi kinh ngạc. Bạch Chỉ hướng Mộ Đồ Tô mỉm cười. "Đã trở lại". Mộ Đồ Tô gật đầu. Hơi có chút thất thố.

Bạch Chỉ đi lên phía trước. Cởi tấm áo khoác dính tuyết của hắn. Phủi đi tuyết đọng trên trường bào. Cầm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, lấy tay chính mình sưởi ấm. Mộ Đồ Tô bật cười. Vẻ mặt sủng nịch nhìn Bạch Chỉ. "Sao có thể để Chỉ Nhi giúp ta sưởi ấm tay. Việc này theo đạo lý phải để vi phu làm".

Bạch Chỉ cũng cười. "Chúng ta còn phân rõ ràng như vậy sao".

Mộ Đồ Tô ngẩn ra. Đôi mắt dịu dàng như nước chăm chú nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ giúp Mộ Đồ Tô xoa tay. Nguyên bản muốn đem tay làm nóng ít nhất cũng cần một lát. Không ngờ, chỉ hai ba lượt, tay liền nóng lên. Độ ấm phát ra từ trong cơ thể. Bạch Chỉ ngẩn người. Ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô. Khóe miệng hắn dĩ nhiên mỉm cười.

"Sắc lang". Bạch Chỉ thối hắn một ngụm. Mộ Đồ Tô nghiêng thân dựa vào nàng. Cúi người cắn lỗ tai nàng. Mềm nhũn nói: "Chỉ Nhi. Thật lâu rồi ta chưa ăn nàng. Hôm nay đúng dịp nàng không ngủ. Không băng…".

Bạch Chỉ nguyên bản thân mình đang mềm nhũn. Vừa nghe hắn nói như vậy. Mới bỗng nhiên nhớ tới lý do bản thân không ngủ. Vội vàng đẩy ra Mộ Đồ Tô. "Tô Tô. Thiếp có lời hỏi chàng".

Mộ Đồ Tô dừng một chút. Không hiểu nhìn Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ nói: "Vài ngày nay chàng bận việc gì. Tuy rằng thiếp không nên hỏi. Nhưng…". Bạch Chỉ nhìn Mộ Đồ Tô. Lại phát hiện khuôn mặt nguyên bản

mang tình dục của Mộ Đồ Tô, bỗng nhiên mất hết hưng trí. Hắn mỉm cười. Sờ sờ làn tóc đen của Bạch Chỉ. Trong mắt mang theo thành khẩn. "Nếu như ta nói. Không cho phép nàng ghen".

"Ghen". Bạch Chỉ khẽ nhíu mày. "Có nữ nhân bên ngoài".

Mộ Đồ Tô nhéo mặt nàng. Nghiến răng nghiến lợi "Nàng lặp lại lần nữa".

Bạch Chỉ lại nói : "Có nữ nhân bên ngoài".

Mộ Đồ Tô không chút do dự ôm lấy nàng áp đảo lên giường. Kéo quần áo trên người. Hôn nàng. Bạch Chỉ lấy tay để trước ngực hắn. Cầu xin tha thứ nói: "Thiếp sai rồi. Thiếp sai rồi…".

Mộ Đồ Tô hết giận hung hăng mút trên cổ nàng một cái. Trên cổ Bạch Chỉ lập tức hiện ra một dấu hôn. Mộ Đồ Tô nói: "Nếu ta muốn đi tìm nữ nhân. Như vậy sẽ không ôm nàng ngủ mỗi ngày. Có tinh lực muốn nàng".

Bạch Chỉ tự mình tỉnh lại, lộ ra dáng vẻ thật có lỗi. Mộ Đồ Tô ghé vào trên người nàng không đứng dậy. Nói với nàng: "Lúc trước Nam Chiếu bị đánh bại, lui binh ngàn dặm. Nhưng chúng ta không đủ quốc khố trợ giúp quân đội thừa dịp thắng truy kích, lại sợ Nam Chiếu tái chiến. Hoàng thượng quyết định sửa mối quan hệ bang giao. Lần này đến đây cùng sứ giả là Nam Chiếu đại công chúa. Ta cùng với nàng gặp mặt một lần. Cho nên mấy ngày nay đều là ta ở cùng nàng lo liệu".

"Đại công chúa". Bạch Chỉ ngẩn ra. Nếu như nghe thấy là tiểu công chúa có lẽ nàng sẽ không giật mình như vậy. Dù sao nàng có chuẩn bị tâm lý. Kiếp trước, Nam Chiếu đại công chúa là một truyền kỳ ở Nam Chiếu quốc. Nam Chiếu đại công chúa cùng Nam Chiếu tiểu công chúa được coi như "Tịnh đế liên" . Đồng thời sinh ra, diện mạo lại không giống nhau. Tính tình cũng không giống. Dáng vẻ Nam Chiếu đại công chúa xinh đẹp thần kỳ, thích múa đao múa kiếm. Mười ba tuổi đã dũng mãnh thiện chiến. Từ nhỏ mặc giáp đánh giặc bảo vệ quốc gia. Năm mười sáu tuổi chung tình với thái tử ngốc của quốc gia thua trận. Không để ý tất cả những người hâm mộ giật mình, cho dù vua cùng hoàng hậu Nam Chiếu cực lực phản đối, nàng vẫn khư khư cố chấp, là một nữ tử có tư tưởng cực kì độc lập.

Đương nhiên. Đây là Nam Chiếu đại công chúa ở kiếp trước. Lần này Nam Chiếu đại công chúa vẫn là bộ dáng kia.

Mộ Đồ Tô thấy dáng vẻ Bạch Chỉ đăm chiêu. Nhẹ gõ trán nàng, "Đừng suy nghĩ miên man. Đại công chúa đã có phu quân. Sẽ không xảy ra chuyện nàng lo lắng".

Bạch Chỉ hỏi: "Chàng vẫn một mình ở cùng nàng sao". Lòng Bạch Chỉ vẫn có nỗi lo.

Mộ Đồ Tô gật đầu. Bạch Chỉ không còn lời nào để nói. Mộ Đồ Tô gọi Bạch Chỉ. Bạch Chỉ ngoái đầu lại nhìn hắn. Bốn mắt nhìn nhau. Bạch Chỉ thấy đáy mắt hắn bắt đầu lửa cháy lan ra đồng cỏ. Càng cháy càng to. Bạch Chỉ hiểu rõ tư tưởng hắn. Môi dán lên môi hắn. Hai tay khoát lên trên cổ Mộ Đồ Tô, "Sắc lang".

Mộ Đồ Tô như sói nuốt vào mỹ thực đưa lên cửa. Ôm chặt Bạch Chỉ. Dúi đầu vào ngực nàng…

Xem ra. Vài ngày nay. Hắn thật sự rất đói bụng.

***

Bạch Chỉ vẫn chưa yên tâm. Nhưng đã không có lý do gì tiếp tục đi hỏi Mộ Đồ Tô. Nàng tìm chuyện gì đó để bản thân làm, quên đi chuyện phiền lòng này. Bạch Chỉ gọi Hồng Kiều. Trên đường đi mua vải cùng kim tuyến, nàng có chút ngứa tay, muốn thêu một đóa hoa mẫu đơn viền vàng. Thuận tiện đưa tặng cho vương phi, cải thiện quan hệ một chút. Kiếp trước, nàng vừa đem hoa mẫu đơn viền vàng tặng vương phi. Vương phi liền thích nàng. Ngay cả Mộ Đồ Tô cũng không thể tin nhìn nàng. Luôn luôn hỏi nàng có phải nàng thêu hay không. Tuy rằng nàng luôn kiêu ngạo gật đầu, nhưng vẻ mặt hắn luôn không tin. Nàng biết nữ hồng chẳng có gì lạ. Hắn kỳ quái chính là nàng có thể thêu được bông hoa xuất sắc như vậy.

Bỗng nhiên Bạch Chỉ nghĩ đến lúc trước Bạch Thuật hồi phủ. Trên tay là chiếc khăn nàng thêu. Tuy rằng sau này Bạch Thuật trả lại cho Mộ Đồ Tô. Nhưng Bạch Chỉ luôn cảm thấy chiếc khăn kia không sạch sẽ. Lại vì hắn thêu một chiếc khác. Dù sao kiếp này Mộ Đồ Tô sẽ không hoài nghi nó làm ra từ bàn tay nàng .

Lần này Bạch Chỉ ngồi kiệu ra ngoài. Đông rẽ tây ngoặt đi tới Bạch phủ. Hồng Kiều hỏi Bạch Chỉ qua cửa kiệu. "Phu nhân, Muốn vào Bạch phủ ngồi sao".

Bạch Chỉ vốn định nói không cần. Lại bỗng nhiên nghĩ tới Bạch Thuật. Từ khi nàng gả ra ngoài, đã lâu không gặp đứa nhỏ ấy. Bạch Chỉ nhân tiện nói: "Đi xem đi".

"Vâng". Hồng Kiều bảo kiệu phu đi tới Bạch phủ.

Sau khi trái tim nàng trở nên lạnh lùng với Bạch Uyên. Bạch Chỉ ít xen vào chuyện của Bạch gia. Không ngờ, ngắn ngủn ba tháng, Bạch Uyên đã thăng lên nhị phẩm, nhận chức Binh bộ thị lang. Nàng vào Bạch phủ vốn định đi gặp Bạch Uyên. Lại bị báo lại, Bạch Uyên đang tiếp khách, không tiện. Bạch Chỉ đành phải trực tiếp đi gặp Bạch Thuật .

Ba tháng không gặp, Bạch Thuật cao lên không ít. Thấy Bạch Chỉ, nguyên bản bộ dáng héo rũ đọc sách bỗng chốc giống như cây cỏ nhỏ lâu ngày mới được tưới nước mưa. Nhảy đến bên người Bạch Chỉ. Khuôn mặt tươi cười nghênh đón. "Tỷ".

Bạch Chỉ gật đầu. "Nếu như học hành mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi. Không cần miễn cưỡng bản thân như vậy".

Bạch Thuật ngây ngô cười. "Vẫn là tỷ yêu ta nhất. Cha cùng nương luôn bắt ta đọc sách. Muốn ta so sánh cùng những người trong hàn lâm viện. Áp lực rất lớn. Thuật Nhi không thích những thứ nho nhã, thích múa đao lộng thương. Tỷ phu nói, đợi ta lớn lên, sẽ cho ta đi theo hắn".

Theo như lời nói của Bạch Thuật, tỷ phu chắc là Mộ Đồ Tô. Bạch Chỉ cười hỏi. "Ngươi chạm mặt tỷ phu khi nào?" .

"Hoàng cung a, lúc đó tỷ phu đang luận bàn cùng một vị hồng y nữ tử. Nhưng trong quá trình không may làm ngộ thương thị nữ của hồng y nữ tử. Không tiếp tục so chiêu nữa". Bạch thuật không thấy trận đấu đấu xong, có chút tiếc nuối.

Thật kỳ lạ, luận bàn võ nghệ, cũng có thể ngộ thương. Theo như sự dè dặt cẩn thận của Mộ Đồ Tô, khả năng không lớn. Hiển nhiên cũng không thể phủ nhận khả năng này. Hơn nữa có thể do mắt thị nữ của đại công chúa có tật hoặc cố ý ngộ thương bản thân… Hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Bạch Chỉ ngẩn ra, miên man suy nghĩ. Thị nữ của đại công chúa có phải là tiểu công chúa hay không. Dù sao nàng đã nhìn thấy nàng. Nàng ở kinh thành. Lấy thân phận gì? Nam Chiếu tiểu công chúa, hay là… vi hành. Bạch Thuật thấy sắc mặt Bạch Chỉ không tốt. Lắc lắc làn váy Bạch Chỉ, "Tỷ".

Bạch Chỉ lấy lại tinh thần, cười cười với Bạch Thuật. "Nhớ nhé, học được thì học, không thể học liền bỏ văn theo võ. Võ học, cần phải nắm bắt từ nhỏ. Ngươi nhìn tỷ tỷ mà xem, thân thể như vậy". Bạch Chỉ vỗ ngực, bộ dáng nam tử khí khái.

Bỗng nhiên phía sau có người vỗ nàng. Bạch Chỉ thiếu chút nữa không thở được. Lực đạo này…

Bạch Chỉ mạnh xoay người trợn mắt trừng trừng. Đã thấy Bùi Cửu hướng nàng cười xán lạn.

"Cửu ca, huynh lại tới". Bạch Thuật thấy Bùi Cửu, dường như rất quen thuộc.

Bùi Cửu xoa xoa tóc Bạch Thuật. "Nhiệm vụ phu tử giao cho đã hoàn thành chưa. Nếu xong rồi. Theo ta đi bắn bia ngắm đi".

"Tốt…". Bạch Thuật cười nói vui vẻ với Bạch Chỉ: "Tỷ, ta phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ". Lại nhìn Bùi Cửu. "Cửu ca, chờ ta một lát". Bạch Thuật tích cực đi viết chữ, cùng bộ dáng héo rũ vừa rồi cứ như hai người.

Bạch Chỉ buồn cười nhìn Bạch Thuật. Nói với Bùi Cửu: "Ngươi thực khéo, bắt lấy nhược điểm của Thuật Nhi".

Bùi Cửu cười rộ lên. "Ta còn biết nhược điểm của rất nhiều người. Làm không biết mệt".

Bạch Chỉ ngẩn ra. Lăng lăng nhìn về phía Bùi Cửu. Bùi Cửu hướng nàng cười. Trống rỗng. Nhìn không ra rốt cuộc hắn suy nghĩ gì. Chỉ có thể công nhận nụ cười của hắn cực kỳ trống rỗng. Không phải phát ra từ nội tâm. Có lẽ đã rất quen, Bạch Chỉ có thể nhìn ra bi thương trong mắt hắn.

Đôi mắt Bạch Chỉ phai nhạt, hỏi: "A Cửu…".

"Ừ. Giấc mộng bây giờ của ta là gì, giấc mộng trước kia của ta là gì. Còn nhớ rõ sao?".

Bùi Cửu bỗng nhiên tới gần Bạch Chỉ. Thân mình Bạch Chỉ lùi lại. Đề phòng nhìn Bùi Cửu. Hai người bốn mắt tương đối, chỉ có lạnh như băng. Bùi Cửu nói: " Giấc mộng trước kia của ta là tới một ngọn núi, có sơn có thủy, có phong cảnh, còn có nữ nhân ta yêu nhất" .

Bạch Chỉ hít thở không thông.

"Giấc mộng bây giờ… Ha ha". Bùi Cửu không tiếp tục nhìn chằm chằm nàng. Mà nhìn tuyết đọng bên ngoài trắng xóa. "Không buông tha bất kỳ kẻ nào làm hại đến Bùi gia". Bùi Cửu nhìn lại Bạch Chỉ. "Trong đó bao gồm Mộ Đồ Tô".

"Tô Tô chàng…" . Bạch Chỉ thốt ra tên Mộ Đồ Tô. Đã thấy đôi mắt Bùi Cửu biến hóa, kịp thời cấm khẩu.

Bỗng nhiên Bùi Cửu nở nụ cười. "Dâm phụ". Hắn nói cực giống nói đùa. Trong đôi mắt có thứ tình cảm nàng nhìn không ra. Nghiêm túc lại giống như đang nhớ lại. Đôi mắt Bùi Cửu chuyên chú nhìn nàng như vậy. Mà lại giống như không nhìn nàng.

Bạch Chỉ sợ hãi Bùi Cửu như thế. Bên trong đôi mắt lóe nước mắt cực kỳ bi ai. Bùi Cửu trước mắt đã không phải nam tử hồn nhiên đem toàn bộ cảm xúc biểu lộ trên mặt như lúc trước. Hắn ẩn giấu bản thân, không cho người khác nhìn thấy, cũng không để bản thân chạm đến.

"Ngươi thật đẹp" . Bỗng nhiên Bùi Cửu nói: " Từ rất lâu rất lâu ta đã muốn nói với ngươi. Ngươi thật đẹp. Đẹp đáng yêu. Đẹp rung động. Đẹp làm cho ta oán hận". Bùi Cửu không tiếp tục nói nữa, bởi hắn thấy Bạch Thuật đang đi tới.

Bạch Thuật đến, trên mặt tràn đầy nụ cười. "Cửu ca, ta xong rồi. Có thể đi bắn bia ngắm".

Bùi Cửu cười rộ. "Vậy đi thôi" .

"Tỷ, cùng đi không?". Bạch Thuật mời Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ lắc đầu. "Không được. Các ngươi đi đi". Nàng lại nhìn Bùi Cửu. Hắn đang mỉm cười với nàng. Trống rỗng như trước.

Bóng lưng một cao một thấp. Trong lòng Bạch Chỉ cảm thấy không ổn. Bạch Uyên quấy rầy Bạch Chỉ không yên. Hắn đi ra từ trong góc, dường như đã nhìn thật lâu. Hắn không trực tiếp nói với Bạch Chỉ, mà nói với bóng lưng Bùi Cửu: "Bùi lão tướng quân chết. Đối với hắn là đả kích quá lớn. Nếu chỉ đơn thuần tự sát. Có lẽ hắn sẽ không hận như vậy".

Bạch Chỉ hoảng sợ nhìn về phía Bạch Uyên.

"Bùi lão tướng quân tính tình cương liệt. Cả đời chiến công hiển hách. Lại bởi vì điều này mà thất bại. Hơn nữa Mạc tướng quân xoay chuyển càn khôn. Để hắn lọt vào các đại thần vũ nhục, quyền lực bị cướp đoạt. Hơn nữa cả đời chín đứa con đều bất hạnh. Bùi gia thua ở trong tay hắn. Nam tử cương liệt như vậy sao có thể chịu được".

Dữ dội tàn nhẫn. Đối đãi một lão tướng quân như vậy.

Bạch Chỉ nhìn bóng lưng Bùi Cửu. Khoác áo khoác. Lại có thể xuyên qua áo khoác nhìn thấy thân mình mỏng manh suy nhược của hắn. Trong lòng nàng khổ sở không thôi. Từ khi lập quốc đến bây giờ. Trải qua mấy đời. Bùi gia trung thành vì nước nhiều năm như vậy. Chẳng qua trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bị thua một bậc, liền bị đem ra hiến tế, thậm chí hung hăng đạp một cước, tùy ý vũ nhục. Cho dù là ai cũng không thể chấp nhận".

Tới một ngọn núi. Có sơn có thủy. Còn có nữ nhân ta yêu nhất. Như vậy, giấc mộng ban đầu đối hắn mà nói, sớm như mây khói tan đi, một đi không trở lại .

Mà chính nàng thì sao? Nàng cũng thế, bắt đầu tương lai mờ mịt của bản thân. Giấc mộng ban đầu của nàng ở kiếp trước, muốn ở bên cạnh Mộ Đồ Tô, nguyện nắm tay không chia lìa, nàng nỗ lực thực hiện giấc mộng của bản thân. Kiếp trước như thế. Bây giờ cũng như thế. Quá mức cố chấp . Là giẫm lên vết xe đổ, hay là nỗ lực giao tranh? Nàng nghĩ, quyền chủ động không ở bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Bạch Chỉ tự nhận bản thân tương đối đa nghi, cho dù chiếm được đáp án của Mộ Đồ Tô, Bạch Chỉ cũng lo lắng, cho nên lại thức đêm chờ Mộ Đồ Tô trở về, nói chuyện cùng hắn, muốn cùng hắn tiếp đón Nam Chiếu đại công chúa. Mộ Đồ Tô trầm tư một lát, "Thật muốn đi sao?"

Bạch Chỉ khẳng định gật đầu. Mộ Đồ Tô xì cười, theo thói quen định nhéo mặt nàng, "Chỉ Nhi nhà ta bụng dạ hẹp hòi như vậy, thích ăn dấm chua như vậy?"

Bạch Chỉ không cho là đúng gật đầu, "Thiếp chính là người keo kiệt, chàng là của thiếp, thiếp không nhịn được chàng cùng người khác thường xuyên trao đổi."

Mộ Đồ Tô vừa nghe, giật mình, lập tức cười nói: "Chỉ Nhi nhà ta trở nên thành thật, lại đáng yêu như thế." Mộ Đồ Tô nâng mặt Bạch Chỉ muốn hôn lên, Bạch Chỉ quay mặt trốn tránh, truy vấn hắn, "Rốt cuộc có đồng ý hay không?"

Mộ Đồ Tô trực tiếp đem Bạch Chỉ áp tới cạnh tường, nâng cằm nàng, hôn lên, "Vậy nhìn nàng thỏa mãn ta như thế nào."

"…"

Bạch Chỉ suy nghĩ, nếu nàng lựa chọn nói cho hắn vào sáng sớm trước khi hắn rời đi, có lẽ sẽ không như vậy. Hối hận đã muộn, nàng không đáp ứng, chuyện sẽ không thành. Nàng đành phải nghênh đón, cùng hắn tham hoan.

Hôm sau, sáng sớm Mộ Đồ Tô gọi Bạch Chỉ dậy, ban đầu Bạch Chỉ còn không muốn bắt đầu sớm như vậy, thình lình Mộ Đồ Tô liền nói: "Nếu nàng không đứng dậy ? Vậy Nam Chiếu đại công chúa…"

Bạch Chỉ "Vèo" ngồi dậy, túm người Mộ Đồ Tô, kinh sợ nhìn hắn, sợ hắn rời đi.

Mộ Đồ Tô lấy đầu trạm vào trán Bạch Chỉ, lại bóp gương mặt nàng, ý cười trong suốt, "Nhìn nàng khẩn trương như vậy, sao ta lại vui vẻ như thế?"

"Chàng đắc ý đi." Bạch Chỉ nghiến răng nghiến lợi nói. Mộ Đồ Tô tâm tình khoái trá.

Vì tránh hiềm khích, Mộ Đồ Tô yêu cầu Bạch Chỉ mặc nam trang. Bạch Chỉ cũng có ý tưởng như thế, rất vui mừng phối hợp. Bạch Chỉ mệnh Hồng Kiều đi tìm một bộ nam trang thích hợp, nam trang vừa tới tay, Mộ Đồ Tô tiếp nhận nhìn nhìn, giương mắt liếc Bạch Chỉ, "Mặc của ta đi."

Bạch Chỉ nhìn hắn một cái, "Thiếp thấy chàng cố ý , biết rõ thiếp không mặc vừa quần áo của chàng, to như vậy, có thể làm váy mặc."

“Thật to như vậy?” Bộ dáng Mộ Đồ Tô như không biết chuyện. Bạch Chỉ không quan tâm đến hắn, nếu là lúc trước, nàng còn có thể, mấy ngày nay “thẳng thắn thành khẩn đợi chờ”, nàng đã triệt để thăm dò hắn, sắc lang! Sở trường giả vờ giả vịt!

“Ta không tin nàng không mặc được, nếu không thử xem.”

“Thật sự không mặc được.” Bạch Chỉ không muốn thử.

Mộ Đồ Tô từ phía sau đưa hai bàn tay to vuốt ve, bao trước ngực nàng, một đường trượt xuống dưới, thân mình tựa vào sau lưng Bạch Chỉ, thổi khí bên tai nàng ” Xương cốt có vẻ rất gầy yếu. Thật sự không được.”

Bạch Chỉ nắm lấy bàn tay đang trượt xuống dưới của Mộ Đồ Tô, nghiến răng nghiến lợi oán hận nói: “Sắc lang, đến giờ rồi.”

Mộ Đồ Tô mất hứng, cắn cắn vai Bạch Chỉ, đứng lên, giang hai cánh tay, bộ dáng thiếu gia cần hầu hạ chờ đợi mặc quần áo. Bạch Chỉ đứng dậy giúp Mộ Đồ Tô mặc quần áo đeo đai lưng. Bởi vì thân mình dựa gần, Mộ Đồ Tô cúi đầu liền ngửi thấy mùi thơm từ làn tóc đen của Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô tham lam thật sâu ngửi ngửi, khóe miệng khẽ nhếch, “Chỉ Nhi, nàng thật thơm.”

Bạch Chỉ sợ hắn nhất thời tâm viên ý mã* con khỉ hay nhảy nhót, con ngựa chạy luôn chân => ý nghĩ trong óc của con người biến chuyển rất nhanh, đang nghĩ chuyện này thoắt cái đã nghĩ sang chuyện khác>, giúp hắn mặc xong, liền đẩy hắn ra ngoài. Mộ Đồ Tô lưu luyến không rời nhìn Bạch Chỉ, tựa hồ muốn cùng Bạch Chỉ thương lượng cho hắn ở lại trong phòng, Bạch Chỉ trực tiếp lấy mắt trừng hắn, mở cửa đem hắn đẩy ra, “Ở cửa chờ một lát.”

Ngay sau đó, khép chặt cánh cửa bằng gỗ tử đàn lạnh như băng. Mộ Đồ Tô nhìn cửa bật cười. Chỉ Nhi của hắn đối hắn càng thêm cởi mở, dường như đã hoàn toàn chấp nhận hắn? Nghĩ như thế, độ cong khóe miệng Mộ Đồ Tô càng lúc càng lớn, cười có chút ngu đần.

Vừa vặn một màn này, bị Cung Thân Vương nhìn thấy. Lông mày lập tức nhăn lại, nói với tùy tùng bên người mấy câu. Tùy tùng giật mình trợn to mắt, sợ hãi nhìn Cung Thân Vương. Mặt Cung Thân Vương trầm xuống nói: “Đi thôi.”

” Đối với thế tử như vậy có quá bất công hay không?”

Đôi mắt Cung Thân Vương lạnh lùng, tùy tùng lập tức cấm khẩu, thành thật lui xuống. Cung Thân Vương lại nhìn Mộ Đồ Tô đang thành thật đứng chờ cửa ở phía trước, không nói được lời nào, xoay người rời đi.

Bạch Chỉ mặc một cẩm bào màu lam, cao lớn vững chãi đi ra, phong lưu phóng khoáng. Mộ Đồ Tô thấy bộ dáng này của Bạch Chỉ, xì cười nói: “Nàng định đi hẹn hò với cô nương? Ăn mặc phong tao như vậy.”

Bạch Chỉ làm ra bộ dáng công tử, đuôi lông mày khẽ nhíu, “Bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, cũng không gì hơn cái này.”

“Nga? Cái gọi là …” Mộ Đồ Tô chọc chọc ngực Bạch Chỉ. Bạch Chỉ chấn kinh, nhảy cách ra ba trượng, giận trừng Mộ Đồ Tô, “Quân tử động khẩu không động thủ.”

“Ta luôn luôn không phải quân tử, tất nhiên nàng hết sức rõ ràng .” Mộ Đồ Tô tiện đà véo mặt Bạch Chỉ, cười thần thái sáng láng. Bạch Chỉ thấy hắn như vậy, cũng không giận, theo hắn ngây ngô cười.

Nếu ngày cứ trôi qua như vậy, coi như một loại hạnh phúc.

Nam Chiếu đại công chúa cùng nữ tử bình thường bất đồng, không thích đi dạo kinh thành, xem phong thổ, nàng thích quan sát binh khí, thăm viếng tiêu cục Quang Huy vương triều, còn có… Linh quán. Nữ nhân Nam Chiếu tác phong lớn mật, đã là chuyện mọi người đều biết. Nhưng tới nơi tha hương, còn không quên thăm viếng linh quán, việc này không khỏi có chút hơi quá.

Mà Bạch Chỉ, chọn đúng là ngày Nam Chiếu đại công chúa dự định đi linh quán. Sau khi biết, Bạch Chỉ ôm cổ con ngựa, không chịu đi. Mộ Đồ Tô nhân tiện nói: “Nàng xác định không đi?”

Bạch Chỉ gật đầu. Nàng lớn mật là sự thật, nhưng quang minh chính đại đi linh quán, nàng không làm được.

Việc này, nam tử bình thường cũng sẽ không muốn cho nữ nhân của mình đi, nhưng Mộ Đồ Tô tâm tư quỷ dị, muốn cho Bạch Chỉ đi. Để cho nàng nhìn xem, những nam tử tùy ý có thể có được chỉ thường thôi, mặt hàng như hắn chỉ có thể ngộ không thể cầu…

Hơn nữa hắn cũng muốn cùng Bạch Chỉ Nhiều ở chung một chỗ, cho dù là chỗ nào, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, là được.

Vì thế, trên đường cái kinh thành xuất hiện một cảnh tượng như vậy. Đương triều Mộ đại tướng quân ôm một vị mỹ nam tử rất tuấn tú phong tao lên xe ngựa.

Nơi ước hẹn cùng Nam Chiếu đại công chúa là tửu lâu đứng đầu kinh thành. Nam Chiếu đại công chúa ở hoàng cung không quen, trực tiếp ở tửu lâu đứng đầu kinh thành, rất lớn mật, không sợ bị người hành thích. Bọn họ chạm mặt ở cửa, khi Bạch Chỉ xuống xe ngựa, ngẩng đầu, nhìn thấy Nam Chiếu đại công chúa một thân quần áo hồng, nghẹn họng nhìn trân trối.

Đúng là lục y nữ tử làm quân kỹ? Dường như nàng cũng nhìn thấy Bạch Chỉ, mắt phượng xinh đẹp hơi nheo lại, hướng Bạch Chỉ mỉm cười. Bạch Chỉ không được tự nhiên, có chút vô thố.

"Công chúa, đều chuẩn bị xong." Một nữ tử mặc váy ngắn màu xanh lục thêu nhiều hoa sơn trà, trên người ngân khí vang lên đinh đinh đang đang bỗng nhiên nhảy vào tầm mắt Bạch Chỉ. Là bộ dáng cũng nữ điển hình của hoàng cung Nam Chiếu.

Đôi mắt Bạch Chỉ nhất thời trợn to, hoảng sợ nhìn nữ tử kia.

"Ngọc Linh, đem những thứ đó để lên xe ngựa đi."

Nàng kia gật đầu, ôm bao vây trong tay đi sát qua bên người Bạch Chỉ, đưa lên xe ngựa. Từ trong trận gió khi nàng đảo qua, Bạch Chỉ rõ ràng ngửi được mùi hương đã lâu. Đây là mùi hương kiếp trước nàng thích dùng nhất. Huân thảo, ngải diệp cùng với bạch chỉ – một loại trùng tên với nàng điều phối mà thành. Sau bởi vì giống với mùi hương của Nam Chiếu tiểu công chúa, bị Nam Chiếu tiểu công chúa hạ lệnh cưỡng chế cấm đeo loại túi hương này. Bây giờ, nàng sớm thay đổi mùi hương khác, vô cùng đơn giản, chỉ có mùi hương thu lan…

Dường như Mộ Đồ Tô không quá để ý tới Ngọc Linh, trực tiếp không nhìn nàng, mà đi hỏi Nam Chiếu đại công chúa, "Công chúa muốn mang vật gì?"

"Bạc."

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, "Mang một bao bạc?"

"Để phòng ngừa. Nếu như thích ai, trực tiếp chuộc thân, tiện thể một chút." Nam Chiếu công chúa nói. Dường như, nàng thường xuyên làm loại chuyện này?

Rốt cuộc Mộ Đồ Tô cũng là con dân Quang Huy vương triều, ăn không tiêu tác phong của Nam Chiếu đại công chúa, ngượng ngùng cười.

Trong xe ngựa ngồi Nam Chiếu đại công chúa cùng thị nữ của nàng. Bởi vì nam nữ có khác, Mộ Đồ Tô ngồi bên ngoài xe ngựa, đương nhiên còn có Bạch Chỉ. Có điều bên ngoài mặc dù tuyết không rơi, cũng là mùa tuyết, trời hơi lạnh. Bạch Chỉ lạnh gò má tím tái, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận buổi sáng hoàn toàn đối lập.

Mộ Đồ Tô nhìn thấy Bạch Chỉ như vậy, nhịn không được đau lòng, đem Bạch Chỉ ôm vào trong ngực. Bạch Chỉ kinh hãi, nhỏ giọng nói: "Ở bên ngoài, có người nhìn."

"Sợ cái gì? Nàng là nữ nhân của ta." Mộ Đồ Tô có chút đúng lý hợp tình. Bạch Chỉ khó xử giãy dụa, "Nhưng hiện tại thiếp là nam nhi, thiếp…" Ánh mắt Bạch Chỉ tùy ý quét về phía sau, bỗng nhiên phát hiện mành vén lên một khe hở nhỏ, bên trong lộ ra một đôi mắt đen trắng rõ ràng. Bạch Chỉ phát hoảng, cả người run run.

Sẽ không sai… Kiếp trước Nam Chiếu tiểu công chúa cũng từng nhìn nàng như vậy, phía dưới đôi mắt bình tĩnh, đã có gợn sóng lưu động, ẩn nấp mà ngoan lệ. Bạch Chỉ khẽ cắn môi, gắt gao nắm chặt tay.

"Chỉ Nhi…" Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ bất an sợ hãi, có chút lo lắng nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mộ Đồ Tô đang lo lắng cho mình, bỗng nhiên cảm thấy hiểu rõ tất cả.

Đã không giống kiếp trước, bây giờ Mộ Đồ Tô yêu nàng, dùng đôi mắt thân thiết như thế nhìn nàng, nàng làm gì phải lo sợ không đâu?

Bạch Chỉ bật cười, như là buông hết tất cả, tựa vào trong lòng Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô đối với việc Bạch Chỉ ngã vào lòng có chút kinh ngạc, sau đó hưởng dụng mỉm cười ngọt ngào, ôm Bạch Chỉ, nắm tay cả đời, lấy nhiệt độ cơ thể giữ ấm cho Bạch Chỉ.

"Không sợ bên ngoài ?"

"Không sợ, dù sao bị nhìn thấy cũng là Mộ đại tướng quân ở bên đường ôm nam tử đánh xe ngựa mà đi, mục đích là linh quán, bị người chê trách cũng là Mộ đại tướng quân…"

"…" Mộ Đồ Tô có chút buồn bực.

Bạch Chỉ cảm thấy tay hắn đã không đủ ấm, tự giác đưa tay tiến vào tay áo của hắn, một tấc lại một tấc, càng lúc càng nóng. Mà Mộ Đồ Tô cảm thấy trong tay áo như chui vào một khối băng, lạnh hít sâu một hơi.

Bạch Chỉ thấy hắn như vậy còn để nàng tùy ý, tâm tình có chút tốt.

Kiếp này, Mộ Đồ Tô yêu – sủng là nàng. Nàng không có gì phải sợ .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Kinh thành rất nhiều quý tộc, những nơi tiêu khiển khác nhau cũng đột ngột từ mặt đất mọc lên, linh quán chính là một trong số đó. Nhưng bởi vì đa số nữ tử Quang Huy vương triều được giáo dục " tam tòng tứ đức", phần lớn linh quán không thể mở cửa quang minh chính đại. Vì thế, Nam Chiếu đại công chúa rất không vui.

Khi Nam Chiếu đại công chúa xuống xe ngựa sừng sững đứng trước cửa lớn một nơi cực kì hiu quạnh, đại công chúa nói: "Nước các ngươi không thịnh hành đào kép sao ? Chuyện làm ăn thảm đạm như thế."

Mộ Đồ Tô cười nói: "Đây là tác phong của chúng ta."

Nam Chiếu đại công chúa hừ lạnh một tiếng, liếc Bạch Chỉ, có chút tán thành, "Khó trách nữ tử nơi đây tướng tá nhìn đã thấy ngốc."

Bạch Chỉ trả lời lại một cách mỉa mai, "Cũng đúng, nữ tử Nam Chiếu bởi vì không có tác phong này, cực kì ghét bỏ ép buộc, cùng cách với tướng công là chuyện cực kỳ tầm thường."

Nam Chiếu đại công chúa khẽ chớp lông mi, không tức giận, ngược lại hơi có hứng thú với Bạch Chỉ, "Nga, xem ra ngươi rất hiểu biết Nam Chiếu?"

Bạch Chỉ nhìn thị nữ Ngọc Linh bên cạnh Nam Chiếu đại công chúa, có chút thấm thía nói: "Ta là người Tô thành, truyền thuyết về Nam Chiếu đại công chúa cùng tiểu công chúa, truyền đến chỗ chúng ta cũng chẳng có gì lạ."

Ngọc Linh mặt không đổi sắc nhìn Bạch Chỉ, vẫn chưa có nét mặt khác đặc biệt. Nhưng Nam Chiếu đại công chúa, bỗng nhiên nở nụ cười, quay mặt nói với Mộ Đồ Tô: "Lúc trước ngươi chọn hầu hạ ta, nguyên tưởng rằng ta sẽ thuận tiện có chút duyên phận sương sớm, ngươi lại uống rượu giải sầu cả buổi tối, nhìn cũng không thèm nhìn ta, chính là vì nàng đi?"Nam Chiếu đại công chúa chỉ vào Bạch Chỉ, thập phần trắng trợn.

Mộ Đồ Tô kéo Bạch Chỉ, rộng rãi nắm tay Bạch Chỉ, trên mặt cười cực kì lạnh nhạt, "Cho nên còn thỉnh đại công chúa quên đi ý niệm ban đầu."

Ngọc Linh bỗng nhiên xen mồm, "Đại tướng quân thích nam nhân?"

Bạch Chỉ thiếu chút nữa bật cười, tình địch của nàng cư nhiên còn chưa nhìn ra nàng là nữ tử? Nam Chiếu đại công chúa dường như cũng không muốn mở miện, mà trực tiếp đem Ngọc Linh kéo tới trước người Bạch Chỉ. Bởi vì quá đột nhiên, Bạch Chỉ cùng Ngọc Linh đều không kịp phản ứng.

Nhưng Mộ Đồ Tô lại nhanh tay lẹ mắt, nắm tay Bạch Chỉ lôi đi, đem Bạch Chỉ ôm trọn trong lòng, Ngọc Linh vốn bị ném tới trên người Bạch Chỉ, nhưng bởi vì không có người đành phải cùng mặt đất tiếp xúc, té ngã, nhìn rất chật vật.

Nam Chiếu đại công chúa thấy thế, đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt sâu sắc, thất thanh nở nụ cười. Ngọc Linh khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn không phải Bạch Chỉ mà là Mộ Đồ Tô, trong mắt rưng rưng, vô cùng ủy khuất.

Mộ Đồ Tô trực tiếp không nhìn nàng, mà nói với Nam Chiếu đại công chúa tính cách quái đản: "Đại công chúa, còn đi linh quán không?"

Đại công chúa kiềm chế không cười, "Dĩ nhiên." Đem ánh mắt nhìn Ngọc Linh đang ngồi trên đất, "Ủy khuất cho ai xem?"

Ngọc Linh hấp cái mũi, đứng lên, lại khôi phục thái độ bình thường, mặt lạnh theo Nam Chiếu đại công chúa vào linh quán. Bạch Chỉ nhìn bóng lưng Ngọc Linh, cảm thấy kỳ quái, Nam Chiếu đại công chúa sao có thể đối với muội muội như vậy?

Mộ Đồ Tô bóp mặt Bạch Chỉ, "Đi vào đừng có mà nhìn thẳng mắt."

Bạch Chỉ không cho là đúng, "Vô cùng có khả năng."

Mộ Đồ Tô lại bóp mặt Bạch Chỉ mạnh hơn một chút. Bạch Chỉ kêu đau cầu xin tha thứ, Mộ Đồ Tô thở dài, "Nàng đúng là, làm đau nàng, nàng mới biết hối cải."

Tính cách Bạch Chỉ là như vậy. Bạch Chỉ cũng không phủ nhận, bị Mộ Đồ Tô kéo vào linh quán.

Tiếp đón bọn họ là một tên râu ria cặn bã, quần áo không chỉnh. Vì thế Bạch Chỉ có chút kinh ngạc, Mộ Đồ Tô tuy nhìn quen sóng to gió lớn cũng vì loại hình "tú bà" như thế mà toát mồ hôi một phen.

Càng kinh ngạc là phản ứng của Nam Chiếu đại công chúa, trực tiếp hỏi: "Người Mạc Bắc?" Mạc Bắc ở biên giới phía tây Quang Huy vương triều, phía trên Nam Chiếu, là một nơi hoang vắng, thiếu mưa, cằn cỗi nhiều nạn hạn hán. Phò mã ngốc của Nam Chiếu đại công chúa là thái tử Mạc Bắc, bị tiến cống do bại trận. Ban đầu thái tử không ngốc, bởi vì trên đường gặp bất trắc, mới thành choáng váng.

Tú bà đầu tiên là ngẩn ra, vuốt cằm. Nam Chiếu đại công chúa gật đầu, ngồi ở ghế tựa, Ngọc Linh đem gói đồ đặt ở trên bàn bên cạnh Nam Chiếu công chúa. Nam Chiếu đại công chúa nói thẳng: "Tại sao các ngươi không đốt huân hương? Linh quán tại Mạc Bắc đều thịnh hành thứ này?"

Tú bà có chút không được tự nhiên, "Ở chỗ này không có thói quen đó, nếu khách quan thích, ta liền đi đốt. Ngươi thích huân hương gì?"

"Vậy thì đốt bạch chỉ đi." Thị nữ Ngọc Linh của Nam Chiếu đại công chúa đem ánh mắt ngắm hướng Bạch Chỉ bên này.

Huân hương tên bạch chỉ, vẫn là lần đầu nghe nói, nhưng tú bà tập mãi thành thói quen, xoay người vào trong phòng , cũng không thấy quái dị. Mộ Đồ Tô lại vì điều này mà nhìn Ngọc Linh, "Sao ngươi biết tục danh người ta yêu nhất?"

Yêu nhất… Bạch Chỉ vừa nghe, dở khóc dở cười.

Sắc mặt Ngọc Linh lại trắng xanh, "Chuyện của tướng quân đại nhân, truyền khắp kinh thành. Lấy nghi thức cưới vợ nạp Bạch gia đại tiểu thư." Nàng nắm bắt trọng điểm —— Bạch Chỉ là thiếp Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô lại đáp: "Chỉ sợ kinh thành còn chưa truyền ra, ngoại trừ Bạch gia đại tiểu thư, những người khác ta sẽ không nhúng chàm."

Bạch Chỉ ở bên, rất xấu hổ. Mộ Đồ Tô ở bên ngoài tương đối hàm súc, nói rõ ràng như thế nhằm vào Ngọc Linh, làm cho nàng không hiểu. Chẳng lẽ Ngọc Linh làm cái gì với Mộ Đồ Tô?

Ngọc Linh khẽ cắn môi, không đáp lại. Nhưng Nam Chiếu đại công chúa lại nhàn nhàn nhìn hai người bọn hắn "đối chọi gay gắt", không làm người hoà giải, "Được rồi, không hợp thì giải tán, làm gì phải trong bông có kim như vậy."

Mộ Đồ Tô quay đầu nói với Nam Chiếu đại công chúa: "Đại công chúa lo lắng quá, ta với nàng vốn không hợp."

"Được rồi, ngươi không vừa mắt Ngọc Linh nhà ta, thế này đã được chưa?" Nam Chiếu đại công chúa nói chuyện rất trắng trợn, Ngọc Linh có chút không nhịn được. May mà tú bà kịp thời lấy một lô đỉnh từ trong buồng đi ra, phía trên lượn lờ khói trắng, Bạch Chỉ vừa ngửi, nhíu mày, sao không giống hương vị bạch chỉ. Tuy chỉ hơi biết về thảo dược, nhưng không phải, vẫn có thể đoán ra. Mùi này không giống Bạch Chỉ.

"Bạch chỉ đốt một mình mùi hương không thơm, ta bỏ thêm lá đậu cùng thu lan, còn có một ít hương liệu khác." Dường như tú bà nhìn ra vẻ mặt Bạch Chỉ, bắt đầu giải thích. Như thế Bạch Chỉ liền không còn lời nào để nói .

Nam Chiếu đại công chúa trực tiếp nói với tú bà: "Đào kép đâu?"

"Mời khách quan đi bên này …" Tú bà vươn cánh tay, chỉ vào buồng trong thần bí. Nam Chiếu đại công chúa đối với nơi thần bí này không cảm thấy quái dị, vỗ bả vai Ngọc Linh, "Ngọc Linh, linh quán ngươi tìm quả nhiên có chút thần bí."

Ngọc Linh mặt không biểu cảm gật đầu đáp lại.

Bạch Chỉ nhìn hai người trao đổi, tâm sinh nghi hoặc. Quan hệ hai người nhìn như không tốt, nhưng tại sao Nam Chiếu đại công chúa lại mang nàng đi qua, còn giả trang làm thị nữ? Mục đích của bọn họ là gì? Bạch Chỉ không có đầu mối. Hiện tại dĩ nhiên hoàn toàn khác xa kiếp trước. Kiếp trước Ngọc Linh do Mộ Đồ Tô mang đến, hai người sớm tương thân tương ái. Nhưng bây giờ xem ra, dường như Mộ Đồ Tô đối với Ngọc Linh không có hảo cảm. Vừa vặn tương phản cùng kiếp trước?

Nam Chiếu đại công chúa quay ra, Bạch Chỉ ngẫu nhiên thoáng nhìn, đã thấy ánh mắt tú bà sáng ngời, mặt mang nụ cười quỷ dị, chậm rãi đóng lại cửa buồng trong. Cả người Bạch Chỉ kinh sợ, dự cảm không tốt nảy lên trong lòng.

Chẳng lẽ có âm mưu. Bạch Chỉ lôi kéo Mộ Đồ Tô, bất an nói: "Thiếp vừa thấy sắc mặt tú bà khác thường, linh quán này không an toàn."

Mộ Đồ Tô nhíu mày.

"Linh quán này do ta tìm ." Ngọc Linh đứng chỗ kia, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Mộ Đồ Tô cười lạnh, "Sau đó?"

"Ngươi đoán." Ngọc Linh đi tới bên cạnh lư hương, lấy tay hướng nơi khói trắng lượn lờ bay lên phất vài cái, có chút say mê ngửi mùi hương. Đây là biểu hiện quen thuộc của Nam Chiếu tiểu công chúa, luôn lộ ra nét mặt không biểu cảm, giống như không có quan hệ đến chuyện gì trọng đại.

Bạch Chỉ cảm thấy choáng váng đầu. Mà Mộ Đồ Tô cũng nhíu mày, nhéo trán của bản thân, từ từ nhắm hai mắt lại mạnh mở mắt ra, cực lực làm cho bản thân duy trì tỉnh táo.

" Huân hương này ở Mạc Bắc gọi là mông hãn dược, ở Nam Chiếu chúng ta gọi thuốc ngủ. Ở nơi này của các ngươi cùng loại với mê dược? Nhưng công hiệu cực kì kỳ lạ, không phải là đơn giản choáng váng như vậy."

Bỗng nhiên Bạch Chỉ cảm giác thấy tay chân vô lực, hình như có vạn con kiến đang cắn đốt. Nàng ôm ngực té xuống từ trên ghế.

"Chỉ Nhi…" Mộ Đồ Tô muốn đi nâng dậy, vừa đứng lên, hai chân vô lực, lại lần nữa ngã ngồi trên ghế. Mặt Mộ Đồ Tô âm trầm, lạnh lùng nhìn Ngọc Linh, "Đây là bẫy do Nam Chiếu đại công chúa thiết kế."

"Không, nàng cũng chỉ là một con sơn dương mặc người xâm lược." Đôi mắt Ngọc Linh lạnh nhạt, "Nàng có nơi nàng cần đi, ngươi đừng lo, nói thế nào nàng cũng là tỷ tỷ ta, mặc dù lãnh huyết vô tình lại không chịu để tâm, nhưng ta sẽ không hại nàng, hơn nữa tỷ phu đã đợi lâu ngày cũng không cho phép ta làm như vậy. Về phần ngươi…" Ngọc Linh nhìn Mộ Đồ Tô, lại nhìn Bạch Chỉ, "Còn có người Mộ Đồ Tô đại tướng quân yêu nhất…" Bạch Chỉ cảm nhận được bên trong mắt nàng lạnh như băng.

"Ngươi là Nam Chiếu tiểu công chúa?" Mộ Đồ Tô thật sâu chau mày lại.

Ngọc Linh đi tới bên người Mộ Đồ Tô, lấy tay vuốt ve mặt Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô hung tợn trừng mắt nàng, xoay mặt. Ngọc Linh lại nở nụ cười, "Nữ tử Nam Chiếu coi trọng mỹ mạo, yêu nhất nam tử tướng mạo đẹp. Ta thích đi theo tỷ tỷ, bởi vì tỷ phu đẹp mắt, đáng tiếc tỷ phu là tên ngốc, sau khi bị tỷ tỷ khai bao chỉ nguyện ý thân cận cùng tỷ tỷ. Ta luôn luôn ngóng trông, có thể gặp một nam nhân làm ta động tâm một lần nữa, đại tướng quân, ngươi thần kỳ xinh đẹp, ngươi biết không?"

Mộ Đồ Tô cũng không cho nàng sắc mặt tốt. Ngọc Linh không vội, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, dường như đang chờ đợi dược lực hoàn toàn phát huy công hiệu.

Bạch Chỉ ngã ngồi ở một bên tuy chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Ngọc Linh, lại có thể tưởng tượng được nét mặt đắc ý của nàng lúc này. Bạch Chỉ không thể tưởng được nữ tử vĩnh viễn không thể vượt qua trong lòng nàng lại là người thấp hèn như thế. Nàng không đủ hoàn mỹ, nữ tử trước mắt đưa lưng về phía nàng là mục tiêu trong lòng nàng không thể trèo lên được, bây giờ loại niềm tin này như quân lính tan rã.

Bạch Chỉ dùng hết khí lực còn thừa lại cười lạnh đứng lên, "Bằng ngươi có thể đạt được tình yêu của Tô Tô? Ta không tin."

Nàng kiên quyết không tin, kiếp trước Mộ Đồ Tô điên cuồng yêu một nữ nhân như vậy, nàng chết cũng không tin.

Ngọc Linh đá nàng một cước, hung hăng đá vào trên đùi nàng, "Ta đây liền cho ngươi nhìn một kỳ tích xuất hiện."

Mí mắt Bạch Chỉ càng ngày càng nặng, vào lúc nàng nỗ lực bảo trì một chút thanh tỉnh cuối cùng, nàng nhìn thấy cửa buồng trong phía sau Nam Chiếu tiểu công chúa mở ra, một bóng người bước đến, thân hình cao lớn, rất giống… Cung Thân Vương?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Bạch Chỉ bị một trận rét lạnh làm tỉnh. Nàng mở to đôi mắt mỏi mệt, cảm thấy đầu vô cùng đau đớn. Nàng xoa bóp thái dương, muốn từ trên giường đứng lên. Thân mình nàng vừa ngồi dậy, đã thấy bản thân cả người trần trụi. Bạch Chỉ còn chưa kịp kinh hãi, bên cạnh có người nam nhân phát ra tiếng rên rỉ. Bạch Chỉ kinh ngạc nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy nam nhân kia dĩ nhiên mở mắt ra, mị nhãn hướng nàng, quyến rũ trừng mắt nhìn, "Khách quan, ngươi tỉnh?"

Bạch Chỉ gắt gao che chăn, không lưu tình chút nào đem nam tử không rõ kia đá xuống giường, sợ hãi hét lên một tiếng.

Rốt cuộc sao lại thế này? Đây là đâu? Làm sao nàng có thể toàn thân trần trụi bên cạnh còn ngủ một nam nhân toàn thân trần trụi? Nàng nỗ lực nhớ lại, chỉ nhớ rõ mình theo Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiếu đại công chúa vào linh quán. Nam Chiếu đại công chúa ghét bỏ vì không huân hương, tú bà liền đi chuẩn bị huân hương. Sau khi tú bà đốt huân hương… Nàng hoàn toàn không nhớ được.

"Khách quan, ngày hôm qua người ta ra sức lấy lòng ngươi như vậy, ngươi rõ ràng cực thích người ta, thế nào sáng sớm, liền đá người ta xuống dưới? sao xa lạ như vậy? Sợ ta bắt ngươi phụ trách sao? Khách quan yên tâm, người ta tối hôm qua là bị ngươi bao một đêm mà thôi."

Bạch Chỉ gắt gao nắm chặt mảnh chăn trước ngực, nước mắt xoạch xoạch rơi thẳng, "Cút."

Đào kép có chút bất đắc dĩ rời đi.

Rốt cuộc sao lại thế này? Nàng cùng nam nhân khác cộng phó mây mưa? Tại sao lại như vậy? Tuyệt đối không có khả năng, nàng không tin. Bạch Chỉ cấp tốc tìm quần áo trên giường, không muốn tại gian phòng này nhiều thêm một giây, nàng lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, khi nàng sắp mặc xong, định mở cửa bước ra, nghênh diện mà đến là Cung Thân Vương đã đợi lâu ngày. Mặt Cung Thân Vương như màu đất, âm trầm lại phẫn nộ nhìn Bạch Chỉ.

"Vương gia." Bạch Chỉ hết đường chối cãi.

"Nghe nói đại công chúa vô cớ mất tích, ta liền hoả tốc tới nhìn xem, lại không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy chuyện không nên xem. Lúc trước thanh danh ngươi đã không tốt, ta vốn cực không vừa lòng ngươi, nếu không phải Đồ Tô yêu ngươi, ta thật không muốn ngươi vào cửa. Ta vì lúc trước mềm lòng mà hối hận." Cung Thân Vương nghiến răng nghiến lợi, thổi râu trừng mắt, có thể thấy giận dữ tới cực điểm.

"Vương gia, ta hoàn toàn không nhớ được hôm qua xảy ra chuyện gì? Tất cả đều không phải ta mong muốn."

"Hừ. Ngươi nghĩ loại giải thích này ta sẽ tin sao?" Cung Thân Vương không cho là đúng.

Bạch Chỉ dĩ nhiên biết chuyện này, cho dù nàng giải thích thế nào, Cung Thân Vương đều không tin, chỉ có bản thân khám phá ra hôm qua rốt cuộc phát

sinh chuyện gì. Nhưng nàng thật sự không nhớ được chút nào cả, dù bản thân suy nghĩ như thế nào đều uổng công.

Đang trong lúc nàng thống khổ vạn phần vì trí nhớ trống rỗng, cách đó không xa lại truyền đến một trận thét chói tai. Bạch Chỉ ngẩn ra, thanh âm này sao nàng có thể quên được? Thanh âm của Ngọc Linh. Dường như Cung Thân Vương cũng nghe thấy, đi theo tiếng thét chói tai. Bạch Chỉ cảm thấy rất bất an, cũng liền đi theo.

Khi Cung Thân Vương đẩy cửa bước vào, đó là một mảnh hỗn độn, giống như phát ra một trận kịch chiến, mà ở trên giường truyền đến từng tiếng khóc nức nở, Ngọc Linh bọc chăn lui ở góc giường, có thể nói là than thở khóc lóc.

Mà Mộ Đồ Tô hoảng sợ nhìn Bạch Chỉ, ánh mắt sáng quắc, "Chỉ Nhi!"

Bạch Chỉ lui về phía sau hai bước, đầy mắt giật mình cùng không tin. Tại sao có thể như vậy? Mộ Đồ Tô cùng Ngọc Linh ngủ với nhau? Toàn thân trần trụi? Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ cực kì bài xích, cảm thấy cả kinh, lập tức vồ lấy một bộ quần áo khoác ở trên người, nhằm phía Bạch Chỉ.

Trên đường lại bị Cung Thân Vương chặn ngang. Ánh mắt Cung Thân Vương thanh lãnh nhìn Mộ Đồ Tô, " Bây giờ ngươi không phải giải thích chân tướng sự tình cho Bạch Chỉ, mà là nói rõ cho ta chuyện này giải quyết như thế nào?"

Bạch Chỉ đứng ở bên kia, không biết làm sao. Nàng vạn phần đau lòng lại mâu thuẫn. Nàng ngủ cùng nam nhân khác, Mộ Đồ Tô lại ngủ cùng nữ nhân khác, hơn nữa đối tượng là Ngọc Linh, nàng sợ Ngọc Linh nhất, không muốn đối mặt Ngọc Linh nhất, nơi trước kia nàng đã từng thống khổ nhất.

"Một thị nữ, có can hệ gì?" Đầy mắt Mộ Đồ Tô là nét mặt Bạch Chỉ, một nụ cười một cái nhăn mày, đều làm cho hắn toàn thân cảnh giác. Hắn biết rõ chuyện này đối với Bạch Chỉ mà nói là một đả kích, đây là phản bội. Phản bội hứa hẹn giữa bọn họ. Nhưng trí nhớ ngày hôm qua, trong đầu hắn trống rỗng, hoàn toàn không nhớ được. Tại sao hắn có thể làm ra việc này? Lòng hắn cũng rất đau, sợ hãi nàng xoay người rời đi, sẽ không bao giờ trở lại bên người hắn. Hắn bất an ngóng nhìn Bạch Chỉ, mong đợi Bạch Chỉ có thể đáp lại hắn một nét mặt, chẳng sợ chỉ là một nét mặt. Nhưng Bạch Chỉ luôn luôn cúi đầu, hắn không nhìn thấy nét mặt nàng, không biết nội tâm nàng đang thay đổi.

"Nàng là Nam Chiếu tiểu công chúa, thị nữ cái gì?" Cung Thân Vương giận dữ.

Mộ Đồ Tô ngạc nhiên, không dám tin nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Linh khóc lóc trên giường.

Ngọc Linh tiếp thu ánh mắt mọi người, ngược lại khóc càng lớn.

"Ngươi hủy trong sạch Nam Chiếu tiểu công chúa, ngươi biết là hậu quả gì sao?" Cung Thân Vương hung hăng trừng mắt Mộ Đồ Tô, ý tứ trong mắt lại hết sức minh bạch, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Thông minh như Mộ Đồ Tô, sao nhìn không ra ý tứ trong mắt Cung Thân Vương? Đó là để hắn cưới Nam Chiếu tiểu công chúa. Bây giờ thế cục Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu đang căng thẳng, có ưu thế là Nam Chiếu quốc. "Tịnh đế liên" của Nam Chiếu, đều là hòn ngọc quý trên tay Nam Chiếu vương, sủng ái có thừa. Nếu có cưới hỏi, vừa củng cố được thế cục căng thẳng của Quang Huy vương triều, tiếp theo, phe đảng tam hoàng tử sẽ có chỗ dựa vững chắc cường đại như Nam Chiếu quốc, tất nhiên là dệt hoa trên gấm.

Mộ Đồ Tô không biết chuyện này là kế do Cung Thân Vương nghĩ ra, nghĩ rằng thật sự là chuyện ngẫu nhiên, nhưng có một khẳng định, tất cả đều không phải hắn mong muốn. Mộ Đồ Tô từ bên hông thị vệ rút ra một thanh kiếm, ném cho Ngọc Linh, "Phụ trách với ngươi, quả quyết không có khả năng, giết ta đi."

Ngọc Linh có chút kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô, ánh mắt to mà tròn mang nước mắt, yên lặng nhìn hắn, sau đó không khống chế được khóc lớn lên, rất thê thảm.

Cung Thân Vương cho Mộ Đồ Tô một cái tát, "Vì cái loại nữ nhân không biết kiểm này?" Cung Thân Vương giận dữ chỉ vào Bạch Chỉ. Bạch Chỉ gắt gao cắn răng, không muốn kích động giải thích. Bởi vì nếu nàng giả vờ yếu đuối như Nam Chiếu tiểu công chúa, cũng không có ai thương hại nàng.

"Tối hôm qua ở một phòng khác nàng cùng đào kép tham hoan một đêm, ngươi có biết hay không?" Cung Thân Vương lớn tiếng chỉ trích Bạch Chỉ, không hề suy nghĩ cho tự tôn của Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô hiển nhiên ngẩn ra, ngơ ngác nhìn về phía Bạch Chỉ. Bạch Chỉ cũng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô. Nàng hi vọng hắn có thể tin tưởng nàng, nàng vẫn chưa làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Hai người "xa xa" tướng vọng, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói: "Chỉ Nhi sẽ không làm ra chuyện này."

Bạch Chỉ gắt gao nhắm môi, mới vừa rồi bị Cung Thân Vương nói như vậy, nàng vẫn chưa khóc, ngược lại bị lời nói đơn giản của Mộ Đồ Tô, làm khóc. Nàng che mặt, muốn ức chế cũng không thể ức chế khóc lên.

"Ngươi bất trị." Cung Thân Vương lại quăng một bạt tai, Mộ Đồ Tô đứng tại chỗ, cúi đầu xuống. Không nói một lời. Cung Thân Vương dùng vẻ mặt ấm áp nói với Nam Chiếu tiểu công chúa trên giường sắp khóc đến tắt thở: "Bổn vương nhất định sẽ đòi lại công bằng cho công chúa."

Cung Thân Vương lại giống như biến sắc mặt lạnh lùng nói với Mộ Đồ Tô nói: "Việc này chỉ có thể để hoàng thượng giải quyết ." Dường như Cung Thân Vương không muốn tiếp tục nhìn Mộ Đồ Tô, quay thân rời đi, nhìn Bạch Chỉ, một mặt ghét bỏ, hừ lạnh một tiếng rời đi.

Bạch Chỉ đi tới bên người Mộ Đồ Tô, trên mặt còn mang nước mắt. Mộ Đồ Tô nhìn Bạch Chỉ, trên mặt hơi tái nhợt, "Chỉ Nhi, nàng cũng tin tưởng ta sao?"

Bạch Chỉ có chút do dự. Nàng biết rõ nàng không nên như vậy, hắn đã lựa chọn vô điều kiện tin tưởng nàng.

Trên mặt Mộ Đồ Tô lập tức càng thêm tái nhợt, tự mình đùa cợt cười cười.

Mà Nam Chiếu tiểu công chúa bị bỏ quên ở một bên bỗng nhiên hô một câu, "Các ngươi khinh người quá đáng."

Lúc hai người ngoái đầu nhìn lại, Nam Chiếu công chúa dĩ nhiên cầm lấy thanh kiếm Mộ Đồ Tô đặt trên giường, nàng không tới giết Mộ Đồ Tô, mà không chút do dự một kiếm đâm hướng bản thân. Trên chăn lập tức có máu văng khắp nơi, tất cả quá nhanh, Mộ Đồ Tô không kịp ngăn lại, khoảnh khắc khi Nam Chiếu tiểu công chúa ngã vào trên giường, khoảnh khắc Mộ Đồ Tô chạy như điên đi qua, Bạch Chỉ dường như nhìn thấy tình yêu của bản thân, nằm trong vũng máu, có lẽ muốn chết…

Chiêu này của Nam Chiếu tiểu công chúa rất thái quá!

Sự thật giống như Bạch Chỉ dự đoán, Nam Chiếu đại công chúa mất tích, Nam Chiếu tiểu công chúa hủy trong sạch tự sát, Nam Chiếu vương cùng hoàng thượng Quang Huy vương triều đều mặt rồng giận dữ. May mà Nam Chiếu đại công chúa có tin tức, bị tướng công tiền nhiệm của nàng mang về Mạc Bắc. Hiện nay chưa giải quyết đó là vấn đề Nam Chiếu tiểu công chúa. Hoàng thượng không nói hai lời, tuyệt bút vung xuống, trực tiếp hạ chỉ tứ hôn. Có điều hôn sự chỉ tại bảy ngày sau.

Thánh chỉ không thể làm trái, mặc dù Mộ Đồ Tô không nguyện ý, cũng phải theo.

Một khắc kia khi thánh chỉ ban xuống, trên mặt Bạch Chỉ cũng không có nét mặt gì. Chỉ cảm thấy buồn cười, lòng vòng dạo quanh, lại như vậy. Nàng là thiếp, Nam Chiếu tiểu công chúa lại là thê. Nếu chia sẻ một người nam nhân … dù kiếp này Mộ Đồ Tô yêu nàng, vậy thì sao? Thiếp luôn luôn không bằng thê, kiếp trước nàng nếm thử loại thống khổ này. Nàng vốn tưởng rằng Mộ Đồ Tô sẽ đáp ứng lời hứa hẹn chỉ cần một mình nàng. Nàng tin tưởng Mộ Đồ Tô sẽ thực hiện hứa hẹn, nàng dùng kiếp trước hiểu biết hắn, biết rõ hắn là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn như vậy. Nhưng nếu có người cứng rắn đưa cho hắn, hắn không có quyền cự tuyệt, chỉ có thể nhận. Có điều hiện thực này, nàng không muốn nhận.

Nhưng nàng không muốn nhận thì phải làm thế nào đây? Kiếp trước Mộ Đồ Tô cưới Nam Chiếu tiểu công chúa, nàng không từ bỏ ý định, ở lại trong phủ Cung Thân Vương, lấy nước mắt xót xa đúc thành trái tim héo rũ. Những ngày như vậy nàng thực lòng không muốn tiếp tục trải qua. Hơn nữa, bọn họ không có đứa nhỏ… Cuộc sống của ba người, tất nhiên có một người rời khỏi. Không hề thắc thỏm, chắc chắn là nàng.

Bạch Chỉ muốn để Mộ Đồ Tô hưu nàng, nhưng không thể là hiện tại. Nếu hiện tại làm ra chuyện quá khích như thế, Mộ Đồ Tô tất nhiên cho rằng nàng đang phản kháng, sẽ cùng nàng cùng nhau phản kháng, đến lúc đó, hắn làm ra chuyện quá khích, liên lụy rất nhiều. Nàng không muốn hủy hắn, dù sao Mộ Đồ Tô là thật tâm với nàng.

Tốt nhất chỉ có thể để Mộ Đồ Tô thuận lợi cưới Nam Chiếu tiểu công chúa, sau đó hưu nàng.

Hưu thiếp dễ dàng hơn hưu thê nhiều lắm…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, Mộ Đồ Tô làm đau Bạch Chỉ. Trong quá trình này, hắn luôn luôn nhìn chăm chú vào Bạch Chỉ, muốn từ trong ánh mắt nàng nhìn ra một tia gợn sóng thậm chí là tức giận, nhưng Bạch Chỉ cho hắn là sự thuận theo, bên trong mắt không buồn không vui, có điều thân thể cảm giác đau, làm cho nàng không khỏi rên rỉ, kêu đau.

"V ì sao nàng không tức giận? Nàng tức giận đi, nàng oán giận với ta đi!" Mộ Đồ Tô phập phồng trên người nàng, vẻ mặt so với nàng vì thân thể đau đớn mà biểu hiện ra ngoài, càng hơn thống khổ. Bạch Chỉ ôm lấy cổ Mộ Đồ Tô, hung hăng cắn vào bả vai hắn, dường như dùng hết tất cả sức lực.

Bọn họ ai cũng không chịu thua, hắn tiến lên càng kịch liệt, nàng cắn càng đau…

Chờ hai người bình ổn, Mộ Đồ Tô vô lực lăn xuống từ trên người Bạch Chỉ, nói: "Chỉ Nhi, trong lòng nàng từng có ta hay không?"

Bạch Chỉ nói: "Không." Ánh mắt Bạch Chỉ trống rỗng nhìn thẳng nóc phòng, nói rất lãnh tình.

Mộ Đồ Tô trầm mặc . Bạch Chỉ không dám nhìn hắn, sợ nhìn thấy mặt hắn, nước mắt sẽ nhịn không được rơi xuống. Đối với nàng mà nói, nàng yêu Mộ Đồ Tô, không thể thiếu nửa phần so với kiếp trước. Nhưng vận mệnh nói cho nàng, tơ hồng của nàng cùng Mộ Đồ Tô là bế tắc, luyến tiếc cắt bỏ nó, nên luôn luôn dây dưa, đến chết không rời. Nàng không muốn tiếp tục thừa nhận thống khổ như kiếp trước, cùng với việc để hai người lòng dạ tích tụ như vậy, không bằng rơi nước mắt cắt đứt. Không phải nàng chưa nghĩ tới việc cùng Nam Chiếu công chúa ganh đua cao thấp, nhưng nàng không hề có phần thắng, bây giờ thế cục của Quang Huy vương triều, không thể trêu vào Nam Chiếu, nếu Nam Chiếu công chúa có chút chút bất mãn, phủ Cung

Thân Vương phủ phải làm như thế nào? Quang Huy vương triều làm sao có thể xong việc? Cung Thân Vương không thích nàng, cuộc sống của nàng ở trong này ngày càng bước tiếp bước gian nan, nàng không hề có ý chí chiến đấu, giống như không còn sức lực như lúc mới sống lại, nỗ lực phản kháng vận mệnh.

Rời đi là đường ra duy nhất của nàng. Lúc trước đến kinh thành, một là muốn để Bạch Uyên trung lập, tránh bi thương về sau, rơi vào bi kịch. Hai là, nếu như nàng không nghe Bạch Uyên, muốn ở lại vùng núi qua ngày, thì phải tìm lý do, nhưng nàng không tìm được. Không phải nữ nhi ruột của Bạch Uyên? Theo như tính tình có thù tất báo của Bạch Uyên, sẽ tìm sát thủ giết cha mẹ ruột nàng, chính nàng cũng không thể bảo toàn.

Bây giờ, nàng cố gắng rời đi không hề mang gánh nặng. Thiếp bị hưu, rất khó để xoay người lập gia đình . Đối với một quân cờ vô dụng, Bạch Uyên ném đi như giày cũ, sẽ không xen vào chết sống của nàng nữa, nàng cũng có thể trở lại vùng núi, sống cùng cha mẹ, cùng Thu Thiền, cùng yên tĩnh trong núi, bình an cả đời này.

Bạch Chỉ nói: "Tô Tô, hưu thiếp đi, cầu chàng."

Mộ Đồ Tô lại trầm mặc, qua một lát, cánh tay dài vươn tới, đem Bạch Chỉ ôm vào lòng, ngữ khí hơi nặng, vừa tức vừa hận, "Trừ phi ta chết !"

Bạch Chỉ lấy tay để ở ngực Mộ Đồ Tô, nghe tiếng tim hắn đập cường kiện mạnh mẽ, phanh, phanh, phanh… đôi mắt Bạch Chỉ rủ xuống, đưa tay vòng trên cổ hắn, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Chẳng qua còn có bảy ngày mà thôi.

Bảy ngày, nháy mắt liền trôi qua. Hôn sự của đại tướng quân cùng Nam Chiếu công chúa, thổi kèn tung bay trên tường thành, chiêu cáo thiên hạ, hôm nay là ngày đại hỉ.

Bạch Chỉ ở lại trong phòng không muốn đi ra. Hồng Kiều đứng một bên, trong mắt mang theo thương xót, lại có chút băn khoăn nói: "Phu nhân, hôm nay tướng quân đại hôn, nếu người không đi, sợ là không tốt."

Bạch Chỉ cúi mắt, giống như đang trầm tư lại giống như đang trầm mặc, một lát sau, Bạch Chỉ đứng dậy, "Hôm nay là ngày đại hỉ, không đi quả thật không tốt, ta nhất định phải mặc một bộ quần áo đẹp nhất mới được. Hồng Kiều, lấy chiếc váy trắng trăm hoa luyến điệp của ta tới đây."

"Váy trắng?" Hồng Kiều hơi chần chờ hỏi lại Bạch Chỉ. Bạch Chỉ gật đầu, cho nàng sự khẳng định. Hồng Kiều do dự hỏi Bạch Chỉ, "Phu nhân, hôm nay là ngày mừng, mặc màu trắng, có phải hơi không thỏa đáng hay không?"

"Không sao. Ngươi nghe theo là được." Bạch Chỉ hoàn toàn nghe không vào.

Hồng Kiều không còn cách nào khác, đành phải làm theo, trong lòng không hiểu rõ.

Ý tưởng của Bạch Chỉ lại hết sức rõ ràng. Cái này gọi là "trí tử lại hậu sinh" . Mọi người sẽ bất mãn với nàng, Cung Thân Vương có lẽ sẽ tức giơ chân, vương phi cũng tức giận nàng, thậm chí Mộ Đồ Tô cũng sẽ cảm thấy nàng quá mức không chịu nổi.

Làm người đàn ông của mình bị mất mặt ở bên ngoài, là tối kỵ.

Sự thật giống như Bạch Chỉ đoán trước, khi nàng mặc bộ váy trắng trăm hoa luyến điệp tham dự, tất cả quan to hiển quý đều ngạc nhiên, có người châu đầu ghé tai, có người bên trong ánh mắt ẩn giấu chê cười, còn có người xấu hổ, tức giận nhất đương nhiên là Cung Thân Vương, bởi vì nàng đến muộn, khách đã đến đầy đủ, tức giận với nàng trước mặt khách khứa không hay, chỉ lấy mắt trừng nàng. Bạch Chỉ làm như không nhìn thấy, ngồi ổn định, chờ đợi nghi thức bắt đầu.

Nàng cứ độc lập như thế, trong đại điện một mảnh đỏ rực vui mừng, nàng mặc giống như "tang phục", điềm xấu lại xúi quẩy.

Ngồi đối diện Bạch Chỉ là Bùi Cửu. Hôm nay hắn mặc một bộ thanh sam, khóe miệng có chút râu lởm chởm, giống như lôi thôi lếch thếch tới đây. Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn mặt Bạch Chỉ ngồi đối diện. Bạch Chỉ ngẫu nhiên cùng đôi mắt hắn gặp nhau, có chút không khoẻ, nàng cúi đầu nhìn về nơi khác.

Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiếu công chúa tiến vào đại điện. Nam Chiếu công chúa đầu đội hỉ khăn, không nhìn thấy nét mặt, nhưng Mộ Đồ Tô, mặt dài ra, lạnh như băng không có bộ dạng của chú rể.

Khi Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chỉ một thân "tang phục" tham dự, mắt đầy kinh ngạc. Bạch Chỉ đón ánh mắt của hắn, cười cười. Mộ Đồ Tô xoay mặt, không nhìn nàng, trên nét mặt lạnh như băng bỗng nhiên hồng nhuận lên.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng. Thật bình thường, không có sự cố gì xảy ra. Bạch Chỉ nhìn hai người vào động phòng, trong lòng đau đau, nhịn không được nhớ tới cảnh tượng đại hôn kiếp trước của Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiếu công chúa.

Ngày đó, nàng luôn khóc, trốn ở trong phòng khóc, Thanh Hà gọi nàng đi ra ngoài, nàng chết cũng không đi ra ngoài, cho đến khi ánh mắt đỏ bừng, sưng đau, nàng mới ngừng lại được. Sau khi dừng lại, trước mắt mơ hồ một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ. Nàng sợ bản thân khóc bị mù, lau nước mắt, trốn trong chăn bình tĩnh. Nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh được, đành phải đi ra ngoài giải sầu. Nhưng hai cái đùi cũng không chịu khống chế đi tới nơi bọn họ động phòng, nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của Nam Chiếu công chúa, thanh thanh chói tai, toàn tâm đau đớn, nàng nhảy vội vào ao nuôi cá. Lúc ấy nàng đã biết bơi, không chết đuối, vào buổi tối tháng ba, nàng ướt sũng ngồi bên bờ ngẩn người cho đến khi té xỉu. Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, lúc tỉnh lại, nàng hi vọng cứ như vậy ngủ tiếp đi, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Lần này, Mộ Đồ Tô lại cùng Nam Chiếu công chúa đại hôn . Nàng đã có kinh nghiệm, sẽ không giống lần trước tuyệt vọng tự mình hại mình như vậy. Nếu khóc, có lẽ cũng không có nước mắt. Nàng chỉ nhìn theo chú rể tân nương đang bị đưa vào động phòng, thật lâu , thật lâu .

Vui chơi giải trí bắt đầu, Bạch Chỉ liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cung Thân Vương bỗng nhiên nói từ phía sau lưng nàng: "Ta làm như ngươi mong muốn."

Bạch Chỉ biết rõ Cung Thân Vương đang cùng nàng nói chuyện. Hắn chưa chỉ tên nói họ, chính là để nàng không cần đáp lại hắn. Bạch Chỉ hít sâu một hơi, nhấc chân rời đi. Trên đường trở về phòng, gặp Bùi Cửu. Hoặc là nói, Bùi Cửu ở đằng kia chờ nàng.

Bạch Chỉ chậm lại bước chân, đi đến bên người Bùi Cửu, nàng hỏi: "Đến nhìn ta chê cười sao?"

Bùi Cửu nhìn lại nàng, một nam tử đã từng hồn nhiên từ khi nào đôi mắt trở nên sâu sắc như thế? Bạch Chỉ không nhìn thấu thứ tình cảm vốn bao hàm trong đôi mắt sâu sắc của hắn. Bùi Cửu nói: "Hôm nay ngươi mặc áo trắng, là phá đám sao?"

"Chẳng phải đã rõ ràng?" Bạch Chỉ hào phóng thừa nhận, "Lòng ta khó chịu, đố kị thiêu đốt, mặc áo trắng để nguyền rủa." Không biết vì sao, Bạch Chỉ đối với Bùi Cửu, mỗi khi nói chuyện, luôn mang theo ý chế nhạo.

Bùi Cửu bất đắc dĩ cười cười, đưa cho Bạch Chỉ một túi gấm, "Có lẽ buổi tối hôm nay ngươi sẽ mất ngủ, đốt một chút hương trong túi gấm, có lẽ ngươi sẽ ngủ ngon."

Bạch Chỉ nhìn túi gấm, vẫn chưa nhận.

"Thế nào? Sợ ta cho ngươi độc dược?" Bùi Cửu vẫn đưa tay như trước, chưa thu tay.

Bạch Chỉ lắc đầu, nhưng vẫn không nhận. Chỉ hỏi: "Đây là gì?"

"Hôm đó ta vừa tỉnh, biết được phụ thân tự sát, Bùi gia ngã đau, có lẽ lúc trước ta đã ngủ lâu quá, mất ngủ vài ngày, Doãn Hương đốt hương này cho ta, chứng mất ngủ của ta cũng biến mất, dùng rất tốt."

Bạch Chỉ tiếp nhận, khóe miệng mỉm cười, "Đa tạ."

"Hai người chung một chồng, ta cuối cùng cảm thấy ngươi không được." Bùi Cửu nhìn Bạch Chỉ nói rất thành khẩn. Bạch Chỉ ngẩn ra, không hiểu rõ cho lắm. Bùi Cửu nói tiếp: "Ta từng tới Nam Chiếu. Nam Chiếu là nơi cực kỳ đáng sợ, nữ nhân có thể trưởng thành ở nơi đáng sợ như vậy, ngươi không đấu được."

"Thì sao?" Bạch Chỉ nhíu mày.

"Rời xa Mộ Đồ Tô đi."

Bạch Chỉ có chút muốn cười, không nghĩ tới, kẻ hiểu nàng, lại là Bùi Cửu. Bạch Chỉ gắt gao nắm chặt túi hương trong tay, "Ban đêm lạnh, Bùi tiên sinh vào nhà đi, ta cáo từ trước." Bạch Chỉ định nhấc chân chạy lấy người, khi đi ngang Bùi Cửu, Bùi Cửu lại kéo cánh tay Bạch Chỉ. Bạch Chỉ sửng sốt. Bùi Cửu nói: "Nữ nhân ngốc."

Ba chữ này dường như đâm vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, nàng không nhịn được cả người run lên, mắt có chút ướt át.

"Ngươi thương hắn, thật khờ." Nói xong, Bùi Cửu buông ra cánh tay Bạch Chỉ, để nàng rời đi con đường nhỏ u tĩnh này. Bạch Chỉ sừng sững lạnh run đứng trong thời tiết trời đông giá rét, lạnh đến tận xương tủy.

Nàng ngốc, chưa bao giờ thay đổi.

Bạch Chỉ trở về phòng mình, cởi quần áo, mệnh Hồng Kiều đi đun nước ấm rửa mặt. Bạch Chỉ rửa ráy xong, vốn định cởi áo lên giường đi ngủ, ánh mắt ngẫu nhiên thoáng nhìn, nhìn thấy túi gấm mới vừa rồi vào nhà tùy tay ném xuống. Nàng dừng một chút, cầm trong tay, mở túi gấm ra, một trận hương khí xộc thẳng vào mũi. Mùi này cực kỳ dễ ngửi, Bạch Chỉ muốn phân rõ loại hương này, có lẽ là quá mức nông cạn về thảo dược, nàng không nhận ra, đành phải thôi.

Nàng gọi Hồng Kiều đi lấy lư hương, đem hương này đốt lên. Bạch Chỉ hít sâu một hơi, nỗ lực để đầu óc trống rỗng, đi tới bên giường, cởi quần áo, nằm xuống đi vào giấc ngủ.

Nàng mơ một giấc mơ, trong mơ tất cả đều là một người, khi thì cười sang sảng với nàng, khi thì cao giọng đọc thơ, khi thì thống khổ kêu to. Hắn càng chạy càng xa, nàng đuổi theo không bỏ. Giấc mơ này rất mệt, đùi nàng như nhũn ra, toàn thân như nát vụn. Nhưng trời không phụ người có lòng, nàng đuổi theo hắn, người nọ xoay người, đúng là Bùi Cửu.

Hắn cười với nàng, tươi đẹp mà lại ưu thương. Bạch Chỉ chỉ cảm thấy tim đột nhiên ngừng đập, không hô hấp được.

Hôm sau tỉnh lại, nàng bị một người ôm chặt, khuôn mặt tái nhợt mà tuấn lãng, trong hô hấp lộ ra mùi rượu. Bởi vì Bạch Chỉ giật giật, đánh thức hắn. Hắn cười, "Nàng tỉnh?"

Bạch Chỉ gật đầu, nghi hoặc hỏi hắn, "Tại sao chàng ngủ ở nơi này? Chàng không phải…" Chẳng phải hắn nên ngủ ở tân phòng, động phòng cùng Nam

Chiếu công chúa sao?

"Nàng ta chỉ là vật bài trí."

Nhưng nàng ta là một vật bài trí không an phận.

Bạch Chỉ kính trà cho nàng, bởi vì hôm qua Mộ Đồ Tô bỏ rơi nàng, cả người tức giận, liền toàn bộ trút lên Bạch Chỉ. Mộ Đồ Tô sớm cùng Cung Thân Vương vào triều, không ở bên người Bạch Chỉ che chở nàng.

Bạch Chỉ ở cửa chờ Ngọc Linh đại giá quang lâm, Ngọc Linh lại chậm chạp không đến. Muốn để nàng ở ngoài chịu lạnh sao? Để nàng chờ một hai canh giờ? Bạch Chỉ mới không nhẫn nại như vậy. Chờ một lát không thấy Ngọc Linh xuất hiện, nàng liền trực tiếp đi về.

Đương nhiên, việc "chẳng phân biệt được tôn ti" như thế, không thể bỏ qua. Bạch Chỉ bị vương phi gọi đi thuyết giáo, sao chép kinh văn. Bạch Chỉ đi, nghe xong vương phi thuyết giáo nửa canh giờ, sau đó lại phạt nàng chép "kim cương kinh", Bạch Chỉ kiên cường, không sao, làm vương phi tức giận vỗ bàn, mắng nàng tạo phản.

Bạch Chỉ lại ương ngạnh, vung áo chạy lấy người.

Nghe nói, vương phi tức giận hôn mê tại hiện trường.

Vì sao lại nghe nói? Bởi vì Cung Thân Vương trở về, trực tiếp đem Bạch Chỉ nhốt vào phòng củi. Tất cả đều như Bạch Chỉ mong muốn. Ban đêm, cửa phòng củi bị mở ra , Mộ Đồ Tô đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ cũng mặt không biểu cảm nhìn Mộ Đồ Tô.

"Nàng đang ép ta hưu nàng, đúng không?" Mộ Đồ Tô nhìn nàng, trên mặt chết lặng.

Bạch Chỉ nằm trong đống rơm, nhìn hắn, "Đúng."

Mộ Đồ Tô đi tới trước mặt nàng, nắm cằm nàng, tay kia thì tạo thành nắm tay. Mộ Đồ Tô nói: "Nàng làm tất cả là ỷ vào ta yêu nàng!"

"Không dám. Thiếp làm tất cả, chỉ vì muốn bo bo giữ mình. Thiếp vốn không muốn gả cho chàng, trong lòng chàng biết rõ ràng." Bạch Chỉ nhìn hắn, ánh mắt đen trắng rõ ràng lại làm Mộ Đồ Tô nhìn xem càng thêm đau đớn.

Sao nàng không có một chút nét mặt? Ân ái trước kia, như bọt nước, hư ảo mà yếu ớt.

"Nàng yêu Bùi Cửu, phải không?"

Bạch Chỉ kinh ngạc.

Mộ Đồ Tô bật cười, "Nói mê cũng la lên tên của hắn. A!" Mộ Đồ Tô đứng lên, đưa lưng về phía Bạch Chỉ. Bạch Chỉ đoán được nét mặt hắn lúc này, nàng nói mê có lẽ chỉ có một lần đó, nhưng cố tình bị Mộ Đồ Tô nghe được.

Khéo làm cho người ta đau lòng.

"Bạch Chỉ, nàng đi đi, ta thả nàng." Bỗng nhiên Mộ Đồ Tô nói như vậy.

Bạch Chỉ không nhìn thấy mặt hắn, hắn bước nhanh rời đi, cửa phòng củi chưa khóa. Ngày đông trời lạnh gió sưu sưu thổi vào, làm Bạch Chỉ run run.

Rốt cục, như nguyện .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Mặc dù cửa phòng củi mở to, Bạch Chỉ vẫn đem cửa phòng đóng lại, ngủ một đêm ở nơi này. Sáng sớm bị khí thế Hồng Kiều phá cửa mà vào làm tỉnh lại. Hồng Kiều như lửa cháy đến nơi nói với Bạch Chỉ: "Phu nhân, không tốt , tướng quân viết một hưu thư, mệnh em giao cho người."

Lúc này Bạch Chỉ mới phát hiện trong tay Hồng Kiều có một phong thư. Bạch Chỉ tiếp nhận, cũng không nhìn, chỉ thu vào trong lòng, mặt không biểu cảm nói: "Hồng Kiều, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

Hồng Kiều không dám tin nhìn Bạch Chỉ, "Phu nhân, người…" Đôi mắt Hồng Kiều bỗng chốc trở nên thương xót, "Phu nhân, nếu người thương tâm, hãy

khóc ra đi."

"Chỉ sợ ngươi cần phải sửa miệng, gọi ta tiểu thư , ta hiện tại là khuê nữ a." Bạch Chỉ lại lấy ngữ khí chế nhạo cười cười với Hồng Kiều.

Điều này làm cho Hồng Kiều càng khổ sở .

Bạch Chỉ trở lại phòng mình, mặc dù trong phòng không có người , nhưng vẫn có thể ngửi được hơi thở người khác. Bạch Chỉ buông đôi mắt, có chút ngẩn ngơ, không tự giác đi về phía chiếc giường chưa dọn. Nàng hỏi: "Hôm qua tướng quân ngủ tại đây?"

"Đúng vậy, phu nhân… tiểu thư." Hồng Kiều hoảng sợ thấy bản thân dùng lầm từ, vội vàng sửa chữa.

Bạch Chỉ nhìn giường, thấy nơi ngày hôm qua Mộ Đồ Tô nằm, cau mày, trên mặt lạnh như băng không biểu cảm . Rõ ràng lúc đó đã lấy dũng khí cho bản thân, một lần lại một lần, cuối cùng vẫn lùi bước .

"Tiểu thư…" Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ sững sờ, cảm thấy bi ai, có chút không đành lòng nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ quay lại, tặng cho Hồng Kiều một nụ cười thật to, "Đi thôi."

Tất cả đều sẽ qua. Chỉ cần nàng còn sống, còn có thể có cuộc đời khác. Bạch Chỉ xóa đi bất an trong lòng, thu dọn tất cả đồ vật của bản thân. Hồng Kiều đang thuận tay thu dọn giường, trong tay sờ thấy vật gì, quay lại hỏi Bạch Chỉ, "Tiểu thư, khăn tay của người."

Bạch Chỉ quay đầu, nhìn chiếc khăn trên tay Hồng Kiều, cảm thấy rất quen mắt, hình như là của mình. Nàng nhận lấy từ tay Hồng Kiều, nhìn vài lần, lại cảm thấy xa lạ. Tuy rằng đây là hoa mẫu đơn viền vàng nàng thích thêu nhất, nhưng thủ pháp thêu chiếc khăn này vẫn tương đối trúc trắc, đường thêu cũng mới. Bạch Chỉ quan sát cẩn thận, kinh ngạc phát hiện, phía dưới khăn tay thêu một chữ, Bạch! Cách thêu chữ, Bạch Chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhận ra được, đây là xuất từ tay mình. Bản thân mình thêu, sao không biết? Nếu như là của mình, tất nhiên phải thêu từ rất lâu trước đây, đã ra khỏi trí nhớ của nàng. Những thứ đã ra khỏi trí nhớ của bản thân, tại sao nàng lại mang theo trên người mà không biết? Hiển nhiên, thứ này không phải do nàng bảo quản. Tối hôm qua Mộ Đồ Tô ngủ ở nơi này… Như vậy là hắn bảo quản? Hắn lấy từ đâu? Nếu là lúc mới gặp khi ấy không cẩn thận làm rơi, tú công đã là lạc hậu, không có khả năng là như thế trúc trắc. Chẳng lẽ sớm hơn? Bạch Chỉ nỗ lực tìm tòi đầu óc bản thân, hoàn toàn nhớ không được!

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ mất hồn, vội vàng quan tâm hỏi. Bạch Chỉ lắc đầu, mệnh nàng tiếp tục thu dọn.

Bạch Chỉ không phải người hay để ý, vật mang theo khi gả cũng không nhiều, vài bộ quần áo, còn có chút đồ linh tinh, đã có thể ra khỏi nhà. Bạch Chỉ đi cực kì yên lặng, nha hoàn gia đình trong phủ Cung Thân Vương đều tự vội việc mình, coi như không biết chuyện này, xem như Bạch Chỉ cáu kỉnh, về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày.

Có điều đến Bạch phủ, cả nhà tràn ngập ý tứ xa lánh. Không nói đến nhị nương cùng Bạch Thược, ngay cả nha hoàn gia đình trong Bạch phủ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng. Người duy nhất hoan nghênh nàng, hiển nhiên chỉ có Bạch Thuật, hắn cầm cũng tên trong tay, mặc quần áo nhẹ nhàng, trực tiếp đến cửa nghênh đón. Bạch Chỉ thấy trên người Bạch Thuật dính tuyết, phủi phủi tuyết trên người cho hắn, dở khóc dở cười, "Luyện võ là việc nhỏ, thân thể là việc lớn, đừng bất cẩn như vậy."

Bạch Thuật dựng thẳng một ngón trỏ, lay động trước mặt Bạch Chỉ, "Không phải vậy."

Hai người lại đồng thời đem lực chú ý tập trung đến ngón tay dựng thẳng lên của Bạch Thuật. Bạch Chỉ kinh ngạc, "Tay chảy máu, sao ngươi không cầm máu?"

"Tay bị đông lạnh, không có cảm giác đau! Cũng không biết xước ngón tay khi nào, có lẽ mới vừa rồi ngắm tên quá dùng sức, làm bị thương." Bạch Thuật không sao cả, định lau vết máu lên quần. Bạch Chỉ lập tức bắt lấy tay hắn, từ trong lòng lấy ra khăn tay, cầm máu cho Bạch Thuật. Bạch Thuật vốn đang ngoan ngoãn, nhìn thấy chiếc khăn kia, bỗng chốc hoảng, lập tức nắm lên chiếc khăn trong tay Bạch Chỉ, "Tỷ, tại sao lại cầm khăn của tỷ phu?"

Bạch Chỉ ngẩn ra,"Ngươi xác nhận là chiếc này?"

"Ưm…hình như khăn của tỷ có vẻ khéo hơn một chút. Nhưng đối với tỷ phu mà nói, đã xem như trân bảo. Lúc tỷ tỷ thêu còn chưa tinh thông, đã tặng cho huynh ấy làm tín vật đính ước?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, từ trong tay áo khác lấy ra chiếc khăn buổi sáng nhặt được trên giường, "Chiếc này sao?"

"Đúng vậy, nhìn xem, đầu sợi bắt mối một đống, viền vàng cũng biến dạng , nói vậy khi đó thêu, không đốt đèn, như người mù sờ tường, dựa vào cảm giác. Thứ tuyệt đẹp , chính là chữ Bạch phía dưới khăn." Bạch Thuật chỉ vào chữ Bạch trên khăn, rất không tự giác định bình luận kỹ thuật thêu chiếc khăn này cực kém.

Mặc dù đây là tác phẩm lúc đầu của Bạch Chỉ, nhưng Bạch Chỉ vẫn không hề sảng khoái, nào có thấp kém như vậy!. Cũng là nói, nàng thêu hoa mẫu đơn viền vàng lúc sơ kì, nhưng lúc này nữ hồng của mình đã có trụ cột. Ước chừng là mùa đông năm nàng 8 tuổi?

Nhưng vào năm ấy trí nhớ quá mức xa xôi, nàng thật sự không nhớ được, có chuyện gì xảy ra, nàng cùng Mộ Đồ Tô có liên hệ gì. Nhưng chiếc khăn trong tay cũng đã chứng minh rồi, trước kia nàng cùng Mộ Đồ Tô dĩ nhiên có liên hệ.

Bạch Uyên lâm triều trở về, liền gọi Bạch Chỉ vào thư phòng. Bạch Chỉ suy nghĩ tốt về những tính toán trong tương lai, trở lại ngọn núi ở Tô thành, cùng cha mẹ và Thu Thiền qua nửa đời sau, mà nàng cũng tin tưởng, người không hề có giá trị như nàng, Bạch Uyên sẽ không giữ lại.

Ai biết, nàng vừa vào thư phòng, Bạch Uyên liền đem một nghiên mực hung hăng ném hướng Bạch Chỉ, trong nháy mắt đầu Bạch Chỉ giao hòa giữa đen và hồng, thật sự dữ tợn. Bạch Chỉ gắt gao che cái trán đổ máu, không rên một tiếng đứng tại chỗ.

"Tại sao ta lại sinh ra một đứa con gái như ngươi? Ta thấy ngươi không nên gọi Bạch Chỉ, trực tiếp gọi là ngu ngốc đi." Bạch Uyên máu giận sôi lên, vỗ bàn, mãnh liệt nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ ôn hoà đáp lại: "Cha hối hận đã muộn, cái tên ngu ngốc này, cha giữ lại dùng cho đứa con tiếp theo của cha cùng nhị nương đi."

Bạch Uyên lại đập bàn một cái, "Làm càn, ngươi nói chuyện cùng ai?"

"Nếu cha muốn quở trách việc nữ nhi bị hưu, nữ nhi cảm thấy không cần thiết, nếu cha nhìn nữ nhi không vừa mắt, hãy để nữ nhi trở về Tô thành."

"Tô thành? Ngươi còn đi chỗ đó làm chi?" Bạch Uyên nghiến răng nghiến lợi nói: "Cùng đức hạnh mẫu thân ngươi giống nhau!"

Bạch Chỉ lúc này liền khó chịu , "Mẫu thân như vậy, còn không phải tạ phụ thân ban tặng? Có nhị nương đã quên chính thất. Mẫu thân nợ cha, nhiều năm như vậy, sớm đã trả xong. Ta cũng không cảm thấy mẫu thân có lỗi với cha quá nhiều!"

"Nghiệt tử, nghiệt tử!" Bạch Uyên lại đem giấy bút ném trên mặt Bạch Chỉ, Bạch Chỉ đón nhận. Nàng muốn nói cỡ nào, rằng nàng cũng không phải con đẻ của hắn, nhưng nàng không thể xúc động. Bạch Uyên có thế lực, theo như tính cách của hắn, nếu biết chân tướng, nhất định sẽ giết phụ mẫu nàng.

"Người đâu!" Bạch Uyên hô to một tiếng.

Hai tên gia đinh đẩy cửa mà vào. Gia đinh nhìn thấy Bạch Chỉ "đen mặt", liền phát hoảng, giật mình ở tại chỗ một hồi lâu. Bạch Uyên nói: "Đem đại tiểu thư đuổi về phòng, giam cầm một tháng."

"Vâng." Gia đinh đáp lại, lại nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ mắt lạnh quét qua, hai gia đinh run run cả người, lui một bước. Trước khi đi, Bạch Chỉ nói với Bạch Uyên: "Cha quan tâm chăm sóc đến nữ nhi như thế, nữ nhi vẫn nên báo đáp cha, muốn thăng quan phát tài, đổi chủ mới được!"

"Cút!"Bạch Uyên vỗ bàn, giận đến cực điểm.

Bạch Chỉ mặt không đổi sắc đi ra ngoài, đi đến phòng mình, lại tự giác đóng cửa lại, mệnh Hồng Kiều múc nước, rửa mặt. Mặt rửa sạch sẽ , Bạch Chỉ mới phát hiện, miệng vết thương trên trán rất lớn, còn đang không ngừng chảy máu. Hồng Kiều vừa giúp Bạch Chỉ bôi thuốc cầm máu, vừa đau lòng nói: "Tiểu thư, cùng tướng quân bực bội làm chi, Hồng Kiều cảm thấy, trên đời không còn có ai thương tiếc người như tướng quân vậy."

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn Hồng Kiều, xem thường, "Ngươi không nói chuyện, không ai bảo ngươi câm."

Hồng Kiều liền ủy khuất tiếp tục bôi thuốc cho Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ thường thường mất ngủ, có lẽ việc cần suy nghĩ nhiều quá, nàng luôn nghĩ về sau nên làm cái gì bây giờ? Sau khi bị giam cầm, nàng phải cần Bạch Uyên đồng ý mới rời đi, hay là một mình lẩn trốn? Nhưng một mình lẩn trốn hậu quả thật nghiêm trọng, Bạch Uyên nhất định sẽ phái người tìm nàng, như vậy có phải sẽ liên luỵ đến cha mẹ đang an hưởng tuổi già ở Tô thành hay không? Nàng đã là quân cờ vô dụng, vì sao Bạch Uyên không cho nàng tự sinh tự diệt, ném như giày cũ, mà vẫn tiếp tục khống chế nàng? Bạch Chỉ phiền lòng, phiền liền không ngủ được. Không ngủ được lại muốn ngủ, vì thế Bạch Chỉ dùng túi hương Bùi Cửu tặng. Hiệu quả vô cùng tốt, nàng đi vào giấc ngủ rất nhanh. Có điều… Nàng lại nằm mơ. Chính là giấc mơ kỳ quái, những hạnh phúc nàng cùng Mộ Đồ Tô trải qua không ngừng xuất hiện, nhưng nàng không nhìn rõ mặt Mộ Đồ Tô, khi nàng nỗ lực truy đuổi, rốt cục bắt được nam nhân kia, xoay người lại là Bùi Cửu! Dường như có một lực lượng kỳ quái, không ngừng ăn mòn đầu óc nàng, báo cho nàng, tất cả những thứ đã trải qua là nàng cùng Bùi Cửu , nam nhân nàng muốn làm bạn cả đời là Bùi Cửu, người nàng yêu nhất là Bùi Cửu. Bùi Cửu của nàng, nàng muốn nắm chặt Bùi Cửu.

Tỉnh mộng, Bạch Chỉ mới phát hiện là nằm mơ, lặp lại như thế vài lần, trí nhớ Bạch Chỉ bắt đầu không tốt, rất nhiều chi tiết trong cuộc sống lúc trước đều quên. Chẳng hạn như hôm nay tắm rửa hay không, hôm qua thêu cái gì, thơ cổ lúc trước hay đọc cũng quên rất nhiều. Không chỉ nàng như thế, Hồng Kiều cũng có bệnh trạng này. Hồng Kiều kêu khổ giống Bạch Chỉ, Bạch Chỉ liền đem hương Bùi Cửu tặng đốt cho Hồng Kiều.

Nàng nghĩ, có lẽ do giấc ngủ không đủ, tinh thần không tốt, hương này dường như có thể làm người ta nghiện, Bạch Chỉ bắt đầu dùng chưa bao giờ gián đoạn. Hơn nữa bị Bạch Uyên giam cầm một tháng, không có việc gì để làm, ngủ là chuyện lớn nhất, thời gian dùng càng ngày càng dài.

Khi thời gian Bạch Chỉ bị giam cầm trôi qua, nàng nghênh đón người khách thứ nhất tới chơi.

Một thân thanh sam, tóc thúc chỉnh tề, mặt mày trong sáng, khi cười, một loạt răng trắng chỉnh tề sạch sẽ làm cho người ta nhìn càng nhẹ nhàng khoan khoái.

Sắc mặt Hồng Kiều hồng nhuận bật hướng Bạch Chỉ, "Tiểu thư, Bùi công tử đến ."

Trong lòng Bạch Chỉ chấn động, vừa nhấc đầu, liền thấy Bùi Cửu ngược sáng đứng thẳng trước cửa, cao lớn vững chãi, cánh tay thon dài hướng Bạch Chỉ duỗi mở ra. Bạch Chỉ hé miệng, trong mắt rưng rưng, chạy vào trong lòng Bùi Cửu.

"A Cửu!" Bạch Chỉ cố gắng không khóc, nhưng lại không ức chế được sự nhớ nhung trong lòng, "Cha giam cầm ta một tháng, một tháng qua, ta luôn luôn nhớ tới chàng, rốt cục ta có thể thoát khỏi Mộ Đồ Tô, hưu thư cũng mang đến."

Bùi Cửu ôm Bạch Chỉ, bên trong mắt lóe tinh quang, khóe miệng gợi lên, bởi vì lông mi quá dài, không có cách nào nhìn ra tình cảm sâu nhất nơi đáy mắt

hắn.

Hắn chỉ ôm chặt Bạch Chỉ, "Vậy thì không thể tốt hơn … nàng rốt cục là của ta."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Dường như Bạch Uyên rất đồng ý Bạch Chỉ cùng Bùi Cửu ở bên nhau. Bạch Chỉ bị giam cầm một tháng, Bùi Cửu tới chơi, muốn dẫn Bạch Chỉ ra ngoài giải sầu, trên mặt Bạch Uyên mặc dù chưa lộ ra nét mặt vui sướng, nhưng cũng không ngượng nghịu. Điều này làm cho Bạch Chỉ cực kì vui mừng, nàng chờ Bùi Cửu hồi lâu , thật có thể nói là khó có thể tách rời, muốn cùng hắn lúc nào cũng dính với nhau.

Hồng Kiều dặn dò: "Tiểu thư, bên ngoài trời giá rét, nhớ mặc nhiều quần áo một chút."

Bạch Chỉ gật đầu, tiếp nhận áo khoác trong tay Hồng Kiều. Bùi Cửu dựa vào cửa hiên ở phía sau yên lặng nhìn Bạch Chỉ chăm chú, đôi mắt sâu sắc, dường như đang nhìn một bức họa, một bức họa chỉ thuộc về bản thân. Như vậy, trả giá đại giới cũng đáng. Bạch Chỉ quay đầu nhìn về phía Bùi Cửu, gọi hắn một câu, "A Cửu, chúng ta đi đâu?"

Bùi Cửu nghĩ nghĩ, "Nàng muốn đi đâu?"

Bạch Chỉ không cần suy nghĩ, "Đi tửu lâu đứng đầu kinh thành chúng ta thường đi được không?"

Bùi Cửu giật mình, bọn họ chưa từng đi tới tửu lâu? Chắc là cùng Mộ Đồ Tô. Trong lòng Bùi Cửu xẹt qua một tia mất mát, cười nói với Bạch Chỉ: "Tốt."

Bởi vì trời tương đối lạnh, mành xe ngựa che thêm một tầng thật dày, rất cồng kềnh, không ra gió, Bạch Chỉ ngồi trên xe ngựa, chỉ cảm thấy ngực buồn, có chút hờn giận. Bùi Cửu nhìn ra Bạch Chỉ khác thường, đem mành cửa sổ vén lên, lộ ra ô cửa nhỏ.

Bạch Chỉ thấy Bùi Cửu tri kỷ như thế, gò má nóng lên, bộ dạng phục tùng cười trộm. Bùi Cửu nâng tay vén lọn tóc buông xuống của Bạch Chỉ, "Chỉ Nhi, mấy ngày nữa ta cầu hôn với cha nàng, được không?"

Bạch Chỉ trố mắt nhìn Bùi Cửu, có chút không thể tin được. Bùi Cửu nói: "Ta sẽ không để nàng làm thiếp, nàng sẽ làm thê của ta. Sẽ không để nàng chịu thiệt thòi, sẽ không để nàng khổ sở, sẽ không để nàng khóc."

Bạch Chỉ nhếch đôi môi, bả đầu nhẹ nhàng tựa vào bờ vai Bùi Cửu, mặt khẽ chuyển, dúi vào bờ vai hắn, "Cám ơn chàng còn cần ta."

"Ta sao có thể không cần nàng." Bùi Cửu cúi đầu, hôn trán nàng, "Nàng yêu ta như vậy, mà ta cũng yêu nàng như thế."

Khóe miệng Bạch Chỉ mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn hưởng thụ nhắm mắt lại. Trí nhớ về nàng cùng Bùi Cửu, tất cả đều tốt đẹp, tốt đẹp như vậy, không hề có khuyết điểm, vừa nghĩ đến những chuyện đã trải qua, nàng liền không nhịn được nở nụ cười.

Chỉ một chiếc xe ngựa lướt qua, sắc mặt Mộ Đồ Tô nháy mắt trắng xanh lại nhanh chóng chuyển sang tái nhợt, cuối cùng tức giận cầm chặt chén rượu trong tay, mạnh uống một ngụm rượu. Ngũ hoàng tử đưa lưng về hướng cửa sổ không rõ chân tướng, "Tô Tô, ngươi sao thế ? Cảm xúc sao lại mãnh liệt như vậy?"

Một người khác cùng thấy chiếc xe ngựa vừa lướt qua ngoài cửa sổ, hắn thập phần lượng giải nhìn Mộ Đồ Tô, "Uống rượu đừng uống say, cẩn thận bị mãnh nữ Nam Chiếu trong phủ cưỡng hiếp."

Mộ Đồ Tô vốn định đổ rượu vào miệng, lập tức thả lại trên bàn, bộ dáng cam chịu.

Ngũ hoàng tử vỗ bàn cười ha ha, "Vẫn là tam ca một câu nói ra chân tướng! Tỷ tỷ của Nam Chiếu tiểu công chúa chẳng phải đã thừa dịp lúc thái tử Mạc Bắc si ngốc, cưỡng gian sao? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, là tác phong của Nam Chiếu, Tô Tô đừng uống say."

Mộ Đồ Tô lấy tròng trắng mắt liếc ngũ hoàng tử, "Nói chuyện có thể trải qua đầu óc suy nghĩ một chút được không?"

Ánh mắt Mộ Đồ Tô cực kì dọa người, ngũ hoàng tử lập tức cấm khẩu không nói, ủy khuất nhìn về phía tam hoàng tử, hi vọng tam hoàng tử giúp một chút. Ai biết, tam hoàng tử lấy con đôi đũa chọc vào cái mỏ đang tru lên của ngũ hoàng tử, "Chờ ngươi có người âu yếm, ngươi sẽ biết."

Vì thế ngũ hoàng tử cười nhạt, "Tam ca, đó là ngươi có người âu yếm quá sớm, khiến cho bản thân không thể nở nụ cười." Nói hết lời, ngũ hoàng tử hoảng sợ thấy chính mình nói sai, vừa giận vừa tức. Hắn mở miệng, tại sao luôn nói sai.

Bỗng nhiên Mộ Đồ Tô nặng nề buông chiếc đũa trong tay, sợ tới mức hai người không nhịn được giương mắt nhìn về phía hắn. Mộ Đồ Tô nhìn thẳng tam hoàng tử, "Ngươi đã nói, chỉ cần ngươi có thể thành công, sẽ đồng ý yêu cầu của ta."

"Hiển nhiên."

Mộ Đồ Tô gắt gao nắm chặt tay, hiện nay chỉ có nhẫn nại, tiếp tục nhẫn nại…

***

Đi đến tửu lâu đứng đầu kinh thành, Bạch Chỉ khẩn cấp gọi thực đơn, nàng thích ăn đầu sư tử kho tàu nhất, còn có sơn tra cao không hề có trong trí nhớ. Khi Bạch Chỉ gọi điểm tâm này, bản thân cũng cảm thấy kỳ quái.

Bùi Cửu nhận thấy nàng khác thường, hỏi nàng: "Sao thế?"

"Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao ta chưa từng ăn sơn tra cao, nhưng trong tiềm thức của ta lại tin tưởng vững chắc cái này ăn sẽ ngon?"

Bùi Cửu cười cười, "Có lẽ đây là ấn tượng ban đầu của nàng đi."

Bạch Chỉ có chút đồng ý gật đầu, cười với Bùi Cửu. Bùi Cửu lại cười không được tự nhiên như mới vừa rồi. Bạch Chỉ thập phần tự giác ngồi ở vị trí ban đầu, Bùi Cửu ngồi đối diện nàng, hai người lẳng lặng nhìn đối phương.

Bạch Chỉ bị nhìn có chút ngượng ngùng, cúi đầu không tiếp tục nhìn Bùi Cửu. Bùi Cửu tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhàn nói: "Chỉ Nhi, nàng thích ta từ lúc nào?"

Bạch Chỉ vừa nghe, mặt loát đỏ bừng, mắt cũng không dám nhìn hắn, ấp úng xoay mặt, "Chàng còn nhớ rõ hội hoa đăng ở Tô thành năm đó, chàng dùng tiếng nói lanh lảnh nói ra đáp án 'Si thanh si sắc si mộng si tình, bách bối si tình' sao?"

"Giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp?" Bùi Cửu nghi hoặc hỏi.

Bạch Chỉ ngại ngùng cười cười. Bùi Cửu liền biết. Hắn suy nghĩ, nếu như lúc ấy hắn gặp nàng trước, đáp ra đáp án này, người trong lòng nàng có phải sẽ là hắn hay không? Hắn cũng sẽ không cần vì có được nàng, đồng ý yêu cầu của quốc sư Nam Chiếu.

Nhưng hắn cũng không hối hận, là hoàng thượng có lỗi với Bùi gia trước.

"Chỉ Nhi, nếu có một ngày ta mất tích, nàng sẽ đi tìm ta sao?" Bùi Cửu hỏi.

Bạch Chỉ lóe đôi mắt động lòng người, bên trong ẩn tình nhìn Bùi Cửu, "Sẽ."

"Nếu ta chết thì sao?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, nhíu mày, "Ta cũng không thích cái 'nếu ' này ."

Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ vì giả thiết của hắn mà tức giận, thoải mái cười to, "Chỉ Nhi ngốc, ta còn chưa cho nàng hạnh phúc, sao nỡ chết đi?" Bùi Cửu dùng chiếc đũa gõ đầu nàng. Bạch Chỉ không kịp trốn tránh, ăn đau, lấy tay ôm đầu, miệng chu lên, hơi làm nũng, "Chàng nói đi, trừ phi ta thật hạnh phúc, bằng không không cho chàng chết."

"Một lời đã định."

"Chàng sẽ làm ta hạnh phúc, đúng không?" Bạch Chỉ hỏi.

"Ừ, sẽ làm Chỉ Nhi hạnh phúc tựa hoa, nở rộ xán lạn lại tốt đẹp." Bùi Cửu trêu ghẹo. Bạch Chỉ cãi lại, "Vậy A Cửu sẽ hạnh phúc tựa như đại thụ, phồn vinh mà tươi tốt."

"Vì sao là đại thụ, không phải hoa?" Bùi Cửu giả bộ bất mãn. Bạch Chỉ giải thích nói: "Nhìn bộ dáng chàng như cái vỏ cây già, làm sao giống một đóa hoa ?"

"…" Bùi Cửu lại cam chịu . Mỗi khi nói chuyện cùng Bạch Chỉ, hắn luôn là người chịu thiệt. Bạch Chỉ thấy Bùi Cửu không nói chuyện, lấy tay quơ quơ trước mặt Bùi Cửu, bị Bùi Cửu vừa vặn nắm lấy. Trước con mắt của công chúng, cứ như vậy cầm lấy tay nàng, Bạch Chỉ nhịn không được mặt đỏ tai hồng, "Không cần như vậy."

"Ta thấy nàng cực kỳ tình nguyện? Còn chưa giãy đụa đâu? Hửm?" Bùi Cửu dùng một tay khác vuốt ve mu bàn tay nàng. Bạch Chỉ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội rụt tay trở về.

Đúng vào lúc này, tiểu nhị đi tới, bê lên đồ ăn Bạch Chỉ gọi, Bạch Chỉ khẩn cấp cầm đũa ăn. Bùi Cửu nhìn bộ dáng nàng "gấp gáp", thất thanh nở nụ cười.

Tiểu nhị nhìn vị khách hàng quen Bạch Chỉ, có chút kỳ quái. Đây không phải tiểu thiếp của Mộ tướng quân sao? Sao có thể cùng Cửu công tử phong lưu thành tính tới chỗ này dùng bữa, hơn nữa ngôn hành cử chỉ có chút thân mật? Chẳng lẽ nàng bị Cửu công tử mê hoặc? Vụng trộm trốn tướng quân cẩu

thả cùng hắn? Tiểu nhị nhiệt tâm rất không quen nhìn loại hành vi trơ trẽn này của Bạch Chỉ, nhưng tự mình chỉ là tiểu nhân vật, không nên biểu hiện ra bất mãn của bản thân. Chỉ có thể âm thầm phỉ nhổ đôi cẩu nam nữ. Lần thứ hai bưng đồ ăn lên, cố ý bỏ thêm chút nguyên liệu, nguyên liệu này mỹ kỳ danh gọi là… bã đậu.

Món thứ hai bưng lên, cái mũi linh mẫn của Bạch Chỉ vừa ngửi, "Sao có hương vị bã đậu?"

Tiểu nhị lau mồ hôi một phen, chột dạ nói: "Ảo giác."

Bạch Chỉ vốn tưởng rằng đây là ảo giác của chính mình, ai biết, Bùi Cửu trực tiếp đem sơn tra cao đưa cho tiểu nhị, "Vậy ngươi ăn thử xem."

Sắc mặt tiểu nhị tái nhợt, khó xử nhìn Bạch Chỉ. Nét mặt Bạch Chỉ như kiểu "đối tốt với ngươi ", "Ăn đi."

Tiểu nhị thập phần gian khổ vươn tay, nắm lấy một khối sơn tra cao để vào miệng, ăn. Bùi Cửu nói: "Ăn ngon không?" Tiểu nhị thống khổ gật đầu. Nghĩ rằng, cho dù xuống địa ngục, hai người cũng sẽ đi cùng hắn .

Bạch Chỉ nói: "Vậy ngươi ăn hết đi. Lại mang cho ta một phần khác là được." Biểu hiện của Bạch Chỉ rất hào phóng. Tiểu nhị kinh ngạc trợn to mắt, nhìn hai người đang ngồi cười cực kỳ ăn ý. Không thể chọc vào quyền quý! Tiểu nhị bi thống đem toàn bộ sơn tra cao trên bàn nhét vào miệng…

Vì Mộ tướng quân hy sinh lừng lẫy.

Khi bưng sơn tra cao lên, đã thay đổi một tiểu nhị khác.

Bạch Chỉ ăn sơn tra cao, cười như làm trộm, "Chàng cũng ngửi thấy mùi bã đậu."

"Không, là ta tin tưởng nàng."

"…"

Bùi Cửu uống trà, "Chúng ta yêu nhau, chẳng phải cần tin tưởng lẫn nhau sao?"

Bạch Chỉ đỏ mặt, rầu rĩ ăn điểm tâm. Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ thường xuyên đỏ mặt, trong lòng ẩn ẩn phát đau. Nàng chưa bao giờ từng có bộ dạng như vậy đối hắn, bộ dáng này quả nhiên chỉ có đối với người âu yếm sao? Quả nhiên nàng không yêu hắn.

Chỉ qua một hắn, hắn đã đau lòng như vậy. Người nàng yêu là hắn không sai, dùng tấm lòng bao hàm tình yêu gọi hắn, nhưng điều kiện tiên quyết, lại đắm chìm bên trong tình yêu của nàng đối với người kia. Bùi Cửu hỏi Bạch Chỉ, "Ăn no chưa? Ta đưa nàng trở về."

"Đã trở về rồi sao?" Bạch Chỉ không hiểu lắm. Có lẽ nàng kỳ vọng quá lớn, mới có chút thất vọng. Hai người ra ngoài, ăn một bữa cơm đã xong rồi sao?

Bạch Chỉ hoàn toàn thất vọng thể hiện trên mặt. Nàng không ẩn giấu được tâm tình, vừa thấy liền biết tâm tư của nàng, bỗng nhiên Bùi Cửu nắm tay nàng, "Ta muốn sớm đi chuẩn bị sính lễ, cưới hỏi nàng đàng hoàng, đến lúc đó, bọn họ sẽ không dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chúng ta."

Nguyên bản khuôn mặt thất vọng của Bạch Chỉ, nhất thời biến hóa, khóe miệng mang ý cười.

Bùi Cửu nghĩ, vì tránh đêm dài lắm mộng, hắn làm cho Bạch Chỉ trở thành người của hắn sớm một chút…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Động tác của Bùi Cửu cực nhanh, chỉ ba ngày, liền nâng sính lễ đến đây cầu hôn. Bạch Uyên ở đại đường mặt mày hớn hở ứng phó, Bạch Chỉ thì tại khuê phòng cười như con ngốc. Hồng Kiều thấy bộ dáng Bạch Chỉ thiếu nữ động tình hạnh phúc yêu nhau có thể ở bên nhau, nói móc một chút, "Tiểu thư rốt cục có thể được toại nguyện . Nhìn cái miệng a, không khép lại được."

Bạch Chỉ nói: "Ngươi nhanh tới đại đường nhìn xem, hôn kỳ định vào lúc nào?"

"Theo tính cách của Cửu công tử, khẳng định là càng nhanh càng tốt."

Bạch Chỉ vừa nghe, tâm tình sung sướng không thôi, nhưng vẫn hy vọng muốn biết hôn kỳ ra sao, nàng như trước thúc giục Hồng Kiều đi đại đường nhìn một cái. Hồng Kiều không có cách nào, đành phải dở khóc dở cười đi nghe lén.

Trong đại đường, chỉ có Bạch Uyên cùng Bùi Cửu.

Bạch Uyên nói: "Hôn sự của ngươi cùng Bạch Chỉ, ta tâm niệm đã lâu, không ngờ, ngươi còn sốt ruột hơn so với ta." Bạch Uyên cười ha ha, hoàn toàn không có bộ dáng âm trầm như bình thường. Bùi Cửu là tâm phúc bên người thái tử, người vô cùng có khả năng lập tức thay thế danh hiệu tướng quân của Mộ Đồ Tô. Thêm nữa, Bạch Chỉ đã gả một lần, giá trị con người tụt xuống, bây giờ, Bùi Cửu lại nguyện ý dùng kiệu tám người khiêng cưới nàng vào cửa làm chính thê, đây là chuyện Bạch Uyên ước còn chẳng được.

Bùi Cửu chỉ cười cười, "Sợ đêm dài lắm mộng."

"Nhưng Bùi Tiên P hong, có một chuyện, ta cực kì tò mò, lúc trước ngươi chỉ nói cho ta, chỉ cần đem Chỉ Nhi nhốt trong phòng một tháng, Chỉ Nhi sẽ đồng ý hôn sự này. Ta xem thái độ gần đây của Chỉ Nhi đối với ngươi, luôn cảm thấy nàng yêu ngươi, đây là có gì ?" Bạch Uyên cũng là người am hiểu, rõ ràng Bạch Chỉ yêu Mộ Đồ Tô, sao chỉ trong một tháng, liền thay lòng đổi dạ ? Sự tình cực kì kỳ quái.

Bùi Cửu chỉ nói: "Đây là bí phương gia truyền của tại hạ, khó lòng bẩm báo."

Bạch Uyên ngẩn ra, ha ha cười nói: "Như vậy! Tóm lại, Chỉ Nhi cam tâm tình nguyện gả cho ngươi, luôn tốt hơn so với bị ta bức bách."

"Việc này nếu có thể thành, không thể không nhắc đến công lao của nhạc phụ đại nhân. Nếu không phải ngươi ở trước mặt hoàng thượng đề nghị Nam Chiếu công chúa gả cho Mộ Đồ Tô, trên triều, ngươi lại khắp nơi đối nghịch cùng Cung Thân Vương, làm cho tức giận của hắn đối với ngươi trút lên trên người Chỉ Nhi, do đó tạo áp lực với Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô cũng sẽ không thể bỏ được Chỉ Nhi như thế."

"Mộ Đồ Tô có tiếng hiếu thuận, mà Cung Thân Vương có tiếng tâm ngoan thủ lạt, thêm Nam Chiếu công chúa ở phủ, Cung Thân Vương vì ổn định thế lực Nam Chiếu, nhất định không để Nam Chiếu công chúa chịu thiệt thòi, Chỉ Nhi hiển nhiên là chướng ngại, lại là nữ nhi của bản quan, Cung Thân Vương động thủ, nhất định sẽ không nương tay."

"Đúng vậy, Bạch đại nhân vì suy nghĩ cho Chỉ Nhi, mới hao tâm tốn sức như thế." Bên trong mắt Bùi Cửu lóe quang mang cơ trí, nhìn Bạch Uyên chột dạ xấu hổ cười. Bùi Cửu nhấc cổ họng, "Tốt lắm, Bạch đại nhân, hôn kỳ định vào giữa tháng được không?"

"Bùi Tiên Phong coi trọng Chỉ Nhi như thế, tất nhiên là lựa chọn ngày hoàng đạo, bản quan không có ý kiến."

"Như vậy hôn sự đã định ra rồi, tiểu tế* còn có việc trong người, cáo lui trước."

Bạch Uyên gật đầu, gọi gia đinh đưa hắn rời đi. Hồng Kiều luôn luôn núp ở phía sau đường nghe lén tự mình lĩnh ngộ gật đầu, chạy đến phòng Bạch Chỉ báo cáo "quân tình" .

"Tiểu thư, người biết vì sao Mộ tướng quân hưu người không?"

"Phẩm hạnh ta không hợp, làm hắn tức giận." Bạch Chỉ thập phần không cho là đúng. Ở trí nhớ bây giờ của Bạch Chỉ, nàng nhớ cực kì mơ hồ, chỉ biết nàng rõ ràng yêu thương Bùi Cửu, lại bị bức ép gả cho Mộ Đồ Tô, nhận hết ủy khuất, sống rất không thoải mái, khó khăn lắm mới trốn ra "địa ngục", không muốn nhớ lại đoạn chuyện cũ không thoải mái này.

"Kỳ thực Mộ tướng quân là vì bảo vệ người! Hắn biết Cung Thân Vương sẽ đối xử bất lợi với người, mà bản thân lại không đủ năng lực bảo vệ người…" Hồng Kiều còn chưa nói hết, Bạch Chỉ lập tức tiếp lời, "Cho nên lựa chọn hưu ta, bảo vệ ta? Vớ vẩn! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy hắn đối đãi tốt với ta?"

Hồng Kiều mím môi, liên tục lắc đầu. Hình như trong trí nhớ của nàng, chưa từng có.

"Không cần nghĩ tới nam nhân này, việc ta giao ngươi làm, đã tìm hiểu ra chưa?" Bạch Chỉ sốt ruột hôn kỳ của bản thân, vội vàng hỏi Hồng Kiều. Hồng Kiều gật đầu như đảo tỏi, "Hiển nhiên. Hồng Kiều ra trận, còn hơn thiên quân vạn mã!"

"Được rồi, đừng múa mép khua môi, khi nào?"

"Giữa tháng sau."

"Giữa tháng sau?" Bạch Chỉ bấm đốt ngón tay, "Vì sao muộn như vậy? A Cửu rõ ràng nên sớm cưới ta a!"

"Nhất định là ngày hoàng đạo."

"Ai biết! Nhưng bây giờ cách giữa tháng sau những một tháng, trong một tháng này chẳng lẽ không có ngày hoàng đạo khác sao?"

Bộ dáng Bạch Chỉ hận không thể gả, khiến cho Hồng Kiều cười há to miệng, "Nếu như tiểu thư không tin, có thể đến chùa miếu hỏi một chút, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nếu có ngày hoàng đạo, trực tiếp đi Bùi phủ tìm Cửu công tử cũng được."

"Này…" Bạch Chỉ có chút thẹn thùng, nào có nữ tử giống nàng, khẩn cấp muốn thành hôn như vậy? Có chút khác với lẽ thường. Hồng Kiều nói: "Nhìn xem, ngại hôn kỳ muộn, lại không dám đi tranh thủ, tiểu thư, người muốn gây chuyện gì?"

Bạch Chỉ bất cứ giá nào, "Đi, chúng ta tới chùa miếu."

Hồng Kiều không thể chống đỡ được lắc đầu, như thế này mới đúng!

Cũng không biết hôm nay là ngày gì, chùa chiền đều hương khói nghi ngút, người đi qua đi lại nối liền không dứt, xe ngựa của Bạch Chỉ trực tiếp đỗ tại giữa sườn núi. Bất đắc dĩ, Bạch Chỉ đành phải đội khí lạnh đi bộ lên núi.

Càng gần đỉnh núi, Bạch Chỉ càng không thở nổi, cảm thấy cực kì khổ sở. Hồng Kiều nói: "Tiểu thư, nhiều người như vậy, mặc dù lên tới nơi, đến phiên ta, cũng đã buổi tối, không bằng sáng mai lại đến đi."

"Không được bỏ dở nửa chừng, tiếp tục." Bạch Chỉ khẽ cắn môi, tiếp tục đi tới. Hồng Kiều thấy Bạch Chỉ nỗ lực như vậy, rất bất đắc dĩ, có lẽ tiểu thư nhà nàng cực kỳ yêu Cửu công tử đi.

Hôm nay Mộ Đồ Tô cùng vương phi dâng hương xong, định đi xuống núi trước, ở cửa lên núi, lại ngẫu nhiên gặp Bạch Chỉ. Hắn cứ như vậy ở trên cao nhìn xuống xem Bạch Chỉ nỗ lực đi lên trên, cứng cỏi mà cố chấp. Mộ Đồ Tô nắm chặt tay, yên lặng nhìn nàng, mong đợi nàng có thể ngẩng đầu, liếc hắn một cái. Theo tính cách Bạch Chỉ, nàng sẽ trực tiếp không nhìn hắn, cùng hắn gặp thoáng qua. Nhưng hắn cũng không hy vọng kết quả này.

Kết quả, lại như hắn suy nghĩ. Chẳng qua không phải Bạch Chỉ cố ý không nhìn hắn, mà là từ đầu đến cuối nàng cũng không ngẩng đầu liếc hắn một cái, chuyên tâm leo núi. Mộ Đồ Tô quay lại nhìn bóng lưng Bạch Chỉ, nỗ lực khuyên bản thân không cần đoán mò, nàng lên núi làm chi? Nhưng chân lại không nghe sai sử, đi theo phía sau nàng.

Trên núi phía đông kinh thành có rất nhiều chùa miếu, Bạch Chỉ quyết định lựa chọn chùa miếu ít người nhất, nhưng dù vậy, Bạch Chỉ vẫn phải đợi đến chạng vạng, không biết mỏi mệt. Mà Mộ Đồ Tô cũng ở cách đó không xa yên lặng nhìn chăm chú vào nàng. Rốt cuộc là chuyện gì, làm cho nàng kiên trì như thế?

Rốt cục đến phiên Bạch Chỉ. Bạch Chỉ khấu đầu ba cái phía trước bồ đoàn, hỏi hòa thượng bên cạnh: "Ta muốn hỏi nhân duyên."

"Mời cô nương nói."

"Khi nào ta đại hôn?"

Hòa thượng không ngờ Bạch Chỉ trực tiếp như thế, "Năm nay, không có."

Bạch Chỉ sửng sốt, không biết phản ứng như thế nào. Nhưng Hồng Kiều không phục, thì thầm, "Làm sao có thể? Giữa tháng sau tiểu thư nhà ta đại hôn, ngươi tính tính giữa tháng sau xem."

Giữa tháng sau đại hôn? Mộ Đồ Tô như bị sét đánh, trố mắt ở đàng kia.

"Giữa tháng sau mặc dù là ngày hoàng đạo, nhưng là ngày cô nương nhiều tai nạn, càng không đại hôn ."

"Nói bậy." Hoàng đế chưa vội thái giám đã vội, Hồng Kiều càng thêm không phục , "Khó trách nơi này hương khói quạnh quẽ so với chùa miếu khác, nhất định là con lừa ngốc nhà ngươi nói lung tung."

"A di đà phật! Cô nương không cần nói lung tung."

Bạch Chỉ một câu cũng không nói, mất hồn mất vía đứng dậy rời đi. Hồng Kiều vội vàng đi theo, khuyên giải Bạch Chỉ, "Tiểu thư, nhất định bọn họ nói lầm, hôn sự của tiểu thư cùng Cửu công tử tất nhiên có thể thuận lợi hoàn thành."

Có người lắc mình chặn đường đi của bọn họ. Bạch Chỉ giương mắt nhìn lại, là Mộ Đồ Tô, sắc mặt nàng lộ ra chán ghét.

"Nàng muốn thành thân cùng Bùi Cửu?" Sắc mặt Mộ Đồ Tô tái nhợt, thống khổ nhìn Bạch Chỉ.

"Cùng ngươi có quan hệ gì đâu?" Bạch Chỉ nhìn cũng không muốn nhìn hắn.

Mộ Đồ Tô lại bóp cằm nàng, hung hăng nói: "Nhìn ta nói chuyện."

Bạch Chỉ ăn đau nhíu mày, theo dõi mặt hắn nói: "Lúc trước nếu không phải vì ngươi, ta sớm thành thân cùng A Cửu! Ngươi có biết ngươi phiền toái đến mức nào sao? Ta đã không phải tiểu thiếp của ngươi, mời ngươi không cần động tay động chân với ta." Bạch Chỉ xoay mặt, thoát khỏi tay hắn, bước nhanh rời đi. Mộ Đồ Tô thất hồn lạc phách nhìn chằm chằm mặt đất, như mất linh hồn, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói mới vừa rồi của Bạch Chỉ. Hắn thê lương nở nụ cười.

Mới vừa rồi trong con ngươi nàng toát ra chán ghét, là thật , nhìn hắn một cái, cũng cảm thấy ghê tởm.

Thì ra, nàng luôn yêu Bùi Cửu, là hắn, hoành đao đoạt ái! Nhưng bản thân thật đáng chết, rõ ràng biết địa vị của mình trong lòng nàng, vì sao vẫn không cam lòng như vậy, thầm nghĩ ôm nàng, gọi "Chỉ Nhi"?

Hắn đã bất trị.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Bạch Chỉ đang chờ đợi hôn kì, triều đình xảy ra rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như, hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, thái tử tạm thời chấp chính, thế lực của tam hoàng tử bị ép không gượng dậy nổi. Đồng thời, Mạc Bắc náo động, nghe đồn muốn thừa dịp này mà vào, tấn công Quang Huy vương triều.

Nhưng đây chỉ là nghe đồn, còn chưa được chứng thực. Nhưng lời đồn này, đủ để cho triều đình khủng hoảng. Bảy năm trước Mạc Bắc bị Nam Chiếu công phá, lấy thái tử làm con tin đưa tới Nam Chiếu, mới bảo vệ được quốc gia. Bọn họ nhận ra quân đội hùng mạnh là lợi thế củng cố đất nước, dùng thời gian bảy năm nuôi quân tinh nhuệ, phản công Nam Chiếu, cuối cùng thành công, đổi về thái tử của bọn họ. Thể xác và tinh thần của Quang Huy vương triều đã mỏi mệt, sớm không còn khí lực nghênh chiến. Nếu đánh tiếp, tất bại!

Bùi Cửu thường xuyên đến Bạch phủ, vào thư phòng Bạch Uyên, ngây ngốc một ngày. Hồng Kiều đoán, "Tiểu thư, người nói Cửu công tử, có phải mỗi ngày đều thúc giục lão gia sớm tổ chức hôn kỳ hay không ?"

Bạch Chỉ làm như Hồng Kiều không có đầu óc, mắt trợn trắng, "A Cửu đang làm chính sự."

"Có chính sự gì quan trọng hơn hôn sự của hắn với tiểu thư?" Hồng Kiều ngoéo miệng, cực kì bất mãn. Bạch Chỉ nhìn Hồng Kiều khẩn cấp như vậy, cười nói: "Ta nói ngươi, hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, hay là ngươi khẩn cấp muốn làm nha hoàn hồi môn của ta, muốn thông đồng với Cửu công tử?"

Hồng Kiều ngẩn ra, vội vàng quỳ xuống kêu oan, một phen nước mũi một phen nước mắt lên án sự trung thành của nàng. Bạch Chỉ thấy nàng sợ tới mức nước mắt chảy ròng, có chút hoảng, vội nâng nàng dậy, dở khóc dở cười lau lệ cho nàng, "Ngươi làm chi? Ta chỉ nói đùa."

"Tiểu thư, đây cũng không phải là nói đùa, đề cập đến vấn đề đạo đức của em. Hồng Kiều chưa từng đọc sách, nhưng biết rõ một đạo lý, thỏ không ăn cỏ gần hang!"

"…" Đây là kiểu so sánh gì? Bạch Chỉ lấy ngón tay chọc chọc trán Hồng Kiều, "Ngươi đây là đem bản thân so sánh với thỏ, còn A Cửu nhà ta là cỏ?"

"Tiểu thư, em sai lầm rồi…" Hồng Kiều vội trốn tránh Bạch Chỉ công kích, chạy ra bên ngoài, thò đầu nói với Bạch Chỉ: "Tiểu thư, em thấy người khát nước, em đi nấu nước pha trà cho người." Công phu của Hồng Kiều nhanh như chớp, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bạch Chỉ suy nghĩ, có lẽ Hồng Kiều đúng là một con thỏ, gặp chuyện chạy nhanh không ai sánh bằng.

Đại hôn đã đến. Lòng Bạch Chỉ tràn đầy chờ mong ngày này. Khách khứa ăn uống linh đình, khuôn mặt tươi cười trong suốt, bộ dáng hưởng lạc thiên hạ thái bình. Đây là lần thứ hai Bạch Chỉ ở phòng mình, xuất giá. Một lần lúc trước, Bạch Chỉ xem nhẹ, mà đoạn trí nhớ kia cũng mơ hồ , đối với người mình chán ghét, nàng luôn luôn chưa từng nghĩ tới việc lưu giữ lại nhiều trí nhớ. Rốt cục nàng có thể thuộc về A Cửu, nam nhân nàng thích lâu như vậy. Vừa nghĩ đến bộ dáng A Cửu, Bạch Chỉ liền tràn đầy ý cười. Bà mối sơ tóc cho nàng nhìn thấy, vui tươi hớn hở nói: "Còn chưa xuất giá đâu, tân nương đã chịu không nổi sao?"

Bạch Chỉ cười yếu ớt, "Tâm tình có chút tốt."

"Động phòng càng tốt hơn." Bà mối tặc cười nháy mắt hướng Bạch Chỉ. Bạch Chỉ kinh ngạc một trận, nhất thời không biết biểu hiện như thế nào, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tin tức tiểu thiếp bị hưu của Mộ tướng quân tái giá, lan nhanh truyền xa ở kinh thành. Chỉ vì lần này người được gả là cấp dưới trực hệ của Mộ Đồ Tô, Bùi Tiên Phong. Mặc dù Bùi Cửu vẫn là Bùi Tiên Phong, nhưng bởi vì quy về đảng thái tử, đảng thái tử lại đang tạm thời có ưu thế, Bùi Cửu vô cùng có khả năng thăng chức rất nhanh, mà Mộ Đồ Tô sắp đại bại.

Nam Chiếu tiểu công chúa biết được tin tức Bạch Chỉ phải lập gia đình, có chút kỳ quái, nhưng thấy bộ dáng Mộ Đồ Tô buồn bực không vui, lại làm ra một bộ hiền lương thục đức. Hơi thở vào đông chưa tan, cực lạnh, Mộ Đồ Tô nghe gió thổi bồn chồn bên ngoài, nỗi lòng có chút phức tạp.

Nam Chiếu tiểu công chúa Ngọc Linh tay cầm một bộ áo khoác, định phủ thêm cho Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô giống như được báo trước, nghiêng thân, dự định trở về phòng. Ngọc Linh có vẻ bất khoái thu hồi áo khoác, thương xót nói: "Tướng quân, việc chàng hưu Bạch Chỉ, ta không tham gia nửa phần, vì sao tướng quân muốn đối đãi với ta như thế? Nói như thế nào ta cũng do tướng quân dùng kiệu lớn tám người khiêng nâng vào cửa, phụ vương viết mấy phong thư, ta còn chưa trả lời đâu." Lời nói này giống như ai oán giống như uy hiếp, làm cho tâm tình phiền chán của Mộ Đồ Tô tăng thêm phần nộ. Mộ Đồ Tô cười lạnh với nàng, "Nếu như muốn sống tiếp tục làm tướng quân phu nhân, làm ơn dùng ngữ khí thân thiết viết thư đưa tới Nam Chiếu!"

Đôi môi Ngọc Linh khép chặt, gắt gao nhìn chăm chú vào Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô nói: "Đừng cho là ta không biết Nam Chiếu các ngươi bàng môn tà đạo! Ta chỉ không biết các ngươi thông đồng cùng Bùi Cửu khi nào. Thế nào? Nam Chiếu lựa chọn phụ tá thái tử?"

Ngọc Linh nghe khuôn mặt mê mang.

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên lấy ra một cây hương lớn bằng ngón giữa. Ngọc Linh nháy mắt không còn lạnh nhạt, gắt gao mím môi.

"Hương này, nhiều thế hệ hoàng thất Nam Chiếu các ngươi cực kì trân quý, chỉ có năm bao! Tương truyền đây là quốc sư đầu tiên của Nam Chiếu nghiên cứu phát triển mà thành. Tụ tập không chỉ có cổ độc am hiểu nhất của Nam Chiếu, còn có nước suối Vong Xuyên ở cực bắc Mạc Bắc, đương nhiên, còn có rất nhiều thành phần không biết. Hương này do ai mở bao, đó là người hạ cổ, người hạ cổ chỉ cần đem tóc của người bị hạ cổ đốt thành tro tàn dính trên hương, làm cho người bị hạ cổ ngửi hương đi vào giấc ngủ một tháng, người bị hạ cổ sẽ điên cuồng mà yêu người hạ cổ. Tên gọi của hương này, là 'Thương tâm'. Thật là một cái tên dễ nghe."

Ngọc Linh biết chân tướng bị vạch trần, thẹn quá thành giận, "Việc này, sao chàng biết? Đây là bí mật của hoàng tộc ta, ngoại trừ ta cùng quốc sư, không có người hiểu."

"Tỷ tỷ ngươi để ta truyền lời cho ngươi, những gì gây ra trên người nàng, nàng sẽ hoàn trả gấp bội!"

Ngọc Linh hung hăng cắn răng, "Bản công chúa phải về Nam Chiếu, gọi phụ vương diệt các ngươi."

Mộ Đồ Tô lại nói: "Đã quên nói cho ngươi, trong khoảng thời gian này ngươi chuẩn bị 'Thương tâm' cho ta, ta vô phúc tiêu thụ, lãng phí thật đáng tiếc."

Ngọc Linh đương trường bị dọa ngốc. Đôi mắt Mộ Đồ Tô âm trầm yên lặng nhìn chăm chú vào Ngọc Linh, "Đời này ta ghét nhất bị người khác tính kế, tính kế ta một lần, ta muốn nàng trả giá đại giới thảm trọng. Người đâu!"

Từ đường ngoài hành lang chạy đến vài tên thị vệ. Mộ Đồ Tô nói: "Phu nhân thông dâm cùng súc sinh, thấy tình yêu này thắm thiết, bản tướng quân liền thành toàn nàng! Mang nàng đi gặp súc sinh kia đi."

Hai mắt Ngọc Linh trợn trừng, cực kỳ kiêu ngạo, "Ngươi dám! Ta là Nam Chiếu tiểu công chúa, ngươi có biết hậu quả?"

"Ngươi quên lời nói đại công chúa nói cho ngươi sao? Những gì gây ra trên người nàng, nàng sẽ hoàn trả gấp bội. Ngươi tính kế nàng, làm hại nàng rơi vào trong tay thái tử Mạc Bắc, nàng sẽ dễ dàng tha cho ngươi sao? Theo ta biết, sở dĩ Nam Chiếu tiểu công chúa không giống người chị song sinh Nam Chiếu đại công chúa, là vì hồi nhỏ Nam Chiếu tiểu công chúa bị phóng hỏa, không cẩn thận hủy dung mạo, suốt ngày lấy mặt nạ da người gặp người khác. Bởi vì dung mạo bị hủy, cực kỳ thích đồ vật đẹp, thấy đều muốn chiếm làm của riêng. Tiểu công chúa lấy bộ mặt nào gặp người? Đại công chúa dư sức tạo ra một tiểu công chúa giả ."

"Mộ Đồ Tô!" Ngọc Linh giống như điên cuồng muốn xé rách Mộ Đồ Tô, thị vệ một bên chen chúc ngăn nàng lại. Ngọc Linh ôm nỗi hận nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại không cho là đúng, mắt lạnh nhìn nàng, "Chuyện lớn nhất ngươi làm sai, chính là muốn giữ lấy ta. Mà ta, chỉ cho phép Bạch Chỉ giữ lấy ta!"

Mộ Đồ Tô định trở về phòng. Ngọc Linh lại dắt cổ họng điên cuồng cười, "Cả đời nàng cũng không muốn giữ lấy ngươi. Ngươi có biết phương pháp giải 'Thương tâm' là gì sao? Không phải người bị hạ cổ chết, thì phải là người mà lúc trước người bị hạ cổ yêu nhất chết! Ha ha, người Bạch Chỉ yêu nhất là ngươi, nhưng Mộ Đồ Tô, các ngươi vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không có khả năng ở cạnh nhau, vĩnh viễn!" Ngọc Linh bị thị vệ cưỡng chế lôi đi, mà thanh âm của nàng lại quanh quẩn trong không trung, thật lâu chưa tán.

Vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau, vĩnh viễn…

Ngọc Linh là người hạ cổ, nguyên bản người bị hạ cổ là Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại thay binh đổi tướng, nghe nói người bị hạ cổ là một con hổ. Trong một nhà giam bí mật ở ngoại ô, thường thường truyền đến một trận tiếng hổ tru lên, cùng với tiếng một nữ tử thét chói tai.

***

Chạng vạng, tiếng chiêng trống vang lên, chú rể tân nương bắt đầu hành lễ. Cho dù Bạch Chỉ bị hỉ khăn che mặt, cũng không che giấu được tươi cười hớn hở. Nàng cầm hoa cầu nhìn Bùi Cửu cùng cầm hoa cầu bên kia, tuy chỉ có thể nhìn thấy giày…

Bạch Chỉ ngẩn ra. Trước kia nàng từng làm giày cho Bùi Cửu, vừa thấy liền biết cỡ giày, sao hôm nay nhìn, dường như giày của Bùi Cửu nhỏ hơn một chút?

"Chỉ Nhi!" Bùi Cửu gọi nàng một tiếng. Bạch Chỉ hoàn hồn, lại phát hiện bản thân không còn tiếp tục đi , đình trệ ở cửa đại đường. Nhất thời mặt Bạch Chỉ hồng thấu, vội vàng nhấc chân đi vào.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường…

Người tụng lễ còn chưa đọc xong "Phu thê giao bái", bỗng nhiên có người chạy vào, hô, "Bùi Cửu tiếp chỉ!"

Người đến là Mộ Đồ Tô, trong tay hắn cầm một quyển hoàng cẩm, là thánh chỉ. Bùi Cửu nhíu mày nhìn Mộ Đồ Tô, rất bất mãn hắn "kịp thời". Bạch Chỉ bởi vì kinh hoảng, xốc lên hỉ khăn, trố mắt nhìn Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô không nhìn nàng, sợ bản thân không khống chế được, nhìn thấy nàng vì người khác mặc áo cưới, đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào?

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, khu vực phòng thủ phương bắc báo nguy, mệnh Bùi Tiên Phong ra roi thúc ngựa tiến đến trợ giúp. Không được sai lầm. Khâm thử."

Bùi Cửu nghiến răng nghiến lợi, "Tạ chủ long ân."

Bùi Cửu đứng dậy, hướng tới trước mặt Mộ Đồ Tô đang thở hổn hển, mỉm cười nói: "Tướng quân thật sự đã làm hết phận sự, khẩn cấp đến tuyên chỉ như thế."

"Hoàng mệnh làm khó, mời Bùi Tiên Phong, quân đội đã đợi bên ngoài."

"Tướng quân không đi sao?"

"Hiển nhiên đồng hành cùng ngươi."

"Như vậy a…"

Bỗng nhiên Bùi Cửu ôm ngang Bạch Chỉ đang sững sờ một bên, nói với Mộ Đồ Tô: "Một mình mang gia quyến, quân pháp xử trí như thế nào?"

"Năm mươi đại bản. Còn muốn bẩm báo chi tiết lên hoàng thượng." Mộ Đồ Tô híp mắt, đem ánh mắt chuyển tới Bạch Chỉ đang được Bùi Cửu ôm trên tay.

"Như vậy ta nguyện ý chịu năm mươi đại bản này. Về phần hoàng thượng, còn thỉnh ngươi trở về bẩm báo." Bùi Cửu không để ý biểu tình mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, cúi đầu với Bạch Uyên, "Phu thê giao bái cùng động phòng, ta cùng Chỉ Nhi sẽ hoàn thành ở nơi khác, còn thỉnh nhạc phụ đại nhân yên tâm."

Bạch Chỉ vừa nghe, mặt ngượng ngùng cúi xuống, khóe miệng lại dương lên nụ cười hạnh phúc.

Mộ Đồ Tô nắm chặt tay, nhịn xuống không bùng nổ.

Vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau, vĩnh viễn…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Bạch Chỉ mặc một thân áo cưới theo quân, luôn có một phen ý nhị. Bạch Chỉ đề nghị với A Cửu để nàng đổi trang phục, nhưng bởi vì hoàng mệnh làm khó, ngay cả thời gian thay quần áo cũng không có. Điều này làm cho Bạch Chỉ cực kì xấu hổ, nàng cùng A Cửu cưỡi tuấn mã cao lớn một thân hồng trang rêu rao khắp nơi, nàng cũng không dám nhìn nét mặt khác nhau của dân chúng bốn phía.

Thậm chí nàng nghe bên cạnh có người nói: "Tiểu thiếp của Mộ tướng quân thành tân nương của Bùi Tiên Phong, có phải Mộ tướng quân đưa cho Bùi Tiên Phong hay không?"

"Ta thấy hình như là thế, từ khi Mộ tướng quân cưới Nam Chiếu công chúa, lập tức hưu. Chắc là Nam Chiếu tiểu công chúa quá anh dũng, Mộ tướng quân không dám chọc! Trước kia, Mộ tướng quân cực kỳ cưng chiều tiểu thiếp này a!"

"Đúng vậy!"

Bạch Chỉ cũng không thích bọn họ đem nàng cùng Mộ Đồ Tô kéo vào một chỗ. Bùi Cửu thấy nàng mất hứng, nghiêng thân tới gần nàng, "Sao thế?"

Bạch Chỉ bị hắn làm ra động tác vô cùng thân thiết trước công chúng liền phát hoảng, vội lắc thân mình, để hắn tiết chế một chút, Bùi Cửu ngược lại càng thêm làm càn, hướng bên tai nàng thổi nhiệt khí, nhìn thấy bộ dáng Bạch Chỉ, hắn cười há to miệng. Ánh mắt Bùi Cửu bỗng nhiên chuyển hướng Mộ Đồ Tô chậm rì rì cưỡi ngựa ở phía sau, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trên mặt Bùi Cửu tràn đầy ý cười đắc ý, mặt Mộ Đồ Tô lại càng thêm âm lãnh.

Sinh thời, không thể tiếp tục yêu nhau, không thể ở cùng nhau. Mộ Đồ Tô ngóng nhìn bóng lưng Bạch Chỉ. Hắn suy nghĩ, nếu như lúc trước hắn nhận túi hương của Nam Chiếu tiểu công chúa, có lẽ hắn cũng sẽ yêu tiểu công chúa, cùng nàng phu thê tình thâm, sẽ không tiếp tục đau lòng vì Bạch Chỉ, không tiếp tục ảo tưởng kỳ tích có thể xuất hiện, bọn họ còn có thể ở cùng nhau, còn có thể giống như trước kia, cùng đi tửu lâu đứng đầu kinh thành ăn đầu sư tử kho tàu, sơn tra cao, buổi tối ôm nhau mà ngủ.

Dưới ánh nhìn của dân chúng, quân đội ra khỏi kinh thành. Nửa canh giờ, bọn họ tới trạm dịch ngoại ô kinh thành, định ở đây ngủ một đêm. Bùi Cửu lại đề nghị, thừa dịp rảnh rỗi, đem hôn lễ hoàn thành . Mà "Cao đường" bởi vậy do người lớn nhất trong đội ngũ – Mộ Đồ Tô đảm nhiệm. Một hàng binh lính gặp việc vui, lại là hán tử thô lỗ, không chú ý tới mặt Mộ Đồ Tô dần dần chuyển xanh, còn hùa nhau đẩy Mộ Đồ Tô lên cao đường. Mộ Đồ Tô lạnh lùng, bọn lính lúc này mới hiểu được sát ngôn quan sắc* , lập tức đình chỉ cãi vã. Bùi Cửu cũng không sợ chết, ôm Bạch Chỉ đi tới trước mặt Mộ Đồ Tô, "Tướng quân, chẳng lẽ ngươi không chúc phúc chúng ta sao?"

Mộ Đồ Tô gắt gao nhìn chằm chằm Bùi Cửu, đôi mắt tràn ngập tức giận. Khóe miệng Bùi Cửu khẽ nhếch cười nhìn lại hắn, ai cũng không thấy, chỉ có Mộ Đồ Tô có thể nhìn thấy trong mắt hắn sâu nhất hận ý. Hắn cướp đi kiêu ngạo tự tôn của Bùi gia, còn gián tiếp hại chết phụ thân hắn. Mộ Đồ Tô thấu hiểu, hắn tức giận không phải vì điều này, mà là Bùi Cửu lợi dụng Bạch Chỉ tới trả thù hắn!

Mộ Đồ Tô nói một phen lời nói có thâm ý, "Ngươi thật sự yêu nàng sao? Lấy một trái tim đầy ngập chân tình, không hề tạp niệm yêu nàng sao?"

Bùi Cửu ngẩn ra. Mộ Đồ Tô lại nhìn Bạch Chỉ, Bạch Chỉ nhíu mày, cũng không cho Mộ Đồ Tô sắc mặt tốt. Nam nhân trước mắt này, vì sao dùng ánh mắt thương tình nhìn nàng? Rõ ràng là hắn chỉ thấy người mới cười không nghe người cũ khóc, coi như nàng thương hại hắn, nhưng lời nói của hắn thực sự quái dị.

"Tướng quân giáo huấn phải." Bùi Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt sâu sắc nhìn chằm chằm Mộ Đồ Tô, "Ta chắc chắn dùng một trái tim đầy ngập chân tình yêu nương tử của ta, không rời không bỏ." Hắn bỗng nhiên ôm sát Bạch Chỉ. Bạch Chỉ dọa, vội nghiêng đầu nhìn hắn, Bùi Cửu hướng nàng hé miệng cười, "Nương tử, nàng sẽ dùng chân tình đối đãi sao?"

Bạch Chỉ ngẩn người, mắc cỡ đỏ mặt, oán trách nhìn hắn, rất không quy củ, trước mặt người bên ngoài nói chút lời nói làm chút chuyện xấu hổ. Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ ngượng ngùng cúi đầu, nở nụ cười. Ánh mắt Mộ Đồ Tô chăm chú nhìn bộ dáng Bạch Chỉ phục tùng cười. Hắn thích nhất bộ dáng tiểu nữ tử của nàng phục tùng cười yếu ớt, vừa mị vừa xấu hổ, chỉ vì một người. Nhưng tươi cười như vậy, cuộc đời này sẽ không bao giờ nở rộ vì hắn nữa. Mộ Đồ Tô nhịn không được muốn đưa tay vén sợi tóc trước trán nàng, tay vươn ra treo giữa không trung, đã thấy Bùi Cửu phóng tới một đạo ánh sáng lạnh. Giống như nói với hắn "Thử xem xem" . Mộ Đồ Tô trào phúng khẽ cười, thu tay. Bùi Cửu nói:"Tướng quân, lên cao đường đi? Chứng hôn cho ta cùng Chỉ Nhi?"

Mộ Đồ Tô nhìn thấy binh lính dưới đài lòng tràn đầy chờ đợi nhìn hắn, hắn biết rõ, bây giờ là thời kì phi thường, nếu như hai đại chủ tướng có mâu thuẫn, sẽ cực kỳ ảnh hưởng tới sĩ khí. Thế lực của tam hoàng tử bị rơi vào yếu thế, trận chiến này, hắn không thể thua, không thể để thái tử chui chỗ trống, tìm lý do làm suy yếu quyền lực của hắn. Mộ Đồ Tô chịu đựng nỗi đau như dao cắt trong ngực, mỉm cười nói với Bùi Cửu: "Bùi Tiên Phong coi trọng bản tướng quân như thế, tự nhiên cung kính không bằng tuân mệnh ." Hắn mặt mang tươi cười ngồi trên cao đường.

Binh lính dưới đài tập thể hô to, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Bùi Cửu nhìn chăm chú vào khuôn mặt Mộ Đồ Tô không hề gợn sóng, nhất thời nảy sinh một phần kính ý, thật sự là trung thần. Loại tinh thần này, hắn không làm được.

"Phu thê giao bái, đưa vào động phòng!" Binh lính tụng lễ cao vút kêu xong, dưới đài bắt đầu châu đầu ghé tai, bất chợt truyền đến tiếng cười dâm uế. Bỗng nhiên Bùi Cửu ôm lấy Bạch Chỉ, chế nhạo đám binh lính kia, "Hôm nay Bản Tiên Phong động phòng, không cho các ngươi nhìn lén!"

"Ha ha, Tiên Phong đi thôi. Chúng ta canh chừng cho ngươi." Binh lính cùng kêu lên. Bùi Cửu hướng bọn họ cười cười, quay lại nhìn về phía Mộ Đồ Tô, "Tướng quân, ta không khách khí."

Mộ Đồ Tô không trả lời. Bùi Cửu đang muốn làm cho hắn nổi giận, trước mặt binh lính, xé rách da mặt sao? Trên mặt Mộ Đồ Tô đạm cười, trái tim lại như đang lấy máu, "Xin cứ tự nhiên."

Trên mặt Bùi Cửu lại không có nét mặt thất vọng, hướng Mộ Đồ Tô sáng sủa cười, đem ánh mắt chuyển hướng Bạch Chỉ. Bạch Chỉ lại nhìn chằm chằm giày Bùi Cửu. Bùi Cửu tươi cười trong suốt vừa ôm nàng đi tới "phòng" bọn họ, vừa hỏi: "Chỉ Nhi, nàng nhìn cái gì?"

Bạch Chỉ quay đầu nhìn về phía Mộ Đồ Tô, "Chân chàng khó giữ ấm. Ta mới nhìn thấy giày trên chân Mộ Đồ Tô, tuy có chút cũ, nhưng thật sự ấm. Ta muốn làm giày cho chàng. Giày lúc trước làm cho chàng, chàng cảm thấy thế nào?"

Tươi cười trên mặt Bùi Cửu nháy mắt cứng ngắc, hắn nói: "Lúc trước?"

Bạch Chỉ nói: "Chàng không nhớ rõ sao? Ở Vô Hồi Lâm…"

Bùi Cửu biết Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô mất tích ở Vô Hồi Lâm, cảm tình của bọn họ bắt đầu ở Vô Hồi Lâm sao? Nếu lúc trước hắn không nghĩa vô phản cố* đi cứu phụ thân cùng Thất ca, không kịp trở về, Bạch Chỉ cùng Mộ Đồ Tô có nhiều kỷ niệm cùng nhau như vậy hay không?

Hắn cảm giác bản thân đang sinh hoạt trong bóng dáng tình yêu của bọn họ, buồn thở không nổi. Bạch Chỉ, thật sự yêu hắn sao? Hay là yêu tình yêu thuộc về Mộ Đồ Tô? Bạch Chỉ thấy vẻ mặt Bùi Cửu ngưng trọng, bất an hỏi: "A Cửu, chàng làm sao vậy?"

"Chỉ Nhi, nàng có thể nói với ta, quá khứ của chúng ta sao? Rốt cuộc có bao nhiêu hạnh phúc?" Bùi Cửu mỉm cười, mắt đầy chân tình chăm chú nhìn Bạch Chỉ, tâm lại đang hò hét, không cần nghe, hắn sợ sau khi hắn lắng nghe, sẽ càng khó sống, càng không biết làm sao. Nhưng nếu như không nghe, hắn đối với phần tình yêu khắc sâu tới quá dễ dàng này, hoảng loạn, vừa đau vừa hận. Bạch Chỉ thấy Bùi Cửu nghiêm cẩn thỉnh cầu nàng như vậy, chối từ không xong, liền nói về trí nhớ bản thân, những đoạn ngắn làm nàng khó quên. Trong đó, những ngày trong Vô Hồi Lâm là khắc sâu nhất. Ấm chân cho nàng, nàng mê muội làm giày cho hắn, đội tuyết cõng nàng ra khỏi rừng… bỗng nhiên Bạch Chỉ như nghĩ đến cái gì, linh quang vừa hiện, mệnh Bùi Cửu buông nàng ra. Bùi Cửu làm theo buông nàng ra. Bạch Chỉ cười nói: "Ta mang chàng tới nơi này, cái gì cũng sẽ biết."

Bùi Cửu nghiêng đầu không hiểu. Bạch Chỉ cười giống một tiểu nữ nhân hạnh phúc, "Nơi đó vừa vặn cách nơi này không xa. Sẽ không trì hoãn chúng ta động phòng."

"…" Bùi Cửu tựa hồ bị lời này biến thành dở khóc dở cười. Xem ra việc động phòng, chẳng phải chỉ có một mình hắn "tự mình đa tình"?

Bạch Chỉ lôi kéo Bùi Cửu ra trạm dịch, mọi người nhìn theo bọn họ vào động phòng thấy bọn họ thay đổi phương hướng, đều rớt cằm, hai mặt nhìn

nhau, bọn họ muốn đi đâu động phòng? Vùng hoang vu dã ngoại tìm kích thích? Không bị cản trở!

Mộ Đồ Tô thấy hai người tay trong tay rời đi, đôi mắt thâm trầm bỗng chốc trở nên sâu sắc, nháy mắt lại nhiễm sương mù, tầm mắt càng thêm mơ hồ.

Bùi Cửu vào chuồng ngựa dắt ra tọa kỵ của hắn, Bạch Chỉ sờ sờ bờm con ngựa kia, trấn an nói: "Tật Phong ngoan, làm phiền ngươi ."

"Nga? Sao nàng biết nó gọi Tật Phong?" Bùi Cửu mặt mang ý cười nhìn Bạch Chỉ. Trong trí nhớ của nàng, chẳng lẽ còn có bóng dáng hắn sao? Bạch Chỉ ngọt ngào mỉm cười, giả bộ thần bí lắc ngón tay, "Không thể nói."

Bùi Cửu trực tiếp mân ngón tay nàng. Bạch Chỉ kích động rụt về, giận trừng hắn. Bùi Cửu không nhìn bộ dáng nàng cực kỳ tức giận, tự nhủ nói: "Tuy rằng chỉ là một con ngựa, nhưng nàng có thể nhớ được, ta thật sự rất vui, Chỉ Nhi." Mặc dù Bạch Chỉ yêu hắn, là chuyện hắn cảm thấy hạnh phúc nhất, nhưng nàng nhớ được con ngựa của hắn, là trí nhớ chỉ thuộc về hắn cùng nàng, không có người chen chân.

Bạch Chỉ không thấu hiểu lắm cử chỉ bỗng nhiên của Bùi Cửu, nhưng thích được Bùi Cửu ôm, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Bùi Cửu, hưởng thụ khuôn ngực ấm áp người đàn ông của mình.

*****

Nơi Bạch Chỉ muốn dẫn Bùi Cửu đến, bởi vì canh giờ khá muộn, không có người ở. Bùi Cửu nhìn xem bốn phía, phát hiện nơi này ngoại trừ đại thụ treo đầy túi gấm, không có gì khác. Bạch Chỉ vẻ mặt chờ đợi lôi kéo Bùi Cửu đến dưới tàng cây, chỉ vào túi gấm màu đỏ trên cây lệch lạc không đều, "Chàng nhớ được sao? Cây tình nhân này."

Hắn không nhớ! Trong lòng Bùi Cửu thê thê thảm thảm lưu luyến, trí nhớ này không phải của hắn. Bạch Chỉ cũng không quản Bùi Cửu có nhớ hay không, cũng không chú ý hắn có trả lời hay không, bởi vì nàng luôn luôn tìm túi gấm màu đỏ của mình. Nàng tìm kiếm rất nhiều, lại không tìm thấy túi gấm có hoa tai cùng tấm ván gỗ khắc tên mình. Nàng rõ ràng nhớ lúc ấy, vị trí lão tiên sinh giúp bọn họ đặt vào là nơi này? Dưới chân Bạch Chỉ bỗng nhiên kẽo kẹt một chút, giống như nàng đạp vào cái gì, Bạch Chỉ cúi đầu vừa thấy, là một túi gấm màu đỏ trên cây tình nhân rơi xuống. Bạch Chỉ cầm lấy tinh tế nhìn một phen, lại nhìn thấy trên tấm ván gỗ khắc chính là tên của bản thân. Bạch Chỉ cảm thấy vui vẻ, khẩn cấp mở ra, mở ra tờ giấy bên trong, ánh vào mi mắt , đúng là "Mộ Đồ Tô – Bạch Chỉ" . Đây không phải giả, nàng nhận ra bút tích của bản thân, bút pháp của nàng không giống bình thường, rất ít người có thể bắt chước được.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng trong trí nhớ của nàng, đây là nàng cùng Bùi Cửu thề non hẹn biển kiếp sau. Nhưng trong túi gấm màu đỏ sao lại là tên Mộ Đồ Tô?

"Chỉ Nhi? Nàng làm sao vậy?" Bùi Cửu hướng nàng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Bạch Chỉ gắt gao mân đôi môi hướng Bùi Cửu lắc đầu. Nàng cần bình tĩnh một chút, bỗng chốc không có cách nào thấu hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vì sao trí nhớ của nàng cùng sự thật không giống nhau? Là nàng nhớ lầm hay là…

Bùi Cửu nhìn Bạch Chỉ kích động nắm chặt tờ giấy trong tay, tâm trầm xuống, dự cảm không tốt nảy lên trong lòng. Bùi Cửu đi lên phía trước xoa xoa tóc đen của nàng, "Rốt cuộc như thế nào?"

"Không có gì." Bạch Chỉ cười xán lạn hướng Bùi Cửu, thoạt nhìn như không có chuyện gì xảy ra. Nếu Bùi Cửu vẫn là Bùi Cửu lúc trước, hắn khẳng định sẽ thực cho rằng không có gì. Nhưng dĩ nhiên hắn không phải Bùi Cửu lúc trước, có thể chạm đến kích động nơi đáy mắt Bạch Chỉ.

Nhất định sai lầm chỗ nào, mà đáp án chính là tờ giấy trong tay nàng.

"Chỉ Nhi, canh giờ không còn sớm , chúng ta về đi." Bùi Cửu cười sáng sủa hướng Bạch Chỉ, đôi mắt lóe ra. Bạch Chỉ si ngốc nhìn hắn cười yếu ớt lộ ra lúm đồng tiền, trái tim lộp bộp nhảy không ngừng, dường như thiếu nữ mối tình đầu mặt đỏ tai hồng. Bạch Chỉ cúi đầu, ngượng ngùng gật gật.

Nàng yêu Bùi Cửu, nhất định không sai… Đối với nam nhân có tên "Mộ Đồ Tô" trên tờ giấy, nàng chưa từng có một chút cảm giác, thậm chí còn chán ghét hắn. Tình cảm rõ ràng như thế, làm sao trí nhớ có thể hỗn loạn? Nhưng tờ giấy này, bút tích quen thuộc như vậy, cũng sẽ không sai.

Bạch Chỉ cảm thấy ý nghĩ mơ hồ, không cho bản thân tiếp tục suy nghĩ. Mặc kệ sai lầm chỗ nào, nàng nhìn vào trái tim của bản thân, đó là đúng.

Bạch Chỉ cùng Bùi Cửu trở về, hai người vừa đến trạm dịch, gặp một binh lính ở ngoài cửa nhìn quanh. Bạch Chỉ cảm thấy kỳ quái, bộ dáng binh lính giống như đang kiễng chân chờ đợi người trở về, như vậy, "người về" mà hắn trông là chỉ nàng cùng Bùi Cửu?

Hai người đến gần, binh lính kia liền vọt đi qua, chắp tay với Bùi Cửu, "Tiên Phong, biên phòng truyền đến tin tức gấp rút, quân Mạc Bắc hỏa thiêu lương thảo quân ta, Mộ tướng quân đi trước tới Đồng thành mua lương thảo, phái ta tại đây chờ Tiên Phong, để Tiên Phong cấp tốc đi biên phòng trợ giúp."

Bùi Cửu nhíu mày, gật đầu nói: "Chờ xuất phát!"

"Vâng." Binh lính chắp tay vào nhà.

Bạch Chỉ cảm thấy đây là chuyện cấp tốc, lại nhìn Bùi Cửu không có một chút cảm giác kích động, cảm thấy có chút không hợp với lẽ thường. Bùi Cửu quay đầu nói với Bạch Chỉ: "Nàng cũng đi vào dọn dẹp một chút."

Bạch Chỉ lo lắng nói: "Chàng hành quân đánh giặc, ta tiến đến có thích hợp hay không? Nếu không ta không đi thì tốt hơn?"

Bùi Cửu kéo tay Bạch Chỉ, "Hành quân đánh giặc là đánh lâu dài, nàng quả thật nỡ bỏ phu quân tân hôn một mình đi sao?"

Bạch Chỉ dở khóc dở cười, "Chàng cũng thật không ra dáng Tiên Phong, không lấy giang sơn làm trọng, nhi nữ tình trường."

"Chẳng phải nàng cũng thế? Không có bộ dáng người vợ suy tư chồng sốt ruột, còn ngóng trông biệt ly cùng phu quân." Bùi Cửu thoạt nhìn rất ủy khuất, cực kỳ giống nàng dâu nhỏ bị bắt nạt, Bạch Chỉ thấy cái dạng này của hắn, nhịn không được che miệng cười trộm, "Ta thấy thân nhung trang này của chàng nên giao cho ta mặc."

"Ước gì." Bùi Cửu nắm tay Bạch Chỉ, lung lay hai ba cái, mang theo ý làm nũng. Nét cười trên mặt Bạch Chỉ tươi như hoa, trong lòng lại bế tắc, có chút không khoái. Người nàng yêu, là một người yêu mỹ nhân không yêu giang sơn sao? Nhưng trong đầu nàng, có một bóng dáng, hắn có một đôi mắt nhìn xa xăm, mím môi, thâm trầm mà kiên định. Cái loại khí thế này, sao có thể là người nhi nữ tình trường?

Dưới sự kiên trì của Bùi Cửu, Bạch Chỉ không biết xấu hổ theo quân đi biên phòng. Đây không phải lần đầu tiên Bạch Chỉ đến biên phòng , tuy rằng lần trước là ở biên giới Nam Chiếu cùng Quang Huy vương triều, hiện tại là ở biên giới Mạc Bắc cùng Quang Huy vương triều, binh lính canh gác sâm nghiêm, bốn phương trống rỗng, sa mạc vờn quanh.

Chạy xe ngựa vẻn vẹn bảy ngày, đi đến quân doanh binh lính biên phòng, lại phát hiện lều trại đều bị thiêu hủy, binh lính mặt xám mày tro, mất sĩ khí, tựa như bại binh, cúi đầu, ngồi dưới đất, hít cát đến từ sa mạc.

Bùi Cửu nhíu mày, "Trận đánh này thực không dễ đánh."

Bạch Chỉ hỏi: "Vì sao?"

"Bảy năm trước Mạc Bắc bại bởi Nam Chiếu, thái tử bị đưa tới làm con tin, Mạc Bắc vương vì sỉ nhục này, bảy năm tìm cách củng cố quân lực. Nam Chiếu sợ Mạc Bắc trả thù, thừa dịp thái tử còn si ngốc, bắt buộc đám hỏi. Nhưng cũng chỉ thái bình nửa năm, thái tử Mạc Bắc cùng Nam Chiếu đại công chúa đột nhiên ly hôn. Hai nước bắt đầu căng thẳng. Nhưng song phương đều lựa chọn án binh bất động, đem mạnh mối chuyển hướng ta."

Hai nước lựa chọn Quang Huy vương triều, kì thực xem như cho quốc gia bệnh sắp chết này một bạt tai vang dội, đánh tỉnh quốc gia này. Hoàng đế Khang Thuận được cho là một hôn quân, tham sắc đẹp, không để ý triều chính, hậu cung lại bị Huệ phi một tay che trời. Thế lực trong triều chia cắt làm hai, tranh đấu gay gắt, mặc dù quốc gia nguy nan, cũng muốn cướp công. Người như Bạch Chỉ, cũng có thể nhận thấy quốc gia không được. Lũ lụt hạn hán, triều đình không có ngân lượng cứu thiên tai; lực lượng quân sự lại kém xa Nam Chiếu cùng Mạc Bắc, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì sẽ bị Nam Chiếu, Mạc Bắc thôn tính. Nam Chiếu cùng Mạc Bắc lựa chọn lúc hoàng đế Khang Thuận bệnh tình nguy kịch, dụng ý không cần nói cũng biết, cho Quang Huy vương triều một kích trí mạng.

Mà trận chiến dịch này, mấu chốt cuối cùng là vong quốc hay không.

Bạch Chỉ ưu sầu nhìn về phía Bùi Cửu, nàng vốn tưởng rằng Bùi Cửu sẽ càng lo lắng hơn so với nàng, kì thực bằng không. Hắn chỉ mặt không biểu cảm nhìn binh lính ủ rũ ở tiền phương, không mang theo một tia tình cảm, dường như đang nhìn một bức tranh không thuộc về bản thân, không động tình.

Nàng còn có tình cảm lo cho nước cho dân, vì sao hắn làm Tiên Phong ngự lâm quân của Quang Huy vương triều, một chút cũng không có? Dường như Bạch Chỉ không nhận ra Bùi Cửu . Đây là Bùi Cửu mà nàng biết sao?

Rốt cuộc Bùi Cửu cũng là người có năng lực. Chuyện đầu tiên khi hắn đến quân doanh, đó là chỉnh đốn binh lính mất sĩ khí, cho bọn họ tới ốc đảo duy nhất tắm rửa, giết hai mươi con ngựa cho bọn họ no bụng, buổi tối triệu tập binh lính còn lại, đốt lửa trại, nói cho bọn họ thế cục bây giờ.

Bạch Chỉ nhìn thấy trên mặt mỗi binh lính toát ra vẻ mặt lo nước lo dân giống nàng, bọn họ cúi đầu, nghe Bùi Cửu nói: "Ta biết rõ lần giằng co này, thế đan lực bạc, giống như chịu chết! Nhưng làm một đội viên tiên phong, các ngươi nên hiểu rõ, chi đội chúng ta dùng làm gì? Là mở đường cho hậu viện, tạo ra điều kiện tốt nhất cho bọn họ, đánh thẳng trung tâm. Ba ngày sau khai chiến, ta hi vọng các vị lấy tinh thần quyết tử cho đất nước tái sinh đi nghênh chiến." Bùi Cửu vẫn chưa cổ vũ, nói xong liền ngồi xuống, không rên một tiếng. Bầu không khí cực kì yên tĩnh, không khí dường như cũng đọng lại, chỉ nghe thấy tiếng gỗ cháy bùm bùm vang lên.

Không lâu sau, không biết nơi nào có người vỗ tay, tiếp theo lại có người vỗ tay, cuối cùng vỗ tay như sấm, nghe thấy tiếng binh lính cao vút hô một tiếng, "Giết!" Thanh âm vang dội, phấn chấn lòng người. Bạch Chỉ ngồi bên cạnh Bùi Cửu, hốc mắt ướt át, lại nhìn hướng Bùi Cửu, trong mắt hắn chợt lóe qua vui mừng.

Hắn rốt cuộc cũng yêu giang sơn, không phải sao?

Đêm đó, bọn lính ngay tại chỗ ngã trên cát vàng ngủ. Bạch Chỉ bị Bùi Cửu đưa lên xe ngựa. Bạch Chỉ đỏ mặt hỏi: "A Cửu, ngủ cùng nhau đi."

Bùi Cửu cười nói: "Tốt."

Giống như khi đến đây, Bạch Chỉ gối lên đùi Bùi Cửu. Bùi Cửu cúi đầu sáng quắc nhìn Bạch Chỉ chăm chú, Bạch Chỉ vốn không buồn ngủ, nhìn thấy ánh mắt Bùi Cửu, càng ngượng ngùng, ôn nhu hỏi: "A Cửu, ta có gì đẹp?"

"Chỉ Nhi rất đẹp."

"Đừng trêu ghẹo ta." Bạch Chỉ oán trách nhìn hắn, "Nói đứng đắn ."

Ý cười trên mặt Bùi Cửu ngưng lại, "Mới vừa rồi ta nói với các tướng sĩ, nàng đều hiểu sao?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, ánh mắt ảm đạm xuống, "Đã hiểu. Nhưng ta tin, ta tin A Cửu sẽ không bỏ lại ta, đi tìm chết."

Bùi Cửu thấy Bạch Chỉ muốn rơi lệ, cười càng vui vẻ , "Bùi Cửu ta cũng không ái quốc, sẽ không vì nước hy sinh thân mình. Nếu không đánh được, đánh thua thì giả chết, bị công chúa Mạc Bắc cứu, làm phò mã, đến lúc đó đón nàng sang, cho nàng làm thiếp ."

Hắn nói cực kì không đứng đắn, Bạch Chỉ nắm lên cánh tay hắn, há mồm cắn, "Chàng đem ta đón sang, lấy dung mạo khuynh quốc khuynh thành của ta, nói không chừng sẽ lọt mắt thái tử, làm thái tử phi." Nàng nói cực kì tức giận, còn quyệt miệng.

Bùi Cửu thấy bộ dáng này của Bạch Chỉ, càng nhìn càng vui mừng, cười hì hì ôm lấy nàng, "Chỉ Nhi, ta yêu nàng."

"Ta cũng yêu chàng." Bạch Chỉ ôm lại hắn, khóe miệng nhịn không được nở ra nụ cười ngọt ngào.

***

Ba ngày trôi qua, Mộ Đồ Tô chưa kịp tới, đội "tử sĩ" tiên phong đi nghênh chiến. Bỗng chốc trận doanh quạnh quẽ rất nhiều, chỉ có ba bốn binh sĩ canh gác. Bạch Chỉ đứng ở cửa khẩu, nhìn đất sa mạc mênh mông không bờ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Là con dân của Quang Huy vương triều, phải ủng hộ trượng phu đi nghênh chiến, nhưng làm một thê tử yêu trượng phu, nàng không có cách nào hào phóng như vậy. Nàng không biết con đường phía trước rốt cuộc thế nào, cái gì nàng cũng làm không xong, chỉ có thể hướng lên trời cầu nguyện, hắn bình an.

Đêm đó Mộ Đồ Tô gấp gáp trở về, hắn dẫn theo hơn mười xe lương thảo, không hỏi Bùi Cửu đi đâu, tựa như Bùi Cửu, thu xếp chỉnh đốn quân doanh. Bạch Chỉ giống như một người xem diễn, đứng ở một bên nhìn hắn chỉ huy binh lính làm việc. Hắn có một gương mặt nhìn nghiêng nhu hòa không hợp với thân phận, trong tuấn lãng mang theo chút kiên cường không dễ phát hiện. Ánh mắt hắn kiên định mà hữu lực, dường như đang nỗ lực đi hoàn thành một việc, không tản mạn, cũng không phô trương. Dường như hắn là Bùi Cửu trong trí nhớ nàng, từng động tác, từng vẻ mặt. Bạch Chỉ lại nghĩ tới tờ giấy kia, viết tên nàng cùng tên Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô quay lại nhìn nàng, đôi mắt bỗng nhiên trở nên nhu hòa, nhưng chỉ chợt lóe mà qua, sau đó coi thường nàng, xoay người đi chỉ huy binh lính khác. Thân mình hắn thẳng thắn, có cảm giác quá đáng cô đơn. Bạch Chỉ ngẩn ra, có chút xuất thần.

Quân doanh một lần nữa được chỉnh đốn tốt, có quân trướng, ban đêm không cần ăn ngủ ngoài trời. Bạch Chỉ bị binh lính mang đến bên ngoài một lều trại, binh lính tất cung tất kính nói với Bạch Chỉ: "Phu nhân, đây là lều trại tướng quân chuẩn bị cho ngươi, ngươi nghỉ ngơi đi."

Bạch Chỉ mỉm cười gật đầu với hắn, thấp người tiến vào lều trại. Vừa thấy, là một nơi dừng chân vội vàng , dùng cỏ chồng chất thành giường, phía trên trải vải bông. Một chiếc bàn dùng gỗ tùy tiện chế thành, phía trên châm một ngọn nến, ánh nến lay động, có thể thấy được đêm nay gió lớn.

Bạch Chỉ nhìn ngọn đèn mờ nhạt hình như có tác dụng thôi miên, cảm thấy mệt mỏi. Luôn luôn không chú ý, nàng đi đến bên giường, lên giường liền ngủ.

Bạch Chỉ không biết đã ngủ bao lâu, nàng bị từng trận ồn ào đánh thức . Nàng còn chưa mở mắt ra, liền nghe thấy bên ngoài hô, "Cháy, cứu hoả!"

Một cỗ khói đặc lượn lờ trước mặt Bạch Chỉ, nàng đột nhiên ngồi dậy, lều trại nguyên bản còn tốt đẹp bỗng chốc điên cuồng bốc cháy, Bạch Chỉ lắp bắp kinh hãi, hít một ngụm khói đặc, nghẹn liên tục ho khan. Nàng giắt gạo che miệng mũi, xốc chăn lên muốn đi ra, thanh đỡ lều trại ầm ầm rơi xuống, Bạch Chỉ lại lùi về bên giường…

Vào lúc Bạch Chỉ đang không biết làm sao, chung quanh khói đặc tận trời, một bóng đen hướng nàng vọt tới, nàng còn chưa kịp nhận ra là địch hay bạn, bóng đen kia đã bổ một chưởng về phía nàng, nhất thời nàng không hề hay biết ngã xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69

Một cỗ mùi rượu thuần hương thấm vào trong mũi Bạch Chỉ, Bạch Chỉ cau mày, mở mắt. Đầu tiên đập vào mắt là lều trại màu trắng, cái mũi linh mẫn của nàng lúc này mới ngửi ra mùi rượu là rượu sữa dê. Quang Huy vương triều không uống rượu sữa dê, chỉ có dân cư Mạc Bắc mới uống loại rượu này. Bạch Chỉ ngẩn ra, hoảng sợ ngồi dậy, phát hiện phía trước nàng ngồi một gã nam tử, hắn thân mặc áo khoác lông chồn bạc, cho dù ở bên trong, hắn cũng đội mũ. Viền mũ có lông chồn bạc viền quanh, không thấy rõ mặt hắn, nhưng vẫn như cũ có một đôi mắt phượng bí hiểm màu lam đậm đang mỉm cười nhìn nàng chăm chú, môi mỏng hoàn toàn không có ý cười. Người này… Bạch Chỉ cảm giác rất nguy hiểm. Người mắt cười miệng không cười là đáng sợ nhất.

"Ngươi là ai?"

"Thái tử Mạc Bắc." Người nọ cực kì thành khẩn trả lời nàng.

Bạch Chỉ ngẩn ra, trí nhớ cuối cùng của nàng rõ ràng là ở trong doanh trướng Quang Huy vương triều, xảy ra một trận hoả hoạn khó hiểu, nàng bị người nào đó tập kích ngất đi, tỉnh lại liền ở trong doanh trướng Mạc Bắc? Như vậy xem ra, người nào đó chính là người Mạc Bắc? Trận hoả hoạn kia cũng là Mạc Bắc đánh lén? Bạch Chỉ lòng sinh oán hận, cực kì không có thiện ý nhìn thái tử Mạc Bắc trước mắt.

Thái tử Mạc Bắc Cung Dạ Yến không nhìn sự không thiện ý của nàng, tự nói: "Ngươi nhận thấy trận chiến này tất yếu phải đánh sao? Lấy thế cục của Quang Huy vương triều bây giờ, phải thua không thể nghi ngờ."

"Lời này nói với ta làm chi? Đi tìm Mộ Đồ Tô mà nói, ta chỉ là một nữ tử."

"Ta muốn nói cùng Mộ Đồ Tô… Đáng tiếc, không có cơ hội." Cung Dạ Yến xoa bóp thái dương, uống rượu sữa dê trên bàn. Hắn uống cực kì tao nhã, cùng người Mạc Bắc mà Bạch Chỉ vốn hiểu biết khác biệt rất nhiều.

Hơn phân nửa lãnh thổ Mạc Bắc đều là sa mạc, hoang vắng, hoàn cảnh cực kì ác liệt, không giống Quang Huy vương triều, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm. Phần đa bọn họ lấy nghề chăn nuôi sinh sống, quốc đô ở phía bắc, một năm chỉ có mùa đông kéo dài. Đông dài, chưa bao giờ gián đoạn mùa tuyết, mệnh danh gọi "Tuyết vực" . Mạc bắc có hai loại chủng tộc, da vàng mắt đen tóc đen cùng với da trắng mắt lam tóc vàng. Giai cấp chế độ của bọn họ so với Quang Huy vương triều càng tàn khốc, quý tộc được hưởng quyền lực cao nhất, còn nô lệ heo chó không bằng. Mà người da trắng mắt lam tóc vàng chính là đặc trưng của nô lệ…

Nhưng vị thái tử trước mắt tuy tóc đen, mặc dù đôi mắt không phải màu xanh lam, lại có thể liếc mắt một cái nhìn ra được nó chẳng phải thuần màu đen. Thái tử Mạc Bắc lại có đặc trưng của nô lệ?

Bạch Chỉ sợ hãi nhìn Cung Dạ Yến, Cung Dạ Yến cực kỳ phản cảm cái dạng này của nàng, ném một ly rượu sữa dê, bay hướng Bạch Chỉ, Bạch Chỉ vốn định trốn tránh, hai chân lại trầm xuống không di chuyển được, cực kỳ chật vật té ngã trên đất, cốc rượu sữa dê cũng nện trên đất, mảnh sứ vẩy ra, làm bị thương mặt nàng. Bạch Chỉ cũng không so đo những việc này, nàng để ý là chân nàng. Trên chân nàng bị xiềng xích cầm giữ, hai chân căn bản không chuyển động được, nếu trên người có thêm gông xiềng, điển hình là nô lệ Mạc Bắc! Bạch Chỉ cực kì phẫn nộ, oán hận nhìn về phía hắn, "Ngươi đây là làm chi?"

"Phòng ngừa ngươi chạy trốn. Nữ nhân các ngươi, thích trốn nhất, không phải sao?" Cung Dạ Yến nhàn nhàn lại rót một ly rượu, mặt không biểu cảm uống lên, Bạch Chỉ theo dõi hắn hỏi: "Ngươi bắt ta đến, có mục đích gì? Giựt tiền thì không có, cướp sắc thì cứ việc! Muốn giết muốn đánh, tự nhiên muốn làm gì cũng được. Đừng ở chỗ này làm bộ làm tịch, thực buồn nôn."

Động tác rót rượt của Cung Dạ Yến rõ ràng dừng một chút, ánh mắt có chút thất thần, bật cười nói: "Thì ra nữ nhân làm cho nam nhân vừa yêu vừa hận, đều là hình dáng này."

Bạch Chỉ không hiểu lời này của hắn, cũng không muốn hiểu, nàng nói: "Cho tý sảng khoái."

"Gấp làm gì?" Cung Dạ Yến nói: "Kế hoạch vừa mới bắt đầu, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn làm con tin là được."

"Con tin?" Bạch Chỉ sợ hãi, "Ngươi muốn lợi dụng ta dụ dỗ A Cửu sao? Ngươi định làm gì A Cửu?"

"A Cửu?"

"Chính là Bùi Tiên Phong!"

"Nga, A Cửu a…" Cung Dạ Yến híp mắt lại, "Không phải hắn."

Không phải A Cửu? Bạch Chỉ nhăn mày, không phải A Cửu vậy là ai? Phụ thân nàng? Phụ thân nàng ở kinh thành. Mẫu thân nàng? Không hề có giá trị lợi dụng. Biểu ca nàng? Nàng không tin nàng có năng lực làm cho biểu ca lấy thân phạm lao vào nguy hiểm. Bạch Chỉ lại nhìn Cung Dạ Yến, hiển nhiên từ miệng hắn không hỏi ra cái gì. Trong lòng Bạch Chỉ sốt ruột, rốt cuộc là ai?

Cung Dạ Yến uống hai bầu rượu, trên mặt nhiễm đỏ ửng, khuôn mặt lạnh như băng, bỗng chốc nhu hòa rất nhiều. Uống rượu có lẽ làm cho thân mình

nóng lên, hắn cởi ra áo khoác chồn bạc. Lúc này Bạch Chỉ mới hoàn toàn nhìn thấy mặt hắn, ngoài cửa có binh lính đi vào, hướng hắn quỳ xuống, "Điện hạ, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng."

"Phải không?" Lúc này Cung Dạ Yến mới từ ghế tựa đứng dậy. Lúc hắn đi qua trước mắt nàng, Bạch Chỉ thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ, không phải xinh đẹp như Mộ Đồ Tô, mà là một loại xinh đẹp kiều mị không thuộc về nam nhân. Nếu chỉ cần nhìn hắn, Bạch Chỉ sẽ không nhận ra hắn là nam nhân.

Cung Dạ Yến nhận thấy Bạch Chỉ nhìn hắn nhiều vài lần, lạnh lùng nói với thị vệ: "Thưởng nàng vài cái bạt tai."

"Vâng." Bạch Chỉ ở trong trạng thái mông lung, bị ăn vài cái bạt tai. Cung Dạ Yến nói: "Lần sau ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm ta, cũng không phải là vài cái bạt tai đơn giản như vậy. Chim ưng của ta thích nhất ăn tròng mắt người." Cung Dạ Yến cười nhạo nói.

Lúc này Bạch Chỉ mới phát hiện, binh lính từ khi vào cửa đến bây giờ, ánh mắt luôn luôn nhìn trên mặt đất, không dám nhìn thẳng Cung Dạ Yến. Bạch Chỉ thầm mắng ở trong lòng, thái tử Mạc Bắc, quả thực là một nam nhân trong lòng vặn vẹo bệnh trạng.

Cung Dạ Yến chuẩn bị rời đi lều trại, hắn lại đội mũ. Lúc hắn rời đi Bạch Chỉ nói: "Nước ta không thể mất, ngươi nhận ra rồi đi."

"Đây là đương nhiên." Khóe miệng Cung Dạ Yến mỉm cười, khẳng định Bạch Chỉ "ngạo nghễ" . Hắn trả lời như thế, ngược lại làm cho Bạch Chỉ rất kinh ngạc. Chẳng phải hắn muốn tiêu diệt quốc gia nàng sao? Vì sao lại cổ vũ sĩ khí địch nhân, diệt uy phong của bản thân? Khẳng định Quang Huy vương triều không thể bị tiêu diệt? Không có khả năng hắn cảm thấy Quang Huy vương triều có cơ hội xoay người, mà là lần xâm phạm này, mục đích không phải muốn diệt?

Bạch Chỉ định nhân cơ hội chạy trốn rất nhiều lần, nhưng vòng cổ thật sự quá nặng, nàng không có cách nào xê dịch, đành phải làm một con sơn dương mặc người xâm lược. Đêm dài nhân tĩnh, hàn khí rất nặng, Bạch Chỉ bọc chăn nghe gió lạnh gào thét ngoài lều trại. Không cần nhìn, nàng cũng biết bên ngoài cát cuồng bay loạn, rét lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Cung Dạ Yến đối với nàng không tệ, còn đốt than cho nàng, ấm áp hàn khí trong lều trại, tránh cho nàng bị đông lạnh cả người cứng ngắc.

Bỗng nhiên, mành lều trại bị vén lên, gió lạnh bên ngoài cuồng theo đi vào, Bạch Chỉ bị gió lạnh thổi trúng không mở ra được mắt, miễn cưỡng lộ ra khe mắt nhìn thấy một bóng đen hướng nàng đi tới. Bạch Chỉ cảnh giác trừng lớn mắt, thấy thân ảnh quen thuộc, "Mộ tướng quân?"

Trong tay Mộ Đồ Tô cầm một cây kiếm, máu dính trên thân kiếm đều đông lại. Hắn thở hổn hển, thấy xiềng xích dưới chân Bạch Chỉ, giơ kiếm muốn chém đứt, nhưng xiềng xích lại không chút sứt mẻ.

Chẳng lẽ người Cung Dạ Yến chờ, là Mộ Đồ Tô? Lòng Bạch Chỉ không hiểu, nhưng lúc này không phải thời điểm cho nàng nghĩ nhiều, nàng vội vàng ngăn hắn lại, "Tướng quân, ngươi nhanh chóng rời đi, đây là bẫy!"

"Ta đến, không định còn sống đi ra ngoài!" Mộ Đồ Tô lại giơ kiếm chém xiềng xích dưới chân Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô, không có cách nào thấu hiểu, vì sao hắn phải làm như vậy!

Đúng lúc này, phía sau vây quanh một vòng người, không chỉ có binh lính Mạc Bắc, còn có binh lính Nam Chiếu Bạch Chỉ cảm thấy nhìn quen mắt. Đây là tình huống gì? Quân Mạc Bắc cùng quân Nam Chiếu trở thành quân đồng minh?

Một thân ảnh đỏ ửng đi tới, ánh mắt sắc bén. Dù không mặc nhung trang, lại có một thân tướng lãnh uy tín. Bạch Chỉ nhận ra nàng, là Nam Chiếu đại công chúa.

"Mộ tướng quân, ngươi cũng thật làm ta thất vọng!" Nam Chiếu đại công chúa nhìn Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói.

Mộ Đồ Tô dừng lại bàn tay đang giơ kiếm, xoay người nhìn về phía Nam Chiếu đại công chúa, "Đại công chúa khác biệt chỗ nào? Cùng Mạc Bắc thông đồng làm bậy?"

Sắc mặt Nam Chiếu đại công chúa tái nhợt, hừ lạnh một tiếng, "Ta sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Việc này ngươi không cần hỏi đến." Cung Dạ Yến luôn luôn che mặt đứng bên cạnh nàng nhìn không ra cảm xúc bỗng nhiên một tay vòng lấy cổ Nam Chiếu đại công chúa, đem nàng ôm vào trước ngực, ngữ khí mềm mại nói: "A Sinh, nên nói lời từ biệt! Đừng lưu luyến không rời , vi phu sẽ ghen!"

Gò má Nam Chiếu đại công chúa đỏ ửng, giãy dụa từ trong lòng Cung Dạ Yến, nói với Mộ Đồ Tô: "Con đường là do ngươi chọn , ngươi ngủ yên dưới suối vàng đi." Nam Chiếu đại công chúa nói xong, xoay người rời đi.

Bạch Chỉ nghe không hiểu, nhìn về phía Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô chỉ lẳng lặng nhìn Cung Dạ Yến. Cung Dạ Yến nói: "Biết rõ là đường chết, còn muốn đến, nói vậy ngươi đem hổ phù giao cho Bùi Tiên Phong đã khải hoàn mà về?"

Bùi Cửu đã về? Bạch Chỉ kinh ngạc, nhìn về phía Mộ Đồ Tô, đôi mắt Mộ Đồ Tô chợt lóe kinh ngạc, sau đó hiểu rõ nói: "Ngươi cùng Bùi Cửu nội ứng ngoại hợp? Hay là nói ngươi âm thầm cấu kết cùng thái tử?"

"Ta vốn tưởng rằng Mộ tướng quân thông minh hơn người, thì ra chỉ là giá áo túi cơm nhi nữ tình trường. Mới vừa rồi ngươi nhìn thấy ta cùng A Sinh phu thê tình thâm? Chớ không phải là các ngươi cùng Nam Chiếu đại công chúa vẫn chưa định ra hứa hẹn?" Hắn chưa nói gì, Mộ Đồ Tô đã hiểu rõ, hắn đã biết toàn bộ chân tướng.

Mộ Đồ Tô cười khẽ, "Thái tử Mạc Bắc phát động chiến tranh, là muốn trợ giúp tam hoàng tử? Nước cờ này đi ta cũng thật không biết có tác dụng gì?"

"Giang sơn cùng mỹ nhân, hai cái chọn một, ta chỉ cần mỹ nhân! Ta nhân cơ hội này uy hiếp A Sinh. Ai bảo nàng lòng dạ hẹp hòi, nhất định phải trả thù muội muội nàng? Bản thân ta xuống tay không hay, đành phải cùng các ngươi định ra hứa hẹn, trợ giúp tam hoàng tử đoạt vương vị làm điều kiện trao đổi? Nếu ta đánh tiếp, quốc gia các ngươi diệt vong , nàng liền không có biện pháp thực hiện hứa hẹn, coi tính cách nàng bụng dạ hẹp hòi, nhất định không muốn cùng ta ân ân ái ái. Ta sẽ lấy nước mắt rửa mặt vượt qua quãng đời còn lại, chẳng phải bi ai?" Mặc dù không nhìn thấy mặt hắn, ngữ khí mang theo đùa cợt, nhưng Bạch Chỉ dám khẳng định, đây là lời tâm huyết của hắn. Hắn là một nam nhân cực độ vặn vẹo bệnh trạng, duy độc chỉ ôn nhu với Nam Chiếu đại công chúa.

"Như thế?" Mộ Đồ Tô nói: "Vậy ngươi dùng kế để ta tới nơi này, muốn ta chết, cũng là mưu kế?"

"Ngươi có chết hay không, không ảnh hưởng. Chỉ là ta nợ nhân tình của một người, thuận tiện trả nợ, còn nữa ta đối với ngươi rất chán ghét. Nam nhân mà A Sinh tán thưởng, phải chết."

"Nếu ta không theo ý nguyện của ngươi?" Mộ Đồ Tô nâng kiếm trong tay, hai người tuy có khoảng cách, nhưng kiếm lại chỉ hướng hắn.

"Có thể thử xem!" Cung Dạ Yến mỉm cười nhìn hắn. Phía sau hắn một đám binh lính lao lên, binh khí gặp nhau, đao quang kiếm ảnh. Cung Dạ Yến dặn bọn lính, "Chớ để thương người vô tội." Cứ như vậy ẩn ẩn rời đi.

Bạch Chỉ nhìn Mộ Đồ Tô lấy một địch trăm, mặc dù võ nghệ hắn rất cao, nhưng đao kiếm không có mắt, trên người bị đâm nhiều lần, quần áo đen không nhìn thấy máu, nhưng trên người hắn vẫn đang nhỏ giọt. Bạch Chỉ muốn tiến lên giúp hắn, chân có xiềng xích, không cách nào nhúc nhích.

Chẳng lẽ muốn nàng trơ mắt nhìn hắn chết trước mặt nàng sao? Dù sao hắn vì cứu nàng mà đến, cho dù vô tâm cũng không thể vô tình. Vì sao nam nhân này phải tới cứu nàng? Biết rõ là tới chịu chết, bọn họ sớm không thân cũng chẳng quen, không hề liên quan…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Bạch Chỉ sao có thể trơ mắt nhìn Mộ Đồ Tô mạo hiểm vì nàng mà đến phải chết đi? Nàng liều mạng nhấc chân, định tới gần hắn một chút, xiềng xích trên chân lặc mắt cá chân nàng, vết máu loang lổ thấm ướt giày nàng, nàng thống khổ rống lên một tiếng, phát ra tiếng xiềng xích, đánh bại một binh lính, nhưng nàng đã mất lực, vung một lần nữa, ngã ngồi dưới đất. Hành động của nàng làm rung động một ít binh lính, Mộ Đồ Tô hoảng sợ ngoái đầu nhìn lại, hướng nàng vọt qua, thấy trên chân nàng một vòng vết máu màu đỏ, chân đang phát run, tức giận mắng, "Nàng điên rồi?"

Bạch Chỉ cho hắn một cái mỉm cười, "Không muốn nợ người khác!"

Mộ Đồ Tô gắt gao mím môi, nguyên bản khuôn mặt tức giận lóe ra một tia mềm mại, trong mắt đầy đau tiếc: "Nữ nhân ngốc."

"Cẩn thận." Phía sau có người định đánh lén, Bạch Chỉ đẩy Mộ Đồ Tô sang một bên, lấy thân thay hắn chắn một kiếm, đâm trúng vai nàng, máu nóng cuồn cuộn, cứ thế chảy ra. Nhất thời sắc mặt Bạch Chỉ tái nhợt, nhưng trên mặt lại có sự kiên định chân thật đáng tin cậy.

Muốn giết Mộ Đồ Tô, phải bước qua xác nàng.

Bởi vì Bạch Chỉ bị thương, bọn lính ngược lại lộ ra hoảng sợ, ào ào lui về phía sau, cho rằng Bạch Chỉ là một nhân vật nguy hiểm. Lúc này Bạch Chỉ mới nhớ trước khi đi Cung Dạ Yến phân phó cho bọn họ, đừng thương đến người vô tội!

Hắn ám chỉ người vô tội, là nàng? Bỗng nhiên Bạch Chỉ rút ra con dao nhỏ bên hông Mộ Đồ Tô, chỉ vào cổ, "Nếu các ngươi còn dám động một chút, ta sẽ tự vẫn tại nơi này."

Bạch Chỉ nhìn thấy mặt bọn lính đều trắng bệch. Xem ra nàng đoán đúng rồi. Mặc dù nàng không biết vì sao Cung Dạ Yến phải nói lời nói "thả hổ về rừng", nhưng giờ phút này nàng phải lợi dụng điểm ấy. Bạch Chỉ lôi kéo Mộ Đồ Tô, "Lấy ta làm con tin, áp chế bọn họ."

Mộ Đồ Tô ngẩn ra.

Bạch Chỉ kiên định nhìn hắn.

Hai tay Mộ Đồ Tô nắm chặt, nhắm lại hai mắt, rút con dao nhỏ trong tay Bạch Chỉ, đặt lên cổ nàng ổ. Bọn lính thấy vậy, hai mặt nhìn nhau, một tên lính cầm đầu xoay người rời đi, tin tưởng là hắn đi tìm Cung Dạ Yến giải quyết vấn đề.

Nhưng Cung Dạ Yến vẫn chưa đến, binh lính tiến lên phía trước nói với Mộ Đồ Tô: "Điện hạ nói, cho dù ngươi ra khỏi quân doanh chúng ta, ngươi cũng không đi được. Chung quanh là sa mạc, căn bản không tìm thấy phương hướng. Nếu như ngươi khư khư cố chấp, điện hạ sẽ để ngươi rời đi. Đến lúc đó

không ai nhặt xác cho ngươi, phơi thây hoang dã, cũng đừng trách điện hạ của chúng ta không có tình người."

Mộ Đồ Tô cười lạnh. Bạch Chỉ lại nói: "Hãy chuẩn bị tốt lạc đà cùng lương khô. Thay chúng ta cảm tạ điện hạ."

Mộ Đồ Tô cả kinh, "Chỉ Nhi, nàng không cần đi cùng ta."

"Tướng quân, ngươi đã đến tận đây, chẳng phải tới cứu ta sao? Ta đã ở bên cạnh ngươi, có lý nào ngươi lại bỏ mặc ta không để ý?" Từng chữ từng chữ Bạch Chỉ nói sắc như dao, không có chút khiếp đảm nào của nữ tử. Mộ Đồ Tô yên lặng nhìn khuôn mặt nhu nhược của Bạch Chỉ. Nhất thời cảm thán, thân mình mảnh mai như vậy sao có thể kiên định như thế? Nguyện cùng hắn đồng sinh cộng tử? Hắn biết nàng đã thay lòng, không ngờ nàng lại cùng chết với hắn.

Mộ Đồ Tô đạm cười, "Bùi Cửu là nam nhân tốt, chúc nàng cùng hắn hạnh phúc vĩnh cửu."

Bạch Chỉ còn chưa kịp hoàn hồn, Mộ Đồ Tô đã bổ một chưởng hướng nàng. Có lẽ Mộ Đồ Tô sẽ không quên cái liếc mắt cuối cùng của Bạch Chỉ, kinh ngạc… Trong mắt kinh ngạc xen lẫn rất nhiều tình cảm, hắn nhìn nhưng không hiểu rõ, cũng không muốn hiểu rõ.

Hắn yêu nàng, cũng không nhẫn tâm để nàng chịu chết một chỗ cùng hắn. Nếu trong lòng nàng đã không có hắn, mà người kia trong lòng nàng sẽ cho nàng một cuộc sống an ổn, hắn không có quyền lợi cướp đoạt. Hắn biết rõ cưới Nam Chiếu tiểu công chúa sẽ làm nàng tổn thương, lại vẫn làm như vậy. Bởi vì từ nhỏ phụ vương không ngừng nói cho hắn, hắn sinh ra để trợ giúp tam hoàng tử. Vì tam hoàng tử mà sinh, vì tam hoàng tử mà chết, liều lĩnh. Hắn làm theo lời thề trước đây, nhất định phải cô phụ nàng.

Như thế cũng tốt.

Nàng yêu một người nam nhân khác, cùng hắn không quan hệ. Nàng sẽ không vì hắn rời đi mà khổ sở. Thế giới của nàng, cũng không có dấu vết của hắn, như thế, cũng tốt.

Bạch Chỉ mềm nhũn ngã vào trong lòng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô đem nàng dè dặt cẩn trọng đặt trên mặt đất, dặn binh lính, "Nhớ bôi thuốc vết thương trên đùi cho nàng." Mộ Đồ Tô nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Chỉ liếc mắt một cái, đi ra doanh trướng.

Cung Dạ Yến đứng bên cửa sổ doanh trướng, nhìn Mộ Đồ Tô dắt một con lạc đà rời đi. Khóe miệng hắn nở rộ nụ cười giống như một đóa hoa yêu dị, kinh diễm nhưng rét lạnh. Tất cả như hắn đoán, bước phát triển tiếp theo, hắn đột nhiên cực độ chờ mong.

Nếu như hắn chết, ai là người thống khổ? Nếu như hắn không chết, ai là người thống khổ? Nhìn khuôn mặt người có tính thống khổ vặn vẹo, bỗng nhiên Cung Dạ Yến sinh ra một loại khoái cảm trả thù. Đều nếm thử đi, cái loại cảm giác so với đau lòng càng đau lòng! Hắn cười xoay người, nhìn gương mặt ngủ say trên giường. Nàng đang cau mày, giữa mi mày có nỗi ưu sầu không thể đánh tan, Cung Dạ Yến lấy tay vuốt lên nếp nhăn trên trán nàng, đôi mắt đau lòng mà lại thần thương, "A Sinh, nàng làm cho ta thống khổ cả đời, mà ta cũng không nỡ làm tổn thương nàng nửa phần. Trên đời sao có thể có nữ nhân đáng giận như nàng?" Hắn biết rõ sở dĩ cô gái này đồng ý hòa hảo cùng hắn, không phải vì hứa hẹn với Cung Thân Vương, nàng là người không bao giờ coi trọng lời hứa! Nàng vì không muốn để hai quốc giao phong chính diện, tạo thành thế chân vạc giữa ba nước, khống chế cân bằng, ủng hộ tam hoàng tử trí mới vẹn toàn. Sao hắn có thể không biết? Nhưng hắn vì có được nàng, trợ trụ vi ngược? Hắn thực không phải một thái tử đủ tư cách!

Nam Chiếu đại công chúa xoay mình, chăn trượt, bả vai lộ ra, cổ loang lổ dấu hôn, có thể thấy được mới vừa rồi hoan ái kịch liệt. Cung Dạ Yến nhìn dấu hôn này, tâm tình cực tốt, si ngốc nở nụ cười. Hắn cởi bỏ áo ngoài, chui vào chăn…

"Ân…"

"Thoải mái không?"

"Cung Dạ Yến! Đừng được nước lấn tới."

***

Bạch Chỉ được cởi bỏ xiềng xích trên chân, được ngủ giường êm gối ngọc giống như đãi ngộ với khách quý. Nhưng đêm đó, nàng mất tích chẳng biết đi đâu. Đây là việc Cung Dạ Yến vốn không ngờ đến. Vì tránh cho kế hoạch thay đổi, hắn lựa chọn phong tỏa tin tức này.

Năm ngày sau, Bùi Cửu nắm giữ ấn soái chống cự đại quân Mạc Bắc, kỳ tích, lấy ít thắng nhiều, làm cho Mạc Bắc lui ba thành trì. Bùi Cửu khải hoàn trở về kinh, thái tử ra khỏi thành đón chào, rất được sủng ái. Khang Thuận đế phong Bùi Cửu làm đại tướng quân, thay thế Mộ Đồ Tô đang mất tích. Tặng mỹ nhân, ngàn lượng hoàng kim.

Việc vui đáng giá cao hứng, lại chưa từng làm cho Bùi Cửu đại tướng quân mở miệng cười. Đều biết tại chiến dịch này hắn mất đi thê tử mới cưới, mặc dù hoàng thượng tặng mỹ nhân đền bù, lại không đổi được một Bạch Chỉ mà hắn muốn. Hắn phái rất nhiều người tới sa mạc tìm nàng, toàn bộ đều không có tin tức.

Mỗi ngày qua đi, lòng hắn cũng càng lúc càng trầm, càng lúc càng bất an.

"Cửu gia, Thất gia lại hộc máu !" Gia bộc nhằm phía thư phòng, bẩm báo cho Bùi Cửu đang dựa vào bàn viết. Bùi Cửu lập tức buông bút trong tay, lao ra thư phòng, hướng tới chỗ ở của Bùi Thất. Bùi Thất ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Sắc mặt hắn tái nhợt, khóe miệng còn có vết máu chưa lau sạch. Đại phu vừa bắt mạch cho hắn, bất động thanh sắc lắc đầu, đem tay Bùi Thất thả lại trong chăn, đứng dậy rời đi.

Bùi Cửu đi theo sau đó, hai người đứng ngoài cửa, trên mặt đều ngưng trọng.

"Ta thấy Thất gia cũng chỉ còn hai ba ngày ." Đại phu có chút sầu não nói chuyện không may cho Bùi Cửu.

Bùi Cửu ngưng trọng gật đầu. Hắn sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt. Lúc hắn trở về kinh, Bùi lão tướng quân tự sát, Bùi Thất bởi vì chân bị thương không trị được, nhiều bệnh quấn thân, đại phu đã phán tử hình, hắn đã chuẩn bị tốt. Tính thời gian, đã đến!

Đại phu lại nói: "Cửu gia, mặc dù những ngày gần đây thời tiết có xu thế chuyển ấm, nhưng ngươi vẫn phải chống lạnh. Hàn độc của ngươi cũng không nhẹ, muốn chú ý nhiều hơn, tránh bệnh tình tăng thêm."

"Đa tạ Vương đại phu nhắc nhở." Bùi Cửu gật đầu xác nhận.

Tiễn bước Vương đại phu, lòng Bùi Cửu, nhất thời trầm như tảng đá lớn, ép hắn không thở nổi… Sợ hãi ngày tận thế của bản thân sẽ đến. Vừa nghĩ đến Bạch Chỉ, lòng Bùi Cửu bi thiết, đau khổ tự giễu mà cười. Chỉ Nhi của hắn, còn sống không?

Lại mấy ngày, Bùi Cửu thu được một phong thư, đợi hắn mở ra nhìn, trên mặt lập tức dần hiện ra vui mừng quá đỗi. Hắn lập tức lệnh quản gia chuẩn bị ngựa, mang vài vị tùy tùng, tự mình ra khỏi thành.

Rốt cuộc là ai, có thể mời đại tướng quân, làm cho đại tướng quân mặt mày hớn hở? Đáp án miêu tả sinh động, Chỉ Nhi của hắn.

Khi Bùi Cửu ở mười dặm ngoài sườn núi nhìn thấy Bạch Chỉ mặt xám mày tro, môi trắng bệch, quần áo tàn phá không chịu nổi, hắn chấn kinh. Bạch Chỉ ngồi trên ngựa, phía sau có Mộ Đồ Tô đang hấp hối. Hai người bọn họ, sao lại ở cùng nhau?

Bạch Chỉ khóc nhìn về phía Bùi Cửu, "A Cửu, cứu hắn, hắn sắp chết !"

Sau này Bùi Cửu mới biết, hai người bọn họ ở trong hoang mạc, trải qua những gì. Chuyện thứ nhất sau khi Bạch Chỉ tỉnh lại là đi tìm Mộ Đồ Tô, thừa dịp đêm dài nhân tĩnh, Cung Dạ Yến phòng bị sơ hở, nàng trộm một con ngựa đi tìm Mộ Đồ Tô. Trên người hắn có thương tích, máu chảy không ngừng, rời đi như thế, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nàng tìm một đêm không có kết quả, vốn định chờ ban ngày tìm đường ra, lại ngẫu ngộ Mộ Đồ Tô ngã vào hoang mạc ngất đi. Nàng bôi thuốc cho hắn, đợi hắn thức tỉnh. Hai người ở trong hoang mạc cùng tìm kiếm đường ra, lại thế nào cũng không ra được, thức ăn nước uống đều hết sạch, sợ hãi nguy cơ đói khát. Trằn trọc trong sa mạc, không có nước giải khát, bất đắc dĩ giết ngựa, uống máu ngựa! Sau này lại giết lạc đà, uống máu lạc đà, ngạc nhiên phát hiện bụng lạc đà có chứa nước. Nguyên tưởng rằng nước này cũng đủ cho bọn họ thuận lợi rời đi. Chân nàng có thương tích, đi không được bao xa, thân mình Mộ Đồ Tô bị thương lại cố ý cõng nàng đi từng bước một, cước bộ chậm, nước hết trước so với mong muốn. Bạch Chỉ vốn định chịu đựng, dù sao nàng dựa vào trên lưng Mộ Đồ Tô, uống hay không uống cũng không ngại, vì thế giả vờ uống nước, kì thực đem số nước còn lại không nhiều toàn bộ giành cho Mộ Đồ Tô. Không ngờ, bản thân lại hôn mê. Chờ nàng tỉnh lại, mới biết sở dĩ nàng tỉnh lại, là Mộ Đồ Tô lấy máu cho nàng uống. Nàng là trói buộc, Mộ Đồ Tô cũng không buông tha cho nàng, cổ vũ nàng, để nàng ảo tưởng có thể còn sống đi ra ngoài, tương lai có thể có cuộc sống hạnh phúc thế nào? Nhiều lần, Mộ Đồ Tô lấy máu cho nàng uống. Có vài lần nàng cũng định lấy máu của bản thân làm quà đáp lễ cho hắn, nhưng đều bị hắn ngăn cản. Hắn gọi chung là, "Nàng có người chờ, hắn đang đợi nàng, nàng không thể chết được. Ta không có bất luận kẻ nào, chết cũng không luyến tiếc." Hắn còn nói: "Không được cùng người yêu ở gần nhau, là một việc cực kì đáng buồn. Cho nên, nàng vì Bùi Cửu, không thể chết được."

Bọn họ đều sống. Có điều, hắn sắp chết …

Bạch Chỉ ngày đêm không ngừng chăm sóc Mộ Đồ Tô, nhất cử nhất động của hắn, đều làm cho nàng hết hồn. Bùi Cửu đứng ở phía sau nhìn Bạch Chỉ như vậy. Tuy rằng trong mắt nàng không có yêu không có đau, lại có lo lắng cùng thân thiết. Trong lòng hắn thập phần khổ sở rối rắm. Không phải ghen tuông, mà là để tay lên ngực tự hỏi. Hắn vạn vạn không nghĩ đến Mộ Đồ Tô sẽ cổ vũ Bạch Chỉ như thế, hắn nên buông tay, hay vẫn làm bộ làm tịch?

Doãn Hương tới. Nàng cùng Bùi Cửu nhìn chăm chú vào vẻ mặt Bạch Chỉ đang thân thiết hỏi đại phu. Doãn Hương nói: "A Cửu, nàng đã là người của ngươi."

"Đúng vậy, nàng là của ta." Bùi Cửu thì thầm tự nói, tựa hồ chưa từng dụng tâm trả lời.

Doãn Hương nhìn Bùi Cửu như vậy, lo sợ bất an, "A Cửu, ta hi vọng ngươi vui vẻ."

"Ta sao có thể không vui vẻ?" Bùi Cửu quay lại nhìn Doãn Hương, khóe miệng nhếch lên, "Đường làm quan quang minh, tay cầm binh quyền. Cô gái ta yêu cũng yêu ta, tương lai sẽ vì ta sinh con dưỡng cái, về sau con cháu đầy đàn, hầu hạ dưới gối. Sao có thể không vui vẻ?"

"Như thế thì tốt." Doãn Hương ngượng ngùng cười, tâm lại nặng trịch .

Hi vọng có thể như thế.

"Hôm nay ngươi đến, là hắn, lại đưa thư sao?"

Doãn Hương giật mình, nắm chặt cổ tay áo, lắc đầu nói: "Làm sao có thư, ngươi lo lắng nhiều."

"Mang đến đây đi, Doãn Hương có thể lừa mọi người trên thế gian, cũng không gạt ta." Bùi Cửu nhìn Doãn Hương trốn tránh đôi mắt, nghiêm cẩn nói. Doãn Hương thở dài, đem thư trong cổ tay áo đưa ra. Bùi Cửu mở thư, nhếch miệng tự giễu cười, "Hắn thật sự đã đoán chắc ngày."

Doãn Hương kinh hãi, "Chẳng lẽ Thất gia …"

Doãn Hương còn chưa nói xong, gã sai vặt bên người Bùi Thất vội vàng vọt tới, vẻ mặt nước mắt quỳ gối trước mặt Bùi Cửu, "Cửu gia, Thất gia… Thất gia đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Về việc Bùi Thất rời đi, dường như đã được biết trước, tâm tình Bùi Cửu rất bình tĩnh. Tang sự diễn ra thuận lợi vui vẻ, ngay cả thái tử cũng đến phủ viếng thăm. Bùi gia có thể nói là quang cảnh xưa tái hiện, mặc dù là biểu hiện trong tang lễ. Mà trong đó, rối rắm nhất là Bạch Chỉ. Nàng vừa muốn chăm sóc Mộ Đồ Tô hôn mê bất tỉnh, vừa muốn an ủi trượng phu mới cưới mất huynh.

Đầu đêm đó, Bạch Chỉ muốn gác đêm cùng Bùi Cửu, hai người quỳ gối trước linh đường, không khí nặng nề mà lại quỷ dị. Bỗng nhiên Bùi Cửu gọi Bạch Chỉ một tiếng, Bạch Chỉ ngoái đầu nhìn lại, thấy Bùi Cửu không nhìn nàng, mà cúi đầu thiêu tiền giấy hỏi nàng, "Chỉ Nhi, nàng yêu ta từ lúc nào?"

Bạch Chỉ ngẩn ra, không biết vì sao hắn hỏi việc này, nàng đáp: "Có lẽ chàng không biết, trong hội hoa đăng, lúc chàng đáp ra đáp án "si thanh, si sắc, si mộng, si tình, bách bối si tình", lộ ra cặp mắt cơ trí mà lại tự tin, ta liền biết, chàng là người ta muốn tìm." Có lẽ, đã tìm thật lâu, hai kiếp? Hoàn hảo, là kết cục tốt. Trong trí nhớ Bùi Cửu làm sao có việc này? Như vậy người nàng vốn yêu chẳng phải hắn. Hắn cười thê lương, đem Bạch Chỉ ôm vào trong lòng, "Chỉ Nhi, vậy nàng có biết ta yêu hay không yêu nàng?"

Bạch Chỉ lại ngẩn ra, không đáp được, chỉ nói: "Chàng từng nói yêu ta!"

"Phải không?" Bởi vì Bùi Cửu mất huynh làm tang sự vội vàng, lại thêm tâm tình không tốt, chưa kịp chăm sóc bản thân, bên môi có chút râu mới mọc, cọ cọ khuôn mặt mềm mại của Bạch Chỉ. Bạch Chỉ cảm thấy Bùi Cửu tâm sự chồng chất, muốn hỏi lại biết không hỏi được gì, chỉ ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Bùi Cửu, lo lắng cho hắn.

Có một số việc giống như tia chớp, không thể biết trước. Bùi Cửu tính tình đại biến, từ sau khi tang sự của Bùi Thất qua đi, hắn bắt đầu lưu luyến bụi hoa, trở về "bản tính", thường thường qua đêm không về, để lại Bạch Chỉ một người thủ phòng trống. Lúc mới bắt đầu trong lòng Bạch Chỉ cực kì khó chịu, lòng có oán niệm, định vãn hồi Bùi Cửu, cuối cùng không có kết quả. Thời gian lâu, Bạch Chỉ cũng chết lặng, một lòng một dạ chăm sóc Mộ Đồ Tô thật lâu không thể tỉnh. Một tháng qua đi, Bùi Cửu nạp hai vị thiếp, đều là mỹ nhân vang dội kinh thành, có thể nói là diễm phúc. Bạch Chỉ bị xem như không nhìn thấy, không được sủng hạnh. Bạch Chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp chuyển ra khỏi biệt viện thái tử xây dựng cho hai người, rời xa Bùi Cửu. Những lúc hai người bất hạnh gặp nhau, Bùi Cửu luôn nói móc nàng, "Nếu nàng cảm thấy ủy khuất, chúng ta có thể ly hôn."

Bạch Chỉ luôn không thèm trả lời rời đi, không cho hắn đáp án. Nàng muốn ly hôn, nhưng nàng yêu hắn, yêu hèn mọn, luyến tiếc. Vừa tan nát cõi lòng, vừa mỉm cười gạt lệ, giả bộ như chưa từng khổ sở. Những ngày như vậy duy trì được hai tháng.

Tháng năm, trời trong nắng ấm, thích hợp ra khỏi thành săn bắn. Hàng năm hoàng gia sẽ ra khỏi thành đi săn, đoàn của tam hoàng tử dũng mãnh thiện chiến hàng năm đều được quán quân. Năm nay, có lẽ có ngoại lệ. Thiếu vị dũng tướng như Mộ Đồ Tô, mà bên thái tử lại thêm một kỳ tài như Bùi Cửu.

Lần đầu, ánh mặt trời lóe sáng.

Hồng Kiều nói với Bạch Chỉ: "Phu nhân, chớ bảo Hồng Kiều lắm miệng, cô gia có chút không bình thường, vài ngày trước đó, em thấy cô gia say mèm mà về, không đi sân của hai tiểu yêu tinh kia, mà ngủ một mình trong thư phòng. Không phù hợp với biểu hiện tham hoan của cô gia trong khoảng thời gian này."

Lúc này Bạch Chỉ đang xem sách, vẻ mặt cực đạm, gật gật đầu, coi như nghe, lại tiếp tục xem y thuật, nghiên cứu nguyên nhân Mộ Đồ Tô bệnh lâu không dậy nổi.

Việc này, có người báo lại. Nói là có vị kêu Thu Thiền cô nương cầu kiến. Trên khuôn mặt chất phác của Bạch Chỉ lúc này mới hơn một phần cảm xúc, lông mi run rẩy, để người ta đón vào. Thu Thiền vẫn như trước là Thu Thiền, mặc võ y đỏ ửng, tùy tiện ngồi bên người Bạch Chỉ, gõ bàn nói: "Chỉ Nhi, về bệnh trạng của Mộ Đồ Tô, tướng công nhà ta có đầu mối , để ta đưa hắn mang về."

Bạch Chỉ đã lâu thấy Mộ Đồ Tô bất tỉnh, mà bản thân lại không có đầu mối, đành phải tìm "thần y" cũng chính là tướng công Thu Thiền, ai biết, thật sự có hi vọng. Bạch Chỉ vừa hưng phấn, vừa có nghi hoặc, "Vì sao phải đem Mộ Đồ Tô đưa đến Tô thành?"

"Tướng công nói đại mạc có một loại cây, làm người hôn mê lâu dài, cực kỳ tương tự với cây dùng cho lạc đà ăn, thường thường bị lạc đà nhầm lẫn. Bởi vì lạc đà tương đối đặc thù, tự mình chứa đựng đồ ăn, độc sẽ không phát tác ngay lập tức, nhưng nếu người ăn phải…" Thu Thiền giương mắt nhìn Bạch Chỉ, không tiếp tục nói. Nhưng Bạch Chỉ cũng đã lĩnh ngộ. Hắn là trúng độc từ nước trong bụng lạc đà, lúc đó nàng tiếc không uống, toàn bộ nước đều cho Mộ Đồ Tô.

"Chẳng phải Tô thành có suối nước nóng sao? Bên cạnh suối nước nóng có loại cây đặc thù, mùi hương của cây này đúng là khắc tinh của loại cây kia, ý của tướng công nhà ta, chính là đưa Mộ Đồ Tô nằm cạnh suối nước, nếu cảm thấy bẩn, có thể trực tiếp ném vào. Tóm lại, muốn ở bên suối nước nóng ít nhất bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Bạch Chỉ lĩnh hội, vuốt cằm, nói với Hồng Kiều đang sững sờ một bên: "Đi dọn dẹp một chút."

"Tiểu thư, người cũng đi?"

Bạch Chỉ dừng lại một chút, cũng không biết bản thân có nên đi hay không. Thu Thiền thấy nàng do dự, cho dù tùy tiện cũng biết băn khoăn của nàng, giải thích nghi hoặc: "Ta đưa đi cũng được, ngươi ở nơi này đi."

Bạch Chỉ định gật đầu, ngoài cửa bỗng nhiên có thanh âm Bùi Cửu, "Nơi này nàng cũng không thể ở được."

Bạch Chỉ quay đầu nhìn hắn, lại thu được một tờ hưu thư. Bạch Chỉ ngẩn ra, còn chưa mở miệng, Bùi Cửu nhân tiện nói: "Hưu thê có bảy điều, nàng cũng biết nàng phạm điều thứ mấy?"

"Không biết."

"Bất trung."

"…" Bạch Chỉ cắn chặt răng nhìn hắn chằm chằm, Bùi Cửu lại thẳng thắn vô tư nhìn nàng, khinh thường, không hề có chút không nỡ. Trong mắt Bạch Chỉ chứa đầy nước mắt, đoạt lấy hưu thư, cố nén nước mắt tràn mi mà ra, nói với Thu Thiền: "Thu Thiền, chúng ta đi thôi."

Thu Thiền nhìn Bùi Cửu thật sâu, yên lặng gật đầu.

Bạch Chỉ rời đi Bùi phủ, tâm tình cực kì trầm trọng, dọc theo đường đi luôn trầm mặc không nói, Thu Thiền vỗ bờ vai nàng, không có lời an ủi. Bởi vì lúc đó nàng nhìn thấy trong cặp mắt kia của Bùi Cửu cũng đã sớm chứa đầy nước mắt. Nàng không biết, điều này có ý nghĩa gì.

Nàng chỉ biết, tướng công phân phó cho nàng, mang Mộ Đồ Tô trở về Tô thành. Trong đoạn thời gian đi theo, đem một bao thuốc bột hạ vào trong nước trà, cho Bạch Chỉ uống. Nàng không biết vì sao tướng công chắc chắn Bạch Chỉ sẽ cùng trở về như vậy, cũng không biết tướng công cho nàng bao thuốc bột này rốt cuộc là cái gì.

Nhưng nàng tin tưởng tướng công nàng.

Thu Thiền làm theo, từ đây Bạch Chỉ hôn mê bất tỉnh. Ở trong khoảng thời gian Bạch Chỉ hôn mê, phong vân biến đổi, nghiêng trời lệch đất.

Mộ Đồ Tô tỉnh lại ở Tô thành, trong hơi thở ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt, hắn mê mang mở mắt ra, đã thấy Thu Thiền mỉm cười với hắn, "Dự đoán được hôm nay ngươi có thể tỉnh."

Mộ Đồ Tô giật mình, không phản bác, cũng không đồng ý, mà hỏi: "Đây là thế nào?"

"Tô thành, Mộ tướng quân."

"Tô thành?" Mộ Đồ Tô thì thầm tự nói, như là nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vội vàng xao động, "Ta nhớ ta cùng Chỉ Nhi thoát đi đại quân Mạc Bắc, tiến vào hoang mạc, sao có thể đến Tô thành ở phía nam? Chỉ Nhi đâu?"

"Tính tính ngày, lúc này nàng cũng nên tỉnh. Đi theo ta." Thu Thiền đi ra cửa phòng, chua sót cười.

Mộ Đồ Tô đi theo, vào một gian phòng, bên trong có Liễu thị còn có phụ thân Bạch Chỉ. Tống thần y thấy Mộ Đồ Tô đi vào, liền đưa những người khác rời đi. Trước khi Tống thần y đóng cửa, còn nói lời thấm thía với Mộ Đồ Tô: "Hãy đối xử tốt với nàng, đây là thỉnh cầu cuối cùng của Bùi Cửu đối với ngươi."

Sở dĩ Tống thần y làm cho Bạch Chỉ hôn mê, là sợ nàng khiên chấp nhận được tin dữ.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, còn chưa hiểu rõ, người trên giường đã có động tĩnh. Mộ Đồ Tô xông lên, gọi một tiếng, "Chỉ Nhi."

Bạch Chỉ ẩn ẩn mở mắt ra, thấy Mộ Đồ Tô, đè nặng cổ họng, mềm mà nhẹ hô, "Tô Tô…"

Nàng gọi hắn, Tô Tô. Trong ánh mắt nàng tràn ngập hâm mộ cùng hạnh phúc.

Bạch Chỉ nâng tay lên, vuốt ve cái mũi anh tuấn của hắn, khóe môi si ngốc cười cười.

Mộ Đồ Tô cũng cười si ngốc, lấy tay vỗ về mặt nàng, nhẹ nhàng hô một tiếng, "Chỉ Nhi, ta yêu nàng."

Bạch Chỉ điềm tĩnh từ từ nhắm hai mắt, lấy mặt cọ ở bàn tay có vết chai của hắn, biểu thị, nàng thỏa mãn.

***

Phía đông kinh thành, có một phần mộ. Doãn Hương đứng trước mộ phần, nhìn phần mộ rõ ràng có khắc "Bùi Cửu chi mộ", người lập mộ: ái thê Bạch Chỉ. Doãn Hương nhìn trời, như nói với Bùi Cửu, lại như lẩm bẩm lầu bầu, "Hôm nay là ngày của tam hoàng tử, mà khối mộ này, là một đồ ngu ." Doãn Hương ngửa đầu, nước mắt từ khóe mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Ngày đó, hoàng gia săn bắn, Bùi Cửu dùng một mũi tên đâm thủng trái tim thái tử, thái tử tử vong tại đương trường, Bùi Cửu cũng bị bắt. Động cơ giết người của Bùi Cửu là báo thù, lão hoàng đế muốn tru diệt cửu tộc của hắn, lại phát hiện, toàn bộ Bùi gia chỉ còn một mình Bùi Cửu, thê tử đã hưu, thiếp bị phân phát, không có con.

Nhận sự trợ giúp của tam hoàng tử, Doãn Hương gặp được Bùi Cửu, gầy rất nhiều, thêm hàn độc trong người, không điều dưỡng, bị tra tấn đến hấp hối. Doãn Hương đứng ở nhà giam, đau lòng hỏi, "Đáng giá sao?"

Bùi Cửu chỉ cười, "Tất cả đại phu trên thế gian ngay cả quốc sư Nam Chiếu tiếng tăm lừng lẫy đều nói, ta chỉ sống được ba năm. Sớm ba năm muộn ba năm lại có can hệ gì? Cùng với việc không công chết đi, không bằng làm chút chuyện xấu rồi chết."

"A, đừng cho là ta không biết, ngươi cùng Nam Chiếu quốc sư ký khế ước."

Bùi Cửu ngẩn ra, không nói một lời.

Doãn Hương nói: "Ta biết ngươi bị Nam Chiếu bắt được, vừa vặn hàn độc phát tác, Nam Chiếu quốc sư cứu ngươi. Hắn nói cho ngươi, ngươi sống không quá ba năm, ngươi mất hết can đảm, muốn chờ chết lại không cam lòng, Nam Chiếu quốc sư nói cho ngươi tình hình trong nước, ngươi cũng tự biết nếu Quang Huy vương triều nằm trong tay thái tử tất nhiên sẽ lụn bại. Mà Nam Chiếu cũng không muốn Quang Huy vương triều mất nước, bởi vì Nam Chiếu căn bản không nắm chắc có thể chống lại Mạc Bắc đang không ngừng lớn mạnh, chỉ có thế đứng ba chân vạc, mới là kế sách tốt. Mà Nam Chiếu có một loại hương truyền kỳ, ngươi yêu Bạch Chỉ mà không được, bị dụ hoặc, nên cùng Nam Chiếu gia hạn khế ước, trợ giúp tam hoàng tử lên ngôi! Có điều vì sao, ngươi muốn dùng phương pháp tàn nhẫn như thế đối đãi với bản thân? Ta không hiểu."

"Bởi vì, ta không muốn sống chăng." Bùi Cửu thật bình tĩnh nói ra lý do.

Doãn Hương vào thời điểm ấy, cũng không biết. Cho đến khi hắn bị xử trảm, lão hoàng đế qua đời tam hoàng tử đăng cơ, nàng đến Tô thành, thấy Bạch Chỉ to bụng cầm theo giỏ đồ ăn đi ở trên đường, Mộ Đồ Tô từ phía sau theo tới, đoạt lấy giỏ đồ ăn trong tay nàng, đỡ nàng, tươi cười đầy mặt cùng nàng nói nói cười cười, Doãn Hương mới hiểu rõ, lý do hắn đối đãi tàn nhẫn với bản thân như thế.

Bởi vì, thành toàn.

Phương pháp hóa giải "Thương tâm cổ", ngoại trừ người yêu cùng người được yêu chết đi, còn có loại phương pháp giải cổ thứ ba, người hạ cổ chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Phiên ngoại

Mùa đông giá rét năm 7 tuổi Mộ Đồ Tô phát hiện mình không phải do mẫu phi sinh ra. Huệ phi nương nương là em gái của Cung thân vương gia, ngày đó Huệ phi nương nương mang theo tam hoàng tử đồng lứa tuổi với MĐT tới phủ. MĐT đi dạo tới ngoài cửa thư phòng tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của phụ thân cùng Huệ phi, nội dung nói về năm ấy Huệ phi cùng vương phi đồng thời lâm bồn, Huệ phi sinh con chết non, Cung thân vương phi sinh được một đứa bé trai. Huệ phi không sinh được long thai, lại sợ năm tháng trôi qua nhan sắc tàn phai, mất đi thánh sủng của hoàng đế, cấu kết với Cung thân vương đem con trai của Cung thân vương vào cung thay thế – cũng chính là tam hoàng tử Thiếu Hiên. Cung thân vương vốn định nói với vương phi đứa bé sinh ra bị chết non nhưng lại sợ vương phi sức khỏe yếu ớt, không chịu được cú sốc, đành kiếm một đứa trẻ mang vào phủ thay thế – cũng chính là Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô được nuôi nấng và dạy dỗ với tư tưởng trợ giúp tam hoàng tử đăng cơ, sống vì tam hoàng tử, và sống vì trấn an vương phi.

MĐT rất nghe lời và hiếu thuận. Từ sau khi biết chuyện, MĐT không còn gần gũi Cung thân vương như trước, tính tình cũng dần dần trở nên không hoạt bát.

Mùa đông năm 16 tuổi, MĐT theo vương phi tới Tô thành đi Bạch Mã tự bái phật. Trong chùa nhàm chán cộng với tâm trạng phiền muộn, mặc dù ngoài trời tuyết đang rơi nhưng MĐT không cản nổi suy nghĩ muốn ra ngoài hít thở không khí. Ngày ấy MĐT xuống núi và gặp tuyết lở, bị vùi trong đống tuyết thật dày. Khi tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên MĐT nhìn thấy là một tiểu cô nương với gương mặt đông lạnh đỏ bừng đang tươi cười nhiệt tình nhìn hắn, trên tay là hai chiếc bánh bao nóng hầm hập được gói trong chiếc khăn tay. Đã lâu MĐT không thấy được đôi mắt nhiệt tình như vậy, xung quanh hắn là những con mắt lạnh lùng, thờ ơ với tất cả. Vào một ngày đông giá rét ngất trời, thời khắc đó hắn không cảm thấy lạnh, nụ cười cùng chiếc bánh bao của tiểu cô nương đã sưởi ấm lòng hắn, sưởi ấm trái tim hắn. Tiểu cô nương ấy chính là Bạch Chỉ. MĐT và Bạch Chỉ không kịp nhiều lời với nhau vì có người ở chiếc xe ngựa gần đó thúc giục. Thứ mà MĐT nhớ được chính là vị phu nhân từ ái bước xuống từ chiếc xe ngựa đợi Bạch Chỉ cùng chiếc khăn tay gói bánh bao hắn cầm trong tay, trên khăn thêu một đóa mẫu đơn vàng giống thứ mà mẫu phi yêu thích, góc khăn có thêu một chữ Bạch. Chiếc khăn này

chính là chiếc khăn mà vào kiếp sau khi Bạch Chỉ trọng sinh, Bạch Thuật được MĐT dùng chiếc khăn này băng bó, Bạch Chỉ không nhớ ra chiếc khăn này MĐT có từ khi nào bởi vì tiểu cô nương ngày ấy đã không ngớ gì về lần gặp gỡ định mệnh đó. Còn MĐT, khi ở Bạch Mã tự gặp Bạch Chỉ, Bạch Chỉ bỏ chạy đánh rơi chiếc khăn MĐT đã nhận ra nàng (hoặc giả MĐT đã nhận ra nàng khi tới phủ ở nhờ và nhìn thấy mẫu thân Bạch Chỉ, đó là lý do vì sao tình cảm MĐT giành cho Bạch Chỉ lại đến nhanh như vậy).

Lại nói tiếp trong kiếp trước, từ đó hàng năm MĐT đều theo vương phi tới Bạch Mã tự bái phật, ý không ở trong lời, mỗi lần hắn đều một mình đi lang thang rừng núi, ngóng trông lại một lần nhìn thấy nàng nhưng chưa từng gặp mặt.

Lại một mùa xuân trôi qua, cũng như mọi năm, hắn tới Tô thành. Lần này đang đi dạo trong Bạch Mã tự, ngang qua hoa viên nở đầy mẫu đơn hắn nhìn thấy một cô nương ngâm thơ ngồi trên tảng đá. Một phút thất thần, hắn thấy một vị phu nhân từ phật đường đi ra gọi "Thược nhi". Khuôn mặt vị phu nhân từ ái ấy MĐT vẫn luôn ghi nhớ, và thời khắc ấy hắn cho rằng người mà hắn muốn tìm chính là Bạch Thược. MĐT đã tiến lên hỏi thăm danh tính và hai người đã tư định chung thân. Tuy nhiên việc này không được Cung thân vương gia và vương phi đồng ý, Bạch Thược chỉ có thể làm thiếp, việc đặt sính lễ của MĐT bị trì hoãn. Vì sợ BT hiểu lầm, ban đêm MĐT đột nhập vào Bạch phủ tìm cơ hội giải thích. Do không biết địa hình trong phủ nên MĐT đã bắt lấy một nha hoàn dẫn đường, tìm đến chỗ ở của con gái tri châu. Nha hoàn lầm tưởng MĐT là hái hoa tặc, BC lại xinh đẹp, tư sắc vượt trội Bạch Thược nên đã dẫn MĐT tới chỗ Bạch Chỉ. Khi MĐT tới BC đang tắm, quay mặt vào trong nên MĐT không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy da thịt nàng trắng nõn nà, xấu hổ quá nên quay mặt đi, tay toát mồ hôi. Cho đến khi có nha hoàn đến gọi, BC quay mặt lại MĐT mới biết mình nhận lầm người, chạy trối chết.

Hôm sau MĐT tới phủ cầu hôn Bạch Thược nhưng không gặp BT mà gặp BC. BC nói nàng không đồng ý cuộc hôn nhân này và chất vấn hắn vì sao không cầu hôn nàng mà lại cầu hôn Bạch Thược, hắn có còn nhớ đã đoán đố đèn giúp nàng vào hội đèn lồng hai năm trước hay không. Lúc ấy MĐT thấy BC rất quái lạ, cũng cười nhạo sự kiêu ngạo của nàng.

Bạch Chỉ si mê MĐT, trước hôn lễ một đêm, BC đã kê đơn MĐT và sáng ra bị bắt gian tại trận, MĐT hết đường chối cãi, cô dâu từ BT đổi thành BC.

Cả đời MĐT có hai nhiệm vụ tâm tâm niệm niệm muốn hoàn thành , 1 là trợ giúp tam hoàng tử đăng cơ, 2 là cưới tiểu cô nương cho hắn ấm áp ngày ấy và mang đến cho nàng những điều tốt nhất. BC làm cho MĐT không thể hoàn thành tâm niệm thứ hai của mình, tính kế hắn. Hắn cũng không có quá nhiều cảm giác với Bạch Thược, chỉ là muốn hoàn thành một nhiệm vụ. Đối tốt với nàng, tựa như trong thời tiết tuyết bay tán loạn kia, nàng mang theo khuôn mặt nhiệt tình tươi cười đưa cho hắn chiếc bánh bao nóng hầm hập, làm ấm hắn – một cái xác không hồn.

MĐT đối với Bạch Chỉ có một loại tình cảm khác thường, loại tình cảm hắn không hiểu. MĐT chán ghét khi BC nhìn hắn, ánh mắt nhiệt tình lại sáng ngời. MĐT chán ghét cho dù nàng lọt vào ánh mắt lạnh lùng của hắn, vẫn lộ ra gương mặt mỉm cười. Càng chán ghét BC chăm sóc hắn cẩn thận. Nhưng điều MĐT chán ghét nhất, chính là hắn phát hiện một ngày mình không thấy BC, trái tim sẽ không an ổn. Loại cảm xúc này làm cho MĐT bất an, làm cho hắn phiền lòng. Vì thế, MĐT đối với BC càng lạnh bạc. Nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu tình bi thương của BC, MĐT lại sợ hãi nàng rời hắn mà đi. MĐT chỉ là một quân cờ, chỉ có thể bị lợi dụng. Cái gọi là quan tâm cùng yêu, đều chỉ vì muốn lợi dụng hắn. MĐT từng hỏi BC, hắn đối đãi với nàng như thế, vì sao nàng còn tốt với hắn như vậy, xuất phát từ mục đích gì?

BC dường như si mê MĐT, " Thiếp yêu chàng, mục đích của thiếp là khiến cho chàng yêu thiếp. Chúng ta yêu nhau".

Tác giả không nhắc đến chuyện MĐT trúng cổ, cũng không nhắc đến Nam Chiếu tiểu công chúa trong phiên ngoại. Nhưng ta có thể lý giải là tác giả không tâm huyết với bộ truyện này cho lắm, trong quá trình viết truyện cũng đã dừng rất nhiều lần, tác giả cũng nói trước rằng có rất nhiều tình tiết bà đã lãng quên, do đó phiên ngoại có thể không liền mạch với truyện, nhưng phiên ngoại có thể giúp chúng ta giải quyết một số tình tiết về kiếp trước.

Mộ Đồ Tô biết "Bạch" của hắn chính là Bạch Chỉ, nguyên do là chiếc khăn thêu hoa mẫu đơn của nàng. Ngày ấy chẳng qua là nhàn hạ nên nhàm chán, lần đầu tiên bước vào gian phòng của nàng, lúc ấy nàng đang thêu thùa, vừa đúng dịp hoàn công, hắn thấy trên khăn của nàng có một chữ "Bạch" xinh đẹp. Loại cảm xúc ấy khó có thể hình dung.

Điên cuồng vui vẻ, lại điên cuồng bi thương …

Nổi điên muốn đối tốt với nàng. Hắn chạy trối chết, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nàng đẹp kinh người. Hắn từng thề, sẽ đối tốt với nàng, đem những thứ tốt nhất trao cho nàng. Nhưng hắn đã làm những gì? Tự trách tràn ngập toàn thân, hắn không thể tha thứ chính mình.

Khi hắn thấy nàng như một mảnh lá khô rụng xuống trước mặt hắn, tầm mắt của hắn nháy mắt trở nên đen tối.

Sau khi BC nhảy lầu tự sát, MĐT đã hôn mê ba ngày ba đêm. MĐT biết tất cả mọi người trong phủ đều biết hắn đối xử không tốt với nàng, hắn chán ghét nàng, cực độ chán ghét nàng. Từ đó trở đi MĐT trở nên ngày càng vô tình, ngày càng trầm mặc. MĐT trở thành thân tín bên cạnh tam hoàng tử, giết người như ngóe, trợ giúp tam hoàng tử đánh hạ giang sơn. Ngày tam hoàng tử đăng cơ, cũng chính là ngày MĐT được thăng quan tiến chức, ai cũng ngỡ rằng MĐT hôm đó sẽ là người nổi bật, nhưng vào ngày trọng đại đó không một ai thấy mặt MĐT.

Ngày ấy, lại là một ngày mùa đông tuyết rơi như lông ngỗng, MĐT đã mặc chiếc áo trắng BC thích nhất, như một bông tuyết, thả mình từ Vọng Tô đài rơi xuống …

Kết thúc một cuộc đời…

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Y Sam Tận* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.